

TRƯƠNG TIỂU TỐ
Tiểu thuyết | Xiao Liang biên tập

Chào em, cô giáo của Tôi

Chào Em, Cô Giáo Của Tôi

Tác giả: Trương Tiêu Tố

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tình trạng bản gốc: 70 chương + 12 ngoại truyện

Editor: XiaoLiang

Bìa: Mộc Cameo

Ngày khai hồ: 20/01/21

Văn án:

[Giáo viên ngữ văn kiêm chủ nhiệm x Giáo viên thể dục]

Ngay tại cổng trường, Ninh Thư nhìn thấy có một tên cực kì khả nghi và nguy hiểm định bắt cóc học sinh của mình.

Người kia mặc một chiếc sơ mi lòe loẹt, mắt đeo kính đen, trên tay còn xăm hình rồng, người dựa vào xe mô tô, môi còn đang ngậm điếu thuốc.

Ninh Thư nhanh chóng chạy tới, tóm ngay cậu học sinh lôi đi, vừa kéo vừa mắng: “Tại sao em lại giao du với loại không ra gì đó hả?”

Học sinh: “Không phải đâu, cô ơi...”

Ninh Thư ngắt lời cậu: “Cái gì mà không phải, vừa nhìn đã biết anh ta không phải loại tử tế gì rồi.”

Học sinh: “Không phải cô ơi...”

Ninh Thư: “Cái gì mà không phải? Bài về nhà đã làm xong chưa, bài giảng đã học thuộc chưa?”

Học sinh: “Không phải thật mà, cô ơi...”

Ninh Thư: “Đi chạy hết sân thể dục cho tôi ngay!”

Cứ thế cho đến buổi chiều, Ninh Thư gặp giáo viên thể dục mới được chuyển đến tại sân vận động.

Áo sơ mi trắng dài, che hết cánh tay, đôi lông mày tuấn tú dưới cặp kính gọng vàng, giọng nói nhẹ nhàng như ngọc, đang đứng dưới ánh nắng khẽ gọi cô một tiếng: “Xin chào, cô giáo Ninh.”

Ninh Thư trầm mặc một hồi, cuối cùng đành phải nhắc nhở: “Hình xăm... Lộ ra ngoài rồi.”

Nghiêm Kiều: “...”

Một lúc sau, anh tháo cặp kính xuống: “Muốn trông giống người tốt thật con mẹ nó khó.”

P/S: Giáo viên không thể xăm mình, trong sách có nói.

Mục lục:

[Chương 1: Xin chào, cô giáo Ninh](#)

[Chương 2: Ngốc](#)

[Chương 3: Giờ học Thể dục đều nhường cho cô giáo Ninh](#)

[Chương 4: Từ trước tới giờ chưa từng yêu đương](#)

[Chương 5: Thư tố cáo](#)

[Chương 6: Xin chút thời gian nói chuyện](#)

[Chương 7: Từ chối khéo](#)

[Chương 8: Phụ huynh học sinh cũng thích cô giáo Ninh](#)

[Chương 9: Một bó hoa hồng](#)

[Chương 10: Cô giáo Ninh muốn đi xem mắt](#)

[Chương 11: Rất đẹp](#)

[Chương 12: Thế này mới gọi là đàn ông, hiểu chưa?](#)

[Chương 13: Dĩ dành cô ấy.](#)

[Chương 14: Không phải nhồi bông](#)
[Chương 15: Tiêu nhân giả tạo](#)
[Chương 16: Bức thư tình](#)
[Chương 17: Bóp nghẹt dấu hiệu yêu sớm khi còn ở trong nôi!](#)
[Chương 18: Mặc áo nịt ngực quá nhiều](#)
[Chương 19: Hẹn hò](#)
[Chương 20: Trăm phương ngàn kế.](#)
[Chương 21: Hiểu rõ hương vị của tình yêu](#)
[Chương 22: Có nhà mới cưới được cô ấy.](#)
[Chương 23: Phát tiết.](#)
[Chương 24: Mê hoặc nhân tâm.](#)
[Chương 25: Lòng tham không đáy.](#)
[Chương 26: Cầu lương.](#)
[Chương 27: Chăm sóc và nuông chiều.](#)
[Chương 28: Tình yêu được ghi vào sử sách.](#)
[Chương 29: Suy nghĩ biến thái.](#)
[Chương 30: Muốn làm cô ấy đau.](#)
[Chương 31: Mất kiểm soát.](#)
[Chương 32: Hôn.](#)
[Chương 33: Cảm ơn em đã có mặt trên thế giới này.](#)
[Chương 34: Vun đắp tình cảm.](#)
[Chương 35: “Bảo bối lớn” của em.](#)
[Chương 36: Muốn ở cạnh người mình thích trong trận tuyết đầu mùa.](#)
[Chương 37: Chỉ vì muốn gặp mặt cô ấy.](#)
[Chương 38: Sự thật.](#)
[Chương 39: Động lòng.](#)

-----oOo-----

Chương 1: Xin chào, cô giáo Ninh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết đầu tiên của buổi tự học buổi tối là môn Ngữ văn, Ninh Thư đảm nhiệm dạy Ngữ văn của lớp 12A5 và 12A6, đồng thời là giáo viên chủ nhiệm của lớp 12A6. Trước tiên cô xem qua tình hình ở lớp A5, kỷ luật cũng khá tốt, tất cả học sinh đều đang làm bài tập cô giáo buổi sáng.

Cạnh lớp A5 là lớp A6, Ninh Thư chậm rãi đi qua, sau đó nhẹ nhàng dừng lại ở cửa sau của lớp học. Cửa sổ phía sau được làm bằng kính, hơi cao, cô bỏ quyển sách đang cầm trong tay xuống đất, sau đó bám vào thành cửa rồi kiễng chân lên mới nhìn được tình hình bên trong.

Ninh Thư bám ở cửa sổ một lúc lâu, sắc mặt càng ngày càng kém. Cô xụ mặt đẩy cửa ra, cầm tập bài thi trên tay đi về phía bục giảng, giọng điệu nghiêm túc: “Các em thử tự tính nhẩm trên đầu ngón tay xem, còn cách kỳ thi đại học bao nhiêu ngày, trong lòng không lo lắng chút nào sao?”

Phòng học đang ồn ào bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, Ninh Thư vừa đẩy gọng kính trên sống mũi lên, vừa quét một vòng quanh lớp: “Mấy đứa ngồi phía sau, nếu còn tiếp tục nói chuyện thì ra ngoài tha hồ nói.”

“Tạ Thành Thành, ăn gì ngon thế?”

Cậu nhóc vừa bị chỉ mặt đặt tên vội vàng lau miệng sau đó giấu hộp mì tôm vào trong ngăn bàn.

Ninh Thư bước tới: “Muôn đứng ngoài cửa hay là chạy quanh sân vận động?”

Nam sinh chậm rãi đứng lên: “Em vừa ăn no, vậy nên đứng ngoài vẫn tốt hơn ạ.” Nói xong cậu tự động ý thức bước ra khỏi lớp đứng, chứ nếu phải chạy thì mệt chết mất.

Ninh Thư chấp hai tay sau lưng, đi một vòng quanh phòng học, nhìn những

học sinh đang rất tự giác làm bài tập của mình.

Sắp đến giờ tan học, Ninh Thư đứng trước bục giảng, dùng thước đập xuống mặt bàn: “Nhấn mạnh một vài vấn đề về an toàn.”

“Nghiêm cấm ở lại đùa nghịch sau giờ tự học, bạn nào ở trong trường thì nhanh chóng về ký túc, bạn nào ở ngoài nếu tự về nhà thì nên rủ thêm các bạn đi cùng, hoặc gọi người nhà tới đón.”

“Thầy Nguru về hưu như thế nào các em đều biết rồi đó, đừng có coi thường.”

Thầy Nguru là giáo viên dạy thể dục khối 12, tuần trước bắt gặp đám thanh niên đầu gấu đang bắt nạt học sinh của trường nên xông đến can ngăn, lại bị bọn chúng đánh gãy chân. Người cũng đã có tuổi nên hồi phục rất chậm, nên làm luôn thủ tục về hưu.

Bên dưới học sinh đang nhỏ tiếng bàn tán: “Quả này xong rồi, không có tiết thể dục nữa rồi.”

“Đừng bi quan như vậy, thầy Nguru về hưu nhất định sẽ có giáo viên thể dục mới, nói không chừng còn có thể là một đại mỹ nhân nữa kia.”

“Tớ mong là sẽ có giáo viên nữ, đánh đá, hung dữ một chút cũng được, rồi thì sống thì chết sẽ luôn bảo vệ tớ.”

“Tiết thể dục sáng nay do lão Triệu phụ trách, chờ chút, vậy lần tới sẽ đến lượt Ninh...”

Ninh Thư ra hiệu cho cả lớp im lặng, sau đó kết thúc cuộc thảo luận của học sinh bằng một câu: “Tiết thể dục sáng mai sẽ thay bằng tiết Ngữ văn, kiểm tra đọc thuộc lòng.”

Vừa dứt lời bên dưới đồng loạt kêu than.

Nhắc nhở cũng đã nhắc xong, dập tắt hứng phấn của cả lớp cũng đã dập xong, Ninh Thư bước ra khỏi phòng học liền nhìn thấy cậu học sinh đang bị

phạt đứng bên ngoài. Cậu nhóc mười bảy, mười tám tuổi đã cao tới một mét tám. Ninh Thu lúc nào nói chuyện với mấy cậu học sinh cao lớn đều phải ngẩng đầu lên: “Sao dạo này trong giờ học em hay mất tập trung thế? Hôm qua còn không thềm nộp bài về nhà.”

Tạ Thành Thành kéo khóa áo đồng phục lên, để che đi vết bầm xanh dưới cổ. Cậu chỉ muốn kết thúc cuộc nói chuyện này càng nhanh càng tốt, nên buồn bã nói: “Em sẽ cố gắng chăm chỉ hơn ạ.”

Giọng nói Ninh Thu nhẹ đi vài phần: “Có gặp phải chuyện gì khó khăn không?”

Tối qua, khi tiết tự học kết thúc, Ninh Thu thấy cậu nhóc đang hòa mình với một đám côn đồ bên ngoài cổng trường, sau đó kè vai sát cạnh đi vào một con ngõ. Vì khoảng cách xa, cộng thêm trời tối nên cô không chắc người đó có phải là cậu hay không.

Ninh Thu cẩn thận nhìn chăm chăm vào mắt Tạ Thành Thành, ngập ngừng hỏi: “Gần đây em có quen bạn mới nào không?”

Tạ Thành Thành lại kéo cao khóa áo lên, nghiêng đầu nhìn về phía xa: “Không có ạ.”

Cậu hơi khựng lại, sau đó khôi phục dáng vẻ hoạt bát, tinh nghịch như thường ngày: “Nếu em bị nhiễm thói hư tật xấu thật thì cô cứ việc phạt em chạy quanh sân vận động, bao nhiêu vòng cũng được hết.”

Ninh Thu gật đầu: “Không sao thì tốt, nếu thật sự có chuyện gì thì nhất định phải nói với cô hoặc phụ huynh nghe chưa. Được rồi, về nhà đi.”

Ngày hôm sau Ninh Thu lại nhìn thấy Tạ Thành Thành ở con ngõ trước trường học đó. Cậu mặc áo khoác đồng phục, đứng trước một chiếc moto màu đen đã được độ, đang nói chuyện với một người đàn ông. Người đàn ông có dáng người cao lớn, mặc áo sơ mi Hawaii màu xanh và đeo kính râm, trên tay có xăm hình một con rồng, đang dựa người vào chiếc moto, trên môi còn ngậm điếu thuốc.

Nghĩ đến vấn đề an ninh gần đây, Ninh Thư lập tức nhíu mày. Cô sợ nhất là loại côn đồ như vậy, bình thường gặp phải cô toàn chọn cách đổi đường khác, vì sợ nhìn ngó sẽ khiến đối phương gây sự với mình, cơ bản là không dám làm bừa. Nhưng hiện tại là học sinh của cô đang ở trong tay đối phương. Ninh Thư hít sâu vài hơi liên tục, để bản thân thả lỏng một chút, sau đó lấy trong túi ra một cây bút, mở nắp ra để lộ ngòi bút sắc bén làm vũ khí.

Một giáo viên nữ khác cũng đang đứng cùng Ninh Thư, nhìn bộ dạng như chuẩn bị lâm trận của cô hỏi: “Căng thẳng vậy sao?”

Ninh Thư vén gấu váy lên, để lộ một vết sẹo trên đầu gối: “Chỗ này là do trước đây bị côn đồ trên phố đánh bị thương, máu chảy rất nhiều, khó khăn lắm mới cầm được.”

Dẫn đến hiện tại cô luôn vô thức lo lắng sợ hãi khi nhìn thấy những người đàn ông ăn mặc trông không đàng hoàng tử tế, cô cảm thấy họ không phải là người tốt và dường như có thể nhảy ra đánh cô bất cứ lúc nào.

Nữ giáo viên thấy sắc mặt Ninh Thư có chút tái nhợt, mới nhận ra cô thực sự sợ hãi, thấp giọng nói: “Mặc kệ đi, dù sao thì cô cũng chỉ là một giáo viên chủ nhiệm mà thôi, nếu học sinh thực sự hư hỏng, cô cố sức kéo cậu ta lại còn khiến cậu ta căm ghét cô nữa đó.”

Ninh Thư cúi đầu chỉnh lại váy.

Nữ giáo viên: “Cô xem điệu bộ và biểu cảm của cậu học sinh kia kìa, cung kính lễ phép còn hơn cả đối với thầy cô giáo, rõ ràng là coi người ta là lão đại rồi, cô quản không nổi đâu.”

“Thầy Ngưu là giáo viên thể dục còn bị đánh cho gãy cả chân.” Nữ giáo viên tiếp tục nói: “Nếu bị loại người đó nhắm vào, ngày nào cũng chặn cô ở cổng trường, cô muốn tránh cũng chẳng tránh được, đừng nói đến việc báo cảnh sát, cảnh sát cũng chẳng thể ngày nào cũng đi theo bảo vệ cô, vậy thì đời này của cô coi như xong rồi.”

Ninh Thư tưởng tượng viễn cảnh đó, trong lòng có chút ngọt ngào.

“Đợi lát nữa tìm Tạ Thành Thành đến nói chuyện, rồi gọi cho phụ huynh của em ấy, để phụ huynh tự lo liệu.”

Cả hai quay người, đi cạnh nhau về hướng trường học, nữ giáo viên nói: “Người kia cũng đẹp trai đó chứ, chân lại dài nữa.”

Ninh Thư ngoái đầu lại liếc một cái, cảm thấy cô bạn đồng nghiệp nói cũng đúng.

Đẹp trai, chân dài, rất nguy hiểm.

Nữ giáo viên đê thấp giọng nói: “Cô xem bộ dạng cười như không của anh ta kia, loại người này là đáng sợ nhất, tàn nhẫn đến liêu mạng.”

Ninh Thư lại quay đầu lại liếc nhìn một cái. Chiều hè, tiếng ve kêu chói tai, bóng cây trải dài trên nền bê tông xám xanh, người đàn ông cong môi, ẩn hiện trong bóng chiều loang lổ, bên cạnh là cậu thanh niên sáng sủa, sạch sẽ.

Ninh Thư dừng lại, nói với nữ giáo viên: “Cô đi trước đi, tôi có chút việc.”

Nữ giáo viên liếc nhìn thời gian: “Được, tôi có tiết đầu tiên, đi trước nhé.”

Ninh Thư hít một hơi thật sâu, cầm chặt cây bút trong tay, xoay người sai bước về phía trước. Cô đưa mắt đi chỗ khác, giả vờ bình tĩnh như thể mình chỉ đi ngang qua, lại cố ý cúi thấp đầu, để mái tóc rũ xuống che gần hết khuôn mặt. Tranh thủ lúc người đàn ông kia cúi đầu dập tắt điều thuốc, Ninh Thư nhanh chóng vươn tay ra, tóm lấy tay Tạ Thành Thành lôi đi, động tác vô cùng uyển chuyển, dứt khoát cứu được người một cách gọn gàng.

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tràn ngập vui mừng vì tránh được đại họa, bất kể người kia là ai thì cũng đều là kẻ côn đồ, chỉ cần không biết cô là ai thì anh ta sẽ không làm gì được.

Đột nhiên Tạ Thành Thành lại lớn tiếng gọi một câu: “Cô Ninh.”

Ninh Thư: “!”

Cô từng cho rằng giọng nói của thiếu niên rất trong trẻo và đẹp đẽ, nhưng giờ đây cô chỉ muôn bịt ngay miệng cậu lại, tiếc là đã quá muộn, người đàn ông phía sau chắc chắn đã nghe thấy.

Ninh Thư tức giận vì học sinh của mình hư hỏng, cũng bực vì bản thân đã bị lộ, vì vậy cô vừa kéo Tạ Thành Thành về phía cổng trường vừa mắng: “Tạo sao em lại giao du với loại không ra gì đó hả?”

Tạ Thành Thành quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa, rồi nói với Ninh Thư: “Không phải đâu, cô ơi...”

Ninh Thư ngắt lời cậu: “Cái gì mà không phải, vừa nhìn đã biết đó không phải loại tử tế gì rồi.”

Tạ Thành Thành bị Ninh Thư kéo về phía trước như chạy trốn lấy mạng, thở không ra hơi, cũng chẳng thể nói rõ: “Không phải mà, cô ơi...”

Học hành đã không ra gì, lại còn nói dối, Ninh Thư đáp: “Bài tập làm xong chưa? Bài giảng đã thuộc chưa?”

Tạ Thành Thành có chút bất lực: “Không phải thật mà, cô ơi.”

Ninh Thư chỉ thẳng về phía sân vận động phía trước: “Chạy quanh sân, ngay!”

Thực ra bài về nhà Tạ Thành Thành vẫn chưa làm xong, bài giảng thì chữ được chữ mất, nên vẫn ngoan ngoãn chịu phạt, rồi nghĩ cách giải thích sau vậy.

Ninh Thư không quay lại văn phòng khoa ngay, mà nấp sau một góc cây Bạch Quả nhìn về phía cổng trường, may mà người đàn ông kia không bám theo.

Cứ thế cho đến buổi chiều, Ninh Thư ra khỏi văn phòng, đi ngang qua sân

vận động, quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông lạ mặt đang đứng trên sân bóng rổ xem học sinh thi đấu. Dáng người anh cao lớn, chân dài, đeo một cặp kính cận gọng vàng, trông rất hiền lành và lịch lãm. Ninh Thư không khỏi dừng lại liếc thêm vài cái, trong lòng thầm đoán, anh ta không mặc đồng phục chứng tỏ không phải là học sinh mà học sinh cũng không trưởng thành như vậy, nhưng cũng chẳng phải giáo viên, chắc là người bên ngoài vào.

Một giáo viên bên cạnh đi ngang qua Ninh Thư, nhìn theo ánh mắt của cô: “Đang nhìn cái gì thế?”

“Đó không phải là giáo viên thể dục mới chuyển đến sao? Anh ấy đến để thay thầy Ngưu.”

Ninh Thư nhìn thêm một lúc, hóa ra là giáo viên mới, thảo nào cô chưa từng gặp. Nghĩ đến việc lát nữa muốn chiếm... Muốn mượn tiết thể dục để giảng lại bài thi và kiểm tra học thuộc lòng của lớp, nên Ninh Thư đã đi qua đó, ý định muốn nói với thầy giáo kia một tiếng, xem anh ấy có tự nguyện lấy lý do người không khỏe hoặc là bận đi xem mắt hoặc nếu không thì bận cưới vợ cũng được, để nhường tiết học lại cho mình không.

Sau khi đến gần, cuối cùng Ninh Thư cũng nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông trước mặt. Áo sơ mi trắng ôm sát cánh tay, đôi lông mày tuấn tú dưới cặp kính cận gọng vàng, giọng nói nhẹ nhàng như ngọc, lúc này đang đứng dưới ánh nắng khẽ gọi tên cô: “Xin chào, cô giáo Ninh.”

Ninh Thư cảm thấy người này rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó thì phải. Cô vắt óc suy nghĩ cũng nghĩ không ra, với một người có khí chất như vậy, nếu đã từng gặp, nhất định cô sẽ nhớ. Cho đến khi ánh mắt cô quét qua cánh tay anh, dưới lớp vải áo sơ mi lộ ra một khoảng hình xăm nhỏ, ánh mắt cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang cong cong khóe môi trước mặt.

Anh đang nhìn cô, ý cười nhàn nhạt hiện lên trong đáy mắt. Cuối cùng Ninh Thư cũng nhớ ra người này là ai, cảm giác như bị sét đánh, cô chết lặng người đứng tại chỗ, sững sờ mất mấy giây không biết nên nói gì.

Cô trầm mặt một lúc lâu: “Hình xăm... Lộ ra ngoài rồi.”

-----oOo-----

Chương 2: Ngốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trường cấp ba số 1 là một trong những trường tốt nhất thành phố, được xếp vào danh sách có tỷ lệ lên lớp hàng năm cao nhất. Ninh Thư không thể hiểu nổi tại sao một ngôi trường như vậy lại tuyển người này vào làm giáo viên. Cái khác tạm thời chưa nói đến, chỉ riêng hình xăm trên tay anh đã không thể vượt qua kỳ thi tuyển giáo viên rồi.

Cô hơi khựng lại một chút, trên mặt hiện lên nụ cười chính trực đúng chuẩn giáo viên: “Tôi là chủ nhiệm lớp A6.”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Tôi họ Nghiêm.”

Anh nhìn xuống người phụ nữ trước mặt mình, mái tóc cô được buộc lại gọn gàng, đeo kính gọng đen, mặc áo phông trắng, kết hợp với chân váy dài đến đầu gối màu xanh nước biển, chân đi đôi giày đế vuông màu đen. Đôi mắt của cô rất sáng, trên má còn có đôi má lúm đồng tiền, khuôn mặt hơi trẻ con, nhưng qua lời nói, hành động và cách ăn mặc đều bộc lộ ra tính cách bảo thủ, cô hủ hoàn toàn không đúng tuổi của cô. Trông giống như một đứa trẻ mặc trộm quần áo của người lớn vậy, hoàn toàn không phù hợp.

Ninh Thư: “Cậu nhóc đi cùng anh hôm nay là học sinh của lớp tôi.”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng: “Tôi thấy rồi.” Thần sắc anh nhàn nhạt, dường như nếu đôi phương không tiếp tục hỏi thì anh sẽ chẳng giải thích gì thêm.

Ninh Thư nghĩ đến vết bầm trên cổ Tạ Thành Thành mà cô nhìn thấy khi kéo cậu về trường học.

Cô nâng cằm, lấy hết dũng khí hỏi: “Sao hai người lại đi cùng nhau?”

Dáng người cô nhỏ bé, còn anh thì quá cao, cô chỉ đứng đến vai anh.

Nghiêm Kiều nghe ra giọng điệu ngờ vực và phòng thủ, lại mang theo một chút thận trọng của cô, Trong lòng đang sợ muốn chết, nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn để đối phó với anh, nên cảm thấy có chút buồn cười. Đột nhiên anh lại không muốn giải thích nữa.

Nghiêm Kiều rũ mắt nhìn xuống quần áo mình đang mặc trên người, mới nhận ra hiện tại mình đang là một giáo viên, khác hoàn toàn với khi ở bên ngoài. Anh ngay lập tức trở lại dáng vẻ hiền lành ban đầu, kiên nhẫn giải thích: “Cô giáo Ninh, việc là như thế này, cậu nhóc Tạ Thành Thành bị người bên ngoài bắt nạt, đúng lúc tôi bắt gặp nên giải vây cho em ấy.”

Đây nghiêm nhiên là hình ảnh của một giáo viên tốt.

Đột nhiên Ninh Thư cảm thấy vết sẹo trên đầu gối đau nhói, năm đó tên khốn đã làm cô tổn thương cũng ra vẻ cũng dịu dàng như anh, sau đó cười tủm tỉm rồi nhấc chân đạp lên người cô.

Ninh Thư thậm chí đã quên mất ý định ban đầu của mình là muốn mượn một tiết thể dục, vội vàng nói: “Sắp vào lớp rồi.”

Cô lùi lại nửa bước, xoay người rời đi, sút chút nữa thì vấp vào bồn hoa nhỏ bên cạnh sân vận động, cô loạng choạng đứng không vững, sau đó lại bí mật quay đầu nhìn một cái, sau đó hấp tấp chạy vào sau một gốc cây, rồi xoa xoa trán bỏ chạy.

Nghiêm Kiều tháo cặp kính gọng vàng trên sống mũi xuống, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt biến mất, anh cười không nổi, tự trách bản thân: “Xem ra muốn giống một người tốt thật con mẹ nó khó.”

Một lúc sau, anh lại đeo kính lên, hỏi cậu học sinh cao cao bên cạnh để mượn chiếc áo đồng phục mặc vào, tuy có hơi nhỏ một chút, nhưng dù sao thì cũng che được hình xăm dưới lớp áo sơ mi trắng kia.

Có một học sinh ném trái bóng rổ tới, Nghiêm Kiều bắt lấy trái bóng bằng

một tay, rồi ném vào sân bóng rổ, bên trong đang có một đám thiếu niên mười bảy, mười tám tụ tập.

Ninh Thư quay trở lại văn phòng khoa, chấm bài thi một hồi mới có thể bình tĩnh trở lại. Một học sinh trong lớp đến lấy bài tập toán, Ninh Thư bảo cậu nhóc gọi giúp Tạ Thành Thành đến đây.

Một lúc sau, Tạ Thành Thành đi tới, cậu đứng ở cửa văn phòng, lớn tiếng hô: “Báo cáo.”

Lúc bước vào cậu còn nhảy lên một cái, giơ tay chạm vào tấm biển phía trên cửa văn phòng, trông rất năng động, khác hẳn với bộ dạng luôn lo lắng điều gì đó như mấy ngày trước.

Tạ Thành Thành cười: “Cô Ninh, cô tìm em ạ?”

Ninh Thư đặt bút xuống, dắt Tạ Thành Thành tới nơi không có người ở cuối hàng lang: “Trưa nay là thế nào? Người đi cùng với em rốt cuộc là ai?”

Tạ Thành Thành tỏ ra vô tội đáp: “Lúc đó em đã nói rồi mà, là thầy giáo ạ.”

“Cô biết thầy ấy là giáo viên.” Ninh Thư liếc mắt nhìn về phía sân vận động, đổi cách hỏi: “Vậy tại sao em lại ở cùng thầy ấy?”

Tạ Thành Thành không giấu giếm nữa: “Mấy ngày trước em bị đám côn đồ ngoài trường trấn lột, bọn chúng cầm dao uy hiếp em phải đưa tiền.”

Cậu bị cướp tiền, không dám nói lời nào, chỉ có thể ăn mì gói lại còn bị Ninh Thư phạt đứng ở cửa lớp.

“Trưa hôm nay bọn chúng lại vòi tiền em, em không có thì bọn chúng đánh.”

Ninh Thư nhíu mày: “Chuyện lớn như vậy sao không nói với cô?”

Tạ Thành Thành cúi đầu: “Bọn chúng nó nếu dám để giáo viên hoặc phụ huynh biết, chúng sẽ đánh gãy chân em, còn nói nếu có đi tù thì khi nào được thả sẽ lại tìm em đánh tiếp, nói em chạy không thoát khỏi bọn chúng.”

Ninh Thư không thể trách Tạ Thành Thành, cậu là nạn nhân, mà nạn nhân thì vô tội.

“May là thầy Nghiêm đi qua, thấy em mặc đồng phục, biết em là học sinh của trường cấp ba số 1, lên xông tới đánh cho chúng một trận chạy mất dép.” Tạ Thành Thành vui mừng, ánh mắt sáng lấp lánh: “Cô Ninh, lúc đó cô không có mặt nên không biết, thầy Nghiêm ngẫu bá cháy luôn.”

“Một mình đánh lại bốn tên, vèo vèo vèo, không đến mười phút đã đánh đám kia một trận tơi bời rồi.” Tạ Thành Thành vừa nói vừa khua tay múa chân: “Lúc đó em đã ngán cả người luôn ý ạ.”

“Mấy tên kia bị đánh đến mức sợ tè cả ra quần, còn thề sẽ không bao giờ dám bắt nạt em nữa.”

Tạ Thành Thành nói như mở đĩa hát: “Tiếc rằng em không phải là con gái, nếu không em đã yêu luôn thầy Nghiêm rồi.”

Ninh Thư: “Sau này nếu gặp phải tình huống tương tự, nhất định phải nói với cô hoặc phụ huynh, biết chưa?”

Tạ Thành Thành đầu óc vẫn đang trên mây, không buồn để ý đến chuyện này, hai mắt sáng ngời, vừa khao khát vừa ngưỡng mộ: “Hình xăm của thầy Nghiêm rất ngẫu và oai phong, em cũng muốn...”

Ninh Thư ngắt lời cậu: “Không, em không muốn.”

Đối diện với ánh mắt chết chóc của cô chủ nhiệm, Tạ Thành Thành lấy lại tinh thần, ngượng ngùng nói: “Em chỉ nói vậy cho vui thôi ạ.”

Sau khi Tạ Thành Thành rời đi, Ninh Thư trở lại văn phòng, tiếp tục chấm bài kiểm tra.

Chủ nhiệm Đào bước vào: “Cô Ninh, vừa rồi ở dưới lầu cô nói có chuyện gì muốn nói với tôi?”

Chủ nhiệm Đào là trưởng khoa của khối mười hai, năm nay đã ngoài bốn mươi, trên người mặc chiếc áo màu xám ngắn tay, dáng hơi mập, ngồi trong phòng máy lạnh suốt ngày mà vẫn đổ mồ hôi.

Ông ta cầm một quyển sách trên bàn lên quạt quạt: “Là chuyện gì vậy?”

Vốn dĩ Ninh Thư muốn hỏi về việc giáo viên thể dục mới, ăn mặc bóng bẩy thì tạm bỏ qua, nhưng trên tay lại còn có hình xăm. Khiến tên nhóc Tạ Thành Thành của lớp cô bị ảnh hưởng, ngộ nhỡ vài bữa nữa cũng đi xăm vài hình rồi đến trường thì sao? Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ to cả đầu rồi.

Ninh Thư dừng lại một chút sau đó thay đổi lời nói: “Cũng không có gì, tôi chỉ muốn hỏi chủ nhiệm mới của lớp A6 bao giờ mới đến làm việc?”

Chủ nhiệm Đào tỏ vẻ đau khổ nói: “Vẫn chưa chọn được người thích hợp, cô chịu khó vất vả thêm vài hôm nữa vậy.”

Chủ nhiệm Đào ra khỏi văn phòng, một giáo viên thân thiết với Ninh Thư hỏi: “Cô Ninh, sức khỏe của mẹ cô gần đây thế nào rồi?”

Ninh Thư không tình nguyện chủ nhiệm lớp cuối cấp là vì muốn dành thời gian để chăm sóc mẹ cô sau ca phẫu thuật.

“Cũng tạm ổn.” Ninh Thư đóng nắp bút lại, liếc nhìn thời gian: “Tôi đi trước đây, mẹ tôi sợ tôi gầy quá, nên đã hầm canh xương giục tôi về nhà ăn cơm.”

Giáo viên kia dựa vào ghế nói: “Tôi rất ghen tị với cô, ba mẹ đối với cô thật tốt, không như mẹ tôi, mỗi lần về nhà là lại nói này nói nọ.”

Ninh Thư bật cười, cầm túi đồ trên bàn lên: “Đi nhé.”

Ninh Thư tận dụng thời gian sau bữa tối để hẹn chủ nhà tới xem nhà. Cô dùng xe ở đầu con ngõ gần trường, tuy là khu nhà cũ, nhưng đường xá rộng rãi, sạch sẽ, quy hoạch rất tốt.

Ba chữ “Vĩnh Ninh Lý” được khắc trên công đá hình vòm đem đến ý nghĩa về tuổi tác của nó. Con đường dài được lát những phiến đá màu xanh, giữa những kẽ nứt của các phiến đá phủ kín rêu, bám chặt vào tường, bỗng nhiên một cơn gió lùa qua thổi bay cái nóng cuối hè.

Chủ nhà đưa Ninh Thư lên tầng năm của một tòa nhà cổ kính, căn phòng này gồm một phòng ngủ và một phòng khách. Ninh Thư vào trong xem qua một vòng, cảm thấy không vừa ý lắm.

Lúc chuẩn bị ra về, Ninh Thư quay đầu lại nhìn thấy một tòa biệt thự vô cùng xinh đẹp ở cuối con hẻm, mái nhà hình tháp chuông, lúc này ánh hoàng hôn đang dần buông xuống, bao quanh bởi sắc cam nhẹ nhàng mà rực rỡ, phản chiếu lại một thế giới bao la rộng lớn. Căn biệt thự đó khác hẳn với mọi ngôi nhà quanh đây.

Chủ nhà tinh ý nhìn ra ánh mắt của Ninh Thư: “Muốn đi xem không?”

Ninh Thư đứng ngoài cổng nhìn vào bên trong qua cánh cửa sắt chạm trổ: “Căn nhà này cũng là của anh à?”

“Trước đây tôi mua nó để đầu tư.” chủ nhà lấy ra một chùm chìa khóa rồi mở cửa: “Nội thất bên trong đều còn mới, nhiều món rất đắt tiền, trước giờ tôi vẫn chưa cho ai thuê.”

Ninh Thư thẳng thắn nói: “Tôi thuê không nổi.”

Cô muốn tiết kiệm một ít tiền để báo hiếu ba mẹ, nên không thể tiêu xài hoang phí. Căn nhà chất lượng thế này, mỗi tháng chắc phải đến cả vạn tệ tiền thuê, còn nhiều hơn cả lương của cô nữa.

Chủ nhà: “Mỗi tháng ba ngàn tệ, có thuê không?”

Ninh Thư suyt chút nữa tưởng mình mới nghe lầm: “Nguyên cả căn?”

Chủ nhà gạt đầu: “Cô gái, tôi thấy tôi với cô cũng có duyên, hơn nữa cô lại là giáo viên, nên mới để cho cô giá này đó.”

“Nếu không kham nổi thì có thể tìm người ở ghép.”

Ninh Thư cảm thấy có chút hoài nghi, nên đã yêu cầu chủ nhà cung cấp giấy chứng nhận sở hữu bất động sản và chứng minh thư để xác minh lại kỹ càng.

Chủ nhà ở một bên nghe điện thoại, nói với người ở đầu dây bên kia: “Có người đang xem biệt thự, tôi sẽ gọi lại sau, nếu như người này không thuê tôi sẽ cho cậu thuê.”

“Sáu ngàn không bớt một đồng, căn nhà này của tôi là nhà mới, vì cậu là người quen nên mới có cái giá đó.”

Ninh Thư sợ căn nhà tốt như vậy sẽ bị người khác cướp mất, nên lập tức ký hợp đồng với chủ nhà và nộp tiền thuê ba tháng. Một mình cô trả không nổi nên cần tìm một người ở ghép càng sớm càng tốt, vì vậy cô đã đăng một mẫu tin cho thuê nhà trên trang web của thành phố. Vừa hết giờ tự học buổi tối cô đã nhận được một cuộc gọi, đối phương muốn tới xem nhà. Người gọi đến là một người đàn ông có giọng nói rất tử tế, có thể nghe ra đây là người có học thức và lịch sự, Ninh Thư cảm thấy có chút quen tai, nhất thời không nghĩ ra là ai.

Cô hẹn gặp đối phương trước cổng nhà sau giờ tan sở. Từ xa, Ninh Thư đã thấy một người đàn ông đang dựa vào chiếc moto bên cạnh, đôi chân dài vắt chéo, điều thuốc trên ngón tay lập lòe sáng. Ngọn đèn đường trên cao trải bóng anh thật dài nối với bức tường của căn biệt thự, khiến anh và chiếc bóng của anh có chút gì đó rất cô đơn. Anh không đeo kính râm, hay cặp kính cận gọng vàng đỏ, nhưng cô vẫn không thể nhìn rõ mắt anh. Chưa đầy một ngày, cô đã nhìn thấy ba vẻ mặt của người đàn ông này.

Kiều ngạo, dịu dàng, cô đọc.

Nguy hiểm, đạo đức giả và bí ẩn.

Cô sẽ không thể ở ghép với một người cô không hiểu rõ anh là người thế nào này.

Ninh Thư để xe đạp ở ven đường, cầm chiếc túi nhỏ trên ghi đông lên, cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, tự nhiên: “Thầy Nghiêm.”

Nghiêm Kiều dập diều thuốc, đứng dậy khỏi xe: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư nhanh chóng tìm ra một lời bao biện để cả hai đều không phải lúng túng.

“Chị họ của tôi thuê căn nhà này và muốn tìm một người ở ghép để cùng chia tiền phòng, vừa rồi chị ấy gọi cho tôi nói không muốn cho thuê nữa, vì bạn trai của chị ấy sẽ dọn đến đây ở.”

Nghiêm Kiều nhướn mi, vẻ mặt trầm ngâm: “Chị họ?”

“Bạn trai của chị họ?”

Ninh Thư: “Ngại quá, phiền anh vất vả đến đây một chuyến rồi.”

Người đàn ông nhàn nhạt ừm một tiếng, quay đầu liếc nhìn căn nhà đang chìm trong bóng đêm, rồi đội mũ bảo hiểm lên.

Anh không nói gì nhiều, chân dài vòng qua yên xe, thản nhiên hỏi: “Cô đã ký hợp đồng thuê nhà chưa?”

Ninh Thư gật đầu: “Có người khác cũng muốn thuê, tôi sợ bị giành mất nên đã quyết định thuê trước rồi.”

Giọng điệu của cô có chút tự hào, giống như một đứa trẻ đạt điểm tuyệt đối trong kỳ thi, đang ngược nhìn và chờ đợi những lời khen ngợi.

Nghiêm Kiều: “...”

Anh lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía cô: “Cô lợi hại thật đó.”

Đột nhiên Ninh Thư mới phản ứng lại, căn nhà này hình như là của người được cho là chị họ và bạn trai chị họ cô thuê cơ mà.

Cô xấu hổ, dùng mũi giày cọ cọ xuống đất, ngửa đầu nhìn cây cỏ thụ bên đường, cố tìm ra cái gì đó để đổi chủ đề: “Hôm nay nóng thật đó.”

Cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, có vẻ cũng khá dễ nghe.

“Ừm, nóng thật.”

Ninh Thư miễn cưỡng nở nụ cười, trên má hiện rõ lên hai chiếc lúm đồng tiền xinh xắn.

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư: “Căn nhà này có vấn đề, chẳng có ai muốn thuê nó cả, cô Ninh, cô bị chủ nhà lừa rồi.”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều bằng ánh mắt dò hỏi, tạm thời chưa nói đến vấn đề chiến thuật, rõ ràng anh biết căn nhà này có vấn đề, tại sao lại còn muốn thuê? Chẳng phải những người khác đều sợ hãi né tránh sao?

Nửa đêm nửa hôm chạy đến đây, định học theo Lôi Phong* làm việc thiện nói cho cô biết căn nhà này có vấn đề à?. [ngôn tình hài](#)

*Lôi Phong: là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản.

Rõ ràng là không thể, anh ta trông hoàn toàn không hề giống một người tốt.

Nghiêm Kiều hất cằm về phía một cửa hàng nhỏ phía trước đang sáng đèn: “Cô giáo Ninh, nếu không vội về nhà đi ngủ thì có thể đến cửa hàng đó xem xem.”

Nghiêm Kiều đang nói đến một tiệm may, diện tích rất nhỏ, tường nhà được

làm bởi những viên gạch nâu cũ kỹ, cửa sổ kính phủ đầy bụi và có vài con ma-nơ-canh đang mặc trên người những bộ quần áo lỗi thời. Dưới ánh đèn không sáng rõ, một bà lão với mái tóc hoa râm đang cúi đầu đập chiếc máy khâu. Lúc Ninh Thu thuê nhà, trời vẫn còn sáng, thấy cửa hàng đó đang đóng chặt, còn tưởng rằng cửa hàng vừa mới đóng cửa.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, nửa đêm nửa hôm bảo cô đi vào hàng may ngắm nghía, rõ ràng là đang chế nhạo sự mộc mạc của cô, mặc dù cô tự ý thức được điều đó là sự thật. Cô rất khó chịu, nhưng không dám phản bác lại. Cô có chút sợ anh.

“Hãy đi hỏi rõ về căn nhà này, rồi sau đó quyết định xem có nên dọn đến ở hay không.” Giọng nói của người đàn ông hòa vào không khí mát mẻ cuối hè, pha chút u ám: “Không chừng đây là một ngôi nhà bị ma ám đó.”

Tiếng khởi động motor vang lên “Phành phạch”, sau đó phóng vù đi, để lại làn gió thổi tung vạt váy của Ninh Thu.

Ninh Thu chắc chắn rằng anh cố ý, cô cúi đầu chỉnh lại váy, thấp giọng mắng một câu: “Lắm mồm.”

-----oOo-----

Chương 3: Giờ học Thẻ đục đều nhường cho cô giáo Ninh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đã nhấn mạnh rất nhiều lần về vấn đề ngoại hình rồi, à, cứ nghĩ nhuộm màu tối là thầy sẽ không nhận ra sao? Ngồi dưới ánh đèn một cái là nhìn như con khỉ ý, cho rằng bản thân mình đẹp lắm chắc? Còn học hành cái gì nữa? Sao không đi thi hoa hậu luôn cho xong!”

Chín rưỡi tối, Ninh Thu đến văn phòng của chủ nhiệm liền thấy chủ nhiệm Đào đang mắng mỏ học sinh, ồn ào đến mức cả hành lang đều có thể nghe thấy.

“Mấy em là học sinh, chứ không phải xã hội đen, cầu bơ cầu bất, học sinh nên mang dáng vẻ của học sinh.”

Hôm nay, Ninh Thư phải trực ban, cùng chủ nhiệm Đào đi kiểm tra ký túc. Chủ nhiệm Đào đang tức giận nên bảo Ninh Thư đi trước. Ninh Thư kiểm tra xong ký túc nữ lại sang ký túc nam, bên nam sinh ở hiển nhiên là lộn xộn hơn bên nữ, mùi cũng không được thơm cho lắm. May mắn thay, tất cả học sinh đều đã có mặt đầy đủ, chỉ duy nhất lớp A1 là thiếu mất một người.

Ninh Thư ghi tên học sinh đó vào sổ: “Có ai biết bạn Nghiêm Lễ đi đâu không?”

Cậu bạn cùng phòng trả lời: “Báo cáo cô, bạn ấy chắc là đang tự học ở đâu đó ạ.”

Ninh Thư cũng không nghi ngờ gì với câu trả lời này, Nghiêm Lễ luôn là người đứng đầu lớp trong các bài kiểm tra, đồng thời rất đúng mực, lễ phép và có ý thức trong học tập, nên đều được bạn bè và thầy cô yêu quý, đặc biệt là các bạn nữ.

Ninh Thư liếc nhìn quanh ký túc một lượt: “Có ai biết bạn ấy học ở đâu không?”

Cậu bạn cùng phòng hơi khựng lại, hai mắt đảo một vòng: “Bạn ấy chê ở ký túc quá ồn ào, thông thường cứ chỗ nào đủ ánh sáng thì đến chỗ đó, chắc cũng sắp về rồi ạ.”

Ninh Thư cau mày liếc nhìn thời gian, sau đó xuống lầu nói lại vài câu với giáo viên quản lý ký túc. Trên đường trở về thì gặp chủ nhiệm Đào, chủ nhiệm Đào nói cô về trước còn mình thì lại đến ký túc nam kiểm tra lại một lượt. Cứ thế cho đến khi ký túc đóng cửa, chủ nhiệm Đào cũng không thấy Nghiêm Lễ quay lại.

Chủ nhiệm Đào lại đợi thêm một lát, đang chuẩn bị gọi điện cho phụ huynh học sinh thì thấy hai bóng người, một lớn một nhỏ bên cạnh bức tường. Trên mặt họ phát ra tia ánh sáng trắng, nhưng ở mắt và miệng lại là hai lỗ

đen xì, chủ nhiệm Đào bị dọa sợ đến mức nghĩ rằng mình đang đứng giữa bãi tha ma. Con ma lớn mặt trắng đang đứng ở ngoài tường, còn con ma nhỏ hơn thì đang nhảy qua tường để vào trong.

Đến khi “con ma” nhỏ đứng dưới ngọn đèn đường, chủ nhiệm Đào thấy người đó đang mặc đồng phục trường mới hoàn hồn trở lại, sau đó lao tới như mũi tên vừa bắn ra khỏi dây cung, nhanh nhẹn trong sự nặng nề, mập mạp.

Ông ta cầm đèn pin chiếu về phía trước, lớn tiếng quát: “Đứng lại, học sinh lớp nào đây?”

Cậu học sinh giơ tay chặn lại ánh sáng đang rọi thẳng vào mắt mình, híp mắt, khóe môi nở nụ cười tươi rói: “Chủ nhiệm Đào, là em, Nghiêm Lễ.”

Bạn học Nghiêm Lễ thừa nhận mình đã sai và có thái độ rất tốt, đồng thời chủ động thú nhận: “Em không có tới quán net, là do đói quá nên ra ngoài mua đồ ăn.”

Chủ nhiệm Đào lấy tay quệt một cái quanh mặt cậu: “Cái gì thế này? Bọt huỳnh quang?”

Nghiêm Lễ nở nụ cười, lộ ra cặp răng nanh hoạt bát: “Anh trai em tìm được chị dâu nên em chúc mừng anh ấy một chút ạ.”

“Đừng có nói bậy, có kiểu chúc mừng như này sao? Anh trai em ôn nhu, hòa nhã, lại còn là giáo viên trong trường, chẳng lẽ lại lôi em trốn khỏi ký túc để làm mấy cái trò ấu trĩ như vậy?”

Nghiêm Lễ: “Anh ấy cũng nói mấy việc này quá trẻ con, là do em bắt anh ấy chơi cùng đó ạ.”

Chủ nhiệm Đào nhìn về hướng bờ tường ban nãy: “Vậy người vừa rồi đi cùng em là ai?”

Nghiêm Lễ: “Thầy nhìn nhầm rồi ạ, chỉ có mình em thôi mà.”

Chủ nhiệm Đào liếc nhìn thời gian: “Được rồi, về nghỉ ngơi đi, ngày mai đến văn phòng tôi.”

Ninh Thư đang chuẩn bị giáo án trong văn phòng, buồn ngủ nên vươn vai ngáp dài một cái.

Cô giáo Quách ngồi đối diện nói đùa: “Tôi qua làm gì mà bây giờ lại mệt mỏi thế này?”

Cô giáo Quách năm nay ngoài bốn mươi, dạy môn Sinh học của lớp A5 và A6, cũng khá thân thiết với Ninh Thư.

Ninh Thư đổ chút dầu gió xoa xoa thái dương, cả người liền tỉnh táo trở lại: “Đường gần nhà em dạo này đang sửa đó, về nhà phải đi lòng vòng cả đoạn rõ xa, mẹ em đau lòng sợ em vất vả, nên cứ bắt phải tìm thuê nhà ở gần trường.”

Cô giáo Quách nhàn nhã đan len trên tay: “Lạ nhà à?”

“Không phải.” Ninh Thư mở to hai bọng mắt thâm quầng hỏi: “Cô giáo Quách, chị có tin trên đời này có ma không?”

Cô nhớ lại lời bà lão tiệm may đối diện, bà nói rằng ngôi nhà này xây trên mảnh đất dữ. Mười một năm trước, vào đêm giao thừa, ông bà chủ của căn nhà đụng phải tên trộm và cả hai đều bị giết hại tại chính căn nhà của họ. Hai người con trai của họ thoát nạn vì đêm đó mãi chơi nên đi xem bắn pháo hoa.

“Máu chảy lênh láng từ tầng hai xuống tầng một.” Bà lão thở dài nhìn về phía căn nhà, giọng nói run run vì tuổi già: “Tội nghiệp mấy đứa nhỏ, đã phải chứng kiến cảnh đó từ đầu tới cuối.”

Từ đó về sau, căn biệt thự bắt đầu bị ma ám, xung quanh thường xuyên có người nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết của phụ nữ. Cuối cùng, căn biệt thự này được giao bán với giá rất rẻ và người mua nó chính là người chủ

hiện tại.

Chủ nhà nói rằng mua để đầu tư là thật, còn nói không muốn cho ai thuê thì là giả, vài năm trước cũng cho thuê qua vài lần, nhưng khách thuê nhà đều bị bóng ma xuất hiện giữa đêm dọa sợ bỏ của chạy lấy người.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi Ninh Thu đăng tin tìm người ở ghép, ngoại trừ Nghiêm Kiều gọi cho cô vào ngày đầu tiên sau khi đăng tin thì chẳng còn ai liên lạc với cô nữa cả.

Cô giáo Quách đang đan áo len bật cười: “Cô giáo Ninh, thế giới này là chủ nghĩa duy vật.”

Trong lòng Ninh Thu vẫn còn sợ hãi: “Chị Quách, em nhìn thấy thật đó, khuôn mặt trắng toát, không có con ngươi, đứng ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm vào em.”

Cô giáo Quách lắc đầu cười: “Chắc do em gặp ác mộng hoặc ảo giác đó thôi.”

Ninh Thu đến tìm chủ nhà nói rằng cô không muốn tiếp tục thuê nữa, nhưng chủ nhà lại không đồng ý trả lại tiền nhà đã trả trước đó, cô vì không muốn lãng phí những đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình, cũng không thể bỏ thêm tiền đi tìm nhà khác, nên chỉ đành cắn răng chịu đựng mà ở lại.

Bên ngoài văn phòng vọng lại tiếng giày cao gót cộp cộp cộp, giáo viên chủ nhiệm của lớp 12A1 – Tần Nguyệt Hương đi đến, vẻ mặt chẳng mấy thiện cảm hỏi Ninh Thu: “Cô có ý gì thế?”

Ninh Thu để cây bút trong tay xuống, không hiểu gì hỏi lại: “Ý gì là ý gì?”

Tần Nguyệt Hương giọng điệu hung hăng: “Em Nghiêm Lễ của lớp tôi nhất quyết đòi chuyển sang lớp cô bằng được, cô còn dám nói không phải do cô đi?”

Trường cấp ba số một không phân ra lớp chọn và lớp phổ thông, nhưng lớp A1 là lớp có tốt nhất và điểm số trung bình của mỗi kỳ thi đều cao hơn rất

nhiều so với vị trí thứ hai. Trái ngược với lớp A1, nề nếp và không khí học tập của lớp A6 lại chẳng mấy tốt, điểm số trung bình mỗi môn thi hàng năm đều xếp áp chót.

Ninh Thư vẫn không hiểu chuyện gì: “Tại sao đột nhiên em ấy lại muốn chuyển lớp?”

Tần Nguyệt Hương nhìn chằm chằm Ninh Thư, thấy cô có vẻ không biết chuyện gì xảy ra thật, nên giọng điệu cũng dịu đi vài phần: “Nói muốn thay đổi môi trường học tập.”

Học sinh ưu tú nổi trội thì ai cũng muốn, một giáo viên của lớp khác bên cạnh vui vẻ nói: “Môi trường học tập của lớp tôi cũng không tồi, hay là chuyển đến lớp tôi đi.”

“Ôi giờ, học sinh bây giờ đúng là không hiểu nổi.” Cô giáo Quách nghĩ một chút rồi đoán: “Không phải lại yêu đương rồi đó chứ?”

Tần Nguyệt Hương vẻ mặt hoài nghi: “Cô giáo Quách nói gì thế? Chị cũng không nhìn xem học sinh nữ lớp A6 thế nào kia.”

Ninh Thư không muốn nghe những lời như vậy, suyt chút nữa thì cãi nhau với Tần Nguyệt Hương: “Học sinh nữ lớp tôi thì làm sao?”

Tần Nguyệt Hương cũng biết không nên nói học sinh như vậy, cô ta chỉ là không ưa Ninh Thư nên theo thói quen muốn chọc tức cô: “Cũng giống như cô vậy đó, rất mộc mạc.”

Ninh Thư đang định phản bác lại thì một học sinh bước vào lấy bài tập về nhà, cô Quách ho nhẹ một tiếng ra hiệu cho hai người họ tạm thời dừng lại. Ninh Thư ra khỏi phòng làm việc, trong lòng thầm tự hỏi, cậu học sinh lớp A1 kia không phải đã thực sự yêu đương rồi đó chứ? Nếu quả thực bị thu hút bởi một cô nhóc nào đó lớp cô, dẫn đến thành thích giảm sút, thì chủ nhiệm Đào sẽ liều mạng với cô mất.

Ninh Thư đi qua sân vận động thì nhìn thấy giáo viên thể dục mới đang giảng bài cho học sinh. Sau lời nhắc nhở của cô, anh không mặc áo sơ mi

trắng nữa, mà thay vào đó là một chiếc sơ mi màu xanh, vẫn đeo cặp kính cận gọng vàng, trên người anh tỏa ra một khí chất kỳ lạ và đáng sợ, như một người đa nhân cách, khiến người khác sợ sệt.

Ninh Thư đứng ở một bên sân vận động quan sát một hồi, lần trước dự định mượn một tiết thể dục của anh nhưng không thành, kết quả là bị giáo viên dạy toán đăng ký mất. Mỗi tiết học kéo dài bốn mươi lăm phút, có thể giảng thêm một đề thi, hoặc viết một bài văn tự luận. Trên chiến trường của kỳ thi tuyển sinh đại học, một điểm cũng có thể đánh bại cả nghìn người.

Sau khi tiếng chuông hết giờ vang lên, Ninh Thư hít một hơi thật sâu, rồi cầm chai nước đi tới, trên mặt nở nụ cười lịch sự giả tạo: “Thầy Nghiêm, dạy học vất vả rồi.”

Nghiêm Kiều đón lấy chai nước, vặn mở nắp chai đưa lên miệng, quả táo Adam trên cổ anh cử động lên xuống, một hơi uống hết hơn nửa chai: “Cảm ơn.”

Thấy cô có điều muốn nói, trên mặt hiện rõ hai chữ “Ninh nợ”, anh hỏi: “Có chuyện gì không?”

Ninh Thư mở đường, đáp: “Lần trước thật cảm ơn anh, nếu không có anh tôi sẽ không hề hay biết căn nhà đó bị ma ám.”

Nghiêm Kiều nhàn nhạt ừm một tiếng: “Chuẩn bị dọn khỏi đó à?”

Ninh Thư: “Tạm thời chưa chuyển vội mà muốn tìm một người ở ghép để chia sẻ tiền thuê nhà.”

Cho nên cô không chỉ sống một mình, mà còn muốn tìm một người đến ở cùng, Nghiêm Kiều suy nghĩ một chút: “Có phải chủ nhà không chịu trả lại tiền đặt cọc cho cô không?”

Ninh Thư: “Sao anh biết?”

Nghiêm Kiều: “Muốn nghe kiểu thẳng tuột hơn hay là kiểu uyển chuyển hơn?”

Ninh Thư: "...”

“Thẳng tuột.”

Nghiêm Kiều liếc nhìn Ninh Thư một cái: “Gan nhỏ như gan chuột, còn dám ở trong nhà bị ma ám, không sợ nửa đêm bị ma bóp chết à? Nếu như chủ nhà đồng ý trả lại tiền thì nhất định đã sớm chuyển khỏi đó rồi.”

Thấy người phụ nữ trước mặt nhăn nhó mặt mày, lộ rõ vẻ không vui, Nghiêm Kiều không biết phải nói thế nào: “Là cô nói muốn nghe kiểu thẳng tuột mà.”

Rõ ràng là cô rất nhát gan, mấy lần đầu nhìn thấy anh đã sợ chết khiếp luôn rồi chứ đừng có nói đến chuyện nửa đêm gặp ma.

Anh nghe thấy cô nhỏ giọng nói: “Bà lão ở tiệm may nói rằng đôi vợ chồng chủ nhà cũ đó là người tốt.”

Ninh Thư ngẩng đầu tiếp tục nói: “Bọn họ chết oan chết uổng, nên sẽ không phải là ma ác, thầy Nghiêm nói như vậy có hơi thiếu tôn trọng với người chết rồi không?”

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều rất lâu không lên tiếng, có lẽ do sự nhạy cảm của một giáo viên Ngữ văn, nên cô thực sự đã nhìn thấy một tia nhớ nhung và buồn bã từ cặp lông mày của anh.

Cô đang định lý luận thêm vài câu với anh thì đột nhiên lại thấy anh lên tiếng: “Nếu như không muốn tiếp tục ở tôi sẽ giúp cô tìm chủ nhà đòi lại tiền.”

Ninh Thư biết Nghiêm Kiều hoàn toàn có khả năng giúp mình đòi lại tiền. Nhìn thấy bộ trang phục mà anh mặc hôm đó, không cần nghĩ cũng biết anh sẽ dùng cách nào để giúp cô. Nếu anh bị bắt vào đồn cảnh sát vì đánh nhau thì cô vẫn phải chịu trách nhiệm về việc đó.

Ninh Thư: “Để tôi cân nhắc thêm đã.”

Cô cầm trong tay một tập bài kiểm tra Ngữ văn, nở nụ cười: “Thực ra hiện tại có một việc cần sự giúp đỡ của thầy Nghiêm.”

Mặc dù Nghiêm Kiều mới nhậm chức được vài ngày nhưng trước đó anh đã dạy ở một trường cấp hai, làm sao có thể không hiểu ý tứ của các giáo viên chủ nhiệm được chứ.

Nghiêm Kiều: “Tiết học tiếp theo không được, tôi phải kiểm tra thể lực của học sinh.”

Thấy vẻ mặt chán nản của Ninh Thu, lại nhìn ra cô không dám tiếp tục quấy rầy anh nữa, lúc này cô mở to đôi mắt ngấn nước, tủi thân nhìn anh.

Nghiêm Kiều ngoảnh mặt đi: “Để lần sau, lần sau sẽ nhường tiết học cho cô.”

Ninh Thu mở sổ ghi chép ra, cúi đầu viết một dòng trên đó: “Anh ký một chữ đi.”

Nghiêm Kiều đón lấy, nhìn một lượt: “Tôi hứa sẽ nhường tiết học thể dục ngày 5 tháng 9 lại cho cô giáo Ninh.”

Không biết nên gọi cô là đáng yêu hay ngây thơ nữa, anh không khỏi bật cười: “Có cần phải thế không?”

Ninh Thu: “Đương nhiên cần rồi, anh không biết mấy thầy cô của lớp tôi đâu, lúc tranh giành tiết học thì đến cả họ hàng cũng không thềm nhận, như thể sói đói thấy đồ ăn vậy, tôi sợ đến lúc đó giành không lại được với bọn họ.”

Nghiêm Kiều: “Tôi không quen dùng bút của người khác.”

Thực ra nét chữ của anh không được ưa nhìn cho lắm. Anh bảo Ninh Thu mở máy ra ghi âm, đồng thời đọc câu cô viết trong sổ ghi lại trong điện thoại cô. Giọng anh rất cao, đem theo luyến láy, khi đọc câu chữ rõ ràng tròn trịa, nghiêm túc hơn nhiều so với vẻ bề ngoài của anh.

Ninh Thư đang chuẩn bị tắt ghi âm lại nghe thấy Nghiêm Kiều bỏ sung một câu: “Tiết học ngày 6 tháng 9 cũng nhường cho cô giáo Ninh.”

Ánh mặt trời xuyên qua những kẽ lá dừng lại trong ánh mắt, phản chiếu những tia sáng le lói. Cô phải thừa nhận rằng, đây là giọng nói hay nhất mà cô từng nghe.

Ninh Thư chưa đi được vài bước lại nghe thấy Nghiêm Kiều gọi cô, khi quay đầu nhìn phát hiện ánh mắt đang dán lên người cô của anh liền rời đi chỗ khác.

Ninh Thư: “Sao vậy?”

Nghiêm Kiều: “Áo ngực... Lộ ra ngoài rồi.” Mặc dù rất nhiều phụ nữ thích có tình để lộ áo ngực để thể hiện sự gợi cảm, nhưng rõ ràng cô không phải là người có tính cách như vậy.

Hai má Ninh Thư đỏ bừng, cô giả bộ bình tĩnh, nâng cằm lên: “Đúng là quê thật, đây là thời trang, thời trang đó anh hiểu không?”

Đôi mắt đào hoa của người đàn ông cong lên, khóe môi khẽ nhếch, vừa ôn nhu tao nhã lại vừa có chút giễu cợt, khiến những cô khác đi qua đều phải đỏ mặt.

Nghiêm Kiều: “Không quá am hiểu, cô giáo Ninh có thể giải thích một chút được không?”

Trông cô rất giống một chú mèo, hề có bất cứ chuyện gì là lại lộ ra bộ móng vuốt sắc nhọn nhưng thực ra lại vô cùng mềm mại, rồi sau đó dùng ánh mắt tự hào để nhìn mọi người như thể: Nhìn đi này, tôi lợi hại chưa này!

Nên nhất thời anh không ngăn được miệng.

Câu nói này rất nghiêm túc, nhưng khi lọt vào tai Ninh Thư lại chính là gạ gẫm và khiêu khích. Nghĩ đến những gì hôm trước cô đã nhắc nhở anh về hình xăm bị lộ ra, cô có lý do chính đáng để nghi ngờ rằng anh đang đe dọa

mình, chỉ cần cô nói việc xăm mình của anh ra, anh sẽ có thể kéo luôn áo ngực của cô xuống.

Ninh Thư biết bản thân đánh không lại Nghiêm Kiều, cũng không thể khiêu khích một người như anh, vì vậy cô trừng mắt lườm anh một cái, âm thầm chửi rửa trong lòng cái con người mặt người dạ thú này một trận.

Ninh Thư quay trở lại lớp học, khi cô đi lên lầu, thì học sinh của lớp A6 đang từ trên tòa nhà lao xuống, chạy về phía sân vận động như những chú ngựa hoang đứt cương, vừa chạy vừa hò hét: “Giờ thể dục, giờ thể dục!”

“Hehe, giờ thể dục, giờ thể dục!”

Có người còn trượt xuống dưới bằng tay vịn cầu thang: “I’m coming!”

Ngay lập tức bị chủ nhiệm Đào đuổi theo phía sau mắng mỏ.

Còn có người hát lạc cả điệu: “Tôi vẫn là cậu thiếu niên năm đó, không có chút thay đổi nào... Say never, never...”

.....

Hăng hái dư thừa, sức sống vô hạn.

Ninh Thư chỉ đơn giản là không thể hiểu nổi tụi nhóc, có thời gian thì ngồi lại lớp làm thêm vài đề kiểm tra, đọc thêm ít sách, đến khi đi thì có thể kiểm thêm vài điểm, học thể dục có tác dụng gì chứ? Thi đại học cũng đâu có thi môn thể dục?

Ninh Thư đứng bên lan can ở lối vào lớp học nhìn về hướng sân vận động, lúc này Nghiêm Kiều đang dẫn dắt học sinh khởi động sau đó bắt đầu các hoạt động tự do. Đột nhiên Ninh Thư nhớ tới Nghiêm Kiều nói rằng hôm nay sẽ cho học sinh kiểm tra thể lực. Tuy nhiên, lúc này chẳng có bài kiểm tra thể lực nào cả. Các nam sinh thì đến phòng thiết bị lấy bóng rổ, bóng đá bắt đầu chơi bóng, nữ sinh thì tùm năm tùm ba ở trên sân hoặc dưới gốc cây buôn chuyện. Đầu tháng chín vẫn rất nóng, nữ sinh mặc váy đồng phục độ

dài chỉ trên đầu gối một chút. Lúc này, Ninh thư nhìn thấy Nghiêm Kiều đang đứng ở rìa sân vận động, nhìn chăm chăm vào đám học sinh nữ.

-----oOo-----

Chương 4: Từ trước tới giờ chưa từng yêu đương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con phố ở cạnh công trường đúng như tên gọi của nó – phố Thiên Đường, rất nhiều các cửa hàng nhỏ phục vụ đủ loại món ăn, cùng vô vàn dịch vụ giải trí dọc hai bên đường. Giá cả cũng phải chăng, sinh viên, dân cư sống xung quanh, dân công sở sau giờ làm, cùng nhiều thanh thiếu niên ở nhiều nơi đều thích đến đây, cứ đến buổi tối là đặc biệt sôi động.

Nghiêm Kiều đi qua một dãy hàng bán đồ ăn, sau đó bước vào một cửa hàng thịt nướng tự phục vụ có tên “Thanh Nịnh” trong tiếng ồn ào náo nhiệt xung quanh.

“Ồ, thầy Nghiêm đến rồi đó à?” một thanh niên khoảng hai mươi tuổi mặc trên người chiếc áo ba lỗ màu đen, nói với giọng điệu khách sáo: “Thầy Nghiêm vất vả rồi, mời vào ngồi đi.”

Nghiêm Kiều liếc nhìn cậu thanh niên một cái: “Cười cái rắm.”

Nói xong, anh cởi hai cúc áo trên cùng của chiếc sơ mi ra cho thoáng khí, rồi xắn ống tay áo lên.

Triệu Vũ Kiệt lấy điện thoại ra, hướng về phía Nghiêm Kiều chụp liên hồi vài tấm: “Cứ nhìn thấy vẻ nghiêm túc của cậu tôi lại muốn cười, nhin không được.”

Anh ta chụp xong liền gửi ngay vào nhóm, rồi quay đầu liếc nhìn ra cửa: “Tiểu thiếu gia sao hôm nay không đến cùng cậu?”

“Không cho nó chuyển lớp, nên nó giận rồi.” Nghiêm Kiều bấm điện thoại gọi đi, vừa đồ chuông đã bị bên kia ấn từ chối: “Xem ra là rất giận.”

Triệu Vũ Kiệt dựa vào quầy thanh toán trò chuyện cùng Nghiêm Kiều: “Lần trước cậu nói hình như Lẽ Lẽ có người yêu, sao rồi, đã bắt được người ta chưa?”

Lúc này, Nghiêm Lẽ tức giận bước vào, cậu cảm thấy mặt mũi cùng nhân phẩm của mình mất hết cả rồi, cả người như một kẻ ngốc suốt ngày đi lang thang ngoài đường.

Sau giờ tan học chiều nay, cả trường đều loan tin giáo viên thể dục mới đến chính là anh trai cậu. Đây không phải là điểm mấu chốt, mà điểm mấu chốt chính là anh trai cậu đã hẹn từng nữ sinh một của lớp A6 ra để nói chuyện.

Từng người một!

Anh cậu vừa mở miệng ra đã hỏi: “Em có thích bạn Nghiêm Lẽ ở lớp A1 không?”

Tuy rằng các bạn nữ ở lớp đó đều rất biết nể mặt, tất cả đều nói rằng họ thích cậu. Nhưng việc này làm gì có người nào lại đi hỏi bằng cái kiểu đó cơ chứ? Aaaaaaa!. [Ngôn Tình Ngược](#)

Nghiêm Lẽ cảm thấy nếu cậu không phát điên mới là lạ. Cậu lao tới vò đầu bứt tai, ném cặp sách xuống cạnh quầy thanh toán, liếc nhìn anh trai một cái rồi không thèm nói gì.

Triệu Vũ Kiệt mở tủ lạnh, lấy từ trong ra một miếng bánh kem dâu tây, cười nhạo cậu: “Lẽ Lẽ, nghe nói em có người yêu sớm, đúng là con người có triển vọng, em giỏi hơn so với anh trai em nhiều.”

Nghiêm Kiều mở nắp chai bia chậm rãi uống: “Nói chuyện gì cứ nói, đừng có nhắm vào tôi.”

Nhà hàng buffet này cho Triệu Vũ Kiệt mở, tổng cộng có hai tầng, quy mô khá lớn, làm ăn rất tốt. Nghiêm Kiều cũng có một phần vốn góp, lợi tức lĩnh

hàng năm và không tham gia vào hoạt động kinh doanh.

Cả ba đi lên một phòng bao trên tầng hai, căn phòng này chính là căn cứ của bọn họ, dù có bao nhiêu người xếp hàng đợi đi chẳng nữa thì nó cũng chưa bao giờ được mở cửa để đón khách.

Triệu Vũ Kiệt bảo người mang đồ ăn lên, rồi tóm lấy vai Nghiêm Lễ, nhếch mép cười: “Lần sau đưa cô bạn gái bé nhỏ của em đến cho các anh ngắm với nhé, phong bì anh đây đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Nói xong liền đưa tay vỗ vỗ bên ngoài túi quần, tất nhiên là bên trong chẳng có chiếc phong bì nào cả, đây rõ ràng là đang muốn trêu chọc thẳng bẻ.

Nghiêm Kiêu đá vào bắp chân của Triệu Vũ Kiệt: “Dạy cái gì hay không dạy.”

Triệu Vũ Kiệt: “Nói vợ vẫn cái gì thế? Lễ Lễ là em trai tôi, tôi chứng kiến cả quá trình trưởng thành của nó, thân là một người anh trai, tôi quan tâm đến nó một chút không được à?”

Nghiêm Kiêu: “Lễ Lễ, lấy bài tập toán trong cặp sách ra, có gì không hiểu cứ việc hỏi cậu ấy.” Nói xong anh liền hất cằm về phía Triệu Vũ Kiệt.

Vốn là một tên dốt đặc cán mai, Triệu Vũ Kiệt vừa nghe thấy hai chữ toán học đã cảm thấy đau đầu chóng mặt: “Đừng có tìm anh, đi mà hỏi cái ông anh biến thái của em kìa.”

Anh ta nhin không được nói: “Thi đại học xong đã bao nhiêu năm rồi, còn vẫn giải được đề toán, đúng là không phải người.”

Nghiêm Lễ vẫn còn đang giận anh, giọng điệu kiêu ngạo đáp: “Chẳng có bài nào là em không làm được cả.”

Nếu đến cậu cũng không giải được, đừng nói trường cấp ba số 1, đến cả cái thành phố Đông Li này chắc cũng chẳng có nổi mấy học sinh có thể giải.

Nghiêm Kiêu kéo khóa cặp sách của Nghiêm Lễ, lấy từ bên trong ra một đề

toán được viết rất ngay ngắn gọn gàng, sau đó lật đến câu hỏi bổ sung cuối cùng còn để trống. Anh tựa lưng vào ghế xem lại đề bài một lượt, nhú mào một lúc rồi giải đáp án trên tờ giấy nháp.

Nghiêm Lễ lần đầu tiên bị khiến cho mất mặt trước toàn thể giáo viên và học sinh trong trường, lúc này lại còn bị anh trai vả mặt ngay tại chỗ, cả người héo rũ, vùng vằng ném tập đề bài cùng giấy nháp vào cặp sách.

Triệu Vũ Kiệt: “Không chép vào à?”

Nghiêm Lễ: “Lười chép, xem một chút là được rồi.”

Nghiêm Kiều đặt ly nước trước mặt Nghiêm Lễ: “Súc miệng đi, không có sâu răng, xong rồi thì mau về ký túc ngủ đi.”

Triệu Vũ Kiệt đang nghịch nghịch hộp bột huỳnh quang: “Hôm nay hai người không tới khu Vĩnh Ninh Lý giả ma giả quỷ để dọa người nữa à?”

Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ đồng thanh đáp: “Không đi nữa.”

Triệu Vũ Kiệt cảm thấy mình đã phát hiện điều gì đó: “Nghe nói người mới thuê là một giáo viên nữ trong trường hai người, ngoại hình cũng khá xinh đẹp?”

Nghiêm Kiều: “Liên quan chớ gì đến cậu.”

Nghiêm Lễ: “Liên quan chớ gì đến anh.”

Hai anh em lại đồng thanh nói.

Nghiêm Kiều vỗ nhẹ sau gáy Nghiêm Lễ một cái: “Trẻ con không được nói leo.”

Nghiêm Lễ không tức giận: “Em mười tám tuổi rồi, không phải trẻ con.”

Đợi thi xong đại học, cậu sẽ chính thức trở thành người lớn, không cần đến anh trai cậu thay ba thay mẹ, việc gì cũng đến tay anh lo lắng cho cậu nữa.

Chỉ vì phải chăm sóc kèm cặp một “vật cản đường” như cậu mà đến tuổi này rồi vẫn chưa yêu đương gì.

Một lúc sau, Nghiêm Kiều thấp giọng hỏi: “Thực sự không phải đang yêu đương à?”

Nghiêm Lễ đưa điện thoại cho Nghiêm Kiều, giọng điệu coi mở: “Nếu anh không tin thì có thể kiểm tra điện thoại của em.”

Nghiêm Kiều cầm lấy sau đó nhấp vào biểu tượng Wechat.

Nghiêm Lễ vội vàng giật lại điện thoại: “Anh, anh xem thật đấy à?”

Nghiêm Kiều bật cười, xoa xoa tóc Nghiêm Lễ: “Cuối tuần đưa em đi cắt tóc, sắp dài lúp hét cả gáy rồi.”

Triệu Vũ Kiệt nhìn Nghiêm Lễ: “Nếu em thực sự không yêu đương gì, vậy tại sao sống chết nặng nề đòi chuyển sang lớp có thành tích kém nhất trường làm gì?”

Nghiêm Lễ nhú mày không lên tiếng, dường như chưa sẵn sàng để trả lời. Cậu lấy trong ba lô ra một cây kẹo mút, từ từ bóc lớp giấy gói bên ngoài, sau đó ngậm vào miệng rồi gục đầu bên cửa sổ, nhìn lên những vì sao trên bầu trời, cứ thế bất động hồi lâu.

Triệu Vũ Kiệt thở dài, nói nhỏ với Nghiêm Kiều: “Nó nhớ mẹ nó rồi phải không?”

Nghiêm Kiều không lên tiếng, lại moi trong ba lô ra một cây kẹo mút khác, sau đó nằm dài bên cửa sổ cùng Nghiêm Lễ, một lúc sau mới ôm lấy vai cậu xoa xoa.

“Anh.” Nghiêm Lễ hơi ngược lên nhìn Nghiêm Kiều: “Cô giáo Ninh sống trong nhà mình rất giống mẹ.”

Nghiêm Kiều dùng đầu ngón tay lau khóe mắt Nghiêm Lễ, lại chạm vào một giọt ấm nóng, ẩm ướt: “Lớn bằng ngần này rồi còn khóc nhè.”

Nghiêm Lễ căng thẳng quay đầu đi: “Em không khóc.”

Nghiêm Kiều vỗ vỗ lên bờ vai cậu: “Mau về ký túc đi, sắp đến giờ đóng cửa rồi đó.”

Lúc xuống lầu, Triệu Vũ Kiệt đem theo một túi lớn gói đầy thịt nướng đưa cho Nghiêm Lễ: “Đem về chia cho các bạn.” Sau đó lại lấy thêm vài chai nước trái cây trong tủ lạnh rồi dúm cho cậu.

Thấy Nghiêm Lễ nhìn chằm chằm vào chai bia trong tủ, Triệu Vũ Kiệt trừng mắt lườm cậu một cái: “Mơ đi.”

Sau khi Nghiêm Lễ rời đi, Nghiêm Kiều đón lấy chai bia do Triệu Vũ Kiệt ném qua, hai người yên lặng đứng bên cửa sổ.

Triệu Vũ Kiệt: “Cả quãng thời gian thanh xuân cũng chẳng yêu đương gì, cứ cho là cậu không kết hôn, vậy thì yêu lấy một người cũng được mà, đàn ông mà kiếm chế lâu sẽ thành biến thái đó.”

Anh ta vừa nhướn mày vừa nói: “Thích kiểu con gái thế nào? Tôi sẽ giúp cậu để ý.”

Khi anh ta nói câu này, không chỉ nhân viên phục vụ mà cả các khách hàng nữ ở các bàn xung quanh đều phải nhìn qua đây. Những khách hàng thường xuyên đến đây ăn sẽ đều biết ông chủ thứ hai của cửa hàng này là một đại mỹ nam giàu có.

Nghiêm Kiều quay đầu lại gọi to: “Tiểu Chu.”

Nữ nhân viên phục vụ bị gọi tên đột nhiên đỏ bừng cả mặt, cơ thể có chút cứng ngắc, bình thường giọng nói oang oang khiến cả con phố đều nghe thấy, lúc này lại nhỏ nhẹ, ngưng ngưng: “Anh Kiều.”

Triệu Vũ Kiệt kích động hóng hớt chuyện hay, huyết sáo cười tủm tỉm: “Quả là nhìn không ra, hóa ra là thích kiểu như thế này.”

Nghiêm Kiều không thèm đếm xỉa đến anh ta, lấy điện thoại trong túi ra, chuyển cho tiểu Chu mấy ngàn tệ: “Ngày mai đi mua sáu tấm thẻ mua sắm 500 tệ nhé, vất vả rồi.”

Tiểu Chu không hề cảm thấy vất vả, chỉ thấy thất vọng: “Được, anh Kiều.”

“Anh mua thẻ mua sắm làm gì vậy?”

Triệu Vũ Kiệt tiếp lời: “Không phải sắp đến ngày nhà giáo sao?”

Tiểu Chu chợt nhận ra: “Em hiểu rồi.” Đây là để làm quà tặng cho giáo viên chủ nhiệm của tiểu thiếu gia.

Triệu Vũ Kiệt hỏi Nghiêm Kiều: “Vậy cậu có định đồng ý cho Lễ Lễ chuyển lớp không? Quà này cậu định tặng cho giáo viên lớp nó đang học hay là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp A6?”

Nghiêm Kiều: “Xem thế nào đã.”

Anh đang định đứng dậy rời đi thì Triệu Vũ Kiệt lại túm lấy anh: “Này, cậu còn chưa nói đó, cậu thích kiểu phụ nữ thế nào?”

Nghiêm Kiều thản nhiên trả lời: “Ngực to, chân dài, mông cong.”

Triệu Vũ Kiệt gật đầu đồng ý: “Tôi cũng thích kiểu đó, tất cả đàn ông đích thực đều thích kiểu đó.”

Trong một tuần khi Ninh Thư chuyển đến khu Vĩnh Ninh Lý ở, đây là lần đầu tiên cô ngủ một mạch đến tận sáng mà không bị bất cứ âm thanh nào đánh thức, cũng không nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch nào ngoài cửa sổ. Cô ăn sáng rất ngon lành, đứng trước gương thay quần áo, mặc một chiếc áo nịt ngực màu da phía trong, có hơi chật, khiến xương sườn hơi đau, phải mất một lúc mới có thể làm quen, lúc này mới có thể hô hấp bình thường.

Ngực cô lớn, nếu không mặc áo ngực bó chặt sẽ cao vênh lộ lộ ra ngoài, mẹ

đã nói như vậy là không đẹp, nhìn không đúng đắn. Đi mà cứ lắc đi lắc lại thì trông không giống một cô gái được sinh trong gia đình gia giáo. Hơn nữa, cô còn là giáo viên, vậy nên càng phải tiết chế trong lời nói và bảo thủ một chút mới tốt.

Mỗi ngày cô đều đứng sáu giờ tới trường để cùng học sinh ôn bài. Ngày mai sẽ là kỳ thi khảo sát đầu năm, đây là bài thi chính thức đầu tiên của khối mười hai, nó rất quan trọng.

Chủ nhiệm Đào đã tận dụng thời gian tự học buổi sáng để triệu tập một cuộc họp với giáo viên trước kỳ thi để sắp xếp sự phân bổ phòng thi và giám thị trông thi.

Ninh Thư là người đầu tiên có mặt và mở sổ ghi chép của mình sẵn sàng, sau đó các giáo viên khác cũng lần lượt đến.

Chủ nhiệm Đào hắng giọng: “Không đợi mấy thầy cô đến muộn nữa, sau đây chúng ta sẽ nói luôn vấn đề của đợt thi khảo sát đầu năm.”

“Lần này sẽ trộn ba trường thi cùng nhau, trường chúng ta, trường trung học phổ thông Trực Thuộc bên cạnh, còn có trường phổ thông trung học Thực Nghiệm. Kỳ thi này nói là quan trọng nhưng cũng không mấy quan trọng, nói không quan trọng nhưng thực chất lại rất quan trọng.”

.....

Chủ nhiệm Đào đem đến cho cuộc họp một liều thuốc an thần, các giáo viên càng nghe càng buồn ngủ, một nam giáo viên thậm chí còn phát ra tiếng ngáy. Ninh Thư là trường hợp ngoại lệ, cô luôn ghi chép đầy đủ vào quyển sổ tay vì sợ bỏ sót những điểm quan trọng và làm ảnh hưởng đến kỳ thi của học sinh. Thực ra cô vẫn còn đang phân tâm, cứ liếc nhìn chiếc ghế còn trống phía đối diện, tất cả các giáo viên đều đã đến, ngoại trừ Nghiêm Kiều. Cuộc họp quan trọng như vậy cũng dám đến muộn, cô và anh là hai kiểu người hoàn toàn trái ngược nhau.

“Hai giáo viên phụ trách một phòng thi, danh sách sẽ được gửi vào email của mọi người.” Chủ nhiệm Đào khép lại cuốn sổ: “Được rồi, buổi họp hôm

nay kết thúc tại đây.”

Đúng lúc này cửa phòng họp được đẩy ra từ phía bên ngoài, Nghiêm Kiều bước vào: “Xin lỗi tôi đến muộn.”

Anh thấy sổ ghi chép của chủ nhiệm Đào đang đóng lại, chắc có lẽ cuộc họp vẫn chưa bắt đầu, nghĩ rằng bản thân chưa bị muộn.

Ninh Thu: “Thầy Nghiêm, tan họp rồi.”

Nghiêm Kiều: “...”

Sau khi các giáo viên rời đi, Ninh Thu đưa biên bản cuộc họp vừa làm cho Nghiêm Kiều: “Tôi đã ghi lại tất cả những điểm quan trọng, cho anh mượn xem qua này.”

Nghiêm Kiều hơi ngạc nhiên, tại sao vị giáo viên họ Ninh này đột nhiên lại đối xử tốt với anh như vậy, lại còn cho anh mượn sổ ghi chép.

Vì anh cho cô mượn hai tiết học thể dục sao?

Không phải, thực sự không đến mức vậy.

Nghiêm Kiều cầm theo sổ ghi chép của Ninh Thu bước ra khỏi phòng họp, liền thấy chủ nhiệm Đào đang đợi anh ở cửa, sắc mặt không được tốt lắm: “Thầy Nghiêm, ở lại một chút.”

Nghiêm Kiều không biết mình đã phạm phải tội gì, anh quay đầu liếc nhìn Ninh Thu, chờ đợi nữ đồng nghiệp tốt bụng vừa rồi nhiệt tình giúp mình đưa ra một số gợi ý để chuẩn bị sẵn tâm lý đối phó. Không ngờ, nữ đồng nghiệp nhiệt tình đó vừa bắt gặp ánh mắt của anh liền xoay người bỏ chạy, như thể chậm một bước sẽ bị anh ăn tươi nuốt sống không bằng.

-----oOo-----

Chương 5: Thư tố cáo

Tiết học đầu tiên của buổi sáng là tiết Ngữ văn, đến khi tan học, Ninh Thư bước đến trước chỗ ngồi của Tạ Thành Thành, đưa tay về phía cậu. Tạ Thành Thành lúi từ trong ngăn bàn ra một gói đồ ăn vặt, động tác chậm rì rì, xem ra không hề muốn đưa nó cho cô: “Cô Ninh, cô cũng muốn ăn ạ? Gói này hơi cay.”

Ninh Thư: “Không phải muốn ăn đồ ăn vặt của em.”

Sau đó, cô lại duỗi tay ra, sắc mặt tối sầm: “Còn gì nữa?”

Tạ Thành Thành lắc đầu: “Hết rồi cô ơi, đều đưa cô cả rồi đó, cô còn muốn tìm gì nữa ạ?”

Ninh thư liếc nhìn cánh tay Tạ Thành Thành một cái, Tạ Thành Thành thấy giấu không nổi nữa, nên chỉ đành lúi từ cặp sách ra một túi hình xăm dán rồi đưa nó cho cô.

Ninh Thư cất miếng dán hình xăm đi sau đó lúi Tạ Thành Thành ra ngưỡng cửa, vô cùng không hài lòng: “Lần trước đã nói với em thế nào? Đừng có học người khác xăm hình.”

Tạ Thành Thành nhỏ giọng đáp: “Em đâu có xăm, đây là miếng dán thôi mà cô.”

Ninh Thư liếc cậu một cái: “Bóc ngay cái miếng dán trên người em xuống.”

Tạ Thành Thành cởi áo khoác đồng phục ra, để lộ hình dán con rồng xanh trên cánh tay, cậu cảm thấy hình xăm của thầy Nghiêm rất ngẫu, nhưng đây là hình giống nhất mà cậu tìm thấy rồi.

Trước mặt Ninh Thư, Tạ Thành Thành đã bóc hình xăm đó xuống và hứa sẽ không bao giờ dán lại nữa.

Ninh Thư đứng bên lan can liếc nhìn xuống sân vận động, nghĩ đến chuyện ngu ngốc của mình. Tiết học thể dục hôm qua, cô thấy Nghiêm Kiên nhìn

chằm chằm vào nhóm nữ sinh của lớp mình, sau đó cô lại nhìn thấy hình xăm dán trên người Tạ Thành Thành, nên tức giận đến mức muốn viết một bản tố cáo gửi cho chủ nhiệm Đào.

Cho dù có bị anh đe dọa tụt áo ngực của mình xuống thì cô cũng không thể để anh làm hại học sinh mà không quản. Sau đó Ninh Thư mới biết Nghiêm Kiều là anh trai của Nghiêm Lễ. Nghiêm Lễ nhất quyết đòi chuyển sang lớp A6, đến hiệu trưởng đích thân khuyên bảo cũng vô ích. Cũng chẳng lạ gì khi Nghiêm Kiều nghi ngờ em trai mình yêu đương sớm, vậy nên những gì cô nhìn thấy hôm qua cũng chẳng có gì ngoài ánh mắt lo lắng của một người cha già, chứ không phải của tên biến thái.

Còn Tạ Thành Thành thì khỏi cần nói, hình xăm trên người chỉ là hình dán mà thôi. Cô đang tố giác việc trên người Nghiêm Kiều có hình xăm, nên có chút ảo não đưa tay lên che ngực mình lại, có khi nào anh tức giận tới mức vừa kéo áo ngực cô xuống lại còn đánh cho cô một trận không? Cô chưa từng chứng kiến bộ dạng đánh người của anh bao giờ, nhưng qua miêu tả của Tạ Thành Thành thì anh rất hung dữ, nếu đúng là vậy có lẽ cô sẽ bị anh giết chết luôn quá.

Cô chỉ có thể hy vọng vào việc, rất nhiều đàn ông tuy rằng tàn nhẫn nhưng bọn họ không bao đánh phụ nữ, huống hồ cô còn cho anh ta mượn sổ ghi chép, càng huống hồ giáo viên xăm hình là việc không tốt chút nào, trường học cũng đã có quy định liên quan đến vấn đề đó. Nghĩ đến đây, Ninh Thư cảm thấy mình không hề làm gì sai trái, là do anh không chấp hành nội quy của trường trước.

Khi trở lại văn phòng, cô vẫn đi đường vòng, không đi qua sân vận động, từ sân trong xương cốt vẫn có chút nhát gan. Chột dạ, sợ gặp phải Nghiêm Kiều. Sau này tốt nhất không nên giao du với anh, ngoại trừ việc mượn tiết thể dục.

Trở lại văn phòng, Ninh Thư mở email ra, xem một lượt bảng sắp xếp giám thị do chủ nhiệm Đào gửi tới. Chắc không xui xẻo tới mức lại cùng một tổ với Nghiêm Kiều đó chứ? Ninh Thư nhấp vào thư mới, chăm chú nhìn bảng danh sách: “Thi khảo sát đầu năm trường trung học phổ thông số một, hình thức trộn ba trường làm một, bản danh sách phân công giám thị coi thi...”

Phòng thi số chín, Ninh Thụ, Nghiêm Kiều.”

Ninh Thụ: “...”

Cô ngược nhìn cô giáo Quách đang chăm bài ở phía đối diện: “Chị, chúng ta đổi phòng trông thi với nhau đi.”

Cô giáo Quách: “Sao đột nhiên lại muốn đổi thế?”

Ninh Thụ suy nghĩ một chút: “Em được phân công trông thi tại phòng thi số chín, lần trước mẹ em tìm một ông thầy bói để xem số cho em, nói mệnh em tương khắc với con số chín, nếu gặp phải sẽ xảy ra đại họa đẫm máu.”

Cô giáo Quách: “Có đến mức mất duyên không?”

Ninh Thụ: “Không phải vấn đề đó.”

“Nếu không mất duyên thì không vấn đề gì?” Cô giáo Quách cười cười: “Em là thanh niên, sao suốt ngày đề cập đến mấy vấn đề này thế? Không nói đến ma quỷ ám thì lại nói đến phong thủy.”

Cô giáo Quách nghĩ tới điều gì đó, liền dừng lại, đặt cây bút đỏ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Ninh Thụ, thấp giọng nói: “Em nói thật đi, có phải em có ý gì với thầy Phương nên mới muốn đổi với chị hay không?”

Cô giáo Quách và thầy Phương dạy môn Khoa học Xã hội và Nhân văn được xếp trong cùng một phòng thi. Thầy Phương là giáo viên ngôi sao của trường cấp ba số 1, tính tình rất tốt, lại hiền lành, đẹp trai, gia cảnh khá giả nên được nhiều nữ giáo viên trẻ trong trường quan tâm. Người này thực sự nho nhã, chứ không phải như một số người phải dựa vào quần áo hay phụ kiện để thể hiện điều đó.

Cô Quách lại hỏi: “Em thích thầy Phương à?”

Ninh Thụ: “Không phải!”

Cô giáo Quách bật cười: “Lần trước không phải em nói mình thích mẫu

người ôn nhu, dịu dàng, ân cần, biết quan tâm người khác à?”

Cô Quách vừa nói vừa thoáng nhìn ra cửa văn phòng một cái: “Thầy Nghiêm.”

Ninh Thư lập tức rùng mình khi nghe thấy cái tên Nghiêm Kiều, cô quay đầu lại nhìn thì thấy người đàn ông đang đứng dựa vào cửa.

Nghiêm Kiều đến tìm giáo viên chủ nhiệm của lớp Nghiêm Lễ – cô Tần, cả quãng đường đi anh đều tự hỏi liệu người tố cáo việc trên người anh có hình xăm là ai? Hôm đó, cứu Tạ Thành Thành là việc ngoài ý muốn, tình thế cấp bách, nên không có thời gian để che hình xăm, lại càng không có thời gian về nhà thay quần áo rồi mới quay lại, nếu vậy chắc có lẽ Tạ Thành Thành đã bị đánh tới chết mất rồi.

Biết anh có hình xăm trên người, trong trường không có quá năm người, một người là Nghiêm Lễ, một người là Tạ Thành Thành, một người là Ninh Thư và giáo viên nữ đi cùng Ninh Thư ngày hôm đó, trong số mấy người này ai là người đáng nghi nhất đây? Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư với ánh mắt đầy suy tư.

Ninh Thư bị Nghiêm Kiều nhìn chằm chằm đến mức da đầu cũng tê rần rần, nhưng trên mặt vẫn phải nở nụ cười tươi rói và nói những lời dễ nghe: “Thầy Nghiêm, trùng hợp quá, chúng ta trông cùng một phòng thi, đúng là có duyên.”

“Có duyên?” Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư: “Sao vừa rồi tôi nghe cô nói nếu không đổi phòng sẽ xảy ra đại họa đẫm máu?”

Anh hơi nhướng mi: “Không muốn ở gần tôi đến thế cơ à?”

Cô giáo Quách ngồi một bên hóng hớt kịch hay, sao câu nói này lại có vẻ mờ ám đến vậy chứ?

Nếu trách thì phải trách thầy Nghiêm quá đẹp trai, chỉ tùy tiện nói một câu lại giống như đang buông lời tán tỉnh. Hơn nữa thấy Nghiêm lại dịu dàng và tao nhã, đây chính xác là hình tượng lý tưởng của cô giáo Ninh. Thậm chí

cô Quách còn mở gói hạt dưa ra, vừa xem kịch vừa ăn. Như thể giáo viên dạy Sinh học trên cả nước đều như vậy không bằng, tổ tiên của sự nhàn nhã.

“Không phải tôi không muốn ở gần anh.” Ninh Thư cảm thấy có chút chột dạ, đành tiếp tục bịa chuyện: “Việc con số 9 là khắc tinh của tôi, cũng không phải do tôi tự nói mà chính là Tuệ Thông đại sư trên núi Linh Vũ nói.”

Nghiêm Kiều bình tĩnh nhìn người phụ nữ trước mặt, nghe cô đang bịa chuyện mà như thật.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng giày cao gót, Tần Nguyệt Hương từ ngoài đi vào, thấy Nghiêm Kiều đang đứng ở cửa: “Thầy Nghiêm.”

Tần Nguyệt Hương tính tình nóng nảy, nhưng một tiếng gọi thầy Nghiêm này lại quá đổi dịu dàng, Ninh Thư đột nhiên nổi hết cả da gà.

Sau khi Nghiêm Kiều và Tần Nguyệt Hương rời đi, Ninh Thư mới có thể thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy bản thân như thể vừa vượt qua kỳ thi vậy.

Cô nhìn xuống đồng đề Ngũ văn trải khắp trên bàn, nhìn vào cái tên ghi trên giấy, nghĩ ngợi, sợ bản thân bị trả thù vì việc đơn trình báo nặc danh. Vì vậy, chỉ cần cô không nói, anh sẽ không thể biết người tố cáo chính là cô.

Sau giờ học buổi tối đi ra đến ngoài, Nghiêm Kiều đặt cuốn sổ ghi chép Ninh Thư đưa cho anh cùng với tấm ảnh chụp lại bức thư tố cáo bằng điện thoại di động rồi đặt cạnh nhau trên bàn. Thư tố cáo là nặc danh, nếu không chủ nhiệm Đào cũng sẽ không đưa cho anh xem. Nhưng cách hành văn đã bán đứng cô. Cô là người rất nghiêm túc, cho dù là biên bản cuộc họp hay là thư tố cáo nặc danh thì cô cũng sẽ như đang viết một bài luận văn ngắn. Đầu tiên là giải thích chuỗi sự kiện và nêu ra luận điểm, sau đó đến liệt kê các mục một hai ba bốn năm bên dưới. Tạm chưa nói đến biên bản cuộc họp vội, còn về phần thư tố cáo nặc danh này quả là thú vị.

Từng dòng từng dòng liệt kê ra vấn đề hình xăm trên người anh thì có đến hơn mười dòng nói đến những vi phạm cùng sự ảnh hưởng của nó, thậm chí đến việc cản trở xây dựng nền văn minh, tinh thần xã hội chủ nghĩa cũng được nêu ra, giữa chừng còn trích dẫn thêm vài câu thơ cổ. Quá giỏi, không hổ là giáo viên dạy văn.

Nghiêm Kiều hút vài hơi thuốc, nhìn xuống hình xăm trên tay mình, lông mi cong dài che lấp đôi mắt, không ai biết anh đang nghĩ gì.

“Cộc cộc cộc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Nhân viên phục vụ Tiểu Chu đi vào, đưa cho Nghiêm Kiều mấy tấm thẻ mua sắm: “Anh Kiều, thẻ của anh đây ạ.”

Nghiêm Kiều nhận lấy: “Cảm ơn.”

Quán đồ nướng tổng cộng có ba tầng, tầng một và hai dùng để kinh doanh, tầng ba để ở, có rất nhiều phòng, cả ông chủ và nhân viên đều sống tại đó.

Tiểu Chu mặc một chiếc váy hai dây màu đen, tóc không búi cao như mọi khi, mà thả hững hờ sau vai, trên người dường như có mùi thơm thoang thoảng, xem ra là vừa tắm xong. Vừa tắm xong đã tô son, gợi ý này là quá rõ ràng.

Tiểu Chu liền nhìn Nghiêm Kiều, ánh mắt rơi vào thân trên chỉ mặt một chiếc áo ba lỗ màu trắng của anh, bờ vai rộng lớn, vòng eo nhỏ gọn, cùng những đường cơ bắp gợi cảm. Cô ta không dám nhìn lên gương mặt anh vì sợ chìm đắm trong đó.

Nghiêm Kiều nhướn mi: “Tên gốc kia bảo cô tới đây à?”

Tiểu Chu: “Hả?”

Trước khi cô ta kịp phản ứng, Nghiêm Kiều đã kéo Triệu Vũ Kiệt đang trốn sau cửa ra: “Mẹ kiếp ngày éo nào cũng làm mấy cái trò này, rảnh háng quá à?”

Triệu Vũ Kiệt bị Nghiêm Kiều kéo, suýt chút nữa thì đập đầu vào khung cửa.

Nghiêm Kiều quay đầu lại nhìn Tiêu Chu, nhàn nhạt nói: “Cô về phòng đi.”

Sau khi Tiêu Chu rời khỏi, Triệu Vũ Kiệt đóng cửa lại: “Tiêu Chu thích cậu, lẽ nào cậu không nhìn ra sao, tôi cũng chỉ là muốn giúp cậu một tay thôi mà.”

Nghiêm Kiều: “Vậy tiểu Tôn, tiểu Nhã, tiểu Liễu cũng thích tôi, chẳng lẽ lại để bọn họ ăn mặc như vậy xong xếp thành hàng mỗi ngày lần lượt đến đây à?”

“Mẹ nó.” Triệu Vũ Kiệt nói: “Cậu cũng biết là bọn họ thích cậu à? Thấy cậu hàng ngày mặt lạnh như tiền với mấy cô gái, tôi còn tưởng cậu không biết cơ.”

Nghiêm Kiều dựa vào bàn, tiện tay lật dở cuốn sổ ghi chép: “Tôi đã nói rồi, trước khi Lẽ Lẽ vào đại học, tôi sẽ không nghĩ đến chuyện yêu đương.”

Triệu Vũ Kiệt: “Đây là đánh tráo khái niệm cậu có biết không hả? Là cậu đánh tráo khái niệm với việc của Lẽ Lẽ nhà chúng ta rồi sau đó tự mình cho là đúng.”

Triệu Vũ Kiệt lấy điện thoại ra, đưa đến trước mặt Nghiêm Kiều: “Việc này cậu đừng có trách tôi, tiểu thiếu gia đã ra lệnh rồi, để mấy người bọn tôi ra tay giúp cậu.”

Triệu Vũ Kiệt nghiêm túc nói: “Trong mấy người thích cậu, tiểu Chu là người có điều kiện tốt nhất, tính tình lại hiền lành, khá phù hợp với cậu. Trước đây, tôi đã muốn theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy không thích tôi.”

Triệu Vũ Kiệt thấy Nghiêm Kiều không thèm để ý đến mình, đành nghiêng người qua: “Đang xem cái gì thế?”

“Chữ viết đẹp quá, có thể mang đi làm mẫu được đó.”

Nghiêm Kiều đóng quyển sổ tay lại, đem Triệu Vũ Kiệt ném ra ngoài: “Cậu không cần tìm phụ nữ cho tôi, tôi tự tìm.”

Triệu Vũ Kiệt bị đẩy ra ngoài cửa: “Vội đuổi người ta đi làm gì? Tự sướng hả?”

Nghiêm Kiều: “Biến.”

Nghiêm Kiều nhìn Triệu Vũ Kiệt: “Bên ngoài cậu lảng nhãng thế nào tôi không quan tâm, nhưng đừng có động vào máy cô bé trong tiệm, cậu ức hiếp người ta rồi người ta bỏ đi mất thì tìm đâu ra người thích hợp như vậy nữa.”

Triệu Vũ Kiệt hiểu ý Nghiêm Kiều, anh ta thở dài một tiếng: “Chỉ tiếc rằng tôi không phải phụ nữ, nếu không tôi nhất định sẽ yêu cậu.”

Nghiêm Kiều bị Triệu Vũ Kiệt chọc tức thành công, anh lập tức đóng rầm cửa lại.

Chẳng qua nội mấy phút lại có tiếng gõ cửa vang lên, lần này là tiểu Tôn, vừa đổ mặt vừa lên tiếng: “Anh Kiều, đường ống nước trong phòng em bị hỏng, anh...”

Trước khi cô ta kịp nói hết câu, Nghiêm Kiều đã gọi điện cho thợ sửa chữa điện nước. Tiểu Tôn còn có thể làm gì được nữa, chỉ đành nhanh chóng trở về phá vỡ đường ống nước trong phòng mình.

Kiểu gõ cửa lúc nửa đêm như này thường xuyên xảy ra, Nghiêm Kiều khéo léo treo một tấm biển ngoài cửa: Đã nghỉ ngơi, phiền không quấy rầy.

Phòng sát vách là của đầu bếp trong nhà hàng, chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi vừa có bạn gái và thường đưa bạn gái đến vào lúc nửa đêm.

Nghiêm Kiều bị tiếng ưm ưm a a làm phiền đến mức ngủ không nổi, đành đứng dậy lấy nước uống, nhưng vẫn cảm thấy cổ họng khô khốc, ngay cả gió ngoài cửa sổ thổi vào cũng cảm thấy nóng. Anh chưa từng có bạn gái,

nhưng anh cũng là một người đàn ông bình thường. Nên bắt đầu cân nhắc xem có nên dọn ra ngoài ở hay không.

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Kiều hỏi mượn tiểu Chu và những người khác mấy lọ kem che khuyết điểm, rồi thoa từng lớp từng lớp lên cánh tay, thành công che đi hình xăm trên đó. Đầu tiên chủ nhiệm Đào yêu cầu anh đi xóa hình xăm nhưng anh không thể làm điều đó.

Môn thi đầu tiên của buổi sáng là môn Ngữ văn, Nghiêm Kiều chuẩn bị đến phòng thi số 9, thì Ninh Thư đã có mặt ở đó rồi, cô nhìn Nghiêm Kiều, ánh mắt dừng lại trên cánh tay anh, dưới lớp vải sơ mi trắng không thấy dấu vết gì cả. Quả nhiên là đã tẩy nó đi rồi, xóa xăm có thể nhanh vậy sao?

Cô cẩn thận quan sát biểu hiện của anh, không phát hiện có chút sát khí nào, đoán rằng chắc hẳn anh vẫn không biết thư tố cáo nặc danh là do cô viết.

Ninh thư cầm chiếc túi da trên bàn lên: “Thầy Nghiêm, tôi sẽ kiểm tra bài thi một chút, phiền anh viết thời gian làm bài lên bảng.”

Nghiêm Kiều cầm phấn đưa cho Ninh Thư: “Cô viết đi, để tôi phát đề.”

Anh biết chữ viết của bản thân như thế nào và anh không dễ dàng để cho người khác có cơ hội cười nhạo mình. Cũng giống như lần trước, khi hứa sẽ nhường tiết học thể dục lại cho Ninh thư, anh cũng dùng điện thoại để ghi âm.

Ninh Thư có chút áy náy về việc thư tố cáo, nên không dám ho he một tiếng, liền cầm lấy phấn viết lên bảng.

Trước khi đến giờ làm bài, chủ nhiệm Đào mang đến một bản danh sách giám thị: “Thầy Nghiêm, cô Ninh, đến đây ký tên đi.”

Ninh Thư cầm lấy bút ký xong tiện tay đưa cho Nghiêm Kiều.

Thấy anh không chịu viết, Ninh Thư: “Thầy nghiêm?”

Ninh Thư suy nghĩ vài giây, có chút sáng tỏ: “Không quen dùng bút của người khác sao?”

Chủ nhiệm Đào: “...” Cái tật xấu khi gì thế này?

“Nhanh lên, phía sau còn mấy lớp nữa cần ký đó.”

Nghiêm Kiều vội vàng ký xong liền đưa bản danh sách cho chủ nhiệm Đào. Mọi việc diễn ra tốt đẹp, không ai để ý đến chữ viết của anh, cho đến khi tập danh sách đó vô tình tuột khỏi tay chủ nhiệm Đào và bay đến chân Ninh Thư. Ninh Thư nhặt lên, cũng chẳng phải muốn xem, mà bởi vì chữ viết của người nào đó quá bắt mắt, cuối cùng cô không kìm lòng được: “Chữ của thầy Nghiêm...”

Nghiêm Kiều liếc nhìn cô một cái, ánh mắt hơi rũ xuống.

Ninh Thư dừng lại một chút, sau đó chân thành nói tiếp lời vừa rồi: “Cũng... Khá đẹp đó chứ.”

Sắc mặt Nghiêm Kiều bình tĩnh: “Cảm ơn.”

Ninh Thư: “...”

Trước giờ cô chưa từng gặp qua người nào vừa phũ phàng lại vừa mặt dày như vậy. Nếu không phải do sợ anh phát hiện lá thư tố cáo là do cô gửi, cô thực sự sẽ không nói ra những lời trái với lương tâm của mình.

Chủ nhiệm Đào gọi Nghiêm Kiều đến hành lang ở cuối lối đi, Ninh Thư không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ thấy chủ nhiệm Đào nhìn chăm chăm vào cánh tay của anh, sau đó sắc mặt Nghiêm Kiều không được tốt lắm. Người đàn ông đó đột nhiên nhìn cô, Ninh Thư vội vàng giả bộ dời tầm mắt đi chỗ khác, như thể đang ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Cô thấy nắm tay anh siết chặt, chai nước suối trong tay anh biến dạng, phát ra tiếng lạch cạch.

Ninh Thư đột nhiên cảm thấy một nỗi đau thấu xương, cảm giác như chai nước kia chính là người gửi đơn tố giác vậy. Một lần nữa cô cảm thấy may

mắn vì đã gửi đơn nặc danh, lại còn dùng tay trái để viết, xiêu xiêu vẹo vẹo, hoàn toàn không đoán ra là chữ của ai.

Nghiêm Kiều trả lại cuộn sổ tay mà cô cho anh mượn. Anh hơi nheo mắt nhìn cô, giọng điệu thản nhiên, như thể chỉ đang tiện miệng nói chuyện: “Cô giáo Ninh, cô viết bằng tay phải đẹp hơn tay trái nhiều.”

XiaoLiang: Chúc mừng năm mới, mọi người ăn tết có vui hem? Tui thì mệt thấy bà nội vì cái món dọn nhà:))

Khai xuân up mấy chương truyện lấy hên, chẳng biết có ai đọc không nè?:v

Tình hình là mê anh Kiều dần rùi đó, kể ra thì tự cảm thấy bản thân chẳng chung thủy tí nào, anh nào cũng thấy mê =))) Cơ mà anh Kiều nghe vẻ đúng gu của mị. Ahihi.

-----oOo-----

Chương 6: Xin chút thời gian nói chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng may, sau câu đó Nghiêm Kiều không nói thêm gì nữa, như thể nó chỉ là một câu tiện miệng nói ra mà thôi. Nhưng Ninh Thư có thể cảm nhận được, đây hoàn toàn không phải là câu nói tùy tiện nhắc tới.

Ninh Thư vừa đi đi lại lại kiểm tra trong lớp, vừa nghĩ về hình xăm trên cánh tay Nghiêm Kiều. Cô cũng hiểu, trong xã hội hiện đại thì việc xăm hình là rất bình thường, chứ không như trước, chỉ có những tên côn đồ đầu đường xó chợ mới xăm hình. Bây giờ, nó được coi là một môn nghệ thuật, một loại hình văn hóa. Nhiều người bình thường cũng có hình xăm, có người xăm tên của người yêu mình, rồi xăm hình thú cưng, cũng có người xăm hình người thân đã mất của họ, vân vân... Mỗi một hình xăm đều có câu chuyện riêng của nó. Lần đầu tiên khi Ninh Thư gặp Nghiêm Kiều, cô đã search trên mạng ý nghĩa của hình xăm Thanh Long, kết quả cho thấy rất

nhiều hình xăm con rồng như vậy và không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Ninh Thư ngược mắt nhìn người đàn ông đang đứng trên bục giảng. Anh đang nhìn xuống bài làm của một bạn học sinh ngồi ở bàn đầu với vẻ mặt rất nghiêm túc, cặp kính cận gọng vàng phản chiếu ánh sáng lộ ra đôi mắt tinh anh và điềm tĩnh. Cô luôn cho rằng sự dịu dàng và tao nhã ở anh là giả tạo, nhưng cảnh tượng này lại khiến cô nhìn ra một chút thật lòng. Như thế anh chính là một người như vậy và hình xăm trên cánh tay kia của anh là thừa thãi.

Sau khi tiếng chuông kết thúc giờ làm bài vang lên, Ninh Thư sắp xếp tập bài thi đã thu xong, cho vào túi rồi ký tên lên trên đó. Nghiêm Kiều nhìn nhìn cây bút mà Ninh Thư đưa qua, trường học này làm sao vậy, giám thị sao phải ký nhiều lần như thế cơ chứ? Sau đó, anh vắn một cây bút màu đỏ, bóp ít mực lên đầu ngón tay cái và ấn dấu tay lên phía sau tên của Ninh Thư.

Ninh Thư sững sờ, thế này cũng được à?

Cô có thể làm gì đây, chỉ đành giả bộ không nhìn thấy mà không thể giơ ngón tay cái lên tặng anh một like.

“Cô ơi, sau câu ‘Cổ mộc chịu thẳng tắc thẳng’, ‘kim liền lệ tắc lợi’ thì chữ ‘Lợi’ có bộ mộc hay bộ thạch ạ?” Cô đang thu dọn đồ đạc thì một học sinh hỏi.

Ninh Thư nhìn học sinh đó một cái: “Bộ Thạch.”

Học sinh thở dài: “Vậy em viết sai mất rồi, lại bị trừ điểm.”

Một học sinh khác cũng thở dài theo: “Tớ viết thành bộ kim.”

Ninh Thư đẩy gọng kính đen trên sống mũi, giọng điệu có chút nghiêm túc, nói: “Suốt ngày nói với các em rằng năm nào cũng sẽ thi trúng bài ‘Khuyến học’, nhất định phải học cho thật kỹ, mỗi một chữ đều không được viết sai.”

Cô càng nói càng bốc hỏa: “Đây chỉ đơn giản là một câu hỏi phụ, cô không

thể hiểu được một câu đơn giản như vậy tại sao vẫn có thể làm sai.”

Học sinh bên dưới mau chóng chạy thật nhanh.

Nghiêm Kiều dựa vào cửa hỏi Ninh Thư: “Cô Ninh, cô dạy học bao nhiêu năm rồi?”

Ninh Thư xòe lòng bàn tay, giơ năm ngón tay lên: “Năm năm.”

Nghiêm Kiều nhàn nhạt nói: “Tôi còn tưởng là năm mươi năm cơ.”

Ninh Thư khựng lại một chút mới phản ứng kịp, đây là anh đang chế giễu cách cư xử cổ hủ và hay cần nhần của cô phải không? Điều này khiến cô tạm thời quên đi nỗi sợ hãi rằng anh có thể kéo tuột áo ngực của mình, liền lập tức đứng dậy đuổi theo ra phía ngoài hành lang, theo phản xạ, cô giơ tay ném mảnh phấn lên phía trước. Không cẩn thận lại trúng vào người một học sinh đang đi bên cạnh.

Học sinh liền xoa xoa nơi bị ném trúng phía sau đầu, thái độ không hề thoải mái quay đầu lại: “Thằng nào to gan thế hả?”

Nhưng khi vừa nhìn thấy đó là giáo viên liền vội vàng im miệng.

Ninh Thư lúng túng ho khan một tiếng, sau đó lập tức bình tĩnh lại, nghiêm nghị nói: “Chính là em đó, đồng phục của em đâu? Sao lại không mặc?”

Nghiêm Kiều nhin không nổi đành bật cười, sau đó đi theo đám đông xuống cầu thang.

Hai ngày làm giám thị cuối cùng cũng qua, tiếp đến là cuối tuần, khối mười hai không nghỉ thứ bảy, chỉ được nghỉ một ngày chủ nhật.

“Kem che khuyết điểm thông thường không ôn, phải dùng loại này.” một người đàn ông vẫn mặc nguyên bộ vest trong ngày nắng nóng đưa cho Nghiêm Kiều một chiếc hộp: “Đây là thứ chuyên dụng che hình xăm.”

“Có hai màu, một tối một sáng, trộn với nhau để điều chỉnh màu, sao cho đúng với màu da là được.”

La Minh là một thợ xăm, hiện đang mở một tiệm xăm hình, cách tiệm thịt nướng của Nghiêm Kiều và Triệu Vũ Kiệt vài trăm mét.

La Minh vừa cúi đầu vẽ tranh vừa nói: “Cái tên nào không có mắt đi gửi thư tố cáo nặc danh, để tôi giúp cậu dạy bảo tên đó một trận.”

Nghiêm Kiều dựa vào chiếc bàn bên cạnh, hai chân dài vắt chéo, nghịch lọ kem che khuyết điểm trên tay: “Không cần.”

La Minh nở nụ cười: “Phụ nữ?”

“Phụ nữ xinh đẹp?”

Nghiêm Kiều: “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Cô ấy hiện là giáo viên chủ nhiệm của Lẽ Lẽ.”

La Minh trầm mặc một hồi: “Vây việc này hơi khó xử lý, cậu dự định thế nào?”

Nghiêm Kiều khẽ nghiêng răng: “Có thể làm gì được chứ? Yêu thương chiều chuộng thôi vậy, ai bảo cô ấy là giáo viên chủ nhiệm của Lẽ Lẽ.”

La Minh không mấy ngạc nhiên, anh ta hiểu Nghiêm Kiều, vì Nghiêm Lẽ anh có thể làm tất cả mọi thứ, chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn.

La Minh đi vào phòng bên trong lấy ra hai hộp trà: “Khách hàng tặng tôi, tôi không lỡ uống, chẳng phải sắp đến ngày nhà giáo rồi sao, cảm lấy tặng giáo viên chủ nhiệm mới của Lẽ Lẽ đi.”

Anh ta nói xong liền quay đầu lại gọi trợ lý: “Đến cửa hàng quà tặng phía đối diện gọi lại giúp tôi.”

Trợ lý hỏi: “Tặng cho ai vậy ạ?” Tặng đối tượng khác nhau thì phong cách gói cũng phải khác nhau.

La Minh liếc nhìn Nghiêm Kiều một cái, cười đáp: “Tặng phụ nữ.”

Sau đó lại bổ sung thêm một câu rất mờ ám: “Phụ nữ xinh đẹp.” Vừa nói vừa nháy mắt với trợ lý.

Một lúc sau, trợ lý quay lại với túi trà đã được đóng gói cẩn thận. Giấy gói màu hồng in đầy hình trái tim, bên trên còn có chữ ‘Love’, cộng thêm chiếc nơ to màu đỏ.

Nghiêm Kiều: “Tôi thấy lễ tình nhân cũng sắp tới rồi, cậu giữ lấy mà tặng bạn gái.”

Trợ lý tỏ vẻ vô tội: “Cái này cũng không phải là em gói, chủ tiệm nói muốn tặng cho phụ nữ xinh đẹp thì phải gói như vậy.”

La Minh giơ ngón tay cái về phía trợ lý: “Tháng này sẽ tăng lương cho cậu.”

Nghiêm Kiều cầm chiếc hộp lên xem xét, sau đó ném lại trả La Minh: “Nếu muốn thì cậu tự đi mà tặng, tôi không đi.”

“Cứ coi như là vì Lễ Lễ đi.” La Minh lại một lần nữa đưa cho Nghiêm Kiều: “Tôi nảy ra ý này, cậu có muốn nghe không?”

Nghiêm Kiều: “Không nghe.”

La Minh: “Không những tốt cho Lễ Lễ mà còn giúp cậu báo thù.”

Nghiêm Kiều nhướn mắt: “Nói.”

La Minh: “Cậu tìm cách tóm gọn cô giáo chủ nhiệm xinh đẹp đó trong tay, vậy thì cô ấy sẽ thành chị dâu của Lễ Lễ, sau đó chắc chắn cô ấy phải lấy lòng Lễ Lễ nhà chúng ta, lại còn tiết kiệm được quà cho ngày nhà giáo.”

La Minh phân tích đạo lý rõ ràng: “Cái này không thể cứ thế ngậm bồ hòn làm ngọt được, chẳng phải cô ấy đã tố cáo cậu sao? Đem cô ấy lên giường, ‘làm’ chết cô ấy, rồi dạy bảo lại cho biết thế nào là lễ độ đi.”

“Biên.” Nghiêm Kiều đáp: “Con mẹ nó, sao cậu còn không đáng tin cậy hơn cả Triệu Vũ Kiệt thế?”

Không biết anh nghĩ đến chuyện gì, thấp giọng cười một tiếng.

La Minh châm chọc: “Nghĩ cái gì mà cười thộn ra thế?”

“Đang nghĩ xem ‘làm’ chết cô ấy thế nào.” Nghiêm Kiều nhắc chân đá La Minh một cái: “Hài lòng chưa?”

La Minh lùi lại nửa bước né tránh: “Nếu cậu không bằng lòng, thì để tiểu Kiệt đi, cậu ta nhất định rất sẵn lòng.”

Nghiêm Kiều quay đầu sang nhìn La Minh, ánh mắt hơi trùng xuống, lạnh giọng nói: “Đừng động vào cô ấy.”

La Minh hiểu Nghiêm Kiều, biết anh rất nghiêm túc, nên không nhắc lại nữa: “Đúng rồi, cậu nhóc học sinh cậu cứu lần trước, tôi đã nhìn thấy mấy lần, cậu ta cứ đi đi lại lại trước tiệm của tôi, xem ra là muốn xăm hình, nhưng lại không dám.”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng: “Đừng xăm cho em ấy, nếu em ấy còn đến đây thì gọi cho tôi.”

La Minh đeo kính cận vào tiếp tục vẽ tranh: “Biết rồi, đứa nhóc đó cũng trạc tuổi Lẽ Lẽ, tôi sẽ không xăm cho cậu ta đâu.”

Khi Nghiêm Kiều chơi cùng Triệu Vũ Kiệt và La Minh, Nghiêm Lẽ mới mười tuổi, khi đó điều kiện không tốt, cả đám thường xuyên bị thương, bữa no bữa đói, có lúc đói quá còn phải đi trộm đồ, duy chỉ có Nghiêm Lẽ là hoàn toàn trong sạch. Nghiêm Kiều không bao giờ để Nghiêm Lẽ ăn bất cứ thứ gì không rõ nguồn gốc, anh sẽ dành cho Nghiêm Lẽ những bộ quần áo sạch sẽ, gọn gàng, sau đó bản thân cũng tắm rửa sạch sẽ rồi đưa cậu đến ăn

ở tiệm hàng hoàng, hai người chỉ gọi một suất, anh ngồi nhìn cậu ăn và nói rằng mình không đói.

La Minh vẽ xong bức tranh, liền quay sang nhìn Nghiêm Kiều một cái, anh ta không giống với Nghiêm Kiều và Triệu Vũ Kiệt, bản thân không đọc nhiều sách, chưa từng sống như một thiếu gia, nên lời nói đôi khi có chút thô thiển. Nhưng chưa bao giờ anh ta nói những lời bản thủ trước mặt Nghiêm Lễ, càng không dám nói phét, nếu không Nghiêm Kiều sẽ tấn cho anh ta một trận và Triệu Vũ Kiệt cũng vậy.

Nghiêm Kiều nhìn La Minh: “Còn chưa xong à?”

“Xong rồi.” La Minh thu dọn đồ đạc, khoác vai Nghiêm Kiều đi ra ngoài: “Ăn cơm thôi.”

Khi đi ngang qua bàn, anh ta giúp Nghiêm Kiều cầm theo hai túi trà đã được đóng gói cẩn thận.

Vào giờ sinh hoạt lớp thứ hai đầu tuần, Ninh Thư đứng trên bục giảng, như thường lệ là một mớ lời dặn trong tiếng ngáp ngủ uể oải của học sinh: “Kết quả thi khảo sát lần này thế nào, trong lòng các em tự rõ hơn cô.”

“Cô không hy vọng lớp chúng ta lại xếp cuối cùng, nếu nói rằng lớp chúng ta là lớp có thành tích kém nhất trong số các lớp cô đã chủ nhiệm thì quả thực là không hề nói quá.”

Ninh Thư liếc nhìn một lượt quanh phòng học: “Kỳ thi khảo sát này là thi trộn giữa ba trường, thi xong sẽ tổ chức họp phụ huynh, hy vọng cả lớp có sự chuẩn bị tâm lý trước.”

Lúc này, có giọng nói từ hành lang truyền đến, có khá nhiều người đang nói chuyện, nhưng trật tự rất tốt.

Người đầu tiên đi vào là Tần Nguyệt Hương, giáo viên chủ nhiệm lớp 12A1.

Ninh Thư nhìn cô ta một cái: “Có việc gì sao cô giáo Tần?”

Sau đó, cô mới nhìn thấy Nghiêm Lễ ở sau Tần Nguyệt Hương, phía sau còn có một nhóm học sinh của lớp A1.

Nghiêm Lễ cười híp mắt nhìn Ninh Thư: “Em chào cô Ninh, em đến để báo cáo ạ.”

Cậu nhóc có đôi mắt màu hoa đào giống anh trai mình, nhưng đôi mắt này trong trẻo và tươi tắn hơn, giống như một hồ nước đầy, có thể nhìn thấy từng đợt ánh nắng trong veo lướt qua mặt nước. Không giống Nghiêm Kiêu, đôi mắt của anh luôn không thấy đáy, khiến người ta không khỏi thắc mắc liệu anh đang nghĩ gì?

Tần Nguyệt Hương đưa tay vỗ vỗ sau gáy Nghiêm Lễ, nhỏ giọng mắng cậu một câu: “Đồ không có lương tâm, dám tạo phản.”

Có thể nghe ra sự miễn cưỡng và cung chiều trong giọng điệu ấy.

Có rất nhiều bạn cùng lớp đi cùng Nghiêm Lễ, lối đi ngoài hành lang đã chật kín, Ninh Thư ngờ rằng chắc cả lớp họ đã cùng kéo nhau đến đây.

Cậu không bao giờ cố ý lấy lòng người khác, nhưng mọi người đều yêu quý cậu. Ninh Thư rất ngưỡng mộ Nghiêm Lễ, vô cùng ngưỡng mộ.

Sau khi nhóm học sinh của lớp A1 rời đi, Nghiêm Lễ tươi tắn đứng trên bục giảng chào các bạn lớp A6: “Chào mọi người, mình tên là Nghiêm lễ, Nghiêm trong nghiêm túc, lễ trong lễ phép, lịch sự.”

Thật ra chẳng cần giới thiệu thì ai cũng biết cậu, đến cả tên và ảnh của cậu cũng suốt ngày được dán trên bảng thông báo, quanh năm xếp hạng 1, đủ các loại huy chương thi đấu khác nhau đều nắm trong tay.

Nghiêm Lễ đi đến chỗ trống duy nhất trong lớp và ngồi xuống với một chồng sách bên cạnh. Tạ Thành Thành ngồi ở bàn phía trước quay đầu lại, hỏi một câu mà tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu: “Học bá, sao cậu

lại nghĩ quần mà chuyển đến lớp tui tui vậy?”

Nghiêm Lễ nghiêng đầu, đưa mắt liếc nhìn quanh người Ninh Thu một cái, liền bắt gặp nụ cười hiền lành, rạng rỡ trên gương mặt cô, cậu khẽ cười: “Muốn chuyển nên chuyển đến thôi.”

Tạ Thành Thành: “Vậy có bài nào không hiểu tôi có thể hỏi cậu được không?”

Nghiêm Lễ khẽ gật đầu, giống như một cao nhân của thế giới khác, như thể trên đời này không có câu hỏi nào mà cậu không biết.

Trước khi hết giờ tự học buổi tối, chủ nhiệm Đào tổ chức một cuộc họp giáo viên ngắn, cuộc họp này chủ yếu tập trung vào kết quả của kỳ thi khảo sát đầu năm, thành tích của mỗi môn đều đã có đến bảy tám phần.

Chủ nhiệm Đào nâng chiếc cốc thủy tinh hàng tặng của hãng dầu ớt Lao Ganma lên uống một ngụm trà: “Có lẽ các thầy cô cũng đã nghe nói rồi, lần này có một học sinh đạt điểm tuyệt đối môn toán.”

Vì là thi trộn ba trường với nhau, bài thi chằm chéo nên không biết học sinh đó là của trường nào.

Một giáo viên dạy Toán đã đưa ra lời giải thích cho các giáo viên bộ môn khác: “Câu hỏi bổ sung trong đề toán lần này là một câu hỏi khó của đề thi Olympic Toán học, học sinh có thể hiểu được câu hỏi cũng là tốt rồi chứ đừng nói đến việc giải được nó.”

Có người hỏi giáo viên dạy toán của lớp A1: “Liệu có phải là Nghiêm Lễ không?”

Giáo viên dạy Toán đáp: “80% là không phải.”

“Vài ngày trước có một đề thi thử, trong đó cũng có một câu hỏi bổ sung tương tự như trong đề thi lần này, nhưng câu hỏi đó Nghiêm Lễ đã bỏ trống, tôi vẫn chưa có thời gian giảng bài đó thì đã đến kỳ thi rồi.”

Nghiêm Kiều xoay cây bút trong tay, không lên tiếng.

Chủ nhiệm Đào: “Bất kể là học sinh đạt điểm tuyệt đối môn Toán đó có phải là học sinh của trường chúng ta hay không, nhưng dù sao thì chắc chắn không phải của trường trung học phổ thông Trục Thuộc.”

Trường cấp ba số 1 và trường cấp ba Trục Thuộc là hai đối thủ truyền kiếp, cả hai chiến đấu từ công khai đến bí mật suốt ngày, chưa kể đến thứ hạng thi cử và tỷ lệ trúng tuyển, thậm chí đến cả di bán cơm trong căng tin cũng đem ra so sánh xem có đẹp hay không.

Nghe nói chủ nhiệm Đào và chủ nhiệm của trường cấp ba Trục Thuộc hỏi trẻ còn là tình địch của nhau, vì vậy hai người như nước với lửa.

Chủ nhiệm Đào: “Ba trường, hơn năm mươi lớp, điểm trung bình thấp nhất không thể là lớp nào đó của trường chúng ta.”

Ninh Thư đang ghi ghi chép chép, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt của chủ nhiệm Đào.

Ninh thư lập tức dựng thẳng lưng: “Học sinh lớp tôi gần đây học hành rất chăm chỉ.”

Nghiêm Kiều khẽ cong môi, cũng biết bênh vực người của mình đó chứ. Một giáo viên biết bảo vệ học sinh của mình thì không phải là người kém cỏi, tâm nhìn của Nghiêm Lễ quả không tồi. Mặc dù cô đã tố cáo về hình xăm của anh, khiến anh rất khó chịu.

Chủ nhiệm Đào hắng giọng nói tiếp: “Còn chuyện ngày Nhà giáo, Phòng Giáo dục đã có công văn đến, giáo viên không được nhận phong bì của phụ huynh học sinh, kể cả thẻ mua sắm cũng không, nếu có sẽ bị phạt nặng.”

Phòng Giáo dục năm nào cũng ra những công văn như vậy, giáo viên cũng chẳng còn lấy làm lạ nữa, có người vẫn nhận, có người không nhận, nhưng tóm lại là mọi chuyện vẫn sóng yên biển lặng và chẳng có ai xử lý ai cả. Nhận hay không cũng chẳng ai biết, thậm chí đến lãnh đạo nhà trường cũng mắt nhắm mắt mở đối với việc này.

Sau khi tan họp, Nghiêm Kiều đi ra sau Ninh Thư, anh trầm mặt nhìn cô: “Cô giáo Ninh, xin cô chút thời gian nói chuyện.” Nói xong anh đưa cô đến góc cuối hành lang. Như thể có một bí mật nào đó không muốn người khác phát hiện. Có vài thầy cô, đặc biệt là các cô giáo trẻ đã lén nhìn họ rồi thì thầm điều gì đó.

Thông thường thì bọn họ cũng không hay buôn chuyện như vậy, nhưng vì dáng người và khuôn mặt của Nghiêm Kiều quá bắt mắt, đặc biệt là ở trong một nhóm giáo viên nam trung niên thì anh có muốn khiêm tốn cũng khó.

-----oOo-----

Chương 7: Từ chối khéo

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đừng chỉ đưa mình phong bì, thô chết đi được, quá lạnh lùng và kém hấp dẫn, chẳng có tình người gì cả.” Triệu Vũ Kiệt nói với Nghiêm Kiều đang chuẩn bị ra ngoài: “Gọi cô giáo đó ra rồi mời người ta đi ăn cơm.”

Triệu Vũ Kiệt nói xong liền lấy điện thoại ra bấm số: “Alo, La Minh, tới đây mau lên, ở tiệm, đi ăn cơm cùng giáo viên chủ nhiệm mới của Lẽ Lẽ, ăn mặc chỉnh tề chút nhé.”

“Bỏ bộ vest cậu đã mặc trong cuộc thi xăm hình lần trước ra mà mặc, nói tóm lại là cứ làm thế nào cho trông giống một người tốt là được.”

Nghiêm Kiều giật lấy điện thoại của Triệu Vũ Kiệt: “Đúng tới.” Nói xong liền cúp máy.

Triệu Vũ Kiệt suy tư: “Cũng đúng, La Minh là cái thằng chẳng khóa nổi miệng, chắc sẽ dọa người ta sợ chết khiếp mất.”

Trong túi của Nghiêm Kiều có một chiếc phong bì với một vài tấm thẻ mua sắm, cuối cùng là hai gói trà mà La Minh cho. Nghiêm Kiều liếc nhìn xuống tấm giấy bọc có in chữ ‘Love’, sau đó lấy phong bì trong túi ra xem,

cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Anh lấy thẻ mua sắm ra khỏi phong bì và thay vào đó là một tấm thiệp chúc mừng bên trên có dòng chữ “Chúc mừng ngày nhà giáo”.

Thế này mới gọi là bình thường.

Ở cổng trường, rất dễ đụng phải giáo viên, nên Nghiêm Kiều đến thẳng khu Vĩnh Ninh Lý.

Đề đến được khu Vĩnh Ninh Lý, cần phải băng qua con đường ở cổng trường, Ninh Thư không hề thích đi bộ ở đó chút nào, cảm thấy khu vực này quá loạn, đặc biệt là vào buổi tối, loại người nào cũng có mặt.

Phố Thiên Đường rất sôi động, không khí tràn ngập mùi vị của tôm hùm đất chua cay, cùng vô số các loại đồ nướng khác. Các quán ăn hầu như bày ra gần giữa lòng đường, có vài người đàn ông đến áo cũng không mặc, cứ thế cởi trần, ngửa cổ đổ bia vào miệng, rồi nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ đi qua. Ninh Thư bước đi thật nhanh, trước mặt cô là một quán Buffet thịt nướng tên là Thanh Nịnh, xem ra công việc làm ăn khá thuận lợi, người người ra vào tấp nập.

Ở lối vào của cửa hàng có hai người đàn ông đang thi nhau nhả khói, một người mặc áo ba lỗ màu đen, người còn lại mặc áo vest chỉnh tề, còn tất cả cà vạt, dưới chân mang đôi dép lê. Thấy cô đang quan sát họ, người đàn ông mặc áo ba lỗ đen huýt sáo với cô, còn người mặc áo vest thì lung lẳng điều thuốc trên môi.

Ninh Thư bị trêu đùa, cô có chút mỏng manh yếu đuối, dám tức giận nhưng không dám lên tiếng, cứ thế đi như bay qua đó. Đến khu Vĩnh Ninh Lý, từ xa Ninh Thư trông thấy một người đàn ông đang đứng dưới ngọn đèn đường trước cửa nhà mình, tiến lại gần mới phát hiện thì ra đó là Nghiêm Kiều.

Ninh Thư nhớ ra sau cuộc học ban sáng, Nghiêm Kiều có nói buổi tối sau khi tan làm có chuyện muốn nói với cô, bảo anh nói luôn lúc đó thì anh lại nhìn trái ngó phải không muốn nói, nhất định phải đợi đến khi tan làm.

Khiến cho mấy nữ giáo viên trẻ đứng hóng chuyện, còn nghĩ rằng giữa bọn họ thực sự có điều gì mờ ám khó nói.

Ninh Thư bước tới, trên mặt nở một nụ cười lịch sự, nhưng hai má lúm đồng tiền lại hiện lên rõ ràng: “Thầy Nghiêm.”

Nghiêm Kiều giật mình một cái, ánh mắt lưu lại trên khuôn mặt cô giây lát, sau đó mới đưa chiếc túi trong tay qua: “Cô giáo Ninh, cái này tặng cô.”

La Minh nói đúng, vì Nghiêm Lễ, điều gì anh cũng có thể nhịn, cho dù có thù phải báo với người phụ nữ này anh cũng vẫn phải cư xử một cách thân thiện.

Ninh thư nghĩ đến việc Nghiêm Kiều lúc trong trường tìm cô nói chuyện lại muốn tránh mặt người khác, vừa nhìn thấy cô còn có chút sững sờ, bây giờ lại tặng đồ cho cô. Vỏ giấy bọc trái tim có chữ ‘Love’ màu hồng phấn được đèn đường phủ lên một màu mờ ảo, Ninh Thư không nhận lấy nó.

Cô khựng lại một chút, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định từ chối: “Thầy Nghiêm, anh rất đẹp trai, nhưng không phải là mẫu người mà tôi thích.”

Bốn chữ ‘Anh là người tốt’ đã bị cô nuốt xuống bụng, thực sự là không thể nói mấy từ đó với một người nhìn không giống người tử tế, suốt ngày chê cô quê mùa, cổ hủ, lại còn dọa sẽ xé áo ngực của cô.

Nghiêm Kiều sờ sờ vào tấm thiệp chúc mừng ngày Nhà giáo trong túi, nhưng không lấy ra, vẫn giữ nguyên tư thế đút một tay vào túi quần,

Có lẽ là hài lòng với câu nói ‘Anh rất đẹp trai’, nên anh khẽ cong môi: “Thật vậy sao, vậy thì tiếc quá.”

Dường như anh có vẻ rất thích thú: “Vậy cô giáo Ninh thích kiểu đàn ông như thế nào?”

“Tốt tính, hiền lành, chu đáo, có nhà có xe.” Ninh Thư hơi nghiêng đầu nhìn Nghiêm Kiều: “Đây là yêu cầu của ba mẹ tôi, hai người họ rất thương

tôi, sợ tôi sống không tốt, nếu vậy thì bọn họ sẽ rất lo lắng.”

Cô cực kỳ thẳng thắn và những yêu cầu trên là điều dễ hiểu, Nghiêm Kiều hơi nheo mắt: “Tiếc quá, tôi đôi khi rất nóng tính, không có nhà, xe thì có một chiếc nhưng lại là xe motor.”

Vốn dĩ ý định ban đầu của Ninh Thư không phải là khiến cho Nghiêm Kiều khó xử, cô cũng không dám đắc tội với anh: “Thực ra, anh cũng có những điểm rất ưu tú.”

Nghiêm Kiều: “Vậy cô nói thử xem nào.”

Ninh Thư: “...”

Sao lại có người nói chuyện được kiểu này sau khi bị từ chối chứ? Da mặt anh quả thực không phải dày ở mức bình thường nữa rồi.

Nghiêm Kiều thấy người phụ nữ trước mặt đang vắt óc suy nghĩ liền biết cô nói không nổi.

“Anh có giọng nói hay, dáng người đẹp.” Ninh Thư dừng lại trên người Nghiêm Kiều, đôi mắt và đôi môi của anh rất đẹp, dáng người cao ráo, cơ bắp cân đối, có một loại cảm giác rất hấp dẫn, cô nói: “Rất gợi cảm.”

Nghiêm Kiều mỉm cười, đôi mắt hoa đào khẽ cong lên, phản chiếu những vì sao trên bầu trời đầu thu, tuy ánh mắt nghiêm túc nhưng giọng điệu lại vô cùng thản nhiên: “Cảm ơn.”

Ninh Thư dời tầm mắt, tiếp tục từ chối khéo: “Sau này nhất định anh sẽ tìm được một người phụ nữ tốt hơn.”

Tốt nhất là nên vạch ra ranh giới rõ ràng với người này càng sớm càng tốt. Ninh Thư lấy chìa khóa ra định mở cửa, thì nghe thấy Nghiêm Kiều gọi cô một tiếng.

Cô quay đầu lại liền thấy anh đưa chiếc túi giấy ra một lần nữa: “Cô giáo Ninh vất vả rồi, chúc mừng ngày Nhà giáo.”

Ninh Thư: "...”

Người này cũng khá biết tận dụng đồ vật đó chứ.

Ninh Thư không nhận: “Hôm nay trong cuộc họp chủ nhiệm Đào đã nhấn mạnh rồi.”

“Hơn nữa, Nghiêm Lễ luôn là tấm gương cho mọi người noi theo, là một phụ huynh anh không cần phải lo lắng.”

Nghiêm Kiều đặt chiếc túi giấy bên cạnh cửa, vừa lùi về phía sau, vừa vẫy vẫy tay: “Tạm biệt, cô giáo Ninh.”

Ninh Thư nhặt chiếc túi từ dưới đất lên, ngẩng đầu mới phát hiện anh đã đi rất xa, chỉ có thể đợi lần sau có cơ hội sẽ trả lại cho anh.

Có vẻ như anh không muốn cô đuổi theo, nên bước đi rất nhanh, đến khi đi được một đoạn khá xa, mới bắt đầu giảm tốc độ, trên đường không có người qua lại, chỉ có mình anh và chiếc bóng của mình.

Ninh Thư mở cửa đi vào nhà, lấy chiếc hộp trong túi giấy ra nhìn, trong lòng tự hỏi một người đàn ông khi tỏ tình sẽ tặng gì cho người phụ anh ta thích. Giấy gói rất bắt mắt, đặc biệt là chiếc nơ to bản màu đỏ rực rỡ đến chói lọi. Ninh Thư lấy từ bên trong ra hai hộp trà.

Trong những dịp lễ tết học sinh của ba cô thích tặng nhất là trà, sau đó ba cô sẽ đem chúng tặng lại cho ông nội và ông ngoại những hộp trà còn mới nguyên tem đó.

Sao người đàn ông này lại có thể nghĩ ra món quà như của cán bộ già thế này? Như vậy liệu có thể tỏ tình thành công hay không? Hai người họ mới gặp nhau vài ngày, thậm chí còn không được tính là thân quen, còn có chút thù oán, vậy nên tám mươi phần trăm không phải là anh thực sự thích cô. Cô đoán rằng, anh đang trả thù cô vì việc cô tố cáo những hình xăm của anh, nếu cô không chấp nhận thì sớm muộn gì anh cũng sẽ xé tan áo ngực của cô mất. Nhìn mà xem, quả nhiên mục đích của anh chính là xé rách áo

ngực của cô. Người đàn ông thông minh này đã không chọn cách bạo lực, nếu vậy cô sẽ gọi cảnh sát. Một khi anh thành công dùng sắc đẹp và thân hình để mê hoặc được cô, không chừng còn chẳng cần phải động tay cô cũng sẽ tự tháo bỏ áo ngực của mình xuống.

Tội phạm đê tiện, hạ lưu, vô sỉ có IQ cao.

Dưới đáy túi còn có vài tấm thẻ mua sắm, Ninh Thư đếm nhẩm, có bốn tấm trị giá năm trăm tệ, cộng lại là hai nghìn tệ. Cô thường xuyên gặp phải tình huống phụ huynh học sinh tặng thẻ mua sắm như vậy, nhưng chưa từng nhận bao giờ, nghĩ sẽ trả lại cho Nghiêm Kiều, cả trà cũng sẽ trả lại.

Ninh Thư cố gắng thử tìm trên mạng, quả nhiên có người tặng trà khi tỏ tình.

Ý nghĩa là: Tôi muốn “Ngâm” mình trong bạn.

Ninh Thư: “...”

Cô nhớ đến một câu trong tác phẩm “Hồng lâu mộng”: “Vì em đã uống trà của nhà anh rồi, tại sao không làm dâu nhà anh?”

Ninh Thư vội vàng bọc lại hộp trà, đặt ở hành lang phòng khách, vì sợ hôm sau đi làm sẽ quên mang theo.

Nghiêm Kiều chậm rãi từ khu Vĩnh Ninh Lý đi về, tấm thiệp chúc mừng ngày Nhà giáo bị anh tiện tay ném vào thùng rác.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh vẫn đang ngồi xôm trước tiệm thịt nướng buôn chuyện, nhìn thấy Nghiêm Kiều liền vội vàng đứng lên: “Thế nào, có nhận không?”

Nghiêm Kiều gật đầu, đón lấy điều thuốc được Triệu Vũ Kiệt ném qua, rồi tựa vào cột đá bên cửa.

Triệu Vũ Kiệt giống như một người cha già buồn bã: “Hai nghìn có hơi ít quá không? Nếu như phụ huynh nhà khác tặng nhiều hơn chúng ta, mà

chúng ta lại là người tặng ít nhất, như thế có khi nào giáo viên sẽ đi đọt Lê Lê nhà ta không?”

“Bảo cậu tặng thêm cậu lại không đồng ý, cũng đâu có thiếu chút tiền đó.”

La Minh huých vào vai Triệu Vũ Kiệt: “Không ít, quá nhiều sẽ không thích hợp, sau này mời cô ấy đi ăn cơm, không ăn ở tiệm mình mà đến chỗ nào tốt tốt chút, tôi mời.”

Cảm nhận được ánh mắt Nghiêm Kiều đang nhìn chằm chằm vào mình với biểu cảm không rõ ràng, La Minh nói: “Trên mặt tôi nở hoa à?”

Nghiêm Kiều kể lại việc Ninh Thư hiểu lầm rằng anh đang tỏ tình với cô, cho dù hai hộp trà không được đóng gói thì cũng còn tốt hơn là gói thành cái kiêu hoa hòe hoa sói đó. Việc tốt này đều là do La Minh làm cả.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh cùng cười ngất, đặc biệt là Triệu Vũ Kiệt: “Thật không dễ dàng gì nhỉ anh trai, trong cả cuộc đời anh, đây là lần đầu tiên không được tỏ tình mà là đi tỏ tình.”

“Sau đó thì sao? Có giải thích với cô ấy không?” La Minh suy nghĩ một lúc, không đợi Nghiêm Kiều trả lời, anh ta lại nói: “Tôi thấy không giải thích cũng là điều tốt, cứ làm theo phương án của tôi, “Thịt” cô ấy, để cô ấy thành chị dâu của Lê Lê.”

Nghiêm Kiều: “Chưa giải thích.”

Triệu Vũ Kiệt sừng sốt: “Không phải, hai người đang nói cái gì thế? Cái gì mà phương án, giáo viên chủ nhiệm của Lê Lê muốn thành chị dâu chúng ta?”

Nghiêm Kiều phớt lờ anh ta: “Sau đó tôi bị từ chối.”

La Minh không thể hiểu nổi logic trong lời nói và hành động của Nghiêm Kiều: “Cậu đang vòng vo cái gì thế? Nói thẳng với cô ấy rằng cô ấy đang hiểu lầm không phải xong rồi sao?”

Nghiêm Kiều không nói thêm lời nào, vừa cầm điều thuốc vừa xoay người đi vào tiệm.

Triệu Vũ Kiệt nghiêng đầu nhìn La Minh: “Dốt.”

La Minh sau khi suy nghĩ một lúc mới hiểu ra, anh ta thở dài một tiếng: “Đây đúng là một vị quý nhân, thà bị hiểu lầm còn hơn để cô giáo kia phải khó xử.”

Nói xong liền quay đầu về phía Triệu Vũ Kiệt: “Chẳng trách hội tiểu Chu đều thích anh Kiều chứ không thích cậu.”

Triệu Vũ Kiệt: “...”

“Nói thì cứ nói, nhắm vào tôi làm gì?”

Sáng hôm sau, Ninh Thư biết được học sinh đạt điểm tuyệt đối trong bài kiểm tra Toán là Nghiêm Lễ, tin tức cứ thế bùng nổ trong ba trường tham gia kỳ thi cùng nhau lần này, chủ nhiệm Đào đi đi lại trước mặt bọn họ mà mặt như đang song song với trời luôn rồi.

Ninh Thư đang trông các học sinh tự học thì giáo viên dạy toán của lớp A1 đứng bên ngoài cửa lớp nói với cô rằng cô ấy muốn gặp Nghiêm Lễ.

Ninh Thư gọi Nghiêm Lễ ra, giáo viên dạy toán hỏi cậu làm thế nào có thể giải được câu hỏi cuối cùng trong bài thi.

Nghiêm Lễ: “Trước khi đến ngày thi anh trai em đã giải bài đó trên giấy nháp cho em xem.”

Giáo viên dạy toán không thể không hỏi lại: “Ai?”

Nghiêm Lễ: “Anh trai em ạ.”

Giáo viên dạy Toán chợt nhớ ra một câu mình thường nói khi lên lớp: “Học

Toán thì phải học cho thật nghiêm túc, nếu không khi ra đường mọi người lại nghĩ rằng môn Toán của các em là do giáo viên Thẻ dục dạy đó.”

Ninh Thư đứng ở cửa phòng học, quay đầu liếc nhìn về phía sân vận động, nghĩ đến bộ dạng của Nghiêm Kiều khi nhìn xuống đề thi của học sinh trong giờ làm bài. Đặc biệt là trong giờ thi Toán, lúc đó cô còn đang nghĩ, xem thầy giáo dạy Thẻ dục kia kìa, làm gì mà ngó nghiêng nghiêm túc như thế anh thực sự hiểu nó vậy? Kết quả là, người ta không chỉ hiểu, mà còn có thể giải được nó.

Giáo viên dạy Toán sừng sốt, vẫn có chút khó tin, lại xác nhận lại với Nghiêm Lễ một lần nữa: “Là thầy Nghiêm dạy môn Thẻ dục phải không?”

Cậu thiếu niên hát cảm lên, giọng điệu đầy tự hào: “Anh trai em rất giỏi, lợi hại về mọi mặt.”

-----oOo-----

Chương 8: Phụ huynh học sinh cũng thích cô giáo Ninh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kết quả và thứ hạng của ba trường thi cùng nhau trong đợt thi khảo sát đầu năm nhanh chóng được công bố, lớp A6 lại là lớp xếp cuối bảng. Nếu chỉ có vậy còn tạm được, nhưng còn xếp cuối bảng của cả ba trường.

Ninh Thư đứng trên bục giảng, trên tay cầm tập bài thi khảo sát đầu năm: “Gọi đến tên ai thì người đó lên nhận bài.”

Ninh thư lần lượt gọi tên những học sinh có điểm số trên 100, còn những học sinh dưới 100 điểm chỉ gọi tên chứ không thông báo điểm, coi như là giữ chút thể diện cho tụi nhóc.

Sau khi Ninh Thư phát hết, nhìn thấy một học sinh nữ đang cúi đầu nghịch diện thoại.

“Chu Tư Dao, mang điện thoại lên bục giảng, sau đó ra cửa lớp đứng.”

Cô gái bị gọi tên chầm rãi đứng dậy phân bua: “Cô ơi, em không nghịch điện thoại, em đang liên hệ với một lớp dạy thêm bên ngoài để cải thiện thành tích môn Ngữ văn ạ.”

Ninh Thư đi tới, liếc nhìn tờ bài thi của cô bé, 88 điểm.

Nhà trường đã có quy định, học sinh không được phép mang điện thoại đến lớp chứ đừng nói đến việc chơi điện thoại trong giờ học, giọng điệu Ninh Thư không tốt: “Bất luận là thế nào, thì cũng không được gọi điện trong giờ học.”

Chu Tư Dao cắn môi không chịu giao điện thoại.

Ninh Thư vươn tay ra giật lấy, nhưng đối phương lại không chịu thả tay, cô phải vất vả lắm mới thu được, sắc mặt hơi trầm xuống: “Đi ra ngoài cửa đứng.”

“Còn nữa, hôm qua phạt em chép bài văn em đã chép xong chưa?”

Chu Tư Dao không dám âm ỉ vì Ninh Thư là giáo viên, có thể nghe rõ sự không phục trong giọng điệu: “Các bạn khác cũng sai đầy ra, tại sao chỉ mình em bị chép phạt năm lần, còn các bạn chỉ cần chép ba lần?”

Ninh Thư liếc cô học sinh một cái: “Em phạm lỗi nhiều hơn các bạn khác.”

Chu Tư Dao bước ra khỏi lớp, dựa vào tường ngoài cửa, vì tức giận nên tờ giấy trong tay đã bị cô vò nát, cô cho rằng Ninh Thư đang cố tình nhắm vào mình.

Buổi chiều tan học, lớp trưởng đứng dậy vỗ vỗ tay: “Ngày mai là ngày Nhà giáo cuối cùng trong sự nghiệp cấp ba của chúng ta, mọi người nghĩ xem nên tặng gì cho các thầy cô?”

Cả lớp bắt đầu thảo luận: “Tặng hoa đi, mỗi thầy cô một bó, rồi tìm bạn nào

chữ đẹp một chút viết thêm thiệp chúc mừng nữa, xong việc.”

“Mua mấy cái cốc cũng được đó.”

“Có thể tặng quà khác nhau cho các thầy cô khác nhau, tặng thước kẻ cho Lão Triệu, tặng son cho cô Linda, lão Quách thích đan áo thì tặng len cuộn...”

Khi nói đến Ninh thư, học sinh đó dừng lại một chút: “Tặng gì cho cô Ninh bây giờ?”

Các giáo viên khác đều có đặc điểm riêng, tính cách khác biệt. Chỉ có Ninh Thư, cô ấy dường như không có gì đặc biệt và cũng không thực sự thích gì cả.

Chu Tư Dao tiếp lời: “Ninh bà già chỉ là giáo viên chủ nhiệm tạm thời, không cần tặng đâu.”

Mỗi giáo viên đều có một biệt danh, Ninh Thư cũng không ngoại lệ, bà già Ninh chính là biệt danh của cô, bởi vì cách ăn mặc của cô quá cổ hủ, tư tưởng bảo thủ, lại hay cần nắn. Cô thường xuyên không thể hiểu được suy nghĩ của bọn trẻ, như một người chưa hề có tuổi thanh xuân.

Tạ Thành Thành liếc nhìn Chu Tư dao, giọng điệu không vui: “Cho dù cô Ninh không phải là chủ nhiệm, nhưng cũng là giáo viên Ngữ năm của lớp mình. Các giáo viên bộ môn phụ khác đều có quà, chẳng có lý gì giáo viên bộ môn chính lại không có.”

Nếu vậy sẽ khiến cô Ninh xấu hổ.

“Nghiêm Lễ, cậu thấy thế nào?” Tạ Thành Thành muốn lôi kéo binh lính, nhưng quay đầu lại thì thấy chỗ ngồi của Nghiêm Lễ đã bỏ trống, lúc này mới nhớ ra cậu đã được gọi đi tham gia khóa huấn luyện Olympiad kể từ tiết tự học lần trước.

Chu Tư Dao chẳng mấy ý tốt kêu gọi: “Chi bằng cả lớp bỏ phiếu, xem có nên tặng hay không?”

Có người hô to: “Đồng ý bỏ phiếu.”

“Bà già Ninh tịch thu cả hai cái điện thoại của tớ, đến giờ vẫn chưa trả.”

“Cô ấy cũng đi mách lẻo với mẹ tớ, nói trong lớp tớ hay làm việc riêng, có cái việc bé tẹo như con muỗi vậy cũng phải mách cho được.”

.....

Mỗi năm vào ngày Nhà giáo, ngoài bận việc thi cử ra thì cũng là thời điểm bận rộn nhất của Ninh Thư, phụ huynh học sinh đến tặng quà quá nhiều, cô lại còn phải đem trả lại từng chiếc phong bì, từng tấm thẻ mua sắm một.

Ninh Thư đã dành cả tiết tự học buổi tối để trả lời tin nhắn của phụ huynh học sinh và cũng nói thành tích gần đây của từng em cùng tình hình ở trường và những điều cần chú ý khác cho gia đình các em. Phụ huynh học sinh rất tin tưởng cô, họ cũng rất quý cô, nhận thấy rằng cô là một giáo viên tốt, có trách nhiệm, hy vọng cô có thể tiếp tục làm chủ nhiệm của lớp.

Ninh Thư nhìn điểm số và thứ hạng của học sinh, trong lòng thâm thở dài, nếu cứ tiếp tục thế này thì không thể được. Cô lấy ra một cuốn sổ rồi viết tên Chu Tư Dao lên đó, xem xét tình hình bài kiểm tra Ngữ văn lần này của em ấy, cân đo đong đếm điểm nào mạnh điểm nào yếu, sau đó bỏ ra nửa tiếng đồng hồ để điều chỉnh lại kế hoạch học tập môn Ngữ văn sắp tới cho cô bé.

Bài kiểm tra môn Sinh học của Chu Tư Dao không tốt, Ninh Thư dự định ngày mai sẽ nói chuyện với cô Quách xem có cách nào để giúp em ấy cải thiện điểm số hay không.

Tiếp theo là Tạ Thành Thành, cậu nhóc rất thông minh, chỉ có điều hay mãi chơi, kiến thức cơ bản chưa vững chắc, khía cạnh này cần được củng cố. Ninh Thư đưa ra nhận xét và vạch rõ kế hoạch học tập giúp từng học sinh trong lớp, cuối cùng là mở bảng điểm của Nghiêm Lễ ra xem.

Toán học đạt điểm tối đa, Vật lý và Hóa học cũng gần được điểm tối đa,

Ngữ văn được 142 điểm, Anh văn được 148 điểm.

Chỉ cần tiếp tục duy trì phong độ này thì chắc chắn đậu vào Đại học Thanh Hoa hoặc Đại học Bắc Kinh, còn chuyên ngành thì có thể tùy chọn theo sở thích.

Ninh Thư vươn vai, dụi dụi đôi mắt mới như, ngẩng đầu lên liền thấy một người đang đứng cạnh cửa văn phòng, người đó dừng lại bước chân: “Cô giáo Ninh?”

Nghiêm Kiều trở lại văn phòng thu dọn đồ đạc: “Muộn vậy rồi còn chưa tan làm sao?”

Ninh Thư cầm túi xách lên: “Bây giờ về đây.”

Khi xuống lầu, Ninh Thư lấy từ trong túi xách ra mấy tấm thẻ mua sắm, đưa cho Nghiêm Kiều: “Cái này tôi không thể nhận.”

Nghiêm Kiều không cầm, mà nhìn chăm chăm vào cô không nói lời nào, điều này khiến cô nhìn ra mấy phần đe dọa, như thể nếu cô không nhận anh sẽ bẻ gãy cổ cô ngay lập tức vậy.

Ninh Thư: “Thực sự không thể nhận.”

Nghiêm Kiều: “Vậy cô có nhận phong bì của những phụ huynh học sinh khác không?”

Ninh Thư: “Không có, tôi không nhận quà của phụ huynh nào cả.”

Nghiêm Kiều: “Vậy lần sau mời cô ăn cơm.”

Anh lại bắt đầu nhìn chăm chăm vào cô, trên mặt nở một nụ cười ôn hòa, nhưng Ninh Thư lại nhìn thấy sự uy hiếp từ đôi mắt đào hoa đang khẽ cong đó.

Cô chỉ đành tạm thời nhận lời.

Ninh Thư đưa thẻ mua sắm cho Nghiêm Kiều, vô tình chạm vào đầu ngón tay anh, thời điểm nhiệt độ cơ thể của đôi bên va chạm, đột nhiên cô nghĩ đến việc tối qua anh đã ôm túi quà đến khu Vĩnh Ninh Lý để tỏ tình với mình.

Nên vội vàng rút tay về: “Hai hộp trà tôi để ở bàn làm việc của tôi, hôm nay bận quá, ngày mai sẽ trả lại anh.”

Nghiêm Kiều liếc nhìn cuốn sổ trên tay Ninh Thư: “Sao hôm nay lại về muộn vậy?”

Ninh Thư không để ý đến cách hỏi chuyện của Nghiêm Kiều, nếu không cô sẽ nên hỏi lại một câu, tại sao anh lại biết trước đây cô không về muộn.

Đương nhiên Nghiêm Kiều sẽ không nói mấy ngày đầu anh với Nghiêm Lễ thường xuyên giở trò ma quái để dọa cô, cho nên anh biết rõ lịch trình hàng ngày của cô.

Ninh Thư trả lời: “Lần thi khảo sát này lớp tôi làm bài không tốt, vì vậy tôi giúp mấy em ấy xây dựng kế hoạch học tập.”

Cứ hễ nói đến học sinh trong lớp là Ninh Thư lại không dừng được.

“Nghiêm Lễ anh không cần lo lắng, duy nhất có một điều, buổi trưa vì muốn tranh thủ thời gian học nên em ấy thích ăn bánh mì luôn tại lớp.”

“Bảo em ấy chú ý đến sức khỏe, nhất định phải ăn uống cẩn thận.”

“Còn nữa, đồng phục của em ấy nên đổi sang size to hơn, quần sắp ngắn đến bắp chân mất rồi, trời chuẩn bị chuyển lạnh, mặc vậy sẽ bị lạnh bàn chân.”

Khuôn viên trường về đêm rất yên tĩnh, Ninh Thư nhận ra mình đang hơi lảm nhảm, giống bà mẹ già lắm điều, nên lập tức im lặng.

Nghiêm Kiều ngẩng đầu nhìn lên những vì sao trên bầu trời, một lúc sau mới quay lại nhìn cô: “Hai hũ trà đó đừng đưa lại cho tôi, nếu cô thích uống

sau này tôi sẽ tặng thêm.”

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thư đã bị chủ nhiệm Đào gọi đến mắng cho một trận, vì thành tích của lần thi khảo sát này của lớp A6 đã kéo tụt thành tích chung của toàn trường.

Ninh Thư: “Thật ra, điểm bình quân của lớp tôi lần này so với những lần trước đã tiến bộ hai bậc, hơn nữa kỷ cương trong lớp cũng được cải thiện rất nhiều.”

Nỗ lực của Ninh Thư, chủ nhiệm Đào hoàn toàn có thể nhìn ra, cô mới chỉ tiếp nhận lớp A6 hơn một tháng, không nhất định phải đầu vào đó, có chút tiến bộ cũng là điều rất tốt rồi.

Ninh Thư nhân cơ hội nhắc nhở chủ nhiệm Đào: “Chủ nhiệm mới của lớp 12A6 đã chọn được chưa?”

Chủ nhiệm Đào: “Cô thử nghĩ mà xem, nếu như dưới sự dẫn dắt của cô, có thể đưa lớp A6 từ vị trí cuối bảng lên vị trí đầu tiên, như vậy có phải lợi hại không?”

Ninh Thư vừa nghe đã đoán ra không có ứng cử viên nào cho vị trí đó cả: “Được, tôi biết rồi.”

Chủ nhiệm Đào biết cô lo lắng cho sức khỏe của mẹ cô, nên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cuối tuần này tôi bảo một thầy cô nào đó cùng tôi đến nhà thăm bác gái.”

Ninh Thư: “Không cần đâu, cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm ạ.”

Hai người đang nói chuyện thì cửa văn phòng chủ nhiệm vang lên tiếng gõ, bên ngoài có hai học sinh đang khệ nệ xách một hộp đồ bước vào.

“Chủ nhiệm Đào, đây là món quà ngày Nhà giáo do tất cả học sinh cuối cấp bọn em góp lại muốn tặng thầy. Cảm ơn những lời dạy bảo ân cần của thầy,

chúng em hy vọng thầy sẽ thích nó.”

Chiếc hộp xem ra rất nặng, bên ngoài có dán một lớp giấy gói màu xanh, nhìn không rõ bên trong là đồ vật gì.

Chủ nhiệm Đào tươi cười nói: “Quà gì thế? Lại còn cần góp nữa.”

Học sinh: “Thầy mở ra là biết ngay thôi ạ, tạm biệt chủ nhiệm Đào.”

Cả hai lập tức bỏ chạy sau khi nói xong.

Rất ít học sinh thích một người chủ nhiệm khoa cứ suốt ngày lang thang ngoài cửa lớp lúc nào cũng chỉ chăm chăm rình để bắt lỗi chúng.

Chủ nhiệm Đào rất cẩn thận, ông ta quay đầu lại hỏi Ninh Thư: “Tôi có cần báo cảnh sát trước không? Nhỡ đâu bên trong là một quả bom thì sao?”

Tuy rằng nói vậy nhưng gương mặt chủ nhiệm Đào vẫn nở nụ cười tươi rói như cũ.

Ninh thư: “Hay để tôi bóc giúp nhé?”

Chủ nhiệm Đào: “Không cần đâu, tấm lòng của học sinh tôi phải tự tay mình bóc.”

Ông ta không khỏi cảm thán: “Mấy cậu học sinh đó, thường ngày nhìn thấy tôi như nhìn thấy cọp, liền lập tức quay đầu bỏ chạy, không ngờ lại còn chuẩn bị quà tặng tôi trong ngày Nhà giáo.”

Chủ nhiệm Đào vừa nói vừa xé lớp giấy gói: “Cô giáo Ninh luôn quan tâm hết mực đến học sinh, chắc chắn nhận được thiệp cảm ơn của học sinh rồi chứ?”

Ninh Thư không lên tiếng.

Chủ nhiệm Đào mở hộp giấy ra, bên trong có mười tám hũ dầu ớt thương hiệu Lao Ganma, được xếp ngay ngắn, bên trên còn có một tờ giấy A4.

Thượng thư: Nữ thần, ngày lễ vui vẻ.

Ninh Thư: "..."

Nụ cười trên gương mặt chủ nhiệm Đào đột nhiên đông cứng, ông ta gầm lên: "Tôi thấy đám nhóc kia chắc là muốn chọn cái chết!"

Chủ nhiệm Đào tên là Đào Bích Hoa, gần giống với tên của nữ thần quốc dân Đào Hoa Bích, lại suốt ngày cầm chiếc hũ thủy tinh đựng dầu ớt Lao Ganma để pha trà, nên đám học sinh đã đặt cho ông biệt danh là: Nữ thần.

Bước ra khỏi văn phòng chủ nhiệm khoa, Ninh Thư tình cờ gặp chủ nhiệm lớp A1 Tần Nguyệt Hương đang đi lên.

Tần Nguyệt Hương đang cầm trên tay một bó hoa loa kèn rất lớn, cô ta cúi đầu gửi thư: "Mấy đứa nhóc lớp tôi thật là, đã nói không được lãng phí tiền rồi, nhưng không chịu nghe, cứ nhất quyết phải tặng bằng được."

"Lũ trẻ nói, Cô Tần, tuy rằng cô không có bạn trai, nhưng chúng em chính là người tình của cô." Tần Nguyệt Hương sờ sờ bó hoa: "Bây giờ bọn trẻ đứa nào cũng tinh ranh vậy đó, ôi trái tim thiếu nữ của tôi."

Ninh Thư mở cửa đi vào văn phòng.

Chỉ mới có nửa ngày, cả văn phòng đều biến thành biển hoa, thầy cô nào cũng có hoa hoặc gói quà trên bàn làm việc. Duy chỉ có bàn Ninh Thư là trống trơn, bên trên mặt bàn cuốn sổ tay với dòng chữ "Kế hoạch học tập năm cuối của lớp 12A6" nằm cô đơn tại đó.

Tần Nguyệt Hương đi vào ngay sau Ninh Thư, cố ý hỏi: "Cô giáo Ninh, cô chưa nhận được quà à?"

Ninh Thư và Tần Nguyệt Hương vào trường cùng một năm, cả hai đều dạy môn Ngữ văn, nên thường bị đem ra so sánh. Tần Nguyệt Hương tính tình thích cạnh tranh và thích làm mọi thứ mà cô ta muốn để trấn áp Ninh Thư.

Lần này Nghiêm Lễ nhất quyết muốn chuyển từ lớp A1 sang lớp A6, hơn nữa lại sống chết từ chối đưa ra lý do, Tần Nguyệt Hương đã luôn nghi ngờ rằng Ninh Thư chính là nguyên nhân, nên càng thích gây sự với cô.

Cô giáo Quách nhìn thấy Ninh Thư, liền cầm bó hoa Cẩm chương trên bàn mình đưa qua: “Vừa rồi có tiết Sinh học, học sinh trong lớp nhờ chị gửi cái này cho em.”

Ánh mắt Ninh Thư dần dần sáng lên. Nhưng ngay khi cô nhìn thấy tấm thiệp bên trên chưa kịp gỡ xuống, đôi mắt mới sáng chẳng được bao lâu của cô lập tức mờ đi.

Tần Nguyệt Hương đứng ở phía sau Ninh Thư, dùng câu nghi vấn nhưng lại nói với giọng điệu như thể đang đưa ra lời tuyên bố: “Trên thiệp sao lại ghi tên cô giáo Quách thế kia?”

Sự tốt bụng của cô giáo Quách đã bị câu nói của Tần Nguyệt Hương đánh vỡ vụn, đặt Ninh Thư vào tình huống càng xấu hổ hơn.

Các giáo viên khác đều im lặng, bọn họ càng giả vờ như không nghe thấy gì lại càng khiến người duy nhất chưa nhận được món quà nào thêm thảm hại và đáng thương hơn.

Ninh Thư yên lặng nhặt túi quà đặt dưới bàn lên, cười nói: “Đây là trà mà học sinh tôi tặng, cũng khá đắt, là trà Long Tỉnh.”

Cô giáo Quách thở phào nhẹ nhõm, liền cười đùa: “Học sinh lớp A6 thật là thiên vị, tặng tôi có mấy bông hoa vậy là lại tặng cô giáo Ninh trà ngon như vậy.”

Ninh Thư: “Học sinh lớp tôi thực sự rất tốt, sợ tôi giảng bài khô họng nên tặng trà cho tôi.”

Giọng cô dần trầm xuống, như thể đang tự nói tự an ủi chính mình: “Học sinh lớp tôi đều rất thích tôi.”

Nghiêm Kiều đứng ở cửa văn phòng, nhìn chiếc túi màu hồng in đầy chữ

“Love” bên trên, đang đặt trên bàn Ninh Thu.

Anh nhớ tới bộ dạng tối qua cô đã ngồi trong văn phòng để giúp học sinh lên kế hoạch học tập, anh không lên tiếng, cũng không bước vào, vừa định quay người rời đi thì bị người khác gọi lại: “Thầy Nghiêm.”

Ninh Thu nhìn lên liền bắt gặp ánh mắt Nghiêm Kiều đang rơi trên bàn cô mà chưa kịp thu về, cô biết anh đã nhận ra. Như bị lộ trần rồi ném giữa sân khấu, có phải tất cả mọi người đều biết sự xấu xí của cô rồi không?

Cô là một kẻ nói dối.

Ninh Thu tháo kính xuống, nhanh chóng dùng mu bàn tay lau mắt, như thể cô vừa gặp một luồng gió thổi tung cát lên mắt vậy. Cô cúi thấp đầu, không biết nên nhìn đi đâu, lại càng không dám đối diện với Nghiêm Kiều.

Cô đã tố cáo việc trên tay anh có hình xăm, hình xăm đó xem ra rất quan trọng với anh, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Vừa nghĩ tới lời nói dối của mình sẽ bị phơi bày trước bàn dân thiên hạ, bàn tay cô bắt đầu đổ mồ hôi.

Khi tầm nhìn của cô trở nên rõ ràng hơn một chút, thì những gì đập vào mắt lại chính là một bông hoa Cẩm chướng đỏ cùng đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy của người đàn ông.

Cô nghe thấy giọng nói của anh, như thể từ trên trời truyền đến: “Phụ huynh học sinh cũng rất thích cô giáo Ninh.”

“Chúc mừng ngày Nhà giáo.”

-----oOo-----

Chương 9: Một bó hoa hồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiêm Lễ quay lại lớp, vỗ vỗ Tạ Thành Thành ở phía trước: “Ngày Nhà giáo nên tặng quà gì?”

Tạ Thành Thành quay lại, liệt kê ra tất cả những món quà tặng cho các thầy cô bộ môn khác nhau, rồi lại thấp giọng nói: “Không chuẩn bị cho cô giáo Ninh.”

Nghiêm Lễ nhíu mày: “Sao lại thế?”

Tạ Thành Thành nói ba năm rồi mười nói cho Nghiêm Lễ nghe: “Là do Chu Tư Dao dẫn đầu, bạn ấy luôn cảm thấy cô Ninh đang nhắm vào mình.”

Nghiêm Lễ: “Lát nữa tan học đi mua đồ cùng tôi nhé.”

Tạ Thành Thành: “Tôi góp cùng cậu.”

Lại hỏi: “Tặng gì cho cô Ninh bây giờ?” Mặc dù cậu đã bị bọn côn đồ cướp sạch tiền ở cổng trường, hiện cũng chẳng còn là bao.

Nghiêm Lễ suy nghĩ một lúc: “Chỉ cần là thứ mà cô Ninh thích là được.”

Nghiêm Kiêu cho cậu rất nhiều tiền tiêu vặt, còn có Triệu Vũ Kiệt và La Minh toàn cho cậu lì xì, vậy nên cậu là người có tiền, như một tiểu thiếu gia vậy, muốn mua gì thì mua cái đó.

Trong tiết tự học cuối cùng buổi tối, Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành trèo tường ra ngoài trường.

Tạ Thành Thành nhìn động tác bật qua tường của Nghiêm Lễ rất thành thạo: “Học bá các cậu cũng thường xuyên trôn tiết à?”

Nghiêm Lễ: “Cũng không hẳn là thường xuyên, tùy nhu cầu.”

Hai người đi đến cửa hàng quà tặng, Nghiêm Lễ dừng lại: “Cậu có bạn gái chưa? Yêu đơn phương cũng tính.”

Tạ Thành Thành: “Không có.”

Nghiêm Lễ: “Tôi cũng không có.”

Cô Ninh là một giáo viên, cũng là một cô gái, những gì một cô gái thích thì có lẽ cô giáo Ninh cũng sẽ thích, thật không may cả hai đều không có kinh nghiệm trong việc chọn quà cho nữ giới. Đi quanh cửa hàng quà tặng, nhìn cái này ngó cái kia, vô cùng đau đầu.

Nhân viên trong tiệm đi tới hỏi: “Hai cậu muốn tìm quà tặng ai?”

Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành đều đồng thanh nói: “Bạn gái.”

Nhân viên bán hàng nhìn hai người họ, trai đẹp đều đã có bạn gái thì thôi còn tạm chấp nhận, bây giờ sao đến cả mấy cậu thiếu niên đang còn ngồi trong ghế nhà trường cũng đã có bạn gái hết rồi là sao?

Cô nhân viên nhặt một quả cầu pha lê trên kệ lên: “Mỗi cô gái đều có một giấc mộng công chúa trong lòng, bọn họ trời sinh đã thích những thứ sáng sủa, xinh đẹp, tặng cái này không tệ.”

Tạ Thành Thành liếc nhìn một cái: “Không muốn cái này.”

Cậu lại nhỏ giọng giải thích với Nghiêm Lễ: “Lần trước cô Ninh tịch thu đồ của Chu Tư Dao, cái đó giống hệt với cái này, đến bây giờ vẫn được khóa trong ngăn kéo của cô Ninh đó.”

Nhân viên bán hàng đề nghị thêm vài món, hai người đều chê là không tinh tế nên không chọn.

Lần đầu tiên cả buổi tự học Ninh Thư không lên lớp, cô ngồi một mạch trong văn phòng chưa hề ra ngoài, một lúc lại nhìn kế hoạch học tập của lớp được đặt trên bàn, một lúc lại ngắm bông hoa Cẩm Chương mà Nghiêm Kiều tặng cô.

Cô không biết mình đã làm không tốt ở điểm nào khiến bọn họ lại ghét cô đến vậy, đến mức phải làm cô xấu hổ trong ngày Nhà giáo.

Cô yêu cầu tụi nhóc làm bài, tịch thu điện thoại, truyện tranh, tiểu thuyết của chúng, bắt chúng chép phạt, đều là vì ý tốt, để các em ấy có thể được thêm vài điểm trong kỳ thi đại học. Cô đã từng chứng kiến quá nhiều học sinh khóc lóc sau kỳ thi tuyển sinh đại học, rồi hối hận vì mình đã không học hành nghiêm túc khi có cơ hội. Thế giới này rất tàn khốc, chẳng có loại thuốc nào chữa được “Bệnh hối hận”, những năm tháng đẹp đẽ nhất cứ thế bị lãng phí.

Ninh thư ngẩng đầu nhìn từng bó hoa Cẩm Chương trên bàn các giáo viên khác, lại cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình đúng là làm quá, dù người khác thích cô hay ghét cô cũng là quyền tự do của họ, cô không có quyền can thiệp vào sở thích của người khác. Cô chỉ có thể nghĩ rằng, giáo viên cũng là một công việc, một công việc mà không cần phải đầu tư quá nhiều tình cảm vào đó. Hơn nữa, cô chỉ là giáo viên chủ nhiệm tạm thời của họ, có lẽ ngay ngày mai chủ nhiệm Đào sẽ mời người khác đến thay thế.

Các giáo viên trong văn phòng đều đã đi hết, Ninh Thư cầm túi giấy bên cạnh bàn lên, dự định trả lại hai hũ trà cho Nghiêm Kiều. Lại nghe thấy phía hành lang có tiếng động, Ninh Thư nhận ra đó không phải là giáo viên mà là học sinh. Tiếng bước chân của giáo viên và học sinh hoàn toàn khác nhau, học sinh sôi nổi, còn giáo viên thì khí thế hơn.

Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành đứng trước cửa văn phòng: “Cô Ninh.”

Ninh Thư gật đầu: “Muộn vậy rồi sao còn chưa về, ký túc sắp đóng cửa rồi đó.”

Nghiêm Lễ cầm bó hoa hồng lớn trên tay, còn Tạ Thành Thành cầm một tấm thiệp chúc mừng.

Ninh Thư thu hồi ánh mắt, cảm thấy những thứ đó thật chói mắt: “Các thầy cô khác đều đã về hết rồi.”

Chắc hai đứa đến để tặng hoa cho các thầy cô khác.

Nghiêm Lễ tiến lên một bước: “Cô Ninh, bọn em đến tìm cô ạ.” Nói xong cậu lại lùi về sau một bước.

Sau đó, đến lượt Tạ Thành Thành bước lên, đưa tấm thiệp trên tay cậu tới: “Đây là món quà nhân ngày Nhà giáo của lớp chúng ta dành tặng cho cô ạ.” Nói xong lại lùi lại về chỗ cũ.

Hai người đứng cùng nhau, đồng thanh nói với Ninh Thư: “Cô Ninh, chúc mừng ngày Nhà giáo.” Trên đường về trường hai người họ đã diễn tập với nhau mấy lần, nên rất đâu vào đấy.

Ninh Thư nhận lấy và nhìn dòng chữ trên tấm thiệp: Tập thể lớp 12A6.

Nghiêm Kiêu từ trong phòng làm việc bên cạnh đi ra, giơ tay vỗ vào sau gáy Nghiêm Lễ: “Đồng thanh nói không tồi.”

Nghiêm Lễ sờ vào vị trí mà Nghiêm Kiêu vừa vỗ phải: “Đầu của đàn ông không được tùy ý chạm vào.”

Ngay khi Tạ Thành Thành nhìn thấy Nghiêm Kiêu, ánh mắt cậu sáng rực cả lên, nói với giọng trong trẻo và lớn tiếng: “Thầy Nghiêm, chúc mừng ngày Nhà giáo.”

Nghiêm Kiêu đã nghe thấy câu này rất nhiều lần trong ngày hôm nay, cũng nhận được hàng loạt thiệp và hoa của học sinh, trong số đó có một vài phong thư không rõ nguồn gốc.

Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành đề nghị đưa Ninh Thư về nhà, nhưng họ lại bị Ninh Thư dứt khoát từ chối.

Tạ Thành Thành trước đó bị bọn côn đồ dọa sợ rồi, nên có chút lo lắng: “Cô Ninh, cô xinh đẹp thế này nhờ bị người xấu nhắm phải thì làm thế nào?”

Nghiêm Lễ: “Đúng thế ạ.”

Nghiêm Kiêu liếc nhìn hai cậu một cái: “Ai về ký túc thì về đi, còn ai về nhà cũng về nhanh lên.”

Sau đó anh dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Người cứ giao cho tôi.”

Ninh Thư ôm bó hoa, đi phía sau bọn họ cùng xuống lầu.

Nghiêm Lễ đột nhiên hỏi Nghiêm Kiều: “Anh, không phải gần đây anh đang tìm phòng sao? Tìm được chưa?”

Nghiêm Kiều: “?”

Gần đây anh đang tìm nhà à? Sao anh không biết thế?

Ninh Thư: “Có phải lần trước thầy Nghiêm muốn xem căn nhà tôi mới thuê đó không?”

“Cũng là anh nhắc nhở tôi căn nhà đó bị ma ám, nhưng mà đúng thế thật, nửa đêm sẽ xuất hiện những bóng ma mặt trắng bệch, một lớn một nhỏ, đứng ngoài cửa sổ dọa người.”

Nghiêm Kiều: “...”

Nghiêm Lễ: “...”

Đột nhiên cả hai không dám lên tiếng.

Tạ Thành Thành bật cười: “Chắc là ai chơi đùa rồi, trên đời này làm gì có ma.”

“Cô Ninh, cô chuẩn bị bên người vài bình xịt chống ‘Sói’, lần sau còn gặp bọn họ nữa thì xịt thẳng lên mặt bọn họ, đặc biệt là vùng mắt.”

Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ nghe xong cùng lúc đưa tay lên dụi mắt, cảm thấy có chút nhức nhối và đau đớn không thể giải thích nổi.

Khi xuống đến lầu dưới, Tạ Thành Thành khoác vai Nghiêm Lễ: “Sáng mai tôi mượn bài tập toán để chép nhé.”

Nghiêm Lễ hất tay Tạ Thành Thành ra: “Không cho.”

Ninh Thư liếc mắt nhìn Tạ Thành Thành một cái: “Tự mình làm bài tập đi, nếu em có thể chép bài trong phòng thi đại học thì mới gọi là có bản lĩnh, nếu không thể thì cố gắng mà học cho thật tốt.”

“Còn em nữa, Nghiêm Lễ, đừng có cười, chữ viết của em cần luyện thêm nhiều vào.”

“Cô có một ít sách tập viết chữ, lần sau sẽ đưa cho em.”

Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành cùng rủ nhau bỏ chạy thật nhanh.

Ninh Thư quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều, nói nốt những gì vừa rồi chưa nói hết: “Bài thi Ngữ văn của Nghiêm Lễ bị trừ mất hai điểm trình bày, thật đáng tiếc.”

Vào ban đêm, khuôn viên trường rất yên tĩnh, sau khi Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành rời đi, Ninh Thư mới nhận ra rằng mình đã nói hơi nhiều: “Bình thường tôi không hay cần nhắc vậy đâu, cứ hễ ở trước mặt học sinh là không chế không nổi.”

Nghiêm Kiều: “Cũng tốt mà.”

Ninh Thư cúi đầu nhìn chiếc túi giấy trong tay, không biết phải mở miệng thế nào, cũng may Nghiêm Kiều đã lên tiếng trước: “Học sinh của lớp cô cũng đối xử với cô rất tốt, bó hoa này không hề rẻ, chắc là tốn không ít tiền quỹ lớp.”

Sự bối rối của Ninh Thư đã bị lời nói của Nghiêm Kiều xua tan hết, đúng như anh nói, cô cũng nhận được một món quà vào ngày Nhà giáo, những bông hồng đỏ ấm áp, trông đẹp hơn tất cả những thứ các thầy cô khác trong văn phòng nhận được.

Nghiêm Kiều cầm lấy chiếc túi giấy trong tay Ninh Thư: “Nếu cô không thích uống, tôi sẽ lấy lại.”

Ninh Thư thở phào nhẹ nhõm, nếu không cứ hễ nhìn thấy hai hũ trà đó cô lại nhớ tới cảm giác mất mặt khi ở văn phòng trưa nay và cảm giác xấu hổ

vì bị bắt gặp khi đang nói dối.

Ninh Thư cúi đầu vuốt ve bó hoa trên tay, trong lòng thầm thở dài một tiếng, học sinh làm gì có tiền, đều là tiêu tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ. Một mặt cô rất thích những bông hoa mà học sinh tặng, mặt khác lại cảm thấy chúng thật lãng phí. Với số tiền này tốt nhất nên cầm đi mua một vài cuốn sách tham khảo vẫn hơn.

Nghiêm Kiều bật cười: “Đang nghĩ gì thế? Sao lại cau mày lại thế kia?”

Ninh Thư lắc lắc bó hoa trong tay: “Bó hoa này có chín mươi chín bông, hôm nay lại là ngày Nhà giáo, chắc chắn phải đến năm sáu trăm tệ.”

Nửa giờ trước, Nghiêm Kiều nhận được tin nhắn báo Nghiêm Lễ đã tiêu một khoản tiền, mà vừa hay nó tương đương với số tiền mua bó hoa này. Ninh Thư không biết, nếu nói một cách chính xác thì người mua bó hoa này là Nghiêm Kiều.

Ninh Thư: “Thật ra nếu tặng cho giáo viên thì hoa Cẩm chương là được rồi, hoa Cẩm Chương rẻ hơn một chút, cứ phải tặng hoa hồng làm gì?”

Nghiêm Kiều quay đầu lại nhìn Ninh Thư, bó hoa hồng đỏ cùng khuôn mặt cô được ánh sáng và bóng tối phản chiếu, anh thấp giọng nói: “Rất hợp.”

Ninh Thư ngược mặt lên đối diện với ánh mắt của Nghiêm Kiều, anh đang đứng dưới ngọn đèn đường, cô phát hiện, ánh sáng càng sáng thì đôi mắt anh càng sâu, sâu không thể đo, sâu không thấy đáy.

Ninh Thư nghĩ đến việc ban sáng anh tặng hoa Cẩm chương cho cô trong văn phòng, cảm thấy con người anh thực ra cũng không tệ như cô vẫn tưởng. Trông mặt mà bắt hình dong luôn là một thuật ngữ xấu.

Ninh Thư do dự một lúc rồi lên tiếng: “Thực sự xin lỗi về chuyện thư tố cáo.”

Nghiêm Kiều quay sang nhìn người phụ nữ bên cạnh, cô đang mặc một chiếc áo sơ mi màu be, vạt áo được sơ vin gọn gàng trong cặp quần jeans,

vòng eo mảnh mai, tinh tế, một tay cũng có thể ôm hết. Dáng quần rất đẹp, lộ ra đôi chân dài. Mông..... Cũng rất cong.

Bông hồng đỏ đang phản chiếu lại gương mặt ửng hồng của cô, đôi mắt đen mơ màng như màn sương, khi cô ngược nhìn anh, đôi môi hồng khẽ mở nói lời xin lỗi với anh. Khiến người ta sinh ra một loại cảm giác muốn phá hủy rất khó giải thích.

Nghiêm Kiều: “Vậy cô định bồi thường nó thế nào?”

Người đàn ông cong môi, giọng nói trầm thấp, từ tốn, khi nói hai chữ ‘bồi thường’ còn cố ý nhấn nhá thêm phần ái muội, trong đôi mắt đào hoa khẽ gợn sóng, nói tóm lại là: vô cùng bất lương.

Ninh Thư trầm nghĩ, nếu bản thân còn trẻ, thậm chí sẽ rút lại lời xin lỗi vừa nói ra: “Xăm hình vốn dĩ là vi phạm nội quy của trường.”

Nghiêm Kiều cười và không nói lại.

Ninh Thư liếc nhìn cánh tay Nghiêm Kiều: “Hình xăm đó có ý nghĩa đặc biệt gì với anh không?”

Nghiêm Kiều: “Cô đoán thử xem.”

Ninh Thư: “Liên quan đến người thân?”

“Hay là có tên phụ nữ ẩn bên trong?”

Nghiêm Kiều: “Hình xăm này sẽ khiến tôi trông giống một người hung dữ, rất đáng sợ, không giống người tốt.”

Chỉ trong một khoảnh khắc, đôi mắt của anh như một con sói đang ngủ đông.

Ninh Thư không biết nói gì: “Anh là cậu nhóc có thân hình to xác đó à?”

Anh nên cảm thấy hạnh phúc vì không phải là học sinh của cô, nếu không

cô có thể dùng một nắm đấm để đập chết cái suy nghĩ vớ vẩn đó của anh.

Ninh Thư: “Nếu không muốn nói thì bỏ đi, làm gì có ai không có bí mật chứ?” Là người thì sẽ có bí mật và cô cũng không phải ngoại lệ.

Nghiêm Kiều: “Những gì tôi vừa nói đều là sự thật.”

Đương nhiên là Ninh Thư không tin, chỉ cho rằng do anh không muốn nói.

Ra khỏi công trường, vừa bước vào phố Thiên Đường, đã thấy đèn đường sáng trưng. Ánh đèn cùng với ánh trăng trên bầu trời hòa vào làm một.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Ninh Thư quay đầu lại nói với Nghiêm Kiều: “Phía trước là tiệm Buffet thịt nướng, chúng ta đi nhanh chút đi.”

Nghiêm Kiều ngược mắt lên nhìn, là Thanh Nịnh.

“Cửa tiệm này làm sao?”

Ninh Thư cúi đầu, bước nhanh qua cửa hàng, giải thích với Nghiêm Kiều: “Anh nhìn vào cửa sổ đi, người mặc áo ba lỗ đứng ở quầy thu ngân với người mặc áo vest bên cạnh nữa.”

Nghiêm Kiều liếc nhìn thấy Triệu Vũ Kiệt và La Minh đang mãi nói chuyện nên không nhìn thấy anh.

Ninh Thư có lòng nhắc nhở Nghiêm Kiều: “Những người đó không dễ chọc vào, sau này anh bớt đi lại qua đây một chút.”

Nghiêm Kiều: “Bọn họ làm sao thế?”

Ninh Thư: “Lần này tôi thật sự không hề nhìn mặt bất hình dong, mấy ngày trước, tôi đi qua đây, bọn họ đang ngồi xổm ở cửa hút thuốc, còn huýt sáo trên tôi nữa.”

Ninh Thư thấy sắc mặt Nghiêm Kiều không đúng lắm: “Có phải anh cũng bị bọn họ bắt nạt rồi không?”

Nghiêm Kiều: “Không.”

Ninh Thư: “Vậy anh quen bọn họ à?”

Nghiêm Kiều liếc nhìn nhà hàng một cái, Triệu Vũ Kiệt đang cong môi đùa giỡn với một người phụ nữ, còn La Minh thì ngậm điều thuốc trên môi cười như được mùa, cũng chẳng biết là có ý gì. Trông không đứng đắn chút nào, vừa nhìn đã thấy chẳng giống người tốt ở điểm nào.

Nghiêm Kiều: “Không quen.”

-----oOo-----

Chương 10: Cô giáo Ninh muốn đi xem mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đi qua Thanh Nịnh, Ninh Thư nói với Nghiêm Kiều: “Khu Vĩnh Ninh Lý ngay phía trước rồi, tôi có thể tự về được.”

Nghiêm Kiều: “Tôi đã hứa với Lẽ Lẽ là sẽ đưa cô về nhà, là người lớn thì phải nói lời giữ lời, làm một tấm gương tốt.”

Khuôn mặt Ninh Thư nở nụ cười mang rõ đặc điểm là một giáo viên chủ nhiệm: “Nếu như phụ huynh học sinh trong lớp đều biết phối hợp như anh thì tốt.”

Cô làm giáo viên đã lâu, kiểu phụ huynh nào cũng đã gặp. Con cái là hình ảnh thu nhỏ của một gia đình, gia đình thế nào sẽ nuôi dạy những đứa trẻ thế đó.

Nghiêm Lẽ rất ưu tú, Ninh Thư chưa bao giờ thấy một học sinh nào lại hoàn hảo cả về thành tích lẫn tính cách như vậy. Bây giờ nhìn mà xem, sự xuất sắc của cậu cũng không phải là không có lý do, có lẽ cậu được lớn lên trong

một gia đình lành mạnh và hạnh phúc, được cha mẹ yêu thương, anh em thuận hòa. Tuy rằng người anh này của cậu đôi khi vẫn không phải là một hình mẫu lý tưởng, trên người có rất nhiều tật xấu như xăm trổ, hút thuốc.

Đột nhiên điện thoại của Ninh Thư đổ chuông, cô cúi đầu lật tìm điện thoại trong túi xách, thấy vậy Nghiêm Kiều liền giúp cô cầm bó hoa.

Ninh Thư: “Là mẹ tôi gọi, hàng ngày cứ đến mười giờ tối bà đều đúng giờ gọi đến.”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng, đi bên cạnh Ninh Thư, tay ôm bó hoa bước về phía căn nhà.

“Mẹ, con đã tan làm rồi, sắp đến nhà rồi đây.” Ninh Thư cầm điện thoại, lúm đồng tiền nhỏ trên má như hũ mật ngọt lịm, vừa nhìn đã thấy đây chính là một cô công chúa nhỏ trong gia đình luôn được mọi người cưng chiều: “Hôm nay rất vui, không mệt, mẹ đừng lo lắng quá.”

“Con nhận được hoa của học sinh tặng, còn cả thiệp chúc mừng nữa. Ba đã đi nghỉ chưa mẹ? Mẹ bảo ba hút thuốc ít thôi, cuối tuần con sẽ về thăm hai người.”

“Mẹ, hôm qua con thấy một chiếc túi xách ở trung tâm mua sắm, rất hợp với mẹ.”

“Không sao, còn đủ tiền tiêu mà, mẹ không cần gửi cho con đâu.”

Nghiêm Kiều quay đầu sang nhìn Ninh Thư, thâm nghĩ, cô thực sự là một người may mắn vì còn cả ba lẫn mẹ. Hầu hết mọi người trên thế giới này đều may mắn, nhưng cũng có một số lại không có được vận may đó.

Cứ thế cho đến cổng nhà Ninh Thư mới miễn cưỡng cúp máy, cô cất điện thoại, có chút ngại ngùng cười, nói: “Ba mẹ tôi chiều tôi quá, vẫn coi tôi như con nít.”

Nghiêm Kiều ngược mắt nhìn căn nhà trước mặt: “Tại sao lại nghĩ đến chuyện thuê nhà bên ngoài? Con gái một thân một mình ở ngoài, người nhà

không lo lắng sao?”

Ninh Thư: “Đoạn đường trước nhà tôi đang sửa chữa, mẹ tôi thương tôi đi làm phải đi đường vòng xa xôi, muốn tôi ở gần trường một chút, như vậy có thể thêm được ít thời gian ngủ.”

Giọng nói vừa dứt, điện thoại của cô lại vang lên: “Xin lỗi, lại là mẹ tôi.”

Ninh Thư cầm điện thoại lên ấn nghe: “Không có bạn trai.”

Nghiêm Kiều đứng một bên lắng nghe, đây chắc hẳn là bị giục kết hôn rồi.

Ninh Thư: “Không phải là con không muốn yêu đương, mà là trong trường không có đối tượng thích hợp.”

Nghiêm Kiều nheo mắt nhìn mấy chậu hoa cũ chắt đống ở góc tường cách đó không xa.

Ninh Thư: “Giáo viên nam trong trường đều đã kết hôn hoặc có bạn gái cả rồi.”

Nghiêm Kiều nghi ngờ rằng liệu bản thân có phải bị trường học đuổi việc rồi hay không, hay thật ra bản thân anh là phụ nữ, vậy nên mới không nằm trong hai tình huống mà cô vừa đề cập đến.

“Xem mắt?” Khi nhắc đến chuyện riêng tư, Ninh Thư bước sang một bên nghe điện thoại và cố ý hạ thấp giọng xuống.

Một lúc sau, Nghiêm Kiều thấy Ninh Thư tiến lại gần: “Cô giáo Ninh sắp phải đi xem mắt à?”

Vốn dĩ anh không nên hỏi chuyện riêng tư của người khác, cũng chẳng có hứng thú quan tâm đến nó. Lần trước đến đây để tặng quà ngày Nhà giáo cho cô, lại bị cô hiểu lầm thành tỏ tình, anh đã nhận ra, nếu như bạn nghe thấy một từ nhạy cảm như từ xem mắt mà lại giả vờ như không nghe thấy nó thì trông sẽ thật giả tạo.

Ninh Thư: “Đó là con trai của đồng nghiệp cũ của mẹ tôi, cũng làm trong ngành giáo dục, anh ta mở các lớp đào tạo bổ túc, điều kiện cá nhân khá tốt, hai gia đình đều được coi là khá cơ bản, vì vậy định đi gặp mặt xem sao.”

Điều này hoàn toàn phù hợp với tính cách bảo thủ của cô, Nghiêm Kiều nói: “Nhẹ nhàng, chu đáo, có nhà có xe?” Khi từ chối anh lần trước, cô đã nói rằng mình thích mẫu đàn ông như vậy.

Ninh Thư gật đầu: “Tôi chưa gặp bao giờ, là mẹ tôi nói vậy.”

“Tôi đến nhà rồi, trên đường về anh chú ý an toàn.”

Ninh Thư lấy chìa khóa ra để mở cửa, nhưng quay đầu lại vẫn thấy Nghiêm Kiều đang đứng yên nhìn cô.

Cô có chút kinh ngạc: “Thầy Nghiêm, anh không về à?”

Nghiêm Kiều nhìn vào trong sân ngôi nhà, cỏ dại bên trong đã được nhổ sạch, lần trước khi anh và Nghiêm Lễ tới, cỏ vẫn mọc kín mặt sân.

“Trước đây mẹ tôi thường dạy, nếu đưa con gái về nhất định phải đứng nhìn cô ấy vào nhà, cho đến khi không thấy bóng người nữa mới thôi.”

Ninh Thư nhìn người đàn ông trước mặt, bởi vì anh mới tan làm nên trên người vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng. Tuy nhiên, cúc áo trên cổ không biết từ lúc nào đã được cởi ra, rộng rãi thoải mái như sợ nóng, ống tay cũng xắn lên vào gấu. Anh đang đút một tay vào túi quần, hơi nghiêng đầu, cong môi nhìn cô với vẻ lịch sự và tao nhã.

Ninh Thư xoay người đi vào cửa nhà, đi qua sân quay đầu lại nhìn vẫn thấy anh đang đứng tại chỗ, cứ thế cho đến khi cô đi vào phòng khách rồi đóng cửa lại, sau đó lên lầu hai, đứng bên cửa sổ nhìn xuống, lúc này anh mới quay người bước đi.

Phải đợi đến khi không nhìn thấy bóng người mới được rời đi, đây hoàn toàn không phải kiểu giáo dục con cái mà các gia đình bình thường có thể dạy. Ninh Thư nhìn bóng lưng xa xăm của Nghiêm Kiều, thầm nghĩ, anh

không phải công tử con nhà quyền quý nào đó chứ? Bản thân đã từng có một cuộc sống rất tốt, sau đó gia đình gặp phải biến cố lớn, khiến ngoại hình và tính cách thay đổi đáng kể, nhưng những thứ từng được dạy dỗ đã ngấm vào xương cốt.

Nghiêm Kiêu quay trở lại tiệm, thấy Triệu Vũ Kiệt đang ngồi ở cửa hút thuốc, ánh mắt không ngừng nhìn những cô gái đẹp đi qua, như thể đang chọn phi tần cho mình vậy.

Nghiêm Kiêu dùng chân đá đá anh ta: “Ngồi nhệt ở đây làm cái gì thế? Đi vào.”

Trọng tâm Triệu Vũ Kiệt không vững, suýt chút nữa thì ngã ra đất, điều thuốc trên miệng cũng rơi xuống, anh ta cầm lên phì phì qua, sau đó lại đưa lên miệng hít một hơi: “Tôi ngồi ở đây thì làm sao? Chẳng phải ngày nào tôi cũng ngồi còn gì? Cũng đâu có phải cậu chưa từng thấy.”

“Ăn phải thuốc súng à?”

Nghiêm Kiêu kéo cửa ra đi vào trong, Triệu Vũ Kiệt cũng theo sau: “Hôm nay chẳng phải là ngày Nhà giáo sao? Đã nói với cô giáo chủ nhiệm của Lễ Lễ rằng tôi và La Minh muốn mời cô ấy đi ăn cơm chưa?”

Nghiêm Kiêu: “Chưa nói.”

Triệu Vũ Kiệt: “Không được, thẻ mua sắm thì không nhận, nên cơm nhất định phải ăn, phải để cô giáo thấy thành ý của chúng ta.”

Nghiêm Kiêu quay đầu nhìn về phía Triệu Vũ Kiệt: “Cậu và La Minh đừng ra mặt, chính là thành ý lớn nhất đối với cô ấy rồi.”

Triệu Vũ Kiệt: “Lúc này cậu đi đâu thế?”

Nghiêm Kiêu: “Khu Vĩnh Ninh Lý.”

Triệu Vũ Kiệt nghĩ tới điều gì đó nói: “Mua nhà còn thiếu bao nhiêu tiền? Tôi và La Minh vẫn còn một ít.”

Nghiêm Kiều: “Không cần, đây là việc của tôi và Lễ Lễ.”

Triệu Vũ Kiệt không nói gì thêm: “Nếu cần cứ nói nhé.”

Ninh Thư đang định đi tắm, nhìn qua cửa sổ lại nhìn thấy chủ nhà đang đi đến đây, xem ra là tới tìm cô. Ninh Thư vội vàng xuống lầu, chạy xuống cổng biệt thự mở cửa, như vậy có thể phòng trừ trường hợp chủ nhà muốn vào nhà cô. Cô đã thuê lại nó, trong thời hạn của hợp đồng thì cô chính là chủ nơi đây.

Chủ nhà nhìn thấy Ninh Thư liền mỉm cười: “Cô giáo Ninh, cô còn chưa ngủ à?”

Ninh Thư ừm một tiếng: “Anh có việc gì không?”

Cô không thích vị chủ nhà này, không có chữ tín, không có tinh thần tuân thủ hợp đồng, đặt lợi ích lên hàng đầu, yêu tiền như mạng, thích so kè với người khác.

“Cũng không có chuyện gì to tát.” Chủ nhà nhìn nhìn thăm dò vào hướng cửa bên trong: “Chưa tìm được người ở ghép sao?”

“Cô là giáo viên, chắc chắn biết viết văn, chỉ cần chứng minh được ngôi nhà này không phải bị ma ám như lời đồn thổi thì chắc chắn sẽ có người tới thuê.”

Sau đó, Ninh Thư kiểm tra mới biết căn nhà này đã được chủ nhà niêm yết giá qua trung gian, giá rất thấp nhưng vẫn không có ai quan tâm. Chẳng ai muốn chi một món tiền lớn mua một căn nhà có sát khí.

|||| Truyện đề cử: [Vợ Boss Là Công Chúa](#) ||||

Ninh Thư: “Rốt cuộc anh tới đây là có chuyện gì?”

Chủ nhà: “Phí lắp đặt internet sắp hết hạn rồi, nếu cô muốn tiếp tục sử dụng thì cần tự nộp tiền.”

Ninh Thư rất không vui: “Không phải anh nói giá đó đã bao gồm tất cả chi phí điện nước rồi sao?”

Chủ nhà: “Cô cũng thấy đó, nói là phí điện nước chứ đâu có nói đến internet?”

Ninh Thư: “...”

Cô trước giờ luôn ở nhà mình, nên không có kinh nghiệm thuê nhà, vì vậy bị chủ nhà này lừa hết lần này đến lần khác.

Chủ nhà: “Nếu cô bận bịu công việc, không có thời gian, tôi sẽ giải quyết giúp cô, nhưng cô phải tự trả tiền.”

Hợp đồng giấy trắng mực đen, Ninh Thư không còn cách nào đành thừa nhận mình xui xẻo: “Anh làm đi vậy.”

Nhưng chủ nhà vẫn chưa dứt lời: “Đều là người quen cả, mấy việc lật vặt này tôi sẽ tính bớt đi một chút, năm trăm (tệ) là được.”

Ninh Thư: “Vậy để tôi tự làm.”

Chủ nhà: “Căn nhà này là của tôi, cần phải có chứng minh thư của tôi, cô không tự làm được đâu.”

Ninh Thư chỉ biết vị chủ nhà này ham tiền bạc, nhưng không ngờ lại tham lam đến mức độ này, chẳng khác gì ăn trộm.

Cô lập tức đóng cửa lại: “Không làm nữa.” Dù sao thì mạng điện thoại cũng đủ dùng rồi.

Đang định quay người vào nhà, Ninh Thư lại nghe thấy giọng bà lão trong tiệm may phía đối diện, hình như đang cãi nhau với người chủ nhà này.

Ninh Thư vừa mở cửa ra xem sao thì nghe thấy tiếng bà lão đang mắng chủ nhà: “Đồ đê tiện, không biết xấu hổ à mà còn vác mặt đến đây?”

Chủ nhà quay đầu lại nói với Ninh Thư: “Bà cụ này đầu óc không được minh mẫn, bệnh người già.” Nói xong liền bước nhanh ra khỏi đó.

Bà lão vì mắng người quá hăng, sút chút nữa thở không nổi, lúc này đang phải vịn vào tường mới không bị ngã. Ninh Thư bước tới, dìu bà vào cửa hàng, ngồi lại với bà cụ một lúc, lúc này cô mới biết lý do tại sao bà cụ lại ghét chủ nhà đến vậy.

Hồi đó, ông bà chủ của căn biệt thự này có mở một công ty riêng, làm ăn kinh doanh không tồi, sau khi bị kẻ trộm đột nhập giết hại, các đối tác quay sang phá vỡ hợp đồng, khiến một khối lượng lớn nguyên vật liệu mua về phải chất thành đống trong kho. Công ty không thể tiếp tục hoạt động, phải trả nợ ngân hàng và bồi thường cho hàng nghìn công nhân viên, sau khi thanh lý toàn bộ tài sản vẫn thiếu số tiền lên đến hàng triệu tệ.

Bà lão nhìn sang căn biệt thự bên kia đường: “Nguyên giá thị trường của căn biệt thự này là hai mươi triệu, nếu bán nó đi giải quyết nợ nần thì vẫn còn lại rất nhiều tiền cho hai đứa nhỏ sinh sống.”

Bà lão thở dài và giận dữ nói: “Tiền Nhạc chính là chủ nhà vừa rồi của cô, đã lợi dụng lúc nước sôi lửa bỏng tung tin đồn rằng căn nhà này bị ma ám, nói rằng nếu sống ở đó sẽ bị tà ma lấy mạng, anh ta còn nửa đêm nửa hôm giả ma giả quỷ hù dọa mọi người.”

Ninh Thư nhú mày.

Bà lão: “Đừng nói hai mươi triệu, đến dăm ba triệu cũng chẳng ai dám mua.”

Ninh Thư nghe xong liền hiểu ra, cuối cùng Tiền Nhạc đã mua được căn biệt thự với giá bèo bọt.

Bà lão khinh thường nói: “Nếu kế hoạch thành công, đợi vài năm sau tin tức về căn nhà ma ám biến mất, cũng chẳng còn ai nhắc tới nữa, thì lúc đó anh

ta có thể bán nó với giá cao.”

“Giờ thì tốt rồi, những tin đồn kia không hề biến mất, mà ngày càng lan rộng, đừng nói đến chuyện bán nó đi, ngay cả người thuê cũng không có, đáng đời, đây chính là báo ứng.”

Ninh Thư nhớ tới những bóng ma mặt trắng mà mình nhìn thấy mấy ngày trước. Liệu có phải ai đó cũng dùng cách của Tiền Nhạc hòng dọa với ý định muốn mua lại căn nhà này với giá rẻ không?

Ninh Thư lại hỏi: “Hai đứa nhỏ sau đó thì sao ạ? Đã trả hết nợ chưa?”

Bà lão thở dài, giọng nói không còn khí lực như lúc mắng chửi Tiền Nhạc nữa, giống như đột nhiên già đi vậy: “Đứa lớn tôi đã chứng kiến nó trưởng thành, là một đứa trẻ rất ngoan, hiền lành, trắng trẻo, rất giống mẹ nó, bọn họ đều là những người rất ôn hòa, còn đứa nhỏ khi đó mới có tám tuổi.”

“Vẫn chưa trả hết nợ, những kẻ đi đòi nợ thuê đều là xã hội đen, độc ác.”

“Chúng đánh người rất tàn nhẫn, kể cả trẻ em.” Mắt bà lão ướt nhep phải lấy khăn tay lau nước mắt: “Những đứa trẻ tội nghiệp.”

Không biết gió mạnh thổi đến từ lúc nào, một đám mây đen lớn ùn ùn kéo tới, Ninh Thư vừa chạy vào đến nhà thì trời bắt đầu mưa to. Cô không thích trời mưa to, càng không thích sấm chớp chút nào. Cô co mình trong chăn, không dám cử động, đến khi bị cơn mưa tiểu hành hạ mới đành phải nhấc chân ra khỏi chăn.

Khi đi ngang qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, tất cả những câu chuyện kinh dị bắt đầu hiện ra trong đầu, đầu tiên là cô thấy hai con ma mặt trắng toát đứng bên ngoài cửa sổ nhà cô, đặc biệt là con ma lớn, còn biết kêu gào, phát ra những âm thanh vô cùng kinh dị. Dù nghi là ma giả nhưng điều đó vẫn khiến cô sợ hãi. Lại nghĩ đến việc có người đang cố ý giả ma giả quỷ để hù dọa cô thì lại càng sợ hơn.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng sấm chớp cuối cùng cũng biến mất, Ninh Thư bước ra khỏi chăn, thì trời cũng gần như đã sáng. Cô đứng trước gương

với đôi mắt thâm quầng, cảm giác lúc này mình còn trông giống ma hơn, khuôn mặt phờ phạc, như già đi chục tuổi. Đây không phải là vấn đề, mà vấn đề chính là tối nay cô có buổi hẹn xem mắt.

-----oOo-----

Chương 11: Rất đẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tối thứ bảy, không có giờ tự học, năm giờ chiều tan làm, Ninh Thu lôi từ trong túi xách ra vài món đồ trang điểm, chuẩn bị trang điểm cho bản thân. Cô mở video hướng dẫn makeup ra xem một lượt, cảm thấy trang điểm cũng chỉ đến thế mà thôi, chẳng có gì là khó. Nhưng chỉ hai phút sau, cô lại dùng chính hành động của mình để đánh đổ suy nghĩ.

Cô giáo Quách nhìn lớp kem nền loang lổ cùng viền son môi cong queo trên mặt Ninh Thu: “Cô giáo Ninh, em đang trang điểm đấy à?”

Ninh Thu: “Mẹ em giới thiệu cho em một người, tối nay đi xem mắt.”

“Biết rõ gốc gác, môn đăng hộ đối.” Cô giáo Quách dùng đúng giọng điệu của người từng trải nói: “Nhưng mà, không thể chỉ cần ba mẹ thích, bản thân em cũng phải thích mới được, nếu không đời người dài như vậy, sống sao nổi.”

Ninh Thu lau sạch son trên môi: “Em đã xem ảnh rồi, cũng rất vừa mắt.”

Cô giáo Quách đeo túi xách lên, trước khi đi còn nhìn bộ quần áo Ninh Thu mặc trên người, vẫn quy củ như thường: “Em định mặc thế này đi à?”

Ninh Thu: “Chiếc váy này của em là váy mới đó, vẫn chưa mặc lần nào.”

Cô giáo Quách: “Sau này em có thể mua mấy bộ thanh niên hay mặc được không? Trông còn già hơn cả đồ bà dì hơn bốn chục tuổi của chị hay mặc nữa.”

Cô giáo Quách lại kéo giáo viên tiếng Anh lớp A6 lại: “Cô giáo Lâm, cô giúp Ninh Thư một chút, lát nữa cô ấy sẽ đi xem mắt.”

Giáo viên dạy tiếng Anh lớp A6 tên là Lâm Đạt, tiếng anh là Linda, tính tình rất tốt, dáng người lại cao ráo, ngoại hình rất xinh xắn, quần áo hàng ngày không mặc trùng nhau bộ nào.

“Trước đây tôi không nhìn ra, cô giáo Ninh có nền tảng không tồi nha.”

Cô giáo Lâm đã giúp Ninh Thư trang điểm còn đưa cho cô bộ quần áo của cô ấy: “Mặc chiếc váy cổ chữ V này đi.”

Sau khi Ninh Thư ra khỏi phòng vệ sinh, cô giáo Lâm tháo chiếc kính gọng đen của mình ra đánh giá một hồi: “Cởi áo nịt ngực ra, chiếc váy này rất thích hợp với người ngực lớn.”

Nghiêm Kiều mở tủ quần áo, chọn một chiếc áo sơ mi màu be mới mua, sau đó lại đeo cặp kính cận gọng vàng trên bàn lên.

Triệu Vũ Kiệt nhìn thấy anh liền huýt sáo: “Thầy Nghiêm, thầy định đi hẹn hò hay là xem mắt thế?”

Nghiêm Kiều chậm rãi xắn ống tay áo lên: “Mời giáo viên chủ nhiệm lớp Lẽ Lẽ đi ăn tối.”

Triệu Vũ Kiệt: “Tôi cũng muốn đi.”

Anh ta nói xong liền chạy lên lầu định thay quần áo, rồi chuẩn bị gọi điện cho La Minh.

Nghiêm Kiều: “Không phải cô chủ nhiệm mới, mà là chủ nhiệm lớp cũ, cô giáo Tần.”

Triệu Vũ Kiệt gật đầu: “Cũng đúng, cô giáo Tần đã làm chủ nhiệm lớp Lẽ Lẽ một năm nay, đều chăm chút kỹ càng thẳng thóc, mời người ta đi ăn tối

là việc nên làm.”

“Đợi một chút, tôi cũng đi.”

Nghiêm Kiều: “Được.”

Ngay khi Triệu Vũ Kiệt lần lầu, Nghiêm Kiều đã bước ra khỏi cửa nhà hàng, chân dài bước lên xe, rồi phóng đi.

Mình anh mời khách ăn cơm, thì có thể về sớm, nếu mang theo cặp “bảo bối sống” Triệu Vũ Kiệt và La Minh đi chắc sẽ phải ăn đến khi nhà hàng đóng cửa mới đứng dậy nổi quá.

Khi Nghiêm Kiều đến, Tần Nguyệt Hương đã có mặt rồi. Xem ra cô ta ăn mặc trang điểm rất tỉ mỉ, bình thường hay buộc tóc đuôi ngựa, hôm nay lại để xõa, mặc một chiếc váy trắng liền thân.

Nghiêm Kiều: “Cô giáo Tần.”

Tần Nguyệt Hương mỉm cười: “Ở ngoài trường thì gọi tên là được rồi.”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng, nhưng không thay đổi cách xưng hô: “Cô giáo Tần đợi lâu rồi phải không?”

Hai người đang định đi vào trong, thì Tần Nguyệt Hương đột nhiên dừng lại, cô ta nhìn chăm chăm về một hướng dụi dụi mắt: “Có phải tôi mù rồi không?”

Nghiêm Kiều nhìn theo hướng ánh mắt của Tần Nguyệt Hương, có phải anh cũng mù luôn rồi không?

Tần Nguyệt Hương: “Người phụ nữ xinh đẹp, thanh lịch, gợi cảm, quyền rũ đó có phải là cô giáo Ninh cổ hủ mà tôi biết không?”

Nghiêm Kiều nhìn sang, một lúc lâu sau mới nhận ra Ninh Thư. Cô đã tháo kính xuống, trang điểm nhẹ nhàng, mặc trên người bộ váy mà anh chưa từng nhìn thấy, như thể là một người hoàn toàn khác. Cô đang quay đầu

sang nói chuyện với người đàn ông bên cạnh, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng.

Ánh mắt Tần Nguyệt Hương gần như bị kinh ngạc, thậm chí còn thốt ra câu chửi thề: “Con mẹ nó.”

Tần Nguyệt Hương lấy điện thoại ra bấm số của Ninh Thu, thấy người phụ nữ trước mặt cúi đầu mở túi xách ra tìm điện thoại, lúc này mới xác thực đó chính là Ninh Thu, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Tần Nguyệt Hương dập máy, lúc này cô ta không muốn đổi đầu với địch thủ của mình, bởi vì cô ta sẽ thua thật thảm hại.

Tần Nguyệt Hương quay sang nhìn Nghiêm Kiều nói: “Hôm nay trong văn phòng nghe mọi người nói tối nay cô giáo Ninh có buổi hẹn hò xem mắt.”

“Hay là chúng ta đổi một nhà hàng khác, nếu không cô giáo Ninh sẽ không thoải mái khi gặp phải người quen.”

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thu đang cười cười nói nói với người đàn ông bên cạnh rồi cùng nhau bước vào nhà hàng: “Không đổi, ăn ở đây.”

Thực ra Ninh Thu không hề thoải mái như vẻ bề ngoài, cô luôn cảm thấy chiếc váy trên người rất khó chịu, khi không có ai chú ý cô lại âm thầm kéo cao cổ áo lên. Áo nịt ngực mặc quen rồi, bây giờ không mặc lại cảm thấy hai khối thịt trên ngực như thừa thãi, muốn cúi người che chắn nó lại sợ phong thái không đàng hoàng, đối phương sẽ xem thường cô. May mắn thay, đối tượng xem mắt mà mẹ cô giới thiệu là một người đàn ông rất tốt, không có nhìn chăm chăm vào cô.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Thu lại cảm giác như có người đang nhìn chăm chăm vào mình, cô ngẩng đầu lên lập tức bắt gặp ánh mắt Nghiêm Kiều ở bàn phía trước. Anh đang nói chuyện với người phụ nữ ngồi đối diện với nụ cười trên môi, như thể anh chưa phát hiện ra cô vậy, như thể ánh mắt vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

“Sao vậy?” Lưu Thụ Bân giúp Ninh Thu gấp một miếng thịt nướng: “Đồ ăn

không hợp khẩu vị à?”

Ninh Thư lắc đầu: “Không phải, nhìn thấy người quen.”

Lưu Thụ Bân quay đầu lại nhìn, quan tâm hỏi: “Có muốn qua đó chào hỏi một tiếng không?”

Ninh Thư: “Không cần.”

Ninh Thư đổi chủ đề: “Lớp đào tạo bổ túc của anh tên là gì? Dạy những môn gì?”

Lưu Thụ Bân cười dịu dàng: “Ngay gần trường cấp ba số một của cô, chắc là cô đã nghe qua rồi, tên là Học Hải, ngoại ngữ, toán học đều có cả, rất nhiều học sinh trong trường số một đến đó học thêm.”

Ninh Thư: “Học Hải, tôi biết, quy mô khá lớn, nghe nói ở đó có thuê rất nhiều giáo viên nổi tiếng.”

Lần trước cô tịch thu điện thoại của Chu Tư Dao, Chu Tư Dao có nói em ấy đang liên lạc với một lớp học thêm bên ngoài, người đang nói chuyện với em ấy là người của trung tâm Học Hải.

Lưu Thụ Bân đeo cặp kính cận, áo sơ mi màu xanh được ủi phẳng phiu, kết hợp với quần âu đen, chân đi giày da sáng màu, trên tay đeo một chiếc đồng hồ đắt tiền, có vẻ như anh ta đã có một sự nghiệp rất thành công. Ngoại hình cũng khá ổn, là một đối tượng xem mắt không tồi.

Ninh Thư cảm thấy như đang trên mây, thực ra với một người như Lưu Thụ Bân, trong một đám đông có thể được coi là xuất chúng, cũng tuần tú lịch sự. Cô nhướn mắt liếc nhìn Nghiêm Kiều, đột nhiên có chút tò mò, người phụ nữ cùng anh ăn cơm là ai? Là đối tượng xem mắt hay là bạn gái của anh?

Người phụ nữ đó đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt Ninh Thư không có thời gian thu về: “Cô giáo Tần?”

Tần Nguyệt Hương nở nụ cười giả tạo: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư không nhìn đến Nghiêm Kiều nữa, bởi vì do anh, do anh quá đẹp trai nên khiến tất cả nam giới trong nhà hàng như thể là vai phụ. Đã nhìn thấy đóa hồng lộng lẫy, sau đó nhìn sang những bông hoa khác, rồi đem ra so sánh, sẽ cảm thấy thật tẻ nhạt. Nếu Ninh Thư muốn cùng Lưu Thụ Bân đi tiếp thì anh ta nên là nhân vật chính trong mắt cô mới đúng.

Nghiêm Kiều dựa lưng vào ghế nhìn Ninh Thư, dường như cô không hề nhìn thấy anh, thậm chí còn không chào hỏi, rất thiếu lịch sự, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nếu Nghiêm Lễ dám không biết phép tắc như vậy, anh nhất định sẽ dạy cho cậu một trận.

Một lúc sau, Ninh Thư đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, vừa đi ra liền gặp Nghiêm Kiều cũng đi ra từ phòng vệ sinh nam bên cạnh.

Ninh Thư bước tới: “Thầy Nghiêm.”

Nghiêm Kiều nhướn mi: “Còn tưởng cô không nhận ra tôi cơ đấy.”

Ninh Thư: “Anh đang hẹn hò với cô giáo Tần à?”

Vốn dĩ Nghiêm Kiều muốn nói không, đây chỉ là một bữa ăn cảm ơn nho nhỏ mà thôi, nhưng lời nói ra đến miệng lại thay đổi: “Không phải cô cũng đang hẹn hò à?”

Ninh Thư đã chọn cách kết thúc cuộc trò chuyện khó xử này tại đây: “Vậy tôi đi trước đây.”

Nhân viên phục vụ nhà hàng đang đẩy một xe đầy rau củ đi tới, vừa rồi khom người nên không nhìn thấy phía trước có người đứng, cứ thế đẩy qua. Ninh Thư bị va phải, nhất thời không đứng vững được trên đôi giày cao gót, vì thế liền ngã nhào vào vòng tay Nghiêm Kiều. Qua lớp vải quần áo có thể cảm nhận được hơi nóng trên cơ thể người đàn ông, cơ bắp anh rất rắn chắc, có chút cứng ngắc, khiến ngực cô đau nhói.

Nghiêm Kiều áp lưng vào tường, cảm nhận được sự mềm mại trước mặt, quả táo Adam của anh khẽ lăn, giọng nói trầm thấp: “Sao cô lại nhét bông vào trong áo ngực?”

Không phải anh chưa từng nhìn thấy, ngực cô không lớn, ít ra thì không phải như bây giờ. Chỉ vì muốn gả được cho người ta, mà cô thực sự làm đủ mọi cách, đến cả loại độn bông đường quanh ngõ tắt thế này mà cô cũng nghĩ ra được sao?

Sau khi xe đẩy thực phẩm đi qua, Ninh Thu đứng thẳng người dậy, lập tức che ngực, đỏ mặt nhìn anh: “Còn nói tôi, sao anh lại cứ nhìn chằm chằm vào ngực con gái nhà người ta làm gì thế hả?”

Nghiêm Kiều: “Chứ không phải cô lao vào vòng tay tôi à?”

Ninh Thu: “Tôi không cố ý.”

Nghiêm Kiều cong môi: “Sao cô có thể chứng minh được là mình không cố ý?”

Ninh Thu ngẩng đầu: “Anh còn nói, không phải hôm nay anh cố ý tới đây tìm tôi đó chứ?”

Nghiêm Kiều lười biếng dựa vào tường: “Tôi chẳng rảnh đến vậy đâu.”

Ninh Thu không muốn tiếp tục nói những chuyện vô bổ với người đàn ông nhàm chán này, vì vậy dứt khoát im lặng. Cô dựa vào tường cùng Nghiêm Kiều, lấy chiếc gương nhỏ trong túi ra để dặm lại lớp trang điểm. Ninh Thu cẩn thận vuốt lại tóc, tô son cẩn thận rồi nhấp nhấp môi trong gương.

Vì thiếu tự tin vào kỹ năng trang điểm của mình và muốn tìm được sự đồng tình, nên cô đã quay đầu sang hỏi một cách thản nhiên: “Có đẹp không?”

Cô không đeo kính, đôi mắt sáng, ngật nước long lanh hơn bình thường, cân xứng với màu son đỏ là đôi môi anh đào căng mọng, cả người như phát sáng.

Ninh Thư không hy vọng có thể nghe thấy những gì hay ho từ miệng Nghiêm Kiều, cô cất gương, quay người bước đi, nhưng chưa đi được mấy bước chân thì nghe thấy người đàn ông sau lưng thấp giọng nói một câu: “Đẹp.”

Ninh Thư quay đầu lại: “Cảm ơn.”

Nghiêm Kiều ỷ vào chân dài, chỉ vài bước đã đuổi kịp Ninh Thư, anh ngẫ nhiên giơ tay lên, xoa xoa đầu cô hai cái, khiến mái tóc vừa được chải chuốt gọn gàng lại rối tung trở lại: “Như vậy mới dễ thương.”

Ninh Thư theo phản xạ quay đi tìm phấn viết, nhưng trong nhà hàng thì đương nhiên là không có. Cô cầm thỏi son như cầm viên phấn ném vào đám học sinh nghịch ngợm trong lớp, cứ thế phi thẳng vào sau gáy Nghiêm Kiều.

Người đàn ông lại như có mắt phía sau, anh khẽ nghiêng đầu, giơ tay tóm gọn lấy thỏi son trong lòng bàn tay.

Sau bữa tối, Ninh Thư và Lưu Thụ Bản đi dạo quanh trung tâm thương mại. Phía trước có một cô gái đi tới, Ninh Thư nhận ra đó là học sinh lớp A5, sau khi khối mười hai nhập học thì không thấy cô bé đó đến trường nữa, nghe nói mắc bệnh trầm cảm, sợ đi học, sợ mặc đồng phục học sinh.

Ninh Thư đã dạy môn Ngữ văn cho Lý Kiều Kiều, biết rằng cô bé là một học sinh rất nghiêm túc, chăm chỉ, ngoài việc tham gia đầy đủ các tiết học ở trường, em ấy còn đến học các lớp học ngoại khóa, trung tâm học thêm Học Hải của Lưu Thụ Bản. Ninh Thư gọi em ấy lại, muốn nói chuyện hỏi han tình hình, xem có thể tiếp tục quay lại trường học hay không.

Lý Kiều Kiều nhìn về phía Ninh Thư, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, cô bé ngồi xồm trên mặt đất ôm đầu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như tiếng kêu khóc của một loại động vật nào đó. Ninh Thư vội vàng bước tới, quỳ gối xuống, cố gắng ôm cô bé tội nghiệp vào lòng, để em ấy bình tĩnh lại, không

sợ hãi nữa.

Lý Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn lên Ninh Thư, sự sợ hãi trong mắt gần như hóa thành hiện thực, cô bé ngồi bệt xuống đất, cơ thể bắt đầu run rẩy rồi lùi về phía sau.

Ninh Thư sợ càng khiến Lý Kiều Kiều sợ hãi hơn nên không tiến lên, chỉ nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Cô biết em chưa sẵn sàng đi học lại, đừng sợ, không ai ép em cả.”

“Có một mình em thôi à? Cần cô đưa em về nhà không?”

Khi cô vừa dứt lời, một người phụ nữ trung niên bước ra từ cửa hàng bên cạnh, là mẹ của Lý Kiều Kiều. Ninh Thư thả lỏng một chút, nhìn mẹ con Lý Kiều Kiều rời đi.

Ninh Thư quay lại giải thích với Lưu Thụ Bân, người đang đứng phía sau, cô thở dài một tiếng: “Một cô bé rất ngoan, vốn dĩ có thể thi được vào trường top1, nhưng đột nhiên lại suy sụp, nói học hành quá nhiều áp lực.”

Lưu Thụ Bân an ủi Ninh Thư: “Mỗi người đều có cuộc sống riêng của họ, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Khi đi đến tầng một, Ninh Thư nhìn thấy chiếc túi mẹ mình thích nên dừng lại ngắm nghía, năm nghìn tệ quá đắt đối với cô, bình thường những chiếc túi cô dùng cũng chẳng có giá quá năm trăm tệ. Mẹ cô rất thích chiếc túi đó, rất nhiều lần hai mẹ con đi mua sắm, mẹ cô ngắm chiếc túi đó rất lâu nhưng lại không dám mua.

Lưu Thụ Bân: “Thích chiếc túi đó à?”

Ninh Thư nói: “Không phải, không thích.”

Cô lại giải thích thêm: “Phong cách đó cũng không hợp với tôi, người lớn tuổi hơn một chút dùng sẽ hợp hơn.”

Hai người lại đi dạo thêm một chút, đột nhiên Lưu Thụ Bân dừng lại: “Đợi

tôi một chút, tôi đi vệ sinh.”

Sau khi Lưu Thụ Bân trở lại, anh ta đưa Ninh Thư về nhà. Đến khu Vĩnh Ninh Lý, Ninh Thư đang định mở cửa xuống xe, thì đã thấy Lưu Thụ Bân đi đến phía cửa xe cô, anh ta giúp cô mở cửa.

Ninh Thư xuống xe: “Cảm ơn.”

Lưu Thụ Bân mở cốp xe, lấy ra một chiếc túi giấy cao cấp. Ninh Thư nhìn thoáng qua đã nhận ra logo phía trên, đó là nhãn hiệu chiếc túi mà cô đã nhìn khi nãy. Cô không thích lợi dụng người khác và càng không muốn nợ người khác bất cứ điều gì. Mặc dù rất hài lòng với người đàn ông này, cho dù có là bạn trai thực sự đi chăng nữa, thì vô duyên vô cớ nhận món đồ có giá trị như thế này của người ta cũng là không hợp lý.

Lưu Thụ Bân cười dịu dàng: “Khi nãy thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào nó, nghĩ cô sẽ thích.”

“Nhưng lại nói không hợp với tuổi của cô nên tôi đoán là cô muốn tặng cho người lớn trong nhà.”

Ninh Thư: “Quá đắt, tôi không thể nhận.”

Lưu Thụ Bân nhét chiếc túi vào tay Ninh Thư rồi quay người rời đi, Ninh Thư chưa kịp đuổi tới thì anh ta đã lái xe đi rồi.

Không ngờ hôm sau mẹ cô tới thăm cô, nhìn thấy chiếc túi này, bà cho rằng Ninh Thư mua nó cho bà, nên đã trách cô một trận, nói cô tiêu tiền hoang phí. Mặc dù vậy, khi nhìn thấy món quà bà vẫn rất thích, Ninh Thư không muốn làm mẹ thất vọng nên đã nói là tặng nó cho bà.

Sau đó, Ninh Thư kiểm tra số dư thẻ ngân hàng, sau khi nộp tiền thuê nhà, cô chẳng còn lại bao nhiêu tiền, còn cần phải tiết kiệm để chi tiêu sinh hoạt hàng ngày. Cuối tháng mới đến ngày phát lương, cô đợi không được, cô cần trả lại tiền cho Lưu Thụ Bân, trì hoãn quá lâu không hay cho lắm.

Điều duy nhất có thể giải quyết vấn đề cấp thiết của cô bây giờ chính là tìm

một người sẵn sàng ở ghép với mình, như vậy cô mới có thể lấy được một nửa tiền thuê nhà. Đáng tiếc đây lại là căn nhà bị ma ám, không ai muốn thuê nó, trừ một người.

Ninh Thư lấy điện thoại ra, do dự hồi lâu cuối cùng vẫn bấm máy: “Alo, thầy Nghiêm.”

“Có muốn thuê nhà không?”

XiaoLiang: Có 5 hành động cho thấy một người con trai đang thích bạn, trong đó có hành động xoa tóc, anh Kiên anh bắt đầu thích chị rồi:v

-----oOo-----

Chương 12: Thế này mới gọi là đàn ông, hiểu chưa?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiêm Kiên dựa người vào bàn, nghịch thỏi son môi trên tay.

Triệu Vũ Kiệt uống một ngụm trà sữa nói: “Từ tối qua về đến giờ cậu cứ cầm thỏi son này suốt, tình huống gì thế này?”

Nghiêm Kiên phớt lờ anh ta.

Triệu Vũ Kiệt rất giỏi tán gẫu, cho dù người khác không đếm xỉa gì tới mình, anh ta vẫn có thể tự nói đủ chuyện trên trời dưới biển: “Rốt cuộc là son môi của ai? Của cô giáo Tần à? Cậu cầm son của cô Tần làm gì?”

Son môi không giống như những vật bình thường khác, nó ở trên môi phụ nữ, mang đậm ý vị mờ ám.

Nghiêm Kiên mở nắp thỏi son ra, vặn lên, rồi đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, thấy mùi cũng khá thơm.

Triệu Vũ Kiệt không thể chịu đựng được nữa: “Cậu là đồ biến thái à? Đi ngủ son môi của người ta, sao không đi mà ngủ thẳng môi người ta luôn cho rồi.”

Nghiêm Kiều: “Chưa thấy bao giờ, nghiên cứu một chút không được à?”

Nói xong, anh lại tô một vệt đỏ lên mu bàn tay, màu sắc xem ra hơi đậm, không đẹp bằng khi tô trên môi cô.

Triệu Vũ Kiệt huých cánh tay Nghiêm Kiều: “Cậu với cô giáo Tần là thật đấy à?”

Nghiêm Kiều: “Đã nói rồi, tôi sẽ không tính tới chuyện yêu đương trước khi Lẽ Lẽ vào đại học.”

Triệu Vũ Kiệt rất lo lắng: “Lại nữa lại nữa, đánh tráo khái niệm, cậu yêu đương chứ đâu có phải ly hôn, liên quan quái gì đến việc thi đại học của Lẽ Lẽ?”

Anh ta làm một động tác rất trầm ngâm nói: “Cậu cứ đọc thân mãi như vậy, không phải là vì đợi tôi đó chứ? Trong cửa hàng có vài người khách quen suốt ngày gán ghép hai chúng ta, nói tôi là ba của Lẽ Lẽ còn cậu là mẹ, còn La Minh là ông chủ hàng xóm.”

Nghiêm Kiều đá vào bắp chân Triệu Vũ Kiệt một cái: “Mẹ kiếp, đừng có tỏm lợm thế nữa đi.”

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Nghiêm Kiều đổ chuông, anh liếc nhìn một cái rồi đi đến cửa sổ nghe máy: “Son tôi vứt đi rồi, đừng có đòi lại nữa.”

Ninh Thư gần như nổ tung khi nghĩ tới việc cô phải cầu cứu anh, vì vậy đành nghiên răng nói: “Không phải chuyện này, là chuyện khác.”

Tất nhiên là việc này cũng sẽ không thể cho qua, thỏi son đó của cô có giá hơn hai trăm tệ, vì đi xem mắt nên mới mua, mới dùng được có một lần.

Nghiêm Kiều: “Nói đi, chuyện gì?”

Ninh Thư sắp xếp từ ngữ lại một lần, rồi nói: “Có phải anh muốn tìm nhà không? Chỗ tôi ở còn phòng trống, một nghìn tệ một tháng, nộp ba tháng đặt cọc một tháng.”

Đây là căn biệt thự sang trọng, cũng là một ngôi nhà ma ám, anh biết điều đó, nên cô cũng chẳng muốn nói nhiều.

Nghiêm Kiều dựa vào cửa sổ, nói với giọng điệu bất cần: “Sống cùng một người đàn ông như tôi, vị đối tượng xem mắt kia của cô sẽ không để ý chứ?”

Ninh Thư cũng ngay thẳng: “Không nói với anh ta chẳng phải là xong rồi sao?”

Nghiêm Kiều thấp giọng cười một tiếng: “Được, lén lút so với công khai cũng kích thích hơn nhiều.”

Ninh Thư: “...”

“Có thể nói chuyện tử tế được không?”

Nghiêm Kiều: “Ở cùng nhau cũng được, tôi có một điều kiện.”

“Chủ nhà” là cô mà còn chưa thềm nói đến điều kiện, anh là người đến thuê nhà lại đòi hỏi này nọ, Ninh Thư thiếu tiền, nên chỉ đành cười cười: “Anh nói đi.”

Nghiêm Kiều: “Cô không được đem đàn ông về nhà qua đêm.”

Tư tưởng Ninh Thư rất bảo thủ, cho rằng phụ nữ chỉ nên phát sinh quan hệ với đàn ông trong đêm tân hôn, còn anh thì ngược lại, tư tưởng phóng khoáng, không hô danh là mặt người dạ thú, cô nói: “Được.”

“Còn gì muốn nói nữa không? Nếu không thì ký hợp đồng thôi, vừa ký hợp đồng vừa đóng tiền luôn.”

Nghiêm Kiều: “Gấp vậy sao? Thiếu tiền tiêu à?”

Ninh Thư: “Không phải!”

Trông cô không giống với kiểu người tiêu tiền bừa bãi, nên Nghiêm Kiều cũng không hỏi nhiều, cũng chẳng có lập trường và thân phận để hỏi.

Vào ngày chuyển nhà, Nghiêm Kiều thay một bộ quần áo mới, đem theo Nghiêm Lễ cũng mặc một bộ quần áo mới, hai người đứng ở lối vào biệt thự rất lâu.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh mua hai dây pháo đứng ở hai bên cổng, tiếng pháo vang lên ùng ùng rồi rơi xuống đất, không khí nồng nặc mùi thuốc súng và những chùm hoa giấy đỏ tung bay trong nắng. Giống như đêm giao thừa rất lâu trước đó.

Nghiêm Kiều vươn tay ra lau mắt cho Nghiêm Lễ: “Vào đi.”

Tâm nhìn Nghiêm Lễ cũng trở nên rõ ràng hơn, cậu cắn cắn chiếc kẹo mút trong miệng: “Ừm.”

“Anh, em cũng muốn chuyển đến đây.”

Nghiêm Kiều: “Không được, chờ em thi đại học xong đã.”

Một người đi đường bị tiếng pháo nổ làm cho giật mình, bất mãn hét lên: “Ở đây không được phép đốt pháo.”

“Mấy người làm đám cưới à? Sao không thấy xe dâu.”

Triệu Vũ Kiệt: “Hôm nay là ngày chị Kiều của chúng tôi đem con về nhà để ở cũ.”

La Minh khoác tay lên vai Triệu Vũ Kiệt: “May mà anh Kiều của tôi đi vào rồi nên không nghe thấy nhé, nếu không cậu chắc chắn chết thảm.”

Triệu Vũ Kiệt lôi ra một phong bao lì xì đỏ nhét cho người qua đường: “Xin lỗi, làm phiền rồi.”

Người qua đường không hiểu chuyện gì: “Đưa tôi bao lì xì làm gì?”

Triệu Vũ Kiệt nở nụ cười: “Không có gì, do vui thôi.”

Hai người họ đứng ngoài cửa, gặp người nào liền đưa cho người đó, cả một tập lì xì đỏ đã được phát hết sạch trước khi hai người vào nhà.

Nghiêm Kiều đưa Nghiêm Lễ vào phòng khách: “Anh đi đun ít nước, trong tủ lạnh có sữa đó.”

Nghiêm Lễ mở tủ lạnh ra, lấy một hộp sữa uống, còn Triệu Vũ Kiệt và La Minh ngồi trên sofa.

Ninh Thư đứng ở lan can lầu hai nhìn xuống, cảnh tượng này khiến cô phát sinh một loại cảm giác, bọn họ mới chính là chủ nơi đây, còn cô chỉ là đồ thừa thừa mà thôi. Ninh Thư nhìn hai người đàn ông đang vắt vẻo trên sofa, một người mặc áo ba lỗ đen, một người mặc vest, chân đi dép lê. Đây chính là hai người đã ngồi ở cửa quán Thanh Nịnh huyết sáo trên đũa cô.

Ninh Thư xuống lầu, Triệu Vũ Kiệt và La Minh đồng thời nhận ra Ninh Thư, liền quay đầu nhìn về phía Nghiêm Lễ, giọng nói có chút lấp lửng: “Đây là cô giáo chủ nhiệm mới của em?”

Nghiêm Lễ lau sạch sữa trên miệng, ngoan ngoãn gật đầu nói với Ninh Thư: “Em chào cô.”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh đứng dậy từ ghế sofa, giống hệt như học sinh tiểu học vừa mắc lỗi, quá căng thẳng nên không biết để tay ở đâu: “Chào cô giáo.”

Trước mặt Nghiêm Lễ, Ninh Thư không nên phát hỏa, vì vậy cô đành giả vờ như chưa từng thấy bọn họ và nói như đối với người nhà bình thường của học sinh: “Xin chào mọi người.”

Nghiêm Kiều từ phòng bếp đi ra: “Lẽ Lẽ, đến giờ đi học rồi.”

Ninh Thư ngăn Nghiêm Lẽ lại, viết một tờ đơn xin nghỉ đưa cho cậu: “Nói với bảo vệ rằng buổi trưa em ra ngoài có việc, đừng trèo tường, ngộ nữa ngã xuống sẽ rất nguy hiểm.”

Nghiêm Lẽ xách cặp lên, cầm lấy đơn xin nghỉ: “Cảm ơn cô Ninh, cô thật tốt bụng.”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh giống như hai chiếc máy nhai lại lời: “Cô giáo Ninh thật tốt bụng.”

Ninh Thư quay đầu gọi Nghiêm Kiều tới: “Lần trước nói anh đặt đồng phục mới cho Nghiêm Lẽ đã đặt chưa? Anh nhìn xuống chân em ấy mà xem, tất đều lộ ra ngoài hết rồi, mùa thu phải mặc quần dày một chút, để hở thế kia khó coi chết đi được.”

Nghiêm Lẽ: “Cô giáo Ninh, em không muốn mặc quần nỉ.” Chỉ có con gái mới mặc loại đó.

Nghiêm Kiều: “Tôi cũng không mặc.”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh lại đóng giả máy nhắc lại: “Chúng tôi cũng không mặc.”

Ninh Thư có chút bất lực, cảm thấy trong phòng đang là lớp mầm non, cô nói với Nghiêm Lẽ: “Em đi học trước đi.”

Triệu Vũ Kiệt quay lại nhìn La Minh: “Đột nhiên muốn khóc phải làm thế nào giờ?”

La Minh: “Đã bao nhiêu năm rồi chẳng có ai nhắc chúng ta mặc quần nỉ cả.”

Nghiêm Kiều dựa vào cửa phòng ăn không lên tiếng, mặc dù... Tuy nhiên, quần nỉ là loại quần gây ảnh hưởng tới phong thái, có đánh chết cũng không mặc.

Chuông cửa bên ngoài vang lên, Ninh Thư nhận được một gói chuyên phát nhanh. Cô lấy cây kéo trong hộp đồ nghề ra, bên trong đồ đạc được bọc chặt bằng xốp chống va đập.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh muốn lấy lòng Ninh Thư để cô chăm sóc Nghiêm Lễ nhiều hơn, nên hai người đã đến ngõ ý muốn giúp đỡ.

Ninh Thư: “Không cần, tôi tự tháo được rồi.”

Ngay khi Nghiêm Lễ rời đi, Ninh Thư đã không còn khách sáo với bọn họ nữa, rõ ràng là không muốn để ý tới. Nếu cô nhớ không lầm thì bọn họ đã trêu ghẹo cô ba lần.

La Minh sờ sờ cánh tay Triệu Vũ Kiệt, nhỏ giọng nói: “Không phải cậu rất biết cách nói chuyện sao? Mau đến nịnh nọt đi.”

Triệu Vũ Kiệt lo lắng vò đầu bứt tai, anh ta rất giỏi nịnh phụ nữ, nhưng chưa từng nịnh cô giáo, nên chẳng biết phải làm thế nào, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Tôi có thể viết bản kiểm điểm, cũng có thể chạy quanh sân vận động.”

“Xin lỗi vì những chuyện trước đây, tôi và La Minh hay tiện miệng nói bừa, nhưng hoàn toàn không có ác ý gì cả. Thật đó, nếu cô không tin có thể đi hỏi thầy Nghiêm.”

La Minh quay đầu lại gọi to: “Thầy Nghiêm, mau đến đây chứng minh đi.”

Nghiêm Kiều dựa vào cửa phòng ăn, vui vẻ nhìn bọn họ gặp họa.

Triệu Vũ Kiệt: “Được lắm.”

La Minh: “Được lắm.”

Cả hai lại đồng thanh: “Cứ chờ mà xem.”

Ninh Thư quay đầu nhìn Nghiêm Kiều: “Lần trước chẳng phải anh nói

không quen biết bọn họ à?”

Nghiêm Kiều: “Tôi thực sự không quen, cô giáo Ninh có thể đuổi bọn họ ra ngoài.”

Ninh Thư: “Có ma mới thèm tin anh.”

Ninh Thư bóc xong gói đồ chuyển phát nhanh, đặt mấy thứ lên bàn cafe, nói với Triệu Vũ Kiệt và La Minh: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không có thành kiến gì với Nghiêm Lễ nhà các anh đâu.”

Cô có thể nhìn ra sự thành thật trong lời xin lỗi của bọn họ, lại cảm thấy trong đó có chút căng thẳng vô cùng đáng yêu: “Sau này đừng có như vậy nữa nhé.”

Triệu Vũ Kiệt thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nói: “Cô giáo Ninh mua gì thế?”

“Bình xịt chống sói.” Ninh Thư nhặt một lon đưa cho Nghiêm Kiều: “Mấy ngày trước nửa đêm có người giả ma giả quỷ đứng ngoài cửa sổ dọa tôi.”

Khuôn mặt Nghiêm Kiều đột nhiên đông cứng.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh nín cười, bắt đầu phản công lại.

“Vậy thì nguy hiểm quá, liệu loại bình xịt này có hiệu quả không?”

“Hay là chuẩn bị súng cao su hay gì đó, hoặc nuôi một con chó sói cũng được, kẻ xấu hễ đến là thả chó cắn ngay.”

““Anh thấy thế nào? Thầy giáo Nghiêm?””

Lâu lắm rồi mới thấy Nghiêm Kiều như quả bóng xì hơi như lần này, hai người họ phải nhịn cười khổ chết đi được.

Ninh Thư: “Hai người, một lớn một nhỏ, đứa nhỏ thì còn tạm, chứ đứa lớn thì quái gở vô cùng, còn kêu gào tiếng ma tiếng quỷ, gớm hơn cả lồng tiếng cho phim kinh dị.”

Triệu Vũ Kiệt xót Nghiêm Lễ: “Không được đánh đũa nhỏ.”

La Minh không sợ đồ thêm dầu vào lửa: “Đánh đũa lớn.”

Nghiêm Kiều vội đuổi ngay Triệu Vũ Kiệt và La Minh ra khỏi nhà: “Mẹ kiếp, biến đi đâu thì biến nhanh đi.”

Ninh Thư phân phát cho Nghiêm Kiều hai bình xịt hơi cay và dặn Nghiêm Kiều nhớ đóng cửa sổ vào ban đêm. Cô đưa anh đi khắp nơi giới thiệu như một nữ chủ nhân thực thụ.

Nghiêm Kiều lơ đãng nghe Ninh Thư giải thích, anh được sinh ra trong căn nhà này, sống ở đây mười lăm năm trời, tất nhiên còn hiểu biết hơn cô nhiều.

Ninh Thư đang chỉ cho Nghiêm Kiều cách sử dụng máy nước nóng: “Chỉ cần nhấn nút này rồi tự điều chỉnh nhiệt độ là được.”

Nghiêm Kiều đi theo sau Ninh Thư, cô đã mặc lại trang phục như thường ngày, vẫn cặp kính gọng đen ấy, áo phong đen, váy dài đến đầu gối màu xanh đậm, trên môi không tô son, lộ ra sắc hồng nhạt rất tự nhiên. Anh liếc qua ngực cô một cái, phát hiện cô không nhét bông vào áo ngực nữa. Anh nhìn cách ăn mặc này của cô, vừa thấy thuận mắt lại vừa thấy không thuận mắt.

Nghiêm Kiều: “Cô và đối tượng xem mắt tiên tri thế nào rồi?”

Ninh Thư: “Tốt lắm, con người anh ta không tồi, dự định tiến tới xem sao.”

Nghiêm Kiều: “Cũng khá giàu có phải không, nhìn chiếc đồng hồ anh ta đeo trên tay, ít nhất cũng phải hai mươi vạn.”

Ninh Thư: “Tiền không phải tiêu chí duy nhất để đặt làm tiêu chuẩn, nhưng nếu hai người đàn ông có trình độ ngang nhau đứng cạnh nhau, nhất định sẽ chọn người giàu có hơn.”

Lập luận có căn cứ, không thể phản bác.

Nhưng Nghiêm Kiều vẫn tìm ra được điểm để bác bỏ: “Có thể cái người có tiền kia không giỏi khi ở trên giường.”

Vẻ mặt Ninh Thư nghiêm túc, đúng chuẩn cô giáo chủ nhiệm: “Tại sao anh lại nói chuyện kiểu đó?”

Sao lại nói ra mấy câu này một cách hồn nhiên như vậy? Không thấy xấu hổ chắc?

Cô tìm đối tượng hoàn toàn không nghĩ tới điều đó: “Chỉ cần hai người có cùng chí hướng thì có thể sống tốt với nhau, như vậy không được sao?”

Nghiêm Kiều nở nụ cười: “Cô đang tìm bạn già hay là tìm đàn ông?”

Ninh Thư: “Giữa hai người đó có gì khác nhau không?”

Đột nhiên cô thấy người đàn ông trước mặt tiến lên một bước, đẩy cô sát vào tường. Anh nghiêng người về phía trước, hơi cúi xuống, hơi thở nóng rực phả vào tai cô, Ninh Thư thấy quả táo Adam của anh khẽ cuộn, cơ bắp dưới lớp vải áo sơ mi trắng bó sát, gợi cảm như thể chỉ một giây tiếp theo thôi sẽ có thể tràn cả ra ngoài. Hơi thở nhẹ nhàng của cô đột nhiên có chút khó khăn. Anh cố ý thở hỗn hển, khiến tai cô bỏng rát, sống lưng tê dại, cả người run lên không ngừng.

Khi cô định thần lại, liền đỏ mặt mắng anh: “Luu manh.”

Cô chưa bao giờ nghe thấy thứ âm thanh nào lắng lơ như vậy, cảm thấy anh tùy tiện vô cùng.

Lại cảm thấy xấu hổ vì phản ứng của cơ thể mình trong khoảnh khắc đó, phát hiện bản thân mình cũng tệ chẳng kém.

Nghiêm Kiều lùi lại một bước, hơi cong môi: “Thế này mới gọi là đàn ông, hiểu chưa?”

Ninh Thư nhấc chân đá mạnh Nghiêm Kiều một cái, rồi quay người lên lầu. Không biết cô đã thay đổi từ bao giờ, bắt đầu không sợ anh nữa, dám mắng anh, còn dám đá anh.

Nghiêm Kiều nhìn bóng lưng của Ninh Thư, chắc cô tức giận rồi, đến mức độ có đỡ cũng chẳng đỡ nổi nữa. Anh vốn không chạm vào làn da cô, chỉ tiến lại gần một chút, mô phỏng cho cô biết thế nào là đàn ông, để trong lòng cô có thể tự tính toán, đừng để đến khi kết hôn rồi mới phát hiện người đàn ông của mình không được, lúc đó có muốn khóc cũng chẳng khóc nổi.

XiaoLiang: Cười rớt hàm vs hai ông La Minh và Triệu Vũ Kiệt =))))

-----oOo-----

Chương 13: Đỗ dành cô ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi sáng trước khi vào giờ học, Ninh Thư đi vào lớp, thấy học sinh đã đến gần đủ, liền ra hiệu cho cả lớp im lặng: “Nhắc lại với cả lớp một lần nữa, chỉ còn 266 ngày nữa là đến kỳ thi đại học.”

“Đừng quên ngày mai có buổi họp phụ huynh, hy vọng tất cả phụ huynh của các em đều sẽ đến tham dự.”

Sau khi dặn dò xong xuôi, giọng nói của Ninh Thư không còn nghiêm túc như trước nữa, cả người nhẹ nhõm hơn hẳn: “Còn một việc nữa.”

“Cô muốn nói lời cảm ơn với cả lớp chúng ta, hoa các em tặng rất đẹp, sau này đừng lãng phí tiền mua hoa đắt đỏ như vậy nữa nhé.”

Ngay khi giọng cô dừng lại, cả lớp đang ồn ào liền lập tức im lặng, tất cả mọi người đều nhìn cô.

Ninh Thư cười nói: “Nếu như thường ngày cả lớp cũng giữ trật tự thế này thì tốt biết mấy.”

Bạn cùng bàn với Chu Tư Dao là lớp trưởng, cô nhỏ giọng nói: “Cậu tặng hoa cho bà già Ninh khi nào thế? Chẳng phải đã nói là không tặng rồi à?”

Lớp trưởng ngần người: “Kết quả bỏ phiếu hôm đó là không tặng, nên tớ có tặng đâu.”

Chu Tư Dao có chút tức giận: “Chẳng lẽ là do cán bộ lớp khác tặng, đưa nào lại không có mắt thế?”

Lớp trưởng: “Không thể nào, quỹ lớp tớ cầm mà.”

Chu Tư Dao ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, sau đó bĩu môi: “Vậy bà ấy đang nói cái gì thế? Không thấy xấu hổ à?”

Sau khi ba mẹ cô biết điện thoại của cô bị tịch thu, họ đã mắng cô một trận toí bời, báo hại cô bị trừ mất nửa số tiền tiêu vặt, vốn dĩ tiền đã ít nay còn ít hơn. Chưa kể đến còn không dám nhắc tới chuyện tiền học thêm bên ngoài nữa.

Chu Tư Dao định vạch mặt Ninh Thư, khiến cô bẽ mặt, ai bảo cô tối ngày tịch thu điện thoại của học sinh, rồi chỉ thích nhắm vào Chu Tư Dao.

Chu Tư Dao đang định nói thì lớp trưởng ngăn lại: “Cậu làm gì thế?”

“Không tặng quà cô Ninh Thì thôi, đã thành ra thế này rồi, không cần thiết phải làm khó cô ấy trước đám đông vậy đâu.”

Chu Tư Dao không phục, nhìn chằm chằm lớp trưởng, chằm chọc nói: “Đôi giọng rồi sao? Không gọi là bà già Ninh nữa à?”

“Mới thế đã muốn bỏ cuộc? Tớ đúng thật đã đánh giá cao cậu rồi.”

Ở cái tuổi này, con trai mà bị con gái coi thường đúng là một điều hết sức mất mặt, phép kích tướng là cách dễ dàng nhất để bọn họ trúng chiêu.

Nhưng lớp trưởng vẫn giữ vững được lý trí của mình, có chút bực tức, nhàn nhạt nói: “Chu Tư Dao, cậu đừng quá đáng quá.”

Vốn dĩ cậu ta cũng chẳng thích Ninh Thư, lý do cũng giống với nhiều học sinh khác trong lớp, bởi vì cô hay cần nắn, thích kiểm soát quá nhiều và suy nghĩ quá bảo thủ. Sau đó, cậu ta phát hiện ra cô giáo Ninh là một người tốt, lập kế hoạch học tập cụ thể cho mỗi học sinh, là một giáo viên rất có trách nhiệm. Cô với bọn họ chỉ bị cản trở bởi khoảng cách thế hệ, không hiểu nhau, vì vậy lập trường của cô mới khác bọn họ.

Chu Tư Dao không thèm chú ý tới lớp trưởng nữa, định cứ thế mở miệng nói, ai ngờ đúng lúc đó Nghiêm Lễ lại lên tiếng trước: “Cô Ninh, cô thích là được ạ.”

Xác thực việc cả lớp tặng hoa cho cô.

Ninh Thư lại cảm ơn cả lớp một lần nữa, sau đó nhìn thời gian: “Lớp trưởng ra ngoài một chút, còn lại ở trong lớp xem sách, lát nữa vào tiết kiểm tra viết.”

Ninh Thư dẫn lớp trưởng ra phía ngoài hành lang: “Bó hoa các em tặng quá đắt, cô chuyển tiền cho em để bù vào quỹ lớp.”

Lớp trưởng đoán rằng bó hoa là do một bạn nam nào đó trong lớp lấy danh nghĩa cả lớp để tặng, không muốn để Ninh Thư biết việc đại đa số mọi người đều không thích cô, nên không nói gì nhiều: “Vâng.”

Ninh Thư lấy điện thoại ra: “Cô chuyển tiền vào Wechat cho em, năm trăm tệ, lát nữa em kiểm tra xem nhé.”

Lớp trưởng: “Em không đem điện thoại.”

Ninh Thư lật mở quyển sách đang cầm trên tay, lấy từ trong ra một chiếc phong bì: “Bên trong là năm trăm tệ.”

Lớp trưởng: “...”

Sống sót sau tai nạn, suýt chút nữa thì bị dắt mũi. May mà tuần này cậu ta không mang theo điện thoại, nếu không đã bị tịch thu luôn rồi.

Sau hai tiết Ngữ văn buổi sáng, Ninh Thư quay trở lại văn phòng, cô giáo Quách vừa chấm bài kiểm tra vừa hỏi: “Em với đối tượng xem mắt kia thế nào? Có được không?”

Ninh Thư: “Em nghĩ là có.”

Cô giáo Quách nhìn đôi má ửng hồng của Ninh Thư, cười đùa: “Hiếm có nha, cuối cùng trong đời cũng được một lần nhìn thấy mùa xuân đậm chồi nảy lộc của cô giáo Ninh.”

Ninh Thư cười: “Chủ yếu là do ba mẹ giục nhiều quá.”

Cô giáo Quách ngừng bút: “Lần trước chẳng phải chị đã nói rồi sao, không chỉ mình ba mẹ thích, bản thân em thích mới là điều quan trọng.”

Ninh Thư: “Em cũng thích.”

Mọi điều kiện của Lưu Thụ Bân đều tốt, con người tốt, phát hiện cô nhìn chăm chăm vào món đồ nào đó là mua cho cô, khiến người ta cảm thấy được cưng chiều, rất có cảm giác an toàn. Ninh Thư nghĩ ra mình vẫn chưa trả lại cho Lưu Thụ Bân năm nghìn tệ tiền mua chiếc túi. Cô vừa định gọi điện cho Lưu Thụ Bân thì anh ta lại gọi tới, nói mình đang đi có việc ở gần trường cấp ba số 1, nên tiện đường mang tới cho cô ít đồ, bảo cô ra ngoài công nhận.

Ninh Thư: “Nếu anh đang vội thì cứ gửi ở công bảo vệ, lát nữa tôi sẽ ra lấy.”

Lưu Thụ Bân cười nói trong điện thoại: “Không sao, tôi đợi cô.”

Anh ta lại nói: “Chủ yếu là muốn gặp cô.”

Mặt Ninh Thư đột nhiên đỏ bừng: “Anh nói với bảo vệ là đến để gặp tôi, bảo vệ sẽ gọi điện tới cho tôi xác nhận, sau đó anh ký tên là có thể vào.”

Ninh Thư nhanh chóng vào nhà vệ sinh tút tát lại bản thân, thật ra cũng

chẳng có gì để chải chuốt nên cô buộc lại tóc, thổi son duy nhất thì đã bị Nghiêm Kiều ném đi rồi.

Ra đến cổng trường, Ninh Thu thấy trên tay Lưu Thụ Bân đang cầm hai túi bánh ngọt rất đẹp mắt. Lưu Thụ Bân suýt chút nữa không nhận ra Ninh Thu, so với lần gặp mặt trước, cô hiện tại thay đổi rất nhiều. Tóc buộc gọn, áo phong màu xanh nước biển, quần đen, còn đeo thêm cặp kính gọng đen, khiến cô trông già đi hơn so với tuổi thật rất nhiều, hơn nữa cũng không trang điểm. Thậm chí trên ngón tay còn dính mực đen, trông giống như một nữ giáo viên cấp ba bình thường vậy.

Ninh Thu mỉm cười: “Thấy bộ dạng tôi thế này có phải hơi thất vọng không?”

Lưu Thụ Bân: “Không không, cô giáo Ninh thế này rất dễ thương.”

Ninh Thu rất vui vẻ: “Tôi đưa anh đi tham quan trường.”

Lưu Thụ Bân đi tới bên cạnh Ninh Thu, nâng bánh ngọt trong tay lên: “Lúc tới đây tôi đã mua ít bánh hoa tươi, hy vọng cô thích.”

Có học sinh biết Ninh Thu, nên trên đường đi cứ nhìn cô và Lưu Thụ Bân, có bạn còn rất thích hóng chuyện, như thể phát hiện ra Châu lục mới vậy, liền gọi bạn bè tới hóng cùng.

Ninh Thu cười: “Cuộc sống học tập khá nhàm chán, nên học sinh hay thích xem chuyện phiếm của giáo viên.”

Lưu Thụ Bân mỉm cười: “Không phải bọn nhóc nghĩ rằng tôi là bạn trai của cô đó chứ?”

Ninh Thu nhìn các học sinh nữ đang thì thầm với nhau, thì tám mươi phần trăm là tui nhóc nghĩ vậy rồi.

Lưu Thụ Bân quay đầu nhìn Ninh Thu: “Nếu tôi có được phúc phận đó thì tốt biết mấy.”

Ninh Thư nóng bừng mặt, xấu hổ không dám nhìn anh ta, chỉ đành cúi đầu nhìn những chiếc lá rơi bị gió thổi bay, trông rất gượng gạo.

Lúc này, Nghiêm Kiều đang đứng bên sân bóng rổ với chiếc còi trên môi, anh đang cho học sinh tập thể dục, khi quay đầu lại liền bắt gặp cảnh tượng đó. Anh cảm thấy rất không thoải mái, tất cả các giáo viên khác bao gồm cả anh đều đang chăm chỉ giảng bài, vậy mà cô lại mãi yêu đương. Cô không tôn trọng nghề nghiệp.

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư và người đàn ông kia đi xa dần, càng ngày càng cảm thấy khó chịu, anh lấy từ trong túi ra một nắm lớn kẹo hạnh nhân ném cho mấy học sinh nữ gần đó. Những viên kẹo này là do Triệu Vũ Kiệt cho anh sáng nay, theo những gì anh ta nói thì chỗ kẹo đó là do một cô gái đang theo đuổi anh ta làm, thật giả ra sao thì vẫn chưa xác định được.

Nghiêm Kiều nếm thử một cái, bên trong có cho thêm đậu phộng nghiền nhỏ, nam việt quất, dâu tây sấy khô, vị chua chua ngọt ngọt rất ngon. Nghĩ tới hôm qua mình đã khiến Ninh Thư tức giận, nên để lại dự định tan học về nhà sẽ đưa cho cô. Kết quả là, cô lại đi yêu đương trong trường, dạy hư học sinh, việc này ai sẽ chịu trách nhiệm?

Mấy học sinh nữ nhận được kẹo rất vui mừng: “Thầy Nghiêm, kẹo này ngon quá, thầy còn không ạ?”

Nghiêm Kiều sờ sờ túi: “Hết rồi.”

Học sinh: “Hết thật rồi ạ?”

Nghiêm Kiều: “Hết thật rồi.”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều và biết anh cũng đã thấy cô, nhưng cô không muốn nói chuyện với anh, đến chào hỏi một tiếng cũng không muốn. Cứ hễ trông thấy anh là lại nghĩ tới tiếng thở hổn hển của anh khi anh áp cô vào tường ở nhà tối qua. Chắc hẳn anh đã cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể cô, điều đó khiến cô rất xấu hổ, anh tự lẳng lơ không có nghĩa là cô cũng sẽ buông thả. Cô chưa bao giờ như vậy trước mặt người đàn ông khác, nhưng dường như lại trần trụi trước mặt anh, lại còn là kiểu tự mình chủ động lột

sạch.

“Cô giáo Ninh?” Lưu Thụ Bân thấy Ninh Thư thất thần, quan tâm hỏi: “Mặt cô sao đỏ thế? Có phải do nắng quá không?”

Ninh Thư xoa xoa hai má nóng rực của mình: “Có hơi nắng.”

“Phía trước có một chòi nghỉ, chúng ta đến đó nói chuyện.”

Khi đến chòi nghỉ, Ninh Thư lấy điện thoại ra, muốn gửi trả số tiền mua túi cho Lưu Thụ Bân: “Tổng cộng là năm nghìn tệ, tôi chuyển qua Wechat cho anh nhé.”

Cô chân thành cảm ơn: “Mẹ tôi rất thích chiếc túi đó, cảm ơn anh.”

Tưởng rằng anh ta sẽ không vui, cô cố gắng bỏ sức giải thích để anh ta nhận lại tiền, ai ngờ anh ta chỉ cười dịu dàng nói: “Là tôi suy nghĩ không khéo, khiến cô khó xử rồi.”

Ninh Thư rất vui, cảm thấy Lưu Thụ Bân chính là một đối tượng tốt để đi đến hôn nhân.

Hai người add Wechat của nhau xong, Ninh Thư liền chuyển tiền qua, chú ý tới ảnh đại diện của Lưu Thụ Bân có chút quen mắt, nhớ ra lần trước cô từng thấy khi xem qua điện thoại của Chu Tư Dao. Cô nghĩ rằng đó chỉ là nhân viên của trung tâm Học Hải, nhưng không ngờ lại là ông chủ của họ – Lưu Thụ Bân trực tiếp nói chuyện.

Ninh Thư: “Trong lớp tôi có một học sinh tên là Chu Tư Dao muốn tới trung tâm của anh để luyện thi phải không?”

Lưu Thụ Bân gật đầu: “Đúng vậy, không ngờ lại là học sinh của lớp cô.”

“Trước đó là do nhân viên phụ trách giới thiệu khóa học, nhưng em ấy nói không có nhiều tiền đóng học phí, muốn được nhận thêm ưu đãi, nhân viên không dám quyết định nên chuyển cho tôi nói chuyện.”

Nghĩ đến tình hình học tập gần đây của Chu Tư Dao, Ninh Thư nhíu mày: “Em ấy không nắm chắc kiến thức cơ bản, bài luận cũng làm không tốt, lần trước tôi đã đưa ra ý kiến rằng mỗi chủ nhật hàng tuần sẽ dành ra nửa tiếng miễn phí kèm em ấy học, nhưng em ấy không đồng ý, có lẽ là có chút thành kiến và hiểu lầm tôi.”

“Hoàn cảnh gia đình của em ấy có chút đặc biệt, ba mẹ đều không sẵn lòng bỏ tiền cho em ấy đi học thêm.”

Lưu Thụ Bân: “Nếu sớm biết đó là học sinh của lớp cô, tôi đã nhận dạy kèm miễn phí cho em ấy, lát nữa cô nói với em ấy cứ việc đến lớp học là được.”

Ninh Thư: “Điều này không được, không thể phá vỡ quy tắc của trung tâm.”

Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chu Tư Dao còn thiếu bao nhiêu tiền?”

Lưu Thụ Bân: “Tổng cộng bốn nghìn tệ một khóa, còn thiếu sáu trăm, em ấy nói hơn ba nghìn tệ đó mình đã phải tiết kiệm trong mấy năm, rất khó mới có được ngần đó.”

Ninh Thư lại mở Wechat ra chuyển thêm sáu trăm tệ cho Lưu Thụ Bân: “Anh cứ nói rằng em ấy được giảm giá là được.”

Lưu Thụ Bân nhìn Ninh Thư: “Nghiêm túc mà nói, tôi chưa thấy một giáo viên nào tốt như cô, học sinh của cô thật may mắn.”

Ninh Thư nhìn mảnh rừng trúc tươi tốt bên ngoài, nở nụ cười khổ.

Lưu Thụ Bân: “Có thể nói cho tôi biết tại sao lại đối xử tốt với Chu Tư Dao vậy không?”

Ninh Thư không nói, có những chuyện cô không muốn cũng không thể nói với ai. Giống như lần trước, cô giáo Quách cũng hỏi cô tại sao lại quan tâm tới Chu Tư Dao như vậy, đưa trẻ đó có vẻ không phải là một học sinh dễ mến, lúc đó Ninh Thư chỉ mỉm cười và không trả lời.

Ninh Thư nói với Lưu Thụ Bân: “Ba mẹ em ấy không mấy quan tâm tới em ấy, là một giáo viên tôi nên để ý hơn một chút.”

Lưu Thụ Bân ngồi bên cạnh Ninh Thư, cố gắng tiến lại gần cô hơn một chút.

Ninh Thư cảm nhận được Lưu Thụ Bân đang sát lại gần mình, cơ thể có chút cứng ngắc, trong tiềm thức cô muốn trốn tránh, nên có chút xấu hổ cười, nói: “Hôm nay hơi nóng.”

Nói xong, liền tránh sang một bên.

Lưu Thụ Bân không tiến đến nữa, cười giải thích: “Cô giáo Ninh đừng hiểu lầm, chỉ là tôi có chuyện muốn nói với cô thôi.”

Ninh Thư có chút căng thẳng, không cần nghĩ cũng biết, nói cái gì mà lại cần đứng gần lại thế. Chẳng phải anh ta muốn tỏ tình với cô sao?

Ninh Thư có chút bối rối, ấn tượng của anh ta với cô rất tốt, hiền lành lại chu đáo, rất biết để ý đến suy nghĩ của cô, mua túi cho cô, còn đưa bánh hoa tươi đến cho cô, xem ra rất quan tâm tới cô. Điều kiện của hai người cũng phù hợp.

Ở sân vận động cách đó không xa truyền tai tiếng còi, là còi thường được giáo viên thể dục sử dụng. Bị tiếng còi làm cho giật mình, Ninh Thư đột nhiên hoàn hồn, nghĩ rằng bọn họ mới chỉ gặp nhau lần thứ hai, có thể cô chưa hoàn toàn hiểu được anh ta. Con người rất phức tạp, cần đánh giá nhiều khía cạnh, giáo viên Thể dục kia là một ví dụ cụ thể.

Ninh Thư đang nghĩ cách bày tỏ thế nào cho lịch sự để đối phương hiểu rằng cô đang muốn có thời gian để tìm hiểu thêm chứ không phải là cô không thích anh ta.

Lưu Thụ Bân lúc này mới lên tiếng, anh ta cố ý hạ thấp giọng: “Cô giáo Ninh, cô có muốn cân nhắc một chút không...”

Ninh Thư càng thêm căng thẳng.

Lưu Thụ Bân: “Đến làm việc bán thời gian tại trung tâm của tôi?”

Ninh Thư thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cau mày: “Chắc anh cũng đã biết, giáo viên trong trường không được phép tham gia lớp dạy thêm bên ngoài.”

Nếu như bị bắt quả tang, trường hợp nghiêm trọng nhất sẽ bị tịch thu bằng nghiệp vụ sư phạm.

Một lúc sau, Ninh Thư đứng dậy nói: “Sắp hết giờ nghỉ rồi, anh cũng phải quay lại làm việc chứ, tôi tiễn anh ra ngoài.”

Lưu Thụ Bân cũng đứng dậy, chỉnh lại cổ áo của mình: “Không cần, tôi nhớ đường rồi, cô cứ đi làm việc đi.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Cũng được, anh có thể đi dạo quanh trường thêm một lúc.”

Cô lại nói: “Nhưng tất cả học sinh đều đang ở trong lớp, nếu không anh đến sân vận động xem các em ấy chơi bóng, hình như chỉ có cái đó là có thể xem.”

Lưu Thụ Bân khẽ cười: “Được, tôi thích nhất là môn Thể dục đó.”

Hai người ra khỏi chòi nghỉ, Ninh Thư thuận miệng nói: “Học sinh lớp tôi cũng vậy, các môn chính không chịu học cho nghiêm túc, lại thích nhất môn Thể dục, sắp đến kỳ thi rồi, chẳng thấy chúng lo lắng chút nào cả.”

“Tại sao anh lại thích môn Thể dục?”

Lưu Thụ Bân dừng lại một lúc, sau đó mỉm cười: “Vận động có thể khiến tâm hồn con người thăng hoa.”

Ninh Thư liếc nhìn thời gian, bây giờ đang là tiết tự học của lớp A6, cô không yên tâm với lũ nhóc đó, nên đến lớp xem sao, cô đứng ở cửa sau quan sát một hồi và bắt được mấy tên vi phạm nội quy, nên đã mắng cho

một trận. Lúc cô quay lại văn phòng, thì bị người chặn ở cầu thang.

“Ngốc.”

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn thấy Nghiêm Kiều: “Anh nói ai ngốc?”

Nghiêm Kiều dựa vào tường quay đầu nhìn Ninh Thư: “Cô.”

“Nói theo cách dễ nghe thì là ngây thơ, nhưng nói thẳng ra thì là ngốc.”

Ninh Thư cảm thấy Nghiêm Kiều đang cố gắng gây sự: “Anh uống nhầm thuốc à? Tự nhiên đi mắng người.” Nói xong liền tránh anh ra, tiếp tục đi lên lầu.

Người đàn ông phía sau lại lạnh giọng mở miệng: “Cô hãy mở to mắt ra mà nhìn, gã đàn ông vừa rồi chẳng phải thứ tốt đẹp gì đâu.”

Ninh Thư không chịu nổi anh vu khống người khác vô lý như vậy, cô tức giận quay đầu lại: “Thầy Nghiêm, anh không thể từ bụng ta suy ra bụng người thế được, đừng nghĩ rằng mình không tốt thì người khác cũng vậy.”

Nghiêm Kiều: “Tôi đâu có nói anh ta không phải người tốt.”

Ninh Thư cảm thấy buồn cười, nói lại lời vừa rồi của Nghiêm Kiều, sau đó nghiêng đầu nhìn anh: “Câu vừa rồi không phải là anh nói à?”

“Nghe cho rõ, tôi nói anh ta chẳng phải thứ tốt đẹp gì.” Nghiêm Kiều cười nhạt một tiếng, khinh thường nói: “Đã là thứ (đồ vật) thì sao có thể so sánh được với người.”

Anh vẫn mặc trên người bộ quần áo nho nhã như thường ngày, đeo cặp kính cận gọng vàng, khóe môi khẽ nhếch, như đang cười nhạt, nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng, như cái lạnh thấu xương giữa nắng xuân. Không phải Ninh Thư chưa bao giờ thấy bộ dạng không vui của Nghiêm Kiều, anh không vui hoặc tức giận luôn rất lạnh nhạt, không thềm quan tâm đến bất cứ chuyện gì, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt này của anh.

Ninh Thư ngẩng đầu: “Anh dựa vào cái gì mà nói vậy?”

Nghiêm Kiều: “Vừa rồi cô dẫn anh ta đi dạo quanh trường, cô không để ý đến ánh mắt của anh ta sao? Sắc có hiểu không? Dục có hiểu không?”

Ninh Thư đỏ mặt vì lời nói táo bạo của Nghiêm Kiều, thấp giọng nói: “Anh ta, anh ta là đối tượng xem mắt của tôi, nếu có ý gì đó với tôi lẽ nào là điều bất thường?”

“Người ta chỉ là có ấn tượng tốt với tôi, tại sao lại bị anh nói thành dâm dục rồi?”

Nghiêm Kiều nhìn xuống Ninh Thư, ánh mắt cô vừa sáng lại vừa tối, giống như một dòng suối trong vắt, sạch sẽ và đơn thuần, anh chính là người nhìn thấy cái thế giới tối tăm đó, nó khó chịu và gớm ghiếc, là một thế giới hoàn toàn khác.

Anh dừng lại một lúc, âm thanh vẫn không vui nhưng giọng nói đã dịu đi đôi chút: “Tôi sẽ tìm ra bằng chứng cho cô, từ giờ đến lúc đó hãy tránh xa cái đồ súc vật đó ra.”

Ninh Thư: “Đây là trường học, anh có thể bớt bớt lại một chút hay không? Dừng từ ngữ văn minh đi.”

Như thể cố ý đối đầu với cô, lại như muốn xác minh lời buộc tội của cô đối với anh, Nghiêm Kiều kéo cổ áo sơ mi của anh ra, môi khẽ cong, cầu bơ cầu bất nói: “Ông đây cứ thế đây.”

Chẳng phải cô thích sự dịu dàng và ân cần như Lưu Thụ Bân sao? Anh thì không, cho dù có một số điều thực sự đã thực sự ngấm sâu vào xương cốt anh.

Ninh Thư bị Nghiêm Kiều làm cho tức giận đến mức thậm chí muốn đánh người, cô phải hít thở sâu vài hơi mới có thể kiềm chế được bản thân.

Nghiêm Kiều liếc nhìn Ninh Thư, xem ra cô rất tức giận, còn giận hơn cả ngày hôm qua. Anh không muốn nói nhiều nữa, gạt cô sang một bên rồi

bước đi, định đến phòng giám sát một chuyến.

Ninh Thu trở lại phòng làm việc, cô giáo Quách nhìn thấy cô: “Chẳng phải em đi hẹn hò rồi à? Sao lại tức giận thế kia?”

Ninh Thu: “Gặp phải một tên ngốc.”

Cảm thấy trong túi có thứ gì đó, cô sờ tay vào túi lấy ra, là một viên kẹo. Bên trong kẹo có đậu phộng nghiền, nam việt quất, dâu tây khô. Cô không nhớ mình đã nhìn thấy viên kẹo này ở đâu, cũng không nhớ mình đã bỏ vào túi lúc nào.

Lớp trưởng của lớp bên cạnh đi vào lấy bài tập, nhìn thấy Ninh Thu đang cầm viên kẹo trên tay: “Kẹo hạnh nhân của thầy Nghiêm, vừa rồi tụi em xin thầy ấy, thầy ấy còn sờ vào túi lừa tụi em là hết rồi, hóa ra là phần cho cô Ninh.”

Tần Nguyệt Hương bĩu môi: “Loại kẹo này ở đâu chả có, cũng chưa chắc đã là của thầy Nghiêm.”

Nữ sinh: “Cái này là kẹo handmade, đến giấy gói cũng là tự làm, chắc chắn là của thầy Nghiêm ạ.”

Ninh Thu nhìn viên kẹo trên tay hơi khựng lại, quay đầu hỏi nữ sinh: “Lớp em khi này học tiết thể dục có phát sinh chuyện gì không?”

Cô học sinh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Có một người đàn ông bên ngoài vào xem bọn em học, thầy Nghiêm xảy ra xung đột với anh ta.”

“Xem ra thầy Nghiêm rất tức giận, suýt chút nữa thì đánh nhau với người đó.”

Ninh Thu: “Xung đột gì?”

“Em không biết.” cô gái lắc đầu: “Thầy Nghiêm đã kéo người đàn ông đó ra rất xa, có lẽ là không muốn cho bọn em biết.”

Chương 14: Không phải nhồi bông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiết tự học buổi tối, Ninh Thư gọi Nghiêm Lễ ra, đứng ở hàng lang ngoài cửa phòng học nói chuyện với cậu.

“Lần thi khảo sát này không tồi, tổng thành tích xếp thứ nhất trong ba trường.”

Nghiêm Lễ mỉm cười, lộ ra cặp răng khềnh đáng yêu: “Là do cô Ninh dạy tốt đó ạ.”

Ninh Thư mỉm cười: “Em thi xong mới chuyển đến lớp A6.”

Trước đây, về cơ bản cô không có dạy cậu, cô cả ngày chỉ lo lắng rằng điểm số của cậu sẽ giảm sút sau khi chuyển đến lớp mình, nếu thực sự như vậy thì cô sẽ bị chủ nhiệm Đào và Tần Nguyệt Hương lần lượt truy sát mất. Nhưng Ninh Thư vẫn rất vui khi nghe Nghiêm Lễ nói vậy, trẻ con giờ thật đáng sợ, mới tí tuổi đã biết lấy lòng người khác, chẳng giống như anh trai cậu chút nào.

Ninh Thư: “Ngày mai cô muốn mời phụ huynh em đứng lên phát biểu, không lâu đâu, khoảng bảy tám phút là được, chủ yếu là nói qua một chút về kinh nghiệm giáo dục, chia sẻ với các bậc phụ huynh khác để cùng nhau học hỏi và tiến bộ.”

“Ngày mai ba em hay mẹ em sẽ đến?”

Nghiêm Lễ nghiêng đầu liếc nhìn những vì sao trên trời, thấp giọng nói: “Ba mẹ em đều không còn rồi ạ.”

Nỗi buồn thoáng qua trong mắt cậu, sau đó được thay bằng nụ cười rạng rỡ: “Ngày mai anh trai em sẽ đến.”

Chủ nhiệm Đào vẫn chưa kịp gửi hồ sơ của Nghiêm Lễ cho cô, Ninh Thư không ngờ mọi chuyện lại thế này: “Xin lỗi.”

Đến lượt Nghiêm Lễ an ủi Ninh Thư: “Từ khi lên lớp hai anh trai em đã bắt đầu học phụ huynh cho em rồi, anh ấy cũng thường xuyên đứng lên phát biểu, vậy nên rất có kinh nghiệm, cô Ninh có thể yên tâm ạ.”

Ninh Thư tính nhầm trong đầu, khi Nghiêm Lễ học lớp hai, Nghiêm Kiều chắc là đang học cấp ba. Một thiếu niên mười mấy tuổi, nuôi dạy một đứa trẻ tám tuổi, hai người họ đã sống thế nào? Cô chợt nhớ ra điều gì đó, lúc trước cô hỏi Nghiêm Kiều về ý nghĩa hình xăm trên người anh, anh đã nói rằng nó khiến anh trông ghê gớm, hung dữ hơn, nhìn không giống một người tốt. Lúc đó cô không tin, còn cứ nghĩ anh bị bệnh, thậm chí còn đoán hình xăm của anh có ẩn chứa tên của phụ nữ.

Hết giờ tự học buổi tối, Ninh Thư về đến nhà, vừa mở cửa phòng khách liền nhìn thấy Nghiêm Kiều. Anh đã tắm gội xong, mặc trên người một chiếc áo ba lỗ màu trắng và quần đen, lúc này hình xăm con rồng màu xanh lục hiện rõ trên bắp tay, anh đang ngồi trên sofa nghịch điện thoại. Sắc mặt anh xem ra không tốt lắm, cộng thêm trang phục đang mặc, cơ bản là ai dám chọc vào anh thì người đó sẽ nhận lấy cái chết, khí chất vô cùng đáng sợ.

Anh liếc nhìn cô một cái, nhưng không lên tiếng.

Ninh Thư rửa tay, lấy từ trong túi ra chiếc kẹo hạnh nhân: “Cái này là anh cho tôi à?”

Nghiêm Kiều không ngẩng lên nhìn: “Không biết, chưa thấy bao giờ.”

Anh ngửi thấy hương đào của nước giặt trên quần áo cô, nên tránh sang một bên.

Ninh Thư cúi đầu ngửi ngửi quần áo của mình, không ngửi ra mùi mồ hôi cũng như không có mùi gì kỳ lạ hỏi: “Anh tránh tôi làm gì?”

Cô chủ động bắt chuyện với anh, coi như nhượng bộ một bước, hai người mỗi người nhìn một chút, coi như trận cãi vã trước đó chưa hề xảy ra, lại

tiếp tục là chủ nhà và người thuê nhà hồn nhiên vui vẻ.

Ninh Thư quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Nghiêm Kiều, cảm thấy có chút kỳ lạ, trước đây anh không như thế này, anh chính là kiểu lười chẳng thèm quan tâm tới mọi chuyện, ngay cả khi cô tố cáo về hình xăm của anh, tuy rằng anh đã dọa cô mấy lần nhưng anh chẳng hề để ý tới cô.

Ninh Thư đưa ra đòn chí mạng, tàn nhẫn đánh thẳng vào điểm yếu của Nghiêm Kiều: “Tôi là giáo viên chủ nhiệm của Nghiêm Lễ, thái độ này của anh không sợ tôi gây khó dễ cho em ấy à?”

Nghiêm Kiều: “Cô không phải loại người như vậy.”

Ninh Thư: “...”

Cô không muốn nói thêm gì nữa, bóc viên kẹo hạnh nhân ra cho vào miệng ném thử: “Bên ngoài không có bán loại kẹo ngon như vậy.”

Khóe môi này giờ vẫn mím chặt của Nghiêm Kiều, lúc này hơi giãn ra, khẽ cong lên.

Anh ném điện thoại sang một bên rồi ngả người ra ghế sofa: “Tôi đã nói thẳng với cô rồi, tên đối tượng xem mắt của cô là đồ súc vật.”

“Đừng tưởng rằng anh ta đến sân vận động để xem nam sinh chơi bóng, mà là ngồi ở bồn hoa nhìn chăm chăm vào váy của mấy học sinh nữ.”

Lòng tham, dục vọng, ánh mắt tà dâm như rắn như sói đói đó là không thể che giấu.

Nghiêm Kiều đã đến phòng quan sát, thật không may nơi mà Lưu Thụ Bân ngồi đã bị một cành cây che khuất, camera không quay được khuôn mặt cùng đôi mắt sói của anh ta.

Ninh Thư: “Nghiêm Kiều.”

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Kiều nghe thấy cô gọi thẳng tên mình, trước

giờ cô luôn gọi anh một cách rất khách sáo là thầy Nghiêm.

Cách xưng hô này đã kéo mối quan hệ của bọn họ lại gần nhau hơn, dường như không chỉ còn là mối quan hệ giữa đồng nghiệp với nhau, hay là giữa phụ huynh học sinh và giáo viên nữa, mà giống như bạn bè.

“Nghiêm Kiều.” Ninh Thư nghiêm túc nhìn Nghiêm Kiều: “Cảm ơn lời nhắc nhở của anh.”

“Nhưng ánh mắt là một cái nhìn chủ quan, anh không thể kết tội ai đó chỉ bằng một cái nhìn.” Ninh Thư tiếp tục: “Luu Thụ Bản là do mẹ tôi giới thiệu, anh ta là con trai của đồng nghiệp cũ của mẹ tôi, mẹ tôi sẽ không thể hãm hại tôi đúng chứ?”

Đúng lúc này, chuông điện thoại Ninh Thư vang lên, là mẹ cô gọi tới.

Ninh Thư nhắc máy, đứng trước mặt Nghiêm Kiều ấn loa ngoài nói chuyện. Một giọng nói nhẹ nhàng và tử tế phát ra từ điện thoại, mẹ Ninh nói rằng Luu Thụ Bản là một người tốt, bảo Ninh Thư đừng nên nghĩ nhiều, phải biết nắm bắt cơ hội, còn nói cô đưa Luu Thụ Bản về nhà ăn cơm.

“Trong xã hội bây giờ, không dễ gì tìm được một người đối xử tốt với mình về mọi mặt, chỉ cần con được hạnh phúc, thì ba mẹ sẽ yên tâm, cũng vì đó mà vui vẻ.”

“Ngoan, đừng có suy nghĩ nhiều quá nhé.”

Ninh Thư vâng một tiếng: “Con biết rồi mẹ, muộn rồi, mẹ nghỉ ngơi đi ạ.”

Nghiêm Kiều dựa vào ghế sofa, nhìn lên trần nhà: “Không thể loại trừ việc mẹ cô cũng bị Luu Thụ Bản lừa gạt.”

Ninh Thư suýt nữa bật cười trước sự tự tin của Nghiêm Kiều: “Chẳng có lý gì anh nhìn qua một cái đã nhận ra vấn đề còn mẹ tôi trước giờ lại không nhìn ra.”

Nghiêm Kiều không lên tiếng.

Anh có thể thấy mẹ Ninh Thư đối xử với cô rất tốt, từ cuộc điện thoại vừa rồi cũng có thể nhận ra, bà ấy rất yêu thương cô, mỗi ngày đều đúng mười giờ tối gọi điện cho cô, hỏi han sức khỏe cô thế nào, tâm trạng ra sao. Mỗi lần cô nói chuyện với mẹ anh đều rất ngưỡng mộ, bởi vì anh không có. Không ai có thể nghi ngờ tình yêu thương của người mẹ dành cho con cái, anh cũng từng được mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, được mẹ chiều chuộng suốt mười lăm năm.

Lúc này, đột nhiên Nghiêm Kiều hiểu Ninh Thư hơn một chút, nếu là anh, anh cũng sẽ lựa chọn tin tưởng mẹ mình. Về việc của Lưu Thụ Bản, tất cả mọi người đều không sai, Ninh Thư và mẹ cô ấy đúng, đồng thời, anh cũng không cho rằng bản thân mình sai, anh tin tưởng vào mắt nhìn người và trực giác của bản thân.

Ninh Thư lên lầu, đóng cửa phòng ngủ lại, Nghiêm Kiều khom người cầm điện thoại ngồi trên sofa gọi điện, anh trầm giọng nói: “Alo, giúp tôi điều tra một người.”

Ninh Thư đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm phía xa và những con phố cạnh đó, ánh mắt trầm tĩnh, không ai biết cô đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau, Lưu Thụ Bản gọi tới, anh ta ân cần hỏi cô về nhà có mệt không, có đói không?

Ninh Thư trả lời từng câu hỏi một, sau đó do dự hỏi: “Đúng rồi, hôm nay nói với anh việc học sinh Chu Tư Dao của lớp tôi muốn đến học thêm tại trung tâm của anh thế nào rồi.”

Lưu Thụ Bản: “Đã sắp xếp xong cả rồi, cuối tuần này em ấy có thể đến học, đừng lo, tôi sẽ đích thân giám sát, chắc chắn sẽ để em ấy có thể tham gia đầy đủ khóa học.”

Ninh Thư: “Điều tôi muốn nói là, hoàn cảnh của em ấy đặc biệt, nghe nói gia đình không muốn để em ấy tiếp tục học lên đại học, tiền học thêm của em ấy không bằng để lại sau này đóng học phí đại học vẫn hơn.”

“Tôi sẽ thuyết phục em ấy, kèm cặp thêm em ấy cùng một số bạn học yếu khác trong lớp.”

Lưu Thụ Bân hơi khựng lại: “Được, vậy tôi sẽ trả lại tiền cho em ấy, nói rằng đã có đủ người đăng ký khóa học này.”

Ninh Thư: “Cảm ơn.”

Lưu Thụ Bân: “Chủ nhiệm lớp cuối cấp thật vất vả, cô nhớ bổ sung thêm dinh dưỡng, ban đêm có hơi lạnh, tốt nhất nên chuẩn bị sẵn áo khoác dự phòng ở trường. Ngày mai tôi đến trường đón cô đi ăn tối nhé.”

Ninh Thư: “Ngày mai có buổi họp phụ huynh nên khá bận, chưa chắc đã có thời gian rảnh.”

“Thôi muộn rồi, tôi đi nghỉ đây.”

Buổi họp phụ huynh ngày hôm sau, Ninh Thư nhìn thấy Nghiêm Kiều ngồi ở vị trí của Nghiêm Lễ, lúc này đang cúi đầu xoay xoay cây bút trên tay, xem bài vở của Nghiêm Lễ, nhận thấy cô đến rồi cũng không ngẩng đầu lên.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh mặc vest màu đen đứng ở hai bên phía sau Nghiêm Kiều. Ai không biết còn tưởng hai người này là vệ sĩ cơ đấy, các phụ huynh khác đều phải liếc nhìn bọn họ.

Nghiêm Lễ như thể sống không còn gì nuối tiếc đứng ở cửa sau, nhiều lần đi vào kéo Triệu Vũ Kiệt và La Minh ra ngoài nhưng bọn họ vẫn đứng yên bất động.

Ninh Thư thoáng nhìn qua vị trí của Chu Tư Dao, quả nhiên là còn trống, ba mẹ em ấy không đến.

“Cảm ơn tất cả các phụ huynh đã dành thời gian tham gia buổi họp phụ huynh hôm nay.” Ninh Thư liếc nhìn Triệu Vũ Kiệt và La Minh: “Phụ

huynh nào không có chỗ ngồi thì có thể tìm vị trí trống ngồi vào.”

Triệu Vũ Kiệt kéo kéo cánh tay La Minh, thì thầm nói: “Cô giáo Ninh thật tốt bụng, tôi muốn theo đuổi.”

La Minh: “Ứng hộ cậu.”

Nghiêm Kiều quay đầu lại nhìn Triệu Vũ Kiệt: “Khuyên cậu nên sớm bỏ cái ý định này đi, người ta đã có người thích rồi, là kiều thích như thiêu thân lao đầu vào lửa, cậu không có cơ hội đâu.”

Triệu Vũ Kiệt: “Vốn dĩ là tôi chỉ nói đùa mà thôi, không có ý định muốn theo đuổi thật, nhưng khi nghe cậu nói như vậy lại khơi dậy tinh thần chiến đấu của tôi rồi.”

Nghiêm Kiều phớt lờ anh ta.

Ninh Thư xoay người viết một dãy số lên bảng đen, nâng gọng kính lên sống mũi, giọng nói cao, truyền cảm, đồng thời lại khiến người khác như đang chìm dần vào giấc ngủ: “Chẳng phải chỉ còn 265 ngày nữa là đến kỳ thi đại học rồi sao? Hơn nữa chỉ có 265 ngày...”

.....

Sau khi buổi họp phụ huynh kết thúc, rất nhiều phụ huynh không rời đi ngay lập tức, mọi người đều vây lấy Ninh Thư hết vòng trong tới vòng ngoài, hỏi han xem con em họ ở trường biểu hiện thế nào.

Triệu Vũ Kiệt đi theo một nhóm các bà mẹ trung niên, bị Nghiêm Kiều kéo lại: “Hóng hớt cái gì thế? Đi thôi.”

Ba người ra tới sân, Triệu Vũ Kiệt liền cởi áo vest cầm trên tay, cẩn thận suy nghĩ: “Thực ra ấy mà, tìm một giáo viên cũng tốt, công việc ổn định, có kỳ nghỉ đông nghỉ hè, lại có thể kèm cặp con cái học hành.”

La Minh: “Cậu nghĩ xa xôi quá đó.”

“Đừng có nghĩ cô giáo Ninh ăn vận mộc mạc cổ hủ, thực ra nền tảng rất tốt, bề ngoài xinh xắn.” Triệu Vũ Kiệt vừa nói vừa cân nhắc: “Thân hình cũng đẹp, chỉ có điều ngực hơi nhỏ, nhưng người ta là cô giáo, trong đầu có kiến thức, có thể bổ sung khiếm khuyết về bộ phận ngực, ăn đứt với mấy người ngực to nảo phẳng.”

“Anh thấy thế nào, anh Kiều?”

Nghiêm Kiều thấy ánh mặt trời quá chói mắt, vì vậy anh đưa tay lên che mặt: “Không xinh bằng bạn gái trước và bạn gái trước trước nữa của cậu.”

Anh đã quên bạn gái cũ và bạn gái cũ cũ nữa của Triệu Vũ Kiệt trông như thế nào rồi, anh chỉ không thích ghép Ninh Thư với Triệu Vũ Kiệt lại với nhau, cô là một người tàn nhẫn, vì đàn ông mà có thể nghĩ ra cách nhét bông vào áo ngực. Anh không thể giương mắt lên nhìn anh em tốt của mình nhảy vào hố lửa được.

Đột nhiên một quả bóng rổ bay tới, Nghiêm Kiều giơ tay bắt lấy, đập vài cái trên mặt đất rồi ném lại cho học sinh trên sân bóng.

Triệu Vũ Kiệt: “Lần đầu tiên nhìn thấy cô giáo Ninh tôi đã thích cô ấy rồi, cảm thấy cô ấy chính là người con gái định mệnh của cuộc đời tôi.”

La Minh tán dương Triệu Vũ Kiệt: “Tôi có thể làm chứng, hai bọn tôi cùng nhau nhìn thấy cô ấy, lúc đó đang ở ngoài cửa Thanh Ninh, cái tên này sau đó ngày nào cũng ngồi ngoài để đợi người ta đi qua.”

Nghiêm Kiều: “Cậu cũng nói như vậy về bạn gái trước và bạn gái trước trước nữa của cậu.”

Triệu Vũ Kiệt không còn hào hứng nữa: “Haizz, anh hai, anh làm sao thế? Sao hôm nay anh cứ bóc mẽ em là thế nào?”

Bỗng có một học sinh chạy đến, ôm theo quả bóng: “Thầy Nghiêm, thầy có chơi bóng không ạ?”

“Được.” Nghiêm Kiều xắn tay áo sơ mi lên, vừa ngẩng đầu đã thấy một

bóng người đi vào cổng trường, anh lập tức cau mày ghê tởm, liền quay đầu nói với Triệu Vũ Kiệt và La Minh: “Hai cậu chơi đi.”

Nghiêm Kiều đi về hướng cổng, dựa vào gốc cây nhìn Lưu Thụ Bân. Một lúc sau, thì thấy Ninh Thư từ tòa nhà dạy học đi xuống gặp Lưu Thụ Bân, khoảng cách quá xa, anh không thể nghe thấy họ đang nói gì.

“Sao anh lại tới đây thế?” Ninh Thư nói với Lưu Thụ Bân: “Hôm nay tôi rất bận, lát nữa còn phải gặp một vài phụ huynh đến muộn.”

Cô nhớ rằng mình đã nói với anh ta tuần này cô bận hơi nhiều việc và đợi đến cuối tuần mới có thể gặp nhau.

Ninh Thư quay đầu nhìn về phía cổng trường, trường cấp ba số 1 kỷ luật rất nghiêm khắc, nhân viên bảo vệ sẽ không tùy tiện cho người ngoài vào, chắc hẳn bọn họ đã cho rằng Lưu Thụ Bân là bạn trai cô rồi. Nếu không cô đã yêu cầu gặp anh ta ở ngoài cổng trường.

Lưu Thụ Bân mỉm cười: “Vậy cô làm việc trước đi, tôi đi dạo quanh trường một lát, khi nào xong việc thì gọi điện cho tôi, không phải vội.”

Ninh Thư: “Hôm nay họp phụ huynh, khắp nơi đều là người, chẳng có gì hay để đi dạo cả, anh đến văn phòng tôi đợi đi.”

Lưu Thụ Bân hơi khựng lại: “Được”

Bên cạnh các nữ sinh mặc đồng phục không ngừng qua lại, Ninh Thư cẩn thận quan sát Lưu Thụ Bân, cũng không phát hiện có gì bất thường.

Một giờ sau, Ninh Thư vội vàng trở lại văn phòng tìm Lưu Thụ Bân, sau đó hai người rời khỏi trường, Ninh Thư đề nghị đến ăn ở một tiệm mì gần đó, vừa tiện lại vừa nhanh.

Lưu Thụ Bân: “Cô gầy quá, không được kén chọn, tôi đưa cô đi ăn chút gì đó ngon ngon, lái xe sẽ nhanh thôi.”

Ninh Thư vốn định nói cô không kén ăn, mà chỉ đột nhiên thèm ăn mì mà

thôi, đối với cô đồ ăn nhanh và những quán mỳ mới là cuộc sống hàng ngày của cô.

Khi cả hai đến một khu mua sắm cao cấp trong trung tâm thành phố, Lưu Thụ Bân đã đặt trước bàn trong nhà hàng, đến món ăn cũng đã gọi xong rồi.

“Tôi không biết cô thích ăn gì, nên mỗi món đều gọi một ít.”

Các món ăn đã gọi thì không thể hoàn lại, vì vậy Ninh Thư chỉ đành nói: “Khiến anh phải tốn kém rồi.”

Chẳng ai là không thích khi được yêu thương chăm sóc, Ninh Thư nhìn Lưu Thụ Bân gấp đồ ăn cho cô, trong lòng nảy lên một tia áy náy, những lời nói của Nghiêm Kiều vẫn đang ươm mầm trong lòng, cô không thể nói rằng bản thân mình không hề nghi ngờ hay đề phòng anh ta.

Sau khi ăn trưa xong, Lưu Thụ Bân đưa Ninh Thư trở lại trường học, rồi lại lấy một đồng đồ từ trong cốp xe ra đưa cho Ninh Thư.

Ninh Thư nhìn xuống, logo trên túi đều là những nhãn hiệu đắt tiền, bao gồm cả quần áo và túi xách, cũng như đủ loại thuốc bổ, đông trùng hạ thảo, yến sào. Bình thường khi bắt gặp những cửa hiệu đó cô toàn lướt qua, thậm chí ham muốn mua sắm cũng chẳng có, bởi vì mua không nổi.

“Những thứ này quá đắt giá, tôi không thể nhận.”

Lưu Thụ Bân mỉm cười: “Không sao, tôi tình nguyện tiêu tiền vì cô.”

“Lần trước mua túi cho cô, cô đã trả lại tiền cho tôi, lần này đừng khách sáo vậy nữa.” Anh ta nhìn cô, nói những lời cảm động: “Sau này tiền của tôi cũng sẽ là của em.”

Trước khi Ninh Thư có cơ hội trả lại đồ cho Lưu Thụ Bân thì anh ta đã mở cửa lên xe phóng đi.

Những thứ này nhất định không thể mang về trường, cũng may Vĩnh Ninh Lý gần đó, nên Ninh Thư chỉ đành về nhà trước, đợi sau này tặng lại anh ta

những món đồ có giá trị tương tự. Ninh Thu lòng đầy tâm sự đi về phía Vĩnh Ninh Lý, trên đường bắt gặp Tần Nguyệt Hương đang trở về trường sau khi ăn trưa.

Tần Nguyệt Hương nhìn thoáng qua đồng túi lớn nhỏ trên tay Ninh Thu: “Cô giáo Ninh đi shopping à?”

Ninh Thu: “Không, có người tặng.”

Tần Nguyệt Hương đột nhiên hiểu ra: “Là đối tượng xem mắt của cô tặng phải không?”

Cô ta liếc mắt một vòng quanh người Ninh Thu: “Số cô thật tốt, tìm được một người lắm tiền, sau này trở thành phu nhân trong gia đình giàu có rồi, sẽ chẳng ở cùng đẳng cấp với những người bình thường như bọn tôi nữa.”

Phân tằng thực ra chẳng cần nói đến, nhưng nhất định có thể sống tốt hơn hầu hết mọi người, muốn mua gì liền mua đó.

Tần Nguyệt Hương vỗ vai Ninh Thu: “Cô giáo Ninh, cô là một giáo viên dạy Ngữ văn, nhất định phải có tư cách là một giáo viên dạy văn, đừng để vàng son mê hoặc.”

Ninh Thu: “Cô đang nói cái gì thế?”

Tần Nguyệt Hương cười cười: “Trước mặt tôi đừng giả bộ ngây thơ nữa được không? Ở đây làm gì có ai khác.”

Tần Nguyệt Hương nhìn tên nhãn hiệu khác nhau trên những chiếc túi của Ninh Thu: “Lần trước cô chẳng phải vì mua, mua cái gì ấy nhỉ? Tóm lại là mua một món đồ gì đó rất đắt mà phải ăn mì liền hai tháng, cô quên rồi sao?”

Ninh Thu: “Đó cũng không phải là mua cho tôi, mà là mua đồng hồ tặng cho ba mẹ tôi.”

Tần Nguyệt Hương bĩu môi: “Hư vinh chính là hư vinh, mất công viện cớ

làm gì?”

Ninh Thư không ham hư vinh, cũng chẳng sợ mất mặt: “Chẳng có gì cần giấu giếm, quần áo tôi mặc trên người, bao gồm cả giày dép túi xách, từ trên xuống dưới cộng lại chẳng vượt nổi ba trăm tệ, cô tin không?”

Với tinh thần thật thà, cô lại bổ sung thêm một câu: “Không bao gồm nội y, nội y của tôi đều rất đắt, mấy trăm tệ một bộ.”

Đặc biệt là chiếc áo nịt ngực bên trong, để phát huy tốt tác dụng, thít chặt bằng phẳng, nên cô đã chọn loại tốt nhất.

Tần Nguyệt Hương sờ sờ vào vải áo trên người Ninh Thư, sau đó nhìn chiếc quần tây và giày của cô: “Chất lượng và kiểu dáng vừa hè, cô bị mua đắt rồi, một trăm còn chưa tới.”

Ninh Thư tròn mắt: “Có phải lại muốn cãi nhau nữa không?”

Tần Nguyệt Hương: “Nào dám, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô, đừng để hư vinh làm mờ mắt mà thôi.”

Tiếng chuông báo chuẩn bị vào học từ trường vọng lại, Tần Nguyệt Hương có tiết đầu tiên buổi chiều, nên quay người đi thẳng.

Ninh Thư xách đồ của mình trở lại Vĩnh Ninh Lý, trên đường đi không ngừng nghĩ về những gì Tần Nguyệt Hương vừa nói. Nếu cô thực sự là một người phụ nữ ham hư vinh, một khi lòng tham tiền bạc và vật chất trở dậy qua một thời gian sẽ không thể rời bỏ Lưu Thụ Bân. Đột nhiên nghĩ đến cuộc xung đột giữa Nghiêm Kiều và Lưu Thụ Bân ở sân bóng, đột nhiên Ninh Thư có một suy đoán rất đáng sợ. Lần đầu tiên gặp mặt, Lưu Thụ Bân thấy cô đang nhìn chăm chăm vào chiếc túi hàng hiệu, từ đó anh ta đã coi cô như một người phụ nữ hám tiền hám của?

Sau đó, bắt đầu dùng vật chất tấn công cô, cố gắng dùng hư vinh để kiểm soát cô, khiến cô không thể rời bỏ anh ta. Nếu những gì Nghiêm Kiều nói là sự thật, thì mục đích của Lưu Thụ Bân hoàn toàn không phải cô mà là lợi dụng cô để cô giới thiệu các học sinh nữ trong trường cho anh ta.

Đúng giữa trưa, Ninh Thư bỗng nhiên rùng mình trong ánh nắng ấm áp, như thể đột nhiên rơi vào một động băng cực lớn, cả người vô cùng lạnh lẽo. Tất cả những điều này chỉ là suy đoán, Ninh Thư không dám khẳng định, cũng không dám nghĩ thêm nữa. Điều duy nhất khiến cô do dự đó là Lưu Thụ Bân rất tốt với cô, anh ta gọi một bàn đầy đồ ăn, lại còn tự tay gấp nó cho cô.

Kết quả là chưa đến buổi tối, di chứng của cả bàn đồ ăn đó đã bắt đầu phát tác. Ninh Thư đang sửa lại bài kiểm tra trong phòng làm việc thì mũi cô đột nhiên chảy máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt giấy, cô hoa mày chóng mặt, cứ tưởng màu đỏ đó là mực từ bút chảy ra. Sau đó liền chảy thành dòng, bề mặt giấy trắng bị nhuộm một màu đỏ rực. Ninh Thư vội vàng nhấc bài kiểm tra lên, với khăn ăn lau vết máu trên giấy.

Cô giáo Quách ở một bên nhìn thấy liền sững sốt: “Lau mũi trước đi đã, ngừng đầu lên, lúc này rồi mà còn lo đến bài thi à?”

Cô giáo Quách nhanh chóng giúp Ninh Thư bịt mũi lại, mấy giáo viên bên cạnh cũng chạy tới giúp: “Sao đột nhiên lại ra nhiều máu vậy? Đến phòng y tế cầm máu nhanh lên.”

Một giáo viên khác cầm điện thoại lên gọi 120: “Phòng y tế chỉ cấp cứu những vấn đề gấp gáp, vẫn nên đến bệnh viện thì hơn, cô ra nhiều máu quá.”

Ninh Thư sợ hãi nhìn bàn tay đầy máu của mình: “Không phải tôi mắc bệnh nan y gì rồi đó chứ? Bài kiểm tra mới chấm được một nửa, tôi vẫn chưa muốn chết.”

Cô giáo Quách bảo Ninh Thư đừng có nói nhảm, sau đó cùng một giáo viên khác đưa Ninh Thư đến phòng y tế trường.

Nữ giáo viên đó là một giáo viên thực tập, rất nhất gan, nhìn thấy người mình bị máu của Ninh Thư dính vào, sợ đến bật khóc: “Cô giáo Ninh, chị chịu khó một chút, nhất định phải cố gắng lên.”

Khi cô ấy khóc, Ninh Thư cũng khóc theo.

Cứ thế cho tới phòng y tế, máu vẫn không ngừng chảy, lượng máu này giờ còn nhiều hơn số máu bị chảy từ nhỏ tới giờ cộng lại của cô: “Tôi là nhóm máu A, hay là gọi báo cho bệnh viện trước để người ta chuẩn bị.”

Nữ giáo viên vội vàng dùng khăn giấy ấn vào mũi Ninh Thư, vừa khóc vừa an ủi cô: “Cô giáo Ninh, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Trời ơi, dọa chết tôi rồi, tôi có một đứa em họ hàng xa, lúc nào cũng thế này, cứ tự nhiên lại chảy máu mũi.”

Ninh Thư: “Sau đó thì sao? Không có chuyện gì chứ?”

Nữ giáo viên: “Phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết, con bé ấy bị ung thư vòm họng, giai đoạn cuối, đã mất được gần nửa năm rồi.”

Ninh Thư: “...”

Bị dọa đến nỗi khóc không nổi luôn rồi.

Nữ giáo viên vội vàng nói: “Cô giáo Ninh đừng sợ, chưa chắc cô đã là ung thư vòm họng, tôi nghe nói có một số người có bệnh lý về máu cũng có thể chảy máu mũi.”

Ninh Thư lau máu trên mũi: “Bệnh lý về máu mà cô nói có phải bệnh máu trắng không?”

Nữ giáo viên: “Hình như là đúng.”

Cả hai suýt chút nữa ôm lấy nhau khóc lóc, cô giáo Quách nhìn không nổi nữa đành lên tiếng: “Cứ để bác sĩ khám xem thế nào đã.”

Trong giờ học thể dục, có một học sinh bị căng cơ, nên Nghiêm Kiều phải đưa em ấy đến phòng y tế, vừa đến nơi đã thấy Ninh Thư mặt đầy máu đang ngồi bên trong khóc lóc.

Cậu học sinh lấy thuốc uống rồi rời đi trước, Nghiêm Kiều ở lại, vươn tay kéo một chiếc ghế đến.

Cô giáo Quách: “Cảm ơn thầy Nghiêm.” Nói xong liền đỡ Ninh Thư ngồi xuống ghế.

Bác sĩ của trường đến kiểm tra, giúp Ninh Thư cầm máu, sau đó hỏi cô vài câu: “Chế độ ăn uống của cô gần đây thế nào? Trưa nay cô ăn gì?”

Ninh Thư nhớ lại: “Súp gà nấm, canh đuôi bò, bào ngư... Tôi nhớ không rõ lắm.”

Bác sĩ trường: “Đây đều là những đồ đại bổ, cộng thêm thời tiết giao mùa hanh khô, nóng trong người nên vỡ mao mạch, không vấn đề gì, chú ý chế độ ăn uống thanh đạm, bổ sung thực phẩm giải nhiệt như cà chua, cần tây, mướp đắng... Tôi viết lại vào giấy cho cô.”

“Nếu không yên tâm có thể đến bệnh viện kiểm tra.”

“Súp gà, canh đuôi bò, bào ngư, khi ăn vào thời điểm giao mùa không phải muốn tốt cho cô mà là đang hại cô.”

Cô giáo Quách và nữ giáo viên còn lại thấy không có vấn đề gì nên cũng thả lỏng, thở phào một hơi, hai người họ vẫn còn phải lên lớp nên nhờ Nghiêm Kiều chăm sóc Ninh Thư một chút.

Nghiêm Kiều đưa Ninh Thư ra khỏi phòng y tế, nhìn vết máu trên quần áo cô: “Có đồ để thay không?”

Ninh Thư cúi đầu lèo đẹo đi theo Nghiêm Kiều, cô cứ nghĩ anh sẽ hỏi cô rằng tại sao không nghe lời anh, không tin tưởng anh, mà vẫn hẹn hò với Lưu Thụ Bân, hẹn hò cái kiểu gì mà phải đến cả phòng y tế luôn rồi?

Ninh Thư cảm thấy có chút xấu hổ khi nghĩ đến việc mình sợ chết vừa rồi, giọng nói lí nhí: “Trong văn phòng có một chiếc áo khoác.”

Cô có thể mặc áo khoác để che đi vết máu bên trong, nhưng thời tiết này

hơi nóng, mặc vào sẽ rất khó chịu, lại có mùi máu, thật khó ngủ.

Nghiêm Kiều đưa Ninh Thư tới văn phòng của giáo viên Thê dục ở bên cạnh, cầm một chiếc áo sơ mi trắng trên ghế ném qua cho cô: “Thay cái này đi, tôi chưa mặc đâu.”

Nói xong anh bước ra khỏi văn phòng, trước khi đóng cửa lại nói: “Tôi đứng ở ngoài.”

Ninh Thư cầm áo của Nghiêm Kiều đưa lên chớp mũi ngửi ngửi, thấy mùi thơm thoang thoang của nước giặt. Cô nhìn size trên cổ áo, 3XL, chắc phải đến một mét chín mất, không hổ là giáo viên Thê dục, người cao như vậy. Áo của anh đủ lớn để che lấp mông cô, tay áo cũng quá dài, khiến phần tay áo như đồ diễn của diễn viên kịch.

Nghiêm Kiều nhìn thấy Ninh Thư mở cửa đi ra: “Cô không chỉnh lại một chút à?”

Ninh Thư xắn ống tay áo lên: “Thế này là được rồi.”

Nghiêm Kiều bước tới, chỉnh lại cho ngay ngắn mấy gấu áo Ninh Thư vừa xắn lên, gọn gàng, tự nhiên hơn cô làm rất nhiều.

Anh lại cúi đầu xuống, với lấy eo cô. Ninh Thư vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, hiện tại đang là giờ học, hành lang không có ai, cô khép cổ áo lại, rụt người lại: “Anh muốn làm gì?”

Nghiêm Kiều: “Cô nghĩ tôi muốn làm gì?”

Ninh Thư: “Không dám nói, nói ra sợ anh bảo là tôi mắng anh.”

Nghiêm Kiều: “Vậy thì đừng nói.”

Anh hơi khom người xuống, kéo gấu áo cô vừa nhét vội nhét vàng vào cặp quần ra, sau đó khéo léo thắt lại vào eo cô. Ninh Thư trầm mặc nhìn người đàn ông trước mặt, tư thế này quá ái muội, nhưng anh lại rất có chừng mực, ngón tay chỉ luôn vào lớp vải áo sơ mi mà không hề chạm vào cơ thể cô,

giống như đang chăm sóc một đứa trẻ.

Ninh Thư nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Nghiêm Kiều đứng dậy, lùi lại một bước để xem xét, làn da cô rất trắng, đường viền cổ áo hơi hở, lộ ra xương quai xanh trắng nõn thanh tú, nhìn đến vòng eo thon gọn dường như có thể ôm hết bằng một cánh tay, cùng với chiếc quần jeans ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp.

Anh vừa lòng híp mắt: “Thế này mới đẹp.”

Một giáo viên nữ trở lại văn phòng lấy đồ trông thấy Ninh Thư, cười nói: “Cô giáo Ninh, phong cách Tomboy rất hợp với cô đó.”

Lối ăn mặc của Ninh Thư rất bảo thủ và cổ hủ, cô chưa từng nghe qua từ này: “Phong cách gì?”

Nữ giáo viên: “Phong cách Tomboy, giống như mặc trộm quần áo của bạn trai vậy, rất gợi cảm.” Nói xong liền rời đi.

Ninh Thư quay đầu lại nói với Nghiêm Kiều: “Nói là giống thôi chứ không phải là bạn trai thật.”

Nghiêm Kiều: “Biết rồi.”

Hai người đều không ai đề cập tới Lưu Thụ Bân, ba chữ này giống như bom hẹn giờ vậy, không nhắc đến thì năm tháng êm xuôi, còn hễ nhắc đến thì không phải tôi chết cũng sẽ là anh toi.

Tại căn cứ trên lầu hai Thanh Ninh, Triệu Vũ Kiệt rót cho Nghiêm Kiều một ly bia: “Làm sao thế? Cả tối chẳng thấy sửa câu nào?”

“Thất tình à?”

Nghiêm Kiều châm một điếu thuốc, nhìn khói thuốc bay lên từ đầu ngón

tay: “Đã nói rồi, trước khi Lẽ Lẽ vào đại học...”

“Đừng nói nữa.” Triệu Vũ Kiệt ngắt lời Nghiêm Kiêu: “Trước khi Lẽ Lẽ vào đại học sẽ không tính đến chuyện yêu đương, tôi nghe câu này sắp mòn cả tai rồi.”

Nghiêm Kiêu hít một hơi thuốc lá, cổ họng hơi cay cay.

“Cốc cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ Tiểu Chu đi vào, trên tay bưng theo một chiếc khay: “Chè đường phèn nấm tuyết chỉ còn lại một bát thôi.”

“Gây đây chuyên mùa, thời tiết hanh khô quá, miệng tôi sắp nứt nẻ hết rồi, tôi muốn chè đường phèn nấm tuyết để hạ hỏa.” Triệu Vũ Kiệt nói: “Tôi là người ít tuổi nhất trong số mấy người ngồi đây, hai anh trai có thể tiếp nối tinh thần Khổng Dung nhường lê* được không?”

*Câu chuyện này dùng để dạy trẻ em phải khiêm tốn trong mọi việc và anh chị em nên hòa thuận, nhường nhịn lẫn nhau.

La Minh không thích ăn mấy thứ này: “Ngọt chết cha, chị em phụ nữ mới thích ăn.”

Nghiêm Kiêu liếc nhìn Triệu Vũ Kiệt một cái: “Không nhường.”

Triệu Vũ Kiệt giả bộ ôm ngực, vẻ mặt đau lòng: “Cậu thay đổi rồi, trước kia ngoài Lẽ Lẽ ra thì người cậu yêu thương nhất là tôi, bây giờ thì sao, cậu đã yêu bản thân cậu hơn yêu tôi rồi.”

“Tôi muốn ly hôn với cậu, Lẽ Lẽ sẽ sống cùng tôi.”

“Lão hàng xóm” La Minh ngồi bên cạnh không sợ nhà chưa đủ loạn, còn khoác vai Nghiêm Kiêu: “Kiêu muội, em có thể theo anh, với điều kiện là phải cướp được Lẽ Lẽ lại, nếu không anh cũng chẳng thèm em nữa đâu.”

Tiểu Chu đứng một bên, đỏ mặt nhìn Nghiêm Kiêu che miệng cười trộm.

Nghiêm Kiều liếc nhìn La Minh và Triệu Vũ Kiệt: “Biến mẹ hết đi.”

“Tiêu Chu, gói bát bát chè lại, tôi mang về.”

La Minh nhìn chăm chăm khuôn mặt Nghiêm Kiều: “Không phải trước giờ cậu đều không thích ăn đồ ngọt à, đặc biệt là nấm tuyết, đến đựng đĩa cũng không thèm.”

Triệu Vũ Kiệt cũng nhìn qua, hai người chăm chăm liếc nhìn động tĩnh của Nghiêm Kiều. Cộng thêm cả tiêu Chu, ba người sáu con mắt, không lên tiếng âm thầm giao lưu linh hồn tra hỏi Nghiêm Kiều.

Nghiêm Kiều cầm hộp chè nấm tuyết lên: “Đi đây.”

Một lúc sau, Nghiêm Kiều đứng ở cửa nhà, nghiêng đầu nhìn, thấy đèn trong phòng Ninh Thu vẫn sáng, biết rằng cô chưa ngủ. Anh đặt hộp chè lên bàn ăn, liếc nhìn lên lầu, sau đó lại cúi đầu nhìn hộp chè nấm tuyết đường phèn, rồi đi lên phòng Ninh Thu, vừa giơ tay lên lại hạ xuống. Sau đó, lại đi xuống nhà, lôi điện thoại ra, mở khung chat của Ninh Thu trên Wechat ra gõ một dòng: “Tôi đem chè nấm tuyết đường phèn về, cô có muốn xuống ăn một chút không?”

Sau khi gõ xong, lại xóa đi gõ lại dòng mới: “Có ăn chè nấm tuyết không? Nếu không ăn tôi ném đi đây.”

Anh đưa tay đến nút gửi tin nhắn, nhưng vẫn không ấn xuống, sau đó ném điện thoại sang một bên rồi đi lên lầu một lần nữa. Đi đi lại lại bên ngoài mười phút.

Cuối cùng quyết định đứng ở cửa phòng Ninh Thu gõ một cái: “Bếp ga dùng thế nào?”

Ninh Thu mở cửa, vừa ngẩng đầu lên liền thấy sắc mặt tối sầm của Nghiêm Kiều, như thể không phải anh đang cầu cứu sự giúp đỡ của cô mà là đến để ám sát cô vậy.

Ninh Thu đi xuống phòng bếp, chỉ dẫn lại một lần: “Dùng như thế này.”

“Rất nhiều bạn học sinh trong lớp tôi giống hệt như anh, có một vấn đề mà giảng đi giảng lại, nhưng vẫn không thể nhớ nổi.”

Ninh Thư mắc bệnh nghề nghiệp, gõ gõ lên bếp: “Lần trước tôi cũng đứng ở đây hướng dẫn rồi.”

Nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Nghiêm Kiều đi tới trước bàn ăn, không nghiêm túc nghe giảng, lần sau nếu gặp phải chuyện tương tự mà vẫn không biết làm, bị trừ điểm thì đừng có kêu.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều đang mở chiếc hộp gói đồ ăn, mùi thơm của đường phèn và nấm tuyết xộc thẳng vào mũi. Vừa rồi Lưu Thụ Bân gọi cho cô, hỏi cô có đói không, bảo rằng anh ta nấu ít tổ yến rồi mang qua cho cô. Ninh Thư vừa nghe đến những thứ vừa bổ dưỡng vừa đắt tiền như tổ yến, sò sùng mũi lập tức cảm thấy nóng ran, như muốn trào máu ra lập tức.

Cô cảm ơn lòng tốt của Lưu Thụ Bân qua điện thoại và nói rằng cô đã tắm rửa xong đang chuẩn bị đi ngủ rồi. Cô không muốn gặp Lưu Thụ Bân bây giờ.

Vốn dĩ Ninh Thư rất đói bụng, bị hương thơm này hấp dẫn, lại càng thấy đói hơn, cô sốt sắng nhìn Nghiêm Kiều: “Anh muốn đun lại à?”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng, động tác hơi dừng lại: “Thôi bỏ đi, quá phiền phức, không ăn nữa.” Nói xong liền cầm lên muốn đem đi vứt.

Ninh Thư vội vàng ngăn cản: “Đừng!”

“Ai hay bát cơm đầy, từng hạt là vất vả, sao anh lại cứ thế đem đi vứt, quá lãng phí.” Cô nhìn anh nói: “Hay là cho tôi đi.”

Nghiêm Kiều đứng bên thùng rác, muốn vứt chiếc hộp trong tay lại không thể vứt, anh rũ mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, bất đắc dĩ đưa nó qua: “Cho cô cũng được, nhưng sáng mai phải mua đồ ăn sáng cho tôi.”

Ninh Thư mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Không thành vấn đề.”

Nghiêm Kiều đi vào bếp lấy một chiếc chén sứ trắng, đổ chè trong hộp ra, đẩy tới trước mặt Ninh Thư, rồi xoay người đi lên lầu.

Ninh Thư chạm vào bát, cảm thấy nhiệt độ vừa phải, không ngội không nóng, rất vừa ăn, không hiểu tại sao anh lại cần phải đun lại. Để tránh cho bản thân ăn phải thực phẩm gây nóng, Ninh Thư lấy điện thoại ra search một lúc, chè nấm tuyết đường phèn có tác dụng giải nhiệt. Cô yên tâm vừa ăn vừa xem điện thoại.

Một cư dân mạng đặt câu hỏi, anh ta nói vợ mình nóng trong người, bị chảy máu cam, thì nên ăn gì để giải nhiệt. Có người trả lời rằng ăn chè nấm tuyết đường phèn là tốt nhất, lại còn đẹp da. Ninh Thư ăn đến miếng cuối cùng, đột nhiên hiểu ra.

Cô không ngừng phủ nhận trong lòng với những suy đoán không tốt của mình về Lưu Thụ Bân là vì trước giờ chưa có ai đối xử tốt với cô như vậy, sự do dự, lưu luyến duy nhất của cô cũng chỉ vì Lưu Thụ Bân tốt với cô về mặt đó.

Ninh Thư nhìn xuống chiếc bát sứ đã trống rỗng, trong lòng đột nhiên hiểu ra, cái gì là tốt hư ảo và cái gì là tốt thực sự. Cô biết Nghiêm Kiều là một người thông minh, anh thậm chí còn có thể làm được câu hỏi bổ sung trong đề thi toán, anh biết thắt vạt áo sơ mi thế nào cho đẹp, người như vậy tại sao lại có thể không biết dùng bếp ga cơ chứ?

Nửa giờ trước, cô nghe thấy tiếng lên xuống lầu của Nghiêm Kiều, lại nhìn thấy khung tin nhắn Wechat của anh lúc nào cũng trong tình trạng đang soạn. Cuối cùng cũng chỉ hỏi cô một câu, dùng bếp ga thế nào.

Ninh Thư cởi áo nịt ngực ra đi tắm, cô lật đi lật lại vẫn không ngủ được, cô có thể tin tưởng anh không?

Một lúc sau, Ninh Thư gõ cửa phòng Nghiêm Kiều: “Anh ngủ chưa?”

Nghiêm Kiều đứng cạnh cửa, vừa lau tóc vừa hỏi: “Có việc gì à?”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều, phát hiện ánh mắt anh có chút bất thường, cứ nhìn chăm chăm vào người cô, nhìn hồi lâu rồi lại rời đi, cuối cùng dừng lại trên ngực cô, giọng nói trở nên có chút khàn khàn: “Tại sao lại nhét bông vào trong rồi? Ý cô là gì?”

Ninh Thư: “...”

Nghĩ đến việc anh đem chè giải nhiệt về cho cô, nên cô đành nhẫn nhịn: “Không có nhét bông.”

Nghiêm Kiều: “Bọt biển cũng vậy, chẳng khác gì nhau.”

Ninh Thư tức giận phi luôn về phòng, bực bội hì hụi cuốn áo nịt ngực vào, rồi lại quay lại lần nữa: “Được rồi, lấy bông ra rồi, có thể nói chuyện được chưa?”

Nghiêm Kiều quan sát một chút: “Không đẹp, không đáp ứng được thẩm mỹ của tôi, hay là cô quay về phòng nhét bông vào lại đi.”

-----oOo-----

Chương 15: Tiểu nhân giả tạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chu Tư Dao, sao cậu lại khóc?” Trong ký túc xá nữ của khối mười hai, một học sinh nữ lấy khăn giấy đưa cho Chu Tư Dao, quan tâm hỏi: “Sao vậy? Ai bắt nạt cậu à?”

Chu Tư Dao cầm lấy khăn giấy lau nước mắt, âm ức nói: “Còn là ai được nữa, bà già Ninh chứ ai.”

“Lần trước không phải tớ muốn tham gia lớp dạy ôn thi cấp tốc ở Học Hải sao, họ đã đồng ý cho tớ vào học với mức giá ưu đãi, nhưng đột nhiên lại nói tuyển đủ người cho khóa học rồi.”

Chu Tư Dao siết chặt đống khăn giấy trong tay, run rẩy vì tức giận: “Vừa

hỏi người phụ trách, mới biết bà già Ninh không cho người ta nhận tờ.”

Lâm Đình an ủi nói: “Có phải hiểu lầm gì không? Cô Ninh cơ bản là không cần thiết phải làm vậy, việc này cô ấy cũng chẳng được lợi lộc gì.”

“Cô ấy nhằm vào tờ, ngày từ đầu đã ghét tờ rồi.” Chu Tư Dao lau nước mắt: “Tờ không tin là các cậu không nhìn ra.”

“Những người khác không thuộc bài thì có thể kiểm tra vào hôm sau, chỉ có mình tờ, bắt buộc phải học thuộc trước khi tan học. Các bạn khác phạm lỗi, họ chỉ cần chép phạt ba lần, còn tờ phải chép năm lần.”

Lâm Đình mím môi không nói được gì, bởi vì những gì Chu Tư Dao nói đều là sự thật, cô Ninh thực sự rất nghiêm khắc với bạn ấy hơn những người khác.

Lâm Đình: “Cậu còn thiếu bao nhiêu tiền, từ từ góp, chắc chắn sẽ tiết kiệm đủ thôi.”

“Vấn là sáu trăm.” Chu Tư Dao lại lau nước mắt, vo khăn giấy thành nắm trong tay, trầm giọng nói: “Càng ngày ba mẹ tờ cho tiền tiêu vặt càng ít, họ nói phải tiết kiệm tiền để mua nhà cho em trai tờ, nó mới bé tí tẹo, đang còn học mẫu giáo, bọn họ đã có ý định muốn mua nhà cho nó để nó cưới vợ rồi.”

Lâm Đình biết rằng ba mẹ Chu Tư Dao rất gia trưởng, cô cố động viên bạn mình: “Họ càng phớt lờ cậu, cậu lại càng phải cố gắng.”

“Nếu người khác học đến mười giờ thì cậu phải học đến mười một giờ, nếu người khác chép bài ba lần thì cậu nên chép năm lần.”

Nói đến đây, Lâm Đình chợt nghĩ ra điều gì đó: “Có lẽ cô giáo Ninh không nhằm vào cậu đâu, cô ấy nghiêm khắc với cậu là vì biết hoàn cảnh gia đình cậu.”

“Không thể nào.” Chu Tư Dao ngắt lời Lâm Đình: “Bà già Ninh không tốt bụng vậy đâu, bà ấy chỉ thấy tờ không vừa mắt thôi.”

Đúng lúc này, điện thoại của Chu Tư Dao đổ chuông, cô bạn ngưỡng mộ nói: “Cô Ninh đã trả lại điện thoại cho cậu rồi à? Tớ bị chủ nhiệm Đào tịch thu, chắc là chẳng được trả lại luôn quá.”

Chu Tư Dao ra ngoài ban công nghe điện thoại, khi quay lại rất vui vẻ: “Bên trung tâm Học Hải đồng ý tiếp tục giảm giá cho tớ.”

Lâm Đình cười: “Thế thì tốt quá.”

Chu Tư Dao: “Cậu có muốn đăng ký không? Tớ giúp cậu nói với người ta, xem có thể giảm giá cho cậu được hay không.”

Lâm Đình: “Tớ không đăng ký đâu, tớ cảm thấy cô Ninh giảng rất tốt, chỉ cần chăm chỉ lắng nghe là có thể hiểu hết rồi.”

Chu Tư Dao: “Tớ thì không thể, cứ nghĩ đến việc bà già Ninh cố tình nhắm vào tớ, là tớ học không nổi, vì vậy mới phải ra ngoài học thêm.”

Lâm Đình có chút không vui: “Cậu có thể đừng mở miệng ra là bà già Ninh, bà già Ninh được không? Khó nghe chết đi được, cũng không tôn trọng người khác nữa.”

Chu Tư Dao không trả lời, xem ra là không thể nghe theo.

“Tớ ra ngoài nộp tiền đây, nếu có giáo viên đến kiểm tra phòng thì điếm danh hộ tớ nhé.”

Lâm Đình liếc nhìn thời gian: “Sắp mười giờ rồi, đi ra ngoài muộn vậy không tốt đâu, nguy hiểm lắm.”

Chu Tư Dao cầm chiếc túi xách nhỏ của mình lên: “Người ta đã nói rồi, hôm nay có chương trình giảm giá, sau mười hai giờ là không còn nữa đâu.”

Hai mươi phút sau, Ninh Thư cần danh sách học sinh trong ký túc xá nữ, đi đến gõ cửa phòng: “Chu Tư Dao đâu.”

Lâm Đình thò đầu ra khỏi chăn: “Bạn ấy đau bụng nên tới, tới phòng ý tể rồi ạ.”

Lâm Đình không giỏi nói dối, cứ nói dối là mặt lại đỏ bừng và lắp bắp.

Ninh Thư cau mày, nghiêm túc nói: “Lâm Đình.”

Cô gái nhỏ không khỏi sợ hãi, ngay lập tức nói với cô về việc giảm giá và nộp học phí ở trung tâm dạy thêm của Chu Tu Dao.

Ninh Thư: “Ra ngoài lúc mấy giờ?”

Lâm Đình bị sắc mặt Ninh Thư dọa sợ, vội vàng đáp: “Chín giờ năm mươi ạ.”

Ninh Thư bàn giao lại cho một giáo viên cùng ca kiểm tra ký túc hôm nay, rồi xoay người chạy xuống lầu. Trung tâm dạy thêm của Lưu Thụ Bản cách cổng sau trường học không xa, vì gấp gáp nên Ninh Thư đi theo lối đường tắt trong ngõ. Cổng sau rất vắng vẻ, hoàn toàn khác biệt với phố Thiên Đường sôi động ở cổng trước, như thể là hai thế giới vậy.

Đèn đường trong ngõ đã hỏng, hai vách tường chật hẹp, bóng người che khuất ánh trăng, xung quanh là một mảng tối mịt. Ninh Thư lúc này mới cảm thấy sợ hãi, cô bật đèn ở điện thoại lên, vừa ngẩng đầu liền thấy một bóng đen lao ra trước mặt cô, khiến cô sợ hãi suýt chút nữa thì đánh rơi điện thoại. Đến khi nhìn rõ đó là một con mèo, Ninh Thư mới thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ tiếng mèo kêu lại còn đáng sợ hơn, giống hệt như tiếng trẻ con khóc.

Ninh Thư kinh hãi, trong tiềm thức muốn tìm một chỗ dựa, cô lấy điện thoại ra gọi cho Nghiêm Kiều. Dù sao thì anh cũng là giáo viên Thể dục, lại có dáng người cao lớn, xem ra rất có cảm giác an toàn.

Điện thoại đổ chuông nhưng không có ai trả lời, Ninh Thư vừa cắn răng, căng thẳng tiếp tục đi về phía trước, vừa mở Wechat ra gửi tin nhắn thoại cho Nghiêm Kiều.

“Nghiêm Kiều, không thấy Chu Tư Dao đâu, có lẽ con bé tới chỗ Lưu Thụ Bân.”

“Tôi đang trên đường đến trung tâm Học Hải, không biết có nên gọi cảnh sát không, đợi lát nữa xem tình hình rồi tính sau vậy.”

“Ồ đây quá tối, có chút đáng sợ.”

Cô nói từng câu từng câu vào điện thoại, như thể có ai đó đang cùng cô đi trên đoạn đường tối tăm này vậy.

Tối qua Ninh Thư đã gõ cửa phòng Nghiêm Kiều và nói với anh sự nghi ngờ của mình về Lưu Thụ Bân, hai người đã đi đến thỏa thuận và lập ra một mặt trận thống nhất, lên kế hoạch điều tra Lưu Thụ Bân một cách cẩn thận. Nhưng trước khi họ kịp hành động, Lưu Thụ Bân đã không kiềm chế được muốn tấn công Chu Tư Dao.

Với sự “Đồng hành” của Nghiêm Kiều, cuối cùng Ninh Thư cũng đã băng qua được con hẻm và chạy thẳng tới Học Hải. Công chính đã đóng, bên trong tối đen như mực, trông như chẳng còn ai ở đó cả. Ninh Thư cố gắng gọi cho Lưu Thụ Bân nhưng đối phương đã tắt máy.

Cô quay đầu nhìn ngó xung quanh, đối diện có một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/24.

Sau khi nghe Ninh Thư miêu tả, nhân viên bán hàng nói: “Vừa rồi có một cô gái đến đây sau đó lên xe cùng một người rồi đi rồi.”

Ninh Thư: “BMW trắng phải không?” Đó là xe của Lưu Thụ Bân.

Nhân viên bán hàng gật đầu: “Đúng rồi.”

Ninh Thư: “Cô gái đó tự mình ngồi lên xe hay bị người đó ép buộc?”

Nhân viên bán hàng mỉm cười: “Đương nhiên là tự mình ngồi vào rồi, nếu thật sự bị uy hiếp thì chúng tôi nhìn thấy mà có thể bỏ qua hay sao?”

Ninh Thư chạy một mạch từ trường tới đây, trên trán đổ đầy mồ hôi, nhưng lòng bàn tay lại lạnh buốt. Cô lấy điện thoại ra, dùng tư cách là giáo viên gọi báo cảnh sát, nói rằng học sinh của mình mất tích và có thể đang trong tình trạng nguy hiểm. Sau đó cô làm theo hướng dẫn của cảnh sát rồi đứng yên tại vị trí chờ đợi.

Ninh Thư lo lắng, đi vòng quanh bên ngoài Học Hải, muốn gọi cho mẹ cô để hỏi xem nhà của Lưu Thụ Bản ở đâu, nhưng lại sợ không cẩn thận khiến mẹ cô choáng váng. Chu Tư Dao bị Lưu Thụ Bản đưa về nhà, hay đến khách sạn nào đó cũng còn không biết.

Ninh Thư tự nhủ bản thân mình bình tĩnh lại, những gì cô nghĩ ra được thì chắc chắn cảnh sát cũng nghĩ ra, hành động của bọn họ cũng sẽ nhanh hơn. Cô không ngừng ngó nhìn về phía ngã tư, mong rằng cảnh sát sẽ đến nhanh một chút.

Khi quay đầu lại, đột nhiên cô nhìn thấy tấm rèm của một căn phòng trên tầng hai của trung tâm Học Hải chuyển động, lộ ra một tia sáng, sau đó lại nhanh chóng bị che khuất.

Ninh Thư chạy ra phía cửa chính, đập vào cửa hét lớn: “Chu Tư Dao.”

Trên lầu không có động tĩnh gì, tựa như ánh sáng vừa rồi chỉ là do cô hoa mắt, nhưng cô biết chắc chắn đó không phải là ảo giác. Lưu Thụ Bản không đưa Chu Tư Dao đi mà dùng cách đánh lừa người khác, sau đó giấu cô bé ở Học Hải.

“Tránh ra.” Phía sau truyền đến giọng nói trầm âm mạnh mẽ của người đàn ông, Ninh Thư quay đầu lại nhìn thấy Nghiêm Kiều, đôi mắt cô sáng lên trong vô vọng: ‘Nghiêm Kiều.’

“Vừa rồi tôi bận việc, không tiện mang theo điện thoại.” Nghiêm Kiều lấy từ trong túi ra một chiếc kẹp tóc, chọc chọc hai ba lần vào ổ khóa liền mở được cửa, sau đó quay sang nói với Ninh Thư: “Cô đi theo phía sau tôi, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được xông lên trước.”

Ninh Thư chỉ về phía căn phòng vừa nhìn thấy ánh sáng, sau đó đi theo Nghiêm Kiều về hướng đó. Họ không bật đèn vì không có thời gian để tìm công tắc.

Ninh Thư ngoan ngoan đi theo Nghiêm Kiều lên cầu thang, trong phòng tối om, mỗi bước chân phải dựa vào trực giác, Ninh Thư rất cố gắng cẩn thận mới có thể không bị tụt lại phía sau. Cô bám vào tay vịn trèo lên, vì quá căng thẳng và lo lắng nên vấp phải chướng ngại vật trên mặt đất, nếu không có Nghiêm Kiều kéo lại thì cô đã ngã nhào ra sàn rồi.

“Cẩn thận.” Nghiêm Kiều nắm lấy cổ tay Ninh Thư.

Khi lên đến tầng hai, cả hai nhìn thấy ánh sáng phát ra từ khe cửa phòng.

Ninh Thư áp tai lên cửa nghe ngóng: “Có người đang khóc, là tiếng con gái.”

Nghiêm Kiều lùi lại một bước, “Rầm” một tiếng đá tung cửa phòng. Người trong phòng rõ ràng là vô cùng sửng sốt, vội vàng nhìn ra.

Lưu Thụ Bân nhìn Ninh Thư sau đó lại quay sang nhìn Nghiêm Kiều, cuối cùng ánh mắt chăm chăm hướng về phía Ninh Thư, giọng điệu vừa lo lắng vừa tức giận: “Sao cô lại ở đây? Cô không nên đến đây.”

Nghiêm Kiều kéo Ninh Thư về phía sau mình, sau đó nhìn chăm chăm vào Lưu Thụ Bân, để đảm bảo rằng không có hành động nào của đối phương có thể thoát khỏi tầm mắt anh.

Trung tâm của Lưu Thụ Bân có một dãy phòng, bên ngoài là văn phòng làm việc, bên trong có một phòng ngủ.

Ninh Thư bước vào phòng đóng cửa lại, sàn nhà và giường ngủ bừa bộn, trước giường có một chiếc giá ba chân cùng với chiếc máy quay đang hoạt động, chấm đỏ bên trên máy không ngừng nhấp nháy. Cô gái trên giường nằm co quắp dựa vào tường, đầu tóc bù xù, mặc trên người bộ đồng phục học sinh, quần đã bị tuột đến đùi, da trên cánh tay có vài vết hằn đỏ.

Cơ thể cô bé đang không ngừng run rẩy, mặt mũi tái xanh, mắt lò dò, nước mắt chảy liên tục nhưng không khóc, như thể đã bị mất khả năng ngôn ngữ vì quá sợ hãi vậy.

Cho đến khi Ninh Thu bước tới, cô khẽ lên tiếng gọi: “Chu Tư Dao.”

“Cô là cô giáo Ninh.”

Đột nhiên cô gái dường như bùng tỉnh, hét lên một tiếng, khóc lóc bò ra khỏi giường lao vào vòng tay Ninh Thu.

“Không sao rồi.” Ninh Thu nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Chu Tư Dao, để xoa dịu cảm xúc cho em ấy: “Không sao đâu, cô ở đây rồi.”

Ninh Thu ôm Chu Tư Dao tới sofa, nắm lấy tay cô bé: “Đừng sợ.”

Nói xong liền đứng dậy cầm chiếc máy quay trên giá ba chân ném xuống đất.

“Bộp.” một tiếng, máy quay bị văng ra từng mảnh, Ninh Thu chưa từng nghĩ mình lại có nhiều sức lực đến thế, đã lâu lắm rồi cô chưa từng tức giận tới mức run cả người lên như vậy.

Nhìn chiếc máy quay bị vỡ thành nhiều mảnh, dường như nỗi ám ức phải chịu đựng cũng tan tành theo nó, Chu Tư Dao lại khóc, nhưng giọng nói không còn đánh đá, chua chát nữa.

Ninh Thu nhặt chiếc thẻ nhớ dưới đất lên, ngồi xuống trước mặt Chu Tư Dao: “Em có đồng ý để cô giao thứ này cho cảnh sát không?”

Chu Tư Dao cắn môi, nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn.

Ninh Thu cẩn thận quan sát vết thương trên người Chu Tư Dao, sau đó giúp cô bé mặc nội y lên, dùng ngón tay vuốt lại mái tóc đang rối bù: “Bình thường cô không hay buộc tóc, nên không có dây chun, lát nữa cảnh sát tới cô mượn họ một cái rồi buộc lại cho em sau được không?”

Ninh Thư lấy điện thoại ra, gọi cho giáo viên phụ trách khu nội trú: “Thầy Vương, tôi là cô giáo Ninh, học sinh Chu Tư Dao ở phòng 306 không được khỏe, tôi đưa em ấy tới bệnh viện, phiền anh nói lại với bạn cùng phòng của em ấy, để em ấy đỡ lo lắng.”

“Không sao cả, chỉ là ăn đồ linh tinh nên dạ dày khó chịu thôi.”

Ninh Thư luôn rất nhát gan, sợ bóng tối, sợ chết và sợ rất nhiều thứ khác nữa. Tất cả sự can đảm và điềm tĩnh của cô đều đến từ học sinh của mình, cô phải mạnh mẽ vì cô là giáo viên và cô là người để các em ấy có thể dựa vào.

Sau khi Ninh Thư vào phòng ngủ, Nghiêm Kiều đã đâm Lưu Thụ Bân một cái khiến anh ta ngã lãn ra đất. Lưu Thụ Bân bị đánh mặt mày lấm lem đầy máu, cặp kính cận văng sang một bên, mảnh thủy tinh vỡ nát bắn tung tóe, đáng vẻ sáng sủa hiền lành bình thường luôn ngụy trang trước mặt mọi người lúc này đã biến mất, anh ra gầm lên như con heo đang chờ bị giết thịt: “Mày không thể đánh tao.”

Nghiêm Kiều đè Lưu Thụ Bân xuống đất: “Ông đây muốn đánh mày từ lâu rồi.”

Nói xong lại đâm thêm một cái xuống mặt anh ta: “Cầm thú!”

“Cảnh sát sẽ đến ngay thôi.”

Lưu Thụ Bân bị đánh liên tiếp mấy đòn, anh ta nếm vị máu trên môi, quay đầu nhìn chằm chằm Nghiêm Kiều: “Mày không thể giao tao cho cảnh sát, cô ta đã nhận đồ của tao tức là đồng phạm.”

Ánh mắt Lưu Thụ Bân trở nên ảm đạm, anh ta nhổ ra một ngụm máu: “Nếu muốn chết thì cùng chết.”

Bộ tóc giả trên đầu anh ta rơi xuống, để lộ ra vàng trán hói, khuôn mặt góm ghềnh, tiều tụy, ghê tởm không thể tả.

Nghiêm Kiều tóm chặt lấy mặt Lưu Thụ Bân: “Câm miệng.”

“Đề cô ta nhìn thấy bộ dạng tao thế này, mày rất vui vẻ phải không?” Lưu Thụ Bân chế nhạo: “Nói tao là cầm thú, mày cũng đâu có tốt đẹp gì, đồ tiểu nhân giả tạo.”

Nghiêm Kiều cau mày: “Mày có ý gì?”

Miệng Lưu Thụ Bân bị bóp chặt đến mức biến dạng: “Giả vờ giả vịt cái mẹ gì nữa, mày có dám nói là mày không có ý gì với cô ta không?”

-----oOo-----

Chương 16: Bức thư tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cảnh sát sắp tới, Lưu Thụ Bân liếc nhìn Ninh Thư trước khi bị còng tay dẫn lên xe bằng ánh mắt u ám: “Cô báo cảnh sát?”

Cảnh sát ấn đầu Lưu Thụ Bân nghiêng xuống, nhét vào trong xe: “Câm miệng.”

Một lúc sau, cả nhóm đều được đưa về đồn, Lưu Thụ Bân bị tạm giữ để thẩm vấn, còn Chu Tụ Dao được đưa đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Ninh Thư và Nghiêm Kiều đã lấy xong lời khai, đang ngồi ở phòng đợi.

Nghiêm Kiều quay sang nhìn Ninh Thư thấy cô cau mày: “Đừng lo lắng, đã không sao rồi.”

Ninh Thư tự trách: “Đều tại tôi, không sớm phát hiện ra Lưu Thụ Bân không ổn, lại cũng không nghe lời anh.”

“Không phải lỗi của cô, lỗi là do tên súc sinh kia.” Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư: “Cô đã làm rất tốt, nếu không kịp phát hiện ra vấn đề, chỉ cần chậm một bước thôi thì hậu quả sẽ rất tai hại.”

Ninh Thư càng nhú mày sâu hơn: “Chu Tụ Dao thật sự không sao chứ?”

Nghiêm Kiều đưa một cốc nước cho Ninh Thư: “Em ấy quả thực đã bị tên kia đụng vào, nhưng may là cấp cứu kịp thời nên không bị xâm phạm.”

“Em ấy đã may mắn hơn Lý Kiều Kiều rất nhiều.”

Lý Kiều Kiều chính là nữ sinh lớp A5 đột nhiên không chịu tới trường, Ninh Thư nghĩ tới lần trước, khi gặp em ấy ở trung tâm mua sắm, lúc đó vừa nhìn thấy cô em ấy đã tỏ ra sợ hãi, la hét âm ỹ. Đến giờ Ninh Thư mới biết, hóa ra người Lý Kiều Kiều sợ không phải cô mà là người đứng sau lưng cô – Lưu Thụ Bân.

Sau khi vụ việc xảy ra, Lưu Thụ Bân đã dùng đoạn video quay lại đe dọa Lý Kiều Kiều, nói rằng nếu cô bé dám lên tiếng, anh ta sẽ gửi nó cho ba mẹ và bạn bè em ấy. Nên Lý Kiều Kiều chỉ đành nói rằng em ấy không chịu đến trường vì áp lực học hành quá lớn. Chỉ một chút nữa thôi, thì Chu Tư Dao sẽ trở thành Lý Kiều Kiều thứ hai.

Ninh Thư cắn môi, cô bị Lưu Thụ Bân làm cho tức giận đến mức cả người run lên bần bật: “Sao trên đời này lại có loại cầm thú đó được chứ.”

Nghiêm Kiều đưa tay lên ôm lấy vai Ninh Thư, nhẹ nhàng vỗ vai cô, giúp cô bình tĩnh trở lại.

“Ninh Thư.” một cảnh sát bước vào: “Ra đây một chút.”

Ninh Thư đứng lên, nghi ngờ nói: “Không phải vừa rồi đã lấy xong lời khai rồi sao?”

Viên cảnh sát nhìn Ninh Thư, giọng nói không hề ấm áp: “Không phải phỏng lấy lời khai mà là phỏng thẩm vấn.”

Nghiêm Kiều đứng phía sau Ninh Thư: “Ý anh là gì?”

Ninh Thư quay đầu lại, nhìn thấy sự thù địch trong mắt Nghiêm Kiều, cô kéo tay áo anh lại, thấp giọng nhắc nhở: “Đây là đồn cảnh sát.”

Nghiêm Kiêu có thể đoán ra, chính xác là cái tên súc sinh Lưu Thụ Bân muốn đưa Ninh Thư vào chỗ chết, anh bình tĩnh nhanh chóng nói với Ninh Thư: “Lát nữa cảnh sát sẽ hỏi cô, cứ có gì nói đấy là được.”

Biết cô rất nhát gan, anh đưa tay lên xoa mái tóc cô: “Đừng sợ, tôi ở ngay ngoài cửa.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết, mà ở cửa đợi cô.”

Ninh Thư từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, là một tấm gương điển hình biết nghe lời, thậm chí chưa bao giờ trốn học chứ đừng nói đến việc vào phòng thẩm vấn của đồn cảnh sát.

Đèn trong phòng thẩm vấn sáng trắng khiến người ta nhức mắt, trước khi đóng cửa, Ninh Thư quay đầu lại nhìn thấy Nghiêm Kiêu đang đứng cách cửa không xa. Điều này có vẻ không đúng quy định nên anh đã bị một viên cảnh sát kéo ra cảnh cáo.

Anh có dáng người cao lớn, phải đến một mét chín, cao hơn nhiều so với người bình thường, khuôn mặt lúc nào cũng lôi thôi hay tỏ vẻ lạnh lùng và không dễ kích động, lại vừa kiêu hãnh và phóng túng.

Ninh Thư mỉm cười với Nghiêm Kiêu để anh yên tâm. Nửa giờ sau, Ninh Thư từ cuối hành lang đi tới, nhìn thấy Nghiêm Kiêu đang đứng đợi cô, lúc này anh cũng đang quay đầu lại nhìn cô.

Ninh Thư bước tới: “Không sao rồi, cảm ơn anh.”

Điểm mấu chốt mà Ninh Thư bị hỏi trong phòng thẩm vấn chính là cô có nhận đồ của Lưu Thụ Bân hay không, nếu có thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Đây cũng là lý do tại sao Lưu Thụ Bân dám can đảm lấy Ninh Thư, muốn kéo cô xuống nước.

Ninh Thư trong lòng mừng thầm, cũng may tối qua cô đã gõ cửa phòng Nghiêm Kiêu, anh có yêu cầu cô trả lại đồ cho Lưu Thụ Bân, nên sáng sớm nay anh đã giúp cô gửi chuyển phát nhanh đóng đồ đó đi.

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư: “Tôi không nhận ngân phiếu đâu.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Vậy đưa anh tiền mặt?”

Thấy Nghiêm Kiều thờ ơ, có vẻ hài lòng, Ninh Thư nói: “Nếu anh bảo tôi ngấm ngấm giúp Nghiêm Lễ để em ấy có được một suất thi đấu giải của tỉnh hay của thành phố thì xin lỗi, như vậy không công bằng với các học sinh khác.”

Nghiêm Kiều cười: “Nếu Lễ Lễ nhà chúng tôi muốn có vị trí đó thì thằng bé có cần đi cửa sau không?”

Ninh Thư nghĩ ngợi một chút: “Cũng có lý.”

Người này không muốn tiền, cũng không có điều gì liên quan tới Nghiêm Lễ, cô không đoán ra được anh muốn gì.

Ninh Thư: “Anh cứ nói thẳng ra đi, chỉ cần tôi có nhất định sẽ cho anh.”

Nghiêm Kiều: “Mời tôi ăn cơm.”

Ninh Thư mỉm cười, giọng điệu táo bạo: “Không vấn đề, đây cũng được tính là yêu cầu sao, hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Nghe tôi nói hết đã.” Nghiêm Kiều lùi lại một bước, nhìn trên nhìn dưới đánh giá Ninh Thư một vòng, khá không hài lòng với bộ dạng của cô lúc này: “Như thế này chắc chắn là không được.”

Ninh Thư nhìn xuống bản thân, áo phông đen, quần xám, giày đen, cô cảm thấy chẳng có vấn đề gì cả: “Thế này không được?”

Nghiêm Kiều cong môi: “Lần trước đi ăn với Lưu Thụ Bản thế nào thì lần này đi ăn với tôi cũng phải vậy.”

Ninh Thư còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi xách, cô liếc mắt nhìn rồi bắt máy: “Mẹ.”

“Con biết mẹ không muốn làm hại con, mẹ cũng không biết Lưu Thụ Bân là người như vậy, con không trách mẹ.”

“Con không sao, ba mẹ đừng tới.” Ninh Thư liếc nhìn Nghiêm Kiều: “Mẹ yên tâm, có thầy giáo khác ở trường tới đây cùng con, mọi việc sẽ được giải quyết nhanh thôi, một lát nữa là có thể về nhà rồi.”

.....

Cuối cùng thì ba mẹ Chu Tư Dao cũng không tới, nghe nói bọn họ đang đưa em trai em ấy đi du lịch nước ngoài, nên không thể đến được. Ninh Thư đưa Chu Tư Dao về nhà mình ở biệt thự trong khu Vĩnh Ninh Lý. Sau khi Chu Tư Dao ngủ thiếp đi, Ninh Thư mới ra khỏi phòng, định ngồi trong sân một lát. Đêm nay, chắc chắn mất ngủ, tốt hơn hết là ra ngoài ngắm trời đêm rồi đợi bình minh.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều cũng chưa ngủ, anh đang ngồi trên ghế, ngậm điều thuốc lá trên môi, đầu thuốc lập lòe sáng.

Thấy Ninh Thư, Nghiêm Kiều vội dập tắt điều thuốc: “Không ngủ được à?”

Cô đã tắm rửa xong và thay một bộ quần áo thoải mái mặc ở nhà bằng chất liệu cotton màu hồng, cổ áo búp bê, không đeo kính, mái tóc buông hờ trên vai, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, làn da trắng ngần dưới ánh trăng, tổng thể trông hết như búp bê vậy. Anh cảm thấy rất đẹp, nên nhìn thêm một lúc, đột nhiên có suy nghĩ muốn giấu cặp kính cận của cô đi, khiến cô mãi mãi trẻ trung và mềm mại như lúc này.

Nghiêm Kiều: “Khi nào ba mẹ Chu Tư Dao tới?”

“Chiều mai.” Ninh Thư và Nghiêm Kiều đang ngồi cạnh nhau: “Chu Tư Dao có một cái tên thường gọi ở nhà, là Chiêu Đệ*.”

*Chiêu đệ: tức là trong những gia đình có lối suy nghĩ cổ hủ, phong kiến, trọng nam khinh nữ, khi sinh đứa con đầu tiên là con gái thì sẽ đặt tên gọi ở nhà là Chiêu Đệ, chiêu tức là chiêu mộ, tìm kiếm, đệ tức là em trai, có nghĩa là họ cầu mong đứa con tiếp theo của họ sẽ là con trai.

Nghiêm Kiều rời ánh mắt khỏi khuôn mặt Ninh Thư: “Là Chiêu Đệ trọng nam khinh nữ?”

Ninh Thư nhìn bầu trời đen kịt phía xa: “Có một câu nói nhất định anh đã từng nghe, những đứa trẻ không có ô thì bắt buộc phải học cách chạy thật nhanh.”

“Nhất là những đứa trẻ không được cha mẹ mình và số phận ưu ái, chúng phải chăm chỉ làm việc, cố gắng không bị gia đình hoặc số phận ruồng bỏ.”

Nghiêm Kiều quay đầu lại nhìn Ninh Thư: “Sao lại cảm thông như vậy, đừng nói với tôi rằng trong nhà cô cũng có một đứa em trai đó nhé.”

Ninh Thư hí mắt cười nhìn Nghiêm Kiều: “Anh thấy tôi giống vậy sao?”

Nghiêm Kiều: “Không giống, ba mẹ cô đối xử với cô rất tốt, mỗi mày đều đúng mười giờ gọi điện tới hỏi han tình hình của cô.”

Ninh Thư vén tóc lên tai, đưa hai tay lên che mắt, khiến người khác không biết cô đang nghĩ gì.

Ninh Thư không nói thêm gì nữa, cô trở vào phòng rót hay ly nước, đưa Nghiêm Kiều một ly.

Nghiêm Kiều đón lấy ly nước: “Nghe nói Chu Tư Dao luôn tỏ ra không tôn trọng cô.”

Ninh Thư: “Em ấy chưa bao giờ thích tôi, nghĩ rằng tôi đang cố tình nhắm vào em ấy.”

Trong lớp có rất nhiều học sinh không thích cô, thực ra cô đều biết cả.

“Nếu như là người khác tôi sẽ không quan tâm.” Ninh Thư nhìn một khóm trúc đào bên cạnh tường, giọng nói dịu đi một chút: “Nhưng các em ấy không phải là ‘những người khác’, mà là học sinh của tôi.”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều: “Ví dụ, nếu hôm nay anh là người bị Lưu Thụ Bân quấy rối, anh nghĩ xem tôi có bận tâm tới không?”

Nghiêm Kiều thấy hơi buồn nôn: “Đổi ví dụ khác đi.”

Ninh Thư: “Được, đổi thành ai bây giờ?”

Nghiêm Kiều không chút do dự nói: “Triệu Vũ Kiệt hoặc là La Minh cũng được.”:))

Ninh Thư muốn đổi một hoàn cảnh khác: “Nếu hôm nay Lưu Thụ Bân bị Triệu Vũ Kiệt quấy rối, tôi nhất định sẽ mặc kệ.”

Nghiêm Kiều: “Nói đúng lắm, tôi cũng mặc kệ.”

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư và nói tiếp: “Chu Tư Dao như vậy với cô tại sao cô lại tốt với em ấy vậy, không cảm thấy làm thế là không đáng sao?”

Đèn trong sân mờ ảo, những con bướm đêm chập chờn qua lại.

Đột nhiên Ninh Thư hỏi Nghiêm Kiều: “Nghề nghiệp của tôi là gì?”

Nghiêm Kiều: “Giáo viên.”

Ninh Thư: “Giáo viên có nghĩa vụ gì?”

Nghiêm Kiều: “Dạy học.”

Ninh Thư: “Còn gì nữa?”

Nghiêm Kiều nhìn chăm chăm vào mắt Ninh Thư: “Trồng người.”

Anh hiểu ngay ý của cô, cũng giống như bác sĩ cứu người bị thương, lính cứu hỏa chữa cháy và những người cứu trợ thiên tai hay công nhân xây dựng nhà cửa, thì nhiệm vụ của một giáo viên là dạy và giáo dục mọi người. Góc nhìn của học sinh cấp ba là chưa trưởng thành, còn thiếu hiểu biết, giống như những cái cây mọc cạnh nhau cần người làm vườn giúp

chúng đứng cho ngay ngắn. Đây không phải là một lời phàn nàn mà là bản phận của một người thầy.

Nghiêm Kiều biết Ninh Thư là một giáo viên tốt và việc chăm sóc Chu Tư Dao cũng nằm ngoài nghĩa vụ của một giáo viên, nhưng anh cảm thấy có gì đó không đúng, như thể cô đang dùng lý do này để che đậy điều gì đó vậy.

Nghiêm Kiều không kìm được lòng, lại hỏi: “Nhà cô thực sự không có em trai sao?”

Ninh Thư bật cười: “Không, anh không tin có thể xem hộ khẩu nhà tôi.”

“Hơn nữa anh cũng có thể nhìn ra ba mẹ tôi đối xử với tôi rất tốt, hoàn toàn khác với gia đình Chu Tư Dao.”

Nghiêm Kiều chỉ đành nghĩ rằng mình đang quá đa nghi. Hai người không ai nói thêm câu nào, Ninh Thư dựa vào lưng ghế nhắm mắt một chút, lại phát hiện mình ngủ không được, chỉ có thể mở to hai mắt ngắm nhìn bầu trời.

Có thể đêm tối sẽ khiến người ta mất cảnh giác, rất nhiều bí mật không muốn nói đều bị tiết lộ trong hoàn cảnh này.

Ninh Thư nói nhỏ: “Thật ra tôi biết bó hoa hồng trong ngày Nhà giáo là do Nghiêm Lễ mua, còn thiệp chúc mừng là của Tạ Thành Thành.”

Hai cậu nói rằng đó là ý tưởng của cả lớp, ban đầu cô còn cho rằng là như vậy, nhưng sau đó nghĩ lại, mới phát hiện là không phải.

“Sai rồi.” Nghiêm Kiều tiếp lời: “Bó hoa đó không phải do Lễ Lễ mua.”

Ninh Thư tự giễu cười: “Đừng có lừa tôi nữa, tôi biết không phải do học sinh cả lớp mua.”

Nghiêm Kiều: “Là tôi mua.”

Ninh Thư: “Anh đang cướp công của Nghiêm Lễ đây à?”

“Tiền tiêu vặt của nó đều là do tôi cho, nó tiêu tiền của tôi.” Nghiêm Kiều nhìn vào mắt Ninh Thư: “Vậy nên bó hoa đó là do tôi mua.”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều, ánh sáng của những ngọn đèn rơi xuống mắt anh, như thể cả bầu trời đầy sao đang ở trong đó, sâu thẳm, sáng ngời.

“Được rồi, vậy cảm ơn anh, học sinh Nghiêm Kiều.”

Sau đó, hai người lại không ai lên tiếng, lúc này có một hai con muỗi đang bay vòng vòng, Ninh Thư về phòng lấy bình xịt đuổi muỗi, xịt lên cánh tay Nghiêm Kiều, không khí xung quanh bị mùi thơm của bạc hà xâm chiếm. Đẳng xa vọng lại tiếng ếch kêu, đánh thức những người đang say giấc, bốn căn nhà cách đó không xa đồng loạt sáng đèn. Màn đêm bỗng bớt hiu quạnh.

Ninh Thư đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: “Khi tới Học Hải, ở trong phòng ngủ chăm sóc Chu Tư Dao, tôi nghe thấy cuộc đối thoại giữa anh và Lưu Thụ Bân, hai người nói cái gì thế?”

Nghiêm Kiều tựa vào lưng ghế, nhìn lên trời: “Không có gì.”

Lưu Thụ Bân nói rằng anh là một tên tiểu nhân, hỏi anh có dám thừa nhận bản thân không có ý gì với Ninh Thư hay không. Anh không kịp trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào. Đột nhiên quên luôn việc đó, anh hoàn toàn không cần phải để ý đến Lưu Thụ Bân. Nhưng với câu hỏi cuối cùng đó của anh ta đã khiến anh đấu tranh tư tưởng rất lâu.

Nghiêm Kiều ngược mắt lên quang cảnh trước mặt, khoảng sân đã được Ninh Thư dọn dẹp lại một lần nữa, còn trồng một ít rau và hoa, nó không còn giống căn nhà ma ám mà người mọi người đi qua đều phải né tránh nữa.

Nghiêm Kiều quay đầu lại nhìn Ninh Thư: “Đừng quên cô còn nợ tôi một bữa cơm đó.”

Ninh Thư cười: “Yên tâm, tôi là người giữ chữ tín, không quýt đâu mà lo.”

“Tôi có một tật xấu.” Nghiêm Kiều mỉm cười, đôi mắt hoa đào cong lên:
“Lòng tự trọng của tôi tương đối cao, không chấp nhận bị phân biệt đối xử.”

Trực giác Ninh Thụ cho biết cái người này sắp nói ra chuyện gì đó xấu xa:
“Anh nói thẳng đi.”

Nghiêm Kiều: “Lần đầu hẹn hò với Lưu Thụ Bân cô ăn diện thế nào, thì hôm ăn cơm với tôi cũng phải như thế, nếu không chính là chà đạp lên lòng tự trọng của tôi, coi thường tôi.”

Anh liếc nhìn ngực cô: “Cho dù là bông hay gì đi nữa thì cũng phải nhét vào nhiều hơn so với lần gặp Lưu Thụ Bân.”

Ninh Thụ bực tức nói: “Tôi đã nói rồi, không có nhét bông, cũng không nhét bọt biển.”

Nghiêm Kiều: “Thật không? Tôi không tin.”

Ninh Thụ che ngực lại, giơ chân đá vào bắp chân Nghiêm Kiều, chửi bới:
“Đồ lưu manh, anh nhìn chỗ nào thế?”

Nói đến đây, Ninh Thụ mới nhớ ra: “Anh trả son môi lại cho tôi, hơn hai trăm tệ một cây đó.”

Nghiêm Kiều dựa vào lưng ghế, hai tay đặt ở sau đầu, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Tôi nói rồi mà, ném đi rồi.”

Ninh Thụ: “Trả son lại cho tôi.”

Nghiêm Kiều: “Không có thật, tôi là đàn ông giữ cái đó làm gì?”

Ninh Thụ sốt sắng, nhìn chằm chằm vào mắt Nghiêm Kiều: “Ai mà biết được, ngộ nhỡ anh rình lúc nào không có người liền đem ra tô trộm thì sao.”

Nghiêm Kiều đưa tay lên xoa xoa mái tóc Ninh Thụ, ngữ khí đem theo sự

sủng nịnh mà chính bản thân mình cũng không nhận ra: “Đây là cô nói đó, chứ nếu Triệu Vũ Kiệt dám nói thế với tôi, tôi sẽ khiến cậu ta chẳng thể ngấm nổi bình minh hôm nay rồi.”

Ninh Thư hàm hừ tức giận, không muốn nói chuyện với Nghiêm Kiều nữa, cô ngồi lại trên ghế thêm một lúc, mặc cho Nghiêm Kiều trêu chọc thế nào cô cũng mặc kệ anh.

Khi những tia nắng đầu tiên buông xuống, Chu Tư Dao bước ra khỏi phòng. Cô gái đang mặc bộ đồ ngủ và đi dép lê của Ninh Thư, lúc này đang đứng trước cửa, những ngón tay túm chặt lấy bộ quần áo trên người, hơi cúi đầu, còn chưa lên tiếng đã bắt đầu khóc: “Cô Ninh, em xin lỗi.”

Ninh Thư đứng dậy đi lại gần, không nói gì chỉ ôm chặt cô bé vào lòng thật lâu. Kể từ ngày hôm đó, cho tới sau này, Chu Tư Dao lên đại học, kết hôn, sinh con, đến khi tuổi già sức yếu cũng không bao giờ gọi Ninh Thư là bà già Ninh nữa. Cô bé luôn nói với mọi người rằng, đây là cô giáo Ninh, người thầy tốt nhất trên thế giới.

Vào ngày thứ năm sau khi Lưu Thụ Bân bị bắt, Ninh Thư có tiết dạy ở lớp A5, vừa vào liền thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang ngồi cạnh cửa sổ, ánh mặt trời rơi xuống người em ấy, đột nhiên khiến người ta có một cảm giác rất ấm áp. Cô gái vẫn không cười, nhưng cũng không gục ngã và la hét nữa, khiến mọi người thấy hy vọng rằng thời gian sẽ chữa lành mọi thứ.

Đứng trên bục giảng, Ninh Thư mở sách ra, đẩy gọng kính trên sống mũi lên: “Một bạn đứng lên đọc thuộc lòng.”

Bên dưới ồ lên một tiếng, lớp học đang hỗn loạn đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả học sinh đều cúi đầu, lúc này chẳng ai dám nhìn giáo viên cả.

Ánh mắt Ninh Thư rơi vào cô gái duy nhất bên cửa sổ đang không cúi đầu: “Lý Kiều Kiều, em đọc đoạn một đi.”

Lý Kiều Kiều đứng dậy, bắt đầu đọc thuộc lòng, cô bé đã nghỉ học quá lâu nên không thuộc lắm, rất nhiều câu vấp vấp, đến đoạn cuối thì ngừng hẳn.

Sau một lúc im lặng, trong lớp bỗng vang lên tiếng vỗ tay. Lý Kiều Kiều đứng giữa những tiếng vỗ tay đó, sắc mặt khẽ cảm động, tuy nhợt nhạt nhưng lại xinh đẹp vô cùng.

Sau khi tan học, Ninh Thu ra khỏi lớp A5, như thường lệ cô đứng ở cửa sau của lớp A6, nhìn ngó kiểm tra xung quanh, trong lớp đang loạn như cào cào, vệ sinh lớp cũng không tốt. Ninh Thu nhặt một tờ giấy bị vo tròn trên mặt đất, vừa định ném vào thùng rác thì lại mở ra xem. Thật không thể tin được, hóa ra đó là một bức thư tình.

Đột nhiên Ninh Thu cảm thấy hoa mày chóng mặt, như thể mình sắp tụt thế đến nơi, không phải là bị chủ nhiệm Đào hay Tần Nguyệt Hương truy sát thì cũng sẽ là Nghiêm Kiều, Triệu Vũ Kiệt hoặc La Minh.

“Cô Ninh.” một giọng nói vang lên từ phía sau: “Cô đang nhìn cái gì thế?”

Chủ nhiệm Đào chấp hai tay sau lưng, nhìn về phía Ninh Thu, cô nhanh chóng vo tròn tờ giấy lại, nắm chặt trong lòng bàn tay: “Không có gì ạ.”

Chủ nhiệm Đào không để ý lắm, ông ta nhìn qua phòng học của lớp A6 một vòng rồi bảo Ninh Thu đến bên ngoài hành lang: “Tiết tự học tối nay tôi với cô ra sân vận động để tóm mấy đứa yêu đương nhé.”

Ninh Thu vừa nghe thấy hai từ yêu đương, lập tức như muốn chết đến nơi.

Chủ nhiệm Đào hạ giọng, nói một cách thần bí: “Lần này phải bí mật hành động, lát nữa tôi sẽ gửi chiến lược sang điện thoại cô, chúng ta sẽ bắt ngờ đi tóm tụi nó.”

“Cô chú ý đến đồ nguy trang, hỏi mượn bộ đồng phục của học sinh mặc vào.”

Ninh Thu cả kinh: “Hả?”

“À!”

“Được.”

Chủ nhiệm Đào tràn đầy tinh thần ‘chiến đấu’, không chú ý đến sự khác thường của Ninh Thư: “Hết giờ tự học buổi tối sẽ gặp nhau ở gốc cây thứ ba từ trái qua phải, over.”

-----oOo-----

Chương 17: Bóp nghẹt dấu hiệu yêu sớm khi còn ở trong nôi!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giờ tự học buổi tối, Ninh Thư lúc thì ở lớp A6 lúc thì lại chạy sang lớp A1 ở cuối hàng lang. Người viết thư tình cho Nghiêm Lễ là một cô gái có tên Đàm Duyệt Nhiên học ở lớp A1, chữ viết khá đẹp, đẹp hơn của Nghiêm Lễ rất nhiều. Yêu sớm là không tốt, chữ có đẹp đến đâu cũng không nên yêu sớm.

Ninh Thư đứng ở cửa sau lớp A1, kiễng chân nhìn vào trong lớp học. Cô có chút ấn tượng về cô bé đó, hình như em ấy là người dẫn chương trình trong bữa tiệc tết dương lịch năm ngoái, là một cô nhóc khá kiêu kỳ, da rất trắng, mặt trái xoan, khuôn mặt xinh xắn. Ninh Thư chỉ có thể nhìn bóng lưng cô bé từ phía sau, vì vậy cô lại đi đến cửa trước lần nữa, nhìn lần lượt từng bàn một, cuối cùng cũng nhìn cô gái.

Đàm Duyệt Nhiên đang làm bài tập, Ninh Thư để ý thấy trong vòng năm phút đồng hồ mà em ấy soi gương tới bốn lần. Mặc dù đang mặc đồng phục, nhưng cổ áo không được kéo hết lên, để lộ chiếc nơ nhỏ của chiếc áo bên trong, thật đẹp mắt. Học sinh lớp A1 ngăn người nhìn Ninh Thư, không biết giáo viên của lớp khác tới đây làm gì, cô cũng không có dạy lớp bọn họ.

Ninh Thư hắng giọng: “Kỷ luật không tôi, tiếp tục phát huy.”

Nói xong cô lại chấp tay sau lưng giả vờ bình tĩnh rời đi, ai đó không biết còn tưởng cô đã được thừa kế “Ngai vàng” của chủ nhiệm Đào và được

thăng chức rồi cơ.

Ninh Thư quay lại lớp A6, đi lên đi xuống quanh lớp, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Nghiêm Lễ. Trông Nghiêm Lễ không có vẻ gì là bất thường, như thường lệ cậu cũng đang chăm chỉ làm bài. Không thể không nói, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, nhìn cậu giống anh trai đến sáu bảy phần. Làn da rất trắng, không có vẻ khinh khỉnh như ở Nghiêm Kiều, khí chất của cậu xem ra rất cao quý. Góc nghiêng rất ưa nhìn, giống như bước ra từ truyện tranh vậy, đặc biệt là khi đang chăm chú suy nghĩ.

Đến cả Ninh Thư cũng không nở rời mắt, trong lòng thầm nghĩ chắc cả đời mình cũng không sinh ra được một đứa trẻ xinh đẹp như vậy, trừ phi là kết hôn cùng anh trai tên nhóc này.

Thực ra ngoài việc Nghiêm Kiều không có nhà, không có xe, bản thân anh tuy hơi nghèo một chút, cũng hơi lố một chút, hơi độc mồm độc miệng một chút, dáng người cũng quá cao, lại hút thuốc, xăm hình, đánh nhau... Ngoài những cái đó ra thì không có thêm khuyết điểm nào nữa.:))

Ninh Thư kịp thời ngăn chặn suy nghĩ vớ vẩn của mình, sau đó gọi Nghiêm Kiều ra ngoài hành lang: “Tôi nay sau khi tan học em có việc gì không?”

Nghiêm Lễ dường như đang đắm chìm trong bài vở nên có chút bối rối trước câu hỏi của Ninh Thư, cậu dùng đôi mắt đen sáng ngời nhìn cô: “Về ký túc đi ngủ ạ.”

Ninh Thư đang cầm trên tay cuốn sách giáo khoa Ngữ Văn, bên trong có kẹp bức thư tình bị vò nát, cô hỏi: “Có thật là về thẳng ký túc ngủ không?”

Nghiêm Lễ: “Không phải ạ.”

Trong lòng Ninh Thư chợt hốt hoảng, cô nghi ngờ tối nay Nghiêm Lễ đến sân vận động hẹn hò, việc này chẳng phải sẽ bị chủ nhiệm Đào tóm gọn sao?

Nhớ lại Đàm Duyệt Nhiên trong lớp A1 vừa rồi, cứ hờ chút là lại nhìn vào gương, sau đó tủm tỉm cười, điển hình của thiếu nữ đang trong thời kỳ

mộng mơ, vừa nhìn đã biết có vấn đề.

Nghiêm Lễ tiếp tục nói nốt câu vừa rồi: “Không về ký túc luôn mà đến chỗ anh trai em ăn đêm ạ.”

Ninh Thư cẩn thận quan sát biểu hiện của Nghiêm Lễ, thấy cậu không có vẻ gì là đang nói dối: “Thật sao?”

Nghiêm Lễ mỉm cười: “Hay là cô đi cùng em luôn đi, mấy anh của em thấy cô nhất định sẽ rất vui mừng.”

Đúng lúc này Ninh Thư nhận được điện thoại của chủ nhiệm Đào, nói với cô rằng kế hoạch hành động phải hoãn sang ngày mai, chủ nhiệm Đào không nói lý do, chỉ nói rằng đó là bí mật quân sự, không thể tiết lộ cho một cán bộ cấp thấp như cô. Chủ nhiệm Đào quá nhập tâm vào vở kịch, Ninh Thư cũng không hỏi nhiều, sợ rằng chủ nhiệm Đào sẽ nghi ngờ cô đang cố tình dò hỏi thông tin và thông đồng với địch tạo phản.

Ninh Thư cắt điện thoại, nói với Nghiêm Lễ: “Được, lát nữa tan học cô sẽ đi cùng em, vừa hay có chút chuyện cần nói với anh trai em.”

Khi tiếng chuông báo hết giờ tự học buổi tối vang lên, Nghiêm Lễ là người đầu tiên lao ra khỏi lớp học, Tạ Thành Thành ở phía sau hét lớn: “Này, chạy nhanh thế, chờ tôi với.”

Nghiêm Lễ quay đầu lại: “Hôm nay không được, có việc rồi.”

Tạ Thành Thành nhất thời bất mãn mắng: “Việc gì? Còn có việc quan trọng hơn cả tình yêu của hai ta sao?”

Nghiêm Lễ: “Việc nhà.”

Cậu chạy một mạch tới cửa phòng làm việc của Ninh Thư, sau đó phanh gấp rồi ổn định lại hơi thở, cẩn thận chỉnh trang quần áo, tiếp đến gõ cửa một cách lịch sự, mỉm cười nói: “Cô Ninh, em đến đón cô ạ.”

Ninh Thư đã dạy học được năm năm và đây là lần đầu tiên cô được học

sinh đón. Đừng nói đến Ninh Thư, ngay cả một người đã giảng dạy hơn mười năm là cô giáo Quách cũng chưa từng được đối xử như vậy, cô ấy nói đùa: “Tôi phải làm gì khi trái tim thiếu nữ đột nhiên trỗi dậy bây giờ?”

Ninh Thư mỉm cười thu dọn bàn làm việc, nhớ tới lúc Nghiêm Kiều còn chưa chuyển tới khu Vĩnh Ninh Lý, anh cũng đã đưa cô về nhà, còn nói mẹ anh từng dạy anh rằng nếu đưa một cô gái về nhà nhất định phải đợi đến khi cô ấy đi vào nhà và không thấy bóng người nữa mới được rời đi. Có thể nói rằng hai anh em họ đúng là cùng một trứng.

Nghiêm Lễ lại có ngoại hình đẹp như này, tính cách tốt hơn anh trai cậu nhiều, sau này trưởng thành không biết sẽ khiến bao nhiêu cô gái đắm đuối si mê. Nghĩ đến đây, Ninh Thư không khỏi bật cười, một đứa trẻ ngoan như vậy sao lại yêu sớm được cơ chứ, sắp thi đại học đến nơi rồi, nhất định sẽ ảnh hưởng tới việc học tập.

Nghiêm Lễ cầm lấy túi xách của Ninh Thư, giúp cô xách nó. Hai người bước ra ngoài cổng trường, có Ninh Thư đi cùng, Nghiêm Lễ không cần phải trèo tường nữa, cậu quay đầu lại hỏi Ninh Thư: “Cô Ninh, cô đã thích ai chưa?”

Ninh Thư: “Chưa có, sao thế?”

Nghiêm Lễ: “Để em giới thiệu cho cô một người.”

Ninh Thư bật cười: “Em mới tí tuổi, quen biết được bao nhiêu người, mà dám tìm đối tượng giới thiệu cho cô.”

Không đợi Nghiêm Lễ trả lời, Ninh Thư đã giả vờ vô tình hỏi: “Còn Lễ Lễ thì sao? Lễ Lễ nhà chúng ta đã thích ai chưa?”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh thường đến Vĩnh Ninh Lý để tìm Nghiêm Kiều, khi bọn họ nói chuyện đều xưng hô với Nghiêm Lễ lúc thì tiểu thiếu gia, không thì sẽ là Lễ Lễ, hoặc Lễ Lễ nhà chúng ta. Ninh Thư nghe quen rồi, phát hiện cách xưng hô này rất cưng chiều, khiến người khác luôn cảm thấy yêu thương cậu hơn và muốn đem tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới lại cho cậu.

Nghiêm Lễ sờ sờ lên mái tóc, cười có chút ngốc: “Không có ạ, anh trai không cho em yêu sớm, nếu không sẽ đánh gãy chân em.”

Cậu nghiêm mặt nói: “Nhà em rất nghiêm khắc.”

“Đừng thấy anh trai em thương em vậy mà tưởng rằng không sao, nếu anh ấy mà đánh người, thì sẽ đánh đến chết luôn, thật đó ạ.”

Sau khi đến Thanh Ninh, Nghiêm Lễ giúp Ninh Thư mở cửa và đưa cô đến vị trí ngồi gần bên cửa sổ: “Đề em gọi cho anh trai em.”

Nói xong định tìm điện thoại trong cặp sách, nhưng lại nhớ ra cô giáo đang có mặt ở đây, nên giả bộ là mình không có điện thoại, sau đó quay người đi đến quầy thu ngân gọi bằng máy cố định.

Triệu Vũ Kiệt vừa nhìn thấy Ninh Thư đã chạy mất dép, anh ta nhanh chóng về phòng tắm rửa, thay quần áo, cạo râu sạch sẽ, còn xịt chút nước hoa, lúc xuống lầu như biến thành người khác vậy.

Triệu Vũ Kiệt đi cùng Nghiêm Lễ tới chỗ Ninh Thư: “Lễ Lễ, cô giáo em tới thăm nhà sao lại không báo trước một câu.”

Ninh Thư đứng dậy: “Cũng không hẳn là tới thăm nhà, chỉ tiện qua trò chuyện chút thôi.”

Cô đang mặc chiếc áo thun cổ tròn, dài tay, quần đen, đi giày thể thao màu xanh và vẫn đeo cặp kính gọng đen như mọi ngày.

Triệu Vũ Kiệt quay đầu nhìn Lễ Lễ nhíu mày: “Em gây rắc rối gì à?”

Nghiêm Lễ tỏ ra ám ức: “Không có.”

Triệu Vũ Kiệt là chiều Nghiêm Lễ nhất: “Nếu như em thực sự gây rắc rối thì tranh thủ lúc anh trai em chưa tới, mau chóng về ký túc nấp đi, mấy ngày tới đừng có ra ngoài, đợi anh trai em hết giận rồi hãy đến nhận lỗi.”

Ninh Thu: “Không có chuyện gì nghiêm trọng đâu, đừng có dọa em ấy.”

Bề ngoài cô luôn tỏ ra lịch sự đúng chuẩn cô giáo chủ nhiệm, nhưng trong lòng lại đang muốn gào thét, sao lại không phải chuyện gì nghiêm trọng cơ chứ, là yêu sớm đó, yêu sớm!”

Nghiêm Kiều đậu xe máy ngoài cửa hàng, ôm mũ bảo hiểm đi vào, rồi đặt trên tủ cạnh quầy thu ngân, nhìn thấy Ninh Thu anh liền bước tới: “Có chuyện gì mà phải đến tận cửa hàng tìm tôi thế? Về nhà nói không được sao?”

Mấy người phục vụ bên cạnh đều phải quay lại nhìn, về nhà? Có phải bọn họ vừa khám phá ra một bí mật kinh thiên động địa nào đó không?

Nghiêm Kiều quay lại nhìn một vòng, hơn chín giờ tối, công việc kinh doanh trong tiệm vẫn đang rất tốt, xung quanh đều có người ngồi, quá ồn ào, nên anh nói với Ninh Thu: “Ở đây nhiều người quá, lên lầu đi.”

Anh vừa dứt lời, không khí xung quanh dường như ngừng lại, không chỉ đám tiểu Chu dừng động tác đang làm lại, mà ngay cả Triệu Vũ Kiệt cũng sửng sốt, anh ta quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều với ánh mắt trầm tư. Ninh Thu đi theo Nghiêm Kiều tới một phòng bao ở cuối hàng lang trên tầng hai, xem ra căn phòng không khác gì với những phòng bao khác. Lúc này cô không biết, mình là người đầu tiên được đưa đến phòng đó kể từ khi Thanh Ninh mở cửa đến giờ. Theo một nghĩa nào đó, thì nơi này chính là nhà của Nghiêm Kiều, Nghiêm Lễ, Triệu Vũ Kiệt và La Minh, một thế giới độc lập tách biệt với bên ngoài.

Tiểu Chu và những người khác vẫn nhớ rằng, bạn gái cũ của Triệu Vũ Kiệt muốn vào đó, nhưng anh ta không đồng ý, thậm chí người phụ nữ kia làm nũng, dọa chia tay nhưng Triệu Vũ Kiệt vẫn không đồng ý. Bọn họ có một loại cố chấp không thể giải thích nổi về nơi này, như thể chỉ những người thân nhất trong gia đình mới được đặt chân vào vậy.

Ngay khi Nghiêm Lễ bước vào, cậu ngoan ngoãn lấy trong cặp sách ra một tập đề toán và bắt đầu làm, cậu nhớ ra cô giáo Ninh nói muốn nói chuyện với anh trai mình, nên cầm bài đứng dậy, lúc đi ra cũng kéo luôn cả Triệu

Vũ Kiệt theo.

Trong phòng chỉ còn lại Ninh Thư và Nghiêm Kiều. Sau khi trải qua sự cố của Chu Tư Dao, mối quan hệ của hai người đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều. Trái tim Ninh Thư lúc này rất nặng nề, cô lấy bức thư tình đã nhàu nát từ trong túi xách ra đưa cho Nghiêm Kiều, giọng điệu lo lắng: “Có phải Nghiêm Lễ đã yêu đương sớm rồi không?”

Nghiêm Kiều cầm lên xem qua, lãnh đạm nói: “Chính là cái này?”

Ninh Thư nhú mày: “Có người viết thư tình cho Nghiêm Lễ mà anh không lo lắng chút nào à?”

Nghiêm Kiều vo bức thư rồi ném vào thùng rác: “Cô cũng nói rồi mà, là do người khác viết cho Lễ Lễ.”

“Con trai tuổi này nhận được thư tình không phải là chuyện bình thường sao?”

Ninh Thư từng chứng kiến nhiều học sinh yêu sớm, mười người thì có đến chín người thụt thẳm thành tích, đó cũng chính là lý do tại sao cô lại lo lắng, đặc biệt là với những học sinh cuối cấp như Nghiêm Lễ, lần trước đã xếp đầu trong ba trường cùng thi khảo sát đầu năm, em ấy hoàn toàn có khả năng cạnh tranh với giải vô địch thành phố. Một học sinh như vậy là báu vật của bất kỳ trường học nào, không chỉ giáo viên chủ nhiệm và cả hiệu trưởng cũng rất quan tâm đến việc học hành của em ấy.

Ninh Thư nghiêm túc nói: “Tốt nhất là anh nên nói chuyện với Lễ Lễ, để đánh động em ấy một chút.”

Cô thấy bộ dạng chẳng hề sốt sắng của Nghiêm Kiều, nói: “Lần trước Lễ Lễ chuyển lớp, có phải anh đã nghi ngờ em ấy yêu đương không? Tôi thấy anh lúc đó căng thẳng lắm mà.”

Nghiêm Kiều: “Lần trước thì khác, lần đó là do Lễ Lễ chủ động đòi đổi lớp, lần này là bị động, bị động thì không sao hết.”

Nghiêm Kiều ngược mắt nhìn Ninh Thư một cái: “Lúc còn đi học cô có yêu đương gì không?”

Ninh Thư: “Không, chúng ta đang nói đến chuyện của Nghiêm Lễ, liên quan gì tới tôi.”

Nghiêm Kiều cong môi đắc ý: “Tôi cũng không.”

Anh lại hỏi cô: “Vậy có thầm thích ai đó không?”

Hồi tưởng về tuổi trẻ, trí nhớ Ninh Thư chỉ có vô số những trang giấy cùng bài tập về nhà, cô luôn chìm đắm trong biển câu hỏi, rất hiếm khi tham gia các hoạt động trong lớp chứ đừng nói đến thứ ngỗ ngược như tình yêu tuổi dậy thì: “Không có, tôi chỉ thích học thôi.”

Cô héch càm, giọng điệu khá tự hào: “Hồi đó tôi còn là một học bá nữa kìa.”

Nghiêm Kiều cong môi, tâm trạng đột nhiên rất tốt, đến giọng nói cũng cao hơn mấy phần: “Chăm chỉ học hành, tiến bộ mỗi ngày, rất tốt.”

Anh giơ tay tháo kính của Ninh Thư xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: “Hình như cô không bị cận.”

Ninh Thư vươn tay giật lại: “Đeo quen rồi.”

Nghiêm Kiều cầm kính giơ lên cao: “Nếu với được tôi sẽ trả cho cô.”

Ninh Thư: “Sao lúc nào anh cũng vậy thế? Có phải rảnh quá rồi không?”

Nghiêm Kiều đeo kính lại cho Ninh Thư,

Ninh Thư nhắc lại một lần nữa: “Bây giờ nói tiếp chuyện của Nghiêm Lễ, là phụ huynh thì các anh không nên xem thường, nhất định phải chú ý.”

Nghiêm Kiều lại vươn tay giật lấy kính của Ninh Thư.

Ninh Thư tức giận đến mức muốn chửi bới: “Đầu anh có vấn đề à?”

Nghiêm Kiều lại đeo kính trả cho Ninh Thư.

Ninh Thư nâng gọng kính lên, tiếp tục những gì vừa nói: “Tuy nói con gái theo đuôi con trai có chút khó khăn, cứ cho là Nghiêm Lễ không có tư tưởng yêu đương sớm, nhưng nếu nhờ bị người ta tán đổ thì sao? Chỉ còn hơn hai trăm ngày nữa là tới kỳ thi đại học, thành tích không thể bị thụt lùi.”

Cô để ý thấy Nghiêm Kiều lại định giật kính của cô xuống nên vội vàng giữ chặt gọng kính ở hai bên thái dương, nhưng anh làm vài động tác giả lừa cô rồi lại giật lấy chiếc kính.

Ninh Thư tức giận tới mức bùng nổ: “Nghiêm Kiều, anh bị thần kinh hả?”

Nghiêm Kiều tóm chặt chiếc kính của Ninh Thư trong tay, cố nhịn cười: “Chiếc kính này bị dính lời nguyền rồi.”

“Cô nhớ lại mà xem, có phải cứ hề đeo kính lên là cô lại bắt đầu nói chuyện như bà cụ non, nhưng khi vừa tháo xuống...” Anh dừng lại và nhìn lên cô: “Thì mới giống một người con gái.”

Ninh Thư bĩu môi: “Tôi có giống con gái hay không liên quan quái gì đến anh?”

Đột nhiên điện thoại của cô đổ chuông, cô liếc nhìn một cái rồi nhắc máy, nói vài câu trong điện thoại rồi vội vàng cầm túi xách lên, cũng chẳng chào hỏi Nghiêm Kiều mà cứ thế mở cửa lao ra ngoài rồi đi.

Nghiêm Kiều nghe thấy tiếng đóng cửa, có phải cô tức giận rồi không? Cô thậm chí còn không thèm nhìn anh trước khi rời đi nữa. Đến một cái liếc cũng không cho anh.

Cô rời đi trong trạng thái này, khiến anh đột nhiên cảm thấy hơi trống rỗng, bất luận làm gì cũng cảm thấy nhàm chán, nên anh ở lại Thanh Nịnh thêm một lúc thì về nhà.

Mãi đến tận hơn mười một giờ, Nghiêm Kiều mới thấy Ninh Thư mở cửa vào nhà. Lúc đó cô đi rất vội, hình như có chuyện rất quan trọng, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu như chậm thêm vào phút nữa là anh sẽ đến trường tìm cô rồi.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều xuống lầu, cô bực anh vì anh giật kính của cô nên không thèm để ý đến anh. Nhưng lại thấy anh muộn như vậy vẫn chưa ngủ, đoán rằng có lẽ anh đang đợi cô, nên cơn giận cũng giảm đi vài phần. Dù sao thì không phải ai cũng có người bật đèn tới khuya chờ mình ở nhà.

Nghiêm Kiều lắc lắc ly nước trong tay, dụi mắt lười biếng nói: “Tỉnh dậy thấy hơi khát, nên xuống rót ly nước.”

Ninh Thư: “...”

Căn bản là chẳng có ai đợi cô về nhà cả, đèn của cô tắt mất rồi.

“Báo cáo.” Một học sinh đứng ở cửa văn phòng hô to sau đó bước đến bàn Ninh Thư: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư để cây bút trong tay xuống: “Trình Nam, có chuyện gì vậy?”

Trình Nam là học sinh lớp A6, điều kiện gia đình khá giả nhưng người rất gầy, như cây tre vậy, dường như chỉ cần gió thổi qua cũng có thể ngã. Học lực xếp vào loại khá, nhưng thành tích lại không được ổn định, xếp vào top5 trong lớp, cũng có lúc trong top 5, nhưng là từ dưới lên.

Trình Nam: “Cô Ninh, em muốn làm đại diện môn Ngữ văn cho lớp.”

Thực ra trong lòng Ninh Thư đã chọn Tạ Thành Thành, bài làm của Tạ Thành Thành rất hay, chữ cũng đẹp, cô tin rằng có thể đem ra làm bài mẫu cho các học sinh khác. Nhưng Tạ Thành Thành hơi lười biếng, không muốn chạy tới chạy lui giữa lớp học và văn phòng. Cái khác thì Ninh Thư không biết, nhưng cứ hễ tới giờ thể dục thì cậu lúc nào cũng chạy nhanh chẳng ai

bằng.

Thành tích môn Ngữ văn của Trịnh Nam không tốt, xếp loại trung bình trong lớp, cũng không có điểm gì khác nổi bật, nên lúc này Ninh Thư có chút lúng túng.

Trịnh Nam biết tình hình của mình nên nói: “Em có thể đảm bảo trong lần thi tới, điểm môn Ngữ văn sẽ lọt vào top 5 đầu lớp, nếu vậy các bạn khác sẽ không thể không phục.”

Thực chất, học sinh cấp ba khác với học sinh cấp một, ai làm đại diện môn cũng được, chẳng mấy người quan tâm cả.

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Thế này đi, tiết học buổi chiều nay cô sẽ đề cập tới, nếu như hơn một nửa lớp đồng ý thì cô sẽ để em làm.”

Trịnh Nam cười: “Cảm ơn cô Ninh, cô giáo Ninh là tốt nhất.”

Bởi vì quá gầy nên những nếp nhăn trên mặt cậu rất dễ nhận thấy khi cười, Ninh Thư nghĩ đến bản báo cáo sức khỏe gần đây nhất của Trịnh Nam, cô có chút đau lòng: “Em bị suy dinh dưỡng cấp độ trung bình, phải ăn uống đầy đủ vào nhé.”

“Sắp đến kỳ thi đại học rồi, phải bổ sung dinh dưỡng kịp thời, bằng không lấy đâu sức để chiến đấu.”

Trịnh Nam nhìn tập bài đã chấm xong bên cạnh Ninh Thư: “Cô Ninh, để em trả bài giúp cô.”

Đây là chủ chương để khiến bản thân dễ được ‘nhận chức’, Ninh Thư cười gật đầu: “Cảm về lớp phát đi.”

Trịnh Nam cầm tập bài lên, đột nhiên nói một câu: “Cô Ninh, cô không đeo kính đẹp hơn đó ạ.”

Sau khi đan xong một hàng của chiếc áo len, cô giáo Quách ngẩng đầu lên nói: “Đúng, chiếc kính đó của em quá già, đừng đeo nữa.”

Từ khi bắt đầu đi làm, Ninh Thư đã đeo kính, nên giờ không đeo cảm thấy không quen chút nào, như thể bản thân không phải là giáo viên vậy, sợ sẽ không nói được học sinh.

Sau khi Nghiêm Kiều lấy đi cặp kính, vẫn chưa trả lại cho cô, tạm thời cô không muốn nói chuyện với anh, dự tính hôm nay sau giờ tan học sẽ mua một chiếc kính mới bên ngoài cổng trường.

Tiết học đầu tiên buổi chiều là tiết sinh hoạt, Trinh Nam thông qua cuộc bình chọn, trở thành đại diện môn Ngữ văn của lớp 12A6.

Hết giờ sinh hoạt, Ninh Thư gọi Nghiêm Lễ ra ngoài, đưa cậu đến nơi không có ai: “Có đúng là em không yêu đương sớm không?”

Hôm qua, Nghiêm Kiều đã nói chuyện qua với cậu, Nghiêm Lễ: “Không ạ, bức thư tình mà cô nói đến chỉ là hiểu lầm thôi, đó là do Đàm Duyệt Nhiên vì muốn kích thích người khác nên mới viết cho em.”

Ngữ khí Ninh Thư đột nhiên lạnh đi vài phần: “Kích thích ai?”

Nghiêm Lễ nhận ra mình đã lỡ miệng: “Xin lỗi cô Ninh, em không thể nói ạ.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Tuần sau cho phép em đến ở cùng anh trai.”

Cô biết Nghiêm Lễ rất thích đến Vĩnh Ninh Lý, mỗi lần tới đó đều không muốn về, cho dù không làm gì cũng có thể nằm trong phòng ở đó cả ngày.

Nghiêm Lễ có chút lung lay, sự cảm dỗ mà Ninh Thư dành cho là quá lớn, nhất là khi tuần sau chính là sinh nhật cậu, cậu muốn ở lại Vĩnh Ninh Lý, nơi mà cậu sinh ra.

Ninh Thư cưỡng chế dụ dỗ: “Em nói cho cô biết, người yêu đương với Đàm Duyệt Nhiên là bạn nào trong lớp mình cô sẽ đảm bảo không nói với ai là em đã tiết lộ cho cô.”

Nghiêm Lễ thấp giọng nói: “Xin lỗi cô Ninh, em không thể làm người ném đá giấu tay như vậy được ạ.”

Ninh Thư: “Em không muốn đến Vĩnh Ninh Lý ở à?”

Nghiêm Lễ rũ mắt, giọng nói đột nhiên trầm xuống: “Muôn.”

Ninh Thư cảm thấy hơi đau lòng khi nhìn thấy cậu như vậy, nên không đành lòng hỏi lại nữa, lại càng không muốn khiến cậu thất vọng, cô thở dài nói: “Tuần sau em có thể tới Vĩnh Ninh Lý ở.”

Giống như cơn gió vừa lướt qua viên ngọc bám bụi, ánh mắt cậu thiếu niên đột nhiên sáng ngời: “Cảm ơn cô Ninh.”

Khi Nghiêm Lễ đi rồi, Ninh Thư mới bình tĩnh lại, vừa rồi cô đã làm gì thế? Trường học đã có quy định rõ ràng, nếu không phải trường hợp gì đặc biệt, học sinh nội trú không được rời khỏi trường. Là người luôn chấp hành nội quy và kỷ luật của trường, vậy mà cô lại tự mình đồng ý cho học sinh trốn ra ngoài!

Ninh Thư đưa tay sờ lên một bên thái dương, chắc chắn chiếc kính gọng đen đó là vật bảo vệ sự tinh táo của cô, nếu không đeo kính cô sẽ trở thành người không có lý trí.

Tiết học tiếp theo là môn Thể dục, tiết trước đó, khi hết giờ trong lớp đã chẳng còn ai, tất cả đều chạy xuống sân vận động chơi vì sợ có thầy cô nào đó đến “chiếm giờ”.

Ninh Thư chính là giáo viên muốn “Chiếm giờ” đó.

Cô nhìn phòng học trống không, đi tới chỗ ngồi của Nghiêm Lễ ngồi xuống, nhìn trái ngó phải bàn học của cậu, cố gắng tìm ra thứ gì đó. Chẳng có gì trên bàn cả, trong sách cũng không có thư tình của Đàm Duyệt Nhiên hay của học sinh nữ nào khác. Ninh Thư cúi đầu nhìn xuống tay mình, không chế không được đành thò vào ngăn kéo bàn của Nghiêm Lễ, nhưng ý thức đạo đức đã kịp thời ngăn chặn cô, cho dù có lo lắng cho em ấy, cô cũng không thể lục lọi ngăn kéo của em ấy mà không được sự cho phép.

Cô nhớ lại những gì Nghiêm Lễ vừa nói, Đàm Duyệt Nhiên đã viết thư tình cho cậu vì muốn kích thích một chàng trai nào đó. Để thu hút sự chú ý của người trong lòng, để khiến người đó ghen tuông, mà có thể dùng đến thủ đoạn câu huyết như trong tiểu thuyết ngôn tình này. Đôi lại nếu cô là chàng trai bị kích thích đó, cô sẽ không cảm thấy ngọt ngào nữa, cũng không cảm thấy khắc cốt ghi tâm mà chỉ thấy đang bị đối phương làm phiền, hoặc cảm thấy bản thân mình đang bị mang ra trêu đùa. Cô thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của những thiếu niên yêu đương ở độ tuổi mới lớn này.

Ninh Thu đứng dậy, ra khỏi tòa nhà dạy học, định trở lại văn phòng. Trên đường đi lại nghe thấy tiếng người âm ỉ bên ngoài, quay đầu lại phát hiện tiếng ồn đó là từ sân vận động truyền tới, lúc này Nghiêm Kiều đang mặc bộ đồ thể thao màu trắng, cổ áo mở rộng, lộ ra chiếc áo phông màu đen bên trong, trên cổ có đeo một chiếc còi, đang bị một đám học sinh vây quanh.

Tần Nguyệt Hương đang đứng một bên nhìn, trên tay cầm chai nước, ngượng ngùng đưa nó cho Nghiêm Kiều. Học sinh xung quanh la ó âm ỹ, bị Nghiêm Kiều lườm một cái, cả đám liềm im bật không dám lên tiếng nữa.

Trong trường lập tức có tin đồn rằng giáo viên Thẻ dục mới và cô giáo chủ nhiệm lớp 12A1 Tần Nguyệt Hương là một đôi, không biết là do ai tung tin, nói có bằng chứng rõ ràng. Bất cứ ai có mắt tinh ý đều có thể nhận ra Tần Nguyệt Hương có tình cảm với Nghiêm Kiều.

Khi Ninh Thu trở lại văn phòng, cô nghe thấy có ai đó đang bàn tán về Nghiêm Kiều và Tần Nguyệt Hương, các giáo viên mà rảnh rỗi thì còn buôn chuyện ác hơn học sinh.

“Hôm trước, tôi ra sân vận động để xem có tên nhóc nào hẹn hò yêu đương sớm hay không, kết quả là lại nhìn thấy thầy Nghiêm và cô giáo Tần.”

“Có phải bọn họ đang trực ban không?”

“Không phải đâu, hôm đó ca trực ban là của tôi và thầy Phương mà.”

Nếu như vừa rồi không thấy cảnh tượng đó ở sân vận động thì Ninh Thu đã

không hề nhận ra giữa Nghiêm Kiều và Tần Nguyệt Hương có gì đó.

Cô giáo Quách ở đối diện nói: “Cô giáo Ninh, cô thấy thầy Nghiêm và cô giáo Tần thế nào?”

Ninh Thư: “Tôi thấy hai người họ chẳng ra làm sao cả.” Không cần nói cũng biết Tần Nguyệt Hương chính là đối thủ của cô, Nghiêm Kiều thì thôi khỏi cần nhắc đến, thù trộm kính không đội trời chung.

Nghĩ đến việc nói xấu sau lưng người khác là không tốt, nên Ninh Thư thay đổi cách nói: “Nhưng cũng không tệ, trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa.”

Đúng lúc này, Nghiêm Kiều bước vào văn phòng, vốn dĩ anh định đến hỏi tại sao tối qua cô lại về muộn như vậy, ở bên ngoài làm gì đến tận khuya. Cô vốn là người luôn tuân thủ quy tắc, cuộc sống rất nề nếp và đơn điệu, cô không bao giờ qua đêm bên ngoài, mỗi ngày sau giờ tự học buổi tối đều đúng giờ về nhà.

Một giáo viên nữ nhìn thấy Nghiêm Kiều, liền nói đùa một câu: “Thầy Nghiêm, thầy đến tìm cô giáo Tần à?”

Những người khác trong văn phòng cũng xì xào bàn tán.

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư, sắc mặt đột nhiên không được tốt lắm, nhưng ngay sau đó liền trở lại bình thường, giọng nói và sắc mặt đều nhàn nhạt: “Không phải.”

Ninh Thư không hiểu tại sao Nghiêm Kiều lại nhìn chăm chăm vào cô, sau đó sắc mặt thay đổi liên tục như vậy, cô có thể thấy rằng anh đang không vui, bản thân cô cũng chẳng vui về gì: “Thầy Nghiêm.”

“Khi nào mới định trả lại kính cho tôi?”

Nghiêm Kiều: “Tôi bẻ gãy rồi, không trả.”

Ninh Thư: “...”

Điều này thật vô lý, ngay từ nhỏ các thầy cô giáo đã dạy chúng ta rằng không được lấy đồ của người khác, làm hỏng đồ của người khác thì phải xin lỗi, sau đó đền họ cái mới. Xem bộ dạng của anh chẳng khác gì tên cướp.

Các giáo viên khác cũng ngạc nhiên, mọi người trong trường cấp ba số 1 đều biết rằng thầy Nghiêm là người có khí chất tốt, cũng rất dễ mến, nhẹ nhàng và tao nhã, nhưng luôn thờ ơ với mọi thứ, không quan tâm đến mọi việc.

Ninh Thư đứng dậy đưa Nghiêm Kiều đến một nơi không có ai ở hàng lang bên ngoài cửa văn phòng.

Cô chỉ cao ngang vai anh, còn không thể chạm tới cằm, khi nói chuyện phải ngẩng cao đầu lên, giữ nguyên tư thế đó rất mệt: “Anh dạo này làm sao vậy? Sao lúc nào cũng gây sự với tôi thế?”

Nghiêm Kiều nghiêng đầu liếc nhìn bên ngoài, sau đó nheo mắt dưới ánh nắng: “Không sao.”

Anh xuôi mắt nhìn xuống, thấp giọng nói: “Tôi không muốn làm cô tức giận.”

Ninh Thư sắp bị người đàn ông này chọc cười đến phát bực rồi: “Vậy thì quá đơn giản, trả lại kính cho tôi, tôi sẽ không tức nữa.”

Nghiêm Kiều: “Không muốn trả.”

Ninh Thư: “...”

Cô đã tự nhủ với bản thân rằng không được tức giận, cô nói: “Anh không phải tới gặp cô giáo Tần, cũng không phải đến để trả lại kính cho tôi, vậy anh đến văn phòng chúng tôi làm gì?”

Nghiêm Kiều dựa người vào lan can: “Tôi qua cô đi đâu? Sao lại về muộn vậy?”

“Chọc cho tôi tức rồi lại quan tâm tôi à?” Ninh Thư ngẩng đầu lên nãy giờ có chút đau cổ, cô vừa xoa xoa vừa nói: “Giáo viên Thế dục bọn anh nhàn rồi vậy hả? Không cần phải lên lớp dạy học sao?”

Nghiêm Kiều: “Tiết học sắp tới và tiết sắp sắp tới của tôi đều bị giáo viên bộ môn chính chiếm mất rồi, nên quả thực là khá nhàn rồi.”

Ninh Thư lấy cảm hứng từ câu nói của Nghiêm Kiều: “Thế này đi, anh nhường lại tiết thể dục của lớp A6 ngày mai lại cho tôi, tôi sẽ không giận anh nữa.”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Giao dịch thành công.”

Một học sinh lớp A6 vừa ra khỏi văn phòng đã nghe thấy nó, liền lập tức hét lên: “Đừng mà, thầy Nghiêm.”

Ninh Thư liếc nhìn học sinh: “Bài tập Ngữ văn của các em còn chưa nộp, trước giờ tan học mang đến văn phòng cho cô.”

Cậu học sinh nhận gấp đôi sự đả kích, lập tức co chân chạy mất hút.

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư nói tiếp lời vừa rồi: “Tôi qua cô đi đâu?”

Ninh Thư: “Em Trịnh Nam của lớp tôi vô tình bị nhốt lại trong phòng học, không ra ngoài được, tôi đến mở cửa cho em ấy.”

“Vốn dĩ mở cửa là xong rồi, nhưng em ấy lại nói quên mang chìa khóa nhà, nên tôi đưa em ấy đến cửa hàng McDonald ở cổng trường ngồi một lát, tiện thể xem em ấy làm bài tập.”

“Được rồi, tiết thể dục ngày mai của anh thuộc về tôi.”

Ninh Thư nói xong hít một hơi, nhìn chằm chằm vào mắt Nghiêm Kiều: “Nghe nói, anh và cô giáo Tần là một đôi?”

Nghiêm Kiều: “Không phải.”

Ninh Thư không để tâm đến vấn đề này cho đến khi tiết tự học buổi tối ở trường kết thúc.

Ninh Thư làm theo chỉ dẫn của chủ nhiệm Đào gặp nhau dưới gốc cây thứ ba từ bên trái sân vận động sang. Vốn dĩ Ninh Thư cho rằng mượn đồng phục của học sinh mặc là quá khoa trương, cô nhìn bộ đồng phục nguy trang chiến đấu trên người chủ nhiệm Đào, cảm thấy mình vẫn còn trẻ chán.

Chủ nhiệm Đào lấy từ ba lô tra một chiếc đèn pin, đưa cho Ninh Thư: “Dùng cái này, xa đến mấy cũng có thể nhìn rõ.”

Ninh Thư cảm thấy như một con rôi: “Có khoa trương quá không?”

Chủ nhiệm Đào nhướn mày với giọng điệu tự hào: “Nếu không biệt danh ‘Sát thủ tình ái’ này của tôi lấy đâu ra?”

Ninh Thư nghe xong chỉ có thể bày tỏ sự nể phục.

Chủ nhiệm Đào nhìn Ninh Thư: “Kính của cô đâu? Không đeo kính có nhìn rõ không thế?”

Ninh Thư kéo khóa áo đồng phục học sinh lên: “Tôi không bị cận.”

Chủ nhiệm Đào: “Vậy sau này đừng đeo nữa, thế này rất tốt, mặc đồng phục vào là nhìn như học sinh vậy.”

Chủ nhiệm Đào biết rõ tuổi Ninh Thư: “Vốn dĩ chỉ lớn hơn học sinh vài tuổi thôi mà.”

Ninh Thư không lên tiếng, cô đã không đeo kính cả ngày nay rồi, ngoài cảm giác không quen lúc đầu, sau cũng đã dần thích nghi, cô cảm thấy không đeo kính thuận tiện và thoải mái hơn rất nhiều, sống mũi cũng không bị khó chịu nữa.

Mười phút sau khi tiếng chuông tan học vang lên, học sinh đều về ký túc hoặc về nhà, khuôn viên trường dần trở nên yên tĩnh.

Chủ nhiệm Đào hỏi lại Ninh Thư một câu: “Khẩu hiệu của chúng ta là gì?”

Ninh Thư: “Có thể không nói được không?”

Chủ nhiệm Đào: “Không được.”

Ninh Thư giờ nắm tay lên, khiến giọng điệu của mình càng có lực càng tốt: “Bóp nghẹt dấu hiệu yêu sớm khi còn ở trong nôi!”

Theo kế hoạch triển khai chiến lược ban đầu, Ninh Thư và chủ nhiệm Đào chia thành hai nhóm, đi từ các hướng khác nhau. Ninh Thư đóng giả học sinh đi đến những nơi thiếu ánh sáng trong sân vận động, mặc dù cảm thấy chủ nhiệm Đào quá khoa trương, nhưng mục đích của họ đều giống nhau, đó là muốn tốt cho học sinh. Yêu sớm thực sự ảnh hưởng quá nhiều đến việc học tập.

Ninh Thư quay đầu nhìn xung quanh, có học sinh túm năm tụm ba, cũng có những học sinh đang đi dạo một mình. Nói chung, cứ hễ học sinh nam và học sinh nữ đi cùng nhau trong sân vận động thì không phải đang yêu đương cũng chắc chắn chuẩn bị yêu đương, nếu như muốn nói chuyện, đâu có thiếu chỗ nói, cứ nhất thiết phải chạy tới sân vận động làm gì?

Ninh Thư có chút yên tâm, trước mắt cô vẫn chưa phát hiện cặp đôi nào cả. Kết quả là vừa quay đầu lại, liền thấy bên cạnh có hai bóng người đang đứng dưới một gốc cây lớn, một người rất cao, trường cấp ba số 1 không có học sinh nào cao như vậy ngoại trừ vị giáo viên Thế dục mới tới.

Ninh Thư núp ở một bên, nhìn kỹ hơn, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Kiều, người đứng bên cạnh anh là Tần Nguyệt Hương, hai người đang nói chuyện với nhau.

Học sinh còn có thể nghiêm cấm yêu đương, nhưng giáo viên đã trưởng thành rồi thì đó lại là việc hoàn toàn bình thường, đương nhiên Ninh Thư không thể tới bắt được, nên chỉ đành giả vờ như không nhìn thấy.

Hôm nay, ở cửa văn phòng, Nghiêm Kiều đã nói với cô rằng anh và Tần Nguyệt Hương không phải mối quan hệ như vậy, quả nhiên là nói dối.

Ninh Thư quay người lại, dự tính đi thêm hai vòng nữa, nếu không bắt được học sinh thì dừng công việc lại, lúc đó cửa hàng bán kính ở cổng trường vẫn chưa đóng cửa, có thể mua một cặp. Nhưng khi cô chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy một cặp học sinh, chắc chắn là học sinh, trên người mặc đồng phục trường, một cậu con trai và một cô gái cột tóc đuôi ngựa, đi sát gần nhau rất thân thiết.

Ninh Thư cầm đèn pin lên quát to: “Lớp nào đây?!”

Học sinh sợ hãi, quay đầu bỏ chạy. Chàng trai xem ra rất có trách nhiệm, không bỏ lại cô bạn gái, mà vẫn nắm chặt cổ tay cô bạn không buông.

Ninh Thư đuổi theo một đoạn rất xa, chạy tới mức chẳng còn chút hơi nào, chủ nhiệm Đào thấy động tĩnh cũng chạy lại, lo lắng hỏi: “Nhìn rõ mặt không?”

Ninh Thư nhìn hai học sinh biến mất ở cuối sân vận động, chống tay lên đầu gối thở dốc.

Chủ nhiệm Đào lại hỏi: “Có nhìn rõ không? Là lớp nào?”

Ninh Thư cúi đầu, dừng lại một lúc mới nói: “Tối quá, nhìn không rõ.”

XiaoLiang: Đùa chứ thấy anh Nghiêm trẻ con vcc:)))) Đúng kiểu thích người nào là càng trêu cho người đó phát bực mới chịu cơ:v

-----oOo-----

Chương 18: Mặc áo nịt ngực quá nhiều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chủ nhiệm Đào nhìn về hướng hai học sinh vừa chạy thoát, an ủi Ninh Thư: “Mở rộng mạng lưới truy bắt, sẽ có một ngày tóm gọn được mấy đứa.”

Ninh Thư nhớ lại vẻ mặt học sinh vừa rồi, vâng một tiếng, không nói gì thêm. Đột nhiên cô cảm thấy hụt hơi, vừa rồi do chạy quá nhanh sau đó lại dừng lại đột ngột, nên lúc này rất khó chịu. Cô thở không ra hơi, suýt chút nữa thì ngất xỉu trên mặt đất, bỗng nhiên được một bàn tay to lớn giữ lại.

Nghiêm Kiều nhíu mày nhìn xuống Ninh Thư, thấy cô tái mét: “Sao thế? Khó chịu ở đâu?”

Ninh Thư ôm lấy ngực: “Không thở được, khó chịu.”

Nghiêm Kiều nhanh chóng cõng Ninh Thư lên lưng và nói với chủ nhiệm Đào: “Tôi đưa cô ấy tới phòng y tế.”

Chủ nhiệm Đào còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy hai người vụt mất, Nghiêm Kiều cõng Ninh Thư trên lưng chạy được vài mét rồi, ông ta chỉ đành hét lên từ phía sau: “Tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

Chủ nhiệm Đào hơi lo lắng, ông ta có một người anh họ hàng xa cũng bị như vậy, đột nhiên thở gấp, hô hấp không được, đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện bị ung thư phổi và cũng đã mất được hơn một năm nay rồi.

Ông ta đưa tay lên giữ miệng, lo lắng hét lên: “Nhất định phải kiểm tra cẩn thận đó, nếu phát hiện muộn là cứu không được đâu.”

Ninh Thư sợ đến phát khóc trước lời nói của chủ nhiệm Đào, cái gì mà muộn quá chừa không kịp?

Cô nằm im trên lưng Nghiêm Kiều, cảm thấy tiếng gió rít bên hai tay, anh chạy rất nhanh, còn không ngừng quay đầu lại nói với cô: “Cố gắng một chút nhé, sắp tới rồi.”

Ninh Thư nghĩ đến tình trạng thể chất gần đây của cô. Nếu lần trước chảy máu cam là hiểu lầm thì lần này cô thực sự cảm thấy mình không khỏe. Đã một khoảng thời gian dài rồi, cô thường xuyên thấy thiếu khí, tức ngực, chóng mặt, toàn thân đều như hết hơi. Nhất là khi chạy, cảm thấy không khí lưu thông không đủ. Cô nghi ngờ cơ quan hô hấp của mình có vấn đề,

không những thế còn rất nghiêm trọng.

Nghiêm Kiều cảm thấy cổ mình nóng lên sau đó nghe thấy tiếng thút thít của người sau lưng.

Anh nhíu mày, nhẹ giọng an ủi cô: “Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ninh Thư lau nước mắt của mình trên người Nghiêm Kiều và bắt đầu ngẫm nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra trong cuộc đời mình: “Nếu tôi có gì bất trắc...Thôi bỏ đi, hình như cũng chẳng có gì để dặn dò anh.”

Nghiêm Kiều không thích cô nói những lời này, như thể họ thực sự không liên quan gì đến nhau vậy.

Logic của anh bắt đầu trở nên vô lý: “Không được, trước khi cô chết nhất định phải có điều để dặn dò tôi.”

Ninh Thư lại càng khóc lóc thảm thương: “Anh cũng nhìn thấy rồi à? Tôi sắp chết rồi phải không?”

Nước mắt cô đã thấm ướt hết phía sau lưng áo Nghiêm Kiều, lúc này Nghiêm Kiều mới nhận ra rằng so với việc lo lắng cho sức khỏe và sự sống chết của cô thì việc cô và anh không liên quan gì đến nhau càng khó chấp nhận hơn.

Anh công cô lên cầu thang, giọng điệu có chút chua xót: “Thực sự không có gì muốn nói với tôi sao?”

Ninh Thư lau nước mắt: “Điều duy nhất tôi lo lắng chính là, anh...”

Trái tim Nghiêm Kiều đột nhiên nhảy dựng, hai tay đang ôm đùi cô siết chặt, giọng nói khàn khàn: “Cô nói tiếp đi.”

Ninh Thư tiếp tục thở dốc, nói tiếp câu nói vừa rồi: “Anh phải chăm sóc Lễ Lễ thật tốt.”

Nghiêm Kiều: "...”

“Tốt nhất cô nên ngừng nói để tiết kiệm chút sức lực đi.”

Ninh Thư không nói nữa, hôm nay cô không đeo kính, đến việc khóc cũng thuận tiện hơn, chỉ cần dụi mắt là nước mắt nước mũi cứ thế rơi thẳng lên người anh.

Khi đến phòng y tế của trường, Nghiêm Kiều đặt Ninh Thư ngồi lên ghế, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh, ngẩng đầu nhìn cô: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Ninh Thư ôm ngực: “Cứ nghĩ đến sắp chết lại càng khó chịu hơn.”

Hôm nay, người trực ban là Tôn Hiểu Thiên, cũng chính là bác sĩ khám mũi cho Ninh Thư lần trước.

Bộ dạng Ninh Thư như sắp chết đến nơi: “Cô giáo Tôn, tôi bị hụt hơi, tức ngực, thở không nổi, có phải cơ quan hô hấp của tôi suy yếu rồi không?”

Tôn Hiểu Thiên đeo ông nghe vào, trên mặt lộ ra biểu cảm như thể đã hiểu rõ: “Cô giáo Ninh, tôi đã đợi cô rất lâu rồi.”

Ninh Thư cầm lấy khăn giấy mà Nghiêm Kiều đưa cho, vừa nói vừa lau nước mắt: “Có phải cô đã sớm phát hiện ra rồi không?”

Tôn Hiểu Thiên liếc nhìn Nghiêm Kiều: “Thầy Nghiêm, thầy có thể ra ngoài trước được không?”

Nghiêm Kiều đứng ngồi không yên: “Không tiện để tôi nghe à?”

Tôn Hiểu Thiên gật đầu: “Quả thực là không tiện, trong trường hợp này chỉ có người thân thiết như người nhà hoặc người yêu mới có thể nghe được.”

Ninh Thư càng khóc dữ dội, trong bệnh viện bác sĩ cũng thường nói như vậy khi thông báo tình hình nguy kịch của bệnh nhân.

Ninh Thư kéo cánh tay Nghiêm Kiều, nhìn anh với khuôn mặt đăm lè: “Nghiêm Kiều, anh phải chăm sóc cho Nghiêm Lễ thật tốt, tôi không thể quan tâm tới em ấy nữa rồi.”

Nghiêm Kiều không trả lời, cúi đầu đi ra ngoài với áp lực rất lớn.

Ninh Thư lau nước mắt nhìn Tôn Hiểu Thiên: “Cô nói thật cho tôi biết, rốt cuộc tôi bị bệnh gì, còn có thể sống được bao nhiêu ngày nữa?”

Tôn Hiểu Thiên lấy ông nghe nghe qua một chút.

Ninh Thư không yên tâm: “Trang thiết bị ở đây không tốt lắm, hay là đến bệnh viện lớn làm điện tâm đồ được không?”

Tôn Hiểu Thiên đưa tay cởi cúc áo của Ninh Thư: “Cô giáo Ninh, cô thực sự là người sợ chết nhất mà tôi từng gặp.”

Cô ấy chỉ vào áo nịt ngực của Ninh Thư: “Trước đây, có phải tôi đã khuyên cô ngừng mặc áo nịt ngực rồi không?”

Nói xong liền kéo kéo trước áo một cái: “Chỗ này chật quá, có phải cô cố ý mua size nhỏ không?”

Ninh Thư lau nước mắt: “Ý cô là sao?”

Tôn Hiểu Thiên cắt áo nịt ngực của Ninh Thư ra làm đôi rồi ném thẳng vào thùng rác: “Cô không bị bệnh gì cả, nhưng mặc áo nịt ngực quá lâu, sau này không được phép mặc nữa.”

Cô ấy cúi xuống nhìn một lượt, kiểm tra xung quanh: “Khuôn ngực không tệ, may mà chưa bị ép đến biến dạng.”

Tôn Hiểu Thiên giải thích: “Mặc áo nịt ngực cả ngày sẽ ảnh hưởng đến quá trình hô hấp và tuần hoàn máu. Dưới áp lực lâu dài, hoạt động ở bộ phận ngực sẽ không được lưu thông bình thường dần dần sẽ gây ra một số bệnh nguy hiểm về vú.”

“Đồng thời nó sẽ gây chèn ép lên các xương sườn, cột sống và các cơ xung quanh, nếu không muốn chết thì sau này đừng mặc áo nịt ngực nữa.”

Ninh Thư cố gắng nhặt chiếc áo nịt ngực từ trong thùng rác lên, nhưng lại bị Tôn Hiểu Thiên đánh vào tay: “Cô muốn chết phải không?”

Mu bàn tay Ninh Thư bị đánh đau đến mức không dám cử động nữa.

Tôn Hiểu Thiên di chuyển thùng rác sang một bên khác, ngăn chặn việc Ninh Thư lấy lại nó.

Ninh Thư cài cúc áo lại, nhìn xuống bộ ngực cao ngất của mình: “Thật sự không được mặc nữa sao?”

Là bác sĩ sẽ không hề muốn nhìn thấy việc bệnh nhân tự hủy hoại cơ thể mình, Tôn Hiểu Thiên thực sự tức giận, giọng nói càng lớn hơn, chỉ vào mặt Ninh Thư mắng mỏ: “Cô đang sống trong xã hội phong kiến à? Ngay cả là thời xưa cũng không đến mức áp bức như vậy, ngực của phụ nữ hoàn toàn được tự do.”

Trên thực tế, rất nhiều nữ sinh trong trường xấu hổ về sự phát triển của bản thân, nên thường xuyên khom lưng khi đi bộ.

Ninh Thư chỉnh đốn lại quần áo, mặc đồng phục học sinh vào, nói nhỏ: “Cô Tôn, cô không hiểu đâu.”

Cô cup mắt, đôi lông mi che khuất tầm nhìn, không ai biết cô đang nghĩ gì: “Bởi vì một vài lý do gia đình nên tôi không tiện nói.”

Tôn Hiểu Thiên nhìn Ninh Thư: “Cô giáo Ninh, tôi nhìn người rất chuẩn, trong xương tủy cô không phải kiểu người phong kiến, cô thông minh và dũng cảm.”

“Tôi không quan tâm đến lý do gia đình cô là gì, nhưng là một bác sĩ, tôi phải có trách nhiệm với bệnh nhân của mình.”

Tôn Hiểu Thiên nhìn Ninh Thư đang ngồi trên ghế, cô mặc trên người chiếc

áo đồng phục học sinh, lại không đeo kính, lúc này vẻ mặt có chút thất thần, cảm giác còn xót xa hơn cả việc học sinh mới vào cấp ba phải xa nhà.

Tôn Hiểu Thiên nhớ rất rõ cô ấy đã ngạc nhiên thế nào khi lần đầu tiên nhìn thấy thông tin y tế của Ninh Thư vào năm năm trước, suýt chút nữa còn tưởng cô là một học sinh của trường.

Giọng Tôn Hiểu Thiên đã dịu đi rất nhiều, giống như đang dỗ dành cô em gái, cô ấy vỗ vai cô nói: “Nghe lời đi, đừng mặc áo nịt ngực nữa.”

Ninh Thư thương lượng: “Vậy tôi sẽ không mua áo size nhỏ nữa, mà mặc size bình thường được không?”

Tôn Hiểu Thiên: “Cho dù là kích cỡ nào đi nữa, thì việc mặc cả ngày cũng là không được.”

Cô ấy nghiêm khắc nói: “Sau này còn để tôi thấy cô mặc áo nịt ngực trong trường hay kể cả là ngoài trường, thì đừng trách tôi lột sạch quần áo cô ngay tại chỗ, dù sao thì người bị lộ hàng cũng chẳng phải là tôi.”

Ninh Thư tin rằng, với tính cách của Tôn Hiểu Thiên thì cô ấy hoàn toàn có thể làm được điều đó. Cô không dám nhìn chiếc áo nịt ngực trong thùng rác nữa, không phải vì lời đe dọa của Tôn Hiểu Thiên mà là vì bệnh sợ chết của mình.

Tôn Hiểu Thiên: “Đừng có áp bức ‘chúng nó’ nữa, cố gắng thể hiện sự quyên rũ của chúng đi.”

Tôn Hiểu Thiên mở khóa áo đồng phục của Ninh Thư ra, nắn nắn vào cái, cảm thán nói: “Chỗ này của cô có hình bán cầu rất lý tưởng, đường nét uyển chuyển, vừa đẹp lại vừa bự.”

“Vì là bác sĩ nên tôi nhìn rất nhiều rồi, của cô là đẹp nhất, sau này ai làm bạn trai cô thì đúng là có phúc.”

Ninh Thư đỏ mặt vì câu nói của Tôn Hiểu Thiên, cô vội vàng kéo áo lên: “Sao tự nhiên lại nói đến cái này.”

Tôn Hiểu Thiên biết tính cách của Ninh Thư, nên không trêu chọc cô nữa, sau khi cô ấy liếc nhìn thời gian liền đứng dậy: “Muộn rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi, có cần tôi tìm người đến đưa cô về không?”

Ninh Thư mỉm cười: “Tôi không phải học sinh, tôi là giáo viên, mấy tên tiểu tử bên ngoài thấy tôi đều phải đi vòng sang đường khác.”

“Tại sao ư? Có lẽ là sợ tôi sẽ giao thêm bài tập về nhà cho mấy em ấy.”

Tôn Hiểu Thiên nhìn Ninh Thư: “Chỉ cần cô không nói, cũng đừng có đeo kính nữa, thì chẳng ai nhìn ra cô là giáo viên đâu.”

Ninh Thư vừa ra khỏi phòng y tế liền ngửi thấy mùi khói, khiến cô ho khan một tiếng: “Anh đã hút bao nhiêu thuốc vậy? Không sợ chủ nhiệm Đào bắt gặp à?”

Nghiêm Kiều dập tắt điếu thuốc, cẩn thận nhìn Ninh Thư: “Xin lỗi.”

Anh quay đầu nhìn về phía cửa phòng y tế, nhíu mày thật chặt: “Cô giáo Tôn đã nói gì?”

Ninh Thư rất cảm kích việc chủ nhiệm Đào đã bảo cô mặc đồng phục học sinh, áo khoác ngoài rất rộng rãi, cộng thêm bây giờ cũng đã muộn, cơ bản là không thể nhìn ra cô có mặc áo nịt ngực hay không, nếu không chắc anh sẽ hỏi tại sao cô lại nhét bông vào trong ngực mắt.

“Không sao, nói phải nghỉ ngơi nhiều hơn, uống thật nhiều nước.”

Nghiêm Kiều vẫn không yên tâm: “Cũng phải có nguyên nhân gây bệnh chứ?”

Ninh Thư bắt đầu nói linh tinh: “Nguyên nhân là làm việc quá sức, cộng thêm hay tức giận mới dẫn đến việc tức ngực khó thở.”

Cô nhìn Nghiêm Kiều: “Vì vậy, sau này đừng có chọc tôi tức nữa được không?” Kính của cô vẫn còn trong tay anh, anh còn nợ cô một thổi son

môi nữa.

Hai người xuống lầu, đi về hướng công trường, Nghiêm Kiều đột nhiên nói: “Vừa rồi trên sân vận động có phải cô đã thấy tôi và cô giáo Tần rồi không?”

Ninh Thư gật đầu: “Thấy, không tiện làm phiền hai người.”

Hai người cùng nhau đi ra khỏi trường, Nghiêm Kiều quay lại nhìn Ninh Thư: “Quan hệ giữa tôi và cô giáo Tần thực sự không phải như cô nghĩ đâu, cô đừng tức giận, nếu không lại phải vào phòng y tế thì thật không đáng.”

Ninh Thư: “Tôi đâu có giận, tại sao phải giận chứ?”

Nghiêm Kiều nghĩ tới một câu cửa miệng của Triệu Vũ Kiệt, rằng con gái thích nhất là nói một đằng làm một nẻo, khi cô ấy nói không tức giận, mà bạn thực sự nghĩ rằng chẳng có vấn đề gì cả, vì thế không thêm đồ dành, vậy thì bạn sẽ xong đời.

Nghiêm Kiều giải thích: “Cô giáo Tần nói hôm nay đến phiên tôi và cô ta trực ban, nên đến sân vận động bắt học sinh yêu đương sớm.”

Ninh Thư khá kinh ngạc: “Chủ nhiệm Đào nói hôm nay đến phiên trực của bọn tôi, không thể lại sắp xếp thêm anh và cô giáo Tần cùng đi được.”

Giữa chủ nhiệm Đào và cô giáo Tần thì chắc chắn lời của chủ nhiệm Đào có hiệu lực hơn.

Ninh Thư sau khi suy nghĩ một hồi mới hiểu ra: “Tần Nguyệt Hương lừa anh, cô ta muốn đến sân vận động cùng anh, nên mới nói dối là đi làm nhiệm vụ.”

Ninh Thư quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều: “Đến việc này anh cũng nhìn không ra, cứ cho là phải trực ban thì ít nhất cũng phải đến hỏi chủ nhiệm Đào bản danh sách phân công chứ?”

“Bị một người phụ nữ lừa quay như chong chóng, ngài đúng là giỏi quá đi

mà.”

“Yên tâm, tôi sẽ không nói cho Lẽ Lẽ biết chuyện này đâu, cũng sẽ không nói với Triệu Vũ Kiệt và La Minh, đặc biệt là hai người sau, nếu nghe thấy chắc sẽ cười đến rụng cả răng luôn quá.”

Nghiêm Kiều: “Cảm ơn cô giáo Ninh đã giữ thể diện cho tôi.”

“Có chuyện gì mà không thể nói với tôi thế?” Một giọng nói đột nhiên vang lên phía trên đầu, Nghiêm Kiều nhìn lên thấy Triệu Vũ Kiệt đang thò đầu ra ngoài cửa sổ ở lầu hai của Thanh Nịnh.

“Kiều muội, có phải em đã làm việc gì có lỗi với anh rồi không, cứ cho là em không cần nghĩ đến anh nhưng Lẽ Lẽ thì phải làm thế nào?”

Nghiêm Kiều nói với Ninh Thu: “Đầu anh ta có vấn đề, đừng để ý.”

Về đến nhà, Nghiêm Kiều lấy kính của Ninh Thu từ trong túi ra, đưa lại cho cô: “Của cô này.”

Ninh Thu cầm lấy rồi đeo lên, cả ngày không đeo, lúc này cảm thấy có chút khó chịu.

Nghiêm Kiều rót một ly nước đưa cho Ninh Thu, anh bắt mắt liếc cô một cái: “Không cần mà cũng đeo kính, suốt ngày chỉ nghĩ đến việc làm mình già đi.”

Ninh Thu tháo kính xuống: “Đeo kính sẽ thấy chững chạc và nghiêm nghị hơn, như vậy mới có thể dọa được lũ nhóc nghịch ngợm kia.”

Cô lại đeo lên lần nữa cho Nghiêm Kiều xem, ngay lập tức biến thành khuôn mặt của một giáo viên chủ nhiệm: “Anh xem, thế này có phải lợi hại hơn nhiều không?”

Nghiêm Kiều giúp cô tháo nó xuống, bỏ vào túi của mình tịch thu: “Đừng lúc nào cũng đặt mình ở vị trí đối diện với tụi nhóc.”

Ninh Thư: “Không thì sao, chẳng lẽ lại giống như Tần Nguyệt Hương, đưa học sinh trong lớp đến quán net, cũng không ngăn cấm học sinh yêu đương sớm, lại còn dung túng, nói rằng sau này nhất định sẽ đến uống rượu cưới của các em ấy nữa.”

Cô rất không đồng tình: “Như vậy chẳng ra dáng là một giáo viên chút nào.”

Nghiêm Kiều biết trong một thời gian ngắn khiến cô có thể học được cách giao tiếp tốt hơn với học sinh là điều không thể. Tất cả thiện ý đều không nên phụ bạc. Có thể cô không được mọi người yêu thích, nhưng cô là một giáo viên tốt. Vì vậy, cứ từ từ.

Nghiêm Kiều thân nhiên nói: “Cô với chủ nhiệm Đào đến sân vận động bắt được ai rồi?”

Ninh Thư: “Một nam sinh lớp tôi và một nữ sinh của lớp Tần Nguyệt Hương, cụ thể là ai thì không thể nói với anh, dù sao cũng không phải là Nghiêm Lễ.”

Nghiêm Kiều trở về phòng, rồi lại đi ra, nói với Ninh Thư: “Mang thẻ bảo hiểm y tế của cô đi, tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra lại, cho yên tâm.”

Anh chân thành lo lắng cho cơ thể của cô: “Tức ngực khó thở lâu ngày không phải chuyện đơn giản.”

Ninh Thư đã biết nguyên nhân thật sự của việc đó, chỉ cần sau này không mặc áo nịt ngực nữa là được, cô xua xua tay: “Tôi mệt chết đi được, không muốn đi, khi nào có thời gian tôi tự đi sau cũng được.”

“Hơn nữa, hầu hết các khoa ở bệnh viện đều đóng cửa vào ban đêm.”

Nghiêm Kiều giúp Ninh Thư thu xếp rõ ràng: “Tức ngực, khó thở, đến khoa hô hấp, khoa này có phòng khám ngoại trú ban đêm, trước hết đếm kiểm tra qua với các máy móc trước, sau đó rồi tính tiếp.”

Ninh Thư: “...”

“Chưa có lương, hết tiền rồi.”

Nghiêm Kiều: “Tôi có.”

Ninh Thư: “Thôi, anh là giáo viên mới đến, lương chắc không cao bằng giáo viên lâu năm như tôi, anh còn phải thuê phòng, còn phải nuôi Nghiêm Lễ, quá nhiều khoản cần tiền.”

Nghiêm Kiều không ngờ đây lại là điều mà Ninh Thư lo lắng, anh bất lực mỉm cười: “Anh đây có tiền.”

Nghiêm Kiều đi ra phòng khách, rồi lại quay lại, đưa cho Ninh Thư chiếc mũ bảo hiểm xe máy màu đen: “Không có của phụ nữ, cô dùng tạm của Lễ Lễ nhé.”

Đột nhiên chuông điện thoại của Ninh Thư vang lên, là số lạ, cô ấn nhận cuộc gọi, nghe xong vài câu lập tức cau mày.

Sau khi Ninh Thư dập máy, giọng nói có chút lo lắng: “Tạm thời không đi đâu hết, học sinh xảy ra chuyện rồi.”

Nghiêm Kiều khóa cửa lại, chân dài bước lên motor, rồi quay đầu lại nhìn Ninh thư: “Lên đi.”

“Là học sinh nào của lớp cô?” Về cơ bản thì anh biết tất cả học sinh của lớp Ninh Thư.

Ninh Thư leo lên xe, vừa bắt đầu đi vừa lo lắng: “Không phải học sinh nào, mà là nửa lớp, hơn hai mươi bạn.”

“Lái nhanh hơn chút đi, nếu không đối phương sẽ gọi cảnh sát mất, nói rằng chỉ cho thời gian là ba mươi phút.”

Sau khi nghe Ninh Thư nói địa chỉ, anh nghiêng đầu về phía cô: “Ngồi vững, ôm eo tôi đi.”

Đây là lần đầu tiên Ninh Thư ngồi motor, lại là một chiếc xe đã được độ:
“Liệu có lật xe không đó?”

Nghiêm Kiều: “Không đâu, kỹ thuật của anh đây rất tốt.”

-----oOo-----

Chương 19: Hẹn hò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thư vội vàng chạy đến một nhà hàng cách trường học không xa, ở đây có giá bình quân là ba trăm tệ một người. Mức giá đó quá cao với những học sinh có điều kiện gia đình bình thường. Hôm nay, có hai mươi một học sinh của lớp A6 tới đây, cả lớp sĩ số là bốn mươi tám bạn, chiếm gần một nửa trên tổng số học sinh.

Quản lý thấy Ninh Thư, liền nhìn bộ đồng phục học sinh cô đang mặc trên người: “Không phải nói là gọi giáo viên tới à? Sao lại thêm một học sinh nữa thế này?”

Ninh Thư: “Tôi là cô giáo của các em ấy.”

Quản lý nhà hàng bật cười: “Tình huống này tôi gặp nhiều rồi, nào thì học sinh đóng giả giáo viên, nào thì giả dạng chữ ký của phụ huynh.”

Ninh Thư: “Nếu tôi thực sự là học sinh đóng giả giáo viên thì cũng không gốc đến mức mặc nguyên cả đồng phục tới đây chứ.”

Người quản lý ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy cũng có lý, liền trầm tư cân nhắc: “Không đúng, nếu cô là giáo viên thì tại sao lại mặc đồng phục học sinh?”

Ninh thư quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều, phát hiện dường như anh đang đứng thưởng thức vở kịch thì phải, hoàn toàn không có ý định giúp mình giải thích. Cô chỉ có thể một lần nữa cảm thấy may mắn vì anh không biết lý do cô vẫn mặc đồng phục trên người là do cô đã bị lấy mất chiếc áo nịt

ngực rồi và lại chính là Tôn Hiểu Thiển làm việc đó.

Ninh Thư nói với quản lý nhà hàng: “Dù là học sinh hay giáo viên, thì cũng là người tới đây để giải quyết vấn đề, cũng hy vọng bên phía nhà hàng nhanh chóng giải quyết.”

Quản lý nhà hàng cảm thấy cũng đúng.

Ngay sau đó, Ninh Thư được quản lý đưa tới một phòng bao, vừa mở cửa ra đã thấy bên trong là một mớ hỗn độn, trên bàn có rất nhiều đồ ăn thừa, còn có mùi khói nồng nặc trong không khí, là ai đó đã hút thuốc.

Mấy cô gái đứng túm tụm bên cửa sổ, cúi thấp đầu không dám nhìn Ninh Thư. Bọn họ không mặc đồng phục mà mặc đủ loại váy vóc, trang điểm, tô son, tạo kiểu tóc cầu kỳ, đến bản Ninh Thư ngoại trừ lần đi xem mắt ra cũng chưa bao giờ ăn mặc đẹp như vậy. Một số nam sinh đứng dựa vào tường, còn một số thì ngồi trên ghế, còn có vài ba người ủ rũ như quả cà tím mới bị sét đánh vậy, thấy cô chủ nhiệm bước vào, từng nhóm đồng loạt đứng dậy.

Dưới chân bàn có rất nhiều vỏ chai bia nằm la liệt, quả nhiên là có học sinh đã uống say. Ninh Thư nén lại cơn tức giận đang dâng trào và tự nhủ với bản thân mình rằng phải bình tĩnh, thật bình tĩnh, cô đến đây để cứu người chứ không phải để giết người.

Ngay khi nhóm học sinh uống say nhìn thấy Ninh Thư, liền lập tức từ ghế đứng dậy, liền lĩnh mở miệng cười: “Cô Ninh, cô đến rồi ạ.”

Sau đó, lại nhìn thấy người phía sau Ninh Thư, ánh mắt lập tức sáng lên: “Thầy Nghiêm, thầy cũng đến rồi, mời thầy ngồi ạ.”

Nói xong còn quay sang quát học sinh khác đang đứng bên cạnh: “Phục vụ, đứng ngay ra đó làm gì, mang rượu lên đi.”

Ninh Thư đỡ lấy tay Tạ Thành Thành, cau mày hỏi: “Em đã uống bao nhiêu rồi thế?”

Tạ Thành Thành: “Em không say.”

Nói chuyện với một người say đúng là vô vị, Ninh Thư quay đầu lại hỏi quản lý nhà hàng: “Tổng cộng hết bao nhiêu?”

Lúc này, Quản lý nhà hàng mới tin rằng cô chính là giáo viên. Anh ta đã cho người chuẩn bị hóa đơn từ lâu, chỉ đợi người tới thanh toán: “Chín nghìn tệ, thấy bọn họ đều là học sinh, tôi còn giảm giá rồi đó.”

Ninh Thư cầm lấy hóa đơn xem qua, cũng biết gọi toàn món ngon đó, chọn toàn món đắt tiền.

Lớp trưởng đỏ mặt bước đến bên cạnh Ninh Thư, nhỏ giọng nói: “Là do Trịnh Nam gọi ạ, bạn ấy nói mời bọn em đi ăn tối, kết quả lại bị trộm mất ví tiền, điện thoại cũng mất nốt.”

Lớp trưởng nhìn quanh căn phòng lộn xộn, cúi đầu có chút xấu hổ: “Bọn em không dám gọi ba mẹ, nên chỉ đành gọi cho cô ạ.”

Cho dù có chuyện gì xảy ra, Ninh Thư cũng nên thanh toán hóa đơn trước, với lại lúc này Quản lý nhà hàng cũng đang đứng một bên để canh chừng. Ninh Thư cầm tờ hóa đơn trong tay, tính cũng chẳng cần tính, số dư thẻ ngân hàng của cô không đủ.

Quản lý nhà hàng thúc giục: “Cô giáo, xin hỏi cô có giúp học sinh của mình thanh toán không?”

Mặt của Ninh thư lúc này còn đỏ hơn cả mặt lớp trưởng, cả đám trong phòng đều là lúc nhóc chỉ có thể ăn mà chẳng thể trả tiền, cộng thêm cô là một người trưởng thành đã đi làm từng ấy năm nhưng không thể có nổi số tiền chín nghìn tệ, thật là xấu hổ, mặt mặt đến tận cả công trường cấp ba số một mất thôi.

Đặc biệt là Quản lý nhà hàng lại hỏi thêm một câu: “Cô thanh toán bằng hình thức quét thẻ, Alipay hay là Wechat?”

Ninh Thư suy nghĩ một lát, hay là gọi điện cho cô giáo Quách mượn tiền

chị ấy, nhưng với lịch sinh hoạt của cô giáo Quách thì có lẽ lúc này đã ngủ mất rồi.

Hay là mượn chủ nhiệm Đào? Như vậy sợ rằng chủ nhiệm Đào sẽ mang theo một con dao đồ tể dài bốn mươi mét tới để tàn sát cả đám mất, bao gồm cả cô.

“Đề tôi, quẹt thề.” Đột nhiên Ninh Thư nghe thấy giọng nói của Nghiêm Kiều.

Thanh âm của người đàn ông này luôn dễ nghe như vậy, giống như ngày anh tặng cô bông hoa Cẩm chướng đỏ trong văn phòng vào lễ Nhà giáo vậy, anh luôn có thể giải cứu cô trong tình huống xấu hổ nhất. Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều bằng ánh mắt biết ơn.

Nghiêm Kiều đi ra ngoài cùng Quản lý nhà hàng, sau đó Ninh Thư xoay người đóng cửa phòng bao lại, bắt đầu “Tính sổ”.

Cô đi đến giữa phòng, vừa bước đã đạp phải chiếc chai thủy tinh dưới đất, tạo ra âm thanh “leng keng” đinh tai nhức óc.

Ninh Thư cầm chiếc gạt tàn bên trong đang có năm sáu đầu thuốc đã dập, ngữ khí nghiêm nghị: “Ai là người hút thuốc, đứng dậy.”

Cả đám thảm tự trách, hút thuốc xong lại quên tắt tiêu hủy bằng chúng.

“Không ai thừa nhận, đúng không, vậy thì hôm nay đừng nghĩ đến việc ra về, đến khi nào có người đứng ra nhận thì mới có thể tan học.” Ninh Thư bị mấy đứa trẻ không hiểu chuyện này làm cho tức giận đến mức đau đầu, cô ý thức được mình vừa nói sai liền sửa lại: “Thì mới cho các em về nhà.”

Chỉ có con ma men Tạ Thành Thành gơ tay: “Cô Ninh.”

Ninh Thư liếc nhìn cậu một cái: “Ra ngoài cửa đứng.”

“Không phải ạ.” Tạ Thành Thành tiếp tục nói nốt câu vừa rồi: “Không phải em hút ạ.”

Ninh Thư: “Vậy em nói cho cô biết là bạn nào hút thuốc?”

Trong phòng bao, hơn hai mươi cặp mắt đều cùng lúc nhìn chăm chăm Tạ Thành Thành, nếu như cậu khai ra thì là phản bội, sẽ bị đuổi ra khỏi nhóm, những ngày tháng sau này ở trong lớp sẽ chẳng hề dễ sống.

Tạ Thành Thành ợ hơi một cái, xem ra đang trần trọc suy nghĩ, chát còn khiến cậu không thể để ý được những ánh mắt xung quanh. Cậu chỉ đang đơn giản nghĩ đến vấn đề mà Ninh Thư hỏi, mà chẳng mảy may suy nghĩ gì nhiều, cũng không để ý tới hậu quả.

Ninh Thư tức giận, cô cũng chẳng mong đợi nhiều như vậy, cô lo lắng một số học sinh sẽ ngày một sa sút, hôm nay hút thuốc, ngày mai lại trốn học, rồi đánh nhau ngoài trường.

Đúng lúc này, Nghiêm Kiều mở cửa bước vào, anh nhìn khung cảnh xung quanh phòng bao, cảm nhận được bầu không khí chẳng hề vui vẻ gì, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ đại khái đoán được một chút.

Anh dùng lời lẽ mà chỉ hai người nghe hiểu nói với Ninh Thư: “Cô không đeo kính vẫn đẹp hơn nhiều.”

Các học sinh không hiểu tại sao đột nhiên thầy Nghiêm lại khen cô giáo Ninh xinh đẹp, chẳng phải anh với cô giáo Tần đang là một đôi sao?

Ninh Thư hiểu rõ ý của Nghiêm Kiều, trước khi đến đây, hai người họ đang nói đến việc đeo kính hay không đeo kính, cô nói rằng việc đeo kính sẽ khiến bản thân mình trông trưởng thành, nghiêm khắc hơn cũng có thể khiến học sinh sợ mình hơn. Nghiêm Kiều đã khuyên cô đừng nên lúc nào cũng đứng ở phía đối diện với học sinh.

Lúc này, Ninh Thư bình tĩnh lại một chút, biểu cảm trong mắt cũng đã bớt hung hăng. Nhưng cô đã ghi lại toàn bộ tên của học sinh có mặt ở đây vào một cuốn sổ nhỏ, lần tới kiểm tra đọc thuộc lòng trên lớp, cô sẽ gọi bọn họ, không ai có thể trốn thoát.

Tạ Thành Thành chống cằm ngồi trên ghế, thấp giọng như tự nói tự trả lời: “Ai mang thuốc lá tới, cho tôi tôi cũng không thèm.”

Cuối cùng cậu cũng nhớ ra: “Là...”

“Phương Hãn Vũ.” Ninh Thu lên tiếng ngắt lời Tạ Thành Thành, cô nói với một nam sinh cao lớn bên cạnh: “Đường về nhà em với nhà Tạ Thành Thành cùng hướng, em đưa bạn ấy về trước đi.”

Tạ Thành Thành vẫn muốn nói, nhưng Phương Hãn Vũ đã bịt miệng cậu lôi đi. Nghiêm Kiều dựa vào cửa nhìn Ninh Thu, nhẹ nhàng cong môi khẽ nở nụ cười.

Cửa phòng bao lại được mở ra, Trịnh Nam từ bên ngoài đi vào, cậu đứng trước mặt Ninh Thu: “Nhà hàng đã kiểm tra camera giám sát, không thấy ai lấy trộm ví và điện thoại của em cả.”

Ninh Thu nhìn về phía học sinh trong phòng: “Ngày mai lớp trưởng thu lại tiền bữa ăn hôm nay, trả lại cho thầy Nghiêm.”

Trịnh Nam quay đầu lại nói với lớp trưởng: “Đừng thu của các bạn ấy, đã nói là tôi mời rồi mà, đợi tôi làm lại được sim và thẻ sẽ tự trả lại tiền cho thầy Nghiêm sau.”

Trịnh Nam đi tới chỗ Ninh Thu, liếc nhìn gạt tàn thuốc trên bàn: “Là em hút thuốc ạ, sáu điếu đều là do em hút.”

Lớp trưởng ngẩng đầu nhìn Trịnh Nam, tự hỏi tại sao cậu lại phải gánh hết.

Ninh Thu trầm mặc liếc nhìn Trịnh Nam một cái, rồi lại quay đầu nói với những người khác: “Về nhà trước đi đã.”

“Trịnh Nam ở lại.”

Sau khi tất cả học sinh rời đi, Ninh Thu mới quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều: “Tôi muốn nói chuyện riêng với Trịnh Nam.”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng: “Tôi đợi cô ngoài cửa.”

Sau khi Nghiêm Kiều ra ngoài, Trịnh Nam mới nhỏ giọng nói với Ninh Thư: “Xin lỗi cô giáo Ninh, muộn thế này rồi còn phiền cô tới đây ạ.”

“Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên cô ở cùng em đến muộn như vậy, mấy ngày trước chẳng phải em bị nhốt trong phòng học, lại còn quên cả chìa khóa nhà hay sao?” Ninh thư kéo một chiếc ghế lại rồi ngồi xuống, cầm chai nước suối chưa mở lên, vặn nắp uống một ngụm, để bản thân nguôi bớt cơn giận: “Hôm nay lại gây ra chuyện lớn thế này.”

Nếu cô đến muộn một chút nữa thôi thì Quản lý nhà hàng sẽ gọi cảnh sát. Bởi vì tất cả đều là học sinh, vẫn còn là trẻ vị thành niên, cũng không phải cố ý ăn mà không trả tiền, cứ cho là báo cảnh sát thì cũng chẳng vấn đề gì, chỉ cần thanh toán đủ tiền là xong, nhưng như vậy đều cần có phụ huynh học sinh tới đồn ký giấy tờ bảo lãnh. Nếu ồn ào lên có thể ảnh hưởng tới hai ba ngày học tập, chẳng còn bao nhiêu ngày nữa là tới kỳ thi đại học, như vậy làm sao có thể trì hoãn được chứ?

Trịnh Nam quay đầu nhìn sang một bên: “Em cũng không ngờ lại bị trộm mất ví tiền và điện thoại, gọi cho ba em cũng không thấy nghe máy.”

“Hôm nay, bầu chọn đại diện cho môn Ngữ văn, các bạn trong lớp đã bầu cho em, nên em mới nảy ra ý tưởng mời các bạn ấy đi ăn.”

Ninh Thư nghiêng rằng: “Em có tin là cô loại em ngay bây giờ luôn không?”

Trịnh Nam thì thào: “Đừng ạ, em rất thích cô mà, cô Ninh.”

Đối diện với ánh mắt sáng ngời và chân thành của cậu nhóc, trái tim Ninh Thư bỗng nhẹ nhàng trở lại, dù sao thì trong lớp cũng không có nhiều học sinh thích cô. Nghĩ tới việc hôm nay đến sân vận động tóm mấy đứa yêu đương sớm cùng chủ nhiệm Đào, cơn tức giận mới nguôi ngoai của Ninh Thư lại bắt đầu nổi lên.

Cô chỉ có thể kìm chế giọng nói của mình ở mức bình tĩnh nhất có thể: “Tôi nay sau giờ tự học, em ở sân vận động cùng bạn Đàm Duyệt Nhiên làm gì?”

Trịnh Nam há miệng ra vẻ kinh ngạc: “Cô, cô nhìn thấy rồi ạ?”

“Không phải bọn em đã chạy rất nhanh rồi sao?”

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn cậu thiếu niên gầy gò trước mặt, cô có chút không hiểu nỗi cậu: “Đừng giả bộ nữa, chẳng phải em cố ý để cô nhìn thấy ả?”

Vốn dĩ, chỉ cần Trịnh Nam kéo Đàm Duyệt Nhiên chạy về phía trước, thì cô sẽ không thể nhìn ra hai người họ là ai. Nhưng cậu lại cố tình quay đầu lại phía ánh đèn pin của cô.

“Nhà trường không cho phép yêu đương sớm, vấn đề này rất nghiêm khắc, nếu phát hiện sẽ gọi phụ huynh tới, vậy nên làm sao có thể cố ý để cô thấy được ả.” Trịnh Nam trầm mặc nhìn Ninh Thư, sau đó chuyển tầm mắt sang một bên, nhìn chằm chằm vào chai bia đang nằm trên mặt đất.

Ninh Thư không có bằng chứng chứng minh Trịnh Nam cố ý để cô nhìn thấy, nhưng đây không phải mấu chốt, mấu chốt là đứa nhỏ này đang yêu đương sớm.

Ninh Thư: “Ngày mai gọi ba em tới trường.”

Theo kinh nghiệm của cô, thì học sinh cấp ba sợ nhất là bị mời phụ huynh tới trường, nói chung là cho dù trước mặt giáo viên có quậy tới mức nào thì hễ nghe nói tới việc mời phụ huynh là đảm bảo như gà chọi thua trận ngay lập tức.

Trịnh Nam: “Được ạ!”

Ninh Thư: “...” Vui mừng vậy sao?

Cô không khỏi nghi ngờ hành động và lời nói của Trịnh Nam, ngày mai nhất định phải nói chuyện hăn hoi với ba em ấy.

Ninh Thư đứng dậy khỏi ghế, quay đầu lại liền nhìn thấy trên bàn có một

chiếc bánh vẫn chưa ai động vào, cũng không biết là bánh gì bên trên có rắc ngô cùng với dừa, được chiên vàng giòn. Ninh Thư đưa tay ra, định cầm lấy, dù sao thì nếu cô không lấy thì nhà hàng cũng sẽ vứt đi. Nhưng nghĩ đến bây giờ mình đang là một giáo viên nghiêm khắc dạy bảo học sinh, nên thôi vậy, phải giữ uy nghiêm.

Ninh Thư đưa cho Trịnh Nam hai trăm tệ: “Gọi xe về nhà đi, đến nơi thì gọi cho cô.”

Trịnh Nam cười: “Cảm ơn cô giáo Ninh.”

Ninh Thư: “Đừng cảm ơn, nhớ trả lại tiền cho cô là được.”

Sau khi Trịnh Nam rời đi, Ninh Thư lại lên xe motor của Nghiêm Kiều.

Sau mười giờ tối, trên đường không có quá nhiều người đi lại, xe của Nghiêm Kiều bonbon vừa ổn định vừa nhanh. Ninh Thư ngồi trên xe rất quy củ, không có đặt tay lung tung, khi nào cảm thấy sợ hãi lại tóm chặt lấy yên xe.

Nghiêm Kiều nói cô ôm eo anh nhưng cô nhất quyết không chịu, cô lớn bằng ngàn này nhưng đây là lần đầu tiên ngồi gần một người đàn ông như vậy, ngực cũng dường như sắp dính lấy lưng anh, nếu như còn ôm eo nữa, thì sẽ thành thế nào? Điều đó chỉ có những cặp đôi yêu nhau hoặc vợ chồng mới có thể làm được.

Đột nhiên đến một đoạn cua gấp, cơ thể hơi nghiêng một chút, Ninh Thư sợ hãi hét lên một tiếng, cô ngồi trên xe kêu to: “Anh nhanh quá rồi đó.”

Nghiêm Kiều: “Đàn ông không thể nói nhanh quá.”

Ninh Thư không hiểu, nghĩ rằng do gió to nên không nghe rõ: “Cái gì?”

Nghiêm Kiều: “Nếu sợ thì ôm chặt vào.”

Phía trước lại có một khúc cua, Ninh Thư vội vàng hét to: “Anh chậm thôi.”

Cô chỉ cảm thấy gió bên tai càng lúc càng mạnh, cô do dự vươn hai tay ôm eo người đàn ông phía trước, dùng đầu ngón tay túm lấy vải áo sơ mi của anh.

Tốc độ xe dần dần chậm lại, Ninh Thư ngồi lại gần anh hơn một chút, phát hiện dáng người đàn ông này rất chuẩn, vai rộng eo hẹp, đôi chân vừa dài vừa thẳng.

Về đến nhà, Nghiêm Kiều đậu xe trong nhà để xe, cầm hộp đồ treo trên xe lên, quay người nói với Ninh Thư: “Tôi hơi đói, nên mua chút đồ ăn.”

Vào trong nhà, Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều đang mở gói đồ ăn ra, giọng nói hưng phấn: “Là bánh tôi muốn ăn, thật trùng hợp, anh cũng muốn ăn cái này à?”

“Đừng chờ ở ngoài phòng bao chán quá nên mua bữa thôi.” Nghiêm Kiều lấy một chai sữa trong tủ lạnh ra, đổ vào ly, sau đó cho vào lò vi sóng hâm nóng.

Anh không thích ăn đêm, nhưng thấy cô trong lúc dạy bảo học sinh đã liếc nhìn đĩa bánh này mấy lần.

Ninh Thư: “Có phải anh cố tình mua cho tôi không?”

Nghiêm Kiều: “Không phải.”

Ninh Thư: “Có thể cho tôi ăn cùng được không?”

Nghiêm Kiều: “Không thể.”

Ninh Thư: “...”

“Đùa cô đó, đến đây ăn đi.” Nghiêm Kiều vừa nói vừa đưa ly sữa đã được hâm nóng đến cho cô: “Uống một chút đi, lát ngủ cho ngon.”

Ninh Thư đón lấy: “Hôm nay cảm ơn anh, nếu không có anh thì mọi chuyện chẳng thể giải quyết dễ dàng như vậy.”

Những gì cô nói không chỉ về việc anh giúp cô ứng tiền để thanh toán, mà còn là những gì anh đã ám chỉ với cô khi cô dạy bảo học sinh.

Nghiêm Kiều liếc mắt lên nhìn Ninh Thư, cô có đôi mắt hoa mai rất đẹp, đen láy, sáng ngời, lại luôn như được bao phủ bởi một tầng sương, khiến nó trở nên sống động và có thần.

“Kính của cô tôi làm mất rồi, nếu như thực sự muốn đeo tôi sẽ đưa cô đi chọn kiểu dáng nào tinh tế hơn một chút, kính gọng đen to bản không đẹp chút nào.”

Ninh Thư cúi đầu uống một ngụm sữa, sau đó trầm mặc nói: “Không cần đâu.”

Sau khi ăn xong, hai người cùng lên lầu, ai về phòng nấy, đến cửa phòng Nghiêm Kiều quay đầu lại: “Tôi có một người bạn làm trong bệnh viện, để tôi bảo cậu ấy sắp xếp cho một cuộc hẹn với bác sĩ hô hấp nổi tiếng, rồi hôm sau sẽ đưa cô đến khám.”

Ninh Thư nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Nghiêm Kiều thì sững sốt, vội vàng xua tay: “Không cần đâu, tôi tự đi được rồi.”

Nghiêm Kiều cau mày, anh đã gọi cho Tôn Hiểu Thiên nhưng đối phương lại nói rất mơ hồ, xem ra không giống với nguyên nhân gây bệnh là do làm việc quá sức và thường xuyên tức giận như Ninh Thư đã nói. Ninh Thư càng khẳng định thì Tôn Hiểu Thiên càng vòng vo do dự, nên Nghiêm Kiều cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh nghi ngờ rằng Ninh Thư mắc bệnh hiểm nghèo nào đó nhưng không muốn những người xung quanh phải lo lắng, lại sợ tốn tiền nên mới nhờ Tôn Hiểu Thiên giữ bí mật. Cô yếu đuối, đáng thương, một mình chống chọi lại với bệnh tật.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thư lục lọi trong tủ, thử vài bộ quần áo, phát hiện

không cái nào có tác dụng che ngực hiệu quả như bộ đồng phục học sinh. Chiếc rộng rãi nhất trong tủ là chiếc áo sơ mi của Nghiêm Kiều, lần trước cô bị chảy máu mũi khắp người anh đã cho cô mượn, cô giặt sạch sẽ rồi nhưng quên chưa trả lại, nên quyết định mượn thêm một ngày nữa, vừa hay mai là cuối tuần có thể đi mua thêm vài chiếc rộng rãi để bổ sung vào tủ quần áo của mình.

Ninh Thư học theo cách làm của Nghiêm Kiều lần trước, cô buộc nơ quanh eo, sau đó xắn tay áo lên đến khuỷu tay, lập tức biến thành phong cách tomboy. Ninh Thư chuẩn bị xong xuôi, vừa mở cửa liền thấy Nghiêm Kiều cũng đi ra từ phòng bên cạnh.

Dường như anh được để vào năm cầu vẩy, đôi mắt vô cùng sắc bén, nhìn thoáng qua đã phát hiện cô không giống với mọi ngày, ánh mắt anh lập tức liếc đến ngực cô, quét qua một vòng rồi lại rời đi.

Ninh Thư lập tức đánh phủ đầu, lên tiếng trước, giọng điệu bí hiểm như mất hồn: “Nhét bông vào trong.”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Tôi thấy rồi.”

Ninh Thư đỏ mặt nhìn anh chằm chằm: “Anh bị sao thế? Suốt ngày nhìn chằm chằm vào ngực con gái nhà người ta.”

Nghiêm Kiều nghiêng đầu nhìn ra phía lan can chạm trở bên cạnh: “Còn hơn mấy người chỉ vì chút hư vinh mà dở trò lừa gạt.”

Anh không kìm được lại liếc nhìn một cái rồi nhắc nhở cô: “Cô phải có chừng có mực, đừng quá tham lam, độn một chút thôi còn được, ai không biết còn tưởng cô nhét hai trái bóng rổ vào trong luôn quá.”

Ninh Thư: “Bóng rổ nhà anh nhỏ thế này thôi à?”

Nghiêm Kiều: “Ngày nào tôi cũng sờ, chẳng lẽ lại không biết?”

Ninh Thư: “!”

“Anh nói cái gì, nói lại lần nữa xem nào?”

Thấy người con gái trước mặt sắp sửa muốn đánh người, Nghiêm Kiều vội giải thích: “Tôi nói sờ là sờ bóng rổ.”

Anh nhìn cô, ánh mắt dò hỏi: “Không phải hôm nay cô lại đi xem mắt nữa đó chứ?”

Ninh Thư nhớ tới mình còn nợ Nghiêm Kiều một bữa, dứt khoát thuận theo dòng nước: “Không phải nói sẽ mời anh một bữa sao?”

Anh còn nói cái gì? Lòng tự trọng của anh rất cao, không chấp nhận việc bị phân biệt đối xử, nếu cô mời anh ăn tối, thì phải “Nhồi” nhiều hơn so với hôm đi ăn với Lưu Thụ Bân, nếu không sẽ là coi thường anh.

Nghiêm Kiều lùi lại một bước, nhìn Ninh Thư đánh giá từ trên xuống dưới, anh rất hài lòng với việc cô mặc áo sơ mi của mình.

Anh nhìn ngắm xong lại không hài lòng: “Tại sao vẫn thấy không bằng lần đi ăn với Lưu Thụ Bân vậy? Quả nhiên là cô xem thường tôi.”

Ninh Thư tức giận đến mức muốn chửi bới: “Nói thêm một câu nữa thì bữa cơm này anh đừng có ăn.”

Nghiêm Kiều đành phải im lặng, trên đường đến trường, vài lần định mở miệng nói gì đó nhưng lại bị ánh mắt của “Cô giáo chủ nhiệm” Ninh ngăn lại.

Đến trường, sau khi hỏi han Ninh Thư mới biết ba của Trịnh Nam đang ở thành phố gần đó, nói hai giờ chiều nay mới tới được trường. Kết quả là đến năm giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu, sau đó đối phương gọi tới nói rằng bị một cuộc họp khẩn cấp giữ chân nên không tới được.

Thứ bảy không có tiết tự học buổi tối, năm giờ ba mươi có thể tan làm. Ninh Thư biết hoàn cảnh gia đình của Trịnh Nam, mẹ mất sớm vì bệnh nặng, từ đó chỉ còn lại hai ba con ở với nhau, gia đình làm ăn kinh doanh khá khá, có tiền, nhưng ba em ấy lúc nào cũng bận rộn công việc, đến

cuộc họp phụ huynh cũng không thể tham gia.

Ninh Thư lấy điện thoại ra gọi cho ba Trịnh Nam nốt lần cuối, người nghe máy là thư ký, quả nhiên vẫn là bận việc không thể về kịp.

Khi các giáo viên trong văn phòng đi hết, Ninh Thư hỏi Trịnh Nam: “Rốt cuộc là em và bạn Đàm Duyệt Nhiên của lớp A1 là thế nào?”

Yêu đương không phải là chuyện của riêng một người, buổi trưa Ninh Thư đã gặp Tần Nguyệt Hương, chủ nhiệm lớp A1, ai ngờ Tần Nguyệt Hương cơ bản là chẳng mấy quan tâm, nói cô ta đã gặp Đàm Duyệt Nhiên hỏi chuyện rồi, sau đó việc này cứ thế là bỏ qua, đến phụ huynh cũng không thông báo.

Trịnh Nam không trả lời câu hỏi của Ninh Thư: “Cô Ninh, có phải hôm nay ba em không đến được đúng không ạ?”

Ninh Thư có chút tức giận: “Em còn chưa trả lời câu hỏi của cô.”

Trịnh Nam không hề có dáng vẻ một học sinh đang mắc lỗi, cậu nhìn giáo viên chủ nhiệm của mình, thậm chí hai mắt còn mở to: “Chính là như cô đã thấy đó ạ, yêu sớm.”

Ninh Thư không hiểu cậu đang nghĩ cái gì, lại nghiêm khắc giải thích lại cho cậu một lần về tác hại của việc yêu đương sớm. Ninh Thư nói đến khô cả cổ họng, thông thường trong trường hợp này học sinh sẽ cảm thấy sốt ruột, chẳng có thiếu niên nào lại thích một “Bà già” suốt ngày cần nhằn như vậy cả, nhưng Trịnh Nam không hề tỏ ra như vậy. Cậu thiếu niên cao gầy, như cây tre, coi sự bảo ban của Ninh Thư như một làn gió thổi qua rừng trúc, dường như sự chỉ dạy, cần nhằn này của cô là một thứ gì đó vô cùng xa xỉ đối với cậu.

Ninh Thư cầm lấy cốc nước trên bàn uống một hớp, để cổ họng bớt khô: “Em về nhà trước đi, thứ hai mời ba em tới sau.”

Trịnh Nam vẫn đứng yên tại chỗ nói: “Cô Ninh, mấy ngày nay đã gây nhiều rắc rối cho cô rồi, để em mời cô ăn tối được không ạ?”

Ninh Thư liếc mắt nhìn thời gian: “Cô có hẹn rồi, hơn nữa sao có thể để học sinh mời cơm cô giáo được chứ.”

Ánh mắt Trịnh Nam lập tức mờ đi: “Vậy hôm nay em lại phải ăn cơm một mình rồi.”

Ninh Thư vừa lau bàn vừa nói: “Cô có cuộc sống riêng của cô, em cũng vậy.”

Trịnh Nam nhỏ giọng: “Ở nhà em chẳng có ai.”

Ninh Thư lại chẳng nghĩ nhiều, nói thêm với Trịnh Nam mấy câu bảo cậu nghĩ cách nào kết thúc với Đàm Duyệt Nhiên càng sớm càng tốt, sau đó nhìn bộ dạng gầy gò của cậu nói: “Ăn uống cho cẩn thận vào.”

Nghiêm Kiều nãy giờ vẫn đợi Ninh Thư ở cửa văn phòng, hôm nay anh mặc đồ thể thao tới trường, nên khi nãy đã về nhà thay một bộ khác.

Nghiêm Kiều đưa chiếc túi giấy anh cầm trên tay cho Ninh Thư: “Vào nhà vệ sinh thay đã rồi đi.”

Ninh Thư nhận lấy: “Cái gì?” Cô lấy đồ bên trong ra xem thử, hóa ra là một chiếc váy đen lóng lánh, so với chiếc váy cổ chữ V cô mặc lần trước đi xem mắt với Lưu Thụ Bản thì chiếc váy này có phần trang trọng hơn.

Ninh Thư nhìn áo sơ mi và quần tây là ủi phẳng phiu của Nghiêm Kiều, mái tóc dường như cũng được chỉnh sửa qua, cô có chút sững sốt, vội vàng trả lại chiếc túi giấy.

Nghiêm Kiều không nhận lại, anh nhướn mi: “Có mặc không?”

Ninh Thư ôm lấy chiếc túi giấy: “Ăn mặc như này đến nhà hàng bình dân chắc chắn không thích hợp, phải đến chỗ trung bình mỗi người khoảng một nghìn tệ mới được, tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mời anh?”

Nghiêm Kiều: “Không sao, tôi có thể cho cô vay.”

Ninh Thư: “...”

Anh thật là, chỉ vì kiếm một bữa cơm của cô mà không từ thủ đoạn, thậm chí còn nghĩ đến việc cho cô vay tiền.

Ninh Thư cầm theo chiếc túi đi vào phòng vệ sinh thay đồ, không biết đây là loại vải gì, nhìn rất lóng lánh, nhưng mặc vào lại vô cùng thoải mái, lớp voan cũng chắc chắn, độ dài đến mắt cá chân, hai dây đeo trên vai vừa mỏng lại vừa tinh tế. Ninh Thư nhìn vào gương, cảm thấy chưa bao giờ cô xinh đẹp và gợi cảm như nữ chính trong phim như lúc này.

Trước giờ cô cũng chưa từng ăn mặc như vậy. Lý do quan trọng nhất của việc cô chưa từng mặc đồ như vậy, cũng không bao giờ đi bơi là vì cô không cạo lông nách. Nên không thể giơ tay lên, chỉ cần nhắc lên thôi sẽ lập tức tiết lộ một phần hiện thực của con người, điều này quá xấu hổ. Câu chuyện tình cảm lãng mạn như trong phim chưa bao giờ thuộc về cô.

Ninh Thư đứng trước gương thật lâu, nhìn trái nhìn phải, cô cảm thấy bản thân chưa từng xinh đẹp như vậy, điều này không chân thực chút nào. Người phụ nữ trong gương có làn da trắng ngần, đôi mắt trong veo, môi hồng tự nhiên, eo thon mảnh mai, bộ ngực đầy đặn. Ninh Thư xoay người qua nhìn ngắm xuống cơ thể mình, trước đây cô cho rằng bộ ngực của bản thân quá công kênh, nhưng hiện tại không phải lúc nào cũng cảm thấy như vậy.

Năm phút sau, Ninh Thư cởi bỏ chiếc váy hai dây ra, mặc lại bộ quần áo ban đầu của mình, bước ra ngoài nói với Nghiêm Kiều: “Không vừa.”

Nghiêm Kiều híp mắt nhìn Ninh Thư: “Tôi đích thân đo, kích thước không thể sai được.”

Ninh Thư sững sốt: “Anh đo lúc nào?”

Nghiêm Kiều: “Đo bằng mắt.”

Ninh Thư nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh cô, liền thấy ánh mắt

anh đang chăm chăm dán trên người mình: “Nếu không phải nể mặt Nghiêm Lễ thì ngay bây giờ tôi sẽ hét to lên là có người sàm sỡ, anh tin không?”

Nghiêm Kiều bật cười nhìn đi chỗ khác: “VẬY CÔ HÉT ĐI.”

Ninh Thư: “...”

“Thầy Nghiêm.”

Nghiêm Kiều: “Ừm, tôi đây.”

Ninh Thư: “Anh là người không biết xấu hổ nhất mà tôi từng gặp.”

Nghiêm Kiều: “Cảm ơn lời khen của cô.”

Anh mặc trên người bộ quần áo chỉnh tề, đôi mắt đào hơi cong, nói những lời chẳng biết ngượng ngùng, vừa dịu dàng lại vừa như cặn bã.

Hai bên đường chính trong khuôn viên trường đều có hàng cây, học sinh mặc đồng phục đang đi qua đi lại, mặt trời đang lặn dần ở phía chân trời, hoàng hôn chiếu rọi những sắc màu rực rỡ, ánh hào quang bao phủ lấy anh và cô.

Anh quay đầu sang nhìn cô, một tay dứt túi quần, tay kia cầm túi xách, trong đó là chiếc váy anh chọn cho cô. Hai người một cao một thấp, chênh lệch chiều cao quá lớn, cô nhảy lên đập vào sau lưng anh một cái, mái tóc bay lên rồi lại rơi xuống, đằng sau họ là ánh hoàng hôn màu cam chói lọi.

Ninh Thư thấy có học sinh đang nhìn qua đây, liền vội vàng kiểm chế, lập tức trở lại bộ dạng nghiêm túc và ổn định, cô nghiêm nghị gật đầu với học sinh thay lời chào hỏi.

Nghiêm Kiều đưa tay lên xoa xoa đầu Ninh Thư, khiến mái tóc cô rối bù: “Rốt cuộc năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi đã đi làm được năm năm, chắc chắn lớn hơn một giáo viên Thể dục

mới vào nghề như anh.” Ninh Thư cũng muốn giơ tay làm rối tóc Nghiêm Kiều, nhưng anh quá cao, chỉ cần anh khẽ tránh là cô chẳng thể chạm được vào đầu anh.

Cũng đúng, kiểu tóc đã được chỉnh sửa chải chuốt như vậy, chắc chắn không thể để cô dễ dàng động vào rồi.

Nhưng điều mà Ninh Thư không ngờ tới là Nghiêm Kiều chẳng hề né tránh, anh cứ thế để cô vò đầu bứt tóc mấy lần liên tiếp.

Ninh thư túm lại túm, cô mở to hai mắt nhìn Nghiêm Kiều một cách kỳ quái: “Sao anh không tránh?”

Nghiêm Kiều: “Tránh đi sợ cô không với tới được.”

Ninh Thư vốn dĩ định nói rằng anh trở nên tốt tính từ khi nào vậy, không ngờ anh lại nói tiếp một câu: “Nhóc lùn.”

Ninh Thư lại xoa tóc anh thêm mấy lần nữa, nhưng tiếc là tóc anh quá ngắn, có túm thế nào vẫn không có vẻ gì là bị rối tung lên cả.

Sau khi cô tóm đủ rồi, Nghiêm Kiều mới nghiêng đầu tránh một chút: “Đừng làm loạn.” Vừa lên tiếng mới phát hiện giọng nói của anh hơi khàn khàn.

Anh đột nhiên tiến lại gần cô, vốn dĩ từ nãy tới giờ cô vẫn luôn duy trì khoảng cách nửa mét với anh.

Ninh Thư không để ý tới sự khác thường của Nghiêm Kiều, liếc nhìn chiếc túi trên tay anh: “Chiếc váy này, rất đắt đúng không?”

Nghiêm Kiều: “Cũng bình thường.” Chẳng qua chỉ là một tháng lương của giáo viên Thể dục mà thôi.

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Tuy rằng chiếc váy này không vừa với tôi, nhưng tôi cũng không thể để anh lãng phí tiền túi, anh mua nó bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho anh, anh đưa váy cho tôi.”

Cô rất thích chiếc váy này, cho dù không thể mặc nó cũng vẫn thích, như thể được nhìn thấy con người khác của cô vậy.

Nghiêm Kiều: “Vôn dĩ là mua tặng cô, không cần trả tiền.”

Ninh Thư rất trung thực và không bao giờ có ý lợi dụng người khác: “Không được, học sinh của lớp tôi còn đang nợ anh một đồng tiền kia, tôi không thể không trả anh tiền.”

“Lần trước chẳng phải anh nói mình không có nhà cũng chẳng có xe hay sao, sau này còn cưới vợ mua nhà, nhất định phải tiết kiệm.”

“Điều quan trọng nhất là anh còn phải nuôi Nghiêm Lễ, nếu như tiêu hết tiền thì Lễ Lễ nhà chúng ta không được ăn thịt, chỉ có thể đến nhà ăn ăn cơm với rau, quần áo đồng phục cũng phải mặc lại bộ đã chật rồi.”

Nghiêm Kiều tưởng tượng ra cảnh thảm thương đó, không khỏi ngắt lời Ninh Thư: “Không phải em thực sự nghĩ rằng anh đây rất nghèo đó chứ?”

Ninh Thư bị giọng điệu đại phú hào của Nghiêm Kiều làm cho giật mình, nghĩ rằng bản thân mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của trụ cột trong một gia đình: “Không dám.”

Nghiêm Kiều bắt lực nói: “Trung tâm mua sắm có chương trình giảm giá, ba trăm tệ.”

Ninh Thư: “Tôi biết ngay mà, chất liệu vải tốt như vậy, lát nữa tôi sẽ chuyển tiền cho anh.”

Hai người bước ra khỏi công trường, Ninh Thư đưa Nghiêm Kiều tới phố Thiên Đường, sau đó lại quay đầu nhìn anh: “Mặc dù anh ăn mặc chỉnh tề như vậy, nhưng tôi thực sự không có nhiều tiền, cũng không muốn phùng má giả làm người mập, nên đưa anh đi ăn buffet thịt nướng nhé.”

Nghiêm Kiều nhìn nhìn Triệu Vũ Kiệt đang ngồi ở cửa tiệm đồ nướng cách đó không xa: “Đừng có nói với tôi là Thanh Nịnh nhé.”

Ninh Thư: “Đi đi mà, ông chủ Triệu đã cho tôi thẻ VIP rồi.”

Triệu Vũ Kiệt nhìn thấy bọn họ, nhanh chóng đứng lên: “Cô Ninh, thầy Nghiêm.”

Vậy là buổi hẹn hò hai người của họ đã biến thành ba người, Triệu Vũ Kiệt ngồi lì trong phòng bao không chịu đi, đã thế còn gọi thêm La Minh tới.

Nghiêm Kiều ngồi ở giữa, Ninh Thư không nhìn thấy bộ dạng của anh, cứ thế nghiền cổ trò chuyện với Triệu Vũ Kiệt và Nghiêm Lễ.

Buổi hẹn hò biến thành họp nhóm, họp nhóm lại biến thành họp gia đình. Cảm giác nghi thức chẳng còn trong đầu Nghiêm Kiều nữa, anh bất chấp, dựa lưng vào ghế, xắn tay áo sơ mi lên và nới lỏng cổ áo một chút, nho nhã cũng đã biến thành bất cần đời.

Triệu Vũ Kiệt đột nhiên chuyển chủ đề: “Anh Kiều, lần trước anh nói thích kiểu phụ nữ thế nào cơ? Ngực to, chân dài, hông cong?”

Nghiêm Kiều lườm Triệu Vũ Kiệt một cái: “Đừng nói nhảm.”

Nói xong anh liếc nhìn Ninh Thư một cái: “Tôi thích ngực nhỏ.” Khi cô không nhòibông mới là con người thật của cô.

Lúc này, Triệu Vũ Kiệt mới phản ứng lại, cô giáo Ninh hôm nay hình như hơi khang khác, dáng người không khi mọi ngày, nhưng anh ta không dám nhìn, vì sợ bị Nghiêm Kiều thủ tiêu.

Ninh Thư hỏi: “Nghe nói tuần sau là sinh nhật Nghiêm Lễ, mọi người nghĩ ra tổ chức sinh nhật thế nào chưa? Tặng quà gì?”

Trong lòng Nghiêm Kiều đã có dự định, còn Triệu Vũ Kiệt thì vẫn đang suy nghĩ nát óc.

Khi Ninh Thư đi vào phòng tắm, Triệu Vũ Kiệt liền ngồi xồm lên ghế, hỏi Nghiêm Kiều: “Căn nhà của cậu có mua lại được không?”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Đã bảo người nói chuyện với Tiền Nhạc rồi, chắc sẽ không phát sinh bất chắc gì đâu.”

Triệu Vũ Kiệt: “Vậy thì được, tôi tặng Lễ Lễ đồ trang trí phòng vậy, căn phòng trước đây thẳng bé ngủ chắc giờ không ở nổi nữa rồi.”

Anh ta lại suy nghĩ một hồi: “Nếu như vậy không phải cậu sẽ thành chủ nhà của cô giáo Ninh à? Lúc đó có phải thích làm gì thì làm không?”

Nghiêm Kiều liếc Triệu Vũ Kiệt một cái: “Trong đầu cậu toàn là vàng nổi à? Bây giờ là thời đại xã hội được pháp luật cai trị.”

“Tôi đã nói gì à? Tôi đâu có nói gì đâu.” Triệu Vũ Kiệt liếc nhìn Nghiêm Kiều, thờ dài nói: “Tôi thấy người trong đầu chứa toàn vàng nổi không phải là tôi đâu.”

Nghiêm Kiều không biết anh ta nghĩ gì, nên nhếch môi một cái, không nói gì thêm.

Triệu Vũ Kiệt ném qua ánh mắt chẳng mấy tốt đẹp gì: “Cười cái gì? Đang nghĩ gì thế?”

Nghiêm Kiều: “Không có gì.”

Triệu Vũ Kiệt hỏi: “Thương lượng với Tiền Nhạc bao nhiêu tiền?”

Nghiêm Kiều: “3.2 triệu tề.”

Triệu Vũ Kiệt thấy khó tin: “Trước đây mua nó với giá 3.8 triệu, bây giờ lại bán 3.2 triệu, cái tên lừa đảo Tiền Nhạc kia có đồng ý không?”

Nghiêm Kiều: “Anh ta nợ tiền cờ bạc bên ngoài, nếu không bán vội thì chẳng giữ nổi cánh tay nữa đâu.”

Khi nói điều này, giọng điệu anh rất bình thản tự nhiên, như thể việc tàn nhẫn đâm máu đó chỉ đơn giản như cắt một bó rau.

XiaoLiang: Lại cuối tuần rồi, chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ ^^ Cùng đón chờ những tình tiết thú vị hơn của 2 Thầy Cô của chúng ta ở tuần sau nhé:*

-----oOo-----

Chương 20: Trăm phương ngàn kế.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thư mở cửa phòng bao đi vào trong, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: “Cặp sách, cặp sách nào?”

Cô nói thêm vài câu với người ở đầu dây bên kia, sau đó quay sang nói với Nghiêm Kiều: “Tôi quay lại văn phòng một lát, cặp sách của Trịnh Nam đang để ở đó, bài tập cuối tuần của em ấy đều để trong cặp.”

Bất luận thế nào cũng không thể trì hoãn việc học sinh làm bài tập, trong kỳ thi đại học, từng chi tiết nhỏ cũng có thể biến thành điểm số. Ninh Thư gọi cho Trịnh Nam một lần nữa và yêu cầu cậu trở lại văn phòng mình để lấy lại cặp sách. Nhưng gọi rất nhiều lần mà không có ai nhắc máy. Nghiêm Kiều đi cùng Ninh Thư quay lại văn phòng, Ninh Thư nhặt cặp sách của Trịnh Nam lên, khóa kéo trên cặp sách không kín nên một chiếc hộp màu đen đã rơi ra ngoài. Khi rơi xuống đất, chiếc hộp tự động mở ra, để lộ ra chiếc cà vạt và một tấm thiệp chúc mừng. Bên trên chỉ có duy nhất một dòng chữ: Chúc mừng sinh nhật ba.

Ngày là hôm nay.

Tất cả những điều khó hiểu và bất hợp lý đều có thể lý giải vào lúc này, Ninh Thư gói lại hộp quà và bỏ vào cặp sách của Trịnh Nam, sau đó quay lại nói với Nghiêm Kiều: “Tôi đến nhà Trịnh Nam một chuyến, để đưa cho em ấy cái này.”

“Tôi đưa cô đi.” Nghiêm Kiều nhìn thời gian: “Muộn thế này rồi một mình cô đến nhà học sinh nam không thích hợp cho lắm.”

Nhà của Trịnh Nam ở trung khu biệt thự cao cấp, an ninh rất nghiêm ngặt, nói không có gia chủ thì không được vào. Ninh Thư đành phải gọi điện cho Trịnh Nam, nhưng sau vài cuộc gọi vẫn không có ai trả lời, lúc này cô bắt đầu có chút lo lắng. May mắn thay có thể gọi được cho ba của Trịnh Nam, đối phương nói mình đang trên đường trở về thành phố Đông Li, một tiếng

nữa sẽ tới nhà và nhờ bảo vệ mở cổng cho Ninh Thư vào, nhờ Ninh Thư chăm sóc Trịnh Nam một chút.

Giọng nói của ba Trịnh Nam còn khá trẻ, nhưng hơi nghiêm nghị, có lẽ rất tức giận với biểu hiện ở trường của Trịnh Nam, tuy đang nói chuyện với giáo viên nhưng có thể nghe ra đôi phương đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận của mình.

Ninh Thư không nói tới chuyện món quà sinh nhật, vì đó là chuyện giữa hai cha con họ.

Nghiêm Kiều khoác cặp sách của Trịnh Nam trên vai, đi cùng Ninh Thư vào nhà cậu, vừa đi vừa hỏi: “Khi còn đi học cô có từng nổi loạn như Trịnh Nam không?”

“Không có, lúc đi học tôi rất ngoan, đừng nói đến chuyện yêu sớm như Trịnh Nam, đến cả trốn tiết cũng không.” Nụ cười của Ninh Thư rất ngoan ngoãn, cô luôn nhìn mọi người với đôi mắt đen sáng ngời, giống như đứa trẻ đang chờ đợi được khen: “Tôi chưa bao giờ để ba mẹ phải lo lắng.”

Nghiêm Kiều cau mày nhìn hàng cây cao thấp trong màn đêm bên ngoài.

Một lúc sau, anh nói: “VẬY chắc cô cũng ít bị ăn đánh nhỉ.”

Ninh Thư giơ tay đấm mạnh lên cánh tay Nghiêm Kiều: “Anh không khen “Con nhà người ta” thì thôi, lại còn muốn đánh tôi à?”

Nghiêm Kiều: “VẬY ba mẹ cô có đánh cô không?”

Ninh Thư cúi đầu, đá hòn đá nhỏ dưới đất: “Không có, vì tôi chưa phạm sai lầm bao giờ.”

Ninh Thư chỉ vào căn biệt thự trước mặt, xem lại số nhà: “Chính là căn này.”

Cả căn nhà sáng đèn, nhưng hoàn toàn yên tĩnh. Ninh Thư bấm chuông cửa, cửa tự động mở ra, khi cô đến cửa phòng khách, Nghiêm Kiều mới đưa cặp sách trên tay cho Ninh Thư: “Tôi ở đây đợi cô, có việc gì thì gọi tôi.”

Nói xong, anh quay người ngồi trên bậc cửa, lấy trong túi ra một điều thuốc rồi châm lửa, không nhìn Ninh Thư thêm một lần nào nữa.

Ninh Thư đứng trên bậc thềm, nhìn bóng lưng Nghiêm Kiều, thấy dấu vết của phiền não từ anh, như thể có điều gì đó rất buồn đang quấy rầy anh vậy. Ninh Thư quỳ gối xuống, vỗ vỗ vai Nghiêm Kiều, giọng nói dịu dàng đi vài phần: “Anh sao thế?”

Ngay cả âm thanh cuối câu cũng vui vẻ một cách hiếm hoi, như đang dỗ

dành anh vậy.

Nghiêm Kiêu: “Không sao, cô vào trong trước đi, ở ngoài này toàn khói thuốc.”

Ninh Thư đi vào phòng khách, thấy đèn trong nhà đều bật sáng, nhưng không có bất kỳ tiếng nói nào. Ngôi nhà càng lớn, sự vắng lặng càng hiện rõ. Ninh Thư đã dạy học được năm năm, học sinh như vậy cô cũng gặp nhiều, Trịnh Nam không phải trường hợp duy nhất và chắc chắn chẳng phải trường hợp cuối cùng. Cha mẹ các em ấy rất bận rộn, không có thời gian dạy bảo con em họ. Tuổi dậy thì là độ tuổi nhạy cảm nhất, chúng luôn làm nhiều điều chỉ để thu hút được sự chú ý.

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn lên lầu gọi to: “Trịnh Nam.”

Không có ai đáp lại.

Ninh Thư: “Cặp sách của em cô đang cầm, cô đếm đến ba, nếu không xuất hiện cô sẽ ném đi đó.”

Cửa một căn phòng trên tầng hai bị đẩy ra, Trịnh Nam mặc trên người bộ đồ ngủ, liếc nhìn cặp sách trên tay Ninh Thư: “Cô cứ vứt đi.”

Ninh Thư thấy đèn trong phòng Trịnh Nam đã tắt, xung quanh sáng bao nhiêu thì căn phòng đó tối bấy nhiêu.

Cô nâng cặp sách trên tay lên: “Không phải quà sinh nhật của ba em vẫn còn trong đây sao? Nói vứt là vứt à?”

“Không phải cô cố ý nhìn đâu, là vô tình thấy nó thôi.”

Trịnh Nam đi dép lê xuống lầu, dựa vào tay vịn cầu thang, đứng từ xa nhìn Ninh Thư: “Dù sao thì hôm nay ông ấy cũng không về được, ngày mai sẽ chẳng phải là sinh nhật ông ấy nữa rồi, món quà này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Giống hệt với những gì Ninh Thư đoán: “Vì vậy, hai ngày nay em đã làm đủ chuyện, chỉ vì muốn ba em về nhà, để em tổ chức sinh nhật cho ông ấy?”

Trịnh Nam không lên tiếng.

Ninh Thư nói tiếp: “Cô tin nếu em nói thật rằng em muốn ông ấy về nhà để em tổ chức sinh nhật cho ông ấy, thì ông ấy nhất định sẽ về.”

Trịnh Nam nâng cằm: “Nếu nói thật có ích thì em cần gì phải cố tình mắc lỗi.”

“Được, còn ý thức được những gì mình đã làm.” Ninh Thư gọi Trịnh Nam tới ghé sofa: “Ra đây ngồi cho đàng hoàng, cô muốn nói chuyện tử tế với em.”

Trịnh Nam rót một ly nước đưa cho Ninh Thu, biết mình đã làm sai nên cậu cúi đầu không dám lên tiếng.

Ninh Thu liếc nhìn di động của Trịnh Nam trên bàn cà phê: “Hôm qua mời các bạn tới nhà hàng ăn tối, sau đó cố ý nói rằng bị trộm mất điện thoại và ví tiền, để Quản lý nhà hàng báo cảnh sát, sau đó gọi cho ba em, nhưng không ngờ lớp trưởng lại gọi cho cô đúng chứ?”

Trịnh Nam kinh ngạc: “Cô Ninh, tại sao cô lại biết việc em giấu ví và điện thoại đi ạ?”

Biệt danh của Ninh Thu ở trong lớp là bà già Ninh, bởi vì nhiều học sinh cảm thấy cô không bao giờ hiểu được bọn họ, giữa hai bên có khoảng cách thế hệ vô cùng sâu sắc. Trịnh Nam không ngờ rằng Ninh Thu trong nháy mắt đã có thể nhìn thấu bản thân mình.

Ninh Thu: “Đừng há miệng to như vậy, trước đây cô là một học bá đó, thông minh hơn mấy đứa nhiều.”

“Đừng nghĩ rằng các em làm gì trong lớp cô đều không thể biết.”

Trịnh Nam cúi đầu, không nói gì, biểu thị cậu đã thừa nhận chuyện mình cố ý giấu điện thoại và ví đi.

Ninh Thu nhìn chằm chằm Trịnh Nam: “Thành tích lúc cao lúc thấp, yêu sớm, có phải cũng là em cố ý làm vậy.”

Người sáng tạo nhất mà cô từng gặp cũng chẳng làm đến mức như Trịnh Nam.

Trịnh Nam thấp giọng nói: “Cô Ninh, đã ba tháng rồi em chưa gặp ba, cả căn nhà này chỉ có một mình em, nó chẳng khác gì chiếc quan tài.”

Ninh Thu: “Tuy là vậy, nhưng bất luận lý do là gì, yêu sớm cũng là không nên.”

Trịnh Nam đột nhiên thay đổi lời nói: “Em không có yêu sớm.”

Ninh Thu cảm thấy buồn cười: “Nhưng cô đã tận mắt nhìn thấy em và Đàm Duyệt Nhiên ở sân vận động.”

Trịnh Nam giải thích: “Đó là bởi vì bạn ấy muốn hẹn hò với Nghiêm Lễ, nhưng không được, nên cố ý gọi em ra để kích thích Nghiêm Lễ.”

Ninh Thu nghĩ tới bức thư tình mà cô nhìn thấy trong lớp, lần trước Nghiêm Lễ cũng nói như vậy, nói rằng Đàm Duyệt Nhiên viết thư tình cho cậu vì muốn kích thích ai đó.

Ninh Thu bị cảm xúc của những đứa trẻ này làm cho chóng mặt: “Nói rõ ràng hơn đi, rốt cuộc chuyện là thế nào.”

Trịnh Nam lại nói: “Đàm Duyệt Nhiên thích Nghiêm Lễ và viết cho cậu ấy một bức thư tình, nhưng đối phương lại phớt lờ bạn ấy, nên đã hẹn em để kích thích Nghiêm Lễ.”

Ninh Thư: “Sau đó em liền tương kế tựu kế, để cô hiểu lầm rằng em đang yêu đương, rồi gọi điện cho ba em, bắt ba em phải về nhà, cuối cùng là tô chức sinh nhật cho ông ấy, đúng không?”

Trịnh Nam: “Đại khái là như vậy ạ.”

Ninh Thư bối rối thực sự, một lần nữa cô lại cảm nhận được khoảng cách thế hệ giữa mình và học sinh. Nhất là Đàm Duyệt Nhiên, để nghĩ ra được việc này không biết cô nhóc đã phải đọc bao nhiêu tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết rồi.

Ninh Thư nhìn dáng người gầy gò của Trịnh Nam: “Đừng có nói với cô là ngày nào ở nhà em cũng không ăn cơm đó nhé.”

Trịnh Nam nhỏ giọng nói: “Một người không muốn ăn ạ.”

Cậu không muốn mỗi ngày đi học về lại phải bước vào căn nhà lạnh lẽo không có tiếng người này, vì vậy mới luôn tìm đủ lý do để được ở cùng Ninh Thư, cố ý để bạn học chốt cửa nhốt mình trong lớp, cố tình giả vờ không mang chìa khóa.

Trịnh Nam: “Cô Ninh, em không cố ý lừa cô đâu ạ.”

Ninh Thư tức đến bật cười: “Cái gì, lừa người khác có phân biệt cô ý với không có ý nữa cơ à?”

Trịnh Nam ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Ninh Thư: “Trong lớp, trước giờ em chưa từng gọi biệt danh của cô, ngay từ đầu em đã biết cô là một giáo viên tốt rồi ạ.”

Giọng điệu Ninh Thư nghiêm túc: “Vậy nên người tốt mới dễ bị lừa phải không?”

Thực ra trong lòng cô đã không còn giận nữa rồi, bởi vì học sinh của cô nói cô là một giáo viên tốt. Ninh Thư luôn là người dễ dãi dành như vậy, cũng chẳng bao giờ để bụng.

Ninh Thư thở dài: “Ba em sắp về tới nhà rồi, việc mấy hôm nay cô sẽ nói lại cẩn thận với ông ấy.”

Ninh Thư đứng dậy đi ra phía cửa, Trịnh Nam cũng đi theo cô, mấy lần định mở miệng níu kéo cô ở lại.

Ninh Thư mở cửa, quay đầu lại nhìn Trịnh Nam, kết luận: “Thứ nhất, trả lại số tiền hôm nay cho thầy Nghiêm. Thứ hai, nhất định phải lọt vào top 5 đầu

lớp ở kỳ thi tiếp theo. Thứ ba, không có thứ ba nữa, em và Đàm Duyệt Nhiên lợi dụng lẫn nhau, nên không ai nợ ai cả, kẻ tám lạng người nửa cân.”

Cuối cùng, Ninh Thư nói thêm: “Ăn uống cho cẩn thận.”

Ninh Thư quay đầu lại, thấy ngoài cửa có thêm một người, dựa vào dáng vẻ và cách ăn mặc thì chắc hẳn là ba của Trịnh Nam, đây cũng là lần đầu tiên Ninh Thư gặp vị phụ huynh như rồng thần chỉ thấy đầu không thấy được đuôi này, cô lịch sự nở nụ cười: “Chào ba Trịnh Nam.”

Trịnh Lực Tân gật đầu với Ninh Thư: “Xin chào cô giáo Ninh.”

Ninh Thư đeo túi xách lên vai: “Hôm nay cũng muộn rồi, chúng ta sẽ nói chuyện về tình hình của Trịnh Nam sau.”

Trịnh Lực Tân: “Cô giáo vất vả rồi, để tôi bảo tài xế đưa cô về nhà.”

Ninh Thư nghiêng đầu nhìn Nghiêm Kiều đang đứng một bên, cười đáp: “Không cần đâu, tôi có người đưa về rồi.”

Nghiêm Kiều cầm lấy túi xách của Ninh Thư, như đánh dấu chủ quyền: “Tôi đưa cô ấy về.”

Trịnh Lực Tân vội vàng gật đầu với Nghiêm Kiều: “Hai thầy cô vất vả rồi.”

Ninh Thư quay đầu lại liếc nhìn Trịnh Nam đang đứng ở cửa, cậu muốn nhìn ba nhưng lại không dám, cô nói với Trịnh Lực Tân: “Đứa nhỏ đã đợi anh lâu lắm rồi.”

Trịnh Nam nghiêng đầu sang một bên, không biết đang bối rối, hay nổi loạn, tất cả sự bướng bỉnh, tức giận đều đang tích tụ trên gương mặt cậu. Cậu quay lưng bỏ đi mà không thèm chào ba.

Giọng điệu Trịnh Lực Tân có chút tức giận: “Thầy cô còn chưa đi mà con đã vào nhà rồi, có biết lễ phép là gì không hả?”

Vốn dĩ khi đang đi làm anh ta nhận được tin từ cô giáo báo rằng con trai mình yêu đương sớm, học lực sa sút, nên đang ôm sẵn một bụng tức.

“Thực xin lỗi, cô giáo Ninh, đứa nhỏ không hiểu chuyện, sau này tôi sẽ bảo ban lại cháu nó.”

Ninh Thư liếc nhìn vào nhà, khựng lại một chút, rồi đột nhiên nói với Trịnh Lực Tân: “Chúc mừng sinh nhật anh.”

Trịnh Lực Tân sững sốt, dường như hiểu ra điều gì đó: “Cảm ơn cô giáo Ninh.”

Vừa đi ra ngoài cổng, Ninh Thư quay đầu lại thấy Trịnh Lực Tân đứng ở

cửa phòng khách một lúc lâu, không ngừng ngẩng đầu nhìn về phía phòng của Trịnh Nam trên lầu hai. Bởi vì Trịnh Nam không phải yêu đương sớm, nên sự việc đã được giải quyết một cách dễ dàng, Ninh Thư cũng trút được tảng đá lớn trong lòng.

Trong lúc cãi nhau với Tần Nguyệt Hương, cô ta nói rằng Trịnh Nam đã lợi dụng Đàm Duyệt Nhiên, còn Ninh Thư lại nói Đàm Duyệt Nhiên lợi dụng Trịnh Nam, cả hai đều kiên quyết bảo vệ quan điểm cùng học sinh của mình.

Một giáo viên đi tới: “Trong việc yêu sớm này, không thể trách Trịnh Nam cũng không thể trách Đàm Duyệt Nhiên, mà nên trách Nghiêm Lễ.”

Cả Ninh Thư và Tần Nguyệt Hương hiềm khi đồng nhất ý kiến, cùng nhau nói: “Không được!”

Nghiêm Lễ của chúng tôi chỉ vì quá đẹp trai lại học giỏi nên thường được các cô gái nhìn trúng, em ấy không làm gì sai cả.

Chủ nhiệm Đào đang trong văn phòng cách đó không xa, vừa nghe thấy hai chữ “Yêu sớm” liền phi đến như một cơn gió, vẻ mặt kinh ngạc: “Chuyện gì thế? Trong trường vẫn còn trường hợp yêu sớm nào mà một “sát thủ tình ái” như tôi không biết à?”

Tần Nguyệt Hương lén lút đảo mắt, cầm sách lên lớp, cô ta không giống chủ nhiệm Đào và Ninh Thư, không có hứng thú bắt học sinh vi phạm nội quy, luôn coi học sinh như bạn bè.

Ninh Thư giải thích vấn đề một cách ngắn gọn với chủ nhiệm Đào, rồi kết luận: “Yêu thầm thì có, nhưng thực sự yêu đương thì không, không ảnh hưởng gì đến danh hiệu “Sát thủ tình ái” của ngài đâu ạ.”

Chủ nhiệm Đào sắp xếp lại manh mối trong đầu: “Đàm Duyệt Nhiên thích Nghiêm Lễ, vì để kích thích Nghiêm Lễ nên rủ Trịnh Nam hẹn hò ở sân vận động, Trịnh Nam biết rõ điều đó cuối cùng tương kế tựu kế cùng hẹn hò với Đàm Duyệt Nhiên.”

Ninh Thư: “Đúng, chính xác là như vậy, cái tuổi này đúng là khó lường, luôn tự cho mình là đúng.”

Chủ nhiệm Đào với tư cách là một “Sát thủ cao cấp” không quá hiểu tâm tư của thiếu nữ, thấy Ninh Thư đang ngây ra như khúc gỗ, liền nhắc nhở cô: “Cô giáo Ninh, cái này cô không hiểu rồi, đây không phải tự cho mình là đúng.”

Ông ta lấy ra một cuốn sổ nhỏ mang theo bên mình, trên bìa có một dòng

thư pháp viết tay: 《Nhận thức hành động đặc thù của yêu sớm》 .

Sau đó lật đến một trang, rồi tiếp tục nói: “Tôi chuẩn bị đọc bản tổng kết bắt lỗi nhóc yêu đương sớm trong năm ngoái, cô nhớ rõ lấy.”

Ninh Thư giật mình trước tuyệt chiêu của chủ nhiệm Đào, nên không thể không nghe, thậm chí còn muốn lấy một cuốn sổ tay ra để ghi lại.

Chủ nhiệm Đào đọc với giọng điệu du dương: “Tình yêu, càng hướng lòng, càng nỗ lực, càng cảm động.”

Ninh Thư chưa từng thích người đàn ông nào, cũng chưa từng được thích, nên không thể hiểu nổi loại cảm xúc này.

Cô chỉ có thể bày tỏ sự ghen tị: “Cảm giác rất giống với những gì viết trong tiểu thuyết.”

Một tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy chắc sẽ không bao giờ xảy đến với cô.

Chủ nhiệm Đào: “Những gì vừa nói đã nhớ được chưa?”

Ninh Thư gật đầu: “Nhớ rồi.”

Chủ nhiệm Đào có vẻ không yên tâm: “Cô nói lại xem nào.”

Ninh Thư: “Hả?”

“Tình yêu, càng hướng lòng, càng nỗ lực, càng cảm động.”

Chủ nhiệm Đào hài lòng gật đầu, trong số những giáo viên ở trường, ông ta thích nhất là Ninh Thư, vì cô phối hợp làm việc với ông ta rất tốt và quan điểm giáo dục của hai người cũng giống nhau. Chủ nhiệm Đào thường nghĩ rằng, sau này ông ta nghỉ hưu, nhất định sẽ truyền lại chiếc ghế chủ nhiệm cho Ninh Thư, giao cho người khác ông ta không yên tâm.

Chủ nhiệm Đào cất cuốn sổ đi, chợt nhớ ra điều gì đó: “Hôm đi bắt mấy học sinh yêu sớm, có phải chúng ta đã gặp thầy Nghiêm và cô Tần ở đó không?”

“Đúng vậy, hôm đó chẳng phải là thầy Nghiêm đưa tôi tới phòng y tế sao.”

Ninh Thư nói tiếp: “Cô giáo Tần tưởng rằng hôm đó là ngày trực ban của cô ta và thầy Nghiêm, Thầy Nghiêm lại không hay biết gì nên cũng đến đó.”

Cô còn giữ lại thẻ diện cho Tần Nguyệt Hương, nên không nói ra từ lừa dối, theo như Nghiêm Kiều nói thì anh bị Tần Nguyệt Hương lừa tới đó, không biết tới hôm ấy không phải là ca trực ban của anh.

Chủ nhiệm Đào suy nghĩ một hồi: “Không thể nào, hôm đó trước khi tan

học thầy Nghiêm đã tới tìm tôi, cậu ấy cũng có xem qua danh sách trực ban rồi mà.”

-----oOo-----

Chương 21: Hiểu rõ hương vị của tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai nữ giáo viên từ ngoài trở lại văn phòng, vừa đi vừa thảo luận sôi nổi. “Dựa theo kinh nghiệm hóng kịch của tôi, thì xe hoa đó phải đến chín trăm chín mươi chín bông.”

“Dám gửi hoa tới trường, chắc chắn không phải gửi cho học sinh, vậy chỉ có thể là giáo viên hoặc nhân viên ở vị trí làm việc nào khác.”

“Người đẹp nhất và khí chất nhất trường chúng ta là cô giáo Linda Lâm, liệu có phải là anh chàng phú nhị đại hay tổng tài bá đạo nào đó gửi tặng cô ấy không?”

Cô giáo Linda Lâm của lớp A6 trên tay ôm cuốn sách tiếng anh, bước trên đôi giày cao gót, mặc cây đồ hiệu Chanel đi tới: “Đừng vu oan cho tôi, tôi độc thân, hiện tại cũng chẳng có ai theo đuổi cả.”

Hai nữ giáo viên lại bắt đầu suy đoán: “Vậy chẳng lẽ là cô giáo Tường dạy Mỹ thuật?”

“Hình như hôm nay là sinh nhật của cô giáo Tường, chắc chắn là cô ấy rồi.”

Cô giáo Quách châm xong bài thi buông bút xuống, đứng dậy pha một ấm trà, nhàn rỗi tham gia và cuộc thảo luận, nhưng vẫn không quên nói đùa Ninh Thư: “Không chừng là gửi tặng cô giáo Ninh cũng nên.”

Ninh Thư vén tóc ra sau tai cười: “Sao có thể được chứ, em chẳng quen biết ai giàu có như vậy cả.”

Cô giáo Quách tính nhảm một chút: “Thực ra chín trăm chín mươi chín bông hoa cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, nên ai cũng có thể mua, quan trọng là phải xem người đàn ông đó có được hay không.”

Ninh Thư: “Như vậy cũng không thể là của em.”

Tần Nguyệt Hương dựa vào lưng ghé cười: “Được rồi, không phải của mấy người chẳng lẽ là của tôi?”

Đàm Duyệt Nhiên đại diện cho lớp A1 vào lấy bài, cô nhóc to gan, dám trêu cả giáo viên: “Cô Tần của chúng em xinh đẹp như vậy, biết đâu lại đúng là của cô đó ạ.”

Ninh Thư nhìn Đàm Duyệt Nhiên một cái, sau đó lại nghĩ tới Trịnh Nam, cô định mở miệng nói gì đó thì bị Tần Nguyệt Hương chặn họng: “Cô giáo Ninh, sao cứ nhìn chăm chăm vào hoa khôi của lớp tôi thế?”

Ninh Thư lo lắng, cô không lo Trịnh Nam bởi vì giữa Trịnh Nam và Đàm Duyệt Nhiên không có gì cả, nhưng Nghiêm Lễ thì khác, một cô gái vừa bạo dạn lại vừa xinh đẹp thế này mà thích Nghiêm Lễ, xem ra vẫn chưa có ý định từ bỏ. Hơn nữa, lần trước mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết triệt để, học sinh lớp A1 đổ lỗi cho Trịnh Nam vì đã lợi dụng Đàm Duyệt Nhiên, còn học sinh lớp A6 lại đổ lỗi cho Đàm Duyệt Nhiên vì đã lợi dụng Trịnh Nam, còn cố móc nối lôi kéo Nghiêm Lễ của lớp mình. Học sinh của lớp A1 lại cho rằng Nghiêm Lễ vốn là bạn học của lớp bọn họ, ngoại trừ số đông các nữ sinh ra thì những học sinh còn lại đều ủng hộ việc ghép đôi giữa Nghiêm Lễ và Đàm Duyệt Nhiên. Trịnh Nam và Đàm Duyệt Nhiên cũng không xin lỗi nhau, không ai cho rằng bản thân mình làm sai, người sai là đối phương. Nghe nói còn có một số đông bạn học đem việc này ra cá cược, xem cuối cùng chiến thắng sẽ thuộc về lớp A1 hay lớp A6. Sự tình tạm thời đang lâm vào bế tắc.

“Báo cáo.” Trịnh Nam người đại diện cho môn Ngữ văn của lớp A6 bước vào với tập bài vừa thu được trên tay: “Cô Ninh, còn năm bạn chưa nộp ạ.”

“Ba bạn chưa làm xong, nói trước khi tan học sẽ tự nộp cho cô, còn Tạ Thành Thành và Bạch Việt nói bài tập để ở nhà quên không mang ạ.”

Ninh Thư thầm cười lạnh một tiếng trong lòng, chưa làm xong thì nói là chưa làm xong, lại còn quên mang, mấy đứa này nghĩ giáo viên ngọc cả rồi hay sao?

Trịnh Nam và Đàm Duyệt Nhiên tình cờ gặp nhau trong văn phòng, nhưng cả hai đều coi như không thấy nhau, cứ thế phớt lờ đối phương.

Ninh Thư lôi Trịnh Nam đến một nơi không có ai ở ngoài hành lang: “Chín nghìn tệ lần trước mượn thầy Nghiêm để thanh toán tiền bữa ăn, các em định trả lại thế nào?”

Ninh Thư nghĩ thầm, ba mẹ thầy Nghiêm mất sớm, một mình vất vả nuôi em trai ăn học, thực sự chẳng dễ dàng gì, phải trả tiền cho người ta càng sớm càng tốt.

Trịnh Nam: “Em nói lớp trưởng không cần thu tiền của các bạn, vốn dĩ là em mời mà.”

Ninh Thư liếc mắt nhìn Trịnh Nam: “Sau này đừng làm vậy, mời các bạn đi ăn cũng cần có mức độ, không được xa hoa lãng phí, nếu muốn bày tỏ tình cảm với bạn bè thì chỉ cần mời các bạn uống nước ngọt là được rồi.”

“Trong lớp em là người hòa đồng nhất, lần này bầu chọn người làm đại diện cho môn Ngữ văn tất cả đều bình bầu cho em, việc đó cho thấy điều gì, chúng tỏ rằng các bạn đều tin nhiệm em, quý mến em.” Ninh Thư theo phản xạ muốn đẩy gọng kính trên sống mũi lên, nhưng sau đó mới sực nhớ ra mấy ngày nay mình đã không đeo kính rồi.

Chế độ cần thận của cô không phải dùng kính làm công tác, mà cứ hễ gặp học sinh là nó sẽ tự động được bật lên, như thế đây là một kiểu tài năng vậy, Ninh Thư nhìn Trịnh Nam: “Vậy nên, em không cần dùng tiền để duy trì tình bạn.”

Trịnh Nam tỏ vẻ phản đối: “Cái gì mà hòa đồng nhất ạ, đều là giả dối, bọn họ chọn em cũng là vì em nói sẽ mời bọn họ đi ăn.”

Ninh Thư nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Trịnh Nam, em không thể đánh giá tình bạn một cách phiến diện như vậy được.”

Trịnh Nam nhìn ánh mắt Ninh Thư không chút sợ hãi, nhưng giọng nói hơi trầm xuống một chút: “Em cũng đâu có nói sai, lớp chúng ta vốn dĩ là kết bè kết phái ạ.”

Ninh Thư phản bác nói: “Hôm đó ở nhà hàng chẳng phải các em rất đoàn kết sao, chẳng có ai dám chỉ ra người hút thuốc.”

Trịnh Nam không nói thêm gì nữa, khi mà “Phạm tội” thì đúng là rất đoàn kết.

“À đúng rồi cô Ninh, hôm sinh nhật ba em, rất cảm ơn cô ạ, em còn tưởng ông ấy sẽ đánh em một trận cơ.”

Ninh Thư hãy tay: “Không cần cảm ơn, cô cũng đâu có làm gì.”

Sau khi Trịnh Nam rời đi, Ninh Thư dựa vào lan can trầm mặc hồi lâu, tính đoàn kết của lớp A6 thực sự không được tốt lắm. Cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Nghiêm Kiều mặc bộ thể thao màu đen đang đi đến đây, anh đeo cặp kính gọng vàng, đang cúi đầu nhìn tài liệu, không hề phát hiện ra Ninh Thư.

Ninh Thư gọi anh lại: “Thầy Nghiêm, Nghiêm Kiều.”

Nghiêm Kiều ngẩng đầu nhìn Ninh Thư, hai mắt sáng ngời, anh tháo kính xuống, nhẹ nhàng cười: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư đã nhìn thấy rất nhiều bộ dạng không tử tế của người đàn ông này khi ở riêng cùng anh, nó hoàn toàn mâu thuẫn với sự lịch lãm và tao nhã trước mặt lúc này. Cô luôn đoán rằng anh là một công tử nhà quý tộc bị lưu lạc, quan điểm này trước giờ vẫn không thay đổi.

Ninh Thư liếc nhìn tài liệu trên tay Nghiêm Kiều, bên trên là một bản danh sách: “Có phải sắp đến đại hội thể thao rồi không?”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Học sinh đã bắt đầu đăng ký rồi, khối mười hai không tham gia.”

Điều này Ninh Thư biết, các lớp chuẩn bị tốt nghiệp, hàng năm đều bị loại khỏi đại hội thể thao, cô hỏi anh: “Lần này là chủ nhiệm Đào hay là hiệu trưởng không cho tham gia?”

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư có chút kinh ngạc: “Cô muốn cho học sinh lớp mình tham gia à?” Dựa trên sự hiểu biết của anh về cô thì nếu có thời gian chạy vài vòng trên sân vận động thì không bằng ở lại lớp làm thêm vài bài tập còn hơn.

“Cả chủ nhiệm Đào lẫn hiệu trưởng đều không cho.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Được, tôi biết rồi.”

Nghiêm Kiều ừm một tiếng: “Nếu cần giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi.”

Ninh Thư nói cảm ơn, nghĩ đến cuộc nói chuyện lần trước với chủ nhiệm Đào, vào buổi tối đi bắt mấy tên nhóc yêu đương sớm, Nghiêm Kiều đã biết hôm đó không phải ca trực ban của anh và Tần Nguyệt Hương, nhưng vẫn quyết định đi. Cô liền nhớ tới câu nói nổi tiếng của chủ nhiệm Đào: Tình yêu, càng hướng lòng thì càng muốn nỗ lực, càng cảm động lòng người. Nghiêm Kiều thấy Ninh Thư có điều muốn nói nhưng lại do dự, nên liền đưa hai tay giữ lấy vai cô, nhìn chăm chăm cô nói: “Bất cứ chuyện gì cũng có thể nói với tôi.”

Ninh Thư: “Tôi không muốn cố ý tọc mạch vào chuyện riêng tư của anh.”

Nghiêm Kiều cau mày: “Bỏ cái giọng điệu khách sao đó của cô đi, tôi không thích.”

Ninh Thư: “Được, vậy tôi hỏi nhé.”

“Có phải anh thích Tần Nguyệt Hương không?”

Nghiêm Kiều nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mặt, không bỏ sót

chút biểu cảm nào của cô: “Cô giận rồi à?”

Ninh Thư: “Không có, chỉ cảm thấy kỳ lạ, hôm đó rõ ràng anh đã xem bản danh sách phân công trực ban, nhưng lại nói với tôi rằng anh không biết. Có phải vì lo Tần Nguyệt Hương sẽ đến sân vận động một mình nên mới giả vờ chưa thấy bảng phân công đúng không?”

Nghiêm Kiều: “...”

Tại sao lại khác với những gì anh lên kế hoạch thế này?

Anh đưa tay lên vò mạnh mái tóc cô, khiến nó rối tung: “Cô thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy?”

“Đừng có làm rối tóc tôi.” Ninh Thư hẩy hẩy tay Nghiêm Kiều: “Cả trường đều đang đồn thổi chuyện của anh và Tần Nguyệt Hương kia.”

Nghiêm Kiều nhướn mày, ôm lấy ngực mình.

Ninh Thư lo lắng hỏi: “Sao thế? Chỗ nào không khỏe à?”

Nghiêm Kiều: “Tôi bị tức ngực, khó thở, hô hấp không nổi, có thể là do bị cô gái nào đó chọc giận, nên cơ quan hô hấp mới xảy ra vấn đề, có phải tôi sắp chết rồi không?”

Ninh Thư có chút hối hận, tại sao khi nãy ra ngoài lại không mang theo thước kẻ, để lúc này có thể dùng nó đánh anh, đánh bằng tay chỉ tổ đau thêm, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy có chút ngứa răng.

“Tôi có thể cắn anh một cái không?”

Nghiêm Kiều sờ sờ môi: “Cái, cái gì cơ?”

Ninh Thư: “Không, không có gì.”

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư một cách nghiêm túc, rồi nói với cô: “Buổi tối hôm cô và chủ nhiệm Đào đi bắt tội nhóc yêu đương sớm, tôi có đọc lịch trực ban, nhưng trăm phương nghìn kế, tương kế tựu kế không phải là vì Tần Nguyệt Hương, đã hiểu chưa?”

Ninh Thư suy nghĩ một chút liền nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản:

“Kiều muội, tỉnh táo lại đi, chủ nhiệm Đào đã kết hôn rồi.”

Nghiêm Kiều bẻ khớp ngón tay, gằn giọng nói từng chữ một: “Tôi cho phép cô nói lại lần nữa.”

Đương nhiên vừa rồi là Ninh Thư nói đùa, hôm đó khi cô bị tức ngực khó thở, anh đã hỏi cô có phải vì giận anh không.

Lại nhớ tới tâm tư con gái của Đàm Duyệt Nhiên, cố ý hẹn hò với Trịnh Nam để kích thích Nghiêm Lễ, Ninh Thư có lẽ cũng đại khái hiểu ra vấn đề, cô há hốc miệng: “Anh...Anh.....”

Nghiêm Kiều nhìn xuống Ninh Thư, trong lòng cũng đoán được, có đến tám phần là cô sẽ từ chối anh, chỉ không biết cô từ chối là vì lý do gì.

Ninh Thư ngâm nửa ngày mới ra một câu: “Anh không có nhà!”

Trước đây, cô đã từng nói tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình, hiền lành chất phác, có nhà có xe, anh biết điều đó.

Nghiêm Kiều bật cười khi nghe xong câu đó: “Được.” Anh cười rất tươi, không phải nhếch mép cũng không cười gượng gạo, nụ cười này vừa hiền lành vừa nhân hậu, giống như ánh mặt trời chiếu xuống sau khi mây đen tan biến.

Ninh Thư an ủi ngược lại Nghiêm Kiều: “Không phải tôi tôn thờ tiền bạc, mà là người nhà yêu cầu như vậy, chứ con người tôi không hề ngại việc hai người cùng nhau phấn đấu vun vén.”

Nghiêm Kiều dựa người vào lan can, nhướn mày: “Có phải cô lo lắng nếu tôi không mua được nhà sẽ không cưới nổi cô?”

Ninh Thư: “Ý tôi không phải vậy!”

“Cái gì mà cưới với không cưới chứ, vấn đề là anh tay không bắt giặc, cái gì cũng không phải bỏ, mà muốn có được một cô vợ, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng vậy chứ!”

Nghiêm Kiều thấy giọng Ninh Thư càng lúc càng lớn, đến cả bị từ chối cũng thấy êm tai, đã lâu lắm rồi anh mới thấy vui vẻ như vậy.

Anh nói với cô: “Tôi sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện gả cho tôi.”

Ninh Thư: “Không!”

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt anh, cân nhắc lời nói, cố tỏ ra tử tế và không làm anh tổn thương: “Chúng ta vẫn nên làm bạn bè thì hơn.”

Anh nhìn cô: “Được.”

Anh biết hiện tại cô không thích anh, đối với việc anh “Hẹn hò” với Tần Nguyệt Hương, cô cũng chẳng thể hiện chút ghen tuông nào, ít nhất về bề ngoài là như vậy. Nhưng ngày tháng còn dài, anh cũng chẳng cần vội vàng, hiện tại mối quan hệ vừa mới tốt đẹp, vừa giống như những người bạn, lại có chút mơ hồ hơn.

Dưới lầu đột nhiên có tiếng huyền nào, một chiếc xe hơi mui trần chở đầy hoa hồng đi vào. Ninh Thư quay sang tám chuyện với Nghiêm Kiều: “Đây có lẽ chính là những gì mọi người vừa bàn tán trong văn phòng, không biết là anh chàng phó nhị đại hay là một tổng tài bá đạo nào đó đang có ý định

theo đuổi cô giáo Lâm hay là cô giáo Tường thì phải.”

“Dù sao thì cũng không phải là Tần Nguyệt Hương, cô ta đâu có hấp dẫn đến vậy.”

Nghiêm Kiều nhìn thẳng vào Ninh Thư.

Ánh mắt của anh giống như một người chồng lương thiện nhìn người vợ lung linh như hoa trước gió của mình, Ninh Thư bị nhìn chăm chăm đến mực toàn thân tê dại: “Sao anh lại nhìn tôi như thế? Cũng chẳng phải là tặng tôi đâu.”

Hơn nữa, nếu cô là người được tặng hoa thì cũng đâu có liên quan gì tới anh, vừa rồi cô đã nói rõ với anh rằng hai người chỉ nên làm bạn rồi mà. Ánh mắt hai người va vào nhau, ánh mắt của anh sâu thẳm, có chút khác biệt so với trước đây.

Ninh Thư chỉ xuống lầu: “Chúng ta vẫn nên hóng chuyện vui thì hơn, xem ai xui xẻo bị anh chàng tổng tài bá đạo, ma xui quỷ khiến nào đó lại đi bày trò theo đuổi trước mặt toàn thể thầy cô và học sinh trong trường rồi bị ép vào tình tiết ngôn tình cầu huyết thể này.”

“Cô giáo Ninh?”

Có ai đó ở dưới lầu đang gọi tên cô, lúc đầu chỉ là một người, sau đó trở thành một nhóm. Ngày càng nhiều học sinh và giáo viên tới xem, thậm chí đến hiệu trưởng cũng phải bước ra khỏi văn phòng với túi hạt hướng dương trên tay trái cùng lon CocaCola bên tay phải.

Cuộc sống trong khuôn viên nhà trường thật tẻ nhạt, một chút việc con con màu hường cũng có thể được lên men thành đại sự.

Tiếng hò hét vẫn đang tiếp tục, thậm chí có thể so sánh với tiếng hò reo trong cuộc thi kéo co, vang dội cả khoảng trời: “Cô giáo Ninh, cô giáo Ninh.”

-----oOo-----

Chương 22: Có nhà mới cưới được cô ấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếng hò hét vẫn đang tiếp tục: “Cô giáo Ninh, cô giáo Ninh.”

Ninh Thư quay đầu lại hỏi Nghiêm Kiều: “Giáo viên trong trường chỉ có mình tôi họ Ninh thôi đúng không?”

Người đàn ông bên cạnh trầm mặc, xem ra anh không dự định trả lời câu hỏi của cô.

Hóng hót kịch hay cuối cùng lại đứng vỡ kịch của mình, Ninh Thư thở dài thườn thượt đứng trên hành lang nhìn xuống dưới lầu.

Một nhóm người đứng phía trước tòa nhà văn phòng đã nhìn thấy cô, nên chỉ cho cả đám đông cùng nhìn qua: “Cô giáo Ninh, cô giáo Ninh.”

Ninh Thư thấy người đàn ông bước xuống xe, cô chỉ nhìn thấy đỉnh đầu anh ta, nhưng không rõ mặt. Ninh Thư chỉ đành đi xuống dưới, nếu cô còn không xuống nhanh, chỉ sợ chủ nhiệm Đào sẽ chạy tới ném cô xuống dưới luôn mất. Cô và chủ nhiệm Đào luôn đồng nhất quan điểm, trường học là nơi để học tập, sao có thể để chuyện quan hệ yêu đương phá vỡ bầu không khí giảng dạy được chứ.

Ninh Thư chạy một mạch xuống dưới, cuối cùng cũng nhìn rõ đối phương là ai.

Cô bước đến, lịch sự chào hỏi: “Xin chào ba Trịnh Nam.”

Trịnh Lực Tân đã thay đổi phong cách, không còn mặc vest nữa, thay vào đó là chiếc áo gió kaki thoải mái, bộ râu của anh ta cũng đã được cạo gọn gàng, vì được chăm sóc kỹ lưỡng nên trông như chỉ khoảng ngoài ba mươi mà thôi.

Trịnh Lực Tân bước tới, mỉm cười nói: “Hôm nay tôi có hẹn tới để nói chuyện với cô giáo Ninh về việc của tiểu Nam.”

Ninh Thư cảm thấy áp lực với những ánh nhìn xung quanh, trong lòng tìm kiếm chút may mắn, cô cười trừ: “Cảm ơn phụ huynh trong lúc bận rộn đã bớt chút thời gian đến đây, chúng ta nói chuyện ngắn gọn thôi, nên sẽ không ảnh hưởng tới cuộc hẹn tiếp theo của anh đâu.”

Câu nói hoàn hảo trong hoàn cảnh này, sẽ giúp cô thoát khỏi tình cảnh ngại ngùng trước mắt. Những người đang hóng chuyện xung quanh có chút thất vọng, nếu đã không phải là tới theo đuổi cô giáo thì còn gì thú vị nữa.

Nhưng bá đạo tổng tài đúng là bá đạo tổng tài, đến nói chuyện cũng vô cùng độc đoán, không để cho người khác một con đường lui: “Cô giáo Ninh, cô hiểu lầm rồi, chỗ hoa này là dành tặng cho cô.”

Đến kính ngữ khách sáo cũng không dùng nữa.

Những người xung quanh lại bắt đầu la ó, có học sinh còn dám huýt sáo, Ninh Thư quay đầu trừng mắt lườm cậu nhóc một cái: “Tạ Thành Thành, bài tập văn của em đâu?”

Trong nhóm người có một người rất cao, cao hơn rất nhiều so với học sinh và giáo viên trong trường, khiến Ninh Thư không thể nào bỏ qua ánh mắt của anh. Ninh Thư bị Nghiêm Kiềm nhìn chăm chăm tới mức da đầu cảm thấy tê dại, như thể lúc này cô đang làm một chuyện đòi bại nào đó vậy. Ninh Thư lấy lại bình tĩnh, nói với Trịnh Lực Tân: “Mời anh tới văn phòng tôi nói chuyện.”

Ninh Thư đưa Trịnh Lực Tân đến văn phòng như những cuộc trò chuyện thông thường với phụ huynh học sinh. Nhưng điều bất bình thường đó là tất cả các giáo viên trong phòng đều bỏ ra ngoài.

Ninh Thư tóm lấy lão Quách đang chậm chậm chạy ra, lão Quách quay đầu lại nói: “Trưa rồi, đến giờ cơm, đi ăn cơm.” Nói xong liền chạy vèo đi mất, dù sao thì trong những lúc thế này, người nào ở lại, người đó chính là bóng đèn, kỳ đà cản mũi.

Trịnh Lực Tân ngồi xuống và nói: “Các đồng nghiệp của cô đều thật tốt.”

Ninh Thư chỉ cảm thấy xấu hổ, đặc biệt là toàn bộ không gian trong văn phòng chỉ còn lại duy nhất cô và Trịnh Lực Tân, lão Quách còn “Cẩn thận” đóng luôn cửa ra vào trước khi rời đi.

Ninh Thư cảm thấy chuyện này không thích hợp, nên đứng dậy mở cửa văn phòng ra, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp vẻ mặt trầm tĩnh của Nghiêm Kiềm. Anh đến thật đúng lúc, chưa bao giờ cô lại thấy anh đẹp trai như lúc này, ngay cả gương mặt chẳng có tí nhiệt độ nào của anh trông cũng thật tốt bụng, động lòng người.

Nghiêm Kiềm bước vào với vẻ mặt chẳng chút biểu cảm: “Tôi ở đây với tư cách là phụ huynh học sinh, muốn nói chuyện với cô giáo Ninh về tình hình em trai mình.”

Một phụ huynh đến nói chuyện, hai phụ huynh đến cũng là để nói chuyện, Nghiêm Kiềm kéo ghế lại ngồi cạnh Trịnh Lực Tân: “Anh không phiền chứ?”

Trịnh Lực Tân kiềm chế gật đầu: “Không phiền.” Lúc này làm gì có ai dám nói là mình thấy phiền được chứ, nói ra thì chẳng lịch sự chút nào.

Anh ta suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Quả thật là có hơi phiền, cuộc nói

chuyện có thể sẽ nhắc đến việc riêng tư của nhà chúng tôi.”

Nghiêm Kiều lấy từ trong túi ra đôi tai nghe, cắm vào tai, lười biếng dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu sang một bên: “Mời anh nói trước.”

Trịnh Lực Tân: “...”

Anh ta chưa bao giờ gặp người nào khó hiểu như vậy.

Lần đầu tiên Ninh Thư cảm thấy bộ mặt siêu dày này của Nghiêm Kiều có chút đáng yêu. Cô hắng giọng và bắt đầu nói chuyện với Trịnh Lực Tân về thành tích ở trường của Trịnh Nam, cuối cùng kết luận: “Quá trình trưởng thành của con em chỉ có một lần, hy vọng anh có thể dành ra nhiều thời gian hơn một chút để đồng hành cùng em ấy.”

Trịnh Lực Tân thở dài: “Những năm tháng trước đây, điều kiện gia đình tôi không được tốt, vì không có tiền làm phẫu thuật tim cho mẹ thằng bé, nên cô ấy mới mất sớm. Bác sĩ nói căn bệnh tim này có xác suất di truyền nhất định, tôi sợ một ngày nào đó tiểu Nam cũng phát bệnh.”

“Cô giáo Ninh, cô có hiểu cảm giác đó không, nỗi sợ hãi, nỗi sợ ngấm vào tận xương tủy, tôi thường mơ thấy trên tay mình đang cầm tờ giấy đóng viện phí của mẹ tiểu Nam hồi đó, vì vậy mới bán mạng để cố gắng kiếm thật nhiều tiền.”

Trong lòng Ninh Thư có chút cảm động, cô đứng dậy rót cho Trịnh Lực Tân một ly nước, rồi an ủi anh ta: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, hiện tại anh cũng đã khá giả, cơ bản không cần sợ nữa.”

Trịnh Lực Tân nhận lấy ly nước: “Những năm gần đây, tôi không phải không nghĩ tới việc tái hôn, muốn tìm một người phụ nữ chăm sóc cho tiểu Nam.”

“Nhưng những người đó thằng bé đều không thích.” Trịnh Lực Tân nâng mắt nhìn Ninh Thư, trong mắt hiện lên tia mong đợi: “Tiểu Nam nói nó rất thích cô, cô giáo Ninh.”

“Kèo kẹt” một tiếng, Nghiêm Kiều đứng dậy khỏi ghế, rồi đi tới vị trí giữa Ninh Thư và Trịnh Lực Tân, sau đó tháo tai nghe xuống, quay đầu sang hỏi: “Cốc giấy dùng một lần đâu, tôi cũng muốn uống nước.”

Ninh Thư chỉ vào tủ kính bên cạnh: “Trong đó có.”

Ninh Thư nhìn Trịnh Lực Tân: “Anh vừa nói tới đâu rồi nhỉ?”

“Cô giáo Ninh.” Nghiêm Kiều mở tủ kính, lấy ra một chiếc cốc giấy, quay lại hỏi: “Tôi còn muốn pha chút trà.”

Ninh Thư lại chỉ tay: “Ngăn đầu tiên trong tủ có trà Long Tỉnh lần trước

chủ nhiệm Đào mang tới.”

“Anh vừa nói tới đâu rồi? Trịnh Nam rất có khả năng cũng bị bệnh tim do yếu tố di truyền?”

Trịnh Lực Tân gật đầu: “Vì vậy, tôi hy vọng thằng bé có thể sống vui vẻ một chút và được chăm sóc tốt hơn. Bảo mẫu thuê đến người nào là bị đuổi người đó, thằng bé không thích.”

“Tiểu Nam luôn gặp khó khăn với việc tiếp xúc gần gũi với người khác.”

Ninh Thư nghĩ đến cuộc nói chuyện trước đây với Trịnh Nam, cậu nói cậu hòa đồng được với mọi người là vì cậu có tiền, nhưng Ninh Thư không đồng ý với quan điểm đó.

Trịnh Lực Tân nói tiếp: “Thật hiếm thấy khi thằng bé có thể thân thiết với cô giáo Ninh, nên tôi rất hy vọng...”

“Cô giáo Ninh.” Nghiêm Kiều cầm hộp trà Long Tỉnh trên tay: “Tôi không muốn uống Long Tỉnh, có Thiết Quan Âm không?”

Ninh Thư chỉ vào bàn của cô giáo Quách: “Cô Quách có, anh uống đi, lát nữa tôi nói với chị ấy một tiếng là được.”

Trịnh Lực Tân bị ngắt lời mấy lần, cũng cùng vẫn vào vấn đề chính: “Tuy tiểu Nam sắp trưởng thành rồi, chứ thực ra tuổi tác của tôi không lớn, đang điều hành một công ty đã niêm yết, điều kiện gia đình không tệ, tôi cũng đã ngừng lại về bản thân và cảm thấy nên dành thời gian hơn cho gia đình.”

Sau lưng lại truyền đến giọng nói: “Nước không đủ nóng, không pha được trà.”

Ninh Thư chỉ vào chiếc ấm bên cạnh máy lọc nước: “Chiếc ấm màu đỏ là nước cô giáo Quách vừa đun, có thể pha được trà.”

Cô biết anh là người có học thức, được giáo dục đảng hoàng, sẽ không bao giờ ngắt lời người khác như vậy.

Điện thoại của Nghiêm Kiều đột nhiên đổ chuông, anh liếc nhìn một cái, lại ngẩng lên nhìn Ninh Thư và Trịnh Lực Tân, sau đó mở cửa văn phòng đi ra ngoài nhưng không đóng cửa lại.

Triệu Vũ Kiệt lo lắng hét lên trong điện thoại: “Anh Kiều, nhanh lên, cứu mạng!”

Nghiêm Kiều dựa vào lan can, nhìn chằm chằm hai người trong văn phòng qua ô cửa kính: “Có chuyện gì?”

Triệu Vũ Kiệt: “Sáng nay tôi ăn nhiều quá, nên đau bụng, nhanh đến đây đưa tôi đi bệnh viện.”

Nghiêm Kiều: “Không được.”

Triệu Vũ Kiệt ôm bụng: “Không phải đã là giờ nghỉ trưa rồi à, cậu không có tiết dạy, sao lại không thể đến đưa tôi đi?”

Nghiêm Kiều: “Bảo La Minh đưa cậu đi, không thì tiểu Chu cũng được, cô ta hình như cũng có bằng lái rồi.”

Anh nhìn vào bên trong văn phòng, giọng của Triệu Vũ Kiệt quá ồn nên không thể nghe được hai người họ đang nói gì.

Triệu Vũ Kiệt: “Lái xe ô tô tắc đường lắm, chưa đến được bệnh viện tôi đã ngỏm vì đau rồi, cậu chạy motor sẽ nhanh hơn, thẻ bảo hiểm y tế tôi chuẩn bị sẵn cả rồi.”

“Nhanh lên, nếu không lát nữa cậu chỉ có thể về nhật xác tôi thôi đó.”

Nghiêm Kiều dập máy bước vào văn phòng, Ninh Thư và Trịnh Lực Tân vẫn đang nói chuyện.

“Thầy Nghiêm.” Ninh Thư vừa thấy anh vào đã gọi anh tới: “Để tôi rửa cho anh chiếc cốc thủy tinh, cốc giấy pha trà không ngon.”

Ninh Thư pha hai cốc trà, một cho Nghiêm Kiều và một cho ba Trịnh Nam. Động tác của cô rất chậm, cố tình đứng lại bên phía Nghiêm Kiều, cô có chút không thể chống lại sự thẳng thắn và nhiệt tình của Trịnh Lực Tân. Đây không phải là một người đàn ông bình thường, mà là phụ huynh học sinh, nói năng vẫn phải nể mặt nể mũi, đến lời từ chối cũng phải suy nghĩ thật kỹ sau đó uốn lưỡi bảy lần trước khi nói.

Khi Nghiêm Kiều ra ngoài nghe điện thoại, Trịnh Lực Tân nói với cô rằng, anh ta nghe nói cô hiện đang phải thuê nhà bên ngoài, nên muốn mua lại căn nhà cô đang sống, coi như quà tặng miễn là cô tình nguyện đối xử tốt với Trịnh Nam là được. Một căn nhà, cho dù là căn nhà bị ma ám thì giá trị cũng rất lớn, đương nhiên Ninh Thư không thể nhận, nên đã từ chối mấy lần liền. Nếu nhận tương đương với việc chấp nhận Trịnh Lực Tân và trở thành mẹ kế của Trịnh Nam.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều cầm tai nghe trên bàn lên, không biết có phải anh sẽ rời đi hay không.

Cô quay đầu lại liếc nhìn Trịnh Lực Tân, sau đó lặng lẽ đưa tay nhéo nhéo vải áo thể thao của Nghiêm Kiều, mở đôi mắt to tròn ngấn nước ngược nhìn anh, lộ ra chút nũng nịu, thấp giọng nói: “Đừng đi có được không?”

Nghiêm Kiều ngẩn người nhìn xuống đôi môi hồng khê mở của người con

gái trước mặt, quả táo Adam khẽ lăn: “Không đi.”

Ai có thể chịu được điều này cơ chứ?

Bởi vì có người thứ ba ở đây, nên Trịnh Lực Tân không nhắc tới việc mua nhà cho Ninh Thư nữa, nội dung cuộc nói chuyện cũng trở nên bình thường hơn rất nhiều.

Một lúc sau, Trịnh Lực Tân trả lời một cuộc điện thoại, hình như có việc gấp cần giải quyết, sau khi cúp máy anh ta nói với Ninh Thư: “Xin lỗi cô giáo Ninh, tôi có việc gấp cần xử lý, tôi sẽ liên lạc lại với cô sau.”

“Tôi đã nhờ thư ký mang chỗ hoa dưới lầu lên, hy vọng cô thích chúng.”

Ninh Thư còn chưa kịp từ chối Trịnh Lực Tân đã mở cửa đi ra ngoài. Ngay sau đó, thư ký của anh ta mang hoa lên, còn có rất nhiều học sinh cùng giúp đỡ, cả văn phòng lập tức tràn ngập hoa tươi.

Sau khi mọi người đi hết, Nghiêm Kiều ngồi xuống đối diện với Ninh Thư, cầm một bông hoa trên tay nghịch ngợm, khoe môi khẽ cong: “Thích không?”

Anh mặc trên người bộ quần áo thể thao điểm sọc trắng, đang ngồi giữa biển hoa hồng, da anh rất trắng, màu trắng của sự lạnh lùng, biểu tình cười như không cười, dường như không phải đang hỏi cô có thích hay không mà là hỏi cô có muốn chết hay không?

Ninh Thư không muốn chết, liền đòi chủ đề: “Vị phụ huynh này, vừa rồi anh nói muốn bàn bạc chuyện của em trai mình, vậy bây giờ nói thôi.”

Nghiêm Kiều: “Em trai tôi nói tôi keo kiệt.”

Ninh Thư có chút lo lắng: “Sao lại thế, có phải anh không cho em ấy tiền tiêu vặt không?”

“Không phải.” Nghiêm Kiều nói: “Thằng bé nói tôi không nỡ bỏ tiền ra để mua hoa tặng nó.”

Nếu Nghiêm Lễ đã thích thì còn có thể làm gì được nữa, đương nhiên là chiều cậu rồi, Ninh Thư nhìn biển hoa trước mắt: “Để tôi giúp anh chuyển đi hay anh tự chuyển, mang tới Thanh Nịnh hay Vĩnh Ninh Lý?”

Nói ra thì Ninh Thư đã đồng ý với Nghiêm Lễ rằng tuần này có thể để cậu ở lại Vĩnh Ninh Lý, dù sao thì cũng sắp tới sinh nhật cậu rồi. Ninh Thư không thích làm quá, chỗ hoa này tốn không ít tiền của phụ huynh, ảnh hưởng cũng không tốt, nếu có thể chuyển đi thì đương nhiên là tốt rồi.

Nghiêm Kiều: “Chuyển tới Thanh Nịnh, Triệu Vũ Kiệt đang theo đuổi cô gái nào đó, vừa hay có thể dùng đến.”

Nhắc đến Triệu Vũ Kiệt anh mới đột nhiên nhớ ra hình như mình vừa quên mất một chuyện rất quan trọng.
Chuyện gì ấy nhỉ? =))))

Vì Nghiêm Lễ được ở Vĩnh Ninh Lý một tuần, cậu hận không thể một ngày hai bốn giờ có thể nằm lì ở đó không đi, nên gửi liền Ninh Thư mấy tờ đơn xin nghỉ, lúc thì đau đầu lúc thì đau bụng, tóm lại là muốn xin nghỉ.
Ninh Thư cảm thấy rất kỳ quái, cô muốn kiểm tra xác nhận lại với Tôn Hiểu Thiên ở phòng y tế: “Nghiêm Lễ thật sự bị bệnh sao?”
Tôn Hiểu Thiên: “Em ấy không bị gì cả.”
Ninh Thư không hiểu: “Không ốm sao cô lại duyệt phiếu nghỉ cho em ấy?”

Tôn Hiểu Thiên kiên nhẫn giải thích: “Đối với học bá, có hay không có giáo viên, hoặc học ở chỗ nào cũng như nhau cả thôi. Em ấy cũng không làm thế này thường xuyên, thi thoảng lắm mới có một lần, vậy nên cho em ấy toại nguyện cũng chẳng vấn đề gì.”

“Cô giáo Ninh, quy định chết, nhưng người thì vẫn còn sống, biết thư giãn đúng cách sẽ có lợi cho cuộc sống, khiến ta cảm thấy cuộc đời tươi đẹp hơn.”

“Những người gò ép bản thân mình quá lâu sẽ dễ mắc các vấn đề về tâm lý”
“Hôm nay cô có mặc áo nịt ngực không?”

Ninh Thư: “Không mặc.”

Tôn Hiểu Thiên: “Vậy thì tốt, không cần tôi đích thân chạy tới lột ra hộ cô rồi.”

Ngoài việc là một sinh viên ngành y ra thì Tôn Hiểu Thiên còn theo học ngành tâm lý và có chứng chỉ chuyên môn về tư vấn tâm lý.

Cô ấy nói với Ninh Thư: “Còn nữa, cô cũng phải chú ý một chút, đừng để bản thân mình gò bó như vậy, phải có thời gian thả lỏng, thư giãn, điều chỉnh tâm trạng.”

Sau khi cúp máy, Ninh Thư ngẩng đầu nói với Nghiêm Lễ đang đứng trước mặt: “Cũng sắp tới giờ tan học rồi, em về nhà cùng cô đi, buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, nhớ phải mang bài tập về làm.”

Nghiêm Lễ rất vui vẻ: “Em xách túi giúp cô ạ.”

Hai người cùng nhau bước ra khỏi cổng trường, Ninh Thư quay sang hỏi Nghiêm Lễ: “Buổi trưa em muốn ăn gì, cô đưa em đi ăn.”

Nghiêm Lễ suy nghĩ một chút: “Em muốn nấu cơm ở nhà.”

Ninh Thư khựng lại: “Á, cái này...” Cô nấu ăn rất tề.
Nghiem Lễ: “Được không ạ, cô Ninh?”

Ninh Thư không thể từ chối ánh mắt sáng ngời này của cậu, nên đành nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Được.”

Khi đi qua một cửa hàng tạp hóa nhỏ, Ninh Thư thấy Nghiem Lễ nhìn vào trong mấy lần: “Muốn mua đồ ăn vặt à?”

Nghiem Lễ đi vào mua một túi kẹo mút to bỏ vào cặp sách, sau đó đưa cho Ninh Thư một hộp socola, hai người mở ra chia nhau cùng ăn.

Bên cửa sổ lầu hai của Thanh Nịnh, Triệu Vũ Kiệt quay đầu lại xúc động nói với Nghiem Kiều: “Chị dâu cả như mẹ hiền.”

“Lễ Lễ của chúng ta thực sự rất quý cô giáo Ninh, tôi cảm thấy vị trí của mình đang gặp nguy hiểm, cô giáo Ninh sắp vượt qua tôi để chiếm vị trí số một rồi.”

Nghiem Kiều: “Vậy không phải rất tốt sao?”

Triệu Vũ Kiệt ôm trái tim tổn thương của mình: “Không được, tôi ghen rồi, tôi chăm sóc Lễ Lễ bao nhiêu năm như vậy, cô giáo Ninh mới làm chủ nhiệm của thằng bé được mấy ngày, có được nổi hai tháng không?”

Dường như có linh cảm, Nghiem Lễ ngẩng đầu lên nhìn thấy hai anh của mình nên giơ tay vẫy bọn họ.

Ninh Thư cũng nhìn lên theo, Triệu Vũ Kiệt gửi cho cô một nụ hôn gió sau đó gân cổ lên hét lớn: “Good afternoon teacher.”

Nghiem Kiều nghiêng đầu nhìn cái tên dở hơi Triệu Vũ Kiệt một cái sau đó vươn tay ra kéo rèm cửa sổ lại.

Nghiem Kiều nhặt một tờ giấy lên, viết chữ lên trên, rồi gấp thành chiếc máy bay sau đó ném ra ngoài cửa sổ. Máy bay giấy hạ cánh vững vàng trên tay Ninh Thư, giống như một chú bướm vừa đậu xuống. Ninh Thư nhìn chiếc máy bay giấy trong tay, giáo viên Thẻ dục này quả là ngẫu, Vật lý cũng giỏi, phải tính toán được sức gió, trọng lực, cùng tốc bước đi của cô mới có thể khiến máy bay dừng lại đúng vị trí như vậy.

Nghiem Lễ: “Khi em còn nhỏ anh trai em cũng thường làm vậy để dỗ dành em, khiến em vui đó ạ.”

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn Nghiem Kiều, đây là anh đang muốn làm cho cô vui sao?

Nghiem Kiều tiếp tục nhìn chăm chăm vào Ninh Thư, cho đến khi cô nở nụ

cười với anh, anh mới hài lòng hỏi: “Thích không?”

Ninh Thư lắc lắc chiếc máy bay giấy trong tay: “Không tệ.”

Nghiêm Kiều đá Triệu Vũ Kiệt một cái, anh ta đang đứng sau rèm và cố gắng thêm mắm dặm muối cho mình, anh dựa vào cửa sổ nói với Ninh Thư: “Mở ra xem đi.”

Ninh Thư mở ra xem, bên trên có một hàng chữ, viết giống như gà bới vậy, Ninh Thư nhìn một lúc mới đọc được: Chúc mừng bạn đã nhận được một tấm thẻ điều ước.

Đây là ý gì? ?

Nghiêm Lễ gật qua xem: “Whoa, cô Ninh, cô thật may mắn, tấm thẻ này có nghĩa là cô có thể đưa ra bất cứ yêu cầu hay nguyện vọng nào với anh trai em, anh ấy đều sẽ đáp ứng.”

“Bắt máy bay giấy bao nhiêu năm nay mà em mới chỉ trúng được có một lần.”

Ninh Thư: “Chẳng lẽ đây không phải là anh ấy muốn viết thẻ nào thì viết sao? Cũng chẳng phải là ngẫu nhiên bốc được, may với không may cái gì chứ?”

Cô để chiếc máy bay giấy vào túi xách của mình, không hiểu sao lại có một linh cảm mạnh mẽ rằng tấm thẻ điều ước này sẽ rất có giá trị trong tương lai. Nói không chừng, có thể dùng nó để bảo anh nhường tiết Thẻ dục lại cho cô bao nhiêu tùy thích.

Ninh Thư quay đầu lại hỏi Nghiêm Lễ: “Vậy lần đó em dùng nó thế nào?”

Nghiêm Lễ đưa tay lên giúp Ninh Thư che ánh nắng mặt trời chói chang, còn cậu thì bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào, hai mắt theo đó mà sáng ngời: “Em bảo anh em xin nghỉ cho em, sau đó đưa em đến khu vui chơi, chơi ở đó cả ngày.”

Ninh Thư cảm thấy tiếc thay cho Nghiêm Lễ: “Cơ hội tốt như vậy, mà em không biết tận dụng, đi mỗi khu vui chơi thôi sao?”

“Khi ấy, điều này là quá xa xỉ với chúng em.” Cậu thiếu niên bên cạnh nhướn mày, trầm giọng nói: “Khi đó, anh trai em mới lên đại học, một ngày làm thêm mấy chỗ, thời gian và tiền bạc đều rất quý giá.”

“Có những ngày anh ấy chỉ được ngủ hai, ba tiếng.”

Ninh Thư quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều, lúc này anh vẫn đang dựa vào cửa sổ, nhìn về phía cô. Bóng cây đổ trên nền áo trắng của anh, khiến anh nửa trong bóng râm, nửa ngoài ánh nắng.

Trên lầu hai của Thanh Ninh, Triệu Vũ Kiệt chui ra khỏi rèm cửa, háo hức nhìn Nghiêm Kiều: “Anh Kiều, em cũng muốn một tấm thẻ điều ước.”

Nghiêm Kiều liếc anh ta một cái, lười đến mức chẳng thèm nâng mi.

Triệu Vũ Kiệt ném cho Nghiêm Kiều điều thuốc: “Tôi chưa từng thấy ai trọng sắc khinh bạn như cậu.”

Nghiêm Kiều bắt lấy điều thuốc nhưng không châm lửa, anh chỉ cầm nghịch nó trên tay.

Triệu Vũ Kiệt hít một hơi thuốc: “Mắt trái tôi hai ngày nay giật liên tục, cảm thấy hình như sắp có chuyện gì đó xảy ra.”

“Món quà sinh nhật mười tám tuổi cậu dành cho Lễ Lễ là căn nhà ở Vĩnh Ninh Lý, đã ký hợp đồng chưa? Ngày nào chưa ký là ngày đó tôi còn lo lắng.”

Nghiêm Kiều: “Chưa, chiều nay mới ký.”

Lúc này, chuông điện thoại của Nghiêm Kiều vang lên, anh ấn nhận cuộc gọi, mới nghe được vài câu liền cúp máy, sau đó quay sang liếc nhìn Triệu Vũ Kiệt: “Cậu đúng là cái đồ mồm quạ.”

Triệu Vũ Kiệt vừa chửi vừa nói: “Cái tên Tiền Nhạc lại dở trò quỷ quái gì thế? không sợ bị chặt tay gán nợ à?”

Nghiêm Kiều cất điện thoại vào túi: “Có người trả giá cao hơn.”

Triệu Vũ Kiệt: “Ai?”

Nghiêm Kiều: “Không biết, một lão tổng Giám đốc nào đó.”

Triệu Vũ Kiệt suy nghĩ một lúc: “Theo lý mà nói, thì chẳng có ai nở bỏ tiền ra để mua một ngôi nhà bị ma ám cả, nhất là người làm kinh doanh, họ rất kiêng kỵ vấn đề này, vì sợ gặp xui xẻo.”

“Có phải gần đây những lời đồn ma quỷ dần biến mất khiến giá nhà bắt đầu tăng không? Chẳng phải lão Tiền Nhạc kia khi đó nảy ra ý tưởng giả ma giả quỷ cũng là vì âm mưu này sao?”

Sau khi Ninh Thư trở thành giáo viên chủ nhiệm của Lễ Lễ, thì Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ không đóng giả ma nữa.

Ninh Thư đã thu dọn, sắp xếp lại toàn bộ căn nhà, nhổ hết cỏ dại trong sân, trồng rau và cây ăn quả, mỗi đêm đều cảm nhận được ánh đèn dịu êm trong căn nhà. Khiến nó không còn là ngôi nhà có sát khí nữa.

Triệu Vũ Kiệt vô cùng rối rắm: “Làm thế nào bây giờ? Lại tiếp tục giả ma nữa à? Nếu như vậy, cô giáo Ninh sẽ rất sợ hãi, Triệu Vũ Kiệt cảm thấy Nghiêm Kiều chắc chắn không đành lòng.

Quả nhiên, Nghiêm Kiều nói: “Để tôi nghĩ đã.”

Triệu Vũ Kiệt đã thay đổi điệu cười cợt nhả thường ngày, trong mắt lộ ra vẻ thù địch: “Hay là đến tìm cái tên Tiền Nhạc kia ép hắn ta ký hợp đồng, không muốn ký cũng phải ký.”

Anh ta liếc nhìn Nghiêm Kiều: “Cậu không phải là người biết sợ.”

Nghiêm Kiều: “Sao lại không sợ, Lẽ Lẽ sắp thi đại học rồi.”

Triệu Vũ Kiệt không nói thêm gì nữa, không phải Nghiêm Kiều không dám, mà là vì Lẽ Lẽ nên anh mới không dám. Tiền Nhạc đang nợ món tiền cỡ bạc ketchup, suýt chút nữa thì bị chặt tay, nếu nói việc này không có tác dụng gì với Nghiêm Kiều thì Triệu Vũ Kiệt không tin. Chỉ là anh luôn tính toán tỉ mỉ, không để lại bất cứ nhược điểm nào cho bản thân. Bởi vì anh không thể để bản thân có tiền án, điều này sẽ ảnh hưởng tới sự lựa chọn nghề nghiệp sau này của Lẽ Lẽ.

Triệu Vũ Kiệt vỗ vai Nghiêm Kiều: “Tôi và La Minh không liên quan gì đến Lẽ Lẽ về mặt pháp luật, việc này cứ giao cho bọn tôi.”

Nghiêm Kiều tựa người vào cửa sổ: “Không được, sau này hai cậu định không sinh con để cái à? Biết cân nhắc vì Lẽ Lẽ, nhưng lại không cân nhắc cho thế hệ sau của mình sao?”

Triệu Vũ Kiệt tức giận nói: “Vậy chuyện này phải làm thế nào? Dù sao cũng không thể tăng giá, như vậy thì dễ dàng cho tên chó má Tiền Nhạc kia quá.”

Nghiêm Kiều: “Để tôi nghĩ đã.”

Anh đã gặp phải vô vàn khó khăn, còn hơn hiện tại gặp nhiều lần, bất kể là phải trả giá như thế nào thì cuối cùng mọi việc đều được giải quyết. Căn nhà đó anh nhất định phải mua lại, không chỉ vì muốn dành nó làm món quà sinh nhật mười tám tuổi cho Lẽ Lẽ. Mà cũng bởi vì có người nào đó đã nói, nếu không có nhà thì không cưới được cô ấy.

Xiaoliang: Thương anh quá anh Vũ Kiệt ah =))) bạn anh có sắc khinh bạn luôn rồi, anh dọa về nhật xác anh mà bạn anh quên ngay trong một nốt nhạc kìa :)))

-----oOo-----

Chương 23: Phát tiết.

Ninh Thư cùng Nghiêm Lễ về đến nhà, cô mở cửa đi vào, sau đó chỉ đến khoảng vườn rau tươi tốt trong sân: “Hái ít rau cải thìa, làm mì rau cải thìa thịt heo cho em nhé?”

Nghiêm Lễ liền đi tới, ngồi xuống hái một nắm thật to.

Ninh Thư chỉ chỉ: “Cây nào còn nhỏ thì để lại cho lớn thêm, hai cây to ấy.”

Nghiêm Lễ lập tức vứt bỏ những cây nhỏ mình vừa hái nhầm, chỉ để lại cây lớn, hai tay đưa tới cho Ninh Thư kể công.

Ninh Thư nhìn những cây cải xanh vừa mới nhú đang nằm la liệt dưới mặt đất, còn có thể làm gì được chứ, chỉ đành mỉm cười khen một câu: “Bé ngoan.”

Ninh Thư lấy khăn giấy trong túi ra, giúp Nghiêm Lễ lau bùn đất vô tình dính trên mặt, sau đó cầm lấy nắm rau trên tay cậu, cùng nhau vào nhà.

Ninh Thư nhanh chóng chuẩn bị xong mì, dọn lên bàn rồi đẩy về phía Nghiêm Lễ, có chút không dám nhìn vào cặp mắt mong chờ của cậu.

Nghiêm Lễ xoa xoa tay, trong mắt hiện lên một ngôi sao nhỏ: “Nhìn ngon quá.”

Ninh Thư đưa cho Nghiêm Lễ một đôi đũa, không mấy tự tin nói: “Vây em ăn thử đi.”

Nghiêm Lễ nhận lấy đũa rồi gấp một miếng thật to.

Ninh Thư biết tài nghệ nấu ăn ma chê quỷ hờn của mình.

Nghiêm Lễ khó khăn nuốt miếng mì trong miệng, an ủi Ninh Thư: “Không sao đâu ạ, anh trai em nấu ăn rất ngon.”

Ninh Thư lấy điện thoại trong túi ra gọi hai suất đồ ăn bên ngoài, mỗi người ăn hết một suất, không ai nhìn lại nồi mì thêm một lần nào nữa.

Sau khi cơm nước xong, Ninh Thư cầm kéo làm vườn, đội chiếc mũ rơm vành rộng màu vàng đi ra sân, đứng trước một giàn hoa hồng bắt đầu cất tia. Nghiêm Lễ đứng ở một bên, nhớ tới lúc trước mình và anh trai đứng đúng chỗ này giả ma giả quỷ để dọa cô giáo Ninh, nên mấy lần định mở miệng nói xin lỗi cuối cùng lại thôi, cơ hội ăn mắng tốt như vậy nên nhường lại cho anh trai vẫn hơn.

Ninh Thư quay đầu sang nhìn, thấy Nghiêm Lễ đang ngậm cây kẹo mút: “Ăn kẹo ít thôi, sâu răng đó.”

Nghiêm Lễ bật cười: “Em cũng đâu có phải là con nít, không sâu răng được

nữa đâu ạ.”

Ninh Thư: “Nữa? Hồi còn nhỏ em thực sự bị sâu răng à?”

Nghiêm Lễ gật đầu: “Trước đây, mẹ em cũng thường xuyên nhắc nhở, bảo em ăn ít kẹo một chút, nhưng nói em vậy thôi chứ nêu ra ngoài thấy các loại kẹo đẹp mắt là lại mua về cho em.”

Ninh Thư biết hai anh em họ từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau, lại sắp tới sinh nhật chắc chắn sẽ thấy nhớ ba mẹ.

Cô chọn ra một vài bông hồng đẹp nhất, cắt xuống, ghép lại với nhau rồi thắt lên chiếc nơ xinh xắn: “Nào, chúc Lễ Lễ nhà chúng ta sinh nhật vui vẻ.”

Nghiêm Lễ không chịu nhận: “Đây được tính là quà sinh nhật không ạ?”

Ninh Thư: “Em nghĩ đi đâu thế? Đương nhiên là không phải rồi.”

Nghiêm Lễ nghe xong vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn cô Ninh.”

Ninh Thư nở nụ cười hiền từ: “Quà sinh nhật của em là một cuốn sách chữ mẫu do cô cẩn thận lựa chọn.”

Nghiêm Lễ: “...” Có thể từ chối không?

Nghiêm Kiều mở cửa biệt thự đi vào, nghe thấy cuộc đối thoại giữa Nghiêm Lễ và Ninh Thư, anh lập tức có cảm hứng, đột nhiên nghĩ ra cách để huyền thoại căn nhà ma tiếp tục mà không làm Ninh Thư sợ hãi. Cũng giống như việc chọn quà sinh nhật, chỉ cần chọn ra hình tượng mà cô thích không phải là được rồi sao.

Nghiêm Kiều xoa xoa đầu Nghiêm Lễ bảo cậu ở nhà: “Ở nhà trông nhà cho tốt, người lạ gọi nhớ không được mở cửa.”

Nghiêm Lễ lôi bài tập trong cặp sách ra, miễn cưỡng kéo dài giọng nói: “Anh, em sắp mười tám tuổi rồi, chứ không phải tám tuổi.”

Nghiêm Kiều đi lên gác xếp, lấy ra một chiếc ghế sofa nhỏ, lau cẩn thận rồi đặt ra ban công, sau đó quay người lại nói với Nghiêm Lễ: “Làm bài tập nửa tiếng lại ra ngoài hóng nắng, cho mắt nghỉ ngơi.”

Nghiêm Lễ ừm một tiếng: “Em biết rồi.”

Ninh Thư đi theo sau Nghiêm Kiều, dò xét hỏi: “Sao anh biết trên lầu có chiếc sofa nhỏ này?”

Nghiêm Kiều liếc nhìn qua bức tranh “Trừu tượng” do Nghiêm Lễ vẽ khi còn nhỏ trên ghế: “Đoán.”

Ninh Thư: “Cái này cũng đoán ra được à?”

Nghiêm Kiều lại mở ngăn tủ nhỏ trong phòng khách, lấy ra một chiếc chìa

khóa, rồi đến mở ngăn kéo nhỏ trong bếp, lại lấy ra chiếc thìa hình vịt Donald màu vàng, để dưới vòi nước rửa sạch sẽ, sau đó quay đầu gọi Nghiêm Lễ: “Thìa đã rửa sạch cho em rồi, trong tủ lạnh có kem, không được ăn nhiều quá đâu đấy.”

Nghiêm Lễ vẫn ngậm chiếc kẹo mút này giờ cậu chưa ăn hết, nên giọng nói hơi ấp úng: “Em biết rồi.”

Ninh Thư: “Hay thế, cái này cũng mò ra được.”

“Quá khen rồi.” Nghiêm Kiều liếc mắt nhìn thời gian: “Đi thôi, buổi chiều còn có tiết.”

Ninh Thư quay lại nhìn Nghiêm Lễ đang ngoan ngoãn làm bài, rồi cùng Nghiêm Kiều ra khỏi nhà.

Vừa đi được vài bước, trong nhà đột nhiên vang lên tiếng hú hét, Ninh Thư lo lắng quay đầu lại nhìn: “Sao thế nhỉ?”

Nghe ra thì hình như là giọng của Nghiêm Lễ, có phải đã xảy ra chuyện gì đó rồi không?

Phản ứng của Nghiêm Kiều rất bàng quang, lạnh nhạt: “Không sao.”

Ninh Thư quay người vừa định chạy về xem sao thì đã bị Nghiêm Kiều túm cổ áo lại: “Thằng bé năm nay lớp mười hai rồi, học hành áp lực, cộng thêm sắp tới sinh nhật nên nhớ ba mẹ. Trong lòng bí bách, lại không được thoải mái lắm, nên hò hét một lúc là bình thường lại thôi.”

Ninh Thư bị Nghiêm Kiều nhắc lên, cổ áo vướng chặt vào cổ, cô vừa giơ tay lên kéo xuống vừa giơ chân đá anh: “Anh thả tôi ra.”

Nghiêm Kiều thấy vậy liền bật cười, lại nâng cô lên một lần nữa rồi mới thả xuống.

Ninh Thư xốc lại cổ áo, giơ tay định trả đũa anh, mới phát hiện mình chẳng thể nhắc nổi anh lên: “Anh nợ tôi một tiết Thẻ dực.”

Nghiêm Kiều: “Được.”

Anh đột nhiên lại có linh cảm, nếu sau này có chọc giận cô, anh sẽ dùng giờ Thẻ dực để đổi lấy sự tha thứ, dù sao thì thứ anh không thiếu thốn và không đau lòng nhất chính là giờ học Thẻ dực.

Ninh Thư nghe thấy phía sau nhà vang lên tiếng gào thét, giống như đang hát: “Thật sự không sao chứ?”

“Hay là quay lại xem thế nào nhé?”

Nghiêm Kiều: “Không sao đâu, đừng về, cô mà về thằng bé lại phát tiết không nổi.”

Ninh Thư cũng nghĩ tới những lời Tôn Hiểu Thiển nói nên đành gật đầu. Nghiêm Kiều gỡ một chiếc lá vàng trên tóc Ninh Thư xuống, anh rũ mi nhìn cô: “Còn cô thì sao? Lúc không vui, khó chịu hoặc chán nản quá lâu cô sẽ làm gì?”

Ninh Thư mỉm cười: “Soạn giáo án, tóm lại là không “Phát điên” như Lê Lê.”

Đi đến phố Thiên Đường, Nghiêm Kiều kéo Ninh Thư vào một cửa hàng bán đồ chơi: “Nhìn xem thích cái gì, tôi mua tặng cô.”

Ninh Thư: “Sao tự nhiên lại muốn tặng tôi cái này?”

Nghiêm Kiều suy nghĩ một chút, tùy tiện tìm ra lý do: “Cảm ơn cô buổi trưa đã nấu đồ ăn cho Nghiêm Lê.”

Thằng bé chưa bao giờ được tận hưởng cảm giác đó.

Ninh Thư: “Tôi nấu ăn không ngon, cuối cùng lại phải gọi đồ ăn bên ngoài về.”

Nghiêm Kiều quay sang nhìn Ninh Thư: “Có không ngon đến mấy cũng chẳng sao, chỉ cần có không khí bếp núc là được rồi.”

Anh không được tận mắt chứng kiến, nhưng có thể tưởng tượng được hình ảnh Ninh Thư bận tạp dề ở trong bếp, còn Nghiêm Lê ngồi trên bàn ăn, tò mò nhìn vào bếp và chờ đợi bữa ăn trong niềm hạnh phúc. Giống như hồi còn nhỏ, mỗi khi anh đi học về, sẽ chạy vào lúc lắc đồ chơi trẻ con đang treo trên ghế của Lê Lê, sau đó lau nước miếng cho thằng bé rồi chạy vào bếp giúp mẹ chuẩn bị đồ ăn.

Ninh Thư nhìn những con búp bê xinh xắn khác nhau trong cửa hàng, cuối cùng không tìm được lòng, quay đầu lại hỏi Nghiêm Kiều: “Chọn cái nào cũng được à?”

Nghiêm Kiều gật đầu, ánh mắt dịu dàng: “Chỉ cần cô thích tôi sẽ mua cho cô.”

Nhân viên bán hàng đi tới, nở nụ cười với Ninh Thư: “Bạn trai cô thật tốt với cô.”

Ninh Thư giải thích: “Không...”

Nghiêm Kiều ngắt lời cô: “Chọn đi.”

Ninh Thư vui vẻ nhìn đi nhìn lại những tờ giấy giới thiệu dán trên kệ, rồi sờ hết cái này tới cái kia. Cô nhặt lên một con thỏ trắng như tuyết, rồi quay sang hỏi Nghiêm Kiều xem có thấy đẹp không. Nghiêm Kiều đứng sau lưng

Ninh Thư, nếu không hiểu rõ cô, sẽ rất dễ nhầm tưởng cô không hề hứng thú với những món đồ chơi trẻ con này.

Nghiêm Kiều: “Cô có thể chọn mười món cũng được.”

Ninh Thư: “Whoa!”

Cô bước đến một kệ hàng rất cao phía trước, cố gắng với chú người tuyết nhỏ trên cùng, nhưng kiễng chân, thậm chí là nhảy lên vẫn không thể với tới.

Nghiêm Kiều tiến lên phía trước nửa bước, giơ tay lên cái là nhấc được xuống, đưa nó cho cô: “Nếu muốn lấy đồ trên cao thì bảo tôi lấy cho, đừng có nhảy lên như vậy.”

Ninh Thư cần lấy chú người tuyết nhỏ, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều, lộ ra đôi má lúm đồng tiền ngọt ngào: “Cảm ơn.”

Vốn dĩ cô còn tưởng anh sẽ chế nhạo mình là nhóc lùn như lần trước. Thực ra cô không thấp, cô cao một mét sáu, là do anh quá cao mà thôi.

Nghiêm Kiều trầm mặc nhìn Ninh Thư, sau đó nghiêng đầu, ho nhẹ một tiếng, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy: “Nếu nhảy, thì chỗ đó của cô sẽ cọ vào giá để đồ.”

Anh có ý tốt nhắc nhở cô: “Đừng để lớp bông bên trong bị xô lệch, nhỡ lộ ra ngoài thì làm thế nào?”

Ninh Thư: “...”

Cô có thể rút lại câu cảm ơn vừa rồi không?

Cô cầm chú người tuyết nhỏ trong tay hung hăng đập Nghiêm Kiều một cái: “Tôi thích lệch thế đó, không khiến anh lo.”

“Còn nữa, từ nay về sau cấm không được nhắc đến từ bông trước mặt tôi.”

Nghiêm Kiều nghiêng đầu nhìn sang một bên, thì thào biện hộ: “Tôi cũng đâu có cố ý nhìn.”

Ninh Thư: “Vậy là do tôi ôm đầu anh áp vào ngực tôi bắt anh nhìn à?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Mặt anh đỏ cái gì chứ?”

“Anh đang nghĩ cái gì thế? Đồ lưu manh.”

Nghiêm Kiều không cảm thấy mình sai chỗ nào, bởi vì lời nói của cô quá trêu tượng, ôm đầu anh áp vào ngực cô, làm sao có thể bảo người ta không nghĩ ngợi lung tung cơ chứ?

Nghiêm Kiều liếc Ninh Thư một cái: “Cứ cho là áp lên đó, thì cũng là áo vào bông, chứ đâu có phải là chạm vào... Ngực cô.”

Ninh Thư bị Nghiêm Kiều chọc tức đến đau đầu chóng mặt: “Bắt đầu từ

bây giờ, cảm phiền anh biến thành người câm hộ tôi.”

Nghiêm Kiều ngậm chặt miệng lại, cuối cùng Ninh Thư cũng có thể yên tĩnh chọn búp bê.

Sau đó, Nghiêm Kiều giúp Ninh Thư thanh toán: “Thích Elsa* à?”

*Một nhân vật hoạt hình trong bộ phim hoạt hình Disney “Frozen”.

“Có phải con gái bọn cô đều thích công chúa không? Thích được cung nựng?”

Ninh Thư ôm lấy con búp bê: “Elsa là nữ vương, tôi cảm thấy nữ vương càng có quyền lực hơn.”

Trước cửa hàng, một cô bé khoảng sáu, bảy tuổi chạy tới, cô bé mặc chiếc váy công chúa màu xanh của Elsa, vừa đi vừa nhảy nhót, rất hoạt bát, đáng yêu.

Ninh Thư thấp giọng bình luận một câu: “Đúng là trẻ con.”

Giọng điệu của cô có chút tự hào: “Khi tôi bằng tuổi cô bé, đã có thể đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ cổ rồi.”

Cô gái nhỏ nhìn thấy búp bê Elsa trong tay Ninh Thư liền chạy tới, ngẩng đầu nhìn cô: “Chị ơi, chị cho em mượn chơi một lát được không?”

Ninh Thư vội vàng ôm chặt con búp bê: “Không được, đây là của chị.”

Cô bé suy nghĩ một lúc: “Vậy cho em sờ một cái cũng được.”

Ninh Thư cũng ngẫm nghĩ, rồi nói: “Nếu em có thể đọc được bài thơ 《Lâu Hoàng Hạc tiễn Mạnh Hạo Nhiên đi Quảng Lăng》 chị sẽ cho em sờ, hoặc bài 《Tảo phát bạch đê thành》 cũng được, bài sau dễ hơn một chút.”

Cô gái nhỏ lập tức bật khóc.

Ninh Thư hài lòng ôm con búp bê rời đi.

Nghiêm Kiều ở bên cạnh vui vẻ hỏi: “Thích vậy sao? Đến chạm cũng không cho người khác chạm vào.”

Ninh Thư: “Không phải, tôi đâu có trẻ con như vậy, là vì nhìn thấy trên tay cô bé đó có đất, sợ làm bẩn búp bê tôi lại phải giặt.”

Nghiêm Kiều vươn tay tóm lấy: “Tôi cầm giúp cô.”

Ninh Thư ôm chặt lại: “Không cho!”

Hai người vừa đi vừa tranh giành nhau, ánh mặt trời xuyên qua những kẽ lá, chiếu xuống đường, những đốm sáng nhỏ như những viên kim cương nằm rải rác.

Sau khi Ninh Thư trở lại văn phòng, thì Nghiêm Kiều đứng dưới sân vận động gọi cho một người bạn làm việc trong công viên giải trí. Trước khi hết giờ tự học buổi tối, Nghiêm Kiều gọi cho Ninh Thư nói tối nay anh bận việc, nên không về nhà, Nghiêm Lễ cũng đi cùng anh nên bảo cô ở nhà chú ý an toàn, khóa cửa cẩn thận.

Ninh Thư khoác túi xách lên, một tay ôm búp bê Elsa, tay còn lại cầm điện thoại vừa nghe vừa đi ra cổng trường: “Được!”

Nghiêm Kiều đứng bên cửa sổ lầu hai của văn phòng nhìn Ninh Thư đang hòa giữa đám đông, giọng điệu có chút không vui: “Tôi không về nhà cô vui đến vậy sao?”

Cô vui vẻ nhảy chân sáo mà quên hết hình tượng mình đã thiết lập bấy lâu nay.

Ninh Thư: “Làm gì có, tôi đâu có vui.”

Ngay khi Ninh Thư về đến nhà, cô lập tức lấy chiếc váy hai dây màu đen mà Nghiêm Kiều đã mua cho cô ra, sau đó tết tóc cho mình giống như tóc Elsa.

Tiếc rằng mái tóc của cô không dài như vậy, nên đành lấy chiếc khăn tay màu vàng, buộc thắt nút bên dưới giả làm tóc, rồi để xuôi xuống trước ngực mình. Quên không mua găng tay, đạo cụ này không thể thiếu, bởi vì nếu không có nó cô vẫn chưa thể hoàn toàn điều khiển được ma thuật của mình, khiến mọi thứ cô chạm vào đều sẽ bị đóng băng. Vì vậy, cô đã tìm mấy chiếc găng tay dùng một lần trước đó mua về để ăn cỏ vẹt ra. Rồi lại lấy cây gậy thần hồi trưa mua ở cửa hàng đồ chơi, mặc váy dài lên người, sau đó xách váy chạy từ lầu hai xuống dưới.

Cô phát tay trái một cái, người tuyết lập tức xuất hiện, rồi lại phát tay phải một cái, lập tức biến ra một lâu đài băng.

Dưới bầu trời tuyết rơi dày đặc, cô vừa đi giữa những tảng băng tuyết đó, vừa hát: “Let it go, let it go...”

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, là phụ huynh học sinh gọi đến, Ninh Thư nhắc máy với giọng điệu uy nghiêm, ôn định: “Xin chào mẹ Tạ Thành Thành.”

“Không phiền, không phiền đâu....Thành tích của Tạ Thành Thành gần đây không tồi, em ấy rất thông minh, chỉ có điều ở trong lớp vẫn hơi mất tập trung...”

Sau khi cúp máy, Ninh Thư liền ném điện thoại sang một bên, cô tóm gấu váy lên, tiếp tục bài hát vừa rồi: “Let it go, let it go...”

Một chiếc Land Rover màu đen đỗ cách biệt thực không xa, Nghiêm Kiều mặc bộ váy búp bê mượn của bạn mình lên người, sau đó cúi đầu nhìn xuống: “Váy hơi ngắn.”

Triệu Vũ Kiệt cười đến mức nội thương đến nơi: “Anh đúng là vì một cô gái mà cái gì cũng có thể làm nhỉ?”

Nghiêm Kiều: “Cười nữa xem nào?”

Triệu Vũ Kiệt ngã lăn ra ghế để cười: “Kiều muội, em dùng khuôn mặt nữ vương đáng yêu như vậy nói chuyện với anh, anh nhìn không được.”

“Nào, Kiều nữ vương, lòng tiếng thử coi nào.”

Nghiêm Kiều đưa tay lên túm chặt cổ Triệu Vũ Kiệt, như muốn khóa ngay họng anh ta lại: “Câm ngay, nếu việc này truyền ra ngoài, cậu cả La Minh nữa, bỏ ngay điện thoại xuống, nếu vậy thì ít nhất là một trong hai cậu sẽ không giữ nổi cái mạng nhỏ của mình đâu.”

Mặc lên người bộ đồ búp bê công kênh của công viên giải trí, mà hành động vẫn nhanh nhẹn như vậy, chỉ có thể là Nghiêm Kiều, Triệu Vũ Kiệt: “Tuân lệnh.”

Anh ta miễn cưỡng nuốt bốn chữ “Nữ vương điện hạ” xuống bụng.

La Minh ngồi trên ghế lái quay đầu lại, giơ ngón tay cái về phía Nghiêm Kiều: “Người đầu tiên chuyển giới tính vì tình yêu.”

Anh ta không yên tâm: “Kiều muội, à nhầm anh Kiều, cậu chắc chắn hóa trang thành thế này sẽ không làm cô giáo Ninh sợ chứ?”

Nghiêm Kiều đang vén những sợi tóc bằng len rối bù trên đầu: “Sẽ không, tôi đã cố ý đưa cô ấy đến cửa hàng đồ chơi để chắc chắn rằng cô ấy thích những thứ này.”

Điều này ven cả đôi đường, có thể khiến người qua đường và những người dân xung quanh sợ hãi, đồng thời reo rắc những tin đồn ma ám, nhưng lại không khiến Ninh Thư sợ hãi.

Bình thường vào giờ này Ninh Thư sẽ ở trên phòng chuẩn bị bài vở, không xuống tầng một và sẽ không thấy anh, nên anh chỉ cần đi lòng vòng quanh sân hù dọa người qua đường là được. Trong trường hợp cô ấy vô tình xuống dưới nhà, hoặc xuống rót nước, mà nhìn thấy một cô công chúa Elsa bên ngoài cửa sổ thì điều đó cũng sẽ khiến cô vô cùng bất ngờ.

Triệu Vũ Kiệt mở laptop lên và bắt đầu chỉnh sửa bài đăng.

“Tin sốc! Ma nữ tóc dài xuất hiện trong ngôi nhà ma ám ở Vĩnh Ninh Lý! Người dân gần đó đều nghe thấy tiếng than khóc của phụ nữ.”

Trong nhiều năm nay, họ đã sử dụng phương pháp ấu trĩ nhưng hiệu quả này để ngăn chặn sự tăng giá của căn nhà đồng thời ngăn được Tiền Nhạc bán nó. Người Trung Quốc rất kiêng kỵ điều này, chẳng ai dám mua một ngôi nhà bị ma ám, cho dù nó có rẻ đến đâu đi chăng nữa.

La Minh suy nghĩ một chút: “Hay là chụp thêm vài tấm ảnh ma đăng lên?”

Nghiêm Kiều thấy vị trí mắt của chiếc mũ đội đầu quá nhỏ, liền tự tay xé một vòng xung quanh, hai mắt nhìn qua hai lỗ đen xì nhìn La Minh:

“Không cần, ảnh ma thì giả quá, rất dễ bị phát hiện, sự tình càng mơ hồ càng khiến đầu óc người ta tưởng tượng ra nhiều thứ, như vậy sẽ đáng sợ hơn.”

Anh liếc nhìn thời gian: “Mười phút nữa sẽ có nhóm người đi làm đêm qua đây, tôi vào trước đã.”

Tầm mắt của người qua đường khi nhìn vào trong nhà rất xa, không giống như Ninh Thư có thể nhìn rõ ràng đây là công chúa Elsa dễ thương lại ngổ ngáo và chỉ có thể thấy bóng dáng của một cô gái tóc dài, hiệu quả vừa phải.

Triệu Vũ Kiệt có chú háo hức muốn thử: “Anh Kiều, lần sau mang về thêm cho em một bộ nhé, yêu cầu không cần cao, chỉ cần là hoàng tử ngoại quốc, hoặc thứ gì đó phù hợp với khí chất của em là được.”

La Minh: “Đừng, quấy rầy tình nồng ý mặn của người ta là không tốt.”

Triệu Vũ Kiệt chép miệng một cái: “Cũng đúng.”

Nghiêm Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy không có ai, anh mở cửa bước xuống, đi vòng ra sau hàng rào rồi leo lên.

Ninh Thư đang đội trên đầu chiếc mũ sinh nhật mua cho Nghiêm Lễ, đây không phải là mũ sinh nhật mà là vương miện của nữ hoàng. Cô đứng trên ghế sofa vẫy chiếc đũa thần của mình, trên bàn trà và sàn nhà đều bày búp bê, đây đều là những thần dân của cô. Trước sự xâm lăng của vương quốc lửa, vương quốc băng tuyết phải dẫn dắt binh lính của mình chống lại kẻ thù hung dữ. Với một cái phát tay trái của cô, hàng ngàn con ngựa băng xuất hiện và thêm một cái phát tay phải, lập tức chiến thuyền hàng không băng hạm hiện ra.

Ninh Thư vô cùng nhập tâm, Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ đều không ở nhà,

toàn bộ căn nhà này đều thuộc về cô, cửa đã đóng chặt, không ai có thể nhìn thấy cô hết.

Bởi vì nhảy quá cao, lại hưng phấn vô cùng, cô còn đang không mặc nội y, hai dây của chiếc váy giữ không nổi ngực cô, vì thế hai bên ngực cứ cọ cọ vào lớp vải, rồi nhào cả ra ngoài. Ninh Thu để đũa thần trên tay xuống, cúi đầu nâng hai bầu ngực như đóa hoa hồng trắng lên, nhét chúng vào lại trong váy, giúp chúng ngay ngắn lại một chút.

Vì vừa rồi, do quá dùng sức, cộng thêm quán tính và độ đàn hồi tốt, nên hai khối căng tròn giống như hai chú thỏ trắng nhảy ra khỏi váy.

Ninh Thu đột nhiên cảm thấy phía trước của sổ có một bóng người vừa di chuyển, sau đó lại đứng yên bất động. Cô sợ đến mức lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, đến mức quên cả che ngực lại, khi vừa ngẩng lên liền thấy một hình nộm công chúa Elsa to lớn với mái tóc rối bù, hai con mắt đen xì đang nhìn chăm chăm vào mình.

XiaoLiang: Thôi xong, vậy là hết cả nhồi bông vs nhét bọt biển nhé anh Kiều =))))

-----oOo-----

Chương 24: Mê hoặc nhân tâm.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thu là người nhát gan, sợ tối, sợ ma, sợ đủ thứ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một con ma ở khoảng cách gần như vậy, hay mắt đen xì, suýt chút nữa thì sợ đến phát ngất.

Cô sợ hãi tột độ, không khỏi hét lên một tiếng: “Aaaaaaa!”

Một người đi làm ca đêm ngang qua nghe thấy tiếng kêu thất thanh liền liếc nhìn vào trong căn nhà qua cánh cửa chạm trổ cầu kỳ, nhưng nhìn không rõ, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, rất lâu cũng không thể lên tiếng, thậm chí còn phải bò lê dưới đất.

Trong chiếc xe đang đậu bên cạnh, Triệu Vũ Kiệt quay lại hỏi La Minh: “Vừa rồi có phải giọng cô giáo Ninh không?”

La Minh: “Hình như là vậy.”

Triệu Vũ Kiệt: “Có phải anh Kiều của chúng ta bị lật xe rồi không?”

La Minh: “Chắc là thế rồi.”

Triệu Vũ Kiệt: “Nếu bây giờ tôi cười, liệu có phải là không tôn trọng cô giáo Ninh không? Có bị anh Kiêu đánh cho một trận không?”

La Minh: “Không sao, bọn họ không nghe thấy đâu.”

Thế là hai người họ cùng nhau cười lẫn cười bò trên xe.

Người qua đường vừa rồi chưa đi qua được bao xa, ban đầu là nghe thấy tiếng la hét của phụ nữ, tiếp đến là thấy một con ma nữ to lớn đầu bù tóc rối, cuối cùng lại nghe thấy tràng cười như tiếng gõng kêu từ đâu vọng lại. Anh ta thề rằng sẽ không bao giờ đi qua ngôi nhà này nữa, con mẹ nó sợ chết đi được.

Trong nhà, Ninh Thư đang mặc chiếc váy hai dây đen lóng lánh, trên đầu đội chiếc mũ sinh nhật màu vàng, miệng há hốc, một tay ôm ngực, nhìn chăm chăm bóng ma ngoài cửa sổ rồi lại quay sang nhìn búp bê Elsa trên ghế sofa bên cạnh.

Rõ ràng ban ngày nhìn con búp bê này thấy yêu kiều, dễ thương vô cùng, vậy mà lúc này lại cảm thấy có chút kỳ quái. Trước đây cô đã từng nghe một truyền thuyết nói rằng, mọi món đồ chơi đều có một linh hồn bị phong ấn bên trong. Chẳng lẽ Elsa không lồ trước mặt kia là một hồn ma vừa phá vỡ phong ấn.

Hình nộm Elsa không lồ kia vẫn đứng bất động, đôi mắt như hai cái lỗ đen xì, nhìn thẳng vào... Ngực cô.

Ninh Thư vội vàng kéo váy lên che ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hình nộm Elsa không lồ, lúc này không bị kinh hãi ngất đi mà còn biết che ngực lại quả đúng là kỳ tích. Đầu óc cô có lẽ đang vô cùng hỗn loạn, còn nghĩ rằng may mắn thay đây là một con ma, nếu như là người nhìn thấy ngực cô lồ lộ ra ngoài thế này thì sẽ ảnh hưởng đến trinh tiết của cô, liệu cô có phải gả cho anh ta không?

Sau một lúc bồi hồi, cô lại nhanh chóng nghĩ đến lời bà lão trong tiệm may nói lúc trước, biết rằng con ma trắng lần trước là do người hóa trang thành.

Bà lão đó một tháng nay không được khỏe, nên không ra cửa hàng. Ninh Thư không ngừng tây nảo bản thân, nói với bản thân rằng, đây là người, không phải ma, cũng không phải linh hồn bị phong ấn, cô quay đầu nhìn ra ngoài, cố gắng tìm kiếm một món vũ khí tiện dụng nào đó để đối phó.

Hiện thực và ảo ảnh tiếp tục giao nhau, Ninh Thư nghĩ tới thân phận nữ hoàng Tuyết của mình, trong lúc hỗn loạn đã giơ tay dùng đũa phép nhắm vào bóng ma. Nếu như là trong phim hoạt hình, thì phép thuật sẽ có hiệu lực

ngay lúc này và nhiều tảng băng sắc nhọn khác nhau sẽ liên tiếp xuyên qua người kẻ thù, sau đó đóng băng đối phương thành một khối băng lớn rồi rơi xuống đất.

“Bùm” một tiếng nổ lớn, Elsa không lộ bị trúng ma thuật băng giá, ngã thẳng sang một bên, kèm theo tiếng rên rỉ đau đớn trong cổ họng.

Ninh Thư: “...”

Cô bị điếc hay là mù rồi thế này?

Cây đũa nhựa nhỏ này thực sự hoạt động?

Tất nhiên là không thể!

Ninh Thư lấy hết dũng cảm chạy ra sau cửa phòng khách và nhìn ra bên ngoài qua khe cửa. Lại chỉ thấy Elsa không lộ đã ngã trên mặt đất, lúc này đang lồm cồm bò dậy, rồi lột bỏ lớp da bọc bên ngoài. Không phải, là cùi bỏ lớp quần áo búp bê mới đúng.

Nghiêm Kiều đứng yên tại chỗ, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi Anh đã nhìn thấy cái gì thế? Tóm lại không phải là bông, hai điểm màu hồng nhạt ở giữa không hề bị che đi, dĩ nhiên không thể là bông được. Lúc này, đầu óc anh mới thực sự đang bị nhồi đầy bông, suy nghĩ hoàn toàn đóng băng.

Ninh Thư nhìn rõ người đứng trong sân, cô đẩy cửa ra, hét to: “Nghiêm Kiều!”

“Anh là đồ thần kinh à? Nửa đêm không ngủ, còn ăn mặc thế này để đi dọa người?”

Nghiêm Kiều có thể nhìn ra Ninh Thư thực sự đã rất sợ hãi, nỗi sợ đó trong mắt cô không phải là giả, anh cầm bộ quần áo búp bê bước lên bậc thang cố gắng cứu lấy bản thân mình, nhưng giọng nói rất thiếu tự tin và lắp bắp:

“Tôi thấy cô... Rất thích Elsa, nên muốn... làm cho cô vui.”

Ninh Thư bị người đàn ông này khiến cho tức giận tới mức đau ngực: “Anh cút đi, cút ngay!”

Nghiêm Kiều dùng chân chặn cửa lại, nên Ninh Thư không đóng cửa được, cô quay người đi vào phòng khách, cầm gối trên sofa ném lên người

Nghiêm Kiều: “Cút!”

Nghiêm Kiều nhặt gối đặt lại lên sofa, nhìn xuống người Ninh Thư. Ninh Thư vội vàng che ngực lại, nghĩ tới vừa rồi đã bị anh thấy hết, vừa xấu hổ lại vừa tức giận, mặt cô đỏ bừng như muốn vỡ hết mạch máu.

Cổ họng Nghiêm Kiều khô rát, yết hầu cử động lên xuống: “Cô...”

Ninh Thư nhìn anh chăm chăm, giờ anh đã biết cô không hề nhét bông vào ngực, cô muốn xem anh có thể nói gì từ cái miệng chó này. Nếu như nói xin lỗi cô, cô sẽ miễn cưỡng để anh tự biến ra ngoài thay vì bị cô đánh cho một trận rồi mới đuổi đi.

Nghiêm Kiều: “Cô... Đi nâng ngực khi nào vậy?” =)))

Sự tức giận của Ninh Thư đã đạt đến cực điểm, cô dùng sức nén cơn giận xuống, nói với giọng bình tĩnh nhất có thể: “Tôi đếm đến ba.”

Ba giây sau, Nghiêm Kiều đứng bên ngoài cửa phòng khách. Hai phút sau, gối của anh bị ném bay ra ngoài, tiếp theo đó là ga trải giường rồi đến mền, quần áo, giày dép... Cuối cùng là một tiếng “Xoảng”, bát đĩa cũng bay ra theo.

Ninh Thư đứng bên trong cửa phòng khách, một tay chống nạnh một tay chỉ về phía người đàn ông bên ngoài: “Đem đồ đạc của anh lập tức biến cho khuất mắt tôi, tiền thuê phòng không trả.”

Cô lại ném thêm hộp khăn giấy ra ngoài, không thể nhịn nổi nhìn thẳng vào mặt anh: “Lau máu mũi của anh đi.”

Nói xong, liền đóng sập cửa vào, phá tan màn đêm đen kịt.

Nghiêm Kiều lấy khăn giấy lau máu mũi, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ sừng sốt một hồi, sau đó thu dọn đồ đạc vương vãi trên mặt đất, rồi kéo ra ngoài cổng.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh ngồi trong xe nghe động tĩnh bên trong, họ cười đến mức phải cúi gập cả người về phía trước, vừa nghe thấy tiếng mở cửa xe liền vội vàng ngậm miệng lại.

La Minh nín cười: “Cốp xe đã mở sẵn từ nãy cho cậu rồi.”

Nghiêm Kiều nhét đầu búp bê, cùng chăn ga gối, quần áo và bát đĩa và cốp xe, chẳng nói lời nào ngồi lên xe: “Còn dám cười nữa không?”

La Minh khởi động xe, Triệu Vũ Kiệt ngồi ở ghế phó lái, còn Nghiêm Kiều yên lặng ngồi phía sau suy nghĩ về cuộc đời.

Triệu Vũ Kiệt nghiêng đầu nhìn về phía Nghiêm Kiều, an ủi: “Không phải chỉ là bị đuổi ra khỏi nhà thôi sao, không vấn đề gì, phòng ở Thanh Ninh vẫn giữ nguyên cho cậu đó.”

La Minh: “Đây là vấn đề phòng ở sao?”

Triệu Vũ Kiệt: “Rõ ràng là không phải rồi.”

La Minh: “Là vấn đề phụ nữ.”

Hai người vừa hát vừa múa phụ họa cho nhau, chẳng mấy chốc đã tới Thanh Ninh, sau khi giúp Nghiêm Kiều dọn đồ đạc vào phòng, Triệu Vũ Kiệt ngồi xồm lên ghế, còn La Minh thì dựa người vào cửa sổ.

Nghiêm Kiều nhặt một chiếc gối lên, ném về phía hai cái tên đang ngồi hóng chuyện kia: “Biển về ngủ đi.”

Triệu Vũ Kiệt nghiêng đầu né kịp: “Anh Kiều, em cần nhắc này giờ, cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, con người cô giáo Ninh rất tốt, anh cũng không phải có ý dọa cô ấy, xuất phát điểm là muốn làm cô ấy ngạc nhiên, vậy tại sao anh lại bị đuổi ra ngoài?”

La Minh ngẫm nghĩ rồi nói: “Có phải anh đã làm gì khác nữa không?”

Triệu Vũ Kiệt nhìn Nghiêm Kiều chằm chằm, sau đó nhảy khỏi ghế, chỉ vào quần áo trên người anh: “Tại sao lại có máu ở đây?”

La Minh: “Không phải bị thương, thì chỉ có thể là chảy máu mũi.”

Triệu Vũ Kiệt kinh ngạc: “Anh Kiều, anh là đồ đểu cáng, anh làm gì cô giáo Ninh thế?”

“Lần trước tôi đã nói gì rồi? Đàn ông nếu nhịn quá lâu sẽ thành biến thái.”

Nghiêm Kiều đá Triệu Vũ Kiệt một cái: “Biển ra ngoài ngay.”

Anh đẩy cả hai người họ ra ngoài, cởi bỏ quần áo bẩn rồi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Nghiêm Kiều vẩy nước lạnh lên, hình ảnh đó có sức ảnh hưởng quá mạnh, khiến anh vừa kinh ngạc lại vừa kích thích. Cô mặc trên người chiếc váy đen dài mà anh mua, làn da trắng nõn như thể đang phát sáng, lại cúi đầu nâng lấy ngực mình. Hai khối tuyết vừa trắng lại vừa tròn đập thẳng vào não anh, khiến anh có dội bao nhiêu lần nước lạnh vẫn không thể đánh bay cơn nóng trong người.

Nghiêm Kiều tắm xong, đứng dựa người vào cửa sổ đón gió lạnh, trên giường chăn gối lộn xộn, nên anh đi đến nằm trên sofa. Nhưng trần trọc mãi không thể ngủ nổi, liền cầm điện thoại lên gọi cho Ninh Thư, nhưng vừa đổ chuông cô đã từ chối ngay lập tức.

Thực ra, nếu cô có nhắc máy thì anh cũng không biết phải nói gì, trong trăm vạn từ ngữ cũng không thể chọn ra từ nào phù hợp để miêu tả tâm trạng anh lúc này. Anh đã biết cô không hề nhồi bông vào ngực, đó có thực sự là silicon không? Trông cô không giống với kiểu người sẽ đi nâng ngực.

Gần đây họ ở cùng nhà với nhau, anh không thấy cô ra ngoài bao giờ, hàng ngày tan làm đều về thẳng nhà, cơ bản là không có thời gian đi nâng ngực.

Chỉ có duy nhất hai ngày chủ nhật trong khoảng thời gian đó cô về nhà thăm ba mẹ, là về thăm nhà thật hay là nói dối anh để đi nâng ngực? Lớn bằng ngần này rồi, nhưng Nghiêm Kiều chưa bao giờ gặp phải vấn đề nào bói rôi như vậy, nếu như có thể để anh chọc vào hoặc chạm vào một chút thì tốt biết mấy, silicone chắc chắn sẽ không mềm mại như ngực thật. Nếu như sau này bọn họ làm cái này cái kia, khi anh bóp nó có nên nhẹ tay một chút, để silicone bên trong không bị bung ra ngoài. =)))

Nếu vậy, thì không bằng cứ nhét bông vào ngực cho xong, vậy anh có nên uyển chuyển đề nghị cô một chút, để cô tháo silicone ra thay thế bằng bông như cũ hay không?

Hoặc nói với cô một cách nghiêm túc rằng anh thực sự không bận tâm đến việc ngực cô lớn hay nhỏ, cứ hàng thật là được rồi.

Nghĩ đến những con búp bê trong phòng khách, chiếc vương miện sinh nhật trên đầu cùng cây đuũa thần trên tay cô, anh lại bắt đầu cảm thấy đau khổ. Điều này trái ngược hoàn toàn với tính cách cứng nhắc, bảo thủ và cầu kỳ thường ngày của cô, chắc là cô đã cảm thấy chán nản vô cùng. Giá như có thể ôm cô thì tốt biết bao.

Mười hai giờ đêm, Nghiêm Kiều gửi cho Ninh Thu một tin nhắn: “Tôi đã nhìn thấy cơ thể cô, nên cô phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, anh còn tưởng là Ninh Thu gọi tới để mắng mình, anh liếc mắt nhìn một cái, hóa ra không phải máy mình kêu, trong lòng cảm thấy có chút mát mát. Một lúc sau, Nghiêm Kiều thay quần áo mở cửa đi ra ngoài, Triệu Vũ Kiệt đang ngồi hút thuốc trước cửa tiệm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Cậu tới chỗ cô giáo Ninh nhận tội à?” Triệu Vũ Kiệt quay đầu nhìn Nghiêm Kiều một cái, rồi đứng dậy: “Theo kinh nghiệm của tôi, thì tốt nhất đừng đi, người ta còn đang tức giận, nếu đi sẽ chỉ bị ăn mắng té tát vào mặt mà thôi, ngày mai rồi hãy đi mua ít hoa tới dỗ dành.”

Nghiêm Kiều đội mũ bảo hiểm lên: “Tới phòng làm việc.”

Triệu Vũ Kiệt dập tắt điếu thuốc: “Lại đi làm, để ý tới cơ thể một chút, ngày mai còn phải dạy học nữa.”

Nghiêm Kiều: “Tôi biết ai là người muốn mua lại căn nhà, là Trịnh Lực Tân.”

Anh không bao giờ muốn làm người nằm một chỗ chờ chết, anh cũng không đặt tất cả hy vọng của mình vào hai chữ may rủi.

May mắn là, Trịnh Lạc Tân đã bị lời đồn về ngôi nhà ma ám ngăn lại, cảm thấy sẽ gặp xui xẻo nên không mua căn nhà đó nữa. Nếu như không may, Trịnh Lạc Tân vẫn nhất quyết muốn mua bằng được, thì anh sẽ không để cái nều như đó tồn tại.

Nghiêm Kiều ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời: “Ba mẹ tôi trên trời linh thiêng, để nhợc điếm của Trịnh Lạc Tân rơi vào tay tôi.”

Nghiêm Kiều giải thích qua cho Triệu Vũ Kiệt biết Trịnh Lạc Tân là ai, Triệu Vũ Kiệt nghe xong có chút hoảng hốt: “Nhợc điếm, ý cậu là sao, cậu định đi bắt cóc con trai anh ta à?”

Nghiêm Kiều chân dài bước lên xe: “Nghĩ đi tận đâu thế?”

Ninh Thư vẫn chưa ngủ, vừa nhìn thấy tin nhắn của Nghiêm Kiều cô lại càng thêm tức giận, không biết trong đầu cái tên trợ trên này đang nghĩ cái gì?

“Tôi đã nhìn thấy cơ thể cô, nên cô phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Khi người đàn ông gõ dòng tin nhắn này, trong đầu anh đang nghĩ tới cái gì không biết.

Ninh Thư ngủ không nổi, nói không nên lời với những con búp bê trong phòng khách, chúng từng là thần dân của cô, nhưng bây giờ lại trở thành trò cười của cô. Xấu hổ quá đi mất, cô muốn đào ngay cái hố để tự chôn mình cho xong.

Nếu thời gian có thể quay trở lại hai tiếng trước, thì cô đã chọn cách vào bếp lấy ra con dao sau đó cắt đứt cổ anh luôn. Anh chết rồi, sẽ không còn ai biết bí mật cô là Nữ hoàng Tuyết nữa cả. Anh cũng nhìn thấy ngực cô, chắc chắn là nhìn thấy cực rõ ràng, đến nỗi chảy cả máu mũi. Cô không muốn nhìn thấy người đàn ông đó nữa, nên vội vàng đuổi anh ra ngoài, nhưng anh là đồng nghiệp của cô, trong trường nhìn lên ngó xuống đều chạm mặt nhau, cơ bản là không thể tránh được anh.

Nếu báo cảnh sát nói rằng anh cưỡng gian cô, thì có phải cô sẽ không cần gặp anh nữa không? Điều này tất nhiên là không thể thực hiện, thôi bỏ đi, tự đào hố chôn mình vẫn hơn. Ninh Thư lăn lộn trên giường tới hơn hai giờ sáng mới chìm được vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cô thức dậy chuẩn bị đến trường kiểm tra học sinh ôn bài buổi sáng, vừa mở cửa đã thấy Nghiêm Kiều ngồi bên ngoài trên tay cầm bữa sáng, không biết anh đã ở đó đợi bao lâu.

Ninh Thư dứt khoát đóng sầm cửa lại, lúc đi ra trên tay xuất hiện thêm một cây thước kẻ, như thể đang đề phòng sói, chỉ thẳng vào Nghiêm Kiều: “Anh dám tiến lên một bước nữa xem.”

Di chứng của màn hóa Nữ hoàng tuyết vẫn còn, lúc này nhìn thấy anh mặt cô bắt đầu đỏ bừng, như thể bản thân đang không mặc quần áo đứng trước mặt anh vậy. Cộng thêm việc anh giả ma giả quỷ hù dọa mình nữa, cô vừa thẹn vừa giận, cảm thức kẻ: “Không được nhúc nhích.”

Người đàn ông lại như không nghe thấy lời đe dọa của cô, anh bước từng bước lại gần: “Mang đồ ăn sáng tới cho cô, ăn lót dạ trước đã.”

Thấy anh đến gần, Ninh thư nâng cây thước trong tay lên đánh mạnh vào tay anh.

“Bốp” một tiếng, có thể nghe rõ tiếng cây thước kẻ đập vào da thịt. Ninh Thư ngẩn người ra một lúc, giống như lần trước cô nhảy lên định vò tóc anh, cô nghĩ anh sẽ tránh. Nhưng anh lại như không hề biết đau, vẫn đưa bữa sáng tới cho cô: “Mau lên, không ăn là nguội hết đó.”

Ninh Thư nhanh chóng nhận lấy đồ rồi lùi lại một bước, vẫn cầm nguyên cây thước chỉ về phía Nghiêm Kiều: “Cây thước kẻ này dài năm mươi phân, anh chỉ có thể đứng ngoài phạm vi này, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Nghiêm Kiều mỉm cười: “Sao, lại muốn dùng phép thuật đóng băng tôi à?”

Sắc mặt Ninh Thư dần dần thay đổi: “Câm ngay.”

Nghiêm Kiều: “Được rồi, mau ăn đi, tôi không lại gần cô đâu.”

Ninh Thư cảm thấy vô cùng phiền muộn, cô đi tới phía trước cúi đầu gặm bánh bao, hết lần này đến lần khác ngoảnh đầu lại nhìn Nghiêm Kiều đang đi phía sau, anh lúc nào cũng cách cô khoảng cách năm mươi phân.

Cô thấy quàng thâm trên mắt anh: “Tối qua anh ngủ dưới gầm cầu nên ngủ không ngon à?”

Nghiêm Kiều cong môi: “Sao, lo lắng cho tôi à?”

Ninh Thư lại tiếp tục cúi đầu gặm bánh: “Cứ cho là tôi chưa hỏi gì đi.”

Khi đến cổng trường, người đàn ông phía sau bất ngờ hỏi: “Rốt cuộc là cô đi nâng ngực bao giờ thế?”

Anh đã suy nghĩ rất lâu, cũng đã lên mạng tìm hiểu, ngực một người phụ nữ đột nhiên to ra, nếu không phải độn thì chỉ có thể là đi nâng ngực, không còn đáp án nào khác. Thực ra cũng không phải không có đáp án khác, những cư dân mạng sành sỏi cho rằng, vòng một sẽ to ra nếu bị đàn ông sờ

nấn nhiều. Nhưng rõ ràng là anh đã sờ đã nấn đâu, nên khả năng này lập tức bị loại bỏ.

Ninh Thư nắm chặt cây thước, chuẩn bị tấn công, nhưng bên sân vận động đã có rất nhiều học sinh tập trung để luyện tập buổi sáng, một số học sinh còn chào to: “Thầy Nghiêm!”

“Nói chuyện sau nhé.” Nghiêm Kiều lùi lại phía sau vẫy vẫy tay với Ninh Thư, rồi quay người rời đi.

Ninh Thư: “Không nói.”

Cô chọn cách bẻ quan.

Sáu giờ sáng không có quá nhiều người đi lại trong khuôn viên trường, khối 10 và khối 11 đều chưa đến, từ các phòng học truyền tới tiếng đọc bài rì rầm của học sinh khối 12, mặt trời đã lấp ló phía trời đông, đem đến ánh bình minh đầy sức sống.

Một học sinh đến muộn, vừa chạy vừa lấy cặp sách che mặt vì sợ giáo viên nhận ra.

Ninh Thư quát về phía cậu học sinh: “Tạ Thành Thành!”

Tạ Thành Thành lại càng chạy nhanh hơn, vèo một cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Ninh Thư không giỏi vận động, nhưng cô đuổi học sinh đi muộn rất lợi hại, điều này có thể kích thích tiềm năng thể chất của cô, đôi khi còn chạy nhanh hơn cả một số nam sinh.

Ninh Thư tóm được Tạ Thành Thành ở hành lang trước cửa lớp học: “Còn chạy nữa không?”

Tạ Thành Thành tự biết thân biết phận, vào trong lôi sách ra đứng ở cửa lớp đọc bài, lúc ra ngoài còn kéo theo cả Nghiêm Lễ đứng cùng, một mình đứng thì mất mặt chết đi được.

Nghiêm Lễ không thèm để ý đến cậu, cúi đầu tiếp tục làm bài tập Toán.

Ninh Thư nghe tiếng đọc bài buổi sáng, vừa nghe vừa đi quanh lớp mấy vòng: “Sáng chưa ăn gì à, sao trông đều ẻo ỏi thế kia?”

Lúc này âm thanh đọc sách bắt đầu to hơn một chút.

Ninh Thư dừng ở trên bàn của Nghiêm Lễ, dùng tay gõ gõ lên bàn cậu:

“Hiện tại là giờ tự học Ngữ văn.”

“Nếu muốn làm Toán thì ra ngoài làm.”

Nghiêm Lễ cũng bị đuổi ra ngoài, một tay cầm cuốn sách Ngữ văn, tay kia cầm bài tập Toán.

Ninh Thư tiếp tục đi vòng quanh lớp, liếc nhìn Nghiêm Lễ qua ô cửa sổ, cậu cao khoảng một mét tám mươi lăm, thấp hơn Nghiêm Kiều cỡ năm phân.

Thấp hơn năm phân, Ninh Thư khựng lại một chút, nhìn Nghiêm Lễ đang chăm chú làm đề Toán bên ngoài. Cô nhớ tới hai con ma mặt trắng trong sân dọa cô sợ lần trước, một lớn một nhỏ, đứa nhỏ thấp hơn đứa lớn khoảng năm phân.

Rồi lại nghĩ tới con ma nữ tới qua Nghiêm Kiều đóng giả, Ninh Thư vội vàng bước ra khỏi phòng học, gọi Nghiêm Lễ qua một bên: “Đêm ngày 3 tháng 9 em đã ở đâu?”

Nghiêm Lễ hoảng hốt: “Đạ?”

“Em ở nội trú trong trường, tất nhiên là ở ký túc rồi ạ.”

Ninh Thư nhìn chăm chăm vào mắt Nghiêm Lễ, dùng giọng điệu tự tin như nhìn thấu mọi chuyện của giáo viên chủ nhiệm: “Hôm đó, cô đi kiểm tra ký túc, em không có ở phòng, rốt cuộc đã đi đâu?”

Nghiêm Lễ đang đấu tranh tâm lý dữ dội, anh trai cậu từ nhỏ đã nuôi nấng, chăm sóc cậu, lại yêu thương cậu hết mực, thà rằng bản thân chỉ uống canh cũng nhất định nhường thịt lại cho cậu, vì vậy bất luận thế nào cũng không được bán đứng anh trai.

Nghiêm Lễ nghiêng răng dững cảm nói: “Xin lỗi cô giáo Ninh, em không thể nói được.”

Ninh Thư lấy từ trong túi ra một chiếc kẹo mút rất đẹp: “Cái này cho em.”

Nghiêm Lễ: “Là anh trai kè dao vào cổ bắt em phải đóng giả ma ạ.”

Ninh Thư vỗ vỗ vai Nghiêm Lễ: “Thiệt thòi cho em rồi, vào lớp đi.”

Nghiêm Lễ vẫn không chịu rời đi: “Cô Ninh, cô đừng đánh chết anh trai em nhé, em chỉ có anh ấy là người thân duy nhất thôi ạ.”

Ninh Thư: “Không sao đâu, anh ấy chết rồi cô sẽ làm chị gái em.”

Nghiêm Lễ: “Làm chị dâu được không ạ?”

Ninh Thư: “Không, cô không muốn trở thành góa phụ.”

Ninh Thư thấy Nghiêm Lễ muốn chạy xuống sân vận động, tám mươi phân trăm là định đi báo tin, nên lập tức ngăn lại: “Nếu em dám qua đó, thì sẽ có thêm một xác chết nữa xuất hiện.”

Ninh Thư không lập tức ra sân vận động tìm Nghiêm Kiều, cô sợ không khống chế được bản thân sẽ thực sự giết chết anh.

Mà lúc này Nghiêm Kiều cũng không có mặt ở sân vận động, anh đang đi

tới phòng y tế.

Buổi sáng, trong phòng y tế trường không có người, Tôn Hiểu Thiên ngồi trên ghế, dùng cuốn sách Y khoa để kê điện thoại lên chơi game, nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu thì thấy Nghiêm Kiều: “Học sinh bị thương rồi sao?”

Nghiêm Kiều kéo ghế ngồi xuống: “Không phải, có chút chuyện muốn hỏi cô.”

Tôn Hiểu Thiên thấy bộ dạng do dự của Nghiêm Kiều: “Tôi là bác sĩ, bất cứ vấn đề gì đều có thể nói với tôi.”

Nghiêm Kiều suy nghĩ sắp xếp một chút lời nói của mình.

Tôn Hiểu Thiên thấy anh có điều gì đó khó đề cập, lập tức hiểu ra, để không làm anh khó xử, cô đã lên tiếng thay anh: “Có phải bộ phận đàn ông gặp phải vấn đề gì rồi không?”

Khuôn mặt Nghiêm Kiều không biết phải biểu cảm thế nào cho đúng: “Không phải.”

Tôn Hiểu Thiên không nghĩ ra vấn đề nào khác khiến một người đàn ông khó mở miệng ngoài vấn đề này: “Vậy anh nói đi.”

Nghiêm Kiều rất nghiêm túc hỏi: “Nâng ngực có tác hại gì với cơ thể con người không?”

Dù sao thì Silica gel cũng là một vật thể lạ đối với cơ thể, anh sợ nó sẽ không tốt cho sức khỏe của cô.

Tôn Hiểu Thiên: “Thầy Nghiêm muốn đi nâng ngực?”

“Hehe, tôi đùa thôi, anh muốn hỏi chuyện của cô giáo Ninh phải không?”

Nghiêm Kiều: “Sao cô lại biết?”

Tôn Hiểu Thiên: “Tôi có thể nhìn ra, thấy việc tương tự cũng nhiều rồi, nam sinh nào thích nữ sinh nào, nữ sinh nào yêu thầm nam sinh nào, tôi đều biết hết.”

Thực chất phòng y tế trường cũng là một nơi phổ biến để thể hiện tình yêu trong khuôn viên nhà trường.

Tôn Hiểu Thiên: “Thầy Nghiêm, thầy có biết cái gì gọi là áo nịt ngực không?”

Nghiêm Kiều cau mày: “Là cái gì?”

Tôn Hiểu Thiên: “Không biết cũng là điều bình thường, rất nhiều đàn ông đều không biết nó.”

Tôn Hiểu Thiên giải thích với Nghiêm Kiều về áo nịt ngực và những nguy

cơ khi mặc áo nịt ngực: “Cô giáo Ninh cũng là một người yêu quý mạng sống, nên đã hứa với tôi sau này không mặc nữa rồi.”

Nghiêm Kiều cau mày: “Không phải độn bông, cũng không phải nâng ngực, mà là bị bó nịt lại.”

Tôn Hiểu Thiên có một linh cảm không lành: “Anh đã nói điều này với cô giáo Ninh chưa?”

“Hiện tại anh vẫn còn sống mà chưa bị đánh chết, chứng tỏ cô giáo Ninh rất yêu anh.”

Tôn Hiểu Thiên nhìn đôi lông mày trầm mặc của Nghiêm Kiều, trên mặt không hề có ý muốn đùa cợt, anh hỏi: “Tại sao cô ấy lại phải nịt ngực?”

Ngực của cô không phải thực sự quá to để có thể ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày, rất nhiều chị em còn ngưỡng mộ chẳng hết, nó rất đẹp cũng rất gợi cảm.

Tôn Hiểu Thiên thở dài: “Hình như là sợ ba mẹ tức giận.”

“Cô ấy nói sẽ nói chuyện lại với mẹ, chắc là thỏa thuận xong xuôi rồi, gần đây tôi không thấy cô ấy mặc áo nịt ngực nữa.”

Ra khỏi phòng y tế, Nghiêm Kiều đi đến nơi không có ai, châm một điếu thuốc, nhìn về phía tòa nhà văn phòng đằng xa qua làn khói lơ lửng. Anh thường nghe thấy Ninh Thư nói chuyện điện thoại khi ở nhà, hàng ngày cô sẽ kể với mẹ những chuyện vui hay không vui qua điện thoại, họ nói với nhau mọi thứ, như thể không hề có rào cản. Cũng không giống việc cha mẹ kiểm soát con cái một cách thái quá, bởi vì cô rất vui và thoải mái khi nhận được cuộc gọi của người nhà.

Cô thông minh hơn nhiều so với vẻ bề ngoài, cái gì cô cũng biết, cũng hiểu. Cô biết bó hoa trong ngày lễ Nhà giáo không phải của cả lớp tặng mình mà chỉ là việc làm cá nhân của Tạ Thành Thành và Nghiêm Lễ. Lưu Thụ Bân có vấn đề cô cũng nhìn ra, sự nổi loạn vô cớ của Trịnh Nam cũng vậy. Cô không ngu ngốc cũng không hề nhu nhược, một người thông minh và minh bạch như vậy sẽ không dễ dàng bị người khác nhồi nhét tư tưởng, để rồi tẩy não và khống chế. Nếu có gì đó xảy ra thì chắc chắn là sự lựa chọn cá nhân của cô.

Ninh Thư đã bị Nghiêm Kiều làm cho tức giận tới mức đau nhói cả lồng ngực, anh đã gây ra rất nhiều tội lỗi với cô.

Cứ thế cho đến khi tiết học Ngữ văn buổi sáng kết thúc, Ninh Thư cảm thấy

con tức giận của mình đã vơi đi vài phần, lát nữa gặp Nghiêm Kiều chỉ cần đánh anh tàn phế là được, không cần lấy mạng anh. Cô đến văn phòng của giáo viên Thế dục, xem qua lịch giảng dạy trên bàn của Nghiêm Kiều, biết được anh đang có tiết dạy nên cầm thước kẻ đi thẳng ra sân vận động. Lo chiếc thước gỗ sẽ bị gãy nên cô đã đổi sang một chiếc bằng thép.

Ninh Thư đi tới sân vận động, từ xa nhìn thấy Nghiêm Kiều mặc bộ đồ thể thao màu trắng đang đứng giữa sân. Anh cao ráo và nổi bật giữa đám đông, lúc này đang hướng dẫn các học sinh khởi động, cho các em ấy chạy hai vòng quanh sân, sau khi chạy xong thì dừng lại, lữ nhóc lập tức ồn ào náo nhiệt vây lấy anh. Tần Nguyệt Hương cầm chai nước đi tới, không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Chỉ nhìn thấy Tần Nguyệt Hương giơ điện thoại của mình lên, các học sinh lập tức vây quanh Nghiêm Kiều, tạo dáng đủ kiểu khác nhau, dễ thương có, hài hước có, bọn họ đang chụp ảnh.

So với lớp A1 thì rõ ràng là học sinh lớp A6 không đoàn kết bằng, không khí học tập cũng khác nhau. Ninh Thư không tiến lại gần, bởi vì Nghiêm Kiều còn đang dạy học, việc đánh chết anh không cần vội, như thế sẽ làm chậm trễ việc học hành của học sinh.

Giờ học đã hết một nửa, học sinh tự do hoạt động, nam sinh thì đánh bóng, nữ sinh thì ngồi thành từng nhóm dưới bóng cây trò chuyện hoặc đi quanh sân vận động.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều đang đi về phía phòng thể thao, nên cô bám theo sau, vừa vào đã khóa cửa lại. Từ lâu Nghiêm Kiều đã để ý thấy Ninh Thư đứng cạnh sân vận động đợi anh, vừa hay anh cũng có chuyện muốn hỏi cô.

Đèn trong nhà thể thao không bật, vừa đóng cửa ánh sáng lập tức mờ đi, chỉ có chút ánh nắng lọt vào từ cửa sổ hai bên, nhưng phần lớn đã bị chặn lại bởi chiếc tủ gỗ cũ kỹ. Thỉnh thoảng bên ngoài có tiếng học sinh cười nói truyền tới, nhưng không nghe rõ nội dung. Toàn bộ không gian vừa kín cửa hờ, lộ ra sự mơ hồ khó tả.

Nghiêm Kiều cong môi, trầm giọng nói: “Cô giáo Ninh, sao lại phải đóng cửa?”

Ninh Thư: “Đánh chó.”

Nói xong liền cầm thước kẻ xông tới.

Nghiêm Kiều lập tức né người sang một bên, anh tóm lấy chiếc thước kẻ kéo mạnh, khiến cả thước lẫn người phụ nữ trước mặt đều lao về phía anh.

Anh khẽ cúi người xuống, áp môi lên tai cô, nói những lời vừa ôn nhu vừa độc đoán, bằng giọng điệu khiến người ta mê hoặc: “Đừng giận, tiết Thẻ dục của lớp A6 hôm nay sẽ thuộc về em.”

XiaoLiang: Đùa chứ anh nhà thờ ra câu nào là chuẩn lưu manh câu đó =)))

Mà cũng thương anh, bị em trai bán rẻ đúng bằng 1 cây kẹo mút :))))

-----oOo-----

Chương 25: Lòng tham không đáy.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự cảm dỗ của việc được nhường lại tiết Thẻ dục là quá lớn, đúng là đồ phạm quy.

Ninh Thư nghiên răng: “Lần này tôi có thể tha cho anh một mạng, nhưng lần sau để tôi nhìn thấy anh, nhất định vẫn phải chết.”

Nghiêm Kiêu buông lỏng thước kẻ ra: “Được.”

Giữ lại cái mạng nhỏ này đã rồi tính sau.

Ninh Thư lùi lại một bước, né tránh hơi thở nóng rực của anh bên tay, cũng không thèm nhìn anh thêm một cái, cứ thế rời đi.

Nghiêm Kiêu nắm lấy cổ áo Ninh Thư kéo lại, trực tiếp hỏi: “Tại sao phải mặc áo nịt ngực?”

Ninh Thư quay đầu lại, lạnh giọng nói: “Cái gì mà áo nịt ngực? Là tôi nhồi bông, à không phải là silicone đó.”

Nghiêm Kiêu trầm mặc nhìn cô: “Không đùa.”

Ninh Thư dùng chiếc thước trên tay, gõ gõ vào tay anh: “Tha chết cho anh là may lắm rồi, lại còn dám tọc mạch?”

Cô nói xong, lại quay người định rời đi.

Thì bỗng nhiên nghe thấy người đàn ông phía sau thấp giọng nói: “Không phải tọc mạch, những gì liên quan đến em đều quan trọng.”

Ninh Thư mạnh miệng nhưng lại mềm lòng, cô dừng lại bước chân.

Nghiêm Kiêu lại đẩy mạnh thương lượng, đánh vào thứ mà trong lòng Ninh Thư muốn nhất: “Tiết Thẻ dục ngày mai cũng nhường cho em.”

Ninh Thư giằng co suy nghĩ trong năm giây, sau đó xoay người lại: “Thực ra thì cũng không có gì khó nói, mẹ tôi không có ép buộc tôi, là tôi tự làm.”

Đúng như anh nghĩ, trên đời này chẳng ai có thể ngược đãi và kiểm soát cô. Nghiêm Kiều: “Tại sao?”

Ninh Thư cúi đầu, rồi lại ngẩng lên: “Trước đây ba tôi có người khác, đối phương là một phụ nữ lãng lơ, ngực khủng, nên mẹ tôi ghét nhất là loại phụ nữ đó.”

Trong các giả định khác nhau của Nghiêm Kiều, đây đã là lý do và kết quả tốt nhất.

Nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, anh trầm mặc một lúc rồi nói với cô: “Nói chuyện lại với mẹ em xem, em là em, người khác là người khác.”

Ninh Thư ngẩng đầu: “Đương nhiên rồi, anh thấy đó bây giờ tôi đâu có mặc áo nịt ngực nữa đâu.”

“Được rồi, nói xong rồi, tôi đi đây.”

Ninh Thư bước ra khỏi cửa, sau đó xoay người lại cảnh giác nhìn Nghiêm Kiều: “Đừng có nghĩ tôi chia sẻ bí mật cho anh là đã tha thứ cho anh, cũng đừng có nghĩ tới việc dọn lại về nhà, vĩnh viễn đừng mơ tới điều đó.”

Cô dùng thước kẻ chỉ chỉ vào người anh, như một tên tra nam kéo quần lên là không thềm nhận người: “Nhớ rõ thân phận của mình, anh là một giáo viên Thể dục, tác dụng duy nhất của anh chỉ là để tôi mượn tiết học mà thôi.”

Nghiêm Kiều hơi khựng lại: “Giáo viên Thể dục ngoài việc có thể nhường lại giờ học ra thì vẫn còn những tác dụng khác nữa.”

Anh nhìn cô, đê thấp giọng xuống, nói: “Ví dụ như thể lực rất tốt chẳng hạn.”

Anh không nói hết ra, nhưng đôi môi khẽ nhếch và ánh mắt gợn sóng thể hiện ẩn ý nào đó không mấy rõ ràng.

Ninh Thư đỏ mặt, xắn tay áo lên: “Ngày nào anh không ăn đánh thì sẽ cảm thấy ngứa ngáy phải không?”

Nghiêm Kiều nhìn xuống đôi mắt Ninh Thư, giọng nói khàn khàn: “Đúng là rất ngứa, cô giáo Ninh có muốn gãi giúp tôi không?”

Ninh Thư: “Nếu không phải giết người là phạm pháp, anh có biết đến giờ phút này mình đã chết bao nhiêu lần rồi không?”

Nghiêm Kiều: “Được chết dưới tay em chính là vinh hạnh của tôi.”

Ninh Thư: “Tôi đã dạy học năm năm, mười em học sinh da mặt dày nhất cũng chỉ bằng đến một phần mười của anh.”

Thấy Ninh Thư muốn rời đi, Nghiêm Kiều có lòng nhắc nhở: “Sau này, ngoài tôi ra không được nhốt mình với bất cứ người đàn ông nào khác trong phòng, rất nguy hiểm.”

Ninh Thư cảm thấy buồn cười: “Cái gì mà ngoài anh ra, anh mới chính là người nguy hiểm nhất đó.”

Nghiêm Kiều suy ngẫm nghĩ, cảm thấy có chút đồng tình.

Ninh Thư mở cửa phòng thể thao đi ra ngoài, nhìn thấy hiệu trưởng đứng bên ngoài, cô vội vàng nghiêm mặt: “Chào hiệu trưởng ạ.”

Hiệu trưởng: “Tôi đến lấy đồ, không nghe thấy gì cả, hehe.”

Giọng điệu vô cùng ngượng ngùng, sao có thể không nghe thấy gì được chứ, ít nhất thì mấy câu sau đều bị nghe thấy cả rồi.

Ninh Thư quay đầu trừng mắt nhìn Nghiêm Kiều, anh liền nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt vô tội.

Hiệu trưởng cười khan một tiếng: “Không ngờ cô giáo Ninh lại có mặt đáng yêu như vậy, thật tốt, nên như vậy, thế mới giống con người.”

Cái gì là giống con người? Ninh Thư có chút suy sụp, vậy ra trước kia cô không phải người sao? Nhưng đối phương là hiệu trưởng, nên cô không dám phản bác lại, cũng chẳng dám hỏi.

Nghiêm Kiều bước tới, thấp giọng giải thích với cô: “Phải nói là như vậy mới giống một người phụ nữ.”

Ninh Thư: “Vậy trước giờ tôi không phải phụ nữ?”

Nghiêm Kiều: “Trước đây em là một giáo viên, chỉ vắn vắn là cô giáo mà thôi, hiểu chưa?”

Ninh Thư hiểu ý của Nghiêm Kiều, cái khác chưa tính đến, chỉ cần nhìn vào chiếc váy hôm nay cô mặc đã có thể nhận ra sự khác biệt lớn. Đã lâu rồi cô không đeo lại cặp kính gọng đen đó, cũng không còn nịt ngực nữa, quần áo của cô không phải lúc nào cũng là một màu đen xám xịt, thi thoảng lại điểm xuyết thêm những gam màu tươi sáng, ví dụ như hôm nay, cô mặc một chiếc áo khoác nhẹ màu hồng bên ngoài, trông vô cùng dịu dàng.

Hiệu trưởng đi vào phòng thể thao cầm một đôi tạ tay đi ra, Ninh Thư nhanh nhẹn đi theo sau: “Gần đây ngài có tập luyện thêm phải không ạ?”

Hiệu trưởng gật đầu: “Không phải sắp tới đại hội thể thao rồi sao? Tôi đã

đăng ký vào nhóm giáo viên tham gia dự thi.”

Điều Ninh Thư muốn nói chính là cái này: “Lần này khối 12 có thể tham gia không ạ? Học sinh lớp tôi đều rất háo hức muốn đăng ký.”

Hiệu trưởng đứng ở rìa sân vận động, vừa nói vừa nâng tạ: “Tôi thì không thành vấn đề, cô đi hỏi thử chủ nhiệm Đào và trưởng đoàn thể thao xem sao.”

Ninh Thư vâng một tiếng, không dám làm phiền hiệu trưởng tập luyện nữa: “Vậy tôi đi trước đây, ngài bận việc đi ạ.”

Hiệu trưởng gọi Ninh Thư lại, có chút chần chừ khó nói. Đột nhiên Ninh Thư cảm thấy hơi căng thẳng, cô vội vàng nhớ lại biểu hiện gần đây của mình, không biết bản thân có mắc lỗi hay vi phạm nội quy nào hay không. Hiệu trưởng kìm không được đành hỏi: “Cô và thầy Nghiêm và cô giáo Tần nữa, mấy người rút cuộc là thế nào? Lại còn vị phụ huynh hôm trước tặng cô cả một xe hoa thì sao? Có thể giải thích rõ ràng cho tôi còn hóng với được không?”

Ninh Thư: “Tôi và thầy Nghiêm không có gì cả, cô giáo Tần và thầy Nghiêm cũng vậy.”

Cô giải thích: “Còn về vị phụ huynh học sinh kia, tôi sẽ nói rõ ràng với anh ta ạ.”

Hiệu trưởng cũng không hỏi gì thêm, nhưng Tần Nguyệt Hương đang đứng xem học sinh tập thể dục cách đó không xa lại nghe thấy lời Ninh Thư vừa nói.

Tần Nguyệt Hương lập tức chạy tới: “Cô giáo Ninh, bản thân cô và thầy Nghiêm không có gì thì thôi, tại sao lại nói linh tinh về quan hệ giữa tôi và thầy ấy, ai nói tôi và thầy Nghiêm không có gì?”

Ninh Thư: “Thực ra thì hai người có quan hệ với nhau, ngoài tình đồng nghiệp ra thì còn là quan hệ giữa cô giáo chủ nhiệm cũ và phụ huynh học sinh nữa.”

Tần Nguyệt Hương vén tay áo lên: “Nói tới chủ nhiệm cũ, tôi phải hỏi cô cho rõ ràng, có phải sáng nay cô bắt Nghiêm Lễ đứng phạt ngoài cửa lớp không?”

“Em ấy thích làm Toán trong giờ ôn bài Ngữ văn thì cứ để em ấy làm.” Tần Nguyệt Hương hung hăng nói với Ninh Thư: “Tôi làm chủ nhiệm của Nghiêm Lễ cả năm lớp mười một, vậy mà số lần phạt em ấy cộng lại chẳng bằng hai tháng ở lớp cô.”

Ninh Thư quay đầu lại muốn tìm hiệu trưởng làm trọng tài, nhưng lại phát hiện hiệu trưởng đã ôm tạ rời đi từ lúc nào rồi.

Ninh Thư và Tần Nguyệt Hương cãi nhau một hồi, nhóm học sinh nữ của lớp A1 đang ngồi dưới bóng cây cũng chạy lại nghe ngóng, lần lượt tới đứng phía sau Tần Nguyệt Hương.

Giáo viên chủ nhiệm cùng với toàn bộ học sinh của lớp A1 và lớp A6 là đôi thủ truyền kiếp của nhau, trong trường ai cũng biết, đặc biệt là lần này, hai đại diện của môn Ngữ văn là Trịnh Nam và Đàm Duyệt Nhiên lợi dụng lẫn nhau nhưng không ai là người chịu đứng ra xin lỗi, nên mâu thuẫn lại càng gia tăng.

Đàm Duyệt Nhiên bước lên một bước: “Cô Ninh hay là thế này đi ạ, hai lớp chúng ta tổ chức một cuộc thi kéo co, lớp nào thua thì phải xin lỗi.”

“Nếu lớp cô thắng, em sẽ xin lỗi Trịnh Nam, còn nếu lớp em thắng, thì Trịnh Nam phải tới xin lỗi em.”

Các học sinh khác cũng nhiệt liệt hưởng ứng, Tần Nguyệt Hương gật đầu, nhìn Ninh Thư bằng ánh mắt khiêu khích: “Rất công bằng, cô giáo Ninh có dám đồng ý không?”

Ninh Thư không dám, với tình trạng trước mắt của lớp A6 thì thi kéo co thực sự không ổn. Lớp cô quá không hòa đồng, cần thời gian dài để vun đắp sự gắn kết.

Tần Nguyệt Hương nhìn vẻ mặt khó xử của Ninh Thư, cười lớn: “Cũng đúng, lớp A6 chia bè kết phái như vậy thì về cơ bản là không thể thắng nổi lớp chúng ta.”

Học sinh xung quanh đều rất đắc ý, thậm chí đến mấy nam sinh đang chơi bóng cũng vây đến xem.

Ninh Thư một tay đối phó với nửa lớp A1: “Thi kéo co thì đã là gì, phân thắng thua trong đại hội thể thao, thế nào?”

Cô cân nhắc ngẫm nghĩ rằng, đại hội thể thao còn có quá trình chuẩn bị, không khí thi đấu lại hăng hái, sẽ dễ khiến mọi người cảm thấy hứng thú. Còn hiện tại cũng chỉ là võ mồm mà thôi, cô đã nhìn thấy cảnh học sinh của lớp A6 đê học sinh lớp A1 xuống sân vận động rồi, cả người lạnh lợi như trong trận đấu gà chọi.

Tần Nguyệt Hương lại càng khoa trương hơn, cô ta bảo học sinh mang giấy bút tới, viết “Chiến thư” ngay tại trận, sau đó đưa cho Ninh Thư ký. Ninh Thư ký tên mình lên trên, hai giáo viên mỗi người cầm một bản.

Nghiêm Kiều, người chứng kiến toàn bộ quá trình không khỏi nhắc nhở: “Đại hội thể thao lần này khối mười hai không tham gia.”

Ninh Thư: “Yên tâm.”

Tần Nguyệt Hương: “Chắc chắn sẽ tham gia.”

Ninh Thư quay lại văn phòng, đang băn khoăn không biết nên thuyết phục chủ nhiệm Đào thế nào để ông đồng ý cho khối mười hai tham gia đại hội thể thao lần này, thì Trịnh Nam bước vào để nộp bài tập, trước khi đi còn nói: “Cô Ninh, vừa rồi các bạn bên lớp A1 sang lớp mình nói cái gì đó về việc đại hội thể thao.”

Ninh Thư gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần chúng ta đoàn kết, nhất định có thể đánh bại lớp A1.”

Tần Nguyệt Hương ở bàn bên cạnh chế nhạo: “Đừng nói trước, bước không qua.”

Ngay khi biết tin về trận quyết chiến, học sinh lớp A6 đã bắt đầu đăng ký tham gia tập luyện, mặc dù bọn họ vẫn chưa được phê duyệt tham gia.

Ninh Thư không cãi nhau với Tần Nguyệt Hương, cô ngẩng đầu nói với Trịnh Nam: “Em nghĩ xem bản thân mình giỏi môn nào thì chuẩn bị trước đi.”

Trịnh Nam nhướn mày: “Thôi bỏ đi cô ạ, lớp chúng ta chẳng có mấy bạn tình nguyện tham gia đâu ạ.”

Ninh Thư khó chịu nhất chính là nhìn thấy sự bị động của học sinh, cô vừa nuôi binh lại vừa khích tướng: “Tại sao lại không chứ, đây là trận chiến danh dự giữa hai lớp. Hơn nữa, nếu lớp ta thắng, Đàm Duyệt Nhiên sẽ đích thân tới xin lỗi em, lần trước bạn ấy lợi dụng em, em đã quên rồi à?”

“Nếu như là vì em thì lại càng không thể.” Trịnh Nam giúp Ninh Thư sắp xếp đồng sách bài tập trên bàn, nhìn quàng thâm trên mắt Ninh Thư hỏi: “Có phải gần đây cô không được nghỉ ngơi cẩn thận không ạ?”

Ninh Thư biết Trịnh Nam là một cậu bé ngoan, cũng hiểu rõ ý của cậu, lần trước cậu nói với cô rằng, các bạn hòa đồng với cậu là vì tiền, nhưng cô vẫn luôn không đồng ý với nhận định đó.

Giờ tan học buổi trưa, Ninh Thư quay về Vĩnh Ninh Lý, vừa đến cổng nhà thì thấy Tiền Nhạc, Tiền Nhạc nói với cô rằng ngôi nhà này sắp được bán, nên đến nói với cô một câu.

Ninh Thư nhú mày: “Ai muốn mua căn nhà này?”

Tiền Nhạc: “Một ông chủ lớn họ Trịnh.”

Ninh Thư liền nghĩ tới lần trước khi nói chuyện với Trịnh Lực Tân trong văn phòng, không ngờ anh ta lại thực sự mua lại căn nhà này: “Có thể không bán cho anh ta được không?”

Sắc mặt Tiền Nhạc xem ra rất phờ phạc, trên mặt còn có vết sẹo do bị đánh để lại: “Tôi đang cần tiền gấp.”

Năm đó, anh ta dùng thủ đoạn để mua lại căn biệt thự này với giá 3.8 triệu tệ, bây giờ có người ra giá là 3.2 triệu tệ, cộng thêm lạm phát, anh ta đúng là muốn đứt ruột đứt gan. May mắn thay, một ông chủ họ Trịnh nào đó, bất ngờ đưa ra cái giá 4 triệu tệ, lời hay không thì chưa nói vội, nhưng cũng còn hơn là bị lỗ. Đêm qua lại bắt đầu lan truyền ra tin có ma xuất hiện, cư dân xung quanh không dám đi qua đây, có thể bán với giá 4 triệu tệ là phúc đức mấy đời tổ tiên anh ta để lại rồi.

Ninh Thư biết chẳng ăn thua gì khi nói chuyện với Tiền Nhạc nên cô quyết định tìm Trịnh Lực Tân, bất luận thế nào cô cũng không thể để anh ta mua lại căn nhà này.

Qua sự việc ám ảnh mà cô được nghe, ông bà chủ cũ của căn nhà bị trộm đột nhập giết hại trong nhà, thì hai đứa trẻ chưa thành niên sống sót lại chính là Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ. Nghiêm Lễ rất thích nơi này, Nghiêm Kiều lại vô cùng thông thạo với căn nhà, cộng thêm việc nửa đêm xuất hiện hai bóng ma mặt trắng một lớn một nhỏ đã cho thấy nơi này chính là nhà của họ. Theo lời kể của bà lão tiệm may thì hai đứa nhỏ không có nơi ở đó đã bị bọn côn đồ đánh đập, đến cả trẻ nhỏ cũng không tha. Nếu tính ra thì mười một năm trước, Nghiêm Lễ mới bảy tuổi, đứa trẻ bị đánh chắc có lẽ là Nghiêm Lễ. Đối với Nghiêm Kiều mà nói thì việc đó còn đau hơn là anh bị đánh.

Hình xăm con rồng xanh trên cánh tay Nghiêm Kiều lại xuất hiện trong tâm trí Ninh Thư, có phải anh xăm nó khi đó không? Để khiến bản thân trông hung dữ hơn những tên khốn đó.

Ninh Thư nheo mắt nhìn Tiền Nhạc, lúc trước không nhìn rõ bộ dạng của anh ta, bây giờ mới thấy đôi mắt anh ta híp tịt, như mắt chuột nhất, không hề có bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt, giống như một vũng nước đọng bốc mùi hôi thối.

Tiền Nhạc đột nhiên mở to mắt nhìn ra sau lưng Ninh Thư, như thể gặp phải Diêm Vương vậy, anh ta run lên cầm cập: “Tôi, tôi đi trước đây.”

Nói xong liền quay người bỏ chạy, còn vấp phải hòn đá trên mặt đất ngã nhào ra đường, máu me đầm đìa trên mặt.

Ninh Thư quay đầu lại thì thấy Nghiêm Kiều đang đứng cách đó không xa, anh dựa người vào chiếc motor màu đen, mặc bộ đồ thể thao trắng, lúc này đang liếc nhìn Tiên Nhạc trong mắt hiện rõ sự thù địch.

Ninh Thư nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại thấy là con gái của bà lão ở tiệm may đối diện. Bà cụ dạo này sức khỏe không được tốt, sau hơn một tháng ở viện dưỡng lão đã không chịu được, nhất định đòi quay lại tiệm may, con cháu khuyên thế nào cũng không nghe.

Con gái bà lão nhờ Ninh Thư thì thoảng để ý đến bà, nếu có chuyện gì thì kịp thời gọi cho cô ấy ngay, sau đó lại đưa cho Ninh Thư một túi lớn toàn trái cây: “Cô giáo Ninh, làm phiền cô rồi.”

Ninh Thư không từ chối được, đành nhận lấy, liếc nhìn về phía tiệm may, bà lão đang cúi đầu may quần áo, nhìn thấy Ninh Thư liền mỉm cười với cô, các nếp nhăn trên mặt hiện rõ sự tốt bụng.

Con gái bà lão nói nhỏ với Ninh Thư: “Mẹ tôi có một số triệu chứng tiền sử của bệnh Alzheimer và thỉnh thoảng bị rối loạn trí nhớ. Tuy nhiên, vào ban ngày bà ấy thường không hay rời khỏi tiệm may, buổi tối thì tôi và anh trai sẽ thay nhau tới đón bà.”

Có thể thấy con cái của bà lão rất có hiếu, Ninh Thư đáp: “Tôi sẽ giúp cô chăm sóc bà.”

Sau khi con gái của bà lão đi khỏi, Ninh Thư trầm ngâm nhìn tiệm may, tự hỏi liệu phán đoán của mình có sai không. Nếu trước đây Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ thực sự sống trong ngôi nhà này thì tại sao bà lão lại không nhận ra Nghiêm Kiều?

Bà cụ đã nói rằng, đứa lớn bà đã chứng kiến cả quá trình trưởng thành của anh. Bà lão thực sự không phải bị chứng Alzheimer quá nặng, nếu không chẳng có lý nào lại vẫn nhận ra cô trong khi cô chỉ mới chuyển tới đây chưa đầy hai tháng, nhưng lại không thể nhận ra Nghiêm Kiều vô cùng thân thuộc với bà.

Đúng lúc này, Nghiêm Lễ từ trong con hẻm đi tới, cậu mặc bộ đồng phục xanh trắng, không kéo khóa áo, để lộ chiếc áo phong trắng bên trong, cặp cách đeo trên vai, với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

Ninh Thư đang định nói chuyện thì thấy bà lão trong tiệm may đi ra, nhìn chằm chằm Nghiêm Lễ hồi lâu, sau đó mới run rẩy bước tới: “Tiểu Kiều, tan học rồi à?”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều đang đứng cách đó không xa, rồi lại quay lại

nhìn Nghiêm Lễ. Hai anh em họ có khí chất hoàn toàn khác nhau, một cậu thanh niên đứng dưới ánh nắng rực rỡ, người còn lại chìm trong bóng tối, với đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng.

Bà lão lại nói to với Nghiêm Lễ: “Tiểu Kiều, sao hôm nay tan học không đón em trai cùng về?”

Đột nhiên Ninh Thư cảm thấy có chút khó chịu, giống như trái tim bị thứ gì đó chặn lại, không biết hít vào hay thở ra. Người bà lão gọi không phải là Nghiêm Lễ, mà chính là Nghiêm Kiều của mười một năm trước. Nếu như gia đình không xảy ra biến cố, thì Nghiêm Kiều lớn lên cũng sẽ trong sạch và tươi sáng như vậy, cái anh bảo vệ không phải chỉ mình Nghiêm Lễ mà còn là cả đoạn quá khứ của chính bản thân anh.

Nghiêm Lễ sững sốt, đi về phía bà lão, nhưng không sửa lại cách gọi của bà, âm thanh của cậu rất rõ ràng mạch lạc: “Bà.”

Bà lão quay đầu lại nhìn thấy Nghiêm Kiều đang đứng gần đó, liền vội vàng nắm lấy tay Nghiêm Lễ bước vào cửa tiệm, giọng điệu vừa lo lắng vừa sợ hãi: “Tiểu Kiều, tránh xa loại người đó ra, bọn họ đánh ác lắm, trông em con cẩn thận, đừng để bị đánh nữa.”

Nghiêm Lễ bị bà lão đưa vào quán “Cát giấu”, còn khóa trái cửa, kéo rèm lại vì sợ “Tiểu Kiều” bị ai đó đang dựa trên xe máy kia đánh.

Ninh Thư nhướng mắt nhìn Nghiêm Kiều, nghĩ tới cảnh tượng lần đầu tiên cô thấy anh ở công trường. Cô đã nhầm tưởng anh là người bắt nạt Tạ Thành Thành, vì tướng mạo của anh nên đã nghĩ anh là kẻ xấu, lại tố cáo hình xăm trên tay anh. Ninh Thư mở miệng, muốn nói với Nghiêm Kiều điều gì đó.

Nhưng Nghiêm Kiều lại lên tiếng trước: “Em đã nhìn trộm tôi hơn mười phút rồi đó, có phải tôi đẹp trai quá không, đẹp đến mức khiến em chết lặng?”

Câu nói vừa rồi đã chặn lại ý định của Ninh Thư: “Làm gì đến mười phút.”

Ninh Thư mở cửa, bảo Nghiêm Kiều dựng xe vào trong: “Lần sau anh tới nhớ đeo khẩu trang, bà lão đã coi anh là người xấu rồi.”

Khả năng nắm bắt điểm mấu chốt của Nghiêm Kiều rất tốt: “Lần sau tới là có ý gì? Không đuổi tôi ra khỏi nhà nữa à?”

Ninh Thư thở dài một tiếng: “Sau này cũng không biết tôi còn có thể được sống tiếp ở đây nữa hay không.”

Nghiêm Kiều: “Ý em là sao?”

Ninh Thư nói thật: “Chủ nhà sắp bán căn nhà này rồi.”

Cô không nói người muốn mua lại nó là Trịnh Lực Tân. Rắc rối là do cô gây ra, nếu không có cô, Trịnh Lực Tân sẽ không bao giờ nghĩ đến việc mua lại căn nhà này. Nếu vậy giá cả sẽ tăng lên, sau này Nghiêm Kiều muốn mua lại nó sẽ càng khó khăn hơn.

Ninh Thư vỗ vỗ vai Nghiêm Kiều: “Chuyện này tôi sẽ giải quyết.”

Nghiêm Kiều đã quen với vai trò là người bảo vệ, lần đầu tiên sau hơn mười năm, anh được một người phụ nữ bảo vệ.

Anh nhìn Ninh Thư không nói lời nào, chuyện của căn nhà anh đã giải quyết xong rồi, Trịnh Lực Tân không mua nữa, ngày mai Tiền Nhạc sẽ đến cầu xin anh mua nó.

Rõ ràng tin tức của cô đã đi sau một bước.

Nghiêm Kiều không cho cô biết sự thật, nhưng anh dừng lại một lúc rồi nói: “Xin lỗi em vì chuyện giả ma giả quỷ.”

Ninh Thư nghĩ về cuộc sống của Nghiêm Lễ, rồi lại nghĩ tới cảnh Nghiêm Lễ lúc bảy, tám tuổi bị người ta đuổi đánh, đột nhiên trai tim cô đau nhói, đến câu mắng mỏ cũng nghẹn lại không thể nói ra.

“Vậy chiều nay tôi sẽ chuyển đồ đạc về, em nhớ về sớm một chút để mở tiệc đón tôi.” Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư đánh giá một hồi, như thể không hài lòng với trang phục cô đang mặc trên người: “Thay bộ đồ khác đi, mặc cái gì đẹp đẹp chút, nhớ trang điểm nữa.”

Ninh Thư: “...”

Mặc dù anh từng sống trong ngôi nhà này, nhưng hiện tại cô đang là chủ nhà của anh đó.

Cô đã đồng ý để anh chuyển về chưa? Chưa đâu.

-----oOo-----

Chương 26: Cầu lương.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi chiều tan học, Ninh Thư không về nhà, cô hẹn Trịnh Lực Tân nói chuyện, hai người gặp nhau ở một quán cà phê gần trường. Trịnh Lực Tân

rất vui khi Ninh Thư chủ động hẹn gặp anh ta, còn nghĩ rằng cô đã sẵn sàng phát triển bước tiếp theo với mình.

Ninh Thư ngồi xuống: “Ba Trịnh Nam, hôm nay hẹn anh ra đây chủ yếu vẫn là để nói về chuyện của Trịnh Nam.”

Trịnh Lực Tân gật đầu: “Mời cô giáo Ninh nói.”

Ninh Thư nhíu mày: “Trịnh Nam nói với tôi rằng, các bạn trong lớp chịu kết thân với em ấy là vì em ấy thường xuyên bỏ tiền ra mời các bạn đi ăn.”

Kiểu phát ngôn này thực sự rất lạnh lùng và đáng buồn.

Trịnh Lực Tân lại không mấy kinh ngạc: “Đây không phải việc bình thường sao? Tiền có thể đổi lại rất nhiều thứ.”

Ninh Thư nhìn Trịnh Lực Tân, cuối cùng cũng đã hiểu tại sao Trịnh Nam lại nói vậy, hoàn cảnh gia đình ảnh hưởng rất lớn tới hành vi của một con người: “Ba Trịnh Nam, thật là sai lầm khi anh giáo dục con cái theo cách này. Nếu thiếu tôn trọng người khác, thì cho dù bạn có nhiều tiền đến đâu cũng không thể có được tấm chân tình của mọi người.”

“Cũng giống như lần trước, anh lái một chiếc xe mui trần sang sảnh, mang theo 999 bông hồng đến trường chúng tôi và đề nghị mua nhà cho tôi.”

Ninh Thư nói tiếp: “Anh đã tốn nhiều tiền như vậy, nhưng tôi không hề cảm thấy vui vẻ vì điều đó, ngược lại cảm thấy anh có chút thiếu tôn trọng thôi.”

Trịnh Lực Tân mỉm cười: “Cô giáo Ninh, đây không phải trường học cũng chẳng phải văn phòng, không có ai khác ở đây cả, cô không cần thiết phải giả bộ với tôi.”

Ninh Thư nhìn ra Trịnh Lực Tân đã thay đổi thái độ, cô có chút mất kiên nhẫn và bất lực: “Ý anh là gì?”

Trịnh Lực Tân: “Chẳng lẽ không phải là cô rất thích mấy thứ đó à?”

“Tôi cho cô tiền tiêu thoải mái, cô gả cho tôi, rồi chăm sóc, bầu bạn thật tốt với Trịnh Nam, điều này hoàn toàn công bằng.”

Ninh Thư càng thêm phiền muộn: “Cái gì gọi là chẳng lẽ không phải tôi rất thích những thứ đó?”

Bất kể là hoa hồng hay là ngôi nhà, cô đều không thích.

Trịnh Lực Tân mỉm cười: “Vậy thì chiếc dây chuyền kim cương đó, không phải cô giáo Ninh rất thích sao?”

Cái này Ninh Thư biết, trong ngày lễ Nhà giáo, Trịnh Lực Tân đã bảo thư ký gửi quà tặng cô: “Chiếc dây chuyền đó tôi không có nhận, ngay lúc ấy đã trả lại luôn cho thư ký của anh, anh không biết sao?”

Sau đó, Ninh Thư lên mạng search thì phát hiện sợi dây chuyền kim cương đó trị giá hơn hai trăm ngàn tệ. Cô chợt hiểu ra tại sao Trịnh Lực Tân lại dùng phương thức tặng hoa tặng nhà cho cô, vì anh ta coi cô là loại người phù phiếm ham tiền bạc.

Trịnh Lực Tân ngay lập tức nhận ra mình đã hiểu lầm, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ, anh ta há hốc mồm không biết nên nói thế nào.

Ninh Thư: “Xem ra, anh cần thay một thư ký mới rồi.”

Rõ ràng sợi dây chuyền đó đã bị người thư ký kia giấu làm của riêng, nếu không phải Trịnh Lực Tân cao hứng muốn theo đuổi cô thì sự việc sẽ không bao giờ bại lộ. Giáo viên nếu nhận quà từ phụ huynh học sinh, sẽ không bao giờ đi khoe khoang khắp nơi về nó. Và vì muốn giữ tình cảm với giáo viên nên phụ huynh cũng sẽ chẳng nói ra. Thư ký của anh ta đã lợi dụng điều này, nghĩ rằng bản thân có thể an toàn, chiếm không hơn hai mươi vạn tệ.

Trịnh Lực Tân dừng lại một lúc: “Tôi nghĩ rằng cô đối xử với Trịnh Nam tốt như vậy, tự nguyện bỏ thời gian ra để dạy dỗ thằng bé, lại chọn thằng bé là đại diện môn Ngữ văn là bởi vì đã nhận đồ của tôi.”

Xung hô của anh ta với Ninh Thư đã thay đổi, có thêm kính ngữ.

Ninh Thư không biết phải nên nói thế nào với những vị phụ huynh học sinh như thế này, yêu thương con cái mù quáng, nhưng cô cũng không thể trách móc gay gắt, nên chỉ đành nói: “Giáo viên đối xử với học sinh đều là bình đẳng, chứ sẽ không vì người này tặng nhiều quà hơn, người kia tặng ít quà hơn mà phân biệt đối xử.”

Những giáo viên khác cô không dám nói, nhưng ít nhất thì lương tâm cô hoàn toàn trong sáng, cô không bao giờ nhận quà từ phụ huynh học sinh, đến Nghiêm Kiều tặng cô cô cũng không nhận.

Trịnh Lực Tân trình trọng xin lỗi Ninh Thư, Ninh Thư chấp nhận và yêu cầu anh ta sau này đừng bao giờ gửi hoa tới trường nữa.

“Còn nữa, căn nhà mà tôi đang thuê là một ngôi nhà ma ám, nửa đêm còn có ma quỷ xuất hiện.” Ninh Thư đi luôn vào chủ đề chính: “Có thể đề nghị anh không mua lại nó được không?”

Đó là ngôi nhà của Nghiêm Lễ và Nghiêm Kiều, mà Tiền Nhạc đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để có được nó, cô hy vọng một ngày nào đó, ngôi nhà sẽ được về lại với hai anh em họ. Nhưng tình hình tài chính của Nghiêm Kiều không ổn lắm, bản thân cô cũng chẳng có tiền tiết kiệm để cho anh vay.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh xem ra có vẻ là có tiền, mối quan hệ giữa bọn họ

cũng rất tốt, nhất định sẽ tình nguyện cho anh vay để ứng trước, sau đó trả dần hàng tháng, cũng không phải là không thể. Nhưng phải xem Trịnh Lực Tân có chịu từ bỏ hay không.

Trịnh Lực Tân: “Căn nhà đó tôi không dự định mua nữa rồi.”

Ninh Thu nghe xong vô cùng vui vẻ, đến giọng nói cũng cao hơn một chút: “Đúng vậy, đất dữ rất xui xẻo, sẽ ảnh hưởng tới vận may trong việc kinh doanh.”

Trịnh Lực Tân lắc đầu cười: “Đó chỉ là một phương diện mà thôi.”

Ninh Thu nghi ngờ hỏi: “Vậy còn nguyên nhân nào khác?”

“Tôi không thể tiết lộ, tóm lại tôi sẽ không mua căn nhà đó nữa.” Trịnh Lực Tân nhìn Ninh Thu: “Xin hỏi cô giáo Ninh, tại sao cô lại để ý tới việc tôi mua căn nhà đó vậy?”

Ninh Thu lịch sự nói: “Việc này liên quan tới vấn đề riêng tư của người khác, tôi không tiện nói.”

Tóm lại là ngoại trừ Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ thì không ai có thể mua nó. Ninh Thu nhận thấy suy nghĩ của mình quá phi lý và độc đoán, cô cho rằng điều này xuất phát từ niềm yêu thương của cô dành cho Nghiêm Lễ. Một đứa trẻ ngoan như vậy, làm gì có ai không thích được chứ? Ngay cả Ninh Thu luôn tự cho mình là công bằng, nhưng cũng không dám nói với mọi người rằng cô có một chút thiên vị Nghiêm Lễ.

Trịnh Lực Tân luôn cho rằng Ninh Thu đối xử tốt với Trịnh Nam là do anh ta đã tặng cô một món quà đất tiền, hiểu lầm này đã được giải quyết, nên anh ta có chút lo lắng: “Tiểu Nam...”

Ninh Thu biết Trịnh Lực Tân muốn nói gì: “Đừng lo lắng, Trịnh Nam là một cậu bé ngoan, dù là tình cha con hay tình bạn bè trong lớp em ấy cũng đều rất khao khát có được, hoàn toàn không có vấn đề gì cả.”

Lời nói và hành động của một người không quá quan trọng, nếu trong tim không tồn tại tình yêu mới là điều đáng sợ nhất.

Tại cửa tiệm Thanh Nịnh, Triệu Vũ Kiệt và La Minh, đang ngồi xôm bên ngoài, còn Nghiêm Kiều tựa vào cây cột bên cạnh họ.

Triệu Vũ Kiệt: “Vậy là, bộ phim mà trước đây cậu được mời lồng tiếng, lại chính là một bộ phim do Trịnh Lực Tân đầu tư?”

Những người khác không biết, nhưng Triệu Vũ Kiệt và La Minh thì biết rất rõ việc đó, ba năm trước Nghiêm Kiều bắt đầu làm công việc lồng tiếng phim, hiện tại đã lọt top, chỉ có điều anh không bao giờ xuất hiện trước

công chúng, chỉ là một nhân vật được ví như rồng thần thấy đầu nhưng không thể thấy đuôi.

Trong bộ phim mà Trịnh Lực Tân đầu tư, có một nhân vật anh ta dựa trên người vợ của mình để tạo hình, nên anh ta không dám cũng không nỡ phạm sai lầm, mà chẳng có ai khác ngoài Nghiêm Kiều phù hợp với giọng nói của nam chính trong bộ phim. Đây chính là điểm yếu của Trịnh Lực Tân mà Nghiêm Kiều nắm được.

Triệu Vũ Kiệt: “Kiều nữ vương, dạy tôi cách kêu tiếng ma quỷ đi, sau này đi dọa gái cũng có thể từ dọa mà biến thành duyên phận, cậu nói có phải không La Minh.”

La Minh gật đầu, anh ta ngậm điều thuốc sang một bên mép hùa theo đùa cợt, Nghiêm Kiều giơ chân lên đá Triệu Vũ Kiệt một cái: “Biến.”

Triệu Vũ Kiệt lựa chọn tiếp tục chế giễu Nghiêm Kiều: “Trước đây có phải cậu còn lòng tiếng cho một bộ phim bị giới hạn người xem không? Loại phim mà nhân các nhân vật chỉ “thở hỏn hển” kêu rên thôi ý?”

Thực ra, đó chỉ là một phân cảnh quan hệ tình dục trong một bộ phim văn học về tình yêu, kết quả là bị cả Triệu Vũ Kiệt và La Minh nghe được, sau đó hai người họ thường xuyên mang nó ra để chế giễu anh.

Triệu Vũ Kiệt thở dài một tiếng: “May là tôi không phải phụ nữ, nếu như nghe đến “uót” nhẹp thì phải làm thế nào?”

Nghiêm Kiều dứt khoát đá cái tên lưu manh Triệu Vũ Kiệt này lăn ra ngoài mấy mét.

La Minh quay đầu nhìn Nghiêm Kiều, nhướn mày hỏi: “Cô giáo Ninh hẹn Trịnh Lực Tân ra quán cà phê, cậu không đi xem sao à?”

Nghiêm Kiều tóm Triệu Vũ Kiệt lại, rồi nói với hai người họ: “Hai cậu có biết cô ấy hẹn gặp anh ta làm gì không?”

Triệu Vũ Kiệt lắc đầu, La Minh cũng lắc theo.

Nghiêm Kiều: “Cô ấy sợ tôi mua không nổi nhà, lo lắng bị Trịnh Lực Tân mua mất, nên đi tìm anh ta để thuyết phục.”

Triệu Vũ Kiệt: “Ừm.”

La Minh: “Ồ.”

Nghiêm Kiều: “Không ai hỏi tôi tại sao cô ấy lại sợ tôi không mua nổi nhà à?”

Khi nhìn lên, anh thấy Ninh Thư đang đi ra từ quán cà phê chéch chéch bên

đường phía đối diện, hoàng hôn rơi trên mái nhà hình tháp, rắc xuống anh cam rực rỡ, bóng cô trải dài trên đường, từ phía dưới chân sang tận bên này đường.

Nghiêm Kiêu di chuyển một chút, khiến bóng của anh chạm vào bóng của cô, như thể đang cuốn vào nhau.

Anh khẽ bật cười: “Cô ấy nói nếu mua được nhà mới có thể cưới cô ấy, sợ tôi mua không nổi, nên lo lắng.”

Triệu Vũ Kiệt cắt ngang: “Ngài chưa là gì với cô giáo Ninh vậy mà đã ở đây show ân ái, không cảm thấy quá vô sỉ sao?”

La Minh quay đầu nhìn Nghiêm Kiêu: “Sao tôi lại nhớ có người nào đó từng nói rằng, nếu Lễ Lễ chưa vào đại học thì sẽ không tính tới chuyện yêu đương?”

Nghiêm Kiêu: “Tôi không nói, đừng có tung tin đồn nhảm.”

Triệu Vũ Kiệt từ dưới đất đứng dậy, nhìn chằm chằm xuống hai chân đang tê dại của mình: “Không được, tôi không thể chịu nổi áp lực này, tôi phải đi kiếm người yêu đây, tạm biệt!”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh đều không muốn làm bóng đèn, cũng chẳng muốn ăn cơm chó, nên té nhanh cho lẹ.

Nghiêm Kiêu vẫy tay gọi Ninh Thư, Ninh Thư ngẩng đầu nhìn thấy anh, liền bước tới, hai bóng người trên mặt đất dần dần hòa vào nhau.

Nghiêm Kiêu trầm mặc nhìn Ninh Thư: “Hẹn người ta ra quán cà phê làm gì thế?”

Ninh Thư đứng cạnh Nghiêm Kiêu bên lề đường: “Đã nói chuyện với ba Trịnh Nam rồi, anh ta nói không mua lại căn nhà đó nữa.”

Cô lấy điện thoại trong túi ra, cúi đầu nhìn xuống xem tài liệu: “Tôi đã giúp anh xem qua chính sách cho vay trả góp, quỹ hỗ trợ nhà ở* anh đã nộp trong bao lâu rồi?”

*Quỹ hỗ trợ nhà ở là cơ quan, tổ chức nhà nước, doanh nghiệp nhà nước, doanh nghiệp tập thể đô thị, doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, doanh nghiệp tư nhân ở đô thị và các doanh nghiệp, tổ chức khác ở đô thị, đơn vị sự nghiệp tư nhân, tổ chức xã hội và người lao động của họ, được trả lương và gửi trên cơ sở bình đẳng Tiết kiệm nhà ở dài hạn.

Nghiêm Kiêu đứng bên cạnh Ninh Thư: “Em vội vàng như vậy là vì muốn tôi có thể nhanh chóng cưới em sao?”

Ninh Thư dùng củi chỏ huých Nghiêm Kiều một cái: “Tôi không có thời gian đùa cợt với anh, nói chuyện chính đi, xem xem có thể vay được bao nhiêu.”

Nghiêm Kiều: “Mới đóng được hai tháng, nhưng là do trường cấp ba số 1 nộp cho.”

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều, có chút khó hiểu: “Thấy anh khá già dặn, không hề giống sinh viên mới tốt nghiệp chút nào.”

Nghiêm Kiều: “Quả thực tôi là sinh viên mới tốt nghiệp năm nay, nếu không sẽ chẳng dễ dàng vào được trường chúng ta như vậy.”

Nhiều trường học muốn tuyển giáo viên là sinh viên mới tốt nghiệp vì tính linh hoạt của họ.

Ninh Thư sừng sốt: “Đừng nói với tôi là năm nay anh mới hai hai, hai ba tuổi đó nhé, tôi không tin.”

Cô liếc nhìn anh một cái: “Cơ bản là anh không hề giống sinh viên mới tốt nghiệp, nhìn anh rất chững chạc.”

“Tôi rất già dặn.” Nghiêm Kiều liếc nhìn một vòng quanh người Ninh Thư: “Cũng giống như cô giáo Ninh, tôi “trưởng thành” về mọi mặt.”

Ninh Thư: “Nếu anh muốn buông thả phóng túng, thì cứ việc, đừng kéo theo tôi, tôi là người nghiêm túc.”

“Thật vậy sao?” người đàn ông nói với vẻ nghi ngờ, sau đó rũ mặt nhìn xuống cô: “Đáng tiếc thật, không thể lôi kéo em phóng túng cùng tôi.”

Ninh Thư có thể nhìn ra, hôm nay Nghiêm Kiều rất vui vẻ, mặc dù không biết lý do tại sao anh lại vui như vậy, nhưng cô vẫn bị cảm xúc đó lây nhiễm, nên nhin không được giơ tay đánh anh mấy lần.

Nghiêm Kiều đưa Ninh Thư lên phòng bao trên tầng hai, rót cho cô một ly nước, sau đó rót bia cho mình rồi uống một ngụm lớn: “Khi gia đình xảy ra chuyện, Lẽ Lẽ còn quá nhỏ, mới học lớp hai, khi đó tôi mười lăm tuổi, đang học lớp 11, nên phải nghỉ học mất hai năm.”

“Khi học đại học lại nghỉ giữa chừng thêm hai năm nữa, vì vậy tôi là sinh viên mới tốt nghiệp, hai mươi sáu tuổi, cam đoan không hề giả.”

Anh không nói lý do tại sao mình lại nghỉ học, cũng không nói nghỉ học để làm gì, nhưng Ninh Thư có thể tưởng tượng ra những năm tháng vô cùng khó khăn đó.

Nghiêm Kiều đứng dậy lấy mấy bài tập toán trên giá ra, vừa đánh đáp án vừa nhìn Ninh Thư: “Em thì sao? Cô giáo Ninh của chúng ta năm nay bao

nhiều tuổi rồi?”

Ninh Thư nâng cằm, giọng điệu tự hào: “Tôi đã dạy học năm năm, anh tự tính đi, chắc chắn lớn hơn anh.”

“Mau, gọi chị đi.”

Nghiêm Kiều giải xong một đề, liền ngược mắt nhìn Ninh Thư. Da cô rất trắng, đôi mắt sáng long lanh, trên má còn có đôi má lúm đồng tiền, có người nói cô bảo thủ, cô hủ, nhưng chỉ có anh nhìn ra sự dễ thương ở cô mà người khác không thể thấy.

Theo tính toán thông thường, để có thể thi vào trường cấp ba số một làm giáo viên, ít nhất phải có bằng cử nhân, cộng với năm năm kinh nghiệm giảng dạy, thì năm nay cô hai mươi bảy tuổi. Trong mắt anh, cô nhiều lắm mới chỉ ngoài hai mươi là cùng, nhưng dù sao cũng không thể nhiều tuổi hơn anh.

Ninh Thư mỉm cười chờ Nghiêm Kiều gọi mình bằng chị, nhưng anh lại giơ tay xoa đầu, làm rối tung mái tóc của cô, khiến tóc cô rơi vãi lung tung trên người: “Em gọi tôi là anh trước đi.”

Ninh Thư bĩu môi: “Đừng có mơ.”

Nghiêm Kiều cầm bút tiếp tục làm đề Toán, Ninh Thư hỏi: “Anh là một giáo viên Thế dục, tại sao lúc nào cũng làm Toán vậy?”

Nghiêm Kiều lại làm xong một bài: “Môn Toán của Lẽ Lẽ không tốt, tôi cần phụ đạo thêm cho thằng bé.”

Cho dù kỳ thi đại học đã qua bao nhiêu năm, anh vẫn tiếp tục giải đề, giữ vững kiến thức, nếu không sẽ rất dễ quên sạch.

Ninh Thư cảm thấy không thể tin nổi: “Lần trước, trong ba trường cấp ba tốt nhất thành phố, Lẽ Lẽ là học sinh duy nhất đạt điểm tối đa môn Toán, vậy mà anh nói với tôi rằng thành tích môn Toán của em ấy không tốt?”

Những học sinh kém trong lớp mà nghe thấy câu này e rằng sẽ nhảy lên đánh người mất.

Nghiêm Kiều lấy ra một chiếc túi giấy trong ngăn kéo gần đó đưa cho Ninh Thư: “Lẽ Lẽ mua cho cô.”

Ninh Thư cười vui vẻ, cô mở ra xem, là một đôi găng tay màu hồng nhạt. Cô nóng lòng muốn đeo thử vào tay, cười ngoác đến tận mang tai: “Lẽ Lẽ của chúng ta thật là ám áp.”

Nghiêm Kiều: “Đợi khi trời lạnh hơn là có thể dùng rồi.”

Nghĩ lại mà thấy chua xót: “Thằng bé chưa bao giờ mua cho tôi đôi găng tay màu hồng dễ thương như vậy.”

Ninh Thư tháo găng tay ra, gấp gọn gàng rồi cho vào túi xách, vì sợ khi đi sẽ quên mang theo, lại sợ Nghiêm Kiều lấy mất của cô.

Mỗi khi nhắc đến Nghiêm Lễ, Ninh Thư lại cảm thấy vui vẻ, cô chưa từng gặp một cậu con trai nào lại hoàn hảo như vậy. Tất cả những tật xấu mà học sinh vị thành niên đáng lẽ phải có đều không xuất hiện trên người cậu. Cậu đẹp trai, lễ phép, có giáo dục, học hành lại giỏi, không bao giờ trốn tiết.

Chơi game, hút thuốc, đánh nhau, lại càng không.

Nghiêm Kiều nhìn xuống Ninh Thư.

Ninh Thư đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu hỏi Nghiêm Kiều: “Anh học giỏi như vậy, khi còn đi học chắc chắn thành tích không tồi, vậy tại sao lại chọn ngành thể thao?”

Sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Tôi không có ý coi thường sinh viên thể thao đâu.”

Nghiêm Kiều đặt bút xuống, nhìn thẳng vào Ninh Thư, ánh mắt sắc bén, như thể mang theo sự hận thù.

Ninh Thư bị Nghiêm Kiều nhìn chăm chăm đến mức da đầu tê dại: “Làm gì thế?”

Nghiêm Kiều: “Môn Ngữ văn của tôi không đạt.”

Ninh Thư: “Điểm Ngữ văn của anh không tốt thì đi mà tìm giáo viên dạy môn đó của anh, nhìn tôi làm gì?”

Đúng là cô đang dạy môn Ngữ văn, nhưng cô đâu có dạy anh, liên quan gì tới cô chứ?

Nghiêm Kiều tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô, như đang muốn ăn vạ.

Ninh Thư: “Anh định không có chó bắt mèo ăn shit à?”

Nghiêm Kiều lấy trong túi ra một tờ giấy, đưa cho Ninh Thư: “Giúp tôi xem bài phát biểu này, hiệu trưởng sẽ dùng nó ở lễ khai mạc đại hội thể thao.”

Ninh Thư cầm lấy, lấy trong túi sách ra một cây bút đỏ, năm dòng đã chỉ ra ba lỗi sai chính tả, lại còn có hai câu có vấn đề, là một giáo viên Ngữ văn, cô chịu không nổi: “Cầm lấy, viết lại đi.”

Nghiêm Kiều không nhận lấy: “Em viết giúp tôi.”

Ninh Thư ném bản thảo qua: “Sao anh không lên trời mà ở luôn đi.”

Cô không hiểu tại sao hiệu trưởng và trưởng đoàn thể thao lại giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho một người học dốt môn Ngữ văn như anh? Suy

đi nghĩ lại, mới hiểu ra, người này trên trường lúc nào cũng tỏ ra nho nhã hiền lành, thường ngày luôn đeo cặp kính cận, trông rất có văn hóa.

Ninh Thư liếc mắt nhìn thời gian: “Đến giờ tôi phải đi làm rồi, lát nữa giúp anh tính toán việc mua nhà thế chấp sau.”

Nói xong cô đứng dậy cầm túi xách lên định quay lại trường xem tình hình tự học buổi tối của học sinh, nhân tiện nghĩ cách thuyết phục chủ nhiệm Đào cho học sinh khối 12 tham gia đại hội thể thao, để có thể “Cọ xát” với lớp A1.

Ninh Thư đi lên tầng ba, như thường lệ dự định đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào lớp học. Nhưng từ xa đã thấy địa điểm “phong thủy” ở cửa sau đã bị ai đó chiếm đóng rồi, là chủ nhiệm Đào.

Chủ nhiệm Đào mở cửa phòng học bước vào, sắc mặt trầm xuống: “Học sinh kia đến đây, đúng, chính là cái cậu vừa cao vừa gầy đó, tên là Trịnh Nam đúng không, qua đây.”

Ninh Thư đi vào theo sau, vô cùng ngạc nhiên khi thấy Trịnh Nam bị đánh bầm tím hết mặt, mắt trái sưng tấy, lúc này đang lấy khăn ăn lau máu ở khóe miệng. Đối phương xem ra rất tàn nhẫn.

XiaoLiang: Quá khừ dần dần được hé lộ rồi, thương anh em NK, KL quá

*Lại tới cuối tuần, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ và có những giây phút thư giãn khi đọc truyện của tui edit^^*

Hôm nay, tui lảm nhảm tâm sự một chút, trước giờ đọc rất nhiều các bài của nhiều Editor nói về việc truyện của các bạn ấy bị ăn cắp và bây giờ đã tới lượt tôi :)) Thực sự là bực mình, nhưng chẳng biết làm thế nào cả, không muốn đặt pass chương truyện vì thấy hơi lỏng ngoàng, nhưng mà thực sự là acay, nó đã bê đi mà ếu thềm hỏi han gì thì thôi, lại còn không thềm ghi nguồn, có điên không cơ chứ =.= vậy nên thi thoảng tui bực quá tui chèn thêm đôi ba câu chữ vào giữa các chương truyện thì mng thông cảm nhé :v

-----oOo-----

Chương 27: Chăm sóc và nuông chiều.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước tiên, Ninh Thư đưa Trịnh Nam tới phòng y tế trường để xử lý vết thương, sau đó dẫn cậu tới văn phòng của chủ nhiệm Đào theo chỉ thị của ông. Chủ nhiệm Đào tức giận gõ bàn: “Em kia, em đã học lớp 12, nước đến chân rồi tại sao còn gây sự đánh nhau với người ta.”

“Hay lại nói là bị đầu gấu ngoài trường đánh?”

Ninh Thư kéo Trịnh Nam đến ghế để cậu ngồi xuống, nhìn vết thương trên mặt cậu, nhẹ giọng hỏi: “Nói thật với chủ nhiệm Đào đi, thầy cô sẽ giúp em.”

Trịnh Nam rũ mắt xuống: “Em không đánh nhau với người ta, là em bị đánh.”

“Có phải cái người hay lượn lờ ngoài cổng trường mình nói là đi thu phí bảo vệ không?” Chủ nhiệm Đào tức giận lôi điện thoại ra, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dám bắt nạt học sinh của trường chúng ta, báo cảnh sát, nhất định phải báo cảnh sát.”

Trịnh Nam ngẩng đầu sờ vết bầm tím trên mặt, giọng điệu bình tĩnh:

“Không phải bọn họ ạ.”

Chủ nhiệm Đào đặt điện thoại xuống, cau mày hỏi: “Ý em là gì?”

Trịnh Nam kể lại đầu đuôi câu chuyện cậu bị đánh: “Sau khi tan học buổi chiều, em ra ngoài ăn cơm, vừa đi vào ngõ thì bị ai đó chụp bao tải vào đầu đánh.”

Ninh Thư hỏi: “Đôi phương có bao nhiêu người, có thấy rõ mặt không?”

Trịnh Nam lắc đầu: “Em không thấy mặt, chỉ thấy trong đó có một người mặc đồng phục trường mình, dáng người cao hơn em.”

Trong trường cấp ba số 1 có rất nhiều học sinh cao hơn Trịnh Nam, rất khó để truy ra đó là ai. Điều duy nhất có thể thấy là người này có quen biết với Trịnh Nam, không muốn bị Trịnh Nam phát hiện nên mới phải chụp bao tải tấn công.

Chủ nhiệm Đào suy nghĩ một chút: “Gần đây em có đắc tội với ai không?”

Trịnh Nam: “Không có ạ.”

Chủ nhiệm Đào chăm chú nhìn vào mặt Trịnh Nam: “Chuyện giữa em và đại diện môn Ngữ văn của lớp A1 là thế nào? Mọi người đang lan truyền rằng em và bạn ấy yêu nhau.”

Nếu Trịnh Nam đắc tội với ai đó, thì vấn đề này rất có thể là do tranh chấp tình cảm, nói không chừng là một nam sinh nào đó đang thích Đàm Duyệt Nhiên gây ra.

Ninh Thư giải thích thay Trịnh Nam: “Chủ nhiệm Đào, Trịnh Nam không có yêu đương với bạn Đàm Duyệt Nhiên của lớp A1.” Thậm chí cả hai còn lợi dụng lẫn nhau, nhưng đều không muốn xin lỗi đối phương.

Chủ nhiệm Đào nói với giọng điệu khó chịu, quay đầu sang nhìn Trịnh Nam: “Thầy tôn trọng ý kiến của em, nếu em muốn báo cảnh sát, nhà trường sẽ báo giúp em, nếu như không muốn thì nhà trường vẫn sẽ cố gắng giúp em điều tra, tìm ra người làm việc này.”

“Em thế nào cũng được ạ.” Trịnh Nam kéo khóa áo đồng phục lên: “Nhưng cũng không cần báo cảnh sát đâu ạ.”

Ninh Thư nhìn vết thương trên mặt Trịnh Nam, vừa rồi khi Tôn Hiểu Thiển xử lý vết thương cho cậu trong phòng y tế, không chỉ trên mặt mà còn ở lưng và chân cũng bị thương. Có thể đánh bạn học thành ra thế này là hành vi vô cùng xấu, nếu điều tra ra là ai chắc chắn bị phạt rất nặng.

Chủ nhiệm Đào đi đi lại lại trước mặt Trịnh Nam ngẫm nghĩ, không phải mấy tên nhóc hay gây rối trong trường, vì chiều nay sau khi tan học ông ta đã đích thân lôi mấy đứa ra khỏi quán net, nên không có thời gian để phạm tội.

“Thế này đi, em cứ về lớp trước đã, lát nữa thầy sẽ gọi bảo vệ trường ra đầu ngõ kiểm tra camera giám sát.”

Ninh Thư dắt theo Trịnh Nam ra khỏi văn phòng chủ nhiệm: “Tại sao không cho báo cảnh sát?” Quyền hạn và hiệu quả làm việc của cảnh sát chắc chắn cao hơn chủ nhiệm Đào.

Trịnh Nam đút tay vào túi áo đồng phục, cúi đầu không lên tiếng.

Ninh Thư rất hiểu Trịnh Nam, bề ngoài cậu tỏ ra là một người rất hòa đồng, ai cũng có thể chơi cùng, nhưng bên trong lại lạnh lùng, vô tâm, nhưng sâu xa hơn nữa lại là một đứa trẻ luôn khao khát tình yêu và tràn đầy tình thương.

Ninh Thư vỗ vai Trịnh Nam: “Tiết tự học buổi tối em không cần ở lại lớp

đâu, để cô gọi điện cho ba em, bảo ông ấy đưa em đến bệnh viện kiểm tra lại cẩn thận, chụp phim xem xương có bị ảnh hưởng gì không.”

Ninh Thư không đành lòng nhìn vết thương trên mặt Trịnh Nam, tức giận nói: “Ra tay quá tàn nhẫn.”

Buổi tối sau giờ tự học, có hai học sinh mặc đồng phục dựa vào bức tường trong con hẻm nơi Trịnh Nam bị đánh. Một trong hai người là Trịnh Nam, người còn lại là Ân Bình Hải, hai cậu ngồi cùng bàn, thường ngày hay chơi cùng nhau.

Ân Bình Hải thấp hơn Trịnh Nam nửa cái đầu, mập hơn một chút, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt nhỏ, khi cười híp tịt lại chỉ như đường chỉ.

Trên tay cậu ấy cầm một cây gậy bóng chày, đang nhìn về hướng lối vào con hẻm, dưới ngọn đèn đường mờ ảo: “Anh Nam, đợi đã, lát... Lát nữa tên đó tới, em sẽ báo... Báo thù cho anh.”

So với bộ dạng khoa trương của Ân Bình Hải, thì phản ứng của Trịnh Nam lại khá buồn tẻ, cậu dựa vào tường cầm khối Rubik trên tay: “Cậu ta sẽ không đến đâu.”

Ân Bình Hải đập đập cây gậy bóng chày: “Ý... Ý anh là gì? Có phải anh biết rõ tên đó là ai rồi không?”

Trịnh Nam cúi đầu: “Không có.”

Ngập ngừng giây lát, mới nói: “Tôi không phải đồ ngốc, bị người ta đánh cho như chó rồi còn che giấu hộ.”

Ân Bình Hải suy tư một hồi: “Cũng đúng.” Thành tích học tập của cậu ấy không tốt, lần nào cũng đứng cuối lớp, phản ứng cũng chậm hơn người khác một nhịp.

Trịnh Nam liếc mắt nhìn thời gian, đứng dậy khỏi vách tường: “Đi thôi, đưa cậu đi ăn đêm, muốn ăn gì?”

Ân Bình Hải bỏ cây gậy bóng chày vào cặp sách, kéo khóa lại: “VẬY... VẬY VIỆC NÀY CỨ THỂ CHO... CHO QUÀ À?”

Trịnh Nam gật đầu: “Nếu có thời gian thì tốt hơn hết là nghĩ xem nên báo danh môn thi nào trong đại hội thể thao lần này đi.”

Ân Bình Hải tiếp lời Trịnh Nam: “Không phải anh nói... Nói rằng chẳng có ai đăng ký, nên không tham gia sao? Hơn nữa, khối 12... Vốn dĩ là không... Không tham gia.”

Ân Bình Hải bị nói lấp, nhưng cậu ta lại rất thích nói những câu dài.

Trịnh Nam đeo cặp sách lên: “Cô giáo Ninh muốn tham gia.”

Giờ truy bài sáng sớm hôm sau, chủ nhiệm Đào tới lớp A6 tìm Ninh Thư và nói cho cô biết kết quả điều tra vụ Trịnh Nam bị đánh. Người đánh Trịnh Nam có vẻ là một tay lão luyện, cậu ta đã phá hỏng chiếc camera giám sát gần đó trước khi đánh người, nên không điều tra được gì cả.

Tối qua khi về nhà, Ninh Thư đã suy nghĩ cả đêm, nhưng không tìm ra manh mối nào.

Chủ nhiệm Đào hỏi: “Phụ huynh Trịnh Nam nói thế nào?”

Ninh Thư: “Ba Trịnh Nam nói rằng anh ta tôn trọng quyết định của em ấy, vì vậy sẽ không truy cứu nữa.”

Chủ nhiệm Đào thở dài một tiếng: “Lát nữa mở cuộc họp, nhắc nhở học sinh tăng cường ý thức tự bảo vệ bản thân, bố trí giáo viên túc trực gần trường, nếu có lần sau sẽ báo cảnh sát.”

Ninh Thư chợt nghĩ tới đại hội thể thao, liền hỏi: “Đại hội thể thao lần này, khối mười hai có thể tham gia không ạ?”

“Khối mười hai sắp phải thi đại học rồi, còn tham gia đại hội thể thao làm gì, có thời gian thì không bằng ở lại lớp làm thêm ít bài tập chẳng phải hơn sao?” Chủ nhiệm Đào nhìn Ninh Thư, có chút không tin: “Cô giáo Ninh làm sao thế?”

Chỉ có cô giáo Tần, người thích hòa theo học sinh mới có thể nghĩ đến việc tham gia đại hội thể thao, Ninh Thư với tư cách là người kế nhiệm chiếc ghế của ông ta sau hai mươi năm nữa, do đích thân ông ta lựa chọn, vậy đáng lẽ là nên ở cùng một chiến tuyến mới đúng chứ.

Ninh Thư ngẫm nghĩ một hồi rồi nói với chủ nhiệm Đào: “Ngài nghĩ mà xem, bình thường ngài chạy nhanh như vậy, nếu không phát huy kiếm lấy giải thưởng, thì sao có thể khiến bọn trẻ biết sự lợi hại của ngài.”

Chủ nhiệm Đào là quản lý khối mười hai, chỉ khối mười hai tham gia thì giáo viên của khối mới có thể tham gia.

Chủ nhiệm Đào: “Nếu tôi không dự thi đại hội thể thao thì tụi nhóc cũng biết tôi lợi hại thế nào rồi.”

Thành tích bất học sinh vi phạm kỷ luật được trưng ra ở đó, nói không ngoa, đừng nói tới trường cấp ba số 1, nhìn cả thành phố xem, chẳng có mấy học sinh và giáo viên có thể chạy nhanh hơn ông ta.

Ninh Thư: “Đại hội thể thao có thể được trao huy chương, đây là một sự công nhận chính thức.”

Chủ nhiệm Đào: “Vinh quang chân chính không cần cố ý chứng minh.”

Ninh Thư tròn tròn mắt: “Hơn nữa, tôi nghe nói đại hội thể thao năm nay tất cả học sinh khối mười hai bên trường cấp ba Trực Thuộc đều tham gia, vừa mới kết thúc, chủ nhiệm Cát bên phía bọn họ, cũng chính là đối thủ truyền kiếp của ngài, tổng cộng đã giành được bốn huy chương.”

Ninh Thư cố nhân mạnh ba chữ “Bốn huy chương” trước mặt chủ nhiệm Đào, ngữ điệu khoa trương: “Thật là lợi hại!”

Tương truyền rằng, hai vị chủ nhiệm này là đối thủ của nhau từ khi còn trẻ, sinh tử chiến đấu vì một người đẹp, nhưng tiếc người đẹp đó lại kết hôn với một người khác. Và sự cạnh tranh giữa hai người đàn ông này đã trở thành thói quen. Quả nhiên là chủ nhiệm Đào đã phát hỏa.

Buổi chiều, trong cuộc họp giáo viên toàn khối, chủ nhiệm Đào đã ra thông báo: “Nhằm nâng cao thể lực và tăng cường sự gắn kết giữa học sinh và giáo viên...”

Ninh Thư cúi đầu chăm chỉ ghi chép, không bỏ sót một chữ nào của chủ nhiệm Đào, những điểm mấu chốt cô sẽ dùng bút đỏ khoanh tròn lại. Chủ nhiệm Đào liếc nhìn các giáo viên đang ngồi, một số tập trung, một số thì tâm hồn treo ngược cành cây, còn có người đã chìm vào giấc ngủ. Lúc này, chỉ có Ninh Thư đang mở to đôi mắt nhìn ông ta, vô cùng nổi bật.

Chủ nhiệm Đào hắng giọng: “Bây giờ nhờ một giáo viên phối hợp với thầy Nghiêm ở tổ Thể dục phụ trách đại hội thể thao của khối mười hai.”

“Ninh Thư.”

Ninh Thư chỉ vào chính mình: “Tôi?”

Chủ nhiệm Đào hào hứng: “Đúng vậy, các giáo viên khác cũng nên chủ động đăng ký, cô giáo Ninh với tư cách là người phụ trách, phải đăng ký ít nhất ba môn thi, các giáo viên còn lại mỗi người hai môn, để giáo viên khối mười, khối mười một thấy đẳng cấp của giáo viên khối mười hai chúng ta.”

Những giáo viên khác chẳng yêu thích thứ gì trên đời: “Có thể không tham gia được không? Tôi mắt mờ chân chậm, chạy không nổi.”

Ninh Thư lại càng chán nản hơn, cô chơi thể thao rất tệ, không thể chạy nhảy, trong một cuộc thi chạy tiếp sức, cô còn đánh rơi gậy xuống đất, hoàn toàn bị chậm nhịp so với người khác.

Nghiêm Kiều là người bị phân tâm bởi ánh mắt của chủ nhiệm Đào, ông ta cứ nhìn chăm chăm vào Ninh Thư đang ngồi ở phía đối diện.

Sau “Sự kiện” Nữ hoàng tuyết, anh đã bị đuổi ra khỏi khu Vĩnh Ninh Lý, đến nay vẫn chưa được quay lại đó sống. Nên một ngày chỉ có thể nhìn cô

vài cái khi ở trường hoặc ở Thanh Ninh, mà lần nào cũng vội vội vàng vàng.

Lúc này, cô đang mặc chiếc áo gió màu be mà anh chưa từng thấy, bên trong kết hợp với váy màu trắng, trông rất xinh đẹp. Anh duỗi chân dài dưới bàn, dùng ngón chân chạm vào cô. Cô lại dường như không hề có cảm giác, hoàn toàn không để ý tới anh. Anh lại chạm vào cô lần nữa, nhưng cô vẫn ngồi yên bất động, không thèm nhìn anh. Nghiêm Kiều có chút khó chịu, đang định trực tiếp móc chân cô, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một giáo viên trung niên ngồi bên cạnh Ninh Thư đang nhìn anh với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nghiêm Kiều: "..."

Anh bối rối đưa tay lên xoa gáy, quay đầu nhìn sang chỗ khác, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chủ nhiệm Đào tuyên bố kết thúc cuộc họp, bỏ lại Ninh Thư và Nghiêm Kiều: "Tận dụng tiết tự học chưa kết thúc, tôi sẽ đi tập nhảy cao, hai người hãy thảo luận thật kỹ và xem cách chuẩn bị cho đại hội thể thao mùa thu lần này thế nào."

Sau khi chủ nhiệm Đào rời đi, Ninh Thư cầm bút nhìn Nghiêm Kiều: "Gửi đơn đăng ký không phải là được rồi sao, vẫn chưa cần chuẩn bị gì đúng không?"

"Có rất nhiều thứ cần chuẩn bị." Nghiêm Kiều đứng dậy đi đến trước bàn họp, cầm bút lên định viết lên bảng trắng nhưng bị Ninh Thư ngăn lại.

"Anh vẫn nên nói thì hơn."

Ông trời luôn công bằng với tất cả mọi người, chữ viết của người đàn ông này xấu bao nhiêu thì giọng nói của anh lại hay bấy nhiêu. Giọng nói hay bao nhiêu thì chữ viết xấu bấy nhiêu. Ninh Thư phải lặp lại một lần nữa trong đầu, nhấn mạnh rằng cô chê bai chữ viết chứ không phải giọng nói của anh.

Ninh Thư: "Chữ anh viết nhưc mắt chết đi được."

Nghiêm Kiều đặt bút xuống, đi tới ngồi trước mặt Ninh Thư, rồi lại kéo ghế đến gần phía cô, chỉ để lại khoảng cách mười mấy cm giữa hai người, thanh âm râm ran, giọng nói nhẹ nhàng, cùng đôi mắt đào hoa mê người khẽ cong: "Được, vậy anh sẽ nói từ từ cho em nghe."

Dường như thân nhiệt của giáo viên Thế tục luôn cao hơn bình thường, Ninh Thư co rút người lại: "Đừng, đừng có ghé sát lại gần tôi có được"

không?”

Nghiêm Kiều nhìn đôi má hơi ửng hồng của người phụ nữ trước mặt, nên lùi lại phía sau một chút: “Đại hội thể thao trước tiên phải được tuyên truyền công khai, đối với quy mô trường học, em chỉ cần thông báo cho học sinh và hỗ trợ đăng ký là được rồi.”

Ninh Thư mở sổ ghi chép ra: “Còn gì nữa?”

Nghiêm Kiều: “Phải chuẩn bị sẵn sàng điều phối các đồng nghiệp tại các phòng ban khác nhau, chẳng hạn như phòng phát thanh truyền hình, phòng y tế. Sau đó là phần huấn luyện sơ bộ các vận động viên.”

“Cuối cùng là các dịch vụ hậu cần, việc này phức tạp hơn chút, phải do đội thể thao sắp xếp.” Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư liền cảm thấy phấn khích: “Chủ nhiệm Đào bảo em đăng ký ba hạng mục, em định đăng ký những gì?”

Ninh Thư tóm tóm tóc, tỏ vẻ đau khổ: “Tôi cũng sầu não vì việc này, cái nào tiện thì đăng ký cái đó vậy.” Cô là một vận động viên rất “phé”, từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ tham gia một lần đại hội thể thao nào bất kể là với tư cách là học sinh hay giáo viên.

Hai người ra khỏi phòng họp, Ninh Thư lấy một tờ đơn đăng ký từ chỗ Nghiêm Kiều rồi đi thẳng lên lớp.

Học sinh đang như rong bay, hồ gắm trong lớp, vừa thấy cô liền lập tức ừ ừ, thở dài hai ba lần: “Haizz...”

“Haiz...”

“Haiz...”

Tiết học này vốn dĩ là tiết Thể dục, nhưng giáo viên Thể dục vì “Mất quyền” nên nhường giờ học lại cho môn Ngữ văn.

Ninh Thư quay người lại, cầm phấn viết lên bảng chữ “Thể” rồi lại xóa đi, thay vào đó là chữ “Ngữ văn”, sau đó ném viên phấn vào hộp trên bục giảng, cô chống hai tay lên bàn, nhìn quanh cả lớp một vòng: “Thầy giáo Thể dục bị ốm, nên tiết này sẽ học Ngữ văn.”

Một học sinh chen ngang, nói nhỏ: “Đến lúc nào đó giáo viên Thể dục hồi sinh trên đỉnh vinh quang, rồi chiếm luôn tiết Ngữ văn thì tốt biết mấy.”

Ninh Thư liếc nhìn cậu nhóc một cái: “Nghĩ cái gì thế? Cho dù mặt trời có mọc đằng tây thì giáo viên Thể dục cũng không thể chiếm giờ học Ngữ văn được.”

Ninh Thư cầm phiếu đăng ký trong tay lên: “Đại hội thể thao hy vọng cả

lớp sẽ nhiệt tình đăng ký, không cần đoạt quá nhiều giải, cho dù là có xếp thứ hai từ dưới lên cũng được, miễn sao lớp xếp thứ nhất từ dưới lên phải là lớp A1.”

“Cô biết, giờ ra chơi có vài bạn nam lớp mình thích chạy sang lớp A1 chơi.” Ninh Thư dừng ánh mắt lại trên người mấy học sinh nam đó, rồi tiếp tục: “Lớp A1 có mấy bạn nữ rất xinh xắn, nhưng sao có thể dễ thương bằng các bạn nữ lớp chúng ta chứ?”

Mấy học sinh nam bên dưới bắt đầu bĩu môi, bị mấy bạn nữ bóp mồm kêu đau oai oái, nói các nữ tử hán lớp mình không dịu dàng như bên lớp A1.

Ninh Thư dùng thước kẻ gõ lên mặt bàn, ra hiệu cho cả lớp im lặng, giọng nói đầy ẩn ý: “Đại hội thể thao lần này, liên quan đến thanh danh và danh dự của lớp chúng ta, nếu lớp A1 thua, sau này sẽ không dám khoe khoang khắp nơi trước mặt chúng ta nữa!”

Ân Bành Hải đứng lên nói: “Thì... Chính là, bạn Đàm...Đàm Duyệt Nhiên của lớp A1 vẫn chưa xin lỗi anh Nam lớp chúng ta.”

Trịnh Nam kéo Ân Bành Hải ngồi xuống, bảo cậu ta không được lảm lời. Đúng là cậu rất hòa đồng, các bạn trong lớp đều chơi với cậu, nhưng tình bạn mà duy trì bằng tiền thì đơn giản là sẽ dễ bị tổn thương.

Để hoàn thành nhiệm vụ mà giáo viên chủ nhiệm lớp giao cho, mọi người đều tùy ý đăng ký lấy lệ cho qua chuyện.

Ninh Thư đưa bản đăng ký cho Tạ Thành Thành, ủy viên thể thao của lớp: “Bảo các bạn sau giờ học hãy đến ban Thể thao đăng ký, hạn chót là cuối giờ tự học tối mai.”

Dáng vẻ Tạ Thành Thành vô cùng phấn khích, cậu búng búng ngón tay, quay đầu lại hỏi: “Đồng chí Nghiêm Lễ, cậu định đăng ký hạng mục nào?” “Sao tay cậu lại dãn urgo thế kia, bị thương à?”

Nghiêm Lễ cúi đầu đánh đáp án vào tập đề Toán, không ngẩng lên: “Gọt hoa quả, không cẩn thận nên cắt vào tay.”

“Cậu xem bản đăng ký, những mục nào không có ai điền thì điền tên tôi vào đó.”

Buổi chiều sau khi tan học, Ninh Thư ra khỏi cổng trường, thấy Nghiêm Kiều đang đứng bên đường đợi cô. Ngoài cổng trường có rất nhiều người, nhưng dáng anh rất cao, luôn nổi bật giữa đám đông.

Ninh Thư bước tới: “Anh nói tìm tôi có việc, việc gì thế?”

“Mẹ nó, anh nhìn chăm chăm vào ngực tôi làm gì?”

Ninh Thư quyết định sau này sẽ luôn mang theo cây thước thép đó bên mình, cô cầm túi lên đập vào cánh tay anh: “Lưu manh!”

Nghiêm Kiều bị đánh liên tục nên lùi về phía sau, tỏ vẻ oan ức: “Tôi xem đơn đăng ký của em, riêng chạy đã đánh dấu hai lần, trong đó còn có chạy nước rút hai trăm mét.”

Ninh Thư hoàn toàn không hiểu: “Thế thì liên quan gì đến việc anh đỡ trò lưu manh với tôi?”

Nghiêm Kiều: “Em không phải cứ định thế mà chạy đó chứ? Hai trăm mét cần yêu cầu tốc độ, nhưng em cứ phải ôm theo hai khối thịt thế này, không sợ mệt sao?”

Ninh Thư đỏ mặt tía tai, lại tiếp tục đập anh: “Ôm cái đầu nhà anh.”

Nghiêm Kiều tóm lấy chiếc túi xách Ninh Thư đang đập tới, cầm trong tay: “Đi, đưa em đi mua hai bộ áo ngực thể thao.”

Sau sự cố áo nịt ngực, Nghiêm Kiều đã tích cực “Sạc pin” cho bản thân và tìm hiểu kiến thức về việc chăm sóc ngực của phụ nữ.

Khi đang chăm chỉ “Học bài” anh vô tình bị La Minh bắt gặp, anh ta còn tưởng anh đang xem phim sex trên trang web “tình yêu”. Đến khi Triệu Vũ Kiệt biết, anh ta còn cố ý chạy tới chế giễu, nói rằng anh chuẩn bị đi phẫu thuật nâng ngực.

Ai thích cười cứ cười, cho dù có bị cô hiểu lầm là lưu manh anh cũng không quan tâm. Mẹ cô chưa dạy cô những thứ này, thì để anh dạy cô. Tất cả yêu thương, quan tâm chiều chuộng mà những cô gái khác có, anh sẽ dành cho cô không thiếu thứ gì.

-----oOo-----

Chương 28: Tình yêu được ghi vào sổ sách.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thư đi theo Nghiêm Kiều tới trung tâm mua sắm gần đó, vừa đi vừa kiểm tra số dư thẻ ngân hàng của mình, cũng may trường học mới phát

lượng, cô lại là người có tiền rồi.

Hai người đi lên lầu hai của trung tâm, dừng chân tại một cửa hàng bán áo ngực thể thao, cô quay đầu nhìn anh: “Kiểu muội, sao anh lại quen thuộc với cửa hàng này vậy?”

Một cô gái như cô còn không biết tới nơi này.

Dường như hiểu Ninh Thư đang nghĩ gì, Nghiêm Kiều chặn đứng ngay suy nghĩ của cô: “Thứ nhất, tôi chưa từng đưa bạn gái tới đây. Thứ hai, tôi cũng không lén lút mua về tự mặc.”

Anh nhìn cô: “Sở dĩ quen thuộc như vậy là vì đã chuẩn bị, tìm hiểu rất kỹ càng.”

Ninh Thư đi theo Nghiêm Kiều vào cửa hàng: “Là vì tôi sao?”

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm: “Đương nhiên.”

Lần đầu tiên Ninh Thư tới cửa hàng bán đồ nội y với một người đàn ông, nên vô cùng xấu hổ, cô xoắn xuýt cảm giác như mọi người xung quanh đều đang nhìn mình vậy. Từ khi học cấp hai, thấy các bạn nữ trong lớp mặc áo ngực, từ đó tới giờ đều là cô tự mình đi mua đồ lót, thông thường đến mua thật nhanh rồi rời đi ngay. Cô vẫn nhớ như in trải nghiệm đầu tiên khi đi mua áo ngực, tranh thủ lúc trời mưa không có nhiều người qua lại, cô cầm muôi tẹt trong tay, bước vào cửa hàng bán đồ lót và đồ ngủ trong chợ, nhìn kỹ giá cả, sau đó trả tiền, rồi cầm lấy một chiếc chạy thẳng. Về đến phòng mặc thử mới phát hiện nó quá to, lấy kim chỉ khâu lại mấy lượt mới có thể mặc tạm. Chiếc áo đó cũng chỉ có thể mặc vào để đảm bảo không bị rớt ra khỏi người, chứ không hề có tác dụng về sức khỏe, hay chẳng có chút thoải mái nào cả. Cô cứ nghĩ rằng như vậy có thể tính là mình đã mặc áo ngực rồi.

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều, cô luôn nghĩ rằng chỉ có bạn trai hoặc chồng mới có thể làm việc này, vì dù sao thì đây cũng là thứ hoàn toàn riêng tư.

Cô kéo cánh tay Nghiêm Kiều, nói nhỏ: “Hay là đi thôi, lần sau tôi tự đến mua cũng được.”

“Người phụ nữ vừa đi ngang qua cứ ngoái lại nhìn tôi.”

Nghiêm Kiều quay đầu nhìn một cái: “Người ta nhìn là nhìn tôi.”

Người phụ nữ vừa đi qua: “...” Ahhhhh, nhìn trộm anh chàng đẹp trai bị phát hiện rồi.

Nghiêm Kiều nắm lấy cánh tay Ninh Thư kéo cô vào cửa hàng.

Ninh Thư thăm liếc nhìn giá trên những chiếc áo ngực, thấp giọng nói:

“Nhưng đồ ở đây đắt quá.”

Nó còn đắt hơn nhiều so với chiếc áo nịt ngực của thương hiệu nổi tiếng mà cô mua trước đó.

Nghiêm Kiều: “Tôi mua cho em.”

Ninh Thư dứt khoát kéo Nghiêm Kiều ra ngoài: “Vậy lại càng không được, không phải anh còn nuôi Lẽ Lẽ sao, lại cần để dành tiền mua nhà nữa.”

Nghiêm Kiều mỉm cười, gơ tay vuốt vuốt mũi Ninh Thư: “Yên tâm, anh đây có tiền, vẫn thừa tiền để mua áo ngực cho em.”

Ninh Thư lại bắt đầu tính toán cho Nghiêm Kiều: “Lương của giáo viên Thế dục các anh không cao, với một người mới tốt nghiệp như anh, lại còn là giáo viên hợp đồng, thế thì càng ít hơn nữa.”

Cô quay đầu nhìn thoáng qua cửa hàng một cái, đờ thấp giọng nói: “Vừa rồi tôi có nhìn qua, trên một nghìn tệ một chiếc, lại không có giảm giá.”

Nghiêm Kiều coi như không nghe thấy, tóm gáy Ninh Thư, dứt khoát đẩy cô vào cửa hàng, cầm vài chiếc trong khu vực bày sản phẩm mới lên, ướm lên ngực Ninh Thư: “Vào trong thử đi.”

Ninh Thư rất muốn hỏi người đàn ông này, tại sao lại ám ảnh với bộ ngực của cô quá vậy. Ngay từ đầu, hết nói cô nhồi bông, rồi lại nói cô độn silicone, bây giờ lại đưa cô đi mua áo ngực. Có vẻ như anh đang tỉ mỉ chăm bón cây cối, mà cây ở đây chính là ngực của cô, rồi dường như anh sẽ đợi đến mùa thu năm sau để thu hoạch hoa trái vậy.

Nghiêm Kiều lấy thêm một vài chiếc nữa, thậm chí còn thảo luận về độ thoáng khí, độ đàn hồi và sự thoải mái của chất liệu vải với nhân viên bán hàng.

Nhân viên bán hàng liếc nhìn cô một cái, nói cô có khuôn ngực hình bán cầu.

Nghiêm Kiều: “Vậy phải chọn dáng quả ôm, hoặc ôm 3/4.”

Ninh Thư: “???”

Người đàn ông này thật sự chưa từng có bạn gái hay bí mật mua về để tự mặc sao? Cô có chút không thể tin nổi. Cô là phụ nữ mà còn chẳng hiểu nhiều như vậy.

Ninh Thư bước vào phòng thử đồ, nhìn chăm chăm vào giá cả trên áo, cuối cùng quyết định không thử, cô bước ra nói: “Không thích loại vải này, cứng quá.”

Nhân viên bán hàng đi tới: “Chiếc này là loại thoải mái và mềm mại nhất

rồi.”

“Hơn nữa, anh ấy đã thanh toán tiền rồi ạ.”

Ninh Thư đi theo Nghiêm Kiều ra khỏi cửa hàng, nhìn một đồng túi giấy trên tay trái anh rồi lại nhìn sang đồng túi khác trên tay phải anh, ngoài bốn bộ áo ngực thể thao ra, anh còn mua thêm sáu bộ mặc hàng ngày nữa.

Ninh Thư đi bên cạnh Nghiêm Kiều, buột ruột đến rỉ máu: “Sao lại tiêu nhiều tiền thế này? Tôi thấy cửa tiệm bên cạnh cũng khá tốt, người ta còn đang có chương trình giảm giá nữa.”

Nghiêm Kiều: “Tôi thích kiểu dáng của hàng này.”

Ninh Thư: “Là anh mặc hay tôi mặc?”

Nghiêm Kiều cười trêu chọc cô: “Tôi mặc, về nhà thử cho em xem, được chưa?”

Ninh Thư: “Được.”

Ánh mắt vô cùng mong đợi.

Nghiêm Kiều: “Rồi sẽ có một ngày, em chết rất thảm cho coi.”

Ninh Thư mở túi giấy ra xem, áo ngực thể thao chẳng mấy đẹp mắt, kiểu dáng na ná nhau, tác dụng chính là bảo vệ ngực. Còn áo ngực mặc hàng ngày thì vô cùng sắc sỡ bắt mắt.

Ninh Thư đứng ở một góc không có ai nhìn thấy, thò đầu vào chăm chú xem: “Ren đen, nơ đỏ, chằm bi hồng, lụa băng tulle xanh...”

“Hóa ra thầy Nghiêm thích kiểu dáng này, cũng khá là... Gọi cảm đó chứ.”

Nghiêm Kiều trầm mặc nhìn Ninh Thư: “Em không thích sao?”

Ninh Thư: “Nếu tôi nói không thích, người ta có cho trả lại không?”

Cộng lại cũng tới gần một vạn tệ rồi, nếu có thể trả lại thì tốt biết bao.

Nghiêm Kiều gỡ luôn mấy tấm mác bên trên xuống: “Bây giờ thì không thể trả lại được nữa rồi.”

Anh xoa xoa mái tóc cô: “Không cần phải khách sáo với tôi như vậy, tôi đang theo đuổi em, thì tôi chính là người đàn ông của em còn em là người con gái của tôi, tôi muốn chiều chuộng thế nào cũng được, hiểu chưa?”

Ninh Thư chưa từng thấy người nào trơ trẽn như vậy: “Thực ra không hiểu rõ logic này cho lắm.”

Bởi vì tôi đang theo đuổi em, nên em là người phụ nữ của tôi.

Nghiêm Kiều: “Cứ cho là vì để cảm ơn việc em ngăn cản Trịnh Lực Tân mua nhà đi, lại giúp tôi và Lễ Lễ giữ gìn nhà cửa, chút quà cảm ơn này không phải là quá đáng chứ?”

Ninh Thư vẫn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Nghiêm Kiều kéo tay lôi đi: “Hoặc là em chọn phương án thứ hai, hôn tôi một cái, vậy là hết nợ nần.” Cô gái bên cạnh bất ngờ dừng lại, cẩn thận suy nghĩ điều gì đó.

Nghiêm Kiều nhìn xuống đôi môi đầy đặn của cô, quả táo Adam của anh khẽ cuộn, giọng nói có chút trầm, khàn: “Em...”

Ninh Thư: “Tôi đang nghĩ làm cách nào có thể tránh được camera giám sát rồi đẩy anh ngã xuống lầu, tạo hiện trường giả là anh tự trượt chân ngã xuống, liệu có tránh được sự điều tra của cảnh sát không.”

“Như vậy vẫn chưa đủ độ an toàn, tôi phải tìm ra bằng chứng ngoại phạm.”

Âm ỹ cả đoạn đường, cuối cùng Nghiêm Kiều cũng đưa Ninh Thư về đến cửa nhà trong khu Vĩnh Ninh Lý: “Tôi giúp em xách vào trong.”

Ninh Thư cầm lấy đồng túi giấy lớn nhỏ trong tay Diêm Kiều: “Anh đã bị đuổi ra khỏi nhà rồi.”

Nói xong liền đóng cổng lại, cô đi được vài bước lại quay người lại, cúi người ngó qua khe cửa, quả nhiên Nghiêm Kiều vẫn chưa rời đi.

Cô hỏi anh qua cánh cửa: “Nghiêm Kiều, tại sao anh lại... Âm ảnh với ngực của tôi như vậy?”

Anh là đàn ông, không phải người nhà, cũng chẳng phải bạn trai cô.

Nghiêm Kiều đứng ngoài cửa: “Tôi muốn ở bên cạnh em.”

Ninh Thư không lên tiếng, trầm mặc một hồi, rồi xoay người đi vào.

Vốn dĩ cô muốn nói với anh rằng, anh không nên quan tâm đến những chuyện này, ít ra là anh không có tư cách để quan tâm đến cô, anh như vậy có hơi vượt quá giới hạn rồi. Nhưng sau khi nghe xong câu trả lời của anh, cô biết, anh đã thấy rồi. Anh thấy rằng cô không biết gì ngoại trừ chiếc áo nịt ngực, không ai dạy cô cách bảo vệ bộ ngực của mình khi còn niên thiếu, đến khi lớn lên, cô cũng không biết làm thế nào để tôn lên vẻ đẹp của chúng, chỉ đành giấu chúng đi vì xấu hổ và sợ hãi.

Sau khi đã mặc lên người chiếc áo ngực bình thường, cô mới nhận ra rằng, áo nịt ngực không hề thoải mái chút nào. Ninh Thư trở về phòng mình, đóng cửa lại, thử hết mười bộ nội y mà Nghiêm Kiều đã mua cho mình, rồi đứng trước gương ngắm nghía rất lâu.

Ngực của cô, thực sự rất đẹp.

Ngày hôm sau, Ninh Thư mặc một chiếc áo ngực thể thao, thay một bộ quần áo rộng rãi, thoải mái, lon ton chạy từ nhà đến trường. Cảm thấy

không đã nghiên, nên lại chạy thêm quanh sân vận động một vòng. Trước mặt thấy một vài học sinh của lớp A1 đang tập chạy, cô tiến đến và hỏi: “Các em không ôn bài buổi sáng à?”

Một học sinh vừa chạy tại chỗ vừa trả lời: “Cô Tần đã nói rồi ạ, những người tham gia đại hội thể thao thì không cần ôn bài buổi sáng.”

Một học sinh khác nói: “Lớp chúng em nhất định sẽ thắng.”

Ninh Thư bĩu bĩu môi: “Đừng có tự mãn, đại hội thể thao còn chưa bắt đầu, vẫn chưa biết ai thắng ai thua đâu.”

Đàm Duyệt Nhiên cũng đang tập chạy bên cạnh, có chút khinh thường nhếch miệng, giọng điệu giống hệt Tần Nguyệt Hương, rất gọi đòn: “Mấy người của lớp A6, không phải do em nói đâu nhé, bọn họ người nào trông cũng bơ phờ, iu xiu, hệt mấy con ma đói, còn muốn thắng lớp em? Ở đây mà mơ đi.”

“Đương nhiên là ngoại trừ Nghiêm Lễ ra rồi, hơn nữa Nghiêm Lễ vốn là người của lớp A1 chúng em.”

Vài nữ sinh khác cũng đồng thanh: “Đúng vậy.”

Ninh Thư biết Đàm Duyệt Nhiên xinh đẹp, là nữ thần của nhiều nam sinh trong trường, nhưng cô lại cảm thấy em ấy không xinh đẹp chút nào: “Thực sự là nên lôi mấy học sinh nam của lớp cô tới đây.”

Đàm Duyệt Nhiên kiêu ngạo héch cằn lên: “Cũng tới tập luyện sao ạ? Chỗ này đã bị lớp em chiếm trước rồi.”

Ninh Thư liếc cô nhóc một cái: “Không phải.”

Vì đạo tôn trọng người khác, nên cô không nói hết, nên để mấy tên nhóc đó đến đây xem xem nữ thần trong mắt mấy đứa đã coi thường mấy đứa thế nào. Để từng người từng người một cảm thấy không cam tâm, nhất định sẽ vất kiệt thời gian ra luyện tập.

Ninh Thư chạy về phía trước, không để ý tới chân mình, nên vô tình vấp ngã, bị học sinh lớp A1 cười nhạo một hồi. Cô từ dưới đất đứng dậy, chạy chậm về phía lớp A6, lấy đơn đăng ký từ chỗ Tạ Thành Thành xem qua, đã có rất nhiều học sinh đăng ký, tình hình tốt hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng.

Tạ Thành Thành khua tay múa chân: “Cô Ninh, tiết Thể dục sáng nay có thể không học Ngữ văn được không ạ? Cuộc thi sắp bắt đầu rồi.”

Mặc dù nhóm người bên lớp A1 rất kiêu ngạo nhưng kỳ thi tuyển sinh đại học còn quan trọng hơn đại hội thể thao nhiều. Ninh Thư không hề để nhiệt

huyết khiến đầu óc quay cuồng: “Thế này đi, cô sẽ giảng vài phút đầu giờ sau đó sẽ cho các em ra ngoài.”

Thông thường, vài phút mà một số giáo viên nói nếu không phải là 30 phút thì cũng sẽ là 40 phút, về cơ bản là đi toi cả tiết học.

Trong lớp lại có tiếng thở dài, có người nhỏ giọng nói với bạn cùng bàn: “Haiz... Quả nhiên là bà già Ninh không có tuổi dạy thì.”

“Công nhận, sắp bị mấy đứa bên lớp A1 trèo lên đầu ngồi rồi, mà vẫn cố tình chiếm tiết Thẻ dục của tụi mình cho bằng được.”

“Tớ đã đăng ký môn nhảy xa, muốn tìm thầy Nghiêm nhờ thầy hướng dẫn một chút mà chẳng có thời gian.”

.....

Tiết học thứ ba của buổi sáng, bên sân vận động, ba giáo viên Thẻ dục đứng thành một hàng.

Giáo viên Thẻ dục của khối mười: “Giờ học của tôi bị cô giáo Dương dạy môn Tiếng Anh chiếm mất rồi, người phụ nữ đó, khi nói chuyện lúc nào cũng nũng na nũng nịu, ai mà chịu cho nổi.”

Giáo viên Thẻ dục khối mười một: “Giờ học của tôi bị cô giáo Lý dạy Mỹ thuật chiếm rồi, tôi thấy kỳ lạ thực sự? Cũng đều là bộ môn phụ, sao cô ấy lại phải chiếm tiết của tôi làm gì, muốn đánh cũng chẳng đánh được, haizz.”

Giáo viên Thẻ dục khối mười hai: “Giờ học của tôi bị cô giáo Ninh dạy Ngữ văn chiếm rồi.”

Sở dĩ Nghiêm Kiều không nói ra lý do, nếu nói rằng anh chủ động nhường lại tiết học cho người ta, chắc chắn sẽ bị giới thể thao gạt sang một bên mắt. Khi được đào tạo nghiệp vụ nhóm, giờ học có thể mất, nhưng không thể đánh mất liên chính. Ba giáo viên Thẻ dục nhìn sân vận động trống trải, cùng nhau trầm ngâm.

Tổ trưởng tổ giáo dục thể chất bước đến, vô cùng không hài lòng: “Đến bao giờ mấy người mới có thể thể hiện được uy phong của những giáo viên Thẻ dục, dạy cho mấy giáo viên bộ môn chính đó một bài học, để họ không dám coi thường môn Thẻ dục nữa đây?”

Tổ trưởng nhìn không được, mặc sức tưởng tượng: “Nếu có một ngày, môn Thẻ dục cũng có thể chiếm tiết của các môn học khác thì tốt biết mấy.”

Điều này rõ ràng là không thể, chắc chắn là không thể.

Tuy nhiên, “Khả năng” đó đã xảy ra vào ngày hôm sau khiến cả cộng đồng giáo viên Thẻ dục đều phải bàng hoàng.

Nghiêm Kiều thấy Ninh Thư đang uống thuốc cảm cúm, biết cô bị bệnh muốn đưa cô tới bệnh viện, nhưng cô từ chối, nói sáng nay còn phải lên lớp, không thể làm chậm trễ tiến độ học hành của cả lớp. Nghiêm Kiều không biết Ninh Thư dùng lịch học thế nào? Cô đã chiếm rất nhiều tiết Thể dục của anh rồi, đáng lẽ giáo trình đã được đẩy nhanh hơn bình thường rồi mới phải.

Ninh Thư uống một ngụm nước ấm: “Bài văn hôm qua, hơn nửa lớp lạc đề, tôi phải bỏ ra cả một tiết để giảng lại.”

Nghiêm Kiều cởi áo khoác của mình ra, ngồi xỏm xuống đặt trên đùi Ninh Thư, đột nhiên nói: “Sáng hôm qua, trên sân vận động có phải học sinh lớp A1 đã cười nhạo em không?”

Anh cũng là nghe kể lại từ một học sinh thể thao.

Ninh Thư giơ hai tay ra: “Không sao, tôi quên mất rồi.”

Cô có thể quên, nhưng anh thì không.

Cô đã giúp anh dạy rất nhiều tiết học, cứ cho là phép tắc lịch sự qua lại thì anh cũng phải giúp cô dạy vài tiết học mới đúng.

Học sinh lớp A1 thường xuyên tập luyện trên sân vận động, còn lớp A6 do bị Ninh Thư ép quá chặt, nên thời gian tập luyện rất ít, rất nhiều em có nền tảng thể thao tốt, nhưng ngay cả tư thế xuất phát thế nào cho đúng cũng không biết.

Nghiêm Kiều nói với Ninh Thư: “Em nghỉ ngơi cẩn thận đi.”

Anh quay lại phòng giáo dục thể chất, xem lịch học của lớp A6, tiết thứ 2 của buổi sáng học môn Ngữ văn, anh dùng bút đổi môn Ngữ văn thành Thể dục.

Trưởng đoàn thể thao đã hoàn toàn bị sốc khi chứng kiến cảnh tượng này. Sau đó nhanh chóng đến phòng thiết bị của trường, mượn quản lý một bộ thiết bị ghi hình công nghệ cao. Rồi triệu tập một cuộc họp ngẫu hứng với tất cả giáo viên Thể dục trong trường.

Trước khi vào lớp, Tôn Hiểu Thiên bị trưởng đoàn Thể thao kéo tới từ phòng y tế, để giúp công việc trang điểm, cô ấy nhìn Nghiêm Kiều: “Da rất đẹp, không cần trang điểm nữa đâu.”

Trưởng đoàn thể thao: “Vẫn nên tút tát thêm một chút, như vậy khí sắc sẽ tốt hơn.”

Những gì sẽ được dàn dựng là vở kịch một giáo viên Thể dục chiếm tiết của bộ môn chính, đây là lần duy nhất xảy ra trong lịch sử, nó sẽ được ghi chép lại để truyền cho đời sau, làm tài liệu sử dụng cho bộ môn Thể dục nên không thể qua loa.

Tôn Hiểu Thiên vỗ lên mặt Nghiêm Kiều chút phẫn, sau đó thoa lên môi anh một lớp son dưỡng: “Được rồi.”

Cô ấy cẩn thận nhắc nhở anh: “Đừng thấy đáng người cô giáo Ninh không cao mà coi thường, cô ấy ra tay đánh người cũng gớm lắm đó.”

“Nhớ bảo vệ cẩn thận khuôn mặt.” Nếu khuôn mặt đẹp trai như vậy mà bị biến dạng thì thật đáng tiếc.

Trường đoàn thể thao vỗ vai Nghiêm Kiều: “Thầy Nghiêm, sự nhẫn nhịn và tử hờn của thầy sẽ đổi lại được niềm tự hào cho toàn bộ khoa Giáo dục thể chất chúng ta, cuối năm tên thầy sẽ được vinh danh trong cuộc bình chọn những giáo viên xuất sắc nhất năm.”

Toàn bộ giáo viên Thể dục đều tới lớp A6, đứng thành hàng phía sau giáo viên cao điện thoại lên để chờ đợi ghi lại cảnh tượng lịch sử này.

Học sinh lớp A6 ai nấy đều ngơ ngác không biết phải làm gì, đang training sao? Tiết học sau là môn Ngữ văn, giáo viên Thể dục tới lớp bọn họ làm gì thế này?

Nhóm trưởng điều chỉnh máy quay, nháy mắt với Nghiêm Kiều đang đứng bên ngoài lớp học và nói với anh rằng có thể bắt đầu rồi.

Nghiêm Kiều bước vào lớp, liếc nhìn xung quanh một vòng, giống như những hoạt động thường ngày của Ninh Thư, anh quay lại xóa từ “Ngữ văn” trên bảng đi, viết thay vào đó hai từ “Thể dục”.

Sau đó quăng cây phấn trên tay vào hộp một cách lạnh lùng: “Cô giáo Ngữ văn bị ốm, tiết học này thay bằng môn Thể dục.”

Sau một lúc đồng loạt im lặng, tất cả học sinh cùng đứng dậy hô to một tiếng “Wow” tiếp đó là màn hú hét âm ỹ rồi cùng nhau lao ra khỏi lớp.

Ninh Thư từ cầu thang đi lên, nghe thấy tiếng ồn ào vọng lại, tự hỏi không biết là học sinh lớp nào, đến giờ vào lớp rồi mà còn âm ỹ như vậy. Khi cô lên đến lớp A6, liền thấy Nghiêm Kiều đang đứng trên bục giảng, trưởng đoàn Thể thao đang ghi hình bằng máy quay, cùng với hai giáo viên Thể dục khác đứng bên cạnh cảm động như sắp rơi nước mắt.

Còn học sinh thì như phát điên cả đám, toàn bộ lao chạy ra hướng cửa, vừa thấy Ninh Thư bên ngoài, cả lớp như từ thiên đường rơi xuống địa ngục,

cảm giác sống không bằng chết cũng chẳng thể bằng lúc này. Hơn bốn mươi cặp mắt đồng loạt nhìn Nghiêm Kiều. Các giáo viên Thể dục khác đều đang lo lắng cho số phận của Nghiêm Kiều, bọn họ đã chứng kiến sự dữ tợn của các giáo viên bộ môn chính khi tới tranh giành nhau tiết Thể dục là thế nào. Chưa kể đến việc hiện tại lại là giáo viên Thể dục chiếm tiết học của giáo viên dạy bộ môn chính.

Nghiêm Kiều bước tới cửa nói với các học sinh: “Nhìn thầy làm gì, chạy tiếp đi.”

Nói xong, anh nhanh chóng vác Ninh Thư, người đang đứng chặn cửa lên. Ninh Thư nhìn chăm chăm vào chân mình, sau đó dùng cuốn sách trong tay đập liên tiếp vào đầu và lưng anh, hét lớn: “Bỏ tôi xuống!”

“Đây là giờ Ngữ văn, không được chạy, không ai được phép chạy!”

“Lớp trưởng, ghi hết tên lại, để xem xem còn bạn nào dám chạy nữa không?”

Nhìn thấy học sinh cuối cùng đã chạy ra ngoài, cô giáo Ninh, người chưa bao giờ nói những lời thô tục: “Nghiêm Kiều, mẹ nó. Đờ mờ.....”

Bốn từ “Tổ cha nhà anh” chưa ra tới miệng đã bị Nghiêm Kiều chặn lại.

Môi cô rất mềm mại, áp vào lòng bàn tay anh, hô hấp nóng rực.

Quả táo Adam của Nghiêm Kiều lại lăn, nói nốt câu nói Ninh Thư vừa nói được một nửa: “Cũng không phải là không được.” (Ý anh là sau chữ đờ mờ kia có thể để tên anh vào đó =)))))

Chủ nhiệm Đào đã nói thành tích của giáo viên cũng có thể tính vào tổng thành tích của cả lớp, Ninh Thư thường xuyên thấy Tần Nguyệt Hương tập luyện trong sân vận động, để không kéo thụt lùi điểm số của lớp A6 nên Ninh Thư cũng tích cực tham gia vào đội tập luyện sáng sớm. Cô chăm chỉ quen rồi, lúc này còn khắc khổ hơn những người bình thường vài phần, không những buổi sáng mà cả buổi tối cũng ra sân vận động chạy vài vòng. Cô không phải là người duy nhất tới đây để chạy, còn có cả thầy Phương dạy môn học Nghệ thuật tự do nữa.

Thầy Phương này cũng chính là người trông thi cùng một phòng với cô giáo Quách trong đợt thi khảo sát đầu năm, lúc đó Ninh Thư sợ ở cùng một chỗ với Nghiêm Kiều nên đã đề nghị đổi người với cô giáo Quách. Thời điểm đó, cô cũng đã bị cô giáo Quách trêu chọc, nói rằng lý do cô muốn đổi có phải vì thuận tiện tiếp cận thầy Phương hay không. Còn nói tính cách và

con người thầy Phương đều rất tốt, hiền lành, nho nhã, lại đẹp trai, gia cảnh cũng ổn, rất được lòng các giáo viên nữ còn độc thân trong trường. Vừa hay đúng với mẫu người mà Ninh Thư thích, nên cô giáo Quách mới có cơ để trêu chọc cô.

Thầy Phương mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài kết hợp thêm áo khoác da, làn da rất trắng, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, nhìn thấy Ninh Thư liền chào hỏi: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư mỉm cười: “Chào thầy Phương, anh đã đăng ký hạng mục thi đấu với tổ giáo viên chưa?”

Phương Danh Nhã gật đầu: “Bị chủ nhiệm Đào án đầu bắt đền, nên đăng ký chạy một nghìn năm trăm mét và nhảy xa.”

Cả hai người rời khỏi sân vận động cùng nhau đi ra cổng trường.

Ninh Thư: “Thầy Phương cũng sống gần đây sao?”

Phương Danh Nhã: “Vì thuận tiện cho công việc, nên tôi có mua một căn hộ nhỏ gần đây.”

Giờ này trên phố Thiên Đường có rất nhiều người qua lại, trong lúc đi bộ Phương Danh Nhã đã che chắn giúp Ninh Thư, nếu không sẽ rất dễ bị người khác va phải.

Trước mặt là Thanh Nịnh, Ninh Thư dừng bước chân lại, nhìn thấy Triệu Vũ Kiệt đứng bên máy đếm tiền ở quây thu ngân, đang nghiêng đầu nói chuyện với người nào đó, cô liền gọi với vào trong: “Ông chủ Triệu.”

Ông chủ Triệu vẫy tay chào Ninh Thư: “Anh Kiên không có ở đây, nếu anh ấy đến tôi sẽ thông báo với cô ngay.”

Ninh Thư gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Tất cả các giáo viên trong trường cấp ba số 1, bao gồm cả người của Thanh Nịnh đều biết Ninh Thư đang truy sát Nghiêm Kiên, người cung cấp manh mối sẽ được thưởng một cốc cà phê có giá không quá mười tệ. Còn lý do vì sao lại là dưới mười tệ thì đó là bởi vì Ninh Thư cho rằng mạng sống của Nghiêm Kiên không đáng một xu.

Sau khi tổ trưởng bộ môn Ngữ văn khối mười hai biết được thông tin tiết học của Ninh Thư bị giáo viên Thẻ dục cướp mất, cô đã bị gọi tới giáo huấn một bài, nói cô mở ra một tiền lệ xấu, là một sự sỉ nhục không nên có. Đối với các giáo viên Thẻ dục khác, kể từ khi họ trải qua sự kiện lịch sử Nghiêm Kiên chiếm tiết dạy của môn Ngữ văn, thì từng người một đều vô cùng tự hào, họ đi lại hiên ngang trong trường và nếu muốn mượn tiết của

họ là điều vô cùng khó khăn. Không chỉ có nhóm Ngữ văn của khối mười hai bị ảnh hưởng, mà nó còn lan tới tất cả các môn học chính khác trong trường.

Sau khi Ninh Thư rời đi, Triệu Vũ Kiệt liếc mắt nhìn người đàn ông đang đứng sau quầy thu ngân, anh ta vỗ vỗ vai anh: Anh Kiên, anh nợ tôi một ly cà phê có giá cao nhất là mười tệ.”

Nghiêm Kiên: “Tiểu Chu, pha một cốc cà phê hòa tan cho người này đi.”

Triệu Vũ Kiệt liếc nhìn Nghiêm Kiên: “Đổi sang loại hạt xay đi, mà thôi, nếu vậy chẳng phải đã nâng giá trị của cậu lên rồi sao, tiểu Chu, pha loại cà phê hòa tan rẻ nhất ấy.”

Anh ta lại vỗ vai Nghiêm Kiên: “Vừa rồi tôi thấy có một người đàn ông đứng cạnh cô giáo Ninh, cậu có nhìn thấy không?”

Nghiêm Kiên từ quầy thu ngân đi ra, liếc nhìn qua cửa sổ. Ninh Thư đang nghiêng đầu nói chuyện với Phương Danh Nhã, không biết đang nói cái gì mà tươi cười rất vui vẻ, đôi mắt to sáng ngời của cô khẽ cong lên, lộ ra đôi má lúm đồng tiền ngọt như hũ mật. Anh cứ tưởng rằng dáng vẻ đáng yêu như vậy của cô chỉ thuộc về anh Đột nhiên anh sinh ra một loại cảm xúc đê tiện và hẹp hòi, muốn cô đeo lại cặp kính gọng đen mà anh giấu trong ngăn kéo, áo nịt ngực cũng mặc vào, đổi những bộ quần áo trên người thành tông màu xám đen như ban đầu. Để những người đàn ông khác không nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

Anh cúi đầu gọi điện thoại cho cô, cô trả lời ngay lập tức, nụ cười vừa rồi còn vô cùng rạng rỡ bỗng nhiên tràn đầy sát khí: “Đồ chó, anh ở đâu?”

Nghiêm Kiên không nói gì lập tức dập máy.

Qua cửa sổ, anh thấy Phương Danh Nhã đang hỏi cô điều gì đó và khuôn mặt sát khí đằng đằng của cô lại nhanh chóng trở nên dịu dàng trở lại.

Triệu Vũ Kiệt đưa cho Nghiêm Kiên một điều thuốc: “Không đuổi theo à?”

Nghiêm Kiên: “Không.”

Triệu Vũ Kiệt: “Không sợ bị người khác bắt đi mất à?”

Nghiêm Kiên: “Sợ.”

Không ai hiểu được nỗi đau khi đột ngột mất đi người thân, lần đó là mười một năm về trước, đến độ anh còn tưởng bản thân mình sẽ chết vì đau buồn, nếu không phải có Lễ Lễ, anh thực sự có thể đã chết rồi.

Triệu Vũ Kiệt đã lâu không thấy bộ dạng này của Nghiêm Kiên, anh nói chuyện chỉ dùng một hai từ, cũng không giải thích điều gì với bất kỳ ai.

“Hay là lát nữa tôi dẫn vài người đến tận cho tên kia một trận nhé.”
Nghiêm Kiều: “Không cần.”

Thủ đoạn của Triệu Vũ Kiệt có thể rất thích hợp với tên lưu manh Lưu Thụ Bân, nhưng với Phương Danh Nhã thì không được. Lưu Thụ Bân là một tên cặn bã, anh ta vốn chẳng thể là mối đe dọa của anh. Ninh Thư là một cô gái thông minh và sáng suốt, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn ra bộ mặt thật của Lưu Thụ Bân. Nhưng Phương Danh Nhã thì khác, anh ta là một quý ông thực thụ, là một đối tượng kết giao và đi tới hôn nhân rất tốt đối với mọi cô gái.

-----oOo-----

Chương 29: Suy nghĩ biến thái.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thư và Phương Danh Nhã chào tạm biệt nhau ở đầu phố Thiên Đường, sau đó cô đi nhanh qua con hẻm trong khu Vĩnh Ninh Lý về nhà, đến nơi ngồi nghỉ ngơi một lát, sau đó vào bếp ép cho Nghiêm Lễ một ly nước trái cây rồi bê lên trên lầu.

Cuối tuần này là sinh nhật Nghiêm Lễ, Ninh Thư đã hứa rằng cậu có thể ở đây cả tuần này.

Lúc này, Nghiêm Lễ đang làm bài tập trên phòng, Ninh Thư gõ cửa bước vào: “Mười lần thì đến tám lần thấy em làm bài tập Toán, hai lần còn lại làm Vật lý và tiếng Anh, vậy đến khi nào em mới sủng hạnh môn Ngữ văn để thương đây?”

“Cảm ơn cô Ninh.” Nghiêm Lễ nhấp một ngụm nước cam, mỉm cười: “Ngọt thật đó.”

Ninh Thư đưa khăn giấy cho cậu, bảo cậu lau nước cam trên môi, vốn dĩ còn muốn nói với cậu rằng cậu đã làm sai hai câu trong bài tập Ngữ văn hôm nay. Nhưng thôi bỏ đi, đối diện với cậu thiếu niên đang mặc đồ ngủ, cầm trên tay ly nước cam và mỉm cười ngọt ngào như vậy, cô không đành lòng lên tiếng.

“Giá như anh trai em chỉ ngoan bằng một nửa em thì cô đã không phát lệnh truy nã, săn lùng khắp giang hồ để truy sát anh ấy rồi.”

Nghiêm Lễ uống xong nước trái cây, liền đứng dậy khỏi ghế, định đi xuống lầu rửa ly, nhưng lại bị Ninh Thư ngăn lại: “Em làm bài tập đi, để cô rửa cho.”

Nghiêm Lễ mỉm cười: “Không cần đâu ạ, anh trai em không ở đây, em nên làm thêm chút việc nhà.”

Ninh Thư ngồi trên ghế sofa nhìn Nghiêm Lễ rửa sạch ly, rồi lại pha cho cô một tách trà thơm.

Ninh Thư nhận lấy: “Nếu anh trai em mà ngoan bằng một nửa em thôi...”

Nghiêm Lễ giơ tay lên ngăn cô: “Cô Ninh, trong vòng có mười phút đồng hồ cô đã nhắc tới anh trai em năm lần rồi đó ạ.”

Ninh Thư tính nhẩm lại: “Rõ ràng chỉ có hai lần mà.”

Nghiêm Lễ không nói thêm nữa: “Em lên lầu làm nốt bài tập đây, cô có việc gì cần làm cứ gọi em một câu là được ạ.”

Ninh Thư nhắm nháp tách trà, nghỉ ngơi một lúc, sau đó cầm quả cầu sắt cô mang từ trường về, chuẩn bị ra sân luyện tập ném. Cô không thể kéo tụt thành tích của lớp, đại hội thể thao không yêu cầu phải kiếm được bao nhiêu giải, nhưng xếp hạng ít nhất cần đứng trên Tân Nguyệt Hương.

Ninh Thư đứng trong sân tập ném một hồi, nhưng dù ném thế nào vẫn bị lệch phương hướng, nếu không đúng phương hướng thì lực tác động cũng ảnh hưởng, dẫn đến cú ném không được xa. Không phải lực của cô không đủ, mà là thiếu người hướng dẫn và dạy cho cô tư thế đứng sao cho đúng.

Ninh Thư ngồi ở bậc thềm, lấy điện thoại ra tìm video hướng dẫn trên mạng, nhưng nào hiểu mà tay không hiểu, lúc tập vẫn mắc lỗi. Cô lại ra bậc thềm ngồi nghỉ ngơi một lúc, mở danh bạ điện thoại ra, tìm liên lạc của Nghiêm Kiều, nhưng nhìn nửa ngày vẫn không bấm gọi. Lúc này cô không muốn gặp anh chút nào, nếu không cô sợ bản thân mình không kiềm chế được sẽ thực sự giết chết anh. Cô còn chưa lên được kế hoạch tìm bằng chứng ngoại phạm cho mình, nên vẫn đợi thêm thì hơn, đợi thời cơ chín muồi giết cũng chưa muộn.

Ninh Thư nhấp một ngụm nước, tiện tay mở bảng tin lên xem, thấy Tân Nguyệt Hương vừa đăng bài viết mới, nói rằng cú ném của cô ta có thể bay xa chín mét, sau đó còn tag Ninh Thư, hỏi xem cô ném được bao nhiêu mét? Ninh Thư bực tức liếc nhìn kết quả cú ném của mình, bốn mét, không thể xa hơn.

Cô mở cửa bước vào nhà, lên gõ cửa phòng Nghiêm Lễ: “Lễ Lễ.”

Nghiêm Lễ: “Cô Ninh sao thế ạ?”

Ninh Thư: “Em có biết ném cầu (bi) sắt không?”

Nghiêm Lễ suy nghĩ một chút: “Không ạ.”

Thực ra là có, nhưng rõ ràng là anh trai cậu cần cơ hội này hơn.

Ninh Thư: “Vây thôi, em tiếp tục làm bài, rồi ngủ sớm đi nhé.” Nói xong, cô lại ra khỏi phòng, tiếp tục cầm quả cầu sắt dưới mặt đất lên luyện tập thêm một lúc.

Một lát sau.

“ĐỂ tôi dạy em.” Trên vách tường đột nhiên xuất hiện âm thanh, trong tiềm thức Ninh Thư muốn chạy vào bấp lầy dao, nhưng nghĩ đến việc mình thực sự cần giúp đỡ nên đành dè nén sát khí xuống.

Ninh Thư: “Một trăm tệ bốn mươi phút.” So với việc nợ ân tình, thì cô càng muốn quy đổi thành tiền để trả anh hơn, như vậy chẳng ai nợ ai, sau này có ra tay giết người cũng đỡ mềm lòng.

Nghiêm Kiều nhảy từ tường xuống, phúi phúi bụi trên tay: “Được.”

Anh nhắc tạ dưới mặt đất lên: “Phải tập kiểm soát bóng trước.”

“Vị trí đặt bóng chính xác là ở phía trên đầu bên trong xương đòn, gần với cổ.” Nghiêm Kiều đi vòng ra phía sau Ninh Thư và giúp cô điều chỉnh tư thế của mình: “Khi ném cần giữ ở góc 35-45 độ, đầu hướng lên trên.”

Anh nâng trán cô lên, giúp cô quay mặt đúng góc độ rồi điều chỉnh vị trí chân của cô: “Ném.”

Ninh Thư dùng hết sức ném đi, tuy rằng không bay xa lắm, nhưng so với lúc trước hiển nhiên là tốt hơn nhiều. Ninh Thư ném thêm mấy lần, dần dần cũng hiểu ra quy tắc, càng luyện càng tiến bộ.

Nghiêm Kiều đứng một bên nhìn Ninh Thư ném tạ: “Có đói bụng không, đi ăn đêm nhé?”

Ninh Thư chạy đến nhặt bóng.

Nghiêm Kiều: “Chiếc váy này của em rất đẹp, trước đây tôi chưa từng thấy em mặc nó.”

Ninh Thư dùng sức ném quả cầu về phía trước.

Giọng nói Nghiêm Kiều trầm trầm: “Lúc này, hết giờ tự học em về nhà cùng ai thế?”

Ninh Thư lại chạy đi nhặt cầu. Cả quá trình cô đều phớt lờ anh, chỉ trả lời những gì liên quan tới cú ném. Dần dần, Nghiêm Kiều cũng không lên tiếng

nữa, anh trầm mặc nhìn cô tập luyện trong im lặng.

Đột nhiên mây đen cuộn cuộn kéo đến, trời bỗng đổ mưa, Nghiêm Kiều vội vàng cởi áo trùm lên đầu Ninh Thu, muốn đưa cô chạy vào trong mái hiên.

Nhưng Ninh Thu lại đẩy Nghiêm Kiều ra, biểu thị bản thân mình tự lo, cho dù có bị ngấm mưa cũng không cần anh che chắn.

Nghiêm Kiều bị cú đẩy làm cho sững sốt, anh chậm rãi đi theo sau Ninh Thu vào trong mái hiên.

Ninh Thu vẫn như cũ, không nói lời nào, lẳng lặng đưa một trăm tệ tiền phụ đạo cho Nghiêm Kiều, sau đó ôm trái cầu sắt đi vào nhà, cũng không mời anh vào trong. Một lúc sau, Ninh Thu đứng bên cửa sổ, nhìn cơn mưa ngày càng nặng hạt bên ngoài, sau đó lẳng lẽ chạy xuống phòng khách, nhìn qua khe cửa ra ngoài. Nghiêm Kiều vẫn đang đứng dưới mái hiên, áo khoác đã ướt, không mặc lại được nữa, nên chỉ đành cầm trên tay, anh đứng nhìn màn mưa trước mắt, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Ninh Thu quay lại ngồi xuống sofa, mở phim truyền hình lên, vẫn thật to âm lượng, để bản thân không nghĩ tới người đàn ông đang đứng dưới mưa ngoài kia nữa. Đến khi trời tạnh, anh sẽ tự rời đi. Ai bảo anh dám cướp giờ Ngũ văn của cô, khiến cô không dám ngẩng đầu lên khi ở trong tổ bộ môn, còn bị giáo viên mới thực tập diss nữa.

Cô không thèm để ý đến anh nữa, cứ để anh mặc quần áo ướt đứng đó tới sáng mai luôn cũng được. Nếu có cảm cúm lăn ra ốm khiến tính mạng lâm vào nguy kịch thì càng tốt, cô đỡ phải tự mình ra tay, dù sao thì chứng cứ ngoại phạm không có mặt ở hiện trường quá khó làm giả, cô không muốn phải ngồi tù vì tội giết người.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ càng ngày càng lớn, mùa thu rất hiếm khi mưa nhiều như vậy. Ninh Thu liếc nhìn về phía cửa một cái, sau đó trèo lên cầu thang, gõ cửa phòng sách.

Nghiêm Lễ ra mở cửa: “Cô Ninh.”

Ninh Thu: “Người đang đứng ngoài kia hình như là anh trai em.”

Nghiêm Lễ: “Vâng.”

Ninh Thu: “Em không xuống đưa ô cho anh ấy sao?”

Nghiêm Lễ: “Không ạ.” Anh trai cậu vừa nhắn tin cho cậu bảo rằng cứ ở yên trong phòng làm bài tập, cho dù trời có sập cũng cấm không được ra ngoài.

Nghiêm Lễ đóng cửa lại tiếp tục làm bài tập, Ninh Thu một lúc lại chạy lên, một lúc lại chạy xuống, đi đi lại lại mấy vòng cầu thang. Những ngày mưa gió luôn khiến người ta cảm thấy mềm lòng, cuối cùng Ninh Thu mở cửa

phòng khách, cầm chiếc ô dài màu đen ra đưa cho anh.

Nghiêm Kiều quay đầu nhìn Ninh Thư, đôi mắt lim dim chợt lóe sáng, khoe môi khẽ cong: “Thèm đề ý tới tôi rồi à?”

Ninh Thư không nói lời nào.

Nghiêm Kiều cầm lấy chiếc ô trong tay Ninh Thư: “Mượn dùng, lần sau trả lại em.”

Anh mở ô ta, trước khi lao vào màn mưa còn nói với cô: “Các học sinh luyện tập rất tốt, sẽ không thua đâu.”

Ninh Thư không phải là người vô lý, cô biết xuất phát điểm của việc Nghiêm Kiều chiếm tiết học là vì muốn tốt cho cô, không muốn lớp A1 cười nhạo cô và học sinh của cô.

Việc bị tổ trưởng bộ môn mắng cũng không phải là việc mà anh có thể đoán trước, thậm chí anh còn chẳng biết rằng cô đã bị mắng. Hơn nữa, cô đã chiếm rất nhiều tiết học của anh, mà anh mới chỉ đòi lại có 1 tiết mà thôi, dường như cũng chẳng phải là việc không thể tha thứ. Cô chợt nhận ra chính bản thân mình là người độc đoán từ đầu tới cuối.

Ninh Thư suy nghĩ một chút, nếu như đổi thành giáo viên Thẻ dực khác chiếm tiết học Ngữ văn của cô, thì chắc chắn cô sẽ không làm loạn lên như vậy, đều là đồng nghiệp của nhau, cúi đầu, ngẩng đầu đều chạm mặt, nên cô sẽ ngồi xuống lịch sự thảo luận với đối phương.

Từ nhỏ tới lớn cô đều cư xử rất tốt, trưởng thành và ổn định, là người hiểu chuyện. Đối với Nghiêm Kiều, cô đã thay đổi bản tính của mình, thậm chí còn truy sát anh khắp trường, nhăn nhó mặt mày với anh. Điều này hoàn toàn nằm ngoài kinh nghiệm và hiểu biết của cô.

Ninh Thư cúi đầu nhìn thấy một chùm chìa khóa rơi trên mặt đất, cô liếc nhìn người đàn ông cầm ô đang đi ngoài sân, hét lớn: “Anh làm rơi chìa khóa này.”

Không biết có phải do mưa quá lớn hay không, mà người đàn ông dường như không hề nghe thấy. Ninh Thư nhặt chìa khóa lên, giơ tay che đầu chạy theo anh, trong sân có một chiếc dù che nắng, chỉ cần cô chạy tới đó là có thể gọi được anh lại. Cô chạy qua người anh, đứng dưới chiếc dù to trong sân đợi để trả lại chìa khóa cho anh.

Nhưng ngay khi chạy tới bên người anh, dường như anh đã sớm có sự chuẩn bị, lập tức chặn ngang cô lại, ôm cô tới đứng dưới chiếc ô của mình. Bên ngoài chiếc ô là tiếng mưa rơi lộp độp, lồi đi lát đá cuội trên mặt đất đã

được cọ rửa sạch sẽ, cô bị anh nhấc lên xoay một vòng dưới màn mưa, vạt váy gọn sóng tung bay như đóa hồng trong đêm đen. Eo Ninh Thư bị giữ chặt, cô sợ bị rơi xuống sẽ dính mưa nên chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh.

Anh một tay cầm ô, một tay ôm chặt lấy cô, cúi đầu thì thầm bên tai cô:

“Đừng có phớt lờ tôi.”

Đây rõ ràng là một lời cầu xin tha thứ, nhưng lại mang theo sự phân trần độc đoán.

Anh luôn luôn như vậy, cho dù muốn lấy lòng nhưng lại mang theo vài phần mệnh lệnh, dịu dàng và cứng rắn.

Ninh Thư tránh khỏi người Nghiêm Kiều: “Chìa khóa của anh.”

Nghiêm Kiều nhận lấy, rũ mắt nhìn xuống người con gái trước mặt. Lúc cô chạy tới, có dính chút mưa, mái tóc hơi ướt, trên mặt có vài giọt nước mưa đọng lại, anh thấy nước mưa trên môi cô liền đưa tay giúp cô lau đi. Chỉ là chạm vào rồi lập tức nhấc ra, nhưng anh cảm thấy cả lòng bàn tay mình bỏng rát, cơ thể nóng ran, như thể vừa được đón nhận một nụ hôn thật sâu của cô vậy.

Đêm đó, Nghiêm Kiều nằm mơ, khi tỉnh dậy cả người đầm đìa mồ hôi, trong lúc lao vào đi tắm, trong đầu anh chỉ có duy nhất một suy nghĩ, anh muốn có được cô, cả tâm hồn lẫn thể xác, tất cả anh đều muốn có được.

Nếu cô muốn đồng ý, anh sẽ nhốt cô lại, không cho cô nhìn bất cứ người đàn ông nào khác, mỗi ngày chỉ có thể nhìn anh và yêu mình anh.

Sau khi tắm, Nghiêm Kiều mới lấy lại bình tĩnh, nhận ra rằng, giam cầm người khác là vi phạm pháp luật. Triệu Vũ Kiệt suốt ngày nói với anh rằng, một người đàn ông độc thân quá lâu sẽ trở nên biến thái, trước đây anh không tin, nhưng bây giờ thì anh có chút tin rồi.

Đại hội thể thao diễn ra đúng như dự kiến, khác với những lần trước, ngày hôm nay trời không mưa.

Ban lãnh đạo ngồi trên khán đài, hiệu trưởng đang cầm bản phát biểu đã được chỉnh sửa văn thơ lai láng, người dẫn chương trình cầm micro nói:

“Sau đây xin mời các vận động viên của chúng ta ra sân.”

Âm nhạc sôi động lập tức vang lên, mỗi lớp đều xếp hàng ngay ngắn tiến vào, với các loại cờ cùng khẩu hiệu khác nhau.

“Đang tiến vào sân lúc này là lớp 10A1.”

Học sinh của lớp bắt đầu hò hét: “10A1, 10A1 quyết tâm chiến thắng!”

MC: “Đang tiến vào sân là lớp 10A!”

Học sinh lớp 10A2 cũng lớn tiếng hò hét: “10A2, 10A2, độc nhất vô nhị!”

.....

Đại hội thể thao hàng năm đều diễn ra tương tự, đến cả khẩu hiệu cũng chẳng khác là bao. Trước đây, ký ức của Ninh Thu về nó đều rất mơ hồ, nhưng năm nay thì khác, cô đã cá cược với lớp A1, nên nhất định phải dốc toàn lực chiến đấu.

Đội giáo viên còn chưa vào sân Ninh Thu đã bắt đầu khởi động, cô đứng chạy tại chỗ, cô giáo Quách phải đưa khăn giấy lại cho cô: “Lau mồ hôi đi.” “Giữ sức, đừng để lát nữa vào thi đấu chính thức lại chẳng còn chút sức lực nào.”

Ninh Thu cầm lấy khăn giấy lau mồ hôi: “Em hơi căng thẳng.”

Cô giáo Quách mỉm cười, nhấp một ngụm nước từ chiếc bình giữ nhiệt mang theo, chậm rãi nói: “Căng thẳng cái gì, chủ yếu là học sinh thi đấu, giáo viên chúng ta chỉ cưỡi ngựa xem hoa, xuất hiện cho đủ đội hình thôi.”

Ninh Thu chỉ vào Tần Nguyệt Hương đang cong mông đi về phía hồ cát:

“Đối thủ đều đang cố gắng thế kia, em không thể sơ suất.”

Cô vừa nói vừa tăng tốc chạy tại chỗ.

Cô giáo Quách nhìn Ninh Thu: “Tư thế chạy của em khá chuyên nghiệp đó chứ.”

Ninh Thu gật đầu: “Là do thầy Nghiêm dạy.”

Cô giáo Quách quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều đang nói chuyện với một giáo viên khác cách đó không xa: “Không phải em đang truy sát thầy ấy à?”

Ninh Thu: “Người này hiện tại đang còn giá trị sử dụng, đợi đến khi không đáng giá nữa thì mới giết.” Nói xong, cô giơ tay lên, hung tợn làm động tác con dao cứa qua cổ.

Ninh Thu quay đầu lại liếc nhìn Nghiêm Kiều, anh vẫn mặc trên người bộ thể thao màu trắng, cùng cặp kính cận gọng vàng, một tay đút túi quần, tay kia cầm bản danh sách, lúc này đang nghiêm túc nói chuyện với người bên cạnh.

Cô giáo Quách nói với Ninh Thu: “Em mặc đồ thể thao màu trắng rất đẹp.”

Một nữ giáo viên khác cũng nói: “Tôi cũng muốn mặc, nhưng sợ bẩn, đồ trắng khó giặt lắm, nên đành phải mua màu khác.”

Các giáo viên khác cũng vậy, họ đều cho rằng màu trắng rất dễ dính bẩn và khó giặt.

Nếu như Ninh Thư tự mua, có đánh chết cô cũng sẽ không chọn màu trắng. Bộ đồ cô đang mặc trên người là do Nghiêm Kiều mua rồi đem tới Vĩnh Ninh Lý vào sáng nay, mác áo đã được gỡ bỏ, còn có mùi thơm của bột giặt, nó đã được giặt sạch sẽ và phơi phóng cẩn thận. Nghiêm Kiều mua cho cô bộ màu trắng, còn mua cho Nghiêm Lễ màu xanh lam. Trong toàn bộ giáo viên có mặt ở đây, chỉ có cô và Nghiêm Kiều mặc đồ trắng, nếu đứng cạnh nhau sẽ giống như đồ đôi.

Cứ thế cho đến khi Phương Danh Nhã tới, thật tình cờ, anh ta cũng đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, vậy là đồ đôi đã bị phá vỡ.

Phương Danh Nhã đi tới tổ giáo viên, đứng bên cạnh Ninh Thư, lịch sự chào hỏi: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư mỉm cười: “Chào thầy Phương.”

Ninh Thư không nói thêm gì nữa, cúi đầu nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn thời gian, nên chạy chậm tới vị trí của lớp 12A6 đang chuẩn bị ra sân.

Trong tiếng nhạc sôi động, người dẫn chương trình hô to: “Bây giờ, xin mời lớp 12A1 vào sân!”

Học sinh lớp A1 không biết mượn được ở đâu chiếc loa cầm tay thi nhau hò hét, suýt chút nữa khiến mọi người thủng cả màng nhĩ: “12A1, 12A1, tập thể nổi bật, bật ra phong độ.”

“Bọn họ phạm quy rồi, khẩu hiệu vượt quá bốn chữ, lại còn dùng loa không đúng quy định.” Ninh Thư nói với học sinh lớp mình: “Nhưng mà, bất luận lớp A1 thế nào, thì lớp chúng ta cũng không được phép phạm quy.”

“Phạm quy sẽ bị trừ điểm văn minh tinh thần, nếu nghiêm trọng còn có thể bị hủy bỏ thành tích.”

“Bây giờ cô sẽ đi báo với chủ nhiệm Đào, cả lớp cố lên.”

Ninh Thư chạy đi tìm chủ nhiệm Đào, ngay sau đó trên loa phát thanh vang lên thông báo, lớp A1 bị trừ ba điểm văn minh tinh thần. Theo quy định của cuộc thi, xếp thứ nhất trong một môn thi có thể dành được ba điểm, vị trí thứ hai được hai điểm và vị trí thứ ba được một điểm. Cả giáo viên chủ nhiệm cũng được tính điểm gộp vào. Điểm văn minh tinh thần và điểm vệ sinh chỉ bị trừ chứ không được cộng. Đài phát thanh sẽ thông báo điểm số, từng lớp từng lớp đều được đọc tên, sau đó ghi lại, cuối cùng, bảng xếp hạng dựa trên tổng điểm.

Sau khi màn vi phạm nội quy của lớp A1 được thông báo, khán giả của lớp A6 đã vỡ òa trong tiếng hò reo, thi đấu còn chưa bắt đầu họ đã dẫn trước đối thủ ba điểm.

Tần Nguyệt Hương tức giận tới mức cũng đi phàn nàn với chủ nhiệm Đào rằng tiếng hò reo của lớp A6 quá ồn ào. Nhưng bị chủ nhiệm Đào từ chối, nói rằng đại hội thể thao vốn dĩ cần yêu cầu không khí cổ động như vậy, việc này không phạm quy. Tần Nguyệt Hương luôn cho rằng chủ nhiệm Đào thiên vị Ninh Thư, nên không nói nhiều, lập tức quay về vị trí của lớp A1. Lớp A1 vẫn chưa thi đấu đã bị đại phát thanh thông báo trừ điểm, hận không thể ngay lập tức kiểm lại ba điểm bù vào đó.

Giọng của người dẫn chương trình lại vang lên: “Tiếp theo mời đội giáo viên của khối 12 vào sân!”

Ninh Thư vội vàng chạy về vị trí ban đầu, vì quá vội nên suýt thì đụng phải Phương Danh Nhã đang đứng bên cạnh cô. Đội hình này do chính chủ nhiệm Đào sắp xếp, vị trí của từng người đều được cố định nghiêm ngặt. Những người trẻ tuổi, trai xinh gái đẹp sẽ đứng phía ngoài, còn giáo viên trung niên và cao tuổi thì đứng bên trong, ai hời, ai có bụng bia đều đứng khuất hết vào giữa.

Ninh Thư đứng yên tại chỗ, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, ưỡn ngực, thẳng eo, sẵn sàng xuất hiện trong tư thế trang nghiêm nhất, để cho lớp A6 nở mày nở mặt. Đột nhiên cô cảm thấy sau gáy nóng lên, một bàn tay to túm lấy đầu cô lôi cô lên hàng thứ nhất.

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều, thấp giọng nói: “Hàng đầu tiên chỉ có người cầm cờ được đứng thôi.”

Người cầm cờ của đội giáo viên khối 12 chắc chắn là Nghiêm Kiều – người nổi nhất trong tổ Thể dục của trường. Anh có dáng người cao lớn, cầm cờ giơ lên cao, để Ninh Thư giữ phía dưới. Rồi quay sang nói với cô bằng giọng chắc nịch: “Em đứng cùng với tôi.”

-----oOo-----

Chương 30: Muốn làm cô ấy đau.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Các học sinh thấy hai thầy cô đứng ở hàng đầu tiên của đội giáo viên, còn mặc đồ thể thao cùng thương hiệu, lại cùng màu, nên lập tức phản ứng dữ dội. Trong trường đồn thổi rằng, Thầy Nghiêm vì chiếm tiết học Ngữ văn của cô Ninh nên đang bị cô truy sát và treo giải một ly cà phê đắt nhất là mười tệ cho ai cung cấp thông tin vị trí chính xác của thầy Nghiêm. Vậy tại sao vừa chớp mắt cái đã thấy hai người mặc đồ đôi rồi, lại còn vi phạm quy định sắp xếp vị trí nữa, vị trí hàng đầu chỉ có một người được đứng, vậy mà lúc này hai người lại bước đi song song cùng nhau.

Học sinh thích nhất là hóng chuyện của các thầy cô giáo, thường xuyên chỉ sợ kịch không đủ hay để theo dõi, có người ngồi phía hàng ghế khán giả còn huýt sáo, khiến rất nhiều người cũng làm theo.

Trên sân khấu, hiệu trưởng lặng lẽ lấy ra một gói hạt dưa, lúc thì nhìn Ninh Thư và Nghiêm Kiều, lúc lại nhìn Tần Nguyệt Hương cùng Phương Danh Nhã – người nhập cuộc sau cùng vào mối quan hệ tình cảm rắc rối này.

Ninh Thư cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang đổ dồn về phía mình, cô luôn là một người khiêm tốn, rất hiếm khi thể hiện mình trước mặt mọi người. Mới đi được nửa vòng sân vận động, lòng bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi, hai má đỏ bừng như bị lửa đốt. Cô liếc mắt nhìn Nghiêm Kiều, nhưng đối phương vẫn bất động thanh sắc, giơ cao ngọn cờ tiến về phía trước.

Sau khi đi qua vị trí khán đài của lớp A6, không biết ai đã ném một bông hồng xuống giữa sân vận động, sau đó lũ tiểu quỷ lại bắt đầu hò hét.

Cuối cùng cũng đi hết một vòng sân, Ninh Thư thả tay khỏi cờ, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều: “Tại sao lại bảo tôi cùng đứng phía trước.”

Nghiêm Kiều rũ mi nhìn xuống: “Chủ nhiệm Đào đã nói rồi, trai xinh gái đẹp sẽ đứng hàng đầu.”

“Em xinh đẹp như vậy, tất nhiên là phải đứng lên hàng thứ nhất rồi.”

Hoàn toàn khiến người ta muốn giận mà không giận nổi, Ninh Thư:

“Được.”

Dù sao cô cũng chẳng bị tổn thất gì, kết quả cô còn chưa đi được mấy bước, thì đằng sau vang lên tiếng thông báo của đài phát thanh: “Lớp 12A6 bị trừ một điểm văn minh tinh thần.”

Ninh Thư sững sốt, lập tức hét to: “Nghiêm Kiều!”

Nhưng thủ phạm gây ra tội khiến lớp cô bị trừ điểm đã cao chạy xa bay.

Vốn dĩ đang dẫn trước đối thủ ba điểm, vì cô mà bây giờ chỉ còn lại hai điểm, Ninh Thư vô cùng khó chịu, tại sao cô lại đưa ô cho anh vào đêm mưa hôm đó cơ chứ? Sao không để anh dầm mưa chết luôn đi cho rồi. Ninh Thư quay đầu lại nhìn khán đài của lớp A6, đang định xin lỗi học sinh trong lớp, dù sao cũng là lỗi của cô. Trên khán đài đều là những học sinh không tham gia thi đấu, có mấy nữ sinh đang cúi đầu viết bản nháp cho đài phát thanh, lúc này đang cau mày thậm chí còn đưa tay lên gỡ đầu. Ninh nhìn mấy cô gái càng nghiêm túc, trong lòng lại càng cảm thấy áy náy. Cô đi đến xin lỗi: “Cô đảm bảo với cả lớp, lát nữa khi tới đội giáo viên thi đấu, cô nhất định sẽ nỗ lực kiếm lại một điểm vừa bị trừ này.” Vừa rồi có vài nam sinh rất mạnh miệng nói rằng không thành vấn đề, nhưng một số học sinh bình thường không thích Ninh Thư vẫn có chút thành kiến với cô, nhưng lại không dám nói, chỉ đành mím chặt môi không lên tiếng.

Chu Tư Dao đang viết bản thảo trên khán đài, ngẩng đầu an ủi cô: “Thầy Nghiêm đã giúp chúng em luyện tập rất tốt, chắc chắn là không có vấn đề gì đâu ạ.”

Ninh Thư ừm một tiếng, sau đó kiểm tra qua kỷ luật và vệ sinh tại vị trí, rồi cúi đầu nhặt một tờ giấy bị vo tròn dưới đất lên: “Cả lớp chú ý vệ sinh, tìm một chiếc túi để rác, không được vứt bừa bãi, nếu bị chủ nhiệm Đào bắt được là sẽ bị trừ điểm đó.”

Ninh Thư lại đi tới hàng ghế sau, thấy mấy thùng đồ uống đang chất đầy trên ghế, mà Ân Bàn Hải vẫn đang loay hoay chuyển thêm tới, Ninh Thư hỏi cậu ấy: “Mấy thứ này đều dùng quỹ lớp mua phải không?”

Ân Bàn Hải ngồi xuống ghế nghỉ ngơi: “Không... Không phải, là Nam... Anh Nam mời cả lớp uống ạ.”

Lại là tiền của Trịnh Nam, Ninh Thư quay đầu lại nhìn nhưng không thấy bóng dáng Trịnh Nam đâu, cô nói với Ân Bàn Hải: “Em nói với bạn ấy, sau này đừng làm vậy nữa, nếu muốn mời, chỉ cần mời mỗi người một chai nước suối một, hai tệ là được rồi.”

Ân Bàn Hải bóc thùng giấy các tông ra, đưa cho Ninh Thư một chai nước, Ninh Thư nhận lấy, cúi đầu xuống nhìn, là Everest Glacier, không sai, chính là loại nước suối bán trong siêu thị với giá mười lăm tệ một chai. Ninh Thư vặn nắp uống một ngụm, đúng là ngon hơn loại một, hai tệ nhiều, nhưng nó quá đắt, mười lăm tệ một chai, chỗ này ít nhất cũng phải đến năm mươi

chai. Ninh Thư nhẩm tính trong đầu, mười lăm tệ một chai, mười chai một trăm năm mươi tệ, năm mươi chai, thì lấy một trăm năm mươi nhân với năm là bằng... Năm năm hai lăm, viết năm nhớ hai...

“Tổng.....Tổng cộng là bảy trăm năm mươi tệ, Ninh...Cô giáo Ninh.”

Ân Bành Hải lấy ra một gói lớn đồ ăn nhẹ phía sau thùng giấy: “Anh Nam...Đã đưa cho em hai nghìn tệ, ngoại trừ...Ngoại trừ mua nước, còn... Còn mua cho các bạn nữ...Đồ ăn vặt nữa ạ.”

“Lâm...Lâm Đình.” Ân Bành Hải đưa đồ ăn vặt cho Lâm Đình: “Nam... Anh Nam mua đó.”

Lâm Đình mỉm cười: “Vậy thì cảm ơn anh Nam nhé.”

Vài người bắt đầu chia sẻ đồ ăn, Lâm Đình đưa cho Ninh Thư một gói kẹo mặn, Ninh Thư không ăn, nhưng lại bị nhét vào túi áo khoác thể thao của cô.

Cuộc thi sắp sửa bắt đầu, các bộ môn khác nhau cùng lúc diễn ra, đội học sinh thi trước, sau khi học sinh kết thúc phần thi mới đến đội giáo viên. Môn thi đầu tiên là chạy 100m và nhảy cao. Ninh Thư đi đến bên đường biên, vòng loại chạy nước rút, tất cả học sinh đã bắt đầu ở điểm xuất phát, trọng tài là Nghiêm Kiều.

Ninh Thư nhìn ngó tình hình một chút, tổng cộng có tám đường chạy, lớp A1 và A6 đều có người tham gia, đại diện lớp A6 là Nghiêm Lễ, còn đại diện cho lớp A1 là học sinh trong đội thể thao. Sự kiện nổi bật nhất chính là đây, hàng ghế khán giả bên cạnh chật kín học sinh, thậm chí đến cả chủ nhiệm Đào cũng cầm chiếc bình thủy tinh Lao Ganma của mình đi tới. Ninh Thư chạy đến bên cạnh Nghiêm Lễ, thấy cậu đang khởi động: “Đừng căng thẳng.”

Nghiêm Lễ mỉm cười: “Không căng thẳng đâu ạ, ưu tiên tình hữu nghị.”

Ủy viên thể thao của lớp A1 mỉm cười, đập tay với Nghiêm Lễ: “Đúng, ưu tiên tình hữu nghị.”

Hai người họ từng ngồi cùng bàn với nhau, quan hệ rất tốt và không dính dáng gì tới chuyện cá cược giữa hai lớp A1 và A6, đối với họ, đây đúng nghĩa là đang tham gia đại hội thể thao, tận hưởng một chút tinh thần thể thao là được, không hề liên quan tới những ân oán, thù hận nào khác.

Ủy viên thể thao của lớp A1 cười với Ninh Thư: “Cô giáo Ninh, hôm nay cô xinh lắm ạ.”

Nghiêm Lễ dường như đã coi mình là người của Ninh Thư, cậu tự hào đáp

thay cô: “Đương nhiên.”

Được các chàng thiếu niên khen ngợi, Ninh Thư đỏ mặt: “Cảm ơn.”

Không phải tất cả các học sinh của lớp A1 đều hiểu lễ phép, cũng có những đứa trẻ rất ngoan ngoãn, không như mấy người Đàm Duyệt Nhiên, thực sự không biết tôn trọng mọi người.

Nghiêm Kiều đứng ở vạch đích, trên tay cầm cuối sổ ghi chép và thổi còi báo hiệu cho các học sinh chuẩn bị tư thế sẵn sàng xuất phát.

Ninh Thư đứng sang một bên, sau khi nhận được ảnh hưởng tích cực từ phía Nghiêm Lễ và ủy viên thể thao của lớp A1, đột nhiên không còn cảm thấy căng thẳng như trước nữa.

Trên khán đài người ngồi chật kín, ngoài học sinh của hai lớp A6 và A1 ra thì còn có rất nhiều học sinh của các lớp khác nữa, nhưng chủ yếu là nữ sinh.

Tiếng súng vang lên, các vận động viên bắt đầu chạy như bay, Nghiêm Lễ và ủy viên thể thao của lớp A1 đều dẫn đầu. Khi Nghiêm Lễ lao qua vạch đích, một số nữ sinh đứng bên cạnh xem bắt đầu chạy tới đưa nước cho cậu, Đàm Duyệt Nhiên mặc một bộ đồ thể thao màu hồng, buộc tóc đuôi ngựa cao, không tô son, trên mặt chắc chắn có đánh kem nền, lúc này đang đổ mặt đưa nước cho Nghiêm Lễ. Nghiêm Lễ không nhận nước của bất cứ ai, chỉ nhận lấy chai nước mà Ninh Thư đưa tới, cậu vặn nắp ngửa đầu uống một hơi hết nửa chai.

Ninh Thư đi đến bên cạnh Nghiêm Kiều, ló đầu nhìn quyển sổ ghi chép trên tay anh: “Không phải về đích cùng lúc à?”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Nghiêm Lễ chạm đích sau 0.1 giây.”

Ninh Thư: “Ngài quả thật là công tư phân minh.”

Đối với cuộc thi nghiệp dư này, thì 0.1 giây cơ bản là vô hình. Hầu hết mọi người trên khán đài đều nghĩ rằng Nghiêm Lễ và ủy viên thể thao của lớp A1 dành được đồng giải nhất. Ninh Thư thấy ở phía xa cuộc thi nhảy cao đang bắt đầu, nên lại chạy về bên đó, chạy đến cùng cô còn có cả Đàm Duyệt Nhiên. Cô gái nhỏ chạy nhanh hơn Ninh Thư, cô liềm mạng chạy về phía trước nhưng khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Khi đến bên hố cát, Ân Bàn Hải quay lại nhìn Ninh Thư đang thở hổn hển: “Cô... Cô Ninh đến rồi ạ.”

Môn nhảy cao không chia vòng loại và vòng chung kết, mà tính điểm trực tiếp, tất cả có ba lần nhảy, điểm số cuối cùng là điểm trung bình của ba lần

nhảy đó. Đại diện thi đấu của lớp A6 là Trịnh Nam, người cậu cao và gầy, rất thích hợp với môn nhảy cao. Lớp A1 cũng là một học sinh nam cao và gầy như vậy, lúc này Đàm Duyệt Nhiên đang đứng bên cạnh cổ vũ: “Trịnh Nam hôm trước mới ăn tã, trên người còn có vết thương, cậu nhất định sẽ thắng cậu ta.”

Trịnh Nam liếc nhìn Đàm Duyệt Nhiên, nhếch môi: “Cho dù có bị đánh đến mức không đứng dậy nổi thì tôi vẫn có thể thắng được lớp cậu.”

Vốn dĩ cậu đã chẳng mấy hứng thú với việc thắng hay thua, cũng như việc Đàm Duyệt Nhiên có xin lỗi cậu hay không, nhưng chỉ vì nghe nói có một buổi sáng nào đó Ninh Thư bị nhóm người bên lớp A1 cười nhạo, nên cảm thấy bọn họ quả thực là một đám tồi tệ.

Đàm Duyệt Nhiên kiêu ngạo nâng cằm: “Võ mồm thì có tác dụng gì, hãy dùng điểm số mà nói.”

Ninh Thư nhìn Đàm Duyệt Nhiên, cô nhóc này đúng là bản sao hoàn hảo của Tần Nguyệt Hương.

Trọng tài thổi còi, bắt đầu xướng tên các vận động viên xếp hàng, từng người lên nhảy một. Mặc dù Trịnh Nam bị thương nhưng may mắn là thắt lưng và chân của cậu không hề hấn gì, nên không ảnh hưởng tới sức lực. Cuối cùng điểm số trung bình của Trịnh Nam là 1m70 và xếp thứ ba. Còn điểm trung bình của học sinh lớp A1 là 1m68, xếp thứ năm.

Ninh Thư bảo Trịnh Nam ngồi xuống nghỉ ngơi, rồi lại kiểm tra các vết thương trên người cậu: “Đau không?”

Trịnh Nam cười nói: “Đã gần lành rồi, không đau đâu ạ.”

Tiếp theo, cậu còn môn thi chạy tiếp sức nam 400m, nên quay đầu nói với Ân Bàn Hải: “Đi thôi.”

Ân Bàn Hải ôm theo hai chai nước suối, lật đà lật đật chạy theo Trịnh Nam, thân hình cậu ấy hơi mập, không tham gia thi đấu, nhiệm vụ chính của cậu ấy là mua đồ cho cả lớp và chạy loanh quanh với Trịnh Nam.

Ninh Thư nhìn bảng danh sách các bộ môn thi đấu, rồi chạy tới chỗ chuẩn bị thi nhảy xa. Lớp A6 nhảy xa không tốt, nên không xếp trong bảng thứ hạng, ngược lại lớp A1 được một giải nhì. Cộng tổng tất cả số điểm trừ và điểm thưởng lại thì đến thời điểm hiện tại lớp A6 chỉ hơn lớp A1 có duy nhất một điểm.

Ninh Thư chạy khắp sân vận động, chỉ cần chỗ nào có học sinh của lớp A6 thì đâu cô đều chạy tới xem, trong khoảng thời gian này cô cũng xảy ra tranh cãi với Tần Nguyệt Hương, nguyên nhân là gì cô cũng chẳng nhớ nữa rồi.

Sắp đến giờ nghỉ trưa, cuộc thi tạm dừng và sẽ tiếp tục vào lúc một giờ ba mươi chiều. Sau khi học sinh giải tán hết, Ninh Thư vẫn không vội rời đi, cô quay lại chỗ ngồi của lớp mình để kiểm tra, sàn đất sạch sẽ, ngay cả ghế ngồi cũng được sắp xếp gọn gàng, điều này tạo nên một bức tranh tương phản với lớp bên cạnh. Cô cố ý chạy tới vị trí ngồi của lớp A1 ngó nghiêng, tuy rằng mặt đất không có rác nhưng ghế không được xếp ngay ngắn như của lớp A6, bỗng nhiên cảm thấy có chút thoải mái.

Ninh Thư liếc nhìn thời gian, chuẩn bị đến nhà ăn, nhưng nhìn ra phía xa lại bắt gặp một bóng dáng mập mạp, mặc trên người bộ đồng phục học sinh, lúc này đang đứng bên thùng rác, trên tay còn cầm một cây chổi cùng khăn lau.

Cô chạy tới: “Ân Bàn Hải, vừa rồi là do em dọn dẹp chỗ ngồi của các bạn à?”

Ân Bàn Hải gật đầu: “Vâng, sợ...Sợ chủ nhiệm Đào sẽ...Trừ điểm vệ sinh ạ.”

Ninh Thư thấy mồ hôi đang túa ra trên mặt Ân Bàn Hải, liền đưa khăn giấy cho cậu: “Em vất vả rồi.”

Ân Bàn Hải cầm lấy lau mặt, trên tờ khăn giấy trắng tinh in vết đất bụi, do lúc dọn vệ sinh bị dính vào, cậu ấy mỉm cười: “Không... Không vất vả ạ, em thường xuyên...Giúp đỡ mẹ, làm...Cũng quen rồi ạ.”

Ninh Thư biết về hoàn cảnh gia đình của Ân Bàn Hải, ba mẹ em ấy đều là nhân viên quét dọn vệ sinh, trong lúc làm việc, ba cậu ấy bị ô tô tông phải, nhưng tài xế lại bỏ chạy mất, nên không nhận được tiền bồi thường, chỉ nhận được chút tiền bảo hiểm và hỗ trợ của công ty vệ sinh, hiện tại ông ấy đang nằm liệt giường tại nhà, mất hoàn toàn sức lao động.

Ninh Thư: “Nhanh ...Nhanh đi rửa tay, còn ăn cơm, nếu muộn là không còn gì ăn đâu đó.”

Cô vô tình bị nói lấp theo Ân Bàn Hải, nên vội vàng xin lỗi: “Cô không phải cố ý.”

Ân Bàn Hải mỉm cười: “Không...Không sao đâu ạ. “

Bởi vì chúng tôi nói lấp, nên cậu ấy thường xuyên bị mọi người chế nhạo, lâu

dần cũng thành quen. Vốn dĩ nói lắp rất dễ lây lan, cô giáo Ninh cũng không phải kiều người cố tình trêu chọc người khác.

Sau khi Ân Bành Hải rời đi, Ninh Thư đã nghĩ tới việc trao học bổng cho Ân Bành Hải trong kỳ học này.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Ninh Thư không về văn phòng làm việc nghỉ ngơi, mà đi thẳng ra sân vận động, hiện tại điểm số của lớp A6 và A1 về cơ bản là bằng nhau. Điểm số của giáo viên chủ nhiệm lại được tính chung vào tổng thành tích của lớp. Ngô nhớ khi phân thi của học sinh kết thúc, mà thành tích của hai lớp bằng nhau, vậy thì thắng bại phụ thuộc hoàn toàn vào cô và Tần Nguyệt Hương. Phương châm sống của Ninh Thư chính là không gì có thể bị trì hoãn bản thân. Giữa trưa trời nắng gắt, không có ai ở sân vận động, cô có thể tới đó tập luyện ném bi sắt, nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy Nghiêm Kiều đang tiến lại gần phía mình. Nghiêm Kiều ngồi trên ghế trọng tài, nhìn Ninh Thư ném bóng. Ninh Thư ném liên tiếp vào lần, lại phát hiện Nghiêm Kiều đang nhìn mình chăm chăm, nhưng không phải bằng ánh mắt bình tĩnh quan sát, mà có chút dữ tợn, như đang muốn ăn thịt người.

Ninh Thư nhặt quả cầu sắt chạy lại: “Sao thế, tôi nợ anh tiền à?”

Nghiêm Kiều: “Lấy giúp tôi chai nước.” Âm thanh không hề bay bổng, mà có vẻ hơi u ám.

Ninh Thư nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế như lão gia đang chờ mình lấy nước, cô liền trợn mắt cầm quả cầu sắt hướng về phía anh: “Tôi nghe nói trước đây sân vận động này là nghĩa trang, nếu bây giờ tôi giết anh thì có thể chôn xác anh ngay tại đây luôn đó.”

Cô đang nói đùa, nhưng bộ dạng của anh lại chẳng giống vậy chút nào.

Anh chống tay lên cằm, nhìn cô bằng ánh mắt ủ dột, rồi cố chấp yêu cầu cô đi lấy nước lại cho mình.

Ninh Thư đặt bóng sắt xuống, chạy lại sò sò trán Nghiêm Kiều: “Đâu có sốt.”

Khi ở cạnh anh, đừng nói tới việc bảo cô đi lấy nước, đến cả vịn nắp chai anh cũng không bao giờ để cô tự làm.

Nghiêm Kiều kéo khóa áo khoác thể thao xuống: “Sáng nay em đưa nước cho người ta, còn vịn nắp luôn cho người ta nữa.”

Lúc đó, anh đang làm trọng tài của đội chạy tiếp sức, khi quay đầu lại nhìn liền thấy cô đang ngồi bên hố cát cùng Phương Danh Nhã.

Ninh Thư cảm thấy việc đó hoàn toàn bình thường: “Thầy ấy nói muốn

uống nước, nhưng tay đang dính cát, nên tôi mới lấy giúp.”

Nghiêm Kiều cúi xuống, nắm một nắm cát dưới đất, sau đó đưa tay về phía cô, mặt không biểu cảm: “Tay tôi cũng bẩn rồi, em đút nước cho tôi uống đi.”

Ninh Thư cảm thấy buồn cười: “Anh đừng làm giáo viên nữa, đến khu vui chơi luôn đi, bé Nghiêm mới lên ba.”

Cô ném quả cầu sắt trên tay đi, quay đầu lại nói với anh: “Đừng có quá đáng quá.”

Nghiêm Kiều đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên cạnh Ninh Thư, hơi cúi xuống ghé sát vào tai cô: “Thế mà đã gọi là quá đáng, đâu phải bảo em đút nước cho tôi bằng miệng.”

Anh liếc qua đôi môi căng mọng đầy đặn của cô, nhưng không rời mắt đi, trong lòng nảy sinh ý nghĩ xấu xa, anh muốn cắn nó, muốn làm cho cô đau. Gần đây anh luôn gặp hai giấc mơ lặp đi lặp lại, một là hiện trường vụ án cách đây mười một năm, cậu thanh niên đang quỳ bên xác ba mẹ, cho dù cậu có gào khóc gọi họ thế nào thì họ cũng không thèm để ý đến cậu. Giấc mơ thứ hai là anh cùng cô triền miên đến chết. Con người càng sợ mất đi thứ gì lại càng muốn nắm chặt lấy nó.

Nụ cười trên mặt Ninh Thư khựng lại, cô nhướn mày: “Nghiêm Kiều, ghen tuông cũng phải có mức độ, tôi và thầy Phương chỉ là tình đồng nghiệp bình thường, cái này anh cũng muốn can thiệp sao?”

Nghiêm Kiều cau mày, sự u ám và hoang tưởng mà anh cẩn thận che giấu đã bị khơi dậy, anh dùng ngón tay cái vừa nhẹ vừa mạnh vuốt ve môi cô, tay còn lại ôm chặt lấy eo cô.

Ninh Thư nghiêng đầu nhìn xung quanh, may mà chỉ có vài học sinh đang đứng dưới bóng cây cách đó không xa và các em ấy không nhìn thấy bọn họ.

“Buông ra.” Ninh Thư vươn tay nắm lấy tay Nghiêm Kiều, anh như sắt thép vây hãm lấy cô, cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể lay chuyển được anh. Khác hẳn với khi anh ôm cô dưới màn mưa, lúc đó anh thật dịu dàng, còn lần này cô chỉ cảm thấy anh vô lý và ương ngạnh.

Thắt lưng có chút đau, Ninh Thư nhú mày nói: “Nghiêm Kiều, anh làm tôi đau đó.”

Nghiêm Kiều buông tay ra, ánh mắt hung ác lập tức trở lại bình thường, anh lại quay về với bộ dạng gọi đòn của mình: “Vậy tôi khát thì phải làm thế

nào?”

Ninh Thư xoay người lấy ra một chai nước trong thùng carton, vặn mở nắp chai, dứt khoát đổ thẳng lên mặt Nghiêm Kiều: “Uống, uống cho đã đi.”

Sân vận động ngày càng đông người, nhiều học sinh có trận thi đấu buổi chiều bắt đầu đến luyện tập. Ninh Thư liếc nhìn Nghiêm Kiều, thấy mặt anh đỏ bừng đầy giọt nước, tóc tai ướt đầm, cổ áo thể thao cũng ướt, nên trực tiếp đổ nốt chỗ nước còn lại trong chai lên đũng quần anh, rồi mới há giận bước đi.

Khi cô quay lưng lại với anh, mới chạm lên môi, nơi bị ngón tay anh chạm phải, cảm thấy có chút nóng rát.

Cách đó không xa có một học sinh lớp A6 nhìn thấy cô, liền vội vàng chào: “Em chào cô Ninh.”

Vẻ mặt Ninh Thư đã trở lại bình thường, cô bước tới: “Mấy đứa, nếu có thể dùng nhiệt huyết này dồn vào việc học hành, thì thứ hạng trong lớp chắc chắn sẽ tăng lên mấy bậc rồi đó.”

Tạ Thành Thành vừa chạy tại chỗ vừa nói: “Yêu thích thể thao chỉ là một khía cạnh thôi ạ, chủ yếu là do cạnh tranh với lớp A1, sáng nay Đàm Duyệt Nhiên bên lớp họ lại chạy sang chèn ép Trịnh Nam rồi ạ.”

Phương Hãn Vũ vặn nắp chai nước Everest Glacier, ngẩng đầu uống liền một hơi, sau đó lau mồ hôi nói: “Đôi phương là con gái, đánh không đánh được, chửi cũng không chửi được, nên chỉ có thể phân cao thấp trên sân vận động, việc này rất công bằng ạ.”

Mấy người bạn họ bình thường quan hệ với Trịnh Nam rất tốt, ai ai cũng đang sẵn sàng chuẩn bị giúp đỡ chiến thắng về cho Trịnh Nam.

Rất nhanh, trận thi đấu buổi chiều đã bắt đầu, rất nhiều môn thi quyết định diễn ra trong buổi chiều, nên không khí càng náo nhiệt hơn buổi sáng. Khi tất cả môn thi đấu của học sinh kết thúc, điểm số và xếp hạng đều đã có, sau khi cộng tổng thành tích lại, một viễn cảnh mà Ninh Thư không muốn thấy nhất đã xảy ra, lớp A6 và A1 có điểm số bình quân ngang nhau. Điều này có nghĩa là cách giải quyết cuối cùng phụ thuộc vào cô và Tần Nguyệt Hương. Tần Nguyệt Hương ngồi trên khán đài của lớp A1 với đôi mắt đầy sát khí nhìn Ninh Thư. Cả hai đã đăng ký môn thi đấu giống nhau, chạy 200m, ném bóng sắt và nhảy xa.

Trong mỗi mùa đại hội thể thao, giáo viên thường thi đấu với tinh thần tương đối thoải mái, bản thân giáo viên cũng chẳng ham hố cạnh tranh, cứ mười người tham gia thì có đến tám người bị lãnh đạo ấn đầu bắt đăng ký, tùy ý đăng ký chạy nhảy gì cũng được, miễn là hoàn thành nhiệm vụ.

Hạnh phúc nhất chính là học sinh, bởi vì bọn họ có thể được chứng kiến sự “xấu xí” của những thầy cô giáo mà thường ngày vẫn “Hành” bọn họ như chó trên lớp, sau đó dùng những tấm hình chụp trộm những khoảnh khắc đó của thầy cô lại, sáng chế ra một biểu tượng cảm xúc để diễn tả niềm vui sướng của họ, thì biểu tượng đó có thể thịnh hành trong suốt một năm liền và đến đại hội thể thao sang năm lại sáng chế ra cái mới.

Cô giáo Quách ngồi ở vị trí của lớp A6, quay đầu nói với học sinh bên cạnh: “Lát nữa chỉ cần các em không lấy điện thoại ra chụp trộm cô, thì tuần sau cô sẽ không giao bài tập về nhà nữa, thế nào?”

Học sinh đồng thời hô to: “Yeah!”

Lớp trưởng dẫn đầu cả đám háo hức nhìn Ninh Thu.

Ninh Thu: “Không giao bài về nhà? Đừng có mơ.” Trong mắt cô, học hành là trên hết.

“Cũng đừng nghĩ tới việc chụp lén cô, để làm biểu tượng cảm xúc, có thấy chủ nhiệm Đào đang cầm ống nhòm ở đằng kia không? Chỉ cần mấy đứa lọt vào lưới là bị tịch thu điện thoại ngay.”

Chủ nhiệm Đào đang cầm trên tay chiếc ống nhòm và một chiếc túi nilon màu đen, trong đó tất cả đều là điện thoại di động bị tịch thu. Hôm nay, ông ta mặc một bộ đồ thể thao màu đỏ, có sọc trắng, nhìn từ xa có vẻ rất dễ hòa nhập vào sân chơi, nhưng vô hình chung đó là bộ đồ chiến đấu đã được ông ta lựa chọn kỹ càng. Rất nhiều lần ông ta đứng sau lưng những học sinh vi phạm nội quy mà chúng không hề phát hiện ra.

Buổi chiều, hiệu trưởng cũng thay một bộ đồ thể thao và đang khởi động bên cạnh đường chạy, đích thân trưởng đoàn thể thao đứng bên hướng dẫn. Hiệu trưởng và vợ đã chiến tranh lạnh cả tuần nay. Nên chủ nhiệm Đào đã sớm nhắc nhở mọi người, phải nhường nhịn “Ông cụ” này một chút, đừng chố tranh giành với hiệu trưởng làm gì. Phần thưởng lớn nhất của tập thể giáo viên là một bông hồng dát vàng, cũng cho chính giáo viên phụ trách đặt làm theo báo mạng, đến khi đó hiệu trưởng đoạt giải sẽ cầm bông hồng về tặng cho vợ, nhất định sẽ rất cảm động. Mà vợ hiệu trưởng sẽ không giận ông nữa.

Ninh Thu nhìn lướt qua bên bàn giải thưởng một cái, cảm thấy bông hoa đó rất quê, chất liệu nhựa xấu xí, thật ra phụ nữ sẽ không thích loại hoa này, thà rằng làm một bó hoa tươi còn hơn. Không ít giáo viên nữ đang âm thầm bĩu môi, thầy giáo phụ trách chuẩn bị giải thưởng chắc chắn là một người

đàn ông độc thân và chưa từng có bạn gái.

Nghiêm Kiều đứng bên đường chạy liếc nhìn Ninh Thư, anh lại khiến cô tức giận, cô đã phớt lờ anh cả buổi chiều nay rồi.

Chủ nhiệm Đào thấy Nghiêm Kiều đang nhìn chăm chăm vào giải thưởng, liền vội vàng đi tới, kéo Nghiêm Kiều sang một bên, chỉ lên sân khấu:

“Người kia là ai?”

Nghiêm Kiều: “Cô giáo Ninh.”

Chủ nhiệm Đào: “...”

Giữa sân khấu và vị trí ngồi của lớp A6 cách nhau cả chục mét, ông ta chẳng thể chỉ lệch hướng được, cái người này mở miệng ra là cô giáo Ninh, trong mắt anh chỉ có mình cô giáo Ninh.

Chủ nhiệm Đào bắt lặc nói: “Tôi đang nói người đứng trên bục diễn thuyết.”

Nghiêm Kiều nhàn nhạt ồ một tiếng: “Là phu nhân hiệu trưởng.”

Anh khựng lại một chút rồi hỏi: “Có phải lấy được bông hoa đó tặng cô ấy, thì cô ấy sẽ không tức giận nữa không?”

Chủ nhiệm Đào gật đầu: “Biết phải làm gì rồi chứ?”

Nghiêm Kiều: “Biết rồi.”

Cuộc thi bắt đầu, “Bằng” một tiếng súng vang lên, các giáo viên nam khác dường như đã được ấn sẵn nút quay chậm, họ đều đồng loạt di chuyển như một con rùa. Để giúp hiệu trưởng làm lành với vợ, vì bảo toàn bát cơm của mình hướng tới đỉnh cao của cuộc sống khi được thăng chức và tăng lương, không một ai dám chạy trước hiệu trưởng cả. Chủ nhiệm Đào đứng bên ngoài đường chạy, vô cùng hài lòng với cảnh tượng này. Nhưng trong nháy mắt, lại nhìn thấy một bóng người màu trắng, “Vèo” một tiếng, lao qua như mũi tên bắn ra khỏi dây cung...

-----oOo-----

Chương 31: Mất kiểm soát.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thư ngồi trên khán đài, vẻ mặt sững sờ nhìn xuống đường chạy 200 mét, Nghiêm Kiều đã bỏ xa hiệu trưởng tới 150 mét.

Tạ Thành Thành kích động giơ hai tay lên hú hét: “Đù đù đù, không hổ là

người đàn ông mà tôi sùng bái, đúng là ngẫu chết đi được.”

Trong lớp có rất nhiều nam sinh thích Nghiêm Kiều, lúc này ai nấy đều đang hò reo, nhảy múa cổ vũ.

Ninh Thư nhìn những đứa trẻ ngốc nghếch này, nếu cô nhớ không lầm thì Nghiêm Kiều mới vào làm chưa được ba tháng, còn chưa qua thời gian thử việc, sau khi trận thi đấu này kết thúc anh có thể về luôn văn phòng, đóng gói đồ đạc của mình rồi biến đi là vừa. Đương nhiên, đây chỉ là nói đùa, hiệu trưởng là một lãnh đạo tốt, không phải kiểu người hay bắt nạt người khác. Nhưng hiệu trưởng cũng là người thù dai, nhất định sẽ ghim Nghiêm Kiều trong “Sổ Nam Tào” của mình, sau này đến tám mươi phần trăm sẽ không đứng về phía anh nữa. Ninh Thư quay đầu nhìn lên sân khấu, phu nhân hiệu trưởng đang quan sát cuộc thi chạy, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, rõ ràng chồng bà gửi tin nhắn về nói rằng bà nhất định phải tới, vì muốn dành cho bà một bất ngờ nho nhỏ. Vợ hiệu trưởng nhìn trưởng đoàn thể thao và các giáo viên nam khác đang chạy phía sau hiệu trưởng, chột hiệu bất ngờ mà hiệu trưởng dành cho bà là gì. Bà ấy liếc nhìn giải thưởng trên bục, một bông hồng đỏ bằng nhựa mạ vàng lãng mạn. Lại nhìn đến thầy giáo Thể dục mới chạy lên phía trước, cảm thấy anh thật dễ thương và giỏi giang, để bà ấy không bị tra tấn bằng bông hồng nhựa kia ở nơi đông người. Đồng thời, cũng cảm thông cho cô gái nào sắp phải nhận bông hồng vàng đỏ thắm này.

Kết quả cuối cùng không nằm ngoài dự đoán, Nghiêm Kiều đã giành được giải thưởng lớn nhất do chính tay hiệu trưởng trao tặng. Khi hiệu trưởng lên trao giải, vẻ mặt rất không cam tâm, vì không giành được hoa tặng vợ, liệu bà ấy có bỏ qua cho mình hay không. Không ngờ, ngay khi vừa bước xuống sân khấu, ông ta đã nhận được chai nước khoáng do vợ mình đưa, đó chính là sự hòa giải trong âm thầm.

Hai người xảy ra mâu thuẫn vì bất đồng quan điểm trong việc “Hóng chuyện”, phu nhân hiệu trưởng: “Ăn oán cũ không nhắc lại nữa, cảm ơn vì đã cung cấp ‘Tư liệu sống’ mới để xem.”

Khi phu nhân hiệu trưởng nói, bà ấy không ngừng nhìn về phía Nghiêm Kiều, người vừa giành được giải thưởng, không chỉ bà ấy mà tất cả ánh mắt mọi người có mặt lúc này đều hướng về phía đó. Bọn họ đều đang sôi nổi suy đoán xem người mà anh muốn dành tặng đóa hoa tượng trưng cho đấu tranh và tình yêu này là ai.

Mấy giáo viên nữ trẻ tuổi trên khán đài đang ngẩn ngơ mong đợi, ai mà không muốn có được cảm giác yêu đương ngọt ngào chọt ập xuống đầu cơ chứ? Hoa tuy không đẹp nhưng lấy tinh thần lãng mạn làm chủ chốt vậy. Tần Nguyệt Hương thậm chí còn mượn phấn của Đàm Duyệt Nhiên, sau đó quay đầu đi dặm dặm dặm, không có son môi đánh cẩn cẩn lên môi mình, như vậy thoạt nhìn sẽ thấy đỏ hơn một chút.

Nghiêm Kiều cầm bông hoa hồng mạ vàng, nhìn về phía khán đài của lớp A6, nhưng không thấy bóng dáng Ninh Thư đâu. Rõ ràng anh vừa nhìn thấy cô lặng lẽ nhìn theo anh, cổ vũ cho anh. Con mắt thẩm mỹ của anh thực sự không cho phép anh tranh giành một bông hoa xấu xí như vậy, nhưng cô đã nhìn chăm chăm vào nó không ngừng, chứng tỏ rằng cô rất thích nó. Chỉ cần là thứ cô thích, thì nó sẽ trở thành đẹp nhất.

Ninh Thư ngồi xồm trên mặt đất, dùng ghế và các học sinh trong lớp làm lá chắn, không để Nghiêm Kiều nhìn thấy mình. Bông hồng kia có xấu hay không lúc này không quan trọng nữa rồi, mà việc xuất hiện nổi bật trước đám đông hết lần này đến lần khác không phải là tính cách của cô.

Dường như Nghiêm Kiều không nhìn thấy cô, nên quay người đi chỗ khác, Ninh Thư thở phào một hơi nhẹ nhõm, không ai biết anh định tặng nó cho cô, thật là tốt biết mấy, trong thời khắc này khiêm tốn mà sống mới là tốt nhất. Kết quả là cô còn chưa buông ra hơi thở, bỗng nhiên nghe thấy tên mình được xướng trên đài phát thanh: “Mời cô giáo Ninh của lớp 12A6 xuống bục phát biểu, có người cần tìm.”

“Mời cô giáo Ninh của lớp 12A6 xuống bục phát biểu, có người cần tìm.”
“Mời cô giáo Ninh của lớp 12A6 xuống bục phát biểu, có người cần tìm.”

.....

Cả trường bắt đầu nhao nhao tìm cô giáo Ninh của lớp 12A6.

Ninh Thư định cởi áo khoác thể thao ra, trèo lên đầu bỏ chạy, nhưng lại bị học sinh của lớp phản bội, có người hét to: “Cô Ninh ở đây.”

Giọng nói là của Nghiêm Lễ, thường ngày cô đối xử với cậu tốt như vậy, thế mà vào thời khắc máu chốt cậu lại dám phản bội cô. Ninh Thư không trốn được nữa, đành giả bộ là mình đi vệ sinh vừa mới quay lại. Cô đứng dậy khỏi mặt đất, đá đá vào đôi chân tê dại của mình rồi bước xuống sân khấu dưới ánh nhìn của tất cả mọi người.

Nghiêm Kiều đưa bông hồng trên tay cho Ninh Thư, nói với giọng chỉ hai người nghe thấy: “Đừng giận nữa nhé.”

“Sau này tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

Ninh Thư không nhận, nghiêng đầu nhìn sang một bên: “Thế nữa là thế nào?”

Nghiêm Kiều: “Không ghen tuông khắp nơi, không vô cớ gây sự.”

Những người trên khán đài không thể nghe thấy hai người họ đang nói gì, chỉ có thể nhìn thấy anh và cô đang thì thầm với nhau, việc này đã dành rất nhiều đất cho đủ kiểu tưởng tượng phong phú. Các học sinh bắt đầu la hét, như ma kêu quỷ gào.

Hiệu trưởng lại mở một gói hạt dưa, bóc vài hạt dưa cho vợ mình: “Tôi cảm thấy thầy Nghiêm không ổn.” Ông ấy đã quyết định chuyển hướng sang thầy Phương rồi.

Phụ nhân hiệu trưởng nhận lấy hạt dưa: “Đàn ông thì hiểu gì về đàn ông cơ chứ, chỉ có phụ nữ chúng tôi mới có thể hiểu, thầy Nghiêm mới là người hợp với cô giáo Ninh nhất.”

Hiệu trưởng không đồng ý: “Rõ ràng là điều kiện của thầy Phương tốt hơn nhiều, có nhà lầu xe hơi, còn là giáo viên biên chế.”

Phụ nhân hiệu trưởng: “Thầy phương có đẹp trai bằng thầy Nghiêm không, đáng người có đẹp bằng thầy Nghiêm không, quan trọng nhất là có một lòng một dạ với cô giáo Ninh như vậy không?”

Hiệu trưởng: “Thầy Phương cũng rất ưa nhìn, cao hơn mét tám, còn thường xuyên tập luyện.”

Vợ hiệu trưởng cười lạnh một tiếng: “Haha.”

Hiệu trưởng có chút sững sờ trước mặt vợ: “Hơn một mét tám... Tuy không cao bằng thầy Nghiêm, nhưng...” Thôi bỏ đi, không nói nữa, chiến tranh lạnh chẳng dễ gì mới kết thúc.

Ninh Thư bước tới bên cạnh sân khấu, khó khăn bước lên bậc thang, vì muốn xuống dưới nhanh một chút, cũng không muốn làm Nghiêm Kiều mất mặt, nên cô nhận lấy bông hồng trên tay anh rồi quay người rời đi. Khán giả lại bắt đầu xôn xao, có người còn dám dờ dờ mờ ám, bảo họ hôn nhau giữa thanh thiên bạch nhật, trong một môi trường trang nghiêm, thanh tịnh như khuôn viên nhà trường này.

“Hôn đi!”

“Hôn đi!”

.....

Ninh Thư dùng bông hoa che khuôn mặt đỏ ửng của mình, vội vàng bỏ

chạy. Nghiêm Kiều vẫy tay về phía khán giả, tỏ ý chấp nhận lời chúc tốt đẹp nhất này của mọi người, rồi đi theo Ninh Thư xuống dưới. Phía sau sân khấu có một tấm vách ngăn rất lớn, Ninh Thư đang định đi vòng qua đó, đột nhiên cổ tay bị kéo mạnh, kéo cả người cô ra sau tấm vách ngăn đó. Vách ngăn được nối liền với sân khấu, tạo ra một không gian nhỏ riêng tư.

Nghiêm Kiều nắm chặt cổ tay Ninh Thư đề cô lên vách ngăn, trầm mặc nhìn xuống cô không lên tiếng, anh hơi khom lưng, cúi đầu nhẹ nhàng dùng trán mình xoa xoa lên trán Ninh Thư.

Ninh Thư dán người lên tấm vách ngăn phía sau, bị hơi thở của người đàn ông khiến cho bỏng rát, cô nghiêng đầu, đề thấp giọng nói: “Chỗ này đâu đâu cũng có người, anh làm cái gì thế?”

Nghiêm Kiều không trả lời, tiếp tục xoa trán cô, như một chú cún con bị thương, một lúc lâu sau, anh mới nhỏ giọng nói: “Đừng giận tôi nữa, được không?”

Ninh Thư: “Rốt cuộc là mấy ngày nay anh bị sao thế?”

Bất thường đeo bám, bất thường trêu chọc, khiến người ta bực bội nhưng lại giận không nổi.

Cô hỏi: “Liên quan tới sinh nhật của Lễ Lễ phải không?”

Nghiêm Kiều không nói lời nào, anh chưa bao giờ nói với Ninh Thư rằng Lễ Lễ và mẹ anh sinh nhật vào cùng một ngày. Vào thời điểm này trong năm anh sẽ đều hơi bất thường, anh thường xuyên im lặng trong vài ngày liền, không ra khỏi nhà, tự nhốt mình trong phòng tối và nhìn ngắm bức chân dung gia đình rất lâu. Sau này, anh không tự nhốt mình lại như vậy nữa, vì lo Nghiêm Lễ sợ hãi không dám bám lấy anh nữa.

Có lúc cậu lại bám theo Triệu Vũ Kiệt, lúc thì lại bám theo La Minh. Thậm chí Triệu Vũ Kiệt ra ngoài hẹn hò với bạn gái, cậu cũng đi theo anh ta, suýt chút nữa bị người phụ nữ kia coi là tình địch.

Tiếng ồn ào trong sân vận động vẫn chưa lắng xuống, có nhiều người đang hô to: “Hôn cô ấy, hôn cô ấy!”

“Thầy Nghiêm, cố lên!”

Nghiêm Kiều nhìn xuống đôi môi căng mọng, như anh đào chín đỏ của cô mà anh hằng mơ ước, thềm tới mức muốn chảy nước miếng. Yết hầu anh khẽ cuộn, hơi thở hai người giao nhau, quần quanh, anh áp người xuống.

Ninh Thư cảm nhận được Nghiêm Kiều muốn hôn cô, liền vươn tay đẩy anh ra: “Anh tỉnh táo lại đi, đừng nghe theo lời bọn họ.”

Giọng người đàn ông khô khốc và trầm thấp: “Tôi rất tỉnh táo.”

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều, sắp xếp câu từ: “Tôi thừa nhận, tôi có ấn tượng tốt về anh.”

“Nhưng loại tình cảm này chỉ dừng lại ở việc tình nguyện bầu bạn cùng nhau, chứ chưa đến mức có thể yêu đương qua lại, hiểu không?”

Nghiêm Kiều lùi lại nửa bước, lúc này Ninh Thư mới cảm thấy nhịp thở của mình đều đặn hơn.

Nghiêm Kiều: “Không hiểu.”

Ninh Thư: “...”

Hôm nay không thể tiếp tục nói chuyện này nữa rồi.

“Ngày tháng sau này còn dài.” Cô ngược nhìn anh: “Nghiêm Kiều, cho tôi chút thời gian.”

Nghiêm Kiều nhướn mày, đè xuống tính chiếm hữu mạnh mẽ đối với cô: “Được.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “VẬY chúng ta thỏa thuận rõ ràng, anh không được can thiệp vào các mối quan hệ bình thường của tôi với những người đàn ông khác, đừng có ghen tuông lung tung.”

Nghiêm Kiều: “Được, ngoại trừ Phương Danh Nhã.”

Ninh Thư: “Anh nhìn xem, lại ghen tuông vớ vẩn rồi.”

Nghiêm Kiều im lặng một lúc, đôi mắt chột mờ đi, anh rũ mi nhìn Ninh Thư, giọng nói mang theo một tia buồn bã khó nhận ra: “Trước đây, có phải em đã viết thư tình cho anh ta không?”

Anh chưa từng gây sự vô cớ, Phương Danh Nhã là mối đe dọa thực sự.

Sắc mặt Ninh Thư thay đổi: “Anh điều tra tôi.”

Trước đây, cô đã viết thư tình cho Phương Danh Nhã, khi đó cô mới vào làm ở trường cấp ba số 1, ba mẹ thúc giục cô chuyện tìm người yêu, muốn cô tìm được một đối tượng có điều kiện khá, lại tốt tính. Sau đó, Phương Danh Nhã có bạn gái và bức thư tình của Ninh Thư cũng theo đó chìm xuống biển. Cô không có nhiều tình cảm với Phương Danh Nhã, chỉ cảm thấy con người anh ta như vậy, cộng với điều kiện của anh ta, rất thích hợp để kết hôn sống qua ngày. Vốn dĩ cô hoàn toàn có thể giải thích cho Nghiêm Kiều. Nhưng cô đang phát cáu vì thái độ của anh lúc này, điều cô không thích nhất chính là bị người khác theo dõi chuyện riêng tư và quá

khứ của mình khi không được sự đồng ý. Cô có những bí mật không muốn để ai biết, mặc dù bức thư tình đó là một trong những bí mật không đáng phải giấu giếm, nhưng cô không thích cảm giác bị phơi bày trực diện, thậm chí còn cảm thấy chán ghét và sợ hãi.

“Xin mời các vận động viên nữ của tổ giáo viên tham gia đường chạy nước rút 200 mét vào vị trí chuẩn bị, xin mời các vận động viên nữ của tổ giáo viên tham gia đường chạy nước rút 200 mét vào vị trí chuẩn bị...”

Khi tiếng loa phát thanh ồ ào vang lên, Ninh Thu lướt qua người Nghiêm Kiều mà không thèm nhìn anh lấy một cái.

Đi được vài bước cô đột nhiên dừng lại, dùng giọng điệu xa lạ mà anh chưa từng nghe thấy: “Nghiêm Kiều, tôi không thích anh như vậy.”

Tiếng loa phát thanh lại thúc giục, Ninh Thu điều chỉnh lại tâm trạng rồi chạy đi.

Nghiêm Kiều bước ra khỏi vách ngăn, đứng đó nhìn Ninh Thu, đột nhiên cảm thấy bóng lưng cô xa dần, dường như anh không thể nào đuổi kịp cô, cho dù có chạy nhanh đến đâu. Đúng như vậy, anh đã tháo cặp kính gọng đen của cô xuống, vừa đưa cô đi chọn áo ngực vừa vịn với cô, nhưng vẫn không thể bắt được cô. Cô vốn không hoàn toàn tin tưởng và dựa dẫm vào anh, giữa họ có một dòng sông nhỏ vô hình, anh đứng bên này sông, còn cô đứng bên kia sông, bên dưới nước sông chảy xiết, chỉ có thể nhìn thấy mặt sông nhưng không thể thấy đáy.

Anh bước đến lan can hàng ghế khán giả, nhìn cô chạy về phía vạch xuất phát của đường đua 200 mét. Khi tiếng súng vang lên, cô lập tức lao về phía trước, trong tám người tham gia, cô đang xếp thứ năm và Tần Nguyệt Hương xếp thứ ba, khi gần về tới đích, cô bắt đầu tăng tốc vượt lên, sau đó chạm vạch đích cùng với Tần Nguyệt Hương. Xem ra cô rất mệt, chạy xong hai học sinh nữ phải tới đỡ, nhưng vẫn không chịu nghỉ ngơi mà đi luôn đến gặp trọng tài để kiểm tra kết quả. Sau đó liền bật cười. Ánh hoàng hôn và nắng chiều cũng thua kém cô vào phần.

Ninh Thu mừng đến mức suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, cô nhanh hơn Tần Nguyệt Hương 0.1 giây và kiếm được một điểm cho lớp, hiện tại lớp A6 nhiều hơn lớp A1 một điểm.

Thực ra vốn dĩ cô chạy có nhiều sai sót, chẳng dám ôm nhiều hy vọng, nhưng Tạ Thành Thành đã đưa ra một gợi ý rất hay, trước khi thi đấu cậu chạy tới chỗ cô nói rằng, bài tập Ngũ văn của cậu mất rồi, một chữ cũng

chưa làm, sáng hôm nay còn tới muộn, sau đó lại trèo tường vào trường. Nói xong, Tạ Thành Thành liền bỏ chạy, Ninh Thư bắt đầu đuổi theo, cũng như mọi ngày, như thể chim bay chó chạy. Bằng cách này, tiềm năng của Ninh Thư đã được kích thích hoàn toàn, nên mới giành chiến thắng trước Tần Nguyệt Hương.

Triết lý giáo dục của Tần Nguyệt Hương khác hoàn toàn với Ninh Thư, cô ta rất vui vẻ hòa nhập với học sinh, luôn mắt nhắm mắt mở với học sinh đi học muộn, cơ bản là chẳng bao giờ có chuyện thầy trò sống chết đuổi theo nhau.

Ninh Thư uống một ngụm nước, sau đó quay đầu nói với Tần Nguyệt Hương: “Đa tạ.”

Tần Nguyệt Hương trợn tròn mắt: “Đừng quá tự cao, còn hai môn thi đấu nữa kia.”

Đàm Duyệt Nhiên đứng bên cạnh Tần Nguyệt Hương, nâng cằm nhìn mọi người: “Đúng thế, ai thắng ai thua vẫn chưa nói trước được đâu.”

Ninh Thư không quan tâm đến Đàm Duyệt Nhiên, dù sao thì cô bé cũng không phải là học sinh lớp cô, cũng chẳng tới lượt cô phải dạy dỗ cách tôn trọng người khác cho cô nhóc.

Môn thi đấu tiếp theo là nhảy xa. Có vài giáo viên nữ đi tới bên hồ cát, Tần Nguyệt Hương đứng trước mặt Ninh Thư, ra hiệu với cô: “Chân cô không dài bằng chân tôi.”

Ninh Thư đương nhiên không phục: “Chị gái, chị một mét bảy mươi, còn em một mét sáu mươi tám.”

Tần Nguyệt Hương: “Ồ, vậy hóa ra là do dáng người cô lùn.”

Ninh Thư: “Đây gọi là nhỏ nhắn, xinh xắn đáng yêu, hiểu chưa?”

Trọng tài thấy vậy liền thổi còi: “Hai cô giáo, đừng cãi cọ nữa, sắp bắt đầu thi đấu rồi.”

Tần Nguyệt Hương xếp hạng hai, giúp lớp A1 giành được hai điểm, Ninh Thư xếp hạng bảy, không ghi được điểm.

Tổng kết lại, lớp A1 tạm thời dẫn trước lớp A6 một điểm. Chỉ còn lại môn thi ném bóng sắt cuối cùng, thắng bại sẽ được phân định tại đây. Rất may là môn ném bóng sắt chưa thi đấu ngay lập tức, sau môn thi nhảy cao và ném lao mới đến ném bóng sắt. Để giảm bớt căng thẳng, Ninh Thư đứng chạy tại chỗ. Còn Tần Nguyệt Hương thì tập luyện ném bóng thêm. Cả hai không đấu khẩu với nhau nữa, vì đang vô cùng hồi hộp, tiếp theo chính là ván đấu

quyết định thắng thua của họ.

Các học sinh của lớp A1 và A6 cũng không thể ngồi yên, cả đám túm tụm âm ỉ cả lên. Khi cuộc thi bắt đầu, Ninh Thư nhặt trái bóng sắt dưới đất lên và dồn lực ném về phía trước. Đối với những cú ném bóng thì tư thế và trọng tâm rất quan trọng, dù bạn có khỏe đến đâu mà đứng sai tư thế thì công sức bỏ ra cũng chỉ thu lại được một nửa. Ninh Thư không có nhiều sức, nhưng tư thế của cô rất chuẩn, vì trước đó Nghiêm Kiều đã dạy cô. Chung cuộc, Ninh Thư giành vị trí thứ hai, còn Tần Nguyệt Hương về thứ tư. Lớp A6 có thêm hai điểm và tổng thành tích cao hơn lớp A1 một điểm, chiến thắng.

Tạ Thành Thành ủy viên thể thao của lớp A6 lúc này trông không khác gì con công đang cong đuôi khoe mẽ, cậu đem theo mấy người tới lớp A1, mặt gằn như song song với trời: “Theo thỏa thuận cá cược, xin mời bạn Đàm Duyệt Nhiên nói lời xin lỗi với bạn Trịnh Nam của lớp chúng tôi.”

Bề ngoài thì có vẻ như đây chỉ là mâu thuẫn giữa Trịnh Nam và Đàm Duyệt Nhiên, nhưng thực ra sự bất hòa của hai lớp đã tồn tại từ lâu. Thành tích học tập của lớp A1 lúc nào cũng tốt nhất khối, không khí trong lớp cũng rất sôi động, còn lớp A6 thì thành tích lúc nào cũng thấp nhất, nên thường xuyên bị lớp A1 cười nhạo. Lớp A6 cảm thấy mấy người bên lớp A1 quá kiêu ngạo và coi thường người khác, nên thường tới lớp A1 gây sự đánh nhau không ít lần. Sự cố của Trịnh Nam và Đàm Duyệt Nhiên chỉ là một liều thuốc dẫn mà thôi.

Ủy viên thể thao của lớp A1 là học sinh đã tham gia chạy cự ly 100 mét cùng Nghiêm Lễ, cậu là một người theo đạo Phật và không thích xen vào những tranh chấp kiểu này, cho rằng các bạn của lớp A1 coi thường lớp A6 là không đúng và học sinh lớp A6 đánh nhau với lớp A1 cũng hoàn toàn sai, cả hai đều có lỗi. Tuy nhiên, vì lớp A1 đã thua, theo như thỏa thuận trước đó, xin lỗi là việc đương nhiên.

Ủy viên thể thao lớp A1 nói với Đàm Duyệt Nhiên: “Cậu xin lỗi Trịnh Nam đi.”

Cô nhóc Đàm Duyệt Nhiên trời sinh đã kiêu căng, từ nhỏ luôn là cô công chúa của gia đình, thành thạo tất cả các kỹ năng như Piano, cờ vua, thư pháp và hội họa, cũng là một người rất xinh đẹp, điểm số luôn xếp top 10 trong lớp, tóm lại là một cô gái vượt trội. Lúc này lại bị rất nhiều ánh mắt đổ dồn lên người, thông thường cô chỉ được chú ý đến nhiều như vậy khi

lên sân khấu nhận giải thưởng hoặc trong cuộc thi tài năng nào đó, trước giờ chưa từng vì xin lỗi ai mà nhận được chú ý. Đặc biệt lúc này còn đang đứng trước người trong mộng của mình. Đàm Duyệt Nhiên đỏ bừng mặt, cố gắng hé miệng rất nhiều lần, nhưng vẫn làm không được. Mọi người xung quanh bắt đầu thúc giục, một số bạn của lớp A6 còn lấy điện thoại ra quay video, nếu chuyện này mà lan rộng ra thì sau này cô nhóc làm gì còn chỗ đứng trong trường nữa chứ.

Cô gái cúi đầu, nước mắt rơi lã chã, khóc như hoa lê gặp bão. Học sinh lớp A1 tức giận, bắt đầu mắng mỏ lớp A6: “Cả đám người bắt nạt một cô gái thì có bản lĩnh gì chứ?”

“Có giỏi thì đánh nhau đi, sau giờ tự học buổi tối ở công sau, có dám tới không?”

Điều khó chịu nhất của những đứa trẻ mười bảy, mười tám tuổi chính là bị khích tướng, chuyện nhỏ cũng có thể lên men thành chuyện to, một học sinh nam nóng tính của lớp A6 đã bắt đầu xắn tay áo lên: “Được, sau giờ tự học đứa nào không tới thì làm cháu tao!”

Ninh Thư thấy tình hình phát triển theo hướng không đúng, liền vội vàng chặn ngang, sắc mặt trầm xuống: “Àm ỹ cái gì, nếu không sợ bị trừ điểm thì đánh nhau luôn đi.”

Học sinh lớp A1 cảm thấy lớp A6 khinh người quá đáng. Còn lớp A6 lại cảm thấy bọn họ hoàn toàn đang chịu thiệt thòi, vốn dĩ đã giành chiến thắng, tất nhiên họ sẽ nhận được lời xin lỗi, tại sao lại biến thành cả đám người bắt nạt một cô gái rồi? Ninh Thư đã chứng kiến học sinh của lớp mình tập luyện chăm chỉ thế nào cho đại hội thể thao lần này, các em ấy đã nỗ lực rất nhiều, họ đáng được khen thưởng. Chuyện này cũng không thể cứ thế để yên, đừng nói đến học sinh trong lớp, ngay cả bản thân cô cũng chẳng thể nuốt trôi cục tức này. Nhưng đánh nhau là điều không thể, quyền lợi bắt buộc phải được bảo vệ thông qua các biện pháp hòa bình, Ninh Thư lấy ra bức “Chiến thư” đã ký trước đó rồi đưa cho Tần Nguyệt Hương: “Giấy trắng mực đen, nhìn cho rõ, bên nào thua cuộc thì nhất định phải xin lỗi.”

Tần Nguyệt Hương nhìn chữ ký của mình trên bức chiến thư đó, có muốn tránh cũng không tránh được.

Bản thân cô ta vốn dĩ cũng không có ý định né tránh: “Thế này đi, tôi xin lỗi thay Đàm Duyệt Nhiên.”

Đàm Duyệt Nhiên không ngờ rằng Tần Nguyệt Hương lại làm vậy, hai mắt đỏ hoe, kéo tay áo Tần Nguyệt Hương nức nở khóc: “Cô Tần, để em làm việc đó ạ.”

Ninh Thư kéo Trịnh Nam lên phía trước: “Trịnh Nam em nói đi, em chấp nhận lời xin lỗi của ai?”

Tất cả học sinh trong lớp A6 đều rất phấn khích, lúc này cảm xúc của họ đã được đưa lên đỉnh điểm cũng bởi vì những xung đột đã tích lũy từ lâu giữa hai lớp. Chỉ có Trịnh Nam, vẻ mặt cùng ngữ điệu của cậu lại hoàn toàn thản nhiên: “Thế nào cũng được ạ, em không quan tâm.”

Dù sao thì cậu cũng chỉ là công cụ của bọn họ, từ việc chịu trách nhiệm tiêu tiền cho đến người dẫn đầu các cuộc xung đột.

Tần Nguyệt Hương bảo vệ Đàm Duyệt Nhiên ở phía sau lưng mình: “Vậy thì để tôi.”

Đàm Duyệt Nhiên lau nước mắt: “Cô Tần, tại sao cô phải xin lỗi loại người như bọn họ.”

Học sinh lớp A6 lại bắt đầu bắt bình: “Ăn nói cho đàng hoàng, loại người như chúng tôi là loại người thế nào?”

Mắt thấy lại sắp sửa đánh nhau đến nơi: “Đừng có làm ồn nữa, tôi xin lỗi.”

Tần Nguyệt Hương ủ rũ một hồi, sau đó đi tới trước mặt Trịnh Nam: “Em Trịnh Nam...”

Ba từ “cô xin lỗi” còn chưa ra đến miệng, thì loa phát thanh lại vang lên tiếng thông báo: “Lớp 12A1 bị trừ hai điểm vệ sinh.”

Tất cả học sinh của lớp A1 như muốn nổ tung: “Không thể nào!”

“Vừa rồi trước khi đi bọn em đã dọn dẹp một lượt rồi, đừng nói là rác, đến vỏ hạt dưa cũng không có.”

“Chắc chắn là do mấy người bên lớp A6, cố ý ném rác sang lớp mình vì muốn lớp mình bị trừ điểm.”

“Đê tiện!”

Lớp A6 đương nhiên là không thể chấp nhận: “Lớp chúng tôi đã thắng rồi, cần gì phải vứt rác sang lớp mấy người?”

“Công tác vệ sinh của lớp mình không tốt, lại còn đổ lên đầu người khác.”

“Dù có bị trừ điểm vệ sinh hay không thì lớp mấy người vẫn thua, Đàm Duyệt Nhiên, xin lỗi đi!”

.....

Ninh Thư nhú mày, tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra. Có đội cờ đỏ đi chấm điểm vệ sinh của các lớp, nói là cờ đỏ toàn khối nhưng lại thành cờ đỏ của lớp A1.

Lớp A1 không những thành tích học tập tốt, mà đến công tác vệ sinh cũng rất chỉn chu, điều này Ninh Thư không thể không thừa nhận. Theo lý mà nói, thì lớp A1 không thể bị trừ điểm vệ sinh, thường ngày bọn họ đều chủ động giữ gìn vệ sinh trong lớp sạch sẽ, không có lý gì vào thời khắc quan trọng này lại lơ là được. Nhưng để cô phải thừa nhận rằng chính lớp A6 hãm hại lớp A1 thì hiển nhiên là không thể, lớp A6 đã thắng rồi, cơ bản là không cần làm vậy. Nếu thực sự có người ném rác sang lớp A1 thì chỉ có thể trong lúc cô và Tần Nguyệt Hương thi ném bóng sắt, lúc đó học sinh hai lớp đều kéo hết xuống dưới nên có người nhân cơ hội đó ra tay. Mục đích của người này là gì, có phải sợ cô sẽ thua Tần Nguyệt Hương trong phần thi ném bóng sắt hay không? Dù sao thì thắng bại cũng phụ thuộc hoàn toàn vào môn thi đấu đó.

Ninh Thư quay đầu lại, thấy Nghiêm Kiều đang đứng cách đó không xa, trong lòng đột nhiên nhói lên. Cô tin anh không phải loại người như vậy, nhưng hai ngày qua dường như anh có chút mất kiểm soát. Cũng giống như việc cô tin rằng anh không phải kiểu người tùy tiện theo dõi chuyện riêng tư của người khác, nhưng anh vẫn làm. Ninh Thư đã đọc rất nhiều truyện ngôn tình trong và ngoài nước, trong sách có nói tình yêu có thể khiến con người ta không còn giống bản thân họ nữa, mất lý trí, khiến đầu óc điên đảo. Cô không phải là người thích tự luyện, nhưng mắt cô cũng chẳng mù, cô biết rằng Nghiêm Kiều thích cô, rất thích cô. Vì vậy, cô nguyện ý thận trọng hơn với tình cảm của mình và với cả anh. Nếu không bắt đầu thì thôi, còn một khi đã bắt đầu thì chính là xác định cả đời.

Vốn dĩ Tần Nguyệt Hương đã định xin lỗi, nhưng vừa nghe thấy thông báo cô ta lập tức cho rằng lớp mình bị học sinh lớp A6 hãm hại.

Tần Nguyệt Hương: “Điểm vệ sinh trừ thì cũng đã trừ rồi, nếu như bị phát hiện cô tình chơi xấu, thì có thể bị hủy kết quả trong đại hội thể thao.”

Có học sinh lớp A6 nói: “Nói không chừng chính là người trong lớp A1 tự ném rác vào lớp mình, để đổ tội gian lận cho lớp chúng tôi, khiến chúng tôi bị hủy kết quả, để giành lấy chiến thắng.”

Đối với học sinh lớp A6 thì đây chính là suy đoán hợp lý nhất: “Đê tiện!”

“Thực sự đáng khinh!”

“Tôi ở tận trên sân khấu cũng nghe thấy tiếng cãi vã của mấy người.” Chủ nhiệm Đào không biết tới từ lúc nào, ông ấy chấp tay sau lưng, sắc mặt hơi trầm xuống: “Hai giáo viên theo tôi vào phòng giám sát.”

-----oOo-----

Chương 32: Hôn.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thu và Tần Nguyệt Hương dẫn theo ủy viên thể thao tương ứng của lớp đi theo chủ nhiệm Đào tới phòng giám sát.

“Cô giáo Ninh, chờ đã.”

Phía sau truyền đến giọng của một học sinh nam, Ninh Thu quay đầu liền thấy Trịnh Nam: “Sao em lại đi theo tới đây?”

Trịnh Nam: “Đừng kiểm tra nữa, là em là ạ.”

Ninh Thu cảm thấy không thể tin được, cô có thể nhìn ra thái độ của Trịnh Nam, mặc dù trung tâm của cuộc chiến là cậu, nhưng cậu chẳng mấy quan tâm tới cuộc thi. Đúng vậy, đối với Trịnh Nam mà nói thì lớp nào thắng lớp nào thua đều không thành vấn đề.

Trịnh Nam lặp lại: “Là em làm ạ.”

Ninh Thu nhìn Trịnh Nam, nghiêm túc nói: “Chuyện này liên quan đến tư cách đạo đức của học sinh, không phải trò đùa.”

Ngay cả khi một số học sinh trong trường thường xuyên đánh nhau, nghỉ học, sa sút thành tích học tập, miễn là có phẩm chất tốt, hòa đồng thì vẫn có thể được các bạn trong lớp yêu quý. Ngược lại, khi một người có tư tưởng đạo đức xấu xa thì dù nhà có nhiều tiền đến mấy, điểm cao tới đâu cũng sẽ bị mọi người gạt sang một bên. Không ai muốn kết bạn với một người như vậy và người đó sẽ bị cả lớp, cả trường cô lập.

Tạ Thành Thành đi tới, kéo cánh tay Trịnh Nam: “Trịnh Nam, cậu đang nói cái gì thế?”

“Không phải thời điểm cô Ninh thi ném bóng sắt, cậu cũng có mặt sao?”

Ninh Thu cau mày, nghiêm nghị nhìn Trịnh Nam: “Em nói thật với cô, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trịnh Nam hẩy tay Tạ Thành Thành ra, vì có chút mất kiên nhẫn nên giọng nói càng lớn hơn: “Đã nói là em làm rồi mà, còn phải kiểm tra cái gì nữa.” Tần Nguyệt Hương vẫn đứng một bên, im lặng không lên tiếng, nếu như bình thường bị người khác ức hiếp thì cô ta chắc chắn đã nhảy dựng lên rồi. Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều nhận ra rằng Trịnh Nam đang thay người khác nhận tội. Suy nghĩ của Ninh Thư và Tần Nguyệt Hương đều giống nhau, hai người đang nghĩ xem người mà Trịnh Nam muốn bảo vệ là ai. Mọi ngày cậu thường chơi thân mới tất cả các bạn trong lớp, nhưng thân nhất vẫn là Ân Bành Hải. Ninh Thư cau mày, nghĩ đến cảnh Ân Bành Hải hy sinh giờ ăn trưa để đến sân vận động giúp cả lớp dọn rác, đây là một cậu bé trung thực và tốt bụng, ai cũng có thể làm ra việc đó, nhưng tuyệt đối không bao giờ là Ân Bành Hải.

Ninh Thư kéo Trịnh Nam sang một bên nói nhỏ: “Có phải em hiểu nhầm gì rồi không?” Hiểu lầm là do Ân Bành Hải làm, nên mới nhận tội thay cho cậu ấy.

Trịnh Nam không lên tiếng, cậu trầm mặc một hồi mới nói: “Cô Ninh, là do em làm ạ, em sẵn sàng chấp nhận bất cứ hình phạt nào.”

Cậu biết rất rõ, khi hai lớp đổ xô ra phía hồ cát, suốt quãng thời gian đó không thấy Ân Bành Hải đâu cả.

Chủ nhiệm Đào bước tới: “Trịnh Nam, việc này không phải chỉ của riêng mình em, mà còn là việc của cả lớp A6, cũng liên quan tới các lớp khác nữa, nhất định phải công bằng, chính trực.”

Trịnh Nam cau mày đi phía sau nhóm người, khi đến phòng giám sát, cậu bước lên phía trước, ngăn mọi người lại: “Thực ra đối với lớp A1, việc này do làm làm cũng chẳng quan trọng gì, chỉ cần là người của lớp A6 là được, em là học sinh của lớp A6, tại sao không thể là em?”

Ninh Thư chưa bao giờ tin rằng, việc này là do học sinh lớp A6 làm, vì vậy cô kiên quyết phải xem bằng được camera giám sát để chứng minh học sinh của mình trong sạch: “Không nhất định là do người của lớp A6 làm.”

Tần Nguyệt Hương có chút tức giận: “Ninh Thư, cô có ý gì đây? Cô muốn ám chỉ việc này là do học sinh lớp tôi làm hay sao? Cô muốn hãm hại lớp tôi vậy à?”

Ninh Thư: “Tôi không có nói vậy.”

Tần Nguyệt Hương xắn xắn ống tay áo: “Cô nói không phải là lớp A6 làm,

chẳng phải muốn ám chỉ là do lớp A1 chúng tôi làm hay sao?”

Ninh Thư thấp hơn Tần Nguyệt Hương mười phân, đương nhiên khí thế kém hơn vài phần, chỉ đành nâng cằm, cao giọng nói: “Thường ngày lớp A1 các cô không vừa mắt cái này, không thuận mắt cái kia, đắc tội bao nhiêu người? Không chừng là lớp nào đó từng bị xúc phạm nên ra tay thay trời hành đạo thì sao?”

Tần Nguyệt Hương: “Bà già Ninh!”

Ninh Thư: “Tần không tước!”

Cả hai đều nâng nặc bảo vệ người của mình, tranh cãi tới mức sắp lao vào đánh nhau. Thấy tình hình không ổn, hai ủy viên thể thao một người kéo Ninh Thư, một người ôm Tần Nguyệt Hương.

Chủ nhiệm Đào phê bình hai người họ: “Nhìn xem, nhìn xem, trước mặt học sinh mà còn vậy, có còn đủ tư cách làm giáo viên nữa không?”

Ninh Thư bị Tạ Thành Thành giữ chặt, hai má đỏ bừng bừng vì tức giận, cô hét lớn: “Giỏi thì lại đây!”

Tần Nguyệt Hương cũng đang bị ủy viên thể thao giữ, lập tức gào lên với Ninh Thư: “Có ngon thì đến đây!”

Khiến cả hành lang sát khí mù mịt.

Hai người đã khó chịu nhau từ lâu, cộng thêm trong lòng đang vô cùng bức tức, nên hoàn toàn không để lời nói của chủ nhiệm Đào lọt vào tai, hôm nay không đánh nhau một trận thì đúng là không thể xong.

Trịnh Nam lập tức hét lên: “Đủ rồi!”

“Ai thắng ai thua có quan trọng đến vậy không?”

Tạ Thành Thành nhìn Trịnh Nam: “Tất nhiên là quan trọng rồi, nếu vậy Đàm Duyệt Nhiên mới chịu xin lỗi cậu.” Trước khi đại hội thể thao diễn ra, trong suốt quá trình luyện tập bọn họ đều đồng lòng lao đến mục tiêu này để phân đấu.

Trịnh Nam liếc xéo Tạ Thành Thành, hai mắt phủ một tầng sương mù, lộ ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt: “Đừng có nói dễ nghe như vậy, mấy cậu tự nguyện chơi với tôi không phải vì tôi thường xuyên mời các cậu đi ăn đi uống sao?”

“Cậu đó, Tạ Thành Thành, lần đó cả đám bu vào bảo tôi mời đi ăn, chẳng phải cậu là người hăng hái nhất sao?”

Ánh sáng trong mắt Tạ Thành Thành chột vụt tắt, từ từ tối sầm lại, cậu không ngờ Trịnh Nam lại luôn nghĩ về bọn cậu như vậy, vậy mà trước giờ cậu vẫn không hề hay biết.

Chàng thiếu niên có đôi mắt quật cường, cho dù bị tổn thương nhưng lại không muốn tin, cậu vẫn ôm một tia hy vọng, nhưng giọng điệu đã trở nên cứng rắn hơn: “Vậy thì Ân Bàn Hải thì sao? Cậu ấy chạy theo cậu cả ngày, lẽ nào cũng chỉ vì ham hố mấy đồng tiền hôi thối đó của cậu?”

Giọng nói của Trịnh Nam cũng trở nên lạnh lùng: “Với cái bộ dạng của cậu ta, ngoài tôi ra còn có ai muốn chơi với cậu ta nữa không?”

“Con mẹ nó.” Tạ Thành Thành xông tới chỗ Trịnh Nam, đám mạnh vào vai cậu: “Lãng phí lòng tốt của người khác!”

Trịnh Nam bị đánh đến phát run, suýt chút nữa đụng phải bức tường phía sau, đến khi đứng vững lại, cậu cũng không có ý định đánh trả. Ninh Thư dùng hết sức lực cố gắng giữ Tạ Thành Thành lại nhưng không được, ủy viên thể thao của lớp A1 cũng chạy tới phụ giúp, ôm chặt eo Tạ Thành Thành không cho cậu đánh người. Ninh Thư nhú mày nhìn Trịnh Nam, hai lớp còn chưa chiến đấu với nhau vậy mà cuộc nội chiến đã xảy ra, lại còn can đối thủ chạy đến can ngăn.

Đúng lúc này, có một người đi ngang qua cửa hành lang, Ninh Thư quay đầu liền nhìn thấy một bóng người mập mạp chạy qua. Là Ân Bàn Hải, tại sao em ấy lại tới đây và đã ở đây bao lâu rồi? Liệu đã nghe thấy tất cả chưa?

Ninh Thư chạy đuổi theo xuống lầu: “Ân Bàn Hải.”

Ân Bàn Hải hơi khựng lại, sau đó tiếp tục chạy về phía trước, nhưng cậu ấy có chút mập mạp nên không thể chạy nhanh, thoáng cái đã bị Ninh Thư ngăn lại: “Ân Bàn Hải, đứng lại.”

Ân Bàn Hải chỉ đành dừng lại, cúi thấp đầu không để người khác nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình: “Cô...Cô Ninh.”

Ninh Thư điều chỉnh lại hô hấp, nhẹ giọng hỏi: “Sao em lại ở cạnh phòng giám sát? Vừa rồi đã nghe thấy những gì?”

Ân Bàn Hải vén tay áo đồng phục lên lau nước mắt: “Không...Không nghe thấy gì ạ.”

Nhìn dáng vẻ cậu ấy, Ninh Thư đại khái cũng có thể đoán ra, chắc hẳn cậu ấy đã nghe thấy những lời cuối cùng mà Trịnh Nam nói.

Ninh Thư vỗ vỗ lên vai Ân Bàn Hải, không biết phải an ủi cậu nhóc thế nào: “Thực ra Trịnh Nam không nghĩ vậy đâu, bạn ấy là miệng xà tâm phật, thật đó.”

Ân Bàn Hải dường như không thể không chế được nữa, cậu ấy ngẩng đầu

lên, mặt đầy nước mắt: “Em...Em biết bản thân mình thế nào, từ...Từ nhỏ đã không có ai muốn...Muốn chơi với em.”

“Em...Trông không ...không đẹp đẽ gì, nhà lại...Lại nghèo, lại là một người nói...Nói lấp, nên không ai muốn...Chơi với em, ngoại trừ...Trịnh Nam.” Ân Bành Hải lau lau nước mắt: “Cậu ấy là người bạn duy nhất của em.”

Ân Bành Hải bị bệnh nói lấp, rất hiếm khi nói hết một câu mà không phải lặp lại. Chỉ trừ câu ‘Cậu ấy là người bạn duy nhất của em’.

Con trai ở tuổi này rất ít khi khóc trước mặt người khác, Ninh Thu cảm thấy lòng mình quặn thắt, cô cũng đã từng trải qua cảm giác cô độc không có bạn bè bên cạnh.

Ninh Thu vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Ân Bành Hải: “Đừng khóc.”

Ân Bành Hải lại càng khóc dữ dội hơn.

Sau khi Ân Bành Hải khóc xong, Ninh Thu nắm lấy tay cậu ấy: “Đi, cô đưa em tới tìm Trịnh Nam, bảo bạn ấy xin lỗi em.”

Ân Bành Hải thu lại cánh tay, nói nhỏ: “Không...không cần đâu ạ.”

Nói xong liền quay lưng bỏ đi.

Chủ nhiệm Đào đứng trên lầu gọi to Ninh Thu: “Cô giáo Ninh, lên đây xem camera giám sát.”

Ninh Thu chạy lên, nhìn thấy Trịnh Nam đang đứng ngoài cửa, cô rất thất vọng về cậu, nhưng lại không nở mắng mỏ, nghiêng răng nghiêng lợi cũng không biết nên mắng cậu cái gì.

Trịnh Nam thấp giọng gọi Ninh Thu: “Cô Ninh, Ân Bành Hải, cậu ấy...”

Ninh Thu đang bực sẵn trong người, thấy cậu gọi liền quát to: “Không cần em phải lo.”

Ninh Thu cùng những người khác tiến vào phòng giám sát, Trịnh Nam đứng bên ngoài, dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn mặt trời lặn bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cửa phòng giám sát đột nhiên bị đẩy ra, Ninh Thu cả giận nói: “Đứng cũng không nên hôn, đứng ngay ngắn lên cho cô, úp mặt vào tường!” Cánh cửa lại được đóng lại kèm theo một tiếng “Rầm”.

Chủ nhiệm Đào đã yêu cầu nhân viên an ninh mở đến đoạn trước và sau khi môn thi ném bóng sắt của đội giáo viên diễn ra. Nhân viên an ninh điều chỉnh camera từ mọi góc độ trên sân vận động, màn hình máy tính được bao phủ bởi rất nhiều các ô vuông nhỏ, mỗi ô là một góc quay khác nhau. Vì là

đại hội thể thao nên không tránh khỏi những người xuất hiện trong màn hình đều đang chạy ngược chạy xuôi, khiến người nhìn không khỏi hoa mắt. Chỉ có duy nhất một khung hình là tĩnh lặng từ đầu tới cuối, khiến nó trở nên vô cùng bắt mắt trước vô vàn những hình ảnh chuyển động. Bảo an còn tưởng đó là do camera bị lỗi, nên di di con chuột, bấm vào màn hình vài lần sau đó nhìn vào bộ đếm thời gian bên trên, mới biết rằng chẳng hề có lỗi nào cả, nhưng người trong màn hình vẫn không di chuyển.

Bảo an sờ sờ cằm: “Người này có chút thú vị, nửa ngày cũng chẳng cử động, đang nhìn cái gì mà mê mẩn thế không biết?”

Bảo an nhìn về phía nơi tầm mắt của người đàn ông hướng tới: “Đang nhìn mọi người thi ném bóng sắt, sao có thể nhìn đến ngay người ra như vậy?”

Chủ nhiệm Đào rõ ràng là đã nhớ ra việc Nghiêm Kiều cướp mất giải thưởng bông hoa hồng của hiệu trưởng, nên trợn mắt nói: “Cái gì mà nhảy xa với ném bóng, cậu ấy đang nhìn cô giáo Ninh.”

Bảo an: “Từ xa vậy cũng có thể nhìn rõ à? sao không tới gần một chút?”

Ninh Thư: “Anh ấy không dám.”

Bảo an: “Tại sao?”

Ninh Thư: “Bởi vì như vậy tôi sẽ ném thẳng trái bóng sắt kia vào đầu anh ấy, cho dù có phải ngồi tù, tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Tần Nguyệt Hương chỉ vào màn hình giám sát: “Phóng to khu vực vị trí ngồi của lớp A1 lên xem rốt cuộc người nào của lớp A6 đã ném rác sang lớp chúng tôi.”

Ninh Thư liếc nhìn Tần Nguyệt Hương: “Đừng cố chấp cho rằng là học sinh của lớp A6 làm, lát nữa cô sẽ thấy chỗ rác đó là do chính học sinh lớp A1 ném đó, đợi mà tự vả mặt mình đi.”

Ủy viên thể thao của lớp A1 vẫn hướng Phạt như cũ, cậu ấy đứng bên ngoài và không hề nhìn vào màn hình giám sát.

Còn một bên, Tạ Thành Thành căng thẳng cuộn chặt nắm đấm, chỉ còn thiếu mỗi nước dán thẳng đầu vào màn hình máy tính mà nhìn, liền bị chủ nhiệm Đào tóm gáy lôi ra: “Chấn tâm nhìn rồi.”

Trong màn hình giám sát, cuộc thi ném bóng sắt đã bắt đầu, học sinh hai lớp đều chạy đến địa điểm thi đấu, trên khán đài hầu như chẳng còn một bóng người.

Ninh Thư lau mồ hôi trong lòng bàn tay lên quần áo, quay đầu nói với Tạ Thành Thành: “Đừng căng thẳng, nhất định không phải là học sinh của lớp

mình làm.”

Giọng cô còn chưa ngừng hẳn thì màn hình giám sát xuất hiện một bóng người mập mạp. Ân Bành Hải một tay cầm hót rác, một tay cầm chổi đang quét dọn ở vị trí ngòai của lớp A6. Cậu ấy dọn dẹp xong xuôi, liền đứng thẳng người nhìn về địa điểm thi đấu, do góc quay nên không thể nhìn rõ biểu hiện lúc đó của cậu ấy. Một lúc sau, cậu ấy cầm theo dụng cụ dọn dẹp, đi về phía thùng rác, sau đó đi tới khán đài của lớp A1. Thùng rác bị hẩy hẩy vài lần, toàn bộ rác bên trong bị đổ ra ngoài. Cậu ấy quay đầu nhìn ngó xung quanh, sau đó cầm chổi và chiếc thùng rác rỗng, cúi đầu nhanh chóng bước đi.

Từ phòng giám sát đi ra, Ninh Thư nhìn Trịnh Nam đang đứng úp mặt vào tường bên ngoài cửa: “Em đã sớm biết là Ân Bành Hải phải không?”

Trịnh Nam còn chưa lên tiếng, Tạ Thành Thành đã nói thay cậu: “Lúc đó, lớp A1 đang dẫn trước lớp A6 một điểm, cậu ấy sợ lớp mình thua, chắc chắn là vì Trịnh Nam, không muốn nhìn thấy Trịnh Nam cúi đầu hạ giọng xin lỗi Đàm Duyệt Nhiên.”

Chân tướng sự việc đã trở nên rõ ràng, chủ nhiệm Đào hỏi Tần Nguyệt Hương: “Cô giáo Tần, cô định xử lý thế nào?”

Ninh Thư nghĩ rằng Tần Nguyệt Hương nhất định không từ bỏ, sẽ công khai những gì Ân Bành Hải đã làm, buộc nhà trường phải hủy kết quả của lớp A6 và bắt lớp phải xin lỗi.

Tần Nguyệt Hương trước nay vẫn luôn hung hăng, hiếu thắng, rất hiếm khi thấy cô ta trầm mặc như vậy, một lát sau mới nói: “Bỏ đi.”

Ninh Thư không dám tin vào tai mình. Nhưng chủ nhiệm Đào lại có thể hiểu, lớp A1 và A6 ở cùng một tầng với nhau, mỗi sáng Ân Bành Hải đều đến rất sớm, cậu ấy không chỉ quét dọn hành lang của lớp A6 mà còn giúp các lớp khác dọn dẹp khi thấy cửa lớp đó có rác. Ông ấy đã vài lần chứng kiến, Ân Bành Hải dọn sạch sẽ rác ở cửa lớp A1, với tư cách là giáo viên chủ nhiệm của lớp A1, Tần Nguyệt Hương không thể không biết việc này. Ninh Thư ngẩng đầu nhìn Trịnh Nam: “Cái miệng thối của em!”

Rõ ràng biết Ân Bành Hải là người đã gây ra tội, vậy mà còn khiến người ta tức đến bỏ chạy.

Ninh Thư quay lại nhìn chủ nhiệm Đào, khẩn cầu: “Việc này có thể không thông báo được không? Lát nữa tôi sẽ nói chuyện cẩn thận với Ân Bành Hải.”

Nếu như thông báo ra ngoài, sau này Ân Bành Hải sẽ càng gặp khó khăn hơn ở trường học, điều này chắc chắn cũng đã được Trịnh Nam cân nhắc tới.

Chủ nhiệm Đào nhìn Tần Nguyệt Hương: “Cô giáo Tần, cô nói đi.”

Tần Nguyệt Hương thở dài một tiếng: “Sao cũng được.” Chỉ cần không phải là Ân Bành Hải cô ta sẽ không bao giờ thỏa hiệp.

“Đổi lại, tôi sẽ không xin lỗi Lớp A6.”

Chủ nhiệm Đào: “Hai ủy viên thể thao có đồng ý không?”

Ủy viên thể thao lớp A1 vui vẻ gật đầu, đối với cậu thiếu niên Phật tử này mà nói, thì đây chính là kết quả tốt nhất.

Tạ Thành Thành chỉ có thể gật đầu: “Cô Ninh, em xuống dưới trước đây ạ, các bạn còn đang chờ em.”

Khi đi qua Trịnh Nam, Tạ Thành Thành quay đầu sang nhìn cậu một cái, nhưng không nói lời nào.

Chủ nhiệm Đào nhìn vết bầm vẫn chưa biến mất trên mặt Trịnh Nam do lần trước bị người ta chàm bao tải đánh: “Nếu có thời gian thì lập Sanda (Tán thủ) đi, không phải là để đánh người, mà trước tiên hãy bảo vệ bản thân mình cái đã.”

Sau khi chủ nhiệm Đào và Tần Nguyệt Hương rời đi, Ninh Thư đưa Trịnh Nam xuống lầu: “Tạ Thành Thành không phải là người mồm mép, em ấy sẽ không loan tin chuyện vừa rồi ra ngoài đâu. Tuy nhiên, nếu em không giải thích hoặc xin lỗi, thì rất có thể bạn ấy sẽ không chơi với em nữa.”

Không nói đến sức trẻ hay nhiệt huyết, ngay cả Ninh thư, một người trưởng thành và bảo thủ, cũng cảm thấy lời nói của Trịnh Nam là quá máu lạnh, khiến người khác đau lòng.

Trịnh Nam mím chặt môi, cúi đầu đi theo Ninh Thư: “Em không xin lỗi, em đâu có nói sai.”

Ninh Thư: “Có phải em muốn làm cô tức chết luôn không?”

Trịnh Nam nhặt một chiếc lá bạch quả trên mặt đất đưa cho Ninh Thư: “Cô Ninh, cô từng giận.”

Ninh Thư không trả lời: “Mau quay lại lớp đi, đừng có lượn lờ trước mắt cô nữa.” Nhìn là lại muốn bực.

Trên sân vận động, đại hội thể thao đã kết thúc, rất nhiều học sinh đang chuyển ghế ngồi trở lại lớp. Ninh Thư thấy Tạ Thành Thành đang dẫn các bạn về lớp A6. Không biết cậu đã nói gì với những học sinh khác mà dường

như cả lớp đã chấp nhận kết quả đó.

Ninh Thư đi theo họ về lớp, hầu hết tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, chỉ thiếu mỗi Ân Bình Hải. Cô đứng trên bục giảng khích lệ cả lớp: “Đại hội thể thao thì có là gì chứ, nếu thành tích có thể vượt qua lớp A1 mới đáng để nói, các em thấy có đúng không?”

Câu nói đồng dạng hùng hồn, chỉ tiếc là chẳng nhận lại được phải hồi, thậm chí học sinh cả lớp lại càng chán nản hơn.

“Một lớp luôn xếp đầu về điểm số bình quân năm, một lớp thì đứng đầu từ dưới lên, bắt kịp thế nào được chứ?”

“Đúng vậy, rõ ràng là không thể.”

Một vào học sinh nằm bò trên mặt bàn, cảm thấy mắt hết sức lực: “Cứ tưởng lần này có thể dạy cho lớp A1 một bài học, vậy mà cuối cùng kết quả lại bằng nhau.”

Ninh Thư vỗ vỗ tay: “Hôm nay không có tiết tự học buổi tối, ngày mai là chủ nhật, có thể tan học rồi, nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

“Nạp năng lượng, sang tuần tiếp tục chiến đấu.”

Một vài nam sinh ở hàng ghế sau cùng Trịnh Nam đi ra ngoài, có người quay lại gọi Tạ Thành Thành: “Anh Nam nói sẽ đãi tội mình bữa tối, đi không?”

Tạ Thành Thành thu dọn cặp sách mà không ngẩng đầu lên, giọng điệu ảm đạm: “Không đi.”

Mấy nam sinh liền chạy đến bên cạnh Tạ Thành Thành: “Sao thế anh Thành, bình thường chẳng phải cậu luôn là người hăng hái nhất sao? Thất tình à?”

Tạ Thành Thành hất tay cậu bạn đang đặt trên vai mình xuống: “Nói không đi là không đi, sau này những lần tụ tập kiểu vậy đừng có gọi tôi nữa.”

Các nam sinh thấy tâm trạng Tạ Thành Thành không tốt, nên không rủ cậu nữa mà rời đi cùng với Trịnh Nam.

Tạ Thành Thành quay đầu nhìn Nghiêm Lễ.

Nghiêm Lễ: “Thần kinh à? Nhìn chăm chăm tôi làm gì?”

Tạ Thành Thành: “Cậu có tiền không?”

Cậu không muốn làm bạn với những người giàu có nữa, đỡ phiền người ta nghĩ cậu nhòm ngó tiền của họ.

“Tôi là tiểu thiếu gia của nhà chúng tôi, cái không thiếu nhất chính là tiền.”
Nghiêm Lễ thấy tâm trạng Tạ Thành Thành không ổn, không biết cậu ấy đã nhận phải đả kích gì, nên muốn an ủi một chút: “Mời cậu đi ăn buffet thịt nướng, đi không?”

Tạ Thành Thành suy sụp: “Không đi!”

Nghiêm Lễ: “Không đi thì thôi, ai oán cái gì?”

Cậu thu dọn cặp sách rồi đi tới bụi giáng: “Cô Ninh, cùng về nhà đi.”

Ninh Thư nhìn xuống sổ địa chỉ, muốn đi tìm Ân Bành Hải nói chuyện:

“Em về trước đi, cô còn có chút việc.”

Thấy Nghiêm Lễ vẫn đứng tại chỗ không chịu rời đi, Ninh Thư mỉm cười:

“Yên tâm, ngày mai là sinh nhật em, cô sẽ không quên đâu.”

Cô đã đặc biệt chuẩn bị một cuốn sách tập viết chữ làm quà sinh nhật cho cậu.

Ninh Thư gọi cho Ân Bành Hải, nhưng không có ai trả lời. Nhà của Ân Bành Hải cách trường học không xa, Ninh Thư dự định đến thẳng đó để tìm cậu ấy nói chuyện. Trước khi tới đó, còn mua một túi lớn trái cây mang theo. Gia đình Ân Bành Hải sống trong một khu tập thể cũ, khu này khá phức tạp, chẳng khác hơn các làng trong thành phố là mấy. Vì giá thuê khá rẻ nên nhiều người có trình độ dân trí thấp tụ tập lại đây.

Tại ngã tư lúc này, có hai, ba thanh niên vô công rồi nghề đang tụ tập, trên tay cầm điều thuốc, ăn nói tục tĩu, “xin” tiền các em học sinh cấp một, lại còn huýt sáo với những người phụ nữ qua đường. Ninh Thư một tay xách túi trái cây, một tay xỏ vào túi quần, cúi thấp đầu đi qua đám người đó.

Trong túi cô có giấu một con dao gấp sắc bén. Từ nhỏ tới giờ, cô sợ nhất chính là đám côn đồ kiểu này, hề trông thấy chúng là vết sẹo trên đầu gối lại bắt đầu đau nhức. Vốn tưởng rằng bản thân mình đã trốn thoát, cô liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên lại nghe thấy một tiếng huýt sáo ngả ngón phía sau: “Người đẹp.”

Ninh Thư sợ tới mức toàn thân run rẩy, không dám quay đầu lại nhìn, cô chuyển từ bước nhanh sang chạy. Túi trái cây bị đứt, mấy quả táo lăn trên mặt đất, cô cũng chẳng buồn dừng lại nhặt, chỉ ôm chặt những trái nho, chuối, lê còn lại trên tay tiếp tục chạy.

“Em gái xinh đẹp, chạy cái gì chứ? Đi chơi cùng bọn anh nhé.”

Ninh Thư nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng lúc càng nhanh, cô nắm chặt con dao, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Nhưng tiếng bước chân lại đột

nhiên biến mất, dường như những người đó đã dừng lại, Ninh Thư vẫn không dám ngoái đầu lại nhìn, chỉ muốn tận dụng thời gian chạy thật nhanh. Cuối cùng cũng tới tòa nhà của Ân Bàn Hải, Ninh Thư dừng lại một chút, nhìn trước ngó sau, một bóng người cũng không thấy. Cô thở dài một hơi nhẹ nhõm, điều chỉnh lại nhịp thở rồi đẩy cửa dưới lầu đi vào. Trong lối hành lang quanh năm không có ánh sáng, xung quanh cầu thang rêu mọc từng đám, không biết ai đã hắt nước xuống đất, khiến khi đi lại phải rất cẩn thận kéo bị trượt chân. Chỉ có mình ba Ân Bàn Hải ở nhà, ông ấy đang nằm liệt trên giường và không thể mở cửa, nên chỉ đành nói chuyện bằng một chiếc loa nhỏ đặt cạnh cửa.

Ninh Thư biết được sau khi tan học Ân Bàn Hải có về qua nhà, cậu ấy uống một ngụm nước sau đó lại đi giúp mẹ làm việc. Ninh Thư để trái cây ở cửa, chỉ đành lần sau quay lại. Con đường duy nhất về nhà là đi qua lối vào ban này, Ninh Thư rất muốn gọi điện cho ai đó tới đón mình. Cô đặt ngón tay ở số liên lạc của Nghiêm Kiều, nhưng lại khựng lại một chút rồi lướt qua. Cô đội mũ của áo thể thao lên, nắm chặt con dao trong túi, đi tới chỗ khi này đám côn đồ trêu ghẹo cô, nhưng lại không thấy chúng ở đó nữa. Lúc này trên mặt đất vương vãi đầy mảnh vỡ của chai bia, kèm theo vết máu loang lổ. Bên cạnh tường có một chiếc bật lửa đen đã hỏng, Ninh Thư nhận ra đó là của một trong những kẻ vừa rồi trêu chọc cô. Vết máu trên mặt đất vẫn chưa khô, chắc hẳn vài phút trước đó ở đây đã xảy ra ẩu đả, có lẽ mấy tên côn đồ đó bị đánh rất nặng. Ninh Thư không hề thông cảm chút nào với bọn chúng, cô chấp tay cảm ơn người nào đó đã ra tay thay trời hành đạo. Những anh hùng đường phố.

Sau đó, cô chạy một mạch an toàn về đến cổng trường. Chúc cho vị anh hùng đường phố kia sẽ được ông trời phù hộ, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn, sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.

Ninh Thư đi về phía khu Vĩnh Ninh Lý, từ xa đã thấy Triệu Vũ Kiệt và La Minh đang ngồi xôm trước cửa tiệm, một người đang “Tuyên thiếp” cho mình như mọi ngày, còn một người vẫn mặc trên người bộ âu phục cười ngây ngô bên cạnh.

Triệu Vũ Kiệt nhướn mày: “Cô gái kia không tệ, chân dài gớm.”

La Minh hít một hơi thuốc: “Đừng chỉ có chăm chăm nhìn xuống chân, cậu ngẩng lên mà nhìn mặt người ta đi kìa.”

Triệu Vũ Kiệt ngược mắt lên sau đó quay sang cảnh cáo La Minh: “Nếu cậu dám nói với anh Kiêu những gì tôi vừa nói, thì tình bạn của đôi ta chấm dứt tại đây.”

Nói xong, anh ta từ dưới đất đứng lên, chào hỏi Ninh Thư: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư gật đầu: “Chào ông chủ Triệu, chào thầy La.”

Triệu Vũ Kiệt mỉm cười: “Mời vào trong ngôi, để tôi bảo tiểu Chu pha trà nhé, hay là ép nước trái cây?”

Ninh Thư: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Cô nói xong liền rời đi.

Triệu Vũ Kiệt huých huých cánh tay La Minh: “Cô giáo Ninh sao thế nhỉ?

Tại sao lại lạnh lùng như vậy? Đã mấy ngày không tới Thanh Nịnh rồi.”

La Minh: “Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai?”

Triệu Vũ Kiệt: “Được, chắc chắn là anh Kiêu lại chọc giận người ta rồi.”

La Minh: “Nếu là tôi, tôi sẽ chiến thẳng luôn.”

Triệu Vũ Kiệt: “Cậu nói chiến là chiến this hay chiến that?”

La Minh: “Chính là cái ‘chiến’ cậu đang nghĩ đó.”

Triệu Vũ Kiệt: “Suy nghĩ của cậu thật bản thủ, tránh xa tôi ra, đừng làm ô uế sự trong sáng của tôi.” =)))

“Mà này, anh Kiêu đâu, hôm nay thứ bảy không có tiết tự học buổi tối, cũng không nghe anh ấy nói có việc gì, người đâu rồi?”

Đột nhiên La Minh vươn tay kéo Triệu Vũ Kiệt lại, động tác rất nhanh nhẹn: “Đừng nhúc nhích, có người đang theo dõi cô giáo Ninh.”

Trước đây, khi bọn họ còn lăn lộn bên ngoài, La Minh là người đầu tiên phản ứng mỗi khi gặp nguy hiểm, anh ta mò côi từ nhỏ, trước khi gặp Triệu Vũ Kiệt và Nghiêm Kiêu, Nghiêm Lễ, cuộc sống của anh ta chẳng khác gì con chó hoang, nên đã sớm tập thành phản xạ.

Triệu Vũ Kiệt nhìn La Minh cau mày, biết rằng tình hình thực sự nghiêm trọng. Mấy ngày nay, báo chí thường xuyên đưa tin có những thiếu nữ bị biến thái rình tập, tìm cách giở trò. Triệu Vũ Kiệt không nhìn rõ mặt người đàn ông đó, chỉ thấy một bóng trắng xẹt qua, trong lòng thầm nghĩ người này cũng thật can đảm, theo dõi người khác lại còn mặc đồ trắng lộ liễu như vậy.

La Minh kéo Triệu Vũ Kiệt ra sau cây cột bên cạnh, nhặt một cây gậy gỗ, nắm chặt trong tay, cơ thể áp sát vào thành cột, cảm nhận được người đó đi tới liền lập tức lao ra đánh. Cũng may là Nghiêm Kiêu phản ứng nhanh, anh

một tay tóm lấy cây gậy, dùng lực kéo nó lại.

La Minh thấy rõ người đối diện: “Anh...Anh Kiều. “

Vẻ mặt Triệu Vũ Kiệt vô cùng kinh ngạc: “Tổ cha, sao lại là cậu.”

“Mặt mũi làm sao thế kia, bị ai đánh hay là đi đánh nhau với ai rồi?”

La Minh vô cùng khó chịu: “Đánh nhau sao lại không gọi tôi.”

Nghiêm Kiều trầm mặc không lên tiếng, anh ném cây gậy sang một bên, quay đầu nhìn Ninh Thư đang đi tới đầu phố Thiên Đường, sau đó rẽ vào khu Vĩnh Ninh Lý.

Trong nháy mắt Triệu Vũ Kiệt đã hiểu ra: “Gần đây hai người nhập vai trong vở kịch cái gì mà thâm tình ngược luyến à?”

La Minh: “Sao tôi lại thấy là sủng ngọt nhỉ? Kiều âm thầm bảo vệ em vậy đó.”

Ba người cùng lên phòng bao trên lầu hai, Triệu Vũ Kiệt đưa Nghiêm Kiều một lon bia: “Lần này cậu lại chọc giận cô giáo Ninh thế nào vậy?”

Nghiêm Kiều dựa lưng vào ghế, nhìn lên bầu trời đêm ngoài cửa sổ, giọng điệu chua xót: “Cô ấy từng viết thư tình cho người khác.”

Triệu Vũ Kiệt ngồi xồm lên ghế, ngửa đầu uống mấy ngụm bia, sau đó lau miệng: “Cô giáo Ninh năm nay cũng hơn hai mươi tuổi rồi, có chút lịch sử tình trường là việc hết sức bình thường, anh bá đạo quá đó thầy Nghiêm, có mỗi việc ghen tuông cũng chẳng biết đường mà ghen.”

La Minh châm điếu thuốc: “Không phải chỉ là một bức thư tình thôi sao? Có gì ghê gớm chứ?”

Triệu Vũ Kiệt nhìn chằm chằm Nghiêm Kiều: “Không đúng, sao cậu lại biết cô giáo Ninh viết thư tình cho ai đó, cô ấy tự nói à hay là tên tình địch của cậu nói?”

Thấy Nghiêm Kiều không nói lời nào, Triệu Vũ Kiệt liền có linh cảm không tốt: “Cậu tự điều tra, sau đó còn tìm cô giáo Ninh để đối chất?”

“Cậu điều tra có được sự đồng ý của người ta không? Lần này tôi đứng về phía cô giáo Ninh, lập tức mua bó hoa rồi tìm người ta xin lỗi đi.”

Nghiêm Kiều: “Không viết cho tôi.”

Triệu Vũ Kiệt lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho tiệm hoa, đặt một bó hồng: “Bảo cậu đi xin lỗi, cậu lại nói cái mẹ gì thế?”

Giọng điệu Nghiêm Kiều càng trở nên chua chát hơn: “Cô ấy chưa từng viết thư tình cho tôi.”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh đã không thèm để ý tới Nghiêm Kiều nữa, hai người quay sang ngồi nói chuyện riêng với nhau, cậu một câu tôi một câu. Triệu Vũ Kiệt: “Anh Kiều của tôi, thường ngày trưởng thành, nghiêm túc là thế.”

La Minh: “Tại sao vừa mới yêu đương vào cái lại biến thành tên ngốc rồi thế kia?”

Triệu Vũ Kiệt: “Ôi tình yêu!”

La Minh: “Ôi tình yêu!”

Triệu Vũ Kiệt: “Sao cậu lại lặp lại lời của tôi?”

La Minh: “Tôi không tìm ra từ nào hay, cậu nghĩ một câu đi.”

Triệu Vũ Kiệt: “Ôi tình yêu...” Anh ta cũng chẳng nghĩ ra.

Nghiêm Kiều đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, dán băng cứu thương lên bàn tay bị mảnh thủy tinh làm xước trong khi đánh nhau với đám côn đồ.

Tiệm hoa rất nhanh đã gửi tới một bó hồng được gói rất đẹp mắt, Triệu Vũ Kiệt nhận lấy rồi nhét vào tay Nghiêm Kiều.

“Ngày mai, sinh nhật Lê Lê, party sẽ được tổ chức tại khu Vĩnh Ninh Lý, tốt nhất là cậu nên mau chóng đổi dành cô giáo Ninh đi, nếu không đến mai người ta không cho vào nhà, lúc đó tôi xem cậu sẽ làm thế nào.”

“Mẹ, mẹ đi ...Đi nghỉ một chút đi ạ, con đem nước...Nước ấm tới cho mẹ này, mẹ...Uống một chút đi.” Ân Bành Hải nắm lấy cây chổi trong tay mẹ mình: “Còn...Còn phải quét một chút nữa...Nữa thôi, để con.”

Mẹ Ân ngồi bên bồn hoa nhỏ ven đường, cầm cốc nước nóng do con trai mang tới, uống vài hớp: “Cẩn thận đó, coi chừng xe. Ba con cũng là do trong lúc quét rác không để ý nên mới bị tồ tồ đâm.”

Mẹ Ân năm nay ngoài bốn mươi, nhưng trông còn già hơn nhiều người ở độ tuổi ngoài năm mươi, tóc đã bạc trắng. Lão đạo nói mái tóc bạc trắng của bà làm ảnh hưởng xấu đến hình ảnh đường phố và bảo bà phải nhuộm đen. Dù vậy, nhưng trông vẫn già hơn so với tuổi thật rất nhiều.

Ân Bành Hải quét xong khoảng đất cuối cùng, liền thu dọn dụng cụ vệ sinh và cho vào xe rác.

Mẹ Ân lấy từ trong túi vải mà bà mang theo ra một đôi giày thể thao, đưa cho Ân Bành Hải, như thể đang nâng niu bảo vật: “Hôm nay mẹ nhặt được, vừa hay đúng với cỡ giày của con, bên trên có dấu móc, là hàng hiệu đó, con thử xem có đẹp không?”

Nói chung, trẻ ở tuổi vị thành niên có quan niệm về hư vinh rất rõ rệt, đừng

nói là giày nhặt, thông thường nếu không phải là những nhãn hiệu nổi tiếng sẽ không đi. Ân Bình Hải vô cùng vui mừng nhận lấy, cứ thế ngồi ở bên đường xỏ thử: “Cảm...Cảm ơn mẹ. “

Mẹ Ân thấy con trai vui vẻ, bà cũng vui theo, nhưng quay đầu đi lại không tìm được đau lòng.

Ân Bình Hải mỉm cười: “Về...Về nhà chỉ cần giặt sạch rồi phơi khô là...Là có thể đi được rồi.”

Mẹ Ân: “Sao hôm nay con về sớm vậy? Trước giờ không phải sau khi tan học con hay ra ngoài chơi với Trịnh Nam một lúc rồi mới về nhà sao?”

Ân Bình Hải cúi đầu không lên tiếng.

Mẹ Ân lại bắt đầu lo lắng: “Sao thế, con xảy ra mâu thuẫn gì với bạn học à?”

“Tìm được một người bạn tốt không dễ, hôm sau mau chóng đến xin lỗi người ta đi, nghe không?”

Ân Bình Hải nén nỗi buồn và thất vọng trong lòng, mỉm cười nói:

“Không...Không có bạn bè cùng rất...Rất tốt, có thể...Về sớm ...Sớm một chút, giúp mẹ...Giúp mẹ làm...Làm việc. “

Trời đã tối hẳn, đèn đường bật sáng, đêm thu lạnh lẽo vô cùng, thi thoảng có cơn gió thổi qua lạnh đến thấu xương.

Ở góc phố cách họ không xa, ba cô gái xinh đẹp, sành điệu nhìn họ rồi gật đầu: “Chính là nó, tên nói lắp ở lớp A6 đã đổ rác sang lớp chúng ta.”

Một nữ sinh tóc ngắn đến tay nói: “Đàm Duyệt Nhiên, cậu có chắc không? Chẳng phải ủy viên thể thao đã nói rằng chỗ rác đó là do bị gió thổi bay tới sao?”

Đàm Duyệt Nhiên xem ảnh và video trên điện thoại vừa quay lại Ân Bình Hải cùng mẹ quét rác, sau đó trả lời: “Trước khi tan học tớ đã đến gặp cô giáo Tần, là cô Tần nói do Ân Bình Hải ném vào lớp mình nên không thể sai được.”

“Lát nữa đem những bức ảnh này đăng tải lên diễn đàn của trường, để mọi người có cái nhìn rõ hơn về việc con cháu của lao công lại đi vứt rác sang lớp người khác là thế nào.”

Một nữ sinh khác luôn theo đuôi Đàm Duyệt Nhiên cũng lập tức đồng tình: “Đúng vậy, là con của một lao công, lại không kế thừa biết kế thừa và phát huy tinh thần bảo vệ môi trường của mẹ mình, nhân phẩm đòi bại.”

“Còn nhặt lại giày của người khác để đi, không sợ bị bệnh truyền nhiễm

hay sao, sau này đến trường tớ không dám đặt chân sang cửa lớp A6 nữa, ngộ nhờ bị lây bệnh thì làm thế nào?”

Đàm Duyệt Nhiên nhìn bóng lưng của Ân Bành Hải, ác ý trong lòng có chút phóng đại, như muốn nuốt chửng cả người cô gái: “Đi, dạy cho cậu ta một bài học.”

Trong đại hội thể thao hôm nay, lớp A1 đã thua, bản thân cô ta đã bị người của lớp A6 đè đầu cưỡi cổ, khiến cô ta vô cùng xấu hổ trước đám đông, cơn tức trong lòng chưa tìm được chỗ phát tác. Đàm Duyệt Nhiên đến cửa hàng tiện lợi gần đó, mua một túi lớn hạt hướng dương và bỏng ngô, cả ba người chia nhau một người một ít.

Nữ sinh tóc ngắn vẫn có chút do dự: “Chúng ta làm vậy có phải không tốt không, nếu như bị thầy cô phát hiện, sẽ bị phê bình đó.”

Đàm Duyệt Nhiên mỉm cười: “Yên tâm, cô Tần sẽ không chỉ trích chúng ta đâu, cô ấy vốn dĩ rất yêu quý học sinh của lớp mình.”

Cô gái nịnh nọt: “Đúng vậy, nếu không cô Tần sẽ không nói với Đàm Duyệt Nhiên rằng người ném rác sang lớp chúng ta là Ân Bành Hải.”

Đàm Duyệt Nhiên mở một gói bỏng ngô ra ném xuống đất, trên mặt nở nụ cười ranh mãnh: “Có nhiều chuyện cô Tần không tiện làm, nên chúng ta hãy giúp cô ấy xả giận.”

Ba cô gái vừa đi vừa ném đồ, con đường vốn dĩ đã được quét dọn sạch sẽ gọn gàng, lúc này lại trở nên ngập rác. Trong mắt cha mẹ, thầy cô và bạn bè, chúng đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn, hoặc có chút khuyết điểm về nhân cách nhưng sẽ không bao giờ làm những việc xả rác bừa bãi và bắt nạt công nhân vệ sinh như lúc này. Một khi tà ác trong lòng bị kích thích, chúng sẽ giống như bước vào một thế giới chưa từng được đặt chân tới, nhưng một khi đã bước vào đó, thì sẽ không ngừng rơi xuống sâu thẳm và cảm thấy mê đắm, mới lạ, kích thích.

Mẹ Ân nhìn thấy một ít bỏng ngô rơi trên đất, liền vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, nhưng càng nhặt càng thấy nhiều hơn, bà bắt đầu cầm chổi lên quét. Hôm nay gió lớn, mùa thu lá rơi rất nhiều, quét sạch được mặt đất chẳng dễ dàng gì. Bỏng ngô nhẹ bay lập lờ, vừa gặp phải cơn gió lập tức vương vãi khắp nơi. Nếu bị lãnh đạo bắt gặp việc dọn dẹp không tốt sẽ bị trừ lương.

Mẹ Ân nói với Ân Bành Hải: “Con về nhà trước làm bài tập đi, đừng đợi mẹ, chỗ này phải quét thêm một lúc lâu nữa mới xong.”

Ân Bành Hải thấy Đàm Duyệt Nhiên và những người khác đi qua, vừa đi vừa liên tục ném rác xuống đất, nên tức giận đi tới: “Các cậu... Tại sao các cậu lại vứt... Vứt rác bừa bãi?”

Đàm Duyệt Nhiên hất nửa túi bóng ngô còn lại trên tay lên trời: “Tôi... Tôi thích ném... Ném rác bừa bãi đó, thì làm... Làm sao?”

Hai cô gái còn lại tỏ ra rất thích thú trước giọng điệu của Đàm Duyệt Nhiên: “Đừng có nói lấp theo người khác, nếu không... Sẽ sửa không... Không lại được... Được đâu.”

Ân Bành Hải tức giận tới mức mặt mũi đỏ gay, cứ hễ gặp gặp là nói không ra câu: “Cậu... Các cậu...”

Đàm Duyệt Nhiên dậm nát đồng bóng ngô dưới chân: “Bọn tôi ném rác bừa bãi chẳng phải là học từ cậu cả sao?”

Ân Bành Hải nghĩ tới việc bản thân ném rác sang lớp A1, cảm thấy mình đã sai, nên quay đầu không thèm để ý tới bọn họ nữa, mà qua giúp mẹ quét dọn.

Mẹ Ân đem chỗ rác đã quét gọn đến bên xe rác, đang định đổ vào thì lại bị Đàm Duyệt Nhiên hất đổ, nên phải quét lại lần nữa.

Ân Bành Hải thấy vậy, tức giận xông tới: “Cậu... Rất cuộc mấy người... Muốn làm...”

Câu ấy tức giận tới mức không nói được một câu hoàn chỉnh, mấy người này bắt nạt cậu ấy thì không thành vấn đề, vì dù sao cậu ấy cũng bị ức hiếp quen rồi, nhưng nếu động tới mẹ cậu ấy thì không được.

Mẹ Ân thấy con trai mình đang nắm tay thành quyền, vội vàng kéo cậu sang một bên, nói nhỏ: “Quần áo bọn họ mặc trên người đều là đồ tốt, gia đình rất có điều kiện, không chọc vào được đâu.”

Cả đời bà rong ruổi trên khắp các con phố, đã gặp nhiều người còn quá đáng hơn bọn họ, không phải vì bà không có tự trọng, mà là vì nghèo nên đành khuất phục. Thấy Đàm Duyệt Nhiên định cầm túi hạt dưa đổ ra, Ân Bành Hải vội vàng chộp lấy, không cho cô ta ném lung tung. Cậu ấy cứ lo lắng, là không làm chủ được sức lực, nên vô tình đẩy ngã Đàm Duyệt Nhiên xuống đất.

Đàm Duyệt Nhiên được hai bạn đi cùng nâng dậy, thấy lòng bàn tay hơi xước, liền kêu lên: “Tay của tôi để chơi đàn đó, cậu đền cho tôi đi!”

Hai cô bạn chỉ vào Ân Bành Hải: “Sao cậu lại ra tay đánh người cơ chứ?”

Đàm Duyệt Nhiên lấy điện thoại ra gọi cho một cậu bạn cùng lớp có tình

cảm với mình, nói rằng bản thân bị một người lớp A6 đánh và người đó chính là người ném rác sang lớp A1.

Ngay sau đó, cậu nam sinh đã lao ngay tới cùng với vài người bạn khác, Đàm Duyệt Nhiên biến trắng thành đen, thêm dầu vào lửa, khiến nam sinh kia không hề nghe Ân Bàn Hải giải thích mà định xông lên đánh người. Trịnh Nam cùng mấy người trong lớp đã ăn xong bữa tối ngon lành, đang đi dạo gần đó, từ xa nhìn thấy một nhóm người lớp A1 đang vây quanh người nào đó.

“Mẹ kiếp.”

Cậu nhìn rõ đó là Ân Bàn Hải, nên dẫn theo mấy bạn lớp A6 chạy tới “Cả đám túm tụm lại bắt nạt một người, có đẹp mắt không?”

Lớp A1 quay đầu lại nhìn phát hiện người của lớp A6 tới, được, nợ cũ nợ mới tính sổ luôn thể.

Họ không ngu tới mức đánh nhau ngoài đường, nếu bị cảnh sát hoặc giáo viên bắt được thì chẳng hay ho chút nào, nên đã đổi địa điểm chiến đấu thành ngõ 3, đường Hữu Nghị ở cổng sau trường học. Cũng ăn ý thống nhất rằng không báo cảnh sát, không được nói với giáo viên, không được mang theo vũ khí, hãy dùng nắm đấm để phân định thắng thua. Tuổi trẻ chính là như vậy, những thiếu niên cấp ba rất dễ bị máu dồn lên não, cho dù trời có sập xuống cũng không thể đánh mất lòng tự trọng. Học sinh của hai lớp chia thành hai nhóm, người bên nào đứng ở bên đó, động tác rất chỉnh tề, nghiêm túc, sau đó lấy điện thoại ra, lớp nào gọi người lớp ấy. Tuy rằng đại hội thể thao đã kết thúc, nhưng mâu thuẫn giữa hai bên vẫn chưa thể giải quyết. Bất luận là Đàm Duyệt Nhiên có bị đẩy ngã hay không, hay Ân Bàn Hải bị ai bắt nạt, thì trận này nhất định vẫn phải đánh. Đây là sự kiện đương nhiên phải xuất hiện trong lịch sử.

“Ông đây đã sớm không vừa mắt bọn lớp A1 chúng mày rồi.” Phương Hãn Vũ lôi điện thoại ra gọi: “Bạch Việt, đến đây mau lên, mười phút nữa có mặt ở cổng sau trường học, gọi hội lão Trương tới luôn nhé.”

Trịnh Nam theo phản xạ gọi luôn cho “Phản tử hoạt động” tích cực nhất lớp là Tạ Thành Thành, vừa kịp phản ứng trở lại liền dập máy mà không đợi đôi phương nhận cuộc gọi, sau đó tiếp tục gọi cho người khác.

Trịnh Nam gọi điện xong, liền nhìn Ân Bàn Hải một cái: “Cậu đừng có tới, đưa di về nhà trước đi.”

Ân Bành Hải không biết phải nói chuyện với Trịnh Nam thế nào, cậu vốn dĩ tưởng rằng mình đã đánh mất người bạn duy nhất này.

Trịnh Nam chỉ huy nhóm người của lớp A6: “Trước tiên hãy quét dọn cho sạch chỗ rác này đã.”

Học sinh lớp A6 không thể không nghe, họ vừa đưa mẹ Ân đến bên vệ đường ngồi nghỉ ngơi, vừa cầm dụng cụ quét dọn lên bắt tay vào việc. Cả đám thi nhau quét dọn, không có dụng cụ thì dùng tay nhặt, mà không hề chê bản chút nào, dù sao thì lát nữa cũng đánh nhau, đem đống đất bụi này trên tay và thẳng vào mặt đám người bên lớp A1 là được.

Ân Bành Hải đi đến bên cạnh Phương Hãn Vũ, đặt tay lên cán chổi: “ĐỂ... ĐỂ tôi làm cho.”

Phương Hãn Vũ vươn cánh tay dài, dùng sức quét dọn mặt đất: “Việc vệ sinh trong lớp đều có mình cậu lo, bây giờ chúng tôi giúp đi một chút cũng là việc nên làm, không cần phải cảm động quá đâu.”

Ân Bành Hải hơi khựng lại một chút: “Không...Không phải, cậu...Cậu quét...Quét hết rác đã gom thành đống ra...Ra ngoài rồi.”

Phương Hãn Vũ. “...”

“Quét lại chẳng phải là xong rồi sao, chuyện nhỏ, cậu đừng có cản đường.”

Các cậu thanh niên ở nhà đều được sống như tiểu thiếu gia, cơ bản là không phải làm việc nhà, nhưng cũng rất nhanh tìm được bí quyết, càng làm càng quen tay. Ân Bành Hải không thể xen vào, đành quay lại bên vệ đường cùng mẹ.

“Mẹ, mẹ ...Sao mẹ lại...Khóc?”

Mẹ Ân lau lau nước mắt: “Là mẹ vui quá, con trai mẹ ở lớp được nhiều bạn bè quý mến như vậy.”

Các ban sinh lớp A1 sau một hồi bốc hỏa lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, có người hỏi Đàm Duyệt Nhiên: “Rác là do cậu vứt à?”

Đàm Duyệt Nhiên chột dạ và bắt đầu kiếm có đồ lỗi cho Ân Bành Hải: “Là cậu ta hãm hại lớp mình trước, chính cậu ta là người ném rác sang lớp mình.”

“Cậu ta còn đánh tớ, đến ba mẹ tớ cũng chưa bao giờ đánh tớ, cậu ta dựa vào cái gì cơ chứ?”

Nam sinh lớp A1 thích Đàm Duyệt Nhiên: “Tùy thôi, dù sao thì trận này nhất định phải đánh.”

Nói xong liền chỉ đạo bạn cùng lớp: “Lớp A1, nhặt rác, mau lên.”

Học sinh lớp A6 vừa nhặt rác vừa chế giễu: “Ngụy quân tử, chính lớp mình ném rác ra đường, rồi lại giả vờ lau chùi quét dọn.”

Học sinh lớp A1: “Làm nhằm cái gì thế? Lát nữa đánh cho tụi mày phải kêu ra tiếng Mán.”

Học sinh lớp A6: “Dừng, còn chưa biết là ai khóc ra tiếng Mán đâu!”

Một nhóm thiếu niên, vừa nhặt rác vừa đấu võ mồm.

Tạ Thành Thành ở nhà, sau khi ăn cơm không có việc gì làm nên muốn gọi bạn học ra ngoài chơi. Vốn dĩ muốn tìm Phương Hân Vũ, nhưng Phương Hân Vũ và Trịnh Nam lại đang đi cùng nhau. Mà cậu lại không muốn nhìn thấy Trịnh Nam vào lúc này. Sau đó, cậu lại muốn tìm Nghiêm Lễ. Nhưng Nghiêm Lễ đang ở Vĩnh Ninh Lý cũng cô giáo Ninh, nếu cậu đến đó chắc chắn cô Ninh sẽ bắt cậu làm bài tập Ngữ văn, như vậy chẳng khác nào đi học thêm.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Tạ Thành Thành cúi đầu nhìn, là Trịnh Nam gọi tới, cậu đang do dự không biết có nên nhắc máy hay không. Cậu không thù dai, nhưng hôm nay thực sự đã bị tổn thương bởi những lời nói của Trịnh Nam. Nếu Trịnh Nam gọi thêm hai lần nữa, đồng thời xin lỗi cậu, cầu xin cậu tha thứ sau đó mời cậu đi ăn Pizza Hut hoặc KFC thì cậu sẽ cân nhắc thêm.

Nhưng chuông reo được hai ba giây, bên kia đã dập máy, Tạ Thành Thành bực mình ném điện thoại lên giường, muốn đến đâu thì đến, dù sao thì sau này cậu cũng coi như không quen biết cái tên Trịnh Nam này nữa. Tạ Thành Thành muốn gọi cho bạn khác, rủ ai đó đi chơi game, nhưng đầu dây bên kia lại đang bận. Cậu lại gọi cho một bạn khác, kết quả vẫn là máy bận. Máy số liên tiếp đều đang bận. Tạ Thành Thành suy ngẫm một chút, liền phát hiện có gì không đúng, có phải bọn họ giấu cậu đi chơi cái gì đó hay ho với nhau rồi không? Đúng là chẳng nghĩ khí chút nào.

Cuối cùng cậu cũng gọi được cho bạn cùng bàn, giọng nói của cậu bạn cùng bàn có chút gấp gáp: “Anh Thành Thành, nhanh lên, công sau trường học, lớp A1 bắt nạt người lớp mình.”

Tạ Thành Thành vừa nghe dứt câu, lại dám ức hiếp người lớp A6, điều này có nghĩa là bọn họ chẳng coi ủy viên thể thao là cậu ra gì rồi, vậy thì không được, Tạ Thành Thành lập tức khoác áo sau đó chuồn ra khỏi nhà. Cậu bắt taxi tới tận cổng sau trường học, đường thông ngõ thuộc tìm đến địa điểm chiến đấu, hẻm số ba, đường Hữu Nghị. Vừa mới bước vào, đã thấy ai đó bị

đánh bay ra ngoài, cậu liền giữ chặt lấy đối phương, là Phương Hãn Vũ, khuôn mặt cậu ấy bị đánh đến thâm tím, quần áo rách tả tơi. Trên mặt đất có hai hàng cặp sách được đặt rất ngay ngắn ở cạnh nhau, một hàng là của lớp A1, còn một hàng là của lớp A6. Đánh giá qua tình hình, lớp A1 hiện đang chiếm ưu thế.

Phương Hãn Vũ nắm lấy tay Tạ Thành Thành: “Bên kia có mấy thằng túm lại đánh Trịnh Nam, cậu đến đó xem thế nào đi.”

Tạ Thành Thành tay nắm chặt thành quyền: “Con mẹ thằng nào nhân lúc ông không có mặt lại ức hiếp người lớp ông thế?”

Ba thiếu niên to cao vốn dĩ vẫn đang vây lại đánh Trịnh Nam lúc này tất cả đều quay đầu lại nhìn.

Tạ Thành Thành: “Đm!”

Bây giờ chuồn có còn kịp nữa không?!

.....

Ninh Thư suýt chút nữa ngất lịm khi nhận được cuộc gọi của chủ nhiệm Đào, đến mức cô phải thở hắt một hơi như thể sắp lìa đời, rời khỏi thế giới tươi đẹp này.

Chủ nhiệm Đào nói qua điện thoại: “Cô ở gần chỗ với thầy Nghiêm đúng không? Trên đường đến thì gọi luôn cả cậu ấy, có giáo viên Thẻ dục sẽ ổn hơn nhiều.”

Ninh Thư vội vàng chạy đến cổng sau trường học, lúc đi ngang qua Thanh Ninh, có hơi do dự, nhưng không dám lãng phí thời gian nên vội vàng gọi to: “Ông chủ Triệu!”

Triệu Vũ Kiệt thò đầu ra khỏi phòng bao trên lầu hai: “Cô giáo Ninh, sao vậy?”

Ninh Thư: “Học sinh đang đánh nhau ở cổng sau trường học, anh mau đến đó đi.” Nói xong liền chạy đi.

Triệu Vũ Kiệt quay đầu lại nói với Nghiêm Kiều: “Nghe thấy chưa, cô giáo Ninh gọi cậu đó.”

La Minh: “Sao tôi lại nghe thấy là gọi cậu nhỉ?”

Triệu Vũ Kiệt: “Sao lại là gọi tôi? Tôi đâu phải là giáo viên trong trường, quản trò quản đất thì được chứ sao dám quản đám học sinh đánh nhau?”

Rõ ràng là đang giận dữ với Nghiêm Kiều, lại không muốn chủ động bắt chuyện với anh, nên lấy anh ta làm micro, phụ nữ đúng là một loài sinh vật thông minh và hóm hỉnh.

Nghiêm Kiều mặc áo khoác vào, dứt khoát nhảy từ trên cửa sổ tầng hai sau đó bám lấy một cành cây bên ngoài tiếp đất.

Triệu Vũ Kiệt: “Thần tốc.”

Ninh Thư vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn, rất nhanh đã thấy Nghiêm Kiều ở ngay phía sau cô, tự nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, không còn lo lắng sợ hãi như vừa rồi nữa.

Nghiêm Kiều có đôi chân dài, sải bước lớn, anh đi phía sau Ninh Thư nhưng luôn giữ khoảng cách nửa mét với cô, giống như cái bóng dưới mặt đất của cô vậy. Ninh Thư không lên tiếng, Nghiêm Kiều cũng chẳng nói chuyện.

Phía trước có đèn giao thông, Ninh Thư nhìn đèn xanh còn hai giây đếm ngược, cô muốn lao thẳng sang đường, nhưng lại bị Nghiêm Kiều túm gáy lại: “Muốn chết à?”

Đèn xanh lập tức chuyển sang đỏ, Ninh Thư đành phải đứng tại chỗ chờ đợi, bởi vì lo lắng, nên cả người không ngừng chuyển động, giống như kiến bò trên chảo nóng, hoàn toàn không thể dừng lại. Chủ nhiệm Đào nói qua điện thoại rằng, gần như nửa số nam sinh của lớp A6 và A1 đều có mặt tại hiện trường, đang đánh đấm túi bụi, một vài học sinh nữ cũng tới, nghe nói là đứng ngoài cổ vũ. Đám nhóc này đúng là điên thật rồi, cô giao bài tập về nhà cho chúng quá ít hay sao?

Nghiêm Kiều đề lên vai Ninh Thư, để cố định cô lại: “Không sao đâu, đều còn là con nít, lại chẳng phải đánh nhau với người ngoài trường, mấy đứa nó sẽ tự biết chừng mực.”

Hai người nhanh chóng chạy ra cổng sau trường học, từ xa đã nghe thấy tiếng quát của chủ nhiệm Đào: “Dừng lại ngay!”

Ninh Thư chạy tới, thấy cảnh tượng hoàn toàn không thể kiểm soát, liền xắn tay áo chuẩn bị lao vào tách chúng ra.

Nghiêm Kiều thấy vậy liền gạt cô qua một bên: “Đứng yên đó đi, để tôi.”

Nói xong liền bước vào giữa đám học sinh, mỗi tay túm một tên, lớp A1 hẩy qua một bên, lớp A6 hẩy qua một bên, tạo thành một lối đi ở giữa. Cuối cùng anh kéo Tạ Thành Thành đang nằm dưới đất không thể đứng dậy nổi, rồi ném tới trước mặt Ninh Thư.

Ninh Thư lấy khăn giấy ra: “Lau nước mũi trên mặt đi.”

“Nói, tại sao lại đánh nhau?”

Tạ Thành Thành cúi đầu: “Em không biết, chỉ biết các bạn lớp A1 bắt nạt mấy bạn lớp mình.”

Có học sinh của lớp A6 đứng lên giải thích một lượt nguyên nhân và hậu quả của vụ việc.

Ninh Thư quay đầu đi tới phía sau nhóm nam sinh lớp A1, nắm lấy Đàm Duyệt Nhiên dẫn tới phía trước: “Là em cầm đầu việc ném rác ra đường và bắt nạt Ân Bình Hải cùng mẹ bạn ấy sao?”

Đàm Duyệt Nhiên cắn môi, không muốn thừa nhận sai lầm của mình: “Lao công làm việc quét dọn là chuyện đương nhiên, sao có thể là em bắt nạt họ được?”

“Hơn nữa, em là học sinh lớp A1, vì vậy không đến lượt cô quản đúng không ạ, cô Ninh?”

Chủ nhiệm Đào lấy cuốn sổ nhỏ mang theo ra ghi tên tất cả các học sinh có mặt, sau đó đi tới chỗ Đàm Duyệt Nhiên, vẽ mặt nghiêm túc hiềm thấy: “Cô giáo Tần không dạy các em sao? Tôn sự trọng đạo, bất luận đây có phải là giáo viên lớp em hay không thì em vẫn phải tôn trọng.”

Tần Nguyệt Hương ra khỏi taxi, thấy Ninh Thư và chủ nhiệm Đào đang nhìn chăm chăm vào học sinh của lớp mình để giáo huấn, lập tức cảm thấy không thoải mái, gà mái mẹ bắt đầu bảo vệ đàn con, cô ta kéo Đàm Duyệt Nhiên ra phía sau mình.

“Hai lớp đánh nhau, lỗi là từ hai phía, tại sao lại chỉ mắng học sinh lớp tôi, chủ nhiệm Đào, tôi biết ông có phần nể nang cô giáo Ninh, nhưng không nên quá thiên vị như vậy chứ?”

Ninh Thư bước tới, tức giận nói: “Cô tự đi mà hỏi, xem cô gái xinh đẹp kiêu ngạo này đã làm những gì.”

Đàm Duyệt Nhiên lại bắt đầu khóc lóc, cắn môi lắc đầu: “Mấy người bắt nạt em, tất cả đều bắt nạt em.”

Lúc này, từ tận đáy lòng cô nhóc đã cảm thấy sợ hãi, cô đang chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật, nếu xảy ra chuyện lớn, để lại dấu vết trong hồ sơ thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới kỳ thi.

Chủ nhiệm Đào nghe cãi vã đến to cả đầu, nên tìm một người bạn làm ở bộ giao thông đến lấy đoạn video giám sát ở camera gần đó. Học sinh đứng thành hai hàng trước cửa văn phòng, còn giáo viên thì ở bên trong xem video giám sát. Tần Nguyệt Hương nhìn vào ba cô gái vừa rắc bông ngô và hạt dưa vừa cười nói chế nhạo Ân Bình Hải trên màn hình, rất lâu cũng

không lên tiếng.

Ninh Thư cũng không nói gì, việc bọn họ làm là quá tệ hại.

Chủ nhiệm Đào nhìn Tần Nguyệt Hương: “Những học sinh đánh nhau có thể kỷ luật nhẹ, nhưng ba người này, dẫn đầu là Đàm Duyệt Nhiên nhất định phải phạt thật nặng.”

“Còn nữa, ai là người tiết lộ việc Ân Bành Hải ném rác sang lớp A1?”

Tần Nguyệt Hương nhìn chằm chằm vào video giám sát, nhíu mày thật chặt. Cô ta còn nhớ khi bản thân mới tiếp nhận lớp A1, lúc đó bạn cùng bàn của Đàm Duyệt Nhiên là một cô gái có hoàn cảnh gia đình nghèo khó, mỗi lần đến nhà ăn, Đàm Duyệt Nhiên đều gọi thêm một phần thịt, nói mình ăn không hết nên nhờ bạn cùng bàn ăn đỡ, nếu không bỏ đi sẽ rất lãng phí. Nhưng chỉ trong vòng hơn một năm, đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy đã biến thành “Ác bá” chuyên bắt nạt làm chế giễu những người yếu đuối như trong video giám sát kia. Tần Nguyệt Hương luôn nghĩ một người kiêu căng, tự đại một chút cũng chẳng sao. Nhưng tác động thị giác và chấn động tâm lý từ màn hình giám sát đem lại là quá lớn, nó phơi bày ra những ác ý trần trụi của đứa trẻ. Khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải lạnh sống lưng. Cô ta vô tình nói ra việc Ân Bành Hải là người ném rác sang lớp A1, nhưng Đàm Duyệt Nhiên lại ngầm hiểu rằng đây là ẩn ý sâu xa nào đó. Đàm Duyệt Nhiên có thể làm như vậy là do nhận ảnh hưởng từ phía cô ta. Với tư cách là một giáo viên, không dộc lòng truyền tải những giá trị quan đúng đắn cho học sinh là sơ suất của cô ta.

Tần Nguyệt Hương nhíu mày: “Là tôi, tôi cố ý tiết lộ cho Đàm Duyệt Nhiên, em ấy nhận chỉ thị từ tôi mới làm như vậy, tôi sẵn sàng chấp nhận mọi hình phạt của nhà trường.”

Ninh Thư biết con người Tần Nguyệt Hương thường ngày kiêu ngạo, nhiều lúc cũng rất đáng ghét, nhưng cô ta không phải là người xấu, nếu không ngay từ đầu đã không buông tha cho Ân Bành Hải.

Chủ nhiệm Đào nói: “Cô giáo Tần, suy nghĩ cho kỹ càng, đây là vấn đề đạo đức, trường cấp ba số 1 đã thành lập được năm mươi năm nay và điều quan trọng nhất được đặt ra chính là đạo đức nhà giáo.”

“Cô làm như vậy, chắc chắn sẽ bị nhà trường kỷ luật, nếu phụ huynh học sinh truy cứu thì việc có còn tiếp tục được làm giáo viên trong trường hay không đều không thể nói trước.”

Ninh Thư cau mày, cô và Tần Nguyệt Hương vào làm cùng đợt với nhau,

lần đầu tiên trong buổi họp giáo viên, hiệu trưởng bảo hai người họ giới thiệu qua về bản thân, Tần Nguyệt Hương nói lý tưởng lớn nhất của bản thân mình là được làm giáo viên, muốn gắn bó với nghề này suốt đời. Một lát sau, chủ nhiệm Đào đẩy cửa văn phòng ra: “Việc xử lý cô giáo Tần sẽ được thông báo sau khi nhà trường mở cuộc họp và bàn bạc kỹ lưỡng.” “Còn mấy đứa đánh nhau này, thứ hai đến văn phòng thầy, tên đã ghi lại đầy đủ rồi, đừng có hy vọng trốn thoát.”

Đàm Duyệt Nhiên chất vấn: “Chủ nhiệm Đào, dựa vào cái gì mà trừng phạt cô Tần?”

Tần Nguyệt Hương bước tới, lau nước mắt trên mặt Đàm Duyệt Nhiên: “Sau này đừng nói chuyện với thầy cô giáo bằng giọng điệu này nữa.”

Cô ta vỗ vỗ vai cô nhóc: “Chuẩn bị kỳ thi nghệ thuật cho tốt vào.”

Tần Nguyệt Hương bước tới trước mặt Ân Bành Hải: “Xin lỗi em.”

Ân Bành Hải có chút bối rối: “Không...Không phải lỗi...Lỗi của cô ạ.” Tần Nguyệt Hương một lần nữa xin lỗi Ân Bành Hải trước mặt học sinh lớp A1: “Là cô ám chỉ và xúi giục Đàm Duyệt Nhiên, vì vậy thực sự xin lỗi em.”

Đàm Duyệt Nhiên đứng yên tại chỗ, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, muốn nói ra nhưng không được, một lúc sau mới khóc òa lên: “Không phải, không phải do cô Tần, mà là tôi.”

Cuối cùng, Ninh Thư dẫn theo học sinh lớp A6, còn Tần Nguyệt Hương dẫn theo học sinh lớp A1 cùng nhau bước ra công trường.

Tần Nguyệt Hương dừng lại nói với học sinh lớp mình: “Cô mời các em ăn tối, địa điểm tùy ý chọn, ăn xong thì đi hát, gọi những bạn khác không có mặt cùng tới luôn nhé.”

Không khí trong lớp A1 bắt đầu sôi nổi trở lại: “Cô Tần, ngày mai chúng em sẽ viết thư cho hiệu trưởng, chắc chắn không có vấn đề gì đâu ạ.”

“Cô Tần, sau này chúng em không đánh nhau nữa, cô vẫn chủ nhiệm lớp mình có được không ạ?”

.....

Một nữ sinh đi sau cùng trong nhóm học sinh lớp A1, nãy giờ không ngừng quay đầu nhìn về phía lớp A6, cuối cùng chạy tới chỗ Ninh Thư, vừa khóc vừa xin lỗi: “Cô Ninh, em xin lỗi.”

Rồi lại nói với Ân Bành Hải: “Xin lỗi cậu.”

Có người của lớp A1 gọi to: “Mau đi cùng Đàm Duyệt Nhiên đi, ngày nào

cũng gây rắc rối, lát nữa phạt cậu hát.”

Lớp A1 đang thảo luận về việc ăn gì, lẩu, đồ nướng... ánh mắt không ngừng trôi dạt về phía lớp A6.

Học sinh lớp A6 đồng loạt nhìn Ninh Thư, trong mắt ánh lên sự mong đợi.

Bị hơn hai mươi cặp mắt cùng lúc nhìn chăm chăm, Ninh Thư: “Đã gần mười giờ rồi, mà còn dám ở bên ngoài ăn chơi, về nhà sớm đi, về làm bài tập Ngữ văn cho đầu óc thêm phong phú, rồi ngủ một giấc thật ngon, giúp cơ thể phát triển...”

“Đi, đến Thanh Nịnh, ăn buffet thịt nướng, thầy Nghiêm đi.”

Ninh Thư còn đang thao thao bất tuyệt, lại bị Nghiêm Kiều cắt ngang.

Người đàn ông này giờ luôn đứng sau lưng cô và không nói lời nào, nhưng vừa lên tiếng đã cướp luôn sân khấu của cô.

Học sinh: “Yeah yeah!”

“Vừa rồi đánh nhau bây giờ đói chết đi được, nhanh lên, đi lẹ lên chút, mấy đứa đằng sau kia nhanh cái chân lên!”

“Một hai một, một hai một.”

.....

Ninh Thư: “Không được, muộn quá rồi, sẽ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi, không cao được...” Giọng cô chìm ngấm trong tiếng hò reo, cơ bản là chẳng có ai lắng nghe lời cô nói cả.

Ninh Thư nghiêng răng nghiêng lợi ngậm miệng lại, rất muốn mắng anh một trận nhưng lại không muốn nói chuyện với anh.

Các học sinh ăn đêm xong vẫn chưa muốn rời đi, họ xếp thành hàng đi bộ trên đường, hướng về phía con sông bao quanh thành phố.

Ninh Thư không yên tâm, nên chỉ đành đi theo: “Chú ý xe, xe xe xe, đi gọn vào lề đường.”

“Trên đường không được đùa nghịch!”

Tất nhiên là Nghiêm Kiều cũng đi theo, Ninh Thư vừa đi vừa duy trì kỷ luật: “Các bạn nữ đi phía trong, các bạn nam đi phía ngoài. Các bạn nam nhớ để ý các bạn nữ.”

Khi đến bên sông, tất cả học sinh đều nắm chặt lan can, hóng gió, ngắm nước, ngắm bầu trời đêm.

Không biết ai đã ngẩng đầu lên, hét lớn một tiếng như trút xuống mặt sông: “Aaaaa!”

Sau đó, tình hình bắt đầu mất kiểm soát.

Tạ Thành Thành đứng trên một tầng đá và hét lớn: “Trịnh Nam là một tên ngốc!”

Ân Bành Hải lo lắng: “Đừng...Đừng nói vậy ...Đừng nói anh Nam như vậy. “

Trịnh Nam cũng hét lên: “Trịnh Nam là một tên đại ngốc!”

Các bạn trong lớp A6 đều rất tốt, chẳng ai thêm nhóm ngó tiền của cậu, từ đầu tới cuối người sai là cậu.

Tạ Thành Thành quay đầu lại đấm Trịnh Nam một cái, sau đó ôm lấy cậu, bị bạn nữ bên cạnh cười trêu chọc, khiến cậu hừng hực tức giận.

Tạ Thành Thành nhanh chóng giải thích: “Đừng nói nhảm, tớ là người của Nghiêm Lễ!”

Giữa những tiếng cười vui vẻ, các học sinh khác cũng bắt đầu hò hét xuống mặt sông.

“Phương Hãn Vũ nợ tôi hai mươi tệ, một tuần rồi vẫn chưa trả!”

“Tôi không muốn học giờ Toán, tôi ghét làm bài tập Toán!”

“Tên tôi không phải là Chu Chiêu Đệ, tên tôi là Chu Tư Dao!”

“Tôi...Tôi muốn...học hành thật tốt!”

“Tôi muốn trúng xổ số!”

“Tôi muốn đi xăm hình!”

“Bà ơi, con nhớ bà, bà trên trời có khỏe không?”

“Cô Ninh, làm ơn trả lại điện thoại cho em đi, trong đó có ảnh em gái em, năm trước con bé lên tám tuổi, năm nay em ấy vẫn tám tuổi!”

“Ba mẹ đừng ly hôn có được không?”

“Chu Tình, tớ thích cậu!”

“Ai nói đấy, mau ra đây, nhanh lên, không phải sợ!”

“Tôi ghét ba tôi, ông suốt ngày uống rượu, còn đánh đập mẹ tôi nữa!”

“Học hành mệt quá, tôi không muốn sống nữa, nhưng lại chết không nổi!”

“Tôi bị ung thư, chỉ sống được bốn tháng nữa, hahaha, đùa thôi!”

“Đừng có đùa như vậy, học sinh lớp A6 đều rất tốt, sẽ cùng đỗ đại học!”

“Tôi muốn đậu vào đại học Phục Đán!”

“Đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh đều được!”

“Tôi mãi mãi yêu lớp A6!”

.....

Gió đêm rất lạnh, những cô nhóc cậu nhóc thiếu niên cởi phanh khóa áo

khoác, thanh âm xuyên thấu trời đêm, nếu như những phiến muôn của tuổi trưởng thành có thể trôi theo dòng nước thì tuyệt biết bao. Ninh Thư đứng ở phía sau các học sinh của mình, nghe tiếng hét đến khản cả giọng của tụi nhóc, nước mắt không kìm được mà chảy xuống, cô chưa bao giờ ở gần với trái tim bọn họ như vậy. Trước giờ, cô chỉ trông thấy một lũ tiêu quỷ mà thôi. Không chỉ mình Ninh Thư khóc, mà nhiều bạn nữ khác trong lớp cũng đang rơi nước mắt, các nam sinh đột nhiên hiểu chuyện hơn rất nhiều, đồng loạt cởi áo khoác trên người khoác cho các cô gái.

Nghiêm Kiều đưa cánh tay mình ra, để Ninh Thư lau nước mắt lên áo: “Cô giáo Ninh không có gì muốn hét lên sao?”

Ninh Thư lau nước mắt nước mũi tùm lum lên áo Nghiêm Kiều, quay người đứng giữa các học sinh, nói với bầu trời đêm và mặt nước: “Tôi không có gì để hét lớn ra cả!”

Học sinh bên cạnh bắt đầu bắt mắt: “Cô Ninh quá đáng, bọn em đều chia sẻ rất nhiều bí mật như vậy, tại sao cô lại giấu giếm?”

Ninh Thư mỉm cười không nói lời nào, đôi lông mày nhíu lại, chẳng ai biết cô đang suy nghĩ điều gì.

Cũng đã gần đến nửa đêm, Ninh Thư yêu cầu học sinh xếp thành hàng, sau đó đứng tiến tới người cuối cùng lên taxi rồi mới quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều vẫn đứng bên sông. Xung quanh vắng lặng, không còn một ai, bóng lưng anh trông thật cô đơn. Ninh Thư bước tới, chuẩn bị gọi anh về nhà.

Tháp chuông phía xa vang lên mười hai hồi, báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều đang lặng lẽ nhìn lên bầu trời đêm, anh hét lên với dòng sông và các vì sao: “Lẽ Lẽ, sinh nhật vui vẻ.”

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ.”

Ninh Thư chưa bao giờ nghe thấy giọng nói dịu dàng và buồn bã như vậy của anh, trong lòng như bị ai đó cứa một vết cắt thật sâu, đau tới mức không thể thở nổi. Dù dù có tức giận, vẫn muốn an ủi anh, cũng muốn được anh an ủi. Ninh Thư mở miệng định nói gì đó, nhưng chưa kịp lên tiếng, đã bị người đàn ông bên cạnh hôn lên môi...

XiaoLiang: Lại làm nhảm tâm sự ngày HN mưa buồn thối ruột (27/2/21)

^^ nếu mng thấy dài quá thì có thể không đọc phần “Tâm sự” này của mình cũng được nhé :)))

Từ đầu bộ truyện đến giờ có lẽ đây là chương truyện đem lại nhiều cảm xúc cho mình nhất, chán nản có, bức tức có, vui vẻ có, cảm động có. Chán nản là vì vừa mở ra phát hiện chương này tận hơn 15k chữ raw, nhìn mà muốn tụt huyết áp luôn =))))), bức tức là vì tuy biết rằng đây là truyện nhưng vẫn sôi máu vì thái độ của Tần Nguyệt Hương và Đàm Duyệt Nhiên, mặc dù sau đó ngồi ngẫm lại hồi mình còn đi học cấp 3 thì có lẽ mình cũng sẽ thích một cô giáo chủ nhiệm như cô Tần hơn :)), vui vẻ, cảm động là vì cảm thấy qua lời văn của tác giả mình như được quay lại cái thời học cấp 3 ngơ ngơ vậy đó :v, đoạn các bạn lớp A6 đứng hét bên sông thực sự muốn rút nước mắt theo luôn rùi :(, tình cảm trong sáng thời học sinh đúng thật đáng trân trọng, vì sau này chẳng bao giờ có được. Cuối cùng sau khi sắp gãy cả tay vì hơn 15k chữ thì cuối cùng cũng được đền đáp bằng nụ hôn của anh chị nhà, ahiji, coi như là được ăn ứi :)). Để lết tiếp chương sau xem anh chị có táy máy gì nữa không =))))

Vậy thui, lảm nhảm xong rồi, chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ! Và đừng quên like + cmt cho tui lấy thêm động lực nhé, tui là tui thích đọc cmt của mng nhất đó :*

P/S: Hôm nay mãi đi ăn đi chơi nên bây giờ mới up chương được, up xong tui cũng ngất luôn đây :)))

-----oOo-----

Chương 33: Cảm ơn em đã có mặt trên thế giới này.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Taxi dừng trước cổng biệt thự trong khu Vĩnh Ninh Lý, Ninh Thu và Nghiêm Kiều bước xuống xe. Lúc này đã là một giờ sáng, từ bên sông tới nhà chỉ mất nửa tiếng ngồi xe. Bọn họ bắt đầu hôn nhau khi tiếng chuông trong tháp rung lên mười hai lần. Từ đó tới giờ, không ai đề cập đến nụ hôn bên sông đó nữa. Nhẹ nhàng, lưu luyến, cuồng nhiệt, triền miên, chẳng thiếu điều gì, như hai tâm hồn cô đơn vô tình chạm vào nhau trong thế giới

đầy băng giá, rồi ôm lấy nhau tìm hơi ấm. Anh chủ động, nhưng cô không cự tuyệt.

Nghiêm Kiều lên tiếng trước, âm thanh trầm thấp, khàn khàn: “Đó là nụ hôn đầu của anh.”

Ninh Thư: “Đó cũng là nụ hôn đầu của em.”

Nghiêm Kiều: “Trước đây anh đã thề với bản thân mình rằng, nếu lấy đi nụ hôn đầu tiên của cô gái nào thì sẽ sống với người ấy cả đời.”

Ninh Thư: “Lừa anh thôi, đó không phải là nụ hôn đầu tiên của em đâu.”

Nghiêm Kiều nhướn mắt không nói gì, nhưng Ninh Thư lại cảm thấy trong mắt anh có sự thù địch vô cùng đáng sợ, dường như anh đang xác nhận sự thật trong lời nói của cô, nếu điều đó là thật thì anh sẽ giết cô ngay lập tức.

Ninh Thư cười khan một tiếng: “Haha, nói giỡn thôi mà.”

Nghiêm Kiều nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, giống như con sói đói đang đứng trong bóng tối âm thầm theo dõi con mồi của mình: “Đừng đùa như vậy với anh, anh sẽ nghĩ đó là thật đó.”

Anh tiến lên một bước, rũ mắt nhìn xuống đôi môi đang ửng đỏ vì bị anh hôn, rồi cúi thấp đầu định hôn cô lần nữa. Ninh Thư nghiêng đầu né tránh. Nghiêm Kiều néo néo cầm cô, cúi người, xoa nhẹ lên trán cô, giọng nói khô khốc, trầm thấp: “Nghiện rồi thì phải làm sao?”

Hơi thở của anh rất gần, khiến cô nhớ tới nụ hôn bên bờ sông, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, vội vàng đẩy anh ra: “Đừng có suốt ngày như vậy.”

Nghiêm Kiều sờ sờ môi mình, nhìn Ninh Thư: “Chẳng phải là em cũng thích sao? Tại sao lại đê nén mình như vậy?”

Ninh Thư cúi đầu: “Em đâu có...”

Nghiêm Kiều: “Không bắt em phải chịu trách nhiệm, chỉ hỏi em một câu.” “Em có thích nụ hôn đó không?”

Ninh Thư: “Thích.” Nhưng lại không dám tiếp tục nữa.

Nghiêm Kiều mỉm cười, đôi mắt hoa đào dịu dàng, anh đưa tay lên xoa mái tóc cô: “Được, anh biết rồi.”

Anh có thể cảm nhận được rằng không phải cô không hề thích anh. Chỉ là, cô thích anh chưa đủ nhiều và còn phải xếp sau những thứ khác, chẳng hạn như quá khứ của cô hay cha mẹ cô. Anh không trách cô nhu nhược, không dửng dưng, vì anh luôn biết cô là một cô gái thông minh, hiểu chuyện.

Nguyên nhân khiến anh bị xếp sau không phải do cô mà nhất định là vì anh chưa đủ tốt, hoặc là anh đối xử chưa thực sự tốt với cô. Đột nhiên Nghiêm

Kiều nghĩ thông suốt được rất nhiều chuyện, nét buồn thoáng qua trong mắt anh vừa rồi đã vui vẻ trở lại. Anh vừa được hôn người con gái mình thích, còn điều gì có thể khiến bản thân vui vẻ hơn nữa chứ, anh đưa tay lên xoa nhẹ đôi môi cô: “Cái lưỡi thật mềm.”

Trước giờ Ninh Thư chưa bao giờ nghe thấy những lời lộ liễu như vậy, cô sững sốt một hồi, rồi ngược đôi mắt to tròn nhìn Nghiêm Kiêu.

Sau khi định thần lại, Ninh Thư nói: “Muộn quá rồi, hay là anh đừng về, hôm nay ở đây đi.”

Khóe miệng Nghiêm Kiêu lại bắt đầu khó chịu, anh hỏi cộc lốc: “Anh ở phòng em vậy em ở đâu?”

Ninh Thư: “Ngủ cùng nhau.”

Nghiêm Kiêu: “...”

Ninh Thư mở cửa, sau đó vào nhà trước, rồi quay đầu nhìn Nghiêm Kiêu đang ngơ ngác đứng ngoài: “Vào đi nào.”

Ngay khi Nghiêm Kiêu thò một chân vào trong, cô liền đóng sầm cửa lại.

“Aaaaa—” Một tiếng hét thất thanh phá tan màn đêm yên tĩnh, lại thêm một bằng chứng mạnh mẽ nữa cho tin đồn về căn biệt thự ma ở Vĩnh Ninh Lý.

Nghiêm Kiêu bị đuối ra khỏi cửa, đứng bên ngoài nhìn lên phòng Ninh Thư trên lầu hai, trong phòng đèn đã bật sáng, sau đó rèm cửa khẽ chuyển động. Biết rằng cô đang nhìn mình qua cửa sổ, nên anh giơ tay lên gửi cho cô một nụ hôn gió.

Bà lão ở tiệm may đối diện quay lại lấy đồ, nhìn thấy Nghiêm Kiêu đứng ở cửa biệt thự, liền chạy tới vung tay vừa đánh người vừa chửi mắng: “Đồ lưu manh, khôn kiếp, lại đến đây quấy rầy cô giáo Ninh.”

“Cũng đừng có nghĩ tới việc đánh Tiểu Kiêu và Lễ Lễ, tôi sẽ báo cảnh sát, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát đó!”

Nghiêm Kiêu thấy bà lão thực sự lời điện thoại ra, trong lòng có chút cảm động, anh muốn cười không nổi, khóc cũng không xong: “Bà, bà đừng báo cảnh sát, con đi ngay đây.”

Bà lão chống gậy chỉ vào Nghiêm Kiêu, vẻ mặt cảnh giác: “Sau này còn tới nữa không?”

Nghiêm Kiêu: “Còn.”

Nói xong liền tập tễnh chạy đi.

Hầu hết các cửa hàng ở phố Thiên Đường đều đã đóng cửa, trên đường vắng vẻ, ít người qua lại, thật hiếm khi yên tĩnh như vậy. Trong tiệm buffet

thịt nướng Thanh Ninh lại vô cùng sôi động, đầu bếp đang chuẩn bị các món ăn cho bữa tiệc sinh nhật hôm nay, tiểu Chu và mấy người khác đang thổi bóng và đồ trang trí nhiều màu sắc, nhưng việc này đều phải hoàn thành trước bình minh để đảm bảo tiểu thiếu gia vừa thức dậy đã có thể nhìn thấy.

Triệu Vũ Kiệt đang đeo tạp dề nướng bánh, La Minh thì tập vẽ tranh bằng kem, để lát nữa có thể vẽ lên bánh.

Triệu Vũ Kiệt vừa thấy Nghiêm Kiều liền mắng: “Hôm nay là sinh nhật Lễ Lễ, vậy mà cậu biến đâu mất thế? Còn biết đường mò về nữa à?”

La Minh nhìn Nghiêm Kiều: “Sao chân lại tập tễnh thế kia?”

Nghiêm Kiều bước tới trước mặt anh ta: “Cậu chỉ biết nhìn mình cái chân tập tễnh của tôi thôi à?”

Triệu Vũ Kiệt đặt nhiệt độ lò nướng rồi đi tới, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Nghiêm Kiều: “Mẹ nó, đồ đều cáng!”

Tiểu Chu vừa buộc những quả bóng đầy màu sắc vừa đi tới, tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Triệu Vũ Kiệt đem tiểu Chu dẫn ra chỗ khác: “Đừng nhìn.”

Tiểu Chu không hiểu chuyện gì: “Rốt cuộc làm làm sao?”

Triệu Vũ Kiệt: “Là cô muốn nghe đó nhé, nghe xong đừng có mà gào thét gầm rú lên đó.”

Tiểu Tôn cũng sán lại gần anh ta, mấy người nhân viên phục vụ thích thăm Nghiêm Kiều đều đi tới, nhìn Triệu Vũ Kiệt với vẻ mặt háo hức.

Triệu Vũ Kiệt: “Môi của anh Kiều bị cô gái nào đó cắn, mấy người các cô hết hy vọng rồi, đã nghe rõ chưa hả, nếu như chưa rõ, tôi sẽ nói lại một lần nữa, nụ hôn đầu của anh Kiều nhà mấy người mất rồi.”

La Minh: “Cậu ấy, mất trinh rồi.”

Triệu Vũ Kiệt: “Cậu ấy, ô uest rồi.”

La Minh: “Không còn sạch sẽ nữa.” =)))

Cả hai chơi trò thay nhau đưa tin, khiến những cô gái trong cửa hàng đều phải khóc rờn.

Triệu Vũ Kiệt đưa khăn giấy cho từng người: “Các em đừng khóc nữa, chẳng phải là vẫn còn ông chủ Triệu sao, ông chủ Triệu sẽ khiến các em hạnh phúc.”

La Minh tháo đôi găng tay dính đầy kem ra, đi đến bên cạnh Nghiêm Kiều:

“Làm lành với cô giáo Ninh rồi à?”

Nghiêm Kiều: “Chưa, tôi có chút do dự.”

La Minh: “Do dự cái gì?”

Nghiêm Kiều: “Để xem cô ấy có vượt qua thử thách để trở thành bạn gái của tôi hay không.”

Triệu Vũ Kiệt trợn mắt lườm Nghiêm Kiều một cái: “Chẳng phải đã hôn người ta rồi sao, khoe khoang cái rắm, biến mẹ đi!”

Nghiêm Kiều lấy điện thoại ra, gửi lì xì cho tất cả mọi người trong Thanh Nịnh: “Chúc Lễ Lễ sinh nhật vui vẻ, mọi người vất vả rồi.”

Tiểu Chu và những người khác mỗi người nhận lấy một phong bao màu đỏ để an ủi trái tim đang bị tổn thương sâu sắc của mình.

Triệu Vũ Kiệt: “Mẹ nó, vừa thấy bao lì xì đỏ mà giật cả mình, còn tưởng cái tên này gửi thiệp thoát ế cơ.”

Tình hình này có vẻ là vẫn chưa thoát được ế, nếu không cả thiên hạ đều đang âm âm lên rồi. Triệu Vũ Kiệt cũng nhận lấy một bao lì xì, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhóm tiểu Chu đã hoàn thành xong công việc chuẩn bị, ai về nhà thì về, còn ai lên lầu nghỉ ngơi thì cũng đã lên.

Nghiêm Kiều trở về phòng để ngủ bù một giấc, nhưng mới đến bốn giờ sáng đã bị tiếng gõ cửa của Triệu Vũ Kiệt và La Minh đánh thức, ba người lái xe, đem theo một đồng hồ màu sắc sặc sỡ, lẳng lặng đến gần biệt thự trong khu Vĩnh Ninh Lý. Vì để đảm bảo hiệu quả cho sự bất ngờ, khiến Nghiêm Lễ không thể phát hiện ra. Triệu Vũ Kiệt đứng lên thang. Lặng lẽ trèo lên trên, lấy một đồng hồ sặc sỡ La Minh đưa tới rồi treo chúng lên hàng rào. Đặc biệt là phía trước cửa sổ phòng Lễ Lễ, rất nhiều ruy băng, bóng bay được trang trí lên đó, với tôn chỉ duy nhất là càng nhiều càng tốt. Ngoài tường, trong sân, cửa ra vào phòng khách, cửa sổ phòng Nghiêm Lễ đều đã xong xuôi, Triệu Vũ Kiệt khoanh tay: “Xong rồi, lát nữa cầm máy quay đặt sẵn ở đây, Lễ Lễ mở cửa sổ ra cái là quay ngay.”

Nghiêm Kiều đứng bên ngoài căn nhà xem xét, sau đó quay lại xe, từ trong đồng hồ hoa hòe hoa sỏi lớn nhón đủ thứ đồ trang trí, chọn ra vài món còn có thể nhìn được.

Triệu Vũ Kiệt: “Không phải bày biện xong hết cả rồi sao?”

Nghiêm Kiều lại lôi thang ra.: “Loại ế như cậu không hiểu được đâu.”

Triệu Vũ Kiệt: “...” Hiểu rồi.

Nghiêm Kiều leo lên thang, núp bên ngoài cửa sổ phòng Ninh Thư, sau đó lần lượt treo từng món đồ lên, cuối cùng để một quả bóng tròn tròn màu

hồng ở giữa. Để đảm bảo rằng cô gái của anh có thể nhìn thấy bất ngờ lãng mạn này ngay khi cô mở cửa sổ ra.

Bốn rưỡi sáng, trời vẫn còn tối, Ninh Thu đang trần trọc trở mình trên giường, từ một tiếng trước cô đã nghe thấy tiếng động sột soạt bên ngoài, nhưng không dám nhúc nhích, thậm chí nhìn ra ngoài cửa sổ cũng không dám. Trước đó giả ma giả quỷ đề là do Nghiêm Kiều làm, cái này cô biết, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không sợ. Lần này chắc chắn không phải là Nghiêm Kiều, anh không cần thiết nửa đêm nửa hôm tới đây để dọa cô, nếu anh muốn tiếp tục giả ma giả quỷ, tung tin đồn ma ám để giữ giá nhà ở mức thấp, anh nhất định sẽ nói cho cô biết trước một tiếng. Ninh Thu càng nghĩ càng không ngủ nổi, sau ánh đèn cô thấy một bóng đen xẹt qua tấm rèm. Đây là lần hai, tại sao bên ngoài lại có bóng đen đó chứ? Người làm sao có thể lơ lửng ngoài cửa sổ lần hai thế này được, Aaaaaa!

Ninh Thu nằm thu lu trong chăn sắp khóc đến nơi, trong lòng đột nhiên nghĩ tới những ngày Nghiêm Kiều còn sống ở đây, tuy rằng có chút hư đồn nhưng trong hoàn cảnh này có thể tìm anh. Tâm lý con người là như vậy, càng sợ lại càng không dám nhìn, càng không chế bản thân không đi tìm hiểu. Sau đó Ninh Thu nhìn thấy một cái đầu người tròn tròn đang treo lơ lửng giữa cửa sổ phòng mình, đầu người!

“Aaaaaaa!”

Nghiêm Kiều đang chuẩn bị xuống thang, thì nghe thấy tiếng hét của Ninh Thu, anh lại nhanh chóng trèo lên, trong lòng hiểu rõ lý do, có phải anh đã dọa cô sợ rồi không? Đều trách cái thời tiết này, tới giờ rồi mà trời vẫn chưa sáng.

Nghiêm Kiều gõ lên cửa sổ: “Đừng sợ, là anh, hoàng tử của em đây.”

Ninh Thu nghe thấy tiếng Nghiêm Kiều, lập tức mở cửa sổ muốn chửi bới: “Nghiêm Kiều!” Nhưng lại sợ Nghiêm Lễ thức giấc nên chỉ đành đề thấp giọng xuống.

Còn chưa dứt lời, đã thấy một bông hoa đưa tới trước mặt. Ninh Thu không nhận, cô thấy căn nhà khắp nơi đều là đồ trang trí, ngay lập tức hiểu rằng anh đang chuẩn bị cho tiệc sinh nhật của Nghiêm Lễ.

Vừa nghĩ đến Nghiêm Lễ, cả bụng tức chẳng có cách nào phát ra ngoài: “Được rồi.”

Nghiêm Kiều đưa bông hoa trong tay mình cho cô: “Bớt giận.”

Ninh Thu không đón lấy. Nghiêm Kiều suy nghĩ một chút, nếu như anh trèo

vào phòng, giúp cô cắm hoa vào bình hoa bên đầu giường thì, thôi bỏ đi, như vậy cô sẽ cắm ngay bình hoa đó đập luôn lên đầu anh mất. Anh cần một nơi cắm hoa thật hợp lý. Cuối cùng, anh đã phát hiện ra một nơi mà anh không cần phải mạo hiểm trèo vào phòng cô.

Ninh Thư thấy Nghiêm Kiều vươn tay ra, thật vững vàng cắm bông hoa kia vào, khe, ngực, cô.

Nghiêm Kiều phải nên cảm ơn rằng phía dưới mặt đất là một bãi cỏ, chứ không phải sàn bê tông, nếu không bị đẩy khỏi thang như thế này, không chết thì cũng tàn phế.

Trời đã sáng rõ, ánh mặt trời chiếu vào phòng qua khung cửa sổ, Nghiêm Lễ rời khỏi giường đi tới bên cửa, nhìn thấy đủ loại đồ trang trí sinh nhật, cũng như Triệu Vũ Kiệt người đang ngồi trên bờ tường quay lại toàn cảnh cậu vẫn mặc nguyên trên người bộ đồ ngủ, vừa lim dim vừa đưa tay lên dụi mắt.

Triệu Vũ Kiệt vẫy vẫy tay với Nghiêm Lễ: “Cười lên nào tiểu thiếu gia.”

Nghiêm Lễ mỉm cười, uốn cong đôi mắt đào giống hệt anh trai mình và vẫy tay với chiếc máy quay: “Chào buổi sáng các anh của em.”

“Vù vù vù” một chiếc máy bay không người lái phía bên cạnh bay tới, từ thân máy bay một biểu ngữ màu đỏ được thả xuống: “Chúc mừng sinh nhật Lễ Lễ.”

La Minh mặc vest đứng ngoài cổng lớn, trên tay cầm chiếc điều khiển từ xa, để lái chiếc chiếc máy bay.

Ở phòng bếp dưới lầu, Ninh Thư đang hâm nóng sữa, cô quay sang người đàn ông bên cạnh nói: “Hôm nay là sinh nhật Lễ Lễ, vì muốn thằng bé vui vẻ nên em mới đặc cách cho anh vào nhà, hy vọng anh hiểu điều đó.”

Nghiêm Kiều đang mặc chiếc áo len mỏng màu trắng, tay áo xắn lên cao và đeo tạp dề màu hồng của Ninh Thư, lúc này đang đứng rán trứng trên bếp: “Biết, anh có được vinh hạnh này, tất cả là nhờ Lễ Lễ.”

Ninh Thư dùng dây thun màu đen cột tóc mình lên, thấp giọng hỏi: “Anh chuẩn bị quà gì cho Lễ Lễ? Sao trước giờ chưa từng nghe anh nhắc tới.”

Nghiêm Kiều: “Em đoán xem.”

Ninh Thư: “Không đoán, đoán không ra.”

Nghiêm Kiều ngó qua cửa sổ, thấy La Minh và Triệu Vũ Kiệt đang trêu chọc Lễ Lễ, liền lặng lẽ ghé sát vào má Ninh Thư: “Cô giáo Ninh.”

Ninh Thư đang rót sữa, cũng không buồn quay đầu lại: “Bỏ ngay mấy cái thối lộn xộn của anh đi.”

Thường thì vào lúc này, chỉ cần cô quay lại nhìn sẽ lập tức chạm vào môi anh, cảnh này cô xem trên TV nhiều rồi, nên chẳng dễ gì bị lừa đâu. Cô gái này càng ngày càng khó lừa, Nghiêm Kiều sờ sờ môi mình: “Lần trước em có nói chỉ cần có nhà là có thể cưới em đúng không?”

Ninh Thư không nhớ rõ khi đó mình đã nói gì, nhưng tóm lại là không phải như ý anh nói, trên đời này thiếu gì đàn ông có nhà, nếu vậy cô phải gả cho tất cả bọn họ à?

“Ý em là, nếu như có nhà, sẽ dễ dàng qua được cửa ải của phụ huynh hơn.”

Ninh Thư đem sữa đặt lên bàn, đứng ở cửa phòng bếp nói với Nghiêm Kiều: “Phần trứng của Lễ Lễ bỏ đường đừng bỏ muối.”

Cũng không hiểu tại sao tên nhóc này lại mê đường đến vậy, may là không kén ăn, ăn gì cũng được, nên cơ thể rất khỏe mạnh.

Nghiêm Kiều: “Anh nghe ba mẹ em ngày nào cũng gọi điện cho em, vậy tại sao không thấy bọn họ tới thăm em bao giờ?”

Ninh Thư nhìn nhìn vào trong chảo rán: “Giúp em chiên vàng một chút, em thích ăn trứng chiên vàng giòn.”

Nghiêm Kiều bày trứng chiên ra, bắt đầu chuẩn bị sandwich ăn kèm: “Đang hỏi em đó.”

Ninh Thư ừm một tiếng: “Bọn họ rất nhớ em, vốn dĩ định hôm nay tới, nhưng em không cho, hôm nay là sinh nhật Lễ Lễ, lát nữa bạn bè thằng bé tới rất đông, nên không tiện.”

Nghiêm Kiều nhướn mày không nói gì thêm.

Nghiêm Lễ xuống lầu, xem ra tâm trạng rất tốt, vừa bước xuống cầu thang vừa nhảy nhót: “Cô Ninh, chào buổi sáng.”

“Anh, chào buổi sáng.”

Nghiêm Lễ ngửi thấy mùi thơm trong phòng bếp liền đi tới: “Cô Ninh, hôm nay cô thật xinh đẹp.”

Hôm nay, Ninh Thư đã cố tình để ý ăn mặc một chút, cô chọn cho mình một chiếc áo len màu xanh lam nhạt, bên dưới kết hợp với chân váy chữ A, dưới chân còn đi đôi dép thỏ bông màu hồng.

“Chúc mừng sinh nhật Lễ Lễ nhà chúng ta.”

Nghiêm Lễ mỉm cười hét vọng vào phòng bếp: “Anh, quà sinh nhật của em

đâu?”

Nghiêm Kiều: “Ăn trước đã.”

Triệu Vũ Kiệt và La Minh cũng đi vào, năm người vây quanh bàn ăn, Ninh Thư nhìn ba người đàn ông và một cậu nhóc trước mặt. Đến cả một người phụ nữ như cô cũng không thể tưởng tượng ra trước đây họ đã sống thế nào. Còn chưa kịp ăn xong bữa sáng, chuông cửa đã vang lên, Nghiêm Lễ ném đĩa xuống, chạy ra mở cửa.

Những người bước vào là Tạ Thành Thành và Phương Hãn Vũ: “Lão Nghiêm, chúc mừng sinh nhật cậu, đã được chén chưa?”

Ninh Thư liếc nhìn thời gian: “Tiệc sinh nhật không phải bảy giờ tối mới bắt đầu hay sao? Bây giờ mới là bảy giờ sáng.”

Hai cậu học sinh đành tự mình chế biến, sau đó cùng ngồi vào bàn, Nghiêm Kiều đưa cho hai người một ít bánh mì: “Chỉ còn cái này thôi.”

Ninh Thư biểu thị rất khâm phục: “Bình thường đi học chẳng thấy hai đứa tích cực như vậy bao giờ, đặc biệt là Tạ Thành Thành, ngày nào cũng đến muộn.”

Tạ Thành Thành giả vờ không nghe thấy lời cảnh nhắc của Ninh Thư, cậu lấy trong túi ra một xấp phong bì dày: “Đây là thư tình của tất cả các bạn nữ của khối mười, khối mười một và mười hai, không có được vé vào cửa nên nhờ tôi gửi cho bạn Nghiêm Lễ.”

Nghiêm Lễ: “Đề ở lớp không được à, sao phải mang tới tận nhà người ta.”

Triệu Vũ Kiệt rất thích tình tiết này, anh ta kê vai sát cánh hàn huyên cùng Tạ Thành Thành: “Trong trường các cậu có bạn nữ nào rất rất xinh đẹp thích Nghiêm Lễ không?”

Tạ Thành Thành cắn một miếng lớn bánh mì, phồng mồm trợn má: “Đương nhiên là có, cái này mà anh còn phải hỏi.”

Ninh Thư hâm nóng thêm hai ly sữa đưa tới cho mỗi cậu một ly: “Nói xem nào, lớp chúng ta là những ai?”

Tạ Thành Thành vội im miệng: “Cô Ninh, cô định mớm lời em là không được đâu ạ.”

Phương Hãn Vũ: “Nghiêm Lễ, tại sao cậu lại thích ở đây vậy? Ở ký túc không phải thích hơn sao, chẳng bị ai quản.”

Tạ Thành Thành bí mật liếc nhìn Ninh Thư một cái, thấp giọng phối hợp: “Chính xác.”

Nghiêm Lễ: “Ăn nhanh đi, rồi lên nhà chơi game.”

Tạ Thành Thành suýt chút nữa thì sặc sỡ: “What?”

Triệu Vũ Kiệt: “Trên lầu có phòng riêng để chơi game, bên trong có đầy đủ tất cả các loại máy game.” Tất cả đều do anh ta mua, cũng bị Nghiêm Kiều mắng không ít.

Phương Hãn Vũ: “Học bá mà ngày nào cũng chơi game á?”

Nghiêm Lễ xoay người đi lên lầu, Tạ Thành Thành vội vàng chạy theo: “Vậy lúc cậu chơi game cô Ninh có cảm thức lao vào đánh rồi bắt cậu ra ngoài làm bài tập không?”

Nghiêm Lễ: “Không.”

Tạ Thành Thành: “Không công bằng!” Nếu đổi lại là cậu, thì không thể tượng tượng nổi cô Ninh sẽ xử lý cậu thế nào.

Nghiêm Lễ liếc Tạ Thành Thành một cái: “Bởi vì tôi đã làm xong tất cả bài tập rồi.”

Tạ Thành Thành nghiêng răng: “Oke.”

Đột nhiên chuông cửa lại vang lên, lần này là hai học sinh lớp A1 tới, trong đó có ủy viên thể thao của lớp A1.

Người còn lại là một nam sinh rắn rỏi, trên sống mũi còn đang dán băng Urgo, vừa vào đã thành thật giơ tay chào Nghiêm Lễ: “Sinh nhật vui vẻ, có gì ăn không, tôi chưa ăn sáng.”

Tạ Thành Thành không có ác cảm với ủy viên thể thao của lớp A1, nhưng vừa thấy cậu nam sinh còn lại đã muốn nổ tung, xắn quần xắn áo lao ngay xuống lầu: “Tôi qua là cậu ta, chính cậu ta suýt chút nữa húc vỡ mũi tôi luôn rồi.”

Phương Hãn Vũ kéo Tạ Thành Thành lại, nhắc nhở cậu: “Hôm nay là sinh nhật Nghiêm Lễ, ân oán thị phi gì thì để qua hôm nay hãy nói.”

Ninh Thư lại đi hâm nóng thêm hai ly sữa, còn Nghiêm Kiều vẫn phụ trách phát bánh mì.

Sau bữa sáng ngon lành, hai học sinh lớp A1 cùng lên phòng game trên lầu, Ninh Thư có chút lo lắng: “Liệu mấy đứa có đánh nhau không? Hay là em lên giao cho mấy em ấy ít bài tập để làm?”

Triệu Vũ Kiệt vừa nghịch máy quay vừa bật cười: “Cô giáo Ninh yêu quý, xin cô đó, vì để Lễ Lễ có thể đón một ngày sinh nhật trong vui vẻ, hôm nay đừng nhắc tới hai từ bài tập nữa có được không?”

Thấy ánh mắt đờ đờ sát khí của Nghiêm Kiều, Triệu Vũ Kiệt vội vàng cứu lấy mình: “Bỏ đi chữ yêu quý trong câu vừa rồi nhé.”

La Minh lái xe rời đi, nói là đi mua thêm sữa và bánh mì, ở nhà không đủ ăn rồi.

Chuông cửa lại vang lên, là một vài nữ sinh lớp A6.

Ninh Thư nhìn mấy cô gái đang đứng ở cửa phòng khách: “Lâm Đình, tô son môi rồi à? Mẫn Viên Viên màu tóc này của em là loại dùng một lần phải không? Lát nữa về gội sạch ngay đi nhé. Chu Tình, em không thấy lạnh chân sao, thời tiết này mà dám để hở chân?”

Cô gái tên Chu Thanh đỏ mặt cười: “Cô Ninh, chẳng phải cô cũng để hở chân sao ạ?”

Ninh Thư: “Cô ở trong nhà, không có ra ngoài.”

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Nghiêm Kiều đang nhìn chăm chăm xuống chân cô, sắc mặt lập tức thay đổi: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Nghiêm Kiều thu lại ánh mắt, trầm giọng nói: “Em mặc như vậy chẳng phải là để cho anh nhìn sao?”

Ninh Thư đỏ mặt, kéo váy xuống che chân mình: “Đừng có nói linh tinh.”

Nghiêm Kiều hást cằm về phía nữ sinh mặc đồ để lộ đùi: “Cũng như em ấy thôi, em ấy mặc vậy chính là để cho bạn trai mình ngắm.”

Ninh Thư thấp giọng nói: “Đừng có nói bậy, học sinh lớp em làm gì có ai yêu sớm.”

Một lúc sau, Nghiêm Lễ chạy sang phía đôi diện dất bà cụ tiệm may tới. Bà lão nhìn chăm chăm vào Nghiêm Lễ với vẻ mặt khó hiểu: “Tiểu Kiều, sao bà lại nhớ sinh nhật con là vào khoảng xuân hạ? Lúc này không phải đang là mùa thu đông sao?”

Ninh Thư phải đem Nghiêm Kiều lên nhà trốn, sau đó mới ra tiếp đón bà lão.

Bà lão lo lắng nắm tay Ninh Thư: “Tôi qua cái tên côn đồ kia lại tới làm phiền cô sao? Đừng sợ, bà đã đuổi anh ta đi rồi.”

Ninh Thư cố gắng giải thích với bà lão: “Người đó không phải là xã hội đen, mà là giáo viên làm cùng trường với cháu, không phải kẻ xấu, cũng sẽ không đánh đập tiểu Kiều và Lễ Lễ đâu.”

Bà lão bán tín bán nghi nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, rời ra sân hóng nắng và nói chuyện cùng mấy người tiểu Chu.

Sáu giờ tối, party cơ bản đã chính thức bắt đầu, các đầu bếp đang nướng thịt xiên trong sân, cách đó không xa đặt một chiếc bàn dài, bên trên tràn ngập

bánh trái, hoa tươi và nước trái cây, tất nhiên là không có rượu và sâm banh. Tạ Thành Thành đang chơi vật tay cùng ủy viên thể thao lớp A1, người thua phải trả lời một câu thật lòng do đối phương hỏi. Ủy viên thể thao hướng Phật vẻ mặt trông rất bất lực, vừa nhìn đã biết là bị Thành Thành bắt nạt. Mọi người đều vây xung quanh, lớp A6 và lớp A1 đứng xen kẽ lẫn lộn, không phân biệt được lớp nào với lớp nào.

Lớp A1: “Tạ Thành Thành cố lên!”

Lớp A6: “Tưởng Hàng Vũ cố lên!”

Ninh Thư đứng ở một bên, chẳng lẽ tai cô nghễnh ngãng rồi sao, không phải là đấu đá đến mức tôi không chết thì cậu phải chết à? Sao lại đi cố vũ cho lớp đối phương thế này? Chắc hẳn là vì muốn nghe sự thật của bạn cùng lớp mình đây mà.

Tạ Thành Thành đã thua: “Đừng có hỏi mấy câu khó quá đó nhé.”

Tưởng Hàng Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cậu làm xong bài tập về nhà chưa?” =)))

Học sinh lớp A6 vội vàng bịt miệng Tưởng Hàng Vũ lại: “Cái này mà cũng cần hỏi à? Chắc chắn là chưa làm xong rồi, cơ hội tốt như vậy mau hỏi xem cậu ấy thích ai đi.”

Tưởng Hàng Vũ cũng rất hợp tác: “Người cậu thích là ai?”

Ngay khi Tạ Thành Thành vừa ngẩng đầu lên, cậu đã thấy cô chủ nhiệm đang nhìn mình chằm chằm với vẻ mặt như hổ rình mồi.

Ninh Thư không biết cuối cùng Tạ Thành Thành đã nói gì, bởi vì cô nhìn lên và bắt gặp Nghiêm Lễ đang lặng lẽ ngồi trên mái hiên, trông cậu cô đơn giống hệt với bóng lưng của Nghiêm Kiều bên bờ sông đêm qua.

Ninh Thư cầm một nắm kẹo to trong lọ thủy tinh đi lên mái hiên, rồi đưa cho Nghiêm Lễ một cái: “Lễ Lễ nhà chúng ta có tâm sự gì sao?”

Nghiêm Lễ ngẩng đầu nhìn lên những vì sao trên bầu trời, cậu còn nhỏ, trí nhớ vẫn tốt, nên có thể nhớ tuổi của mẹ mình, vì vậy cậu nói: “Nhớ ba mẹ em, cũng nhớ anh trai em nữa.”

Ninh Thư ôm lấy cánh tay Nghiêm Lễ, nhìn xuống Nghiêm Kiều đang loay hoay giải thích với bà lão rằng anh chính là người tốt: “Chẳng phải anh trai em đang dưới kia sao?”

Lúc này, đột nhiên điện thoại của Ninh Thư đổ chuông, cô giật mình khi nhìn thấy là chủ nhiệm Đào gọi tới, đừng nói là học sinh nào trong lớp cô lại gặp rắc rối rồi nhé.

Ngay khi cuộc gọi được kết nối, giọng chủ nhiệm Đào gần như bùng nổ: “Cô giáo Ninh!”

Ninh Thư có chút muốn khóc: “Chủ nhiệm Đào, lần này lại xảy ra chuyện gì thế?”

Nhưng giọng nói của chủ nhiệm Đào không phải vì tức giận mà là phần khích: “Cô giáo Ninh!”

Ninh Thư: “Ngài nói thẳng đi ạ, tôi sắp chịu không nổi rồi.”

Chủ nhiệm Đào: “Trong cuộc thi Toán vừa rồi, Nghiêm Lễ đoạt giải nhất Quốc gia, cô nhớ chứ?”

Ninh Thư: “Đúng vậy, việc này không phải đã được tuyên dương rồi sao?”
Tin mừng đó được đăng lên bảng tin của trường đến nay vẫn chưa bị gỡ bỏ.

Chủ nhiệm Đào: “Tôi có một người bạn làm trong phòng tuyển sinh của Đại học Thanh Hoa.”

Ninh Thư có chút nghe không rõ giọng nói của mình nữa, cô lắp ba lắp bắp: “Có... Có phải như tôi đang nghĩ không?”

Chủ nhiệm Đào nói như sắp lạc cả giọng: “Nghiêm Lễ đã được đại học Thanh Hoa tuyển thẳng vào học rồi.” Dù đã dự đoán được trước, nhưng khi tin tức được xác nhận, thực sự vẫn không khỏi phần khích.

Giọng của chủ nhiệm Đào lớn đến mức, âm thanh có thể truyền cả ra ngoài cho dù đang không hề bật loa, Ninh Thư biết Nghiêm Lễ đã nghe thấy, nhưng cô không nhìn ra vẻ kinh ngạc, mong đợi trên khuôn mặt cậu. Phản ứng của cậu rất bình thản, bình thản tới mức bất thường.

Ninh Thư cố gắng nén lại sự kích động trong lòng, giữ cho biểu hiện của mình phù hợp với Nghiêm Lễ, để có thể tiến gần lại với trái tim cậu hơn. Nghiêm Lễ mở miệng trước, giọng nói có chút u buồn: “Cô Ninh, em là một vật cản đường.”

Ninh Thư nhìn cậu thiếu niên sáng sủa đến chói mắt trước mặt, đau lòng nói: “Lễ Lễ nhà chúng ta ưu tú như vậy, không thể là vật cản đường.”

Nghiêm Lễ cúi đầu, thật lâu không lên tiếng.

Ninh Thư thấy cậu khóc.

Cậu nhóc nghiêng đầu lau nước mắt, nhìn người đang bị bà lão chống gậy đuổi ra khỏi nhà bên dưới, rồi thấp giọng nói: “Nếu như không có em, hồi đó anh trai em cũng sẽ vào đại học Thanh Hoa.”

Giá mà khi đó cậu chết theo ba mẹ cậu thì tốt biết mấy, như vậy anh trai sẽ không phải vất vả, nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Ninh Thư nhớ tới trước đây mình đã hỏi Nghiêm Kiều rằng tại sao anh học giỏi Toán như vậy mà lại thi vào ngành Thể thao, lúc đó anh nói do mình thi trượt môn Ngữ văn nên thi không nổi vào trường nào tốt hơn cả. Những gì Nghiêm Kiều nói đều là sự thật, ngoại trừ việc anh che giấu rằng mình đã được nhận thẳng vào Đại học Thanh Hoa. Cuộc cạnh tranh để tìm kiếm những nhân tài của các trường đại học rất khốc liệt, hàng năm trước kỳ thi đều sẽ nhận những học sinh có thành tích xuất sắc vào đầu tiên. Tính ra thì khi đó Nghiêm Lễ đang học khoảng cấp một. Nghiêm Kiều không thể để cậu lại một mình để đi học, cũng không thể đem cậu đi theo vì không có nhà cũng chẳng có hộ khẩu ở đó, như vậy Nghiêm Lễ sẽ không được đi học. Vì vậy, dưới tình hình biết rõ bản thân mình có khiếm khuyết trong môn Ngữ văn, nên anh đã dứt khoát từ bỏ đại học Thanh Hoa để học tại một trường thể thao trong thành phố.

Nghiêm Lễ dùng tay áo lau nước mắt: “Cô giáo Ninh, nếu anh trai em không mua được nhà, thì cô có thể đợi anh em thêm vài năm nữa không?”

Cậu thút thít: “Anh trai em thực sự rất thích cô.”

Ninh Thư ôm lấy vai Nghiêm Lễ, giúp cậu lau nước mắt: “Hôm nay là sinh nhật của em, vui vẻ lên đi nào.”

“Chúng ta xuống dưới báo tin vui này cho anh trai em được không?”

Nghiêm Lễ lắc đầu: “Em không định nói cho anh ấy biết.”

Ninh Thư cau mày suy đoán: “Là do anh trai em vì em mà từ bỏ cơ hội nhập học của mình, nên em cảm thấy áy náy, cho rằng bản thân không xứng đáng, đúng không?”

“Đừng nghĩ như vậy, em không phải là vật cản đường của bất cứ ai.”

Cậu thiếu niên nhìn lên bầu trời, giọng nói vừa buồn bã vừa tự tin: “Cho dù không được nhận thẳng thì em cũng có thể tự mình thi đỗ.”

Cậu học rất giỏi, không bao giờ gây rắc rối, khiến cho bản thân mình hoàn hảo nhất có thể, để anh trai cậu không phải lo lắng. Chỉ có bản thân cậu biết rằng mình không hoàn hảo chút nào, trên đời này chẳng có chàng trai nào là hoàn hảo cả, cậu cũng sẽ đánh nhau ở những nơi mà anh trai cậu không biết, Trịnh Nam chính là do cậu đánh. Bởi vì ba Trịnh Nam muốn cướp đi ngôi nhà của bọn họ.

Ninh Thư không đồng ý với hành vi mạo hiểm của Nghiêm Lễ: “Cô biết thành tích của em rất tốt, nhưng trước khi đến kỳ thi, thậm chí là trong

phòng thi tuyển sinh đại học, thì bất cứ việc ngoài ý muốn nào cũng có thể xảy ra, có được tấm vé tuyển thẳng vào một trường đại học danh tiếng là mơ ước của rất nhiều người.”

Đột nhiên ai đó ở dưới tầng gọi tên Nghiêm Lễ, ban đầu là một người gọi, sau đó nhanh chóng thành cả nhóm. Triệu Vũ Kiệt đang cầm máy quay hướng về phía hai người họ. Ninh Thư dẫn theo Nghiêm Lễ quay trở lại hoa viên, Nghiêm Kiều liền đẩy chiếc bánh kem ba tầng tới, bên trên có cắm mười tám ngọn nến đã được thắp sáng.

Nghiêm Kiều nhẹ nhàng xoa đầu Nghiêm Lễ: “Lễ Lễ sinh nhật vui vẻ, anh và ba mẹ cùng chúc mừng sinh nhật em.”

Hốc mắt Nghiêm Lễ lập tức đỏ lên.

La Minh đưa cho Nghiêm Lễ một chiếc chìa khóa xe, cũng nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu: “Mười tám tuổi, trưởng thành rồi, thi lấy bằng lái là có thể lái xe.”

Ninh Thư chỉ biết La Minh kiếm tiền rất khá, nhưng không nghĩ tới anh ta lại giàu có tới vậy, vẫy tay cái là mua được chiếc xe hơi trị giá hàng trăm nghìn tệ. Còn Nghiêm Kiều, người đàn ông suốt ngày nói chuyện cưới vợ, đừng nói tới xe hơi, hiện tại phòng ở cũng là vấn đề to lớn, đây không phải là cô đang yêu giàu khinh nghèo mà chỉ suy nghĩ hết sức trong sáng, không có ý xấu gì cả.

Nghiêm Lễ nhìn chiếc chìa khóa xe hơi: “Đắt quá.”

La Minh lại xoa đầu cậu: “Lễ Lễ nhà chúng ta xứng đáng được nhận những thứ tốt nhất trên đời này.”

Ninh Thư đau lòng âm thầm bổ sung thêm một câu, nhưng cậu ấy lại cảm thấy bản thân mình là vật cản đường.

Triệu Vũ Kiệt tóm lấy Tượng Hàng Vũ và nhét máy ảnh vào tay cậu ấy:

“Trong số những đứa nhí nhỏ này, em là người đáng tin cậy nhất, nên giúp anh quay một chút, quay sao cho anh thật đẹp trai là được, nhưng đừng thiếu phần cảm động nhé.”

Tượng Hàng Vũ: “Chuẩn bị, bắt đầu.”

Triệu Vũ Kiệt chỉnh sửa lại quần áo, sau đó bước vào trước ống kính máy quay, nói với Nghiêm Lễ: “Anh tặng em đồ trang trí lại phòng ngủ, căn phòng con nít trước đây không phù hợp với em nữa rồi, nếu để các bạn nữ nhìn thấy sẽ bị cười cho thối mũi mắt.”

Có mặt tại đây, chỉ có Ninh Thư là người tỉnh táo nhất, căn nhà đâu có phải của mấy người, đã chiếm gara, bây giờ lại còn muốn sửa chữa trang trí phòng ở nữa sao?

Triệu Vũ Kiệt quay đầu lại nhìn Nghiêm Kiều một cái: “Anh trai, đến lượt anh rồi đó.”

Nghiêm Kiều: “Cậu đừng có gọi tôi là anh trai, buồn nôn lắm.”

Triệu Vũ Kiệt: “Vậy để cô giáo Ninh gọi vậy, cô ấy gọi chắc sẽ không buồn nôn, nào, cô giáo Ninh, gọi một tiếng đi.”

Tướng Hàng Vũ nhanh chóng chỉnh ống kính về phía Ninh Thu.

Ninh Thu: “...” Liên quan gì tới tôi?

Nghiêm Kiều lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh lá cây đưa cho Nghiêm Lễ.

Nghiêm Lễ mở nó ra và thấy đó là giấy chứng nhận chủ sở hữu bất động sản, trên đó có ghi hai cái tên là Nghiêm Kiều và Nghiêm Lễ.

Cậu nhìn chăm chăm vào nó hồi lâu, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười:

“Em không cần dọn đi nữa đúng không?”

Nghiêm Kiều: “Đừng có nghĩ tới chuyện đó.”

Triệu Vũ Kiệt: “Đồ ngốc, đó là nhà em, làm gì có ai dám đuổi em đi chứ?”

Nghiêm Kiều nói tiếp câu nói vừa rồi của mình: “Thứ hai tuần tới, cũng chính là ngày mai, chuyển về ký túc của trường luôn đi.”

Triệu Vũ Kiệt: “...” Có tình người một chút được không, chỉ vì muốn giữ thế giới riêng của cậu và cô giáo Ninh, mà đến em trai cũng vội vàng đuổi ra ngoài vậy sao.

Lễ Lễ nhà chúng ta đã không còn ba mẹ rồi, bây giờ đến anh trai cũng không cần thằng bé nữa, thật đáng thương.

Ninh Thu, người vẫn đang giúp Nghiêm Kiều tính toán lãi suất các khoản vay khác nhau lúc này còn đang chưa phản ứng kịp tình hình, chủ nhà của cô đổi thành người khác rồi sao?

“Còn nữa.” Nghiêm Kiều xoa đầu Nghiêm Lễ, nhẹ nhàng nói: “Anh muốn cảm ơn em, cảm ơn vì em đã có mặt trên thế giới này.”

Anh rất hiếm khi nói những lời rợn người như vậy, nhưng hôm nay quả thực rất vui. Nghiêm Lễ nghiêng đầu, tầm mắt dần dần trở nên mờ mịt, hóa ra cậu không phải là vật cản đường.

Ninh Thu cũng lấy quà của mình đã chuẩn bị ra, ngoài sách tập viết, cô còn mua thêm cho cậu bốn bộ quần áo thu đông, trong đó hai bộ có lót thêm nỉ phía trong, hai bộ không lót nỉ, để mặc thay đổi.

Nghiêm Lễ: “Màu đỏ?”

Ninh Thu: “Đại cát đại lợi.”

Cô lấy quần ra úm thử cho cậu, sau đó chỉ chỉ vào dòng chữ phía sau thắt

lưng: “Đặt làm riêng cho em đó.”

Nghiêm Lễ cầm lên nhìn thoáng qua: “Chúc Lễ Lễ trưởng thành khỏe mạnh.” Suýt chút nữa khiến cậu nghĩ rằng mình đang là một đứa trẻ.

Ninh Thư: “Ngày mai nhất định phải mặc, cô sẽ kiểm tra đó nhé.”

Nghiêm Lễ: “...” Không dám nói không thể.

Triệu Vũ Kiệt vừa điều chỉnh thử camera vừa nói: “Tập chung, chụp một tấm ảnh tập thể nào.”

Học sinh đứng phía trước, người lớn đứng phía sau, ai thấp bé thì có thể kê thêm ghế.

Triệu Vũ Kiệt chỉnh sang chế độ chụp ảnh tự động, rồi vội vàng chạy ra hàng phía sau, tất cả mọi người đều đã xếp hàng đầy đủ, đồng thanh hét về phía máy quay: “Chúc mừng sinh nhật Lễ Lễ.”

“Ninh Ninh!” Ninh Thư nghe thấy Nghiêm Kiều gọi mình một tiếng, cô quay đầu lại, không ngờ lại bắt gặp đôi môi mềm mại của anh.

“Tách” một tiếng, ảnh chụp kỉ niệm sinh nhật mười tám tuổi của Nghiêm Lễ hoàn thành.

-----oOo-----

Chương 34: Vun đắp tình cảm.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm sinh nhật của Nghiêm Lễ, Nghiêm Kiều không rời đi mà ở lại Vĩnh Ninh Lý.

Ninh Thư thúc giục anh mấy lần: “Muộn rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi, mai còn phải lên lớp.”

Nghiêm Kiều giơ giấy chứng nhận sở hữu nhà đất trong tay lên, dựa lưng vào ghế sofa, không nói một câu nào đã chặn đứng lời nói của Ninh Thư. Ninh Thư ngồi ở đầu bên kia của sofa, trong mắt hiện lên vẻ dò xét, nhưng thực ra là tò mò: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền vậy để mua nhà?”

Nghiêm Kiều chấp tay sau đầu, quay sang nhìn Ninh Thư: “Làm thêm.”

Ninh Thư đi tới bên cạnh Nghiêm Kiều: “Làm thêm việc gì mà lại kiếm được nhiều tiền như vậy, em cũng muốn làm thêm, đừng nói với chủ nhiệm

Đào là được.”

Nghiêm Kiều vỗ vỗ lên đùi anh, nhẹ nhàng nhướn mày: “Ngồi lên đây anh sẽ nói cho em.”

Tất nhiên là Ninh Thư sẽ không bị lừa. Cô nghĩ tới khi nãy chụp ảnh cũng đã bị người đàn ông này chơi xỏ, mọi người đều nhìn về phía ống kính máy ảnh, chỉ có cô và anh đứng phía sau là môi dán lên môi. Đừng có nghĩ như vậy là đã xong, điều tồi tệ hơn còn ở phía sau nữa kìa. Sau khi chụp xong tấm ảnh đó, Nghiêm Kiều không cho Triệu Vũ Kiệt chụp thêm bất kỳ tấm nào nữa, sinh nhật mười tám tuổi của Nghiêm Lễ chỉ có một tấm ảnh nhóm duy nhất. Nếu muốn rửa ảnh, hoặc đăng lên mạng xã hội, mà muốn tìm một tấm ảnh nhóm thì chỉ có thể chọn tấm đó, bởi vì chẳng còn tấm thứ hai để mà cân nhắc.

Triệu Vũ Kiệt rửa ra vài tấm ảnh và treo ở Thanh Tịnh, La Minh cũng rửa vài tấm treo ở tiệm xăm hình, sau đó chia cho bạn học của Lễ Lễ vài tấm.

Mấy người này lại tiếp tục đăng lên trang cá nhân trên Weibo hay gì gì đó, khiến bức ảnh họ hôn nhau lan ra toàn bộ trường cấp ba số một và bán kính mười dặm tính từ phố Thiên Đường, sau đó là cả thành phố Đông Li đều thấy.

Ninh Thư đứng dậy khỏi ghế sofa, chạy lên lầu cầm cây thước kẻ xuống, đứng trước mặt Nghiêm Kiều, dùng thước đập đập vào lòng bàn tay, từ trên cao nhìn xuống anh.

“Khi nãy chụp ảnh có nhiều người, còn giữ thẻ diện cho anh, bây giờ chẳng còn ai cả, nên tính toán nợ nần cho rõ ràng đi.”

Nghiêm Kiều chẳng hề biến sắc vẫn ngồi yên tại chỗ, ôm lấy chiếc gối mà Ninh Thư vừa ôm, để chờ khi nào cô đánh, anh sẽ giơ nó lên chắn: “Nợ nần gì?”

Ninh Thư lấy điện thoại ra đưa cho Nghiêm Kiều: “Bây giờ chỉ cần em mở bừa trang cá nhân của ai ra cũng có thể nhìn thấy tấm ảnh đó.”

Tin nhắn Wechat của cô liên tục có thông báo mới, tất cả đều hỏi cô có phải đang hẹn hò với thầy Nghiêm hay không.

Nghiêm Kiều nhìn qua trang cá nhân mà Ninh Thư vừa mở ra, sau đó ngẩng đầu nhìn lên môi cô: “Môi em mềm như vậy, không phải là để anh hôn à?”

Ninh Thư biết rằng cô không nên mở ra tiền lệ của thói hư tật xấu này khi ở bên sông, hoặc chỉ cần cô lý trí hơn một chút, sẽ không bị khí chất và vẻ ngoài của người đàn ông này mê hoặc, như vậy sẽ chẳng xảy ra tình huống

như hiện tại. Anh lúc nào cũng động chân động tay, nếu không thì lại muốn hôn cô, không nữa thì suốt ngày nhìn chăm chăm vào môi cô, hệt như lên cơn nghiện vậy.

Nghiêm Kiều đưa đầu lưỡi liếm môi dưới, ánh mắt ngưng đọng, trần trụi: “Anh nghiện mất rồi, cai không được.”

Ninh Thư nhìn tên lưu manh trước mặt: “Đề em đưa anh tới trung tâm cai nghiện nhé?”

Nghiêm Kiều: “Bệnh đã di căn rồi, không có thuốc chữa, cũng không muốn chữa.”

Ninh Thư: “Bệnh di cái gì cơ?”

“Căng!”

Là một giáo viên Ngữ văn, Ninh Thư không thể chịu nổi lỗi sai chính tả cơ bản này, cô nói: “Di căn, căn, cái này mà cũng đọc sai, môn Ngữ văn của anh là do giáo viên Thể dục dạy à?”

Nói xong cô cầm cây thước đánh vào chân anh, chính là bên chân vừa rồi anh gạ gẫm cô ngồi lên đó, đây là đòn phản công của cô. Nghiêm Kiều nghĩ rằng mình đỡ trò lưu manh ra sẽ không bị ăn đánh nữa, ai ngờ lại chẳng thể thoát nổi cửa ải của môn Ngữ văn này.

Anh rên lên một tiếng: “A ~~”

Sau hơn một tháng, Ninh Thư lại một lần nữa nghe thấy tiếng kêu mờ ám như vậy, lần trước là khi cô gặp Lưu Thụ Bân xem mắt, sau đó anh ghé sát lại, thở hồn hển bên tai cô, rồi nói cho cô biết thế nào mới là đàn ông thực sự.

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều lại nghĩ tới câu hỏi khi nãy của mình: “Rốt cuộc là anh làm thêm công việc gì?”

Nghiêm Kiều điều chỉnh lại giọng nói: “Cho em chút gợi ý, anh lợi dụng chính lợi thế ưu việt của cơ thể mình.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút, huấn luyện viên thể hình?

Liệu một huấn luyện viên thể hình có thể phát ra những tiếng kêu như vậy không? hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn như vậy không thể kiếm nổi vào trăm vạn tệ để mua nhà.

Trừ phi... Không thể nào, mặc dù người đàn ông này hơi tùy tiện, lại đẹp trai, cơ thể rất cường tráng, nhưng con người anh rất ngay thẳng, cho dù là vì Lễ Lễ anh cũng sẽ không làm như vậy. Cô đoán rằng đó có thể là huấn

luyện viên cá nhân, chuyên huấn luyện riêng cho những người giàu có, chẳng hạn như người nổi tiếng, hay phu nhân, tiểu thư nhà đại gia nào đó...

Chẳng phải La Minh thường xuyên xăm hình cho người nổi tiếng sao, nên rất có thể anh ta đã giới thiệu cho Nghiêm Kiều, khả năng này vô cùng hợp lý. Vậy tại sao anh lại biết kêu rên nghe nóng tai như vậy, lại còn giả tiếng ma tiếng quỷ, âm thanh nghe rất chân thực.

Có thể là những người có tiền sẽ kén chọn hơn, họ có một vài sở thích đặc biệt, trong khi tập luyện lại thích huấn luyện viên riêng của mình đóng giả một nhân vật nào đó chẳng hạn. Khi nhập vai thuần túy theo đúng nghĩa đen, cô tin rằng Nghiêm Kiều có thể giữ vững được giới hạn cuối cùng của bản thân mình.

Nghiêm Kiều thấy sắc mặt Ninh Thư thay đổi liên tục, không biết đang nghĩ gì, anh cảm thấy rất buồn cười, nên không nói thẳng ra, giữ lại sau này còn trêu chọc cô.

Nghiêm Kiều liếc mắt nhìn thời gian: “Anh ra ngoài một lát, em muốn ăn gì không, lát nữa anh mua về cho em.”

Ninh Thư chỉ lên bàn cùng đồng đồ trong tủ lạnh, tất cả đều là đồ không ăn hết trong tiệc sinh nhật: “Không cần mang cho em đâu, mấy thứ này chỉ cần hâm nóng lại là có thể ăn được rồi.”

Nghiêm Kiều khoác chiếc áo len màu đen đang treo trên mắc áo ở hành lang lên người, sau đó cuốn thêm khăn quàng cổ: “Ngủ sớm đi nhé, anh đi lâu nhất chỉ hơn một tiếng là về thôi.”

Ninh Thư liếc nhìn bóng cây đung đưa ngoài cửa sổ: “Trời lạnh như vậy, gió lại to, anh ra ngoài làm gì?”

Nghiêm Kiều bước đến chỗ Ninh Thư, khẽ cong môi, giọng nói trầm thấp mơ hồ: “Vừa rồi còn đuổi anh đi cơ mà, bây giờ đã không nữa rồi à?”

Nghiêm Kiều hơi cúi thấp người xuống, Ninh Thư lập tức che miệng lại, bảo vệ đôi môi của mình một cách chính xác.

Nghiêm Kiều bật cười, đưa tay lên xoa xoa mũi Ninh Thư: “Nhóc đáng yêu.”

Ninh Thư cúi đầu search bản tin dự báo thời tiết: “Lát nữa có thể sẽ mưa, anh nhớ mang theo áo mưa.”

Nghiêm Kiều: “Lái motor mà mặc áo mưa, đùa hay thật thế?”

Ninh Thư không nói nên lời: “Vậy nên anh tình nguyện dầm mưa để tỏ ra

cool ngầu?”

Nghiêm Kiều vừa thay giày vừa cười: “Anh đây không có ngốc, nếu mưa sẽ biết đường bắt taxi về.”

Anh liếc nhìn đồng hồ ăn đã nguội lạnh trên bàn, khẽ cau mày: “Đừng ăn chỗ đồ ăn kia nữa, nếu em sợ lãng phí thì để anh và Lẽ Lẽ ăn.”

Bên ngoài trời đã bắt đầu mưa, khi cửa phòng khách mở ra, gió lạnh tạt vào mặt Ninh Thư, khiến cô rùng mình một cái, cảm thấy xương cốt đều đông cứng cả lại.

Nghiêm Kiều cầm một chiếc ô cán dài màu đen bên cạnh hành lang: “Anh gọi taxi.” Nói xong liền mở ô đi vào màn mưa.

Gia đình Ninh Thư sống trên đường Lãng Lục, cách trường cấp ba số 1 khoảng mười ki lô mét, cái này thì gọi gì là riêng tư, rất dễ dàng có thể điều tra ra. Nghiêm Kiều xuống xe, đứng trước một cửa hàng tiện lợi trên đường Lãng Lục, nhìn sang khu chung cư bên kia đường. Tòa chung cư nhỏ này có tên Đàng Long Uyển, nhìn khá ổn, là một khu nhà ở tầm trung, có thể sống ở đây thì hẳn điều kiện gia đình cũng không quá tệ. Đây chính là nhà của Ninh Thư.

Nghiêm Kiều đứng quan sát thêm một lúc, sau đó cầm ô đi tới bột bảo vệ bên ngoài khu nhà, anh đưa cho nhân viên bảo vệ trực ban một điều thuốc: “Chú, đường ở đây bao giờ thì sửa xong vậy?”

Nhân viên bảo vệ cầm lấy điều thuốc: “Sửa đường nào? Đường nào sửa?”

Nghiêm Kiều cau mày, trên mặt mang theo nụ cười thân cận: “Ồ đây hai tháng trước không phải làm đường sao?”

Nhân viên bảo vệ mỉm cười chỉ vào con đường kiên cố và sạch sẽ: “Không, cậu nhìn mà xem, liệu có cần sửa chữa cái tạo gì không?”

Nhân viên bảo vệ có chút ngạc nhiên: “Chàng trai, cậu hỏi việc này làm gì, cậu là người của chính phủ cử xuống à? Đường ở đây rất tốt, không cần sửa chữa gì đâu.”

Nghiêm Kiều quay đầu liếc nhìn tầm biển trên đường: “Vậy con đường bên cạnh cũng không sửa chữa gì phải không chú?”

Nhân viên bảo vệ phẩy tay: “Không, đều không sửa chữa gì cả, chất lượng công trình rất tốt, mấy năm nay đều không cần cải tạo.”

Nghiêm Kiều nói cảm ơn, có vẻ như anh vẫn không yên tâm, muốn đích thân đi hỏi trực tiếp, anh lại cầm ô đi sang con đường bên cạnh, nhưng kết quả là nhân viên bảo vệ bên đó cũng trả lời giống vậy, con đường này đã

mấy năm nay không phải sửa chữa.

Anh quay lại lối vào của khu chung cư Đàng Long Uyển, đi đến một cửa hàng tiện lợi, mua một ly cafe nóng, ngồi trên ghế bên trong cửa hàng nhìn trời mưa ngày càng nặng hạt qua lớp cửa kính.

Bên tai văng vẳng giọng nói có chút hờn dỗi: “Con đường phía trước nhà tôi đang sửa chữa, mẹ thương tôi phải đi đường vòng đi làm, nên muốn tôi thuê nhà gần trường một chút, như vậy có thể bớt thêm chút thời gian để ngủ.”

Cô lặp lại câu nói này với từng người, từng người một, nghe như một cô công chúa nhỏ được ba mẹ cưng chiều. Chẳng có ai nghi ngờ gì cả. Cô giáo Quách tin, chủ nhiệm Đào tin, cùng tất cả những người khác bao gồm cả anh đều tin điều đó.

Nghiêm Kiều nhấp một ngụm cafe, nhưng cái lạnh trên người không hề bị xua tan, điều hòa trong cửa hàng tiện lợi dường như không đủ độ ấm.

Đột nhiên “Đình” một tiếng, cánh cửa của hàng được mở ra, một cặp mẹ con gấp gọn ô sau đó bước vào. Cô con gái buộc tóc đuôi ngựa cao, gọn gàng, đôi mắt hơi nhỏ, trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, nhỏ hơn Lễ Lễ một chút, cô bé đang mặc trên người một chiếc áo lông vũ màu đỏ, trên ngực có in chữ Loo tên thương hiệu, chiếc áo vừa dày vừa phồng, trông rất ấm áp.

Khuôn mặt cô gái ánh lên màu đỏ khỏe mạnh, vừa bước vào đã bắt đầu chọn đồ ăn: “Mẹ, con muốn ăn Oden*, nhìn nó bốc khói nghi ngút rất ngon.”

*Oden là một món ăn phục vụ trong nồi của Nhật Bản, gồm một số nguyên liệu như trứng luộc, daikon, konjac, và chả cá đã chế biến được hầm trong nước dùng dashi nhạt có vị nước tương. Thành phần sẽ thay đổi theo từng khu vực và giữa mỗi hộ gia đình. Karashi thường được sử dụng làm gia vị.

Người mẹ cảm thấy Oden không bổ dưỡng, nên bảo nhân viên bán hàng lấy cho hai quả trứng ngâm lá trà, rồi dắt cô con gái đến ngồi cạnh chỗ Nghiêm Kiều. Trong lúc cô con gái ngồi ăn, người mẹ bên cạnh liên tục nhắc nhở con mình ăn chậm một chút, kéo bị nghẹn. Sau đó lại đứng dậy mua thêm một ly sữa ấm.

Cô con gái đang kể về những điều thú vị ở trường, có vẻ như là học sinh của trường cấp ba số 1, bởi vì cô nhóc đang nói về đại hội thể thao.

Người mẹ đưa tay lau lau khóe miệng con gái: “Lần trước hộp phụ huynh mẹ thấy chỗ ngồi của con ở hướng bắc, để bảo cô giáo đổi cho con ra cạnh cửa sổ, mùa đông lạnh, ngồi đó còn đón ánh nắng, vừa ấm lại vừa bảo vệ thị lực.”

Cô con gái nhấp một ngụm sữa nóng: “Chỗ ngồi gần cửa sổ nhiều người nhắm đến lắm, đâu tới lượt con.”

Cô gái chột nghĩ ra điều gì đó, giọng nói trở nên hùng hồn: “Đúng rồi, có thể nhờ chị đến nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm lớp con, như vậy cô ấy sẽ khó mà từ chối được.”

“Mẹ, mẹ ăn thử quả trứng ngậm trà này đi, ngon lắm.”

Người mẹ cười hiền hậu: “Mẹ không đói, con ăn đi.”

Sau khi ăn ngon lành, hai mẹ con cầm ô rời khỏi cửa hàng tiện lợi, mưa càng lúc càng nặng hạt, người mẹ cầm ô nghiêng về phía cô con gái khiến bản thân mình ướt sũng. Họ đi qua vạch kẻ dành cho người đi bộ rồi vào khu chung cư Đằng Long Uyển phía đối diện.

Chứng kiến cảnh tượng ấm áp giữa đêm mưa lạnh, Nghiêm Kiều nhấp một ngụm cafe nhớ tới mẹ mình, tất cả những người mẹ trên thế giới này đều yêu thương con cái mình như vậy.

Anh bắt taxi trở về Vĩnh Ninh Lý, rồi dừng lại ở một cửa hàng tiện lợi gần nhà, đi vào trong nhìn qua một vòng, muốn mua cho Ninh Thư món đồ ăn gì đó ấm nóng.

Nóng hôi nhất vẫn là món Oden, Nghiêm Kiều: “Lấy thêm hai quả trứng ngậm trà.”

Ninh Thư đang soạn giáo án trong phòng sách thì nghe thấy tiếng mở cửa dưới lầu, cô định mở cửa phòng đi ra ngoài, nhưng lại nghĩ tới khi nãy Nghiêm Kiều nói cô không nở để anh rời đi, nên động tác có chút chậm lại, để anh đỡ phải nói rằng cô đang nóng lòng mong anh trở về, vừa nghe thấy tiếng động đã vội vàng lao ra.

Ninh Thư im lặng đứng sau cánh cửa thêm mấy chục giây, sau đó chậm rãi mở cửa ra, nhàn nhạt nói: “Anh về rồi à?”

Nghiêm Kiều nâng Oden và trứng gà trong tay lên: “Đang còn nóng, mau xuống ăn đi.”

Ninh Thư vừa ngửi thấy mùi thơm đã đói bụng, cô lập tức chạy ngay xuống không chút kiềm chế sự vui vẻ của mình: “Sao anh lại biết em thích ăn cái này, lại còn tính đến cả độ ngon miệng lẫn dinh dưỡng, không tồi nha

Nghiêm Kiều, cũng chu đáo đó chứ.”

Cô ngồi vào bàn, bắt đầu bóc một quả trứng gà đưa lên miệng cắn.

Nghiêm Kiều cởi áo khoác ngoài, rửa sạch tay rồi đi tới: “Anh thấy mọi người đều mua như vậy, nên cũng mua cho em.”

“Ăn từ từ, đừng để bị nghẹn.”

Sau đó, anh lại vào bếp hâm một ly sữa nóng cho Ninh Thu. Ninh Thu ăn hết một quả trứng, lại cầm quả thứ hai lên, cô gõ lên bàn bộp một cái sau đó đột nhiên dừng lại, để nó sang một bên.

Nghiêm Kiều vươn tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, cười dịu dàng:

“Anh không đói, em ăn đi.”

Ninh Thu ngẩng đầu ngượng ngùng cười: “Ngại quá, em để phần Lẽ Lẽ.”

Nghiêm Kiều: “Em ăn đi, chẳng phải trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn thừa sao, thằng bé ăn cái đó được rồi.”

May mắn thay, học sinh Lẽ Lẽ đang chăm chỉ làm bài tập Toán trong phòng, nên không nghe thấy những gì anh trai cậu nói, nếu không cậu sẽ cảm thấy bản thân mình đã bị thất sủng mất rồi.

Ninh Thu bóc sạch vỏ trứng, đặt lên đĩa, sau đó lấy thêm hai xiên Oden, lại bỏ thêm một quả cam, mang lên phòng cho Lẽ Lẽ.

Nghiêm Kiều dựa vào lưng ghế nhìn Ninh Thu từ trên lầu đi xuống: “Vẫn là chị dâu thương em chồng nhất.”

Ninh Thu đỏ mặt: “Đừng có nói linh tinh.”

Cô rót một cốc nước đưa cho anh: “Vừa rồi anh đi đâu thế?”

Nghiêm Kiều cầm cốc nước làm ấm lòng bàn tay, nhìn hơi nước bốc lên từ miệng cốc: “Đi gặp một người bạn.” Anh không nói với cô việc anh đã đến nhà cô.

Lần trước, thực ra không nên nói đến việc anh đã điều tra ra rằng cô đã từng viết thư tình cho Phương Danh Nhã, một khi cơn ghen bùng lên, chẳng dễ gì có thể kiềm chế được. Hiện tại anh cảm thấy có chút khó chịu, cả người trầm mặc đi vào phần.

“Ninh Ninh, sau này em ở luôn tại đây đi, có thể coi đây như là nhà của em. Nếu cô bằng lòng, anh có thể thêm tên cô vào giấy chứng nhận sở hữu bất động sản (Sổ đỏ), nhưng với tính cách của cô, chắc chắn sẽ không đồng ý, nói không chừng còn khiến cô sợ mà bỏ của chạy lấy người.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Xin hỏi chủ nhà, sau này anh có tăng tiền thuê không đó?”

Nghiêm Kiều đã mua lại căn nhà này, nên không cần thiết phải giả ma giả quỷ nữa, vài ba năm sau, tin đồn về ngôi nhà ma ám sẽ dần biến mất, trong hoàn cảnh bình thường, tất nhiên giá nhà và tiền thuê sẽ tăng lên.

Nghiêm Kiều xoa đầu Ninh Thư cười: “Không tăng, mỗi tháng một nghìn tệ, chuyển vào tài khoản của anh.”

Đây là kết quả mà Ninh Thư vừa ý nhất, nếu anh không nhận tiền của cô, sau đó cô cứ thế sống tại đây, có vẻ sẽ không thể như vậy. Nếu anh tăng giá thuê nhà, ép cô phải bán mình để bù vào tiền thuê thì chắc cô cũng không đồng ý, tư tưởng cô rất bảo thủ, lần đầu tiên nhất định phải giữ lại cho người chồng sau này của mình. Và cô chưa xác định người đó có phải là anh hay không.

Ninh Thư sửa sang lại mái tóc vừa bị Nghiêm Kiều xoa tới rối bù: “Sau này nếu còn xoa tóc sẽ bị thu phí, mười tệ một lượt.”

Nghiêm Kiều mỉm cười: “Vậy trả trước cho em một vạn tệ, dùng nó làm tiền thuê nhà năm nay luôn.”

Ninh Thư: “...”

“Rút lại câu em vừa nói.” Dù sao thì chẳng ai muốn bị hói khi đang còn trẻ.

Nghiêm Kiều liếc nhìn thời gian: “Mau đi ngủ thôi, mai còn lên lớp.”

Anh uống một ngụm nước, giả vờ thuận miệng hỏi: “À đúng rồi, sao em lại phải bỏ tiền ra thuê nhà bên ngoài.”

“Em chưa nói với anh sao?” Ninh Thư đứng dậy khỏi ghế: “Đoạn đường phía trước nhà em đang sửa, mẹ em thương em đi làm phải đi đường vòng xa xôi, nên muốn em ở gần trường một chút, như vậy có thể tiết kiệm thêm chút thời gian để ngủ.”

Cô nở nụ cười ngọt ngào, môi cong lộ ra cặp má lúm đồng tiền nhỏ nhắn, giống như cô công chúa nhỏ thực sự hạnh phúc.

Nghiêm Kiều im lặng lắng nghe, câu nói này tính cả dấu câu tổng cộng là ba mươi sáu chữ, không thiếu chữ nào.

Trước đó, anh đã từng lồng tiếng cho một bộ phim điều tra tội phạm, trong đó có cảnh nhân viên cảnh sát thẩm vấn tù nhân. Phải nói là, lặp đi lặp lại cùng một câu hỏi, nếu như câu trả lời của phạm nhân lần nào cũng giống hệt nhau, thì người này tám phần là đã học thuộc lòng nó để đánh lừa người khác. Còn nếu một người đang nói sự thật, thì bộ não của người đó sẽ hồi

tưởng về quá khứ, nên những ký ức luôn rối bời và mơ hồ, còn nếu học thuộc lòng thì lại khác, tất các các câu từ, chữ nghĩa đều trước sau như một. Ninh Thư đi lên cầu thang, sau đó đứng ở cửa phòng liếc nhìn xuống dưới lầu một cái. Nghiêm Kiều vẫn ngồi ở bàn ăn, giữ nguyên tư thế ban đầu, trên tay cầm ly nước nóng, rất lâu không nhúc nhích.

Hôm nay là sinh nhật Lễ Lễ, cũng là sinh nhật của mẹ anh, Ninh Thư nghĩ rằng anh lại đang nghĩ về đoạn ký ức tồi tệ nào đó, nên không yên tâm gọi anh một tiếng: “Nghiêm Kiều.”

Cô cười với anh: “Anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Nghiêm Kiều ngược nhìn cô gái mặc bộ đồ ngủ bằng nhung màu hồng san hô trên lầu hai: “Ừm.”

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thư ra khỏi phòng, vừa mở cửa liền nhìn thấy Nghiêm Kiều đứng bên ngoài, không biết đã đứng bao lâu rồi.

Cô có chút nổi da gà.

Ninh Thư sững sốt, đưa tay lên vỗ vỗ an ủi trái tim bé nhỏ của mình: “Đừng nói với em là anh đứng ngoài này cả đêm đó nhé, trông giống biến thái lắm, biết không?”

Nghiêm Kiều ném chiếc áo lông vũ màu đen lên người Ninh Thư: “Em vào thử đi.”

Ninh Thư cầm lên xem xét: “Tại sao lại mua áo lông vũ cho em, bây giờ mới là đầu tháng mười một, mà đã mang ra mặc, mấy bữa nữa trời lạnh thì làm thế nào?”

Chiếc áo lông vũ này rất nhẹ, chạm vào đã cảm nhận được luôn hơi ấm, chất liệu mềm mại thoải mái, nhưng mới được vài giây bàn tay và cánh tay bị nó phủ lên đã cảm thấy hơi nóng.

Nghiêm Kiều: “Đây là quà ra mắt của chủ nhà mới dành tặng cho người thuê nhà.”

“Anh mua cho em lớn hơn một size, nếu trời lạnh thêm chỉ cần mặc áo len vào là xong, em nhét mấy cái vào trong cũng được hết.”

Nói xong, anh lại đưa thêm cho Ninh Thư một chiếc áo len: “Thử cùng nhau luôn đi.”

Mặc dù đã biết Nghiêm Kiều không hề nghèo khó, nhưng cũng không thể cứ thản nhiên nhận quà của người ta như vậy.

Ninh Thư cầm áo suy nghĩ một hồi: “Đợi nhé, sau này em sẽ mua cái gì đó cho anh.”

Nghiêm Kiều cũng không từ chối: “Được.”

Ninh Thư cầm đồ quay lại phòng, một lúc sau mới đi ra, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều đã thay một chiếc áo khoác ngoài cùng kiểu với cô.

Nghiêm Kiều: “Một chiếc không được giảm giá, hai chiếc mới được.”

Ninh Thư: “Được rồi.”

Dù sao thì màu đen cũng là màu rất thông dụng, mặc đồ đen không có nghĩa là đồ đôi, tuy kiểu dáng giống nhau nhưng chỉ cần không đứng chung với nhau thì sẽ không nhận ra đây là đồ đôi.

Các giáo viên thể dục lúc nào cũng chạy trên sân vận động, trừ lúc đi làm và lúc tan làm, nên hầu như không mặc đến áo khoác lông vũ.

Nghiêm Lễ đeo cặp sách đi ra từ phòng bên cạnh, trên người mặc đồng phục mùa đông của trường. Nghiêm Kiều cũng mua cho cậu một chiếc áo lông vũ màu xanh lam. Cả ba cùng nhau ra khỏi nhà, Nghiêm Lễ mang theo hai chiếc túi, một chiếc để sách vở, chiếc còn lại đựng quần áo và những vật dụng hàng ngày, bắt đầu từ hôm nay, cậu lại phải lăn về ký túc xá trong trường ở.

Ninh Thư nhìn Nghiêm Lễ: “Đồ nỉ thu đông hôm qua tặng em cô đã giặt sạch sẽ rồi, em đã mặc chưa?”

Nghiêm Lễ ôm cặp sách chạy lên phía trước vài bước, sau đó quay người lại, Nghiêm Kiều ném túi sách vở anh đang cầm giúp cậu trên tay về phía trước, Nghiêm Lễ vội vàng đón lấy sau đó quay đầu chạy mất hút. Đây chính là sự thấu hiểu ngầm giữa hai anh em đã sống với nhau mười mấy năm.

Ninh Thư đuổi theo vài bước nhưng không đuổi kịp, chỉ đành nói với Nghiêm Kiều: “Hôm sau anh đem tới trường cho em ấy nhé.”

Nghiêm Kiều: “Được, nghe lời cô giáo Ninh hết.”

Nghiêm Lễ chạy mất rồi, Ninh Thư lại nhìn chằm chằm Nghiêm Kiều: “Anh mặc chưa?”

Cô lấy buồn một lộ, cho Nghiêm Kiều, Triệu Vũ Kiệt và cả La Minh mỗi người hai bộ.

Nghiêm Kiều: “Mặc rồi.”

Ninh Thư đưa tay sờ sờ lên chân Nghiêm Kiều, có chút khó tin: “Đúng là mặc thật rồi này.”

Nghiêm Kiều mất tự nhiên thu chân lại, quả táo Adam trên cổ khẽ lặn, anh trầm mặc nhìn Ninh Thư: “Làm gì mà lại sờ chân người ta thế?”

Ninh Thư: “Xin lỗi, em nhất thời không khống chế được bàn tay tội lỗi của mình, nên đã sàm sỡ anh.”

Khi đi ngang qua Thanh Ninh, Triệu Vũ Kiệt đang ngồi xỏ ở cửa hút thuốc, thấy họ liền huýt sáo: “Thế giới thanh bình.”

Sau đó chờ La Minh nói tiếp câu: “Rõ như ban ngày.”

Nhưng quay đầu lại mới phát hiện bên cạnh chẳng có ai, đành phải tự mình nói lấy: “Rõ như ban ngày.”

Nghiêm Kiêu liếc anh ta một cái: “Cậu đã mặc quần nỉ chưa?”

Triệu Vũ Kiệt bĩu môi: “Tôi chưa điên mà đi mặc quần nỉ.”

“Đừng có nói với tôi là cậu mặc rồi đó nhé?”

Giọng điệu của Nghiêm Kiêu giống như một đứa trẻ kiêu ngạo: “Đúng, tôi mặc rồi nè.”

Đàn ông mà mặc quần lót nỉ, có còn là đàn ông nữa không? Triệu Vũ Kiệt ngẩn người: “Tôi phải nói cho La Minh tin sốt dẻo này, để tôi và cậu ấy cùng khinh thường cậu, sỉ nhục cậu chết thì thôi.”

Nghiêm Kiêu: “Bạn gái tương lai của tôi bảo tôi mặc.”

Triệu Vũ Kiệt lập tức cười không nổi nữa: “Biến nhanh lên, đừng có show ân ái trước mặt tôi, đồ đáng ghét.”

Vào đến trường, Ninh Thư lên thẳng trên lớp, còn Nghiêm Kiêu đến sân vận động.

Trưởng đoàn thể thao đã tới, vừa thấy anh liền hỏi: “Thầy Nghiêm làm sao thế? Ốm à?”

Nghiêm Kiêu xua tay: “Không có.”

Trưởng đoàn thể thao chỉ mặc có chiếc áo ngắn tay mà còn thấy nóng muốn chết: “Vậy sao lại ăn mặc như con gấu thế kia?”

Nghiêm Kiêu không định mặc áo khoác dạy học, vì vậy anh nhanh chóng trở lại văn phòng để thay đồ thể thao. Lên đến nơi thì gặp chủ nhiệm Đào tại đó.

Chủ nhiệm Đào đang cúi đầu nhìn xuống một bản danh sách, miệng lầm nhảm gì đó: “Phòng thí số một, cô giáo Quách, cô giáo Lâm. Phòng thí số hai...”

Sắp đến kỳ thi giữa kỳ, nên ông ấy đang bố trí giám thị trông thi.

Nghiêm Kiêu mượn chủ nhiệm Đào một bản danh sách vừa xem vừa tìm tên Ninh Thư trên đó, hỏi: “Tôi trông phòng số mấy?”

Trong kỳ thi khảo sát đầu năm, anh và Ninh Thư đã trông cùng một phòng, tuy rằng lúc đó chưa thân thiết, nhưng cũng là một kỉ niệm đẹp. Thật vui nếu lần này lại được cùng phòng với cô, nếu vậy có thể vun đắp thêm tình cảm.

Chủ nhiệm Đào: “Tổ trưởng bộ môn chưa nói với cậu sao, trong lúc diễn ra kỳ thi cậu phải đi công tác.”

Nghiêm Kiều: “?”

Giáo viên Thế dực thì đi công tác cái gì?

Chủ nhiệm Đào giải thích: “Đi học huấn luyện ở Tỉnh, nói là đi công tác thôi chứ thực ra chẳng khác du lịch là mấy.”

Lần đi huấn luyện này rất được mọi người săn đón, toàn đội thể thao chỉ có hai người được chọn, một trong số đó là trưởng đoàn.

“Trưởng đoàn đã đăng ký cho cậu, chứng tỏ rằng gần đây cậu làm việc rất tốt.” Chủ nhiệm Đào vỗ vai Nghiêm Kiều động viên: “Thầy Nghiêm, trưởng đoàn thể thao rất xem trọng cậu đó.”

Nghiêm Kiều không cảm thấy mình làm việc tốt ở điểm nào, chỉ có duy nhất một lần anh giành tiết Ngữ văn của Ninh Thư là khiến toàn bộ giáo viên Thế dực nở mày nở mặt. Khi đó, trưởng đoàn cũng đã nói, cuối năm sẽ bầu cử anh vào danh sách giáo viên dạy giỏi nhất năm.

Chủ nhiệm Đào: “Làm việc chăm chỉ vào, đừng phụ lòng mong đợi của lãnh đạo.”

Nghiêm Kiều nhếch mép cười, rồi lại cúi đầu nhìn xuống, cuối cùng cũng tìm thấy tên Ninh Thư trong bản danh sách: “Phòng thi số chín, Ninh Thư, Phương Danh Nhã.”

-----oOo-----

Chương 35: “Bảo bối lớn” của em.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau ngày cuối tuần bất thường này, Ninh Thư tin rằng sự gắn kết giữa lớp A1 và A6 đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có, điều này giúp ích rất nhiều cho việc học tập của học sinh. Cô đi lên cầu thang của tòa nhà lớp học, từ rất xa đã nghe thấy tiếng đọc bài rì rầm của phòng học của lớp A6. Cô nhẹ nhõm đứng ở cửa sau nhìn vào bên trong một lúc, sau đó mới mở cửa bước vào,

viết lên bảng một con số rất lớn: 212. Chỉ còn 212 ngày nữa là đến kỳ thi tuyển sinh đại học.

Giờ ôn bài buổi sáng đã hết, vẫn như mọi ngày Ninh Thư chống tay lên bục giảng, nhìn quanh lớp một lượt: “Có một số bạn cho rằng kỳ thi đại học vẫn còn rất xa.”

Cô dừng lại một chút: “Nhưng kỳ thi giữa kì chẳng còn xa nữa đâu.”

“Thi giữa kì xong vài ngày là lại đến tết Dương lịch, sau đó là đến thi cuối kì, rồi nghỉ đông, nghỉ tết Âm lịch, qua năm mới chỉ nháy mắt cái là tới thi đại học rồi đó. Cả lớp đừng có chê cô hay cần nhần, nhất định phải trân trọng thời gian, học hành thật chăm chỉ.”

“Ngoài ra, nhiệt độ gần đây đã hạ xuống rất nhiều, nhớ mặc thêm áo ấm, đảm bảo dinh dưỡng, chú ý giữ gìn sức khỏe, cơ thể chính là một cuộc cách mạng của tiền bạc.”

Cô còn chưa nói xong, đã thấy một nữ sinh nằm bò ra bàn. Lại dám ngủ gật, mới sáng sớm ra đã ngủ gật? Nếu là nam sinh cô đã chẳng ngần ngại mà ném ngay viên phấn vào người rồi.

Cô gái đó tên là Lữ Hủy Hủy, tóc ngắn ngang vai, dáng người không cao, không gầy, ngồi ở hàng ghế phía sau, thường ngày rất ngoan ngoãn, hiếm khi vi phạm kỷ luật, giọng điệu Ninh Thư tương đối ôn hòa: “Bạn đang ngủ gật kia đứng lên, ai cùng bàn thì gọi bạn ấy dậy.”

Lâm Đình đã lay lay người Lữ Hủy Hủy ở dưới bàn, nhưng sau khi lay vài lần cũng không thấy phản hồi, Lâm Đình đứng dậy, giọng điệu lo lắng: “Cô Ninh, hình như Lữ Hủy Hủy ngất rồi ạ, em gọi mà bạn ấy không tỉnh.”

Ninh Thư vội vàng cũng một vài học sinh khác bế Lữ Hủy Hủy đến phòng y tế. Cũng may, cuối cùng không có vấn đề gì nghiêm trọng, Lữ Hủy Hủy bị ngất xỉu do hạ đường huyết, chỉ cần tắm bồ một chút là được. Ninh Thư đến căng tin của trường để mua bánh mì và sữa, sau đó lại lấy thêm một hộp Socola cho Lữ Hủy Hủy. Sau khi hỏi han tình hình, em ấy nói do sáng nay dậy muộn nên không kịp ăn gì lót dạ.

Ninh Thư bóc một miếng socola đưa cho Lữ Hủy Hủy: “Có cần cô gọi điện cho phụ huynh không?”

Trong xã hội hiện đại, vật chất vốn đã dồi dào, học sinh suy dinh dưỡng rất ít, thông thường là do kén ăn hoặc cha mẹ không mấy để ý tới việc ăn uống của con cái.

“Cảm ơn cô Ninh.” Lữ Hủy Hủy cúi đầu cắn một miếng Socola: “Không

cần đâu ạ, lần sau em sẽ chú ý ăn sáng đúng giờ.”

Hai bạn nữ khác đưa Lữ Hủy Hủy trở lại lớp học, Ninh Thư đang định đi thì bị Tôn Hiểu Thiên chặn lại.

Ninh Thư: “Không mặc áo nịt ngực, không tin tôi cởi áo ra cho cô xem.”

Tôn Hiểu Thiên bỏ ông nghe trên cổ mình xuống: “Biết là cô không mặc rồi, ngực to ngồn ngộn thế kia tôi có thể không nhìn ra sao?”

“Cô và thầy Nghiêm đang hẹn hò à?”

Ninh Thư: “Không có.”

Từ khi bước chân vào trường, gặp tám giáo viên thì có tới bảy người trong số họ hỏi cô có phải đang hẹn hò với thầy Nghiêm hay không, người còn lại không hỏi mà trực tiếp đòi ăn luôn cỗ cưới.

Tôn Hiểu Thiên mỉm cười: “Thầy Nghiêm không tôi, nếu không phải hẹn hò thì là do cô thấy không xứng với bản thân hay là không thích?”

Ninh Thư ngòì xuống: “Không phải tôi xem thường anh ấy, cũng chẳng phải là không thích. Hôn nhân không phải chuyện của riêng hai người, cô hiểu chứ?”

Tôn Hiểu Thiên lập tức hiểu ra: “Vậy cô đưa thầy ấy về nhà ra mắt phụ huynh không phải là xong rồi sao?”

Cô ấy mỉm cười trêu Ninh Thư: “Còn chưa là người yêu của nhau mà cô đã tính đến chuyện cưới xin rồi à?”

Từ cửa sổ của phòng y tế, có thể nhìn ra ngoài sân vận động, các học sinh đã bắt đầu các bài tập chạy khởi động, Nghiêm Kiều mặc bộ đồ thể thao màu trắng, đi lại xung quanh để duy trì kỷ luật.

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều thêm vài lần rồi nói với Tôn Hiểu Thiên: “Đó là bởi vì anh ấy quá tốt, nên không thể dễ dàng hứa hẹn.”

“Tôi muốn có một tình yêu và hôn nhân trọn đời trọn kiếp, nên không dám chấp nhận rủi ro khi không có sự đảm bảo chắc chắn.

Tôn Hiểu Thiên: “Ngộ nhớ, tôi nói là ngộ nhớ nhé, nếu gia đình cô không đồng ý cho hai người ở bên nhau, thì cô định sẽ thế nào?”

Ninh Thư suy nghĩ một chút: “Chắc là sẽ không đồng ý thôi.”

Đôi mắt cô có chút sáng lên: “Đúng rồi, Nghiêm Kiều đã mua được nhà, còn là một căn biệt thự lớn, đẹp đẽ, hiện tại đã là người có nhà có xe rồi.”

Tôn Hiểu Thiên: “Chẳng phải thầy Nghiêm suốt ngày đi chiếc motor màu đen sao? Mua ô tô rồi à?”

Ninh Thư nâng cằm: “Xe hai bánh chẳng lẽ không phải là xe?”

Trên thực tế, theo quan niệm chung, nếu nói rằng một người nào đó có nhà có xe, thì chiếc xe đó nhất định không phải là xe máy, xe điện hay xe đạp, điều này không phải Ninh Thư không biết.

Tôn Hiểu Thiên mỉm cười, không lên tiếng.

Ninh Thư ra khỏi phòng y tế liền chạy ra sân vận động, từ xa đã thấy học sinh lớp mình đang yếu ớt tập chạy, chỉ có mấy học sinh nam phía sau là năng nổ hoạt bát, nhưng đáng tiếc là cũng chẳng chạy cho tử tế, lúc này đang trêu đùa lẫn nhau, cậu chạm tôi một cái, tôi huých cậu một cái.

Ninh Thư lật đật chạy tới: “Mấy bạn đang trên gheo nhau kia dừng lại ngay, còn để bắt gặp sẽ bị trừ điểm.”

Cô chạy theo sau hàng dài học sinh được một lúc thì không nhắc nổi chân nữa.

Một chai nước suối đưa tới trước mặt cô, Ninh Thư ngược mắt nhìn lên liền thấy Phương Danh Nhã, cô lịch sự xua tay: “Cảm ơn thầy Phương, tôi không khát.”

Phương Danh Nhã mặc trên người bộ đồ thể thao màu đen, đang hăng say tập thể dục buổi sáng, so với những mầm non của tổ quốc đang như những bông hoa héo bên cạnh kia thì đúng là đối lập hoàn toàn, trông anh ta tràn đầy năng lượng.

“Cô giáo Ninh đã xem Email chưa, kỳ thi giữa kỳ sắp tới tôi và cô cùng trông một phòng thi đó.”

Ninh Thư mỉm cười: “Vẫn chưa xem, thật trùng hợp.”

Nghiêm Kiêu đeo khẩu trang màu trắng, đang đứng trên bục thì nghe thấy tiếng Nghiêm Lễ gọi mình, vừa quay đầu liền thấy cảnh Ninh Thư và Phương Danh Nhã đang nói chuyện với nhau, khoảng cách quá xa nên không thể nghe ra bọn họ đang nói những gì. Chỉ có thể nhìn thấy cô đang mỉm cười.

Nghiêm Kiêu dứt khoát nhảy xuống, rồi chạy tới phía họ, sau đó lịch sự chào hỏi Phương Danh Nhã: “Chào thầy Phương.”

Phương Danh Nhã mỉm cười: “Chào thầy Nghiêm.”

Nghiêm Kiêu: “Thầy Phương đang tập thể dục buổi sáng sao?”

Phương Danh Nhã gật đầu: “Thầy Nghiêm cũng đang tập thể dục buổi sáng à?”

Nghiêm Kiêu gật đầu.

Sau đoạn đối thoại khó xử đó, cả hai người cùng nhau quay sang nhìn Ninh Thu.

Ninh Thu: “Ồ, tôi cũng đang tập thể dục buổi sáng.”

Sau đó, không còn sau đó nữa.

Ninh Thu lựa chọn phương án sơ tán: “Tôi đi kiểm tra học sinh đây.” Nói xong liền bỏ chạy.

Cô cùng học sinh chạy thêm hai vòng, nóng tới mức toát hết mồ hôi, nên đành cởi áo khoác lông vũ bên ngoài ra, cả lớp trở lại phòng học, Ninh Thu đi theo phía sau, vừa đi vừa nghỉ. Vừa tới lối lên cầu thang tầng hai, đã bị ai đó túm cổ tay lôi vào phòng trống bên cạnh. Đây vốn là phòng học âm nhạc, nhưng sau khi khối mười hai dừng học môn Âm nhạc, từ đó căn phòng này bị để không.

Ninh Thu đã nhìn rõ là ai, cô vừa nghiêng đầu nhìn ngó xung quanh bên ngoài cửa sổ, vừa đè thấp giọng xuống: “Đây là trường học, anh muốn làm cái gì?”

Qua cửa sổ, có thể nghe rõ tiếng bước chân và tiếng nói của học sinh đi bên ngoài, cũng may cửa sau của phòng học là một góc khuất.

Nghiêm Kiều nói lỏng cổ tay Ninh Thu: “Nói chuyện bình thường, sợ cái gì chứ?”

Trước đây, Ninh Thu đã bắt gặp đôi học sinh nam nữ của lớp khác hôn nhau trong phòng nhạc này, nên vô tình hiểu lầm.

Nghiêm Kiều nhìn hai má cùng đôi môi đỏ hồng của Ninh Thu, cuối cùng vẫn không kìm được: “Muốn hôn em.”

Ninh Thu thì thào nói: “Không phải là nói chuyện bình thường sao?”

Nghiêm Kiều không thay đổi sắc mặt: “Trò chuyện bình thường giữa chúng ta bao gồm cả hôn.”

Ninh Thu vừa chạy cùng học sinh hai vòng, rồi lại leo cầu thang từ tầng một lên, lúc này đang mệt muốn chết, cô hít thở sâu vài cái, nghiêm túc nói với anh: “Đừng nói đến ở trường học, kể cả ở nhà, hay ở bất cứ nơi nào khác, cứ hờ ra là nói với người không phải là một nửa của mình rằng muốn hôn cô ấy, điều này có phải rất không thích hợp hay không, thầy Nghiêm?”

Câu nói hơi dài, cô mệt đến không thở nổi, khiến lồng ngực hỏn hển phập phồng lên xuống.

Nghiêm Kiều: “Khả năng điều chỉnh hô hấp của em không tốt, nhưng không sao cả, anh có thể giúp em luyện tập.”

Ninh Thư: “Được, nói xem giúp em bằng cách nào?” Nhất định phải nói gì đó, nói cái gì cũng được, còn hơn là nhắc tới chuyện hôn hay không hôn. Nhưng vừa dứt lời cô lập tức phản ứng trở lại, khả năng hô hấp không tốt, giúp cô luyện tập, chẳng phải chính là hôn hay sao?

Ninh Thư: “Anh là giáo viên thì phải chú ý lời nói và hành vi của mình, không thể thả thính bừa bãi ở một nơi trang nghiêm như trường học như vậy.”

Nghiêm Kiều: “Bình thường anh không như vậy.”

Ninh Thư cảm nhận được Nghiêm Kiều có gì đó không đúng: “Anh sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi à?”

Nghiêm Kiều chống một tay lên cửa, khóa Ninh Thư trong vòng tay, sau đó trầm mặc nhìn cô: “Trưởng đoàn thể thao bảo anh đi học tập huấn trên tỉnh cùng anh ta, thời gian học là một tuần, ngày mai phải lên đường rồi.”

Ninh Thư nghe xong, chân thành nói: “Vây chúc mừng anh nhé.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Sao anh lại không vui? Có thể được cử đi tập huấn, chứng tỏ rằng lãnh đạo rất xem trọng anh.”

“Hơn nữa, trên Tỉnh có rất nhiều địa điểm vui chơi, đồ ăn ngon cũng nhiều, người dân ở đó cũng thời trang hơn so với chỗ chúng ta, người đẹp trên phố vợ bừa cũng được cả năm.”

Nghiêm Kiều thấp giọng: “Nói xong chưa?”

Ninh Thư: “Sao anh lại khó chịu rồi?”

Nghiêm Kiều cúi đầu, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ lên trán Ninh Thư: “Em thử nói xem tại sao anh lại khó chịu?”

Ngoài cửa sổ, một nhóm học sinh ồn ào náo nhiệt đi qua, Ninh Thư bị hơi thở của Nghiêm Kiều làm cho bỏng rát, đành nghiêng đầu tránh: “Tối về nhà rồi nói tiếp được không?”

Nghiêm Kiều dùng môi tìm kiếm trán Ninh Thư, vừa tìm thấy lại tiếp tục cọ cọ, giọng nói nhẹ nhàng ám ức: “Vây em phải sắp xếp hành lý giúp anh.”

Môi anh quá mềm mại, liên tục xoa đi xoa lại trên da cô, sau đó lại dùng giọng điệu dịu dàng, đáng thương này nói chuyện với cô khiến Ninh Thư như muốn tan chảy.

Ninh Thư đẩy Nghiêm Kiều một cái: “Được.” Kiều muội đã làm nũng với cô tới mức này, cô có thể nói không được sao?

Đúng là không nên có sự khởi đầu bên bờ sông lần đó, sau khi hôn cô, anh càng ngày càng trở nên táo bạo hơn, rõ ràng là cô và anh chẳng có quan hệ

gì với nhau cả.

Ninh Thư xoay người mở cửa đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên liền thấy chủ nhiệm Đào đang đi tuần trên hành lang, giống như một nữ sinh bị thầy giáo bắt gặp yêu đương vụng trộm, phản ứng đầu tiên của cô là quay người bỏ chạy.

Chủ nhiệm Đào: “?”

Ninh Thư chạy được vài bước mới hoàn hồn, sau đó quay đầu lại chào hỏi: “Chủ nhiệm Đào.”

Chủ nhiệm Đào nhìn Ninh Thư: “Tại sao mặt mũi lại đỏ thế kia? Tập thể dục à?”

Ninh Thư chỉ có thể gật gật đầu: “Đúng!”

Chủ nhiệm Đào nghĩ ra điều gì đó: “Cô giáo Ngô của khối mười vừa tới văn phòng tìm cô đó.”

Ninh Thư: “Vâng, cảm ơn chủ nhiệm Đào.”

Ninh Thư đến lớp kiểm tra kỷ luật sau đó quay lại văn phòng, cô giáo Ngô đã rời đi rồi, nên cô lại tới văn phòng của khối mười.

Cô giáo Ngô năm nay ngoài hai mươi tuổi, là giáo viên mới vào trường năm ngoái, với kinh nghiệm năm năm trong nghề của mình, thì cô ấy được coi là đàn em của Ninh Thư, nên nói chuyện cũng rất khách sáo: “Cô giáo Ninh, chị nói có chuyện muốn nói với em, vừa rồi em tới văn phòng tìm chị mà chị không có ở đó.”

Ninh Thư mỉm cười: “Vốn dĩ là chị nên đến tìm em mới phải.”

Cô giáo Ngô: “Có phải việc liên quan đến Ninh Sương, em gái chị không?”
“Em Ninh Sương gần đây biểu hiện khá tốt, học tập tiến bộ rất nhiều, chị không cần lo lắng đâu.”

Ninh Thư quay đầu lại nhìn phía sau một cái, trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, cô có chút khó nói: “Cô giáo Ngô, có thể nhờ em đổi chỗ ngồi cho Ninh Sương được không?”

Cô giáo Ngô đẩy gọng kính cận trên sống mũi lên: “Sao thế? Em ấy không nhìn thấy chữ trên bảng phải không?”

Giọng Ninh Thư ngày càng nhỏ: “Con bé muốn ngồi bên cửa sổ.”

Cô giáo Ngô lộ cử khó xử, điều chỉnh chỗ ngồi không phải là việc không thể, nhưng điều đó không công bằng với các học sinh khác.

Đương nhiên Ninh Thư cũng hiểu điều này, cô nhanh chóng đưa ra một lý do phù hợp: “Gần đây sức khỏe Ninh Sương không tốt, bác sĩ nói con bé

cần tiếp xúc với ánh nắng nhiều hơn, nếu em cần chị có thể xin chỉ định của bác sĩ, như vậy những bạn khác sẽ hiểu cho.”

Cô giáo Ngô liền yên tâm: “Nếu đã có chỉ định của bác sĩ, thì chiều nay trong buổi sinh hoạt lớp em sẽ đổi chỗ cho em ấy.”

Ninh Thư cảm ơn cô giáo Ngô, rồi lấy ra một tập tài liệu đưa cho cô ấy: “Đây là giáo án chị từng làm khi còn dạy khối mười, không biết có giúp ích được gì cho em không.”

Giáo viên mới chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu mỗi kinh nghiệm, nhất là kiểu được tiền bối đích thân truyền lại quả thực là một món quà không nhỏ. Cô giáo Ngô: “Cái này ... Thực ra em cũng chẳng giúp được gì cho chị.”

Tuy nói vậy, nhưng ánh mắt vẫn không rời đi chỗ khác.

Ninh Thư mỉm cười đặt tài liệu lên bàn làm việc của cô giáo Ngô: “Em vất vả rồi.”

Ninh Thư quay trở lại văn phòng, cô giáo Quách thấy cô thân nhiên hỏi: “Cô giáo Ninh, em gái em học lớp mười ở trường sao trước giờ chưa nghe em nhắc đến lần nào.”

“Nếu như vừa rồi cô giáo Ngô không đến tìm em thì chị cũng không biết đó.”

Ninh Thư ngồi xuống rót một cốc nước, uống cạn: “Em ấy không cho nói, vì sợ bạn học sẽ nghĩ con bé được đối đãi đặc biệt hay đại loại là vậy.”

Cô giáo Quách ậm ừ nhấp một ngụm trà: “Vậy lần sau chỉ cho chị nhé, em gái em chắc chắn cũng rất xinh đẹp.”

Ninh Thư cười: “Cũng được.”

Cô quay đầu nhìn sang vị trí của Tần Nguyệt Hương, cô ta đã bị hiệu trưởng gọi đến làm việc một giờ trước đó, không biết kết quả sẽ thế nào. Buổi chiều, chủ nhiệm Đào gọi Ninh Thư ra, để nói qua với cô về tình hình xử lý của việc Tần Nguyệt Hương. Mặc dù Tần Nguyệt Hương đã vơ hết tội vạ của Đàm Duyệt Nhiên vào mình, nhưng có một giáo viên khác trong văn phòng đã làm chứng rằng Tần Nguyệt Hương không chỉ thị Đàm Duyệt Nhiên ném rác bừa bãi và bắt nạt Ân Bành Hải. Ngoài ra, cô ta cũng có thái độ tích cực trong việc thừa nhận lỗi lầm của mình, cộng thêm toàn thể học sinh lớp A1 đã đồng lòng đề nghị muốn Tần Nguyệt Hương tiếp tục làm giáo viên chủ nhiệm của lớp họ, nếu sau này còn xảy ra tình huống tương tự sẽ chịu sự xử lý nghiêm khắc. Nhưng đợt bình bầu trao giải cuối năm cô ta chắc chắn sẽ không có mặt trong danh sách.

Ba mẹ Đàm Duyệt Nhiên cũng đã xem đoạn video giám sát đó, nghe nói nếu không phải do mẹ cô bé ngăn cản thì cô bé đã bị ba đánh chết rồi. Nếu đứa nhỏ này có thể thay đổi thì tốt, nếu không sau này ra đời chắc chắn sẽ bị xã hội tẩy chay.

Ninh Thư từ văn phòng chủ nhiệm đi ra, nhìn thấy Tần Nguyệt Hương, đôi phương hỏi cô địa chỉ nhà của Ân Bành Hải, cô ta muốn đưa Đàm Duyệt Nhiên tới để xin lỗi hai mẹ con Ân Bành Hải. Ninh Thư không cho, trong nhà Ân Bành Hải còn có người cha đang nằm liệt giường, nên không tiện. Cô sẵn sàng giúp đỡ hẹn mẹ con Ân Bành Hải ra ngoài, để cô ta đích thân xin lỗi bọn họ. Để Tần Nguyệt Hương và Đàm Duyệt Nhiên xin lỗi sẽ có thể khiến hai mẹ con Ân Bành Hải cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Vấn đề này coi như đã tạm thời kết thúc.

Tiết tự học buổi tối, Nghiêm Kiều ở Thanh Ninh đợi Ninh Thư tan làm, anh nói Triệu Vũ Kiệt nếu có thời gian rảnh rỗi thì giúp mình tìm xe.

Triệu Vũ Kiệt tựa người vào quày thanh toán: “Cậu muốn mua xe à?”

“Sao tôi nhớ trước đây có người nói rằng, xe bốn bánh không tiện lợi, hai bánh mới ngẫu nhiên?”

Nghiêm Kiều: “Không phải do tôi nói.”

Triệu Vũ Kiệt đã quá quen với những màn tự vả của cái con người này, toàn tự nói nhưng chẳng bao giờ nhận. Cũng giống như có người từng nói rằng trước khi Lê Lễ vào đại học sẽ không yêu đương gì hết, bây giờ thì sao, ngày nào cũng lớn vồn bên cạnh cô giáo Ninh như con công đực đang khoe đuôi.

Triệu Vũ Kiệt: “Có yêu cầu gì về nhãn hiệu hay giá cả không?”

Nghiêm Kiều cúi đầu kiểm tra trên điện thoại: “Muốn cái nào trông oách chút, phù hợp để đi gặp mặt phụ huynh, không cần những loại dưới sáu trăm nghìn tệ.” (Khoảng hơn 2 tỷ VNĐ)

Triệu Vũ Kiệt mỉm cười, giọng điệu trở nên chua chát: “Mới đó mà đã đi gặp phụ huynh rồi, được đó nha thầy Nghiêm.”

“Không phải cậu vừa mua nhà sao? Vẫn còn tiền mua xe à?”

Nghiêm Kiều: “Không có tiền, mua thế chấp.”

Triệu Vũ Kiệt: “Cũng đúng, cũng chẳng phải là trả không nổi. Năm nay Thanh Nịnh làm ăn rất tốt, cuối năm tôi sẽ chia lợi nhuận cho cậu.”

Nghiêm Kiều: “Ngày mai tôi phải đi công tác, một tuần nữa mới về, cậu ở

nhà để ý Lẽ Lẽ nhé.”

Triệu Vũ Kiệt tròn tròn hai mắt: “Còn cần cậu phải nói nữa à?”

Nghiêm Kiều liếc mắt nhìn thời gian, sau đó từ ghế đứng dậy, cầm áo khoác lông vũ màu đen mặc vào: “Đi đón người yêu đây.”

Triệu Vũ Kiệt thời dài: “Hồi sáng vẫn còn là bạn gái tương lai, bây giờ đã thành người yêu rồi, nể thật.”

Nghiêm Kiều đứng dưới lầu văn phòng của khối mười hai trước mười phút đợi Ninh Thu, trên tay còn cầm một chiếc khăn quàng cổ và một chiếc mũ len mới. Ngay khi tiếng chuông báo hết giờ tự học vang lên, toàn bộ khuôn viên trường đột nhiên như ong vỡ tổ, học sinh ủa ra từ khắp các phòng học, đứng dưới gốc cây Nghiêm Kiều thấy Nghiêm Lẽ và Tạ Thành Thành đang đi xuống lầu.

Tạ Thành Thành chỉ vào Nghiêm Kiều, sau đó quay sang nói với Nghiêm Lẽ: “Thầy Nghiêm đang đợi cậu kia.”

Nghiêm Lẽ đeo cặp sách lên vai: “Không phải đợi tôi.”

Mặc dù anh trai cậu theo đuổi cô giáo Ninh là một điều tuyệt vời, nhưng cậu vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng, trước đây lần nào anh trai cũng đứng dưới lầu đợi cậu.

Nghiêm Kiều vẫy tay gọi Nghiêm Lẽ một tiếng, Nghiêm Lẽ nở nụ cười rồi lập tức chạy đến: “Anh.”

Tạ Thành Thành cũng gọi to một tiếng: “Anh.”

Nghiêm Kiều nói với Nghiêm Lẽ về chuyện công tác của mình, bảo cậu từ mai hãy về Vĩnh Ninh Lý ở, Ninh Thu rất nhất gan, một người ở trong căn biệt thự lớn như vậy sẽ sợ hãi.

Tạ Thành Thành: “Anh, em cũng muốn đến đó ở, em rất dũng cảm, có thể bảo vệ cô giáo Ninh.”

Nghiêm Kiều suy nghĩ một chút: “Ba mẹ em đồng ý là được.”

“Nhưng, trong thời gian ở lại đó, không được làm cho cô Ninh tức giận.”

Tạ Thành Thành rất vui vẻ: “Em biết rồi, cảm ơn anh.” Dù sao thì chỉ cần cậu đóng cửa phòng ngủ lại, thì cô Ninh sẽ không bao giờ tùy tiện mở cửa, như vậy sẽ chẳng thể đứng cạnh cậu làm bài tập được.

Nghiêm Kiều lấy từ trong túi ra một chiếc kẹo mút đưa cho Nghiêm Lẽ: “Ở nhà giúp cô Ninh làm việc nhà, đừng để cô ấy ăn lại đồ thừa.”

Tạ Thành Thành háo giữ đưa tay ra: “Anh, kẹo của em đâu?”

Nghiêm Kiều xoa đầu Nghiêm Lẽ, nói với giọng điệu cung chiêu: “Chỉ Lẽ

Lễ nhà chúng ta có thôi.”

Tạ Thành Thành khóc nức, còn Nghiêm Lễ thì bật cười.

Nghiêm Kiêu thấy Ninh Thư cầm vài quyển sách bước ra từ tòa nhà dạy học, liền đi về phía cô, đầu tiên là đội mũ len lên cho cô, sau đó tới quàng khăn quanh cổ, chỉ để hở đôi mắt, mũi và miệng, khiến cả người cô bị bọc kín mít.

Thông thường động tác của đàn ông hơi mạnh bạo, không những quàng khăn không được đẹp, mà còn dễ khiến người ta đau. Nhưng động tác của Nghiêm Kiêu lại rất ổn định và nhẹ nhàng, Ninh Thư đoán rằng đây là thói quen của việc anh đã chăm sóc Lễ Lễ từ nhỏ tới lớn.

Việc này giúp cô tiết kiệm công sức chỉ bảo anh sau này. Tương lai anh sẽ là một người cha tốt, dù sao thì anh cũng đã có nhiều kinh nghiệm trong việc chăm sóc trẻ nhỏ.

Ninh Thư thở ra một hơi, cô nhìn làn khói trắng từ trong miệng tản ra, sau đó quay đầu sang hỏi Nghiêm Kiêu: “Anh đợi bao lâu rồi?”

Nghiêm Kiêu đỡ lấy tập sách trên tay Ninh Thư: “Ba tiếng.”

Ninh Thư cảm thấy buồn cười: “Sao anh không làm theo những kiểu thả thính thông thường.”

Vừa rồi cô đứng trên hành lang nhìn thấy anh, mười phút, cùng lắm là hai mươi phút.

“Thông thường trong trường hợp này, chẳng phải đàn ông sẽ nói rằng anh vừa mới tới sao?”

Nghiêm Kiêu: “Biết em không tin nên mới nói như vậy.”

Xung quanh đều là học sinh mặc đồng phục xanh trắng, khiến hai thầy cô mặc hai chiếc áo khoác giống hệt nhau trông thật bắt mắt, những học sinh to gan lại bắt đầu hò hét.

Ninh Thư đỏ mặt mắng: “Phương Hãn Vũ, lại đây mau, đọc thuộc lòng cả bài 《Ly Tao》 ngay.”

Cậu nam sinh lập tức bỏ chạy.

Nghiêm Kiêu vui vẻ đứng một bên: “Sau này em làm như vậy với con mình à? Hở ra là bắt đọc thuộc lòng thơ.”

Ninh Thư: “Không, em sẽ nuôi dạy con một cách khoa học.”

Cô vừa bực vừa xấu hổ: “Không đúng, cái gì mà con tụi mình chứ?”

Nghiêm Kiêu mỉm cười không lên tiếng.

Ngay sau khi về đến nhà, Ninh Thư vừa nghỉ ngơi được vài phút đã bị Nghiêm Kiều gọi đến giúp anh chuẩn bị hành lý.

Đã hứa với người ta rồi thì khó mà làm trái được, Ninh Thư đi vào phòng Nghiêm Kiều, đây là nơi anh đã ở khi còn là một cậu thiếu niên, nên rất dễ có thể nhận ra hơi hướng của tuổi trẻ, thậm chí bên cạnh cửa sổ vẫn còn trái bóng rổ cũ của mười mấy năm về trước.

Trên sofa, một chiếc vali đã được mở sẵn, Ninh Thư rất nhanh nhẹn, trong chốc lát đã sắp xếp xong hết đồ đạc: “Xong rồi đó đại thiếu gia.”

Nghiêm Kiều đứng bên cạnh chiếc vali, hơi nhíu mày: “Em định để anh một tuần không thay quần trong à?”

Ninh Thư: “Những đồ riêng tư như vậy, em không tiện sắp xếp cho anh.”

Nghiêm Kiều như thể không nghe thấy lời cô nói: “Ngăn thứ ba từ trên xuống ở giữa tủ quần áo.”

Ninh Thư: “Được.” Nói xong liền đi về phía tủ.

Nghiêm Kiều vui vẻ cười, đôi lông mày khẽ cong: “Ninh Ninh nhà anh thật ngoan.”

Anh bước tới, đứng phía sau Ninh Thư, rất gần với cô, thấy cô đang cầm một xấp quần lót của mình, liền cúi đầu thì thầm vào tai cô: “Là đồ của “Bảo bối lớn” nhà em mặc đó, cầm cho cẩn thận.”

Ninh Thư rất hiếm khi lại nghe hiểu, bởi vì khi nói anh cố ý nhấn mạnh chữ “Lớn”, chẳng phải là đang ám chỉ rằng bản thân mình rất “Lớn” sao?

Vốn dĩ cô đã định ngoan ngoãn chuẩn bị đồ lót cho anh, nhưng vừa nghe xong câu đó liền hung hăng ném đồng quần lên mặt anh: “Đùa, tiếp tục ở đây mà đùa giỡn nữa đi!”

Nói xong liền xoay người đóng rầm cửa đi ra ngoài.

Nghiêm Kiều chạy theo gõ cửa phòng Ninh Thư, nhưng đối phương không thèm để ý tới anh, gọi điện cũng không nghe.

Nghiêm Kiều đứng trước cửa phòng Ninh Thư, ảo não vò đầu bứt tai, cầu xin sự thương xót: “Ninh Ninh, anh sai rồi, anh là đồ miệng thú, anh tự tát vào mặt được không?”

Nói xong liền “Bốp, bốp, bốp” mấy cái liên tục: “Em nghe thấy chưa? Nếu chưa nghe thấy anh lại tát tiếp cho em nghe.”

Nghiêm Kiều: “Có phải tiếng tát chưa đủ lớn nên em không nghe thấy không, anh đánh nữa cho em nghe.”

“Bốp, Bốp, Bốp.”

Ninh Thư ghé sát người sau cửa, nghe thấy tiếng đập lên mặt rất mạnh của Nghiêm Kiều, vô cùng rõ ràng, nghe thôi đã thấy đau rồi, cô có chút mùi lòng.

Ngày mai anh phải đi rồi. Ninh Thư thở dài mở cửa phòng, vừa ngẩng lên liền thấy Nghiêm Kiều đang tự vỗ hai bàn tay vào nhau. =))))

Ninh Thư: “Anh đi chết luôn đi!”

Sau đó, Nghiêm Kiều có gõ thế nào cũng không thể khiến Ninh Thư mở cửa ra lần nữa.

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Kiều ngồi trên sofa trong phòng khách đợi Ninh Thư dậy, bên cạnh chân còn có chiếc vali. Cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng cửa mở trên lầu, liền ngược nhìn lên. Cô không thay quần áo, trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ bằng vải nhung màu hồng san hô, tóc hơi rối, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, khuôn mặt hồng hào dịu dàng, cô bước trên đôi dép bông đi xuống nhà, đến một ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn anh. Nghiêm Kiều đi tới, theo sau Ninh Thư, nhẹ giọng nói: “Ninh Ninh, lát nữa anh phải đi rồi.”

Thấy Ninh Thư vẫn phớt lờ mình, chứng tỏ làm nũng vô dụng, anh liền vội vàng thừa nhận lỗi lầm của mình: “Tối qua xin lỗi em, anh là đồ lưu manh, là súc sinh, không phải con người.”

Ninh Thư quay đầu liếc nhìn Nghiêm Kiều, âm thanh và ngữ điệu nhàn nhạt: “Mau đi đi, muộn nữa là xe chạy mất đó.”

Nghiêm Kiều không biết cô đã tha thứ cho mình hay chưa, anh ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên cơ thể cô, nó thơm hơn bất cứ loại nước hoa nào, anh nhìn xuống đôi môi căng mọng và đầy đặn của cô, quả táo Adam lại bắt đầu cuộn: “Hôn một cái được không?”

Ninh Thư: “Haha.”

Ai ai cũng biết, hai chữ “Ha ha” chính là một cách nói uyển chuyển của từ cút đi.

Một giờ sau, Nghiêm Kiều và trường đoàn thể thao đang đứng đợi ở ga tàu cao tốc, vợ và con gái đang học tiểu học của trường đoàn cũng tới tiễn, không khí gia đình rất vui vẻ. Trường đoàn hôn lên má vợ, cô con gái cũng muốn hôn, nhưng mẹ cô bé không cho, nên cô bé lại đòi.

Thơm, thơm, thơm, thơm.

Nghiêm Kiều ngồi một mình trên ghế chờ, trong đầu chỉ thấy hôn, hôn, hôn, thậm chí bản thân đã chẳng được hôn người ta, vậy mà còn còn bị ăn com

chó ngập mồm, đầu óc anh gần như đã hoàn toàn trống rỗng, một tuần trước mắt chắc chẳng tốt đẹp gì rồi. Nghiêm Kiều kiểm tra giấy tờ tùy thân của mình, nếu anh quên mang theo chúng cũng chẳng sao, như vậy anh có thể quay về nhà lấy. Thật tiếc là giấy tờ tùy thân của anh vẫn nằm ngoan ngoãn trong ví.

Loa phát thanh vang lên tiếng thông báo, có thể vào trạm được rồi.

*

“Còn một câu nữa, mượn cả lớp thêm vài phút, giảng xong sẽ tan học.”

Ninh Thư đứng trên bục giảng giảng bài, mà đã giải thích thì phải mất tới mười phút.

“May quá, giờ tiếp theo học Thể dục, thầy giáo Thể dục của các em đi công tác rồi, cô giải nốt bài này sẽ cho các em nghỉ ngơi một lúc sau đó chúng ta tiếp tục.”

Cô còn chưa dứt lời, thì một giáo viên thể dục khối mười hai đã chạy đến:

“Cô giáo Ninh, đây là giờ Thể dục.”

“Trưởng đoàn yêu cầu tôi tới dạy thay cho thầy Nghiêm.”

Ninh Thư đặt tập vài tập Ngữ văn xuống, nở nụ cười chuyên nghiệp: “Thầy Lưu, thầy đã dạy khối mười một, lại còn kiêm luôn khối mười hai nữa thì vất vả quá, tiết học này tôi dạy thay giúp thầy.”

Thầy Lưu nghĩ tới việc lần trước thầy Nghiêm đã giúp bọn họ nở mày nở mặt thế nào, nên không thể bị hủy hoại dưới tay mình được. Anh ta lộ vẻ đau khổ: “Cô giáo Ninh, học hành là việc quan trọng, nhưng cũng cần phải chú ý kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi, các em nói xem có phải vậy không?”

“Phải ạ!”

Thầy Lưu là một người biết nói tình nói lý, lại còn bình tĩnh kéo theo hơn bốn mươi học sinh dừng về phía mình, nếu như đổi thành Nghiêm Kiều, anh sẽ không làm vậy, chắc chắn sẽ nhường tiết học lại cho cô.

Thầy Lưu dẫn theo học sinh cả lớp xuống lầu, Ninh Thư đứng ngoài hành lang nhìn về phía sân vận động. Lúc này, đường sắt cao tốc đã khởi hành, sau nửa tiếng nữa anh sẽ đến một thành phố khác. Hôm nay, trời rất nhiều mây, nhiệt độ thấp hơn hôm qua năm độ, Ninh Thư quay lại lớp học lấy áo khoác lông vũ. Đó là chiếc áo mà Nghiêm Kiều mua cho cô, trước giờ cô chưa từng mặc chiếc áo khoác lông vũ nào tốt như vậy.

Tỉnh lý nằm ở phía nam thành phố Đông Li, ở đó ấm áp hơn ở đây, đột

nhiên cô nhớ ra, lúc chuẩn bị hành lý cô đã sắp toàn áo dày cho anh, đủ loại đồ nỉ lót lông. Cảm thấy có chút ảo não, đáng lẽ phải chuẩn bị cho anh chiếc áo khoác kaki mà anh thích nhất mới đúng, cả ngày mặc áo phao liệu có nóng quá không? Nếu nóng sẽ bị đổ mồ hôi, rất dễ cảm cúm.

Ninh Thư dựa vào cửa nhìn phòng học trống rỗng, tại sao cô lại nghĩ đến những điều này cơ chứ, cái tên cảm thú đó sống hay chết thì liên gì tới cô. Mười giờ năm mươi phút, tàu cao tốc đã khởi hành được hai mươi phút, chắc đã ra khỏi thành phố rồi. Ninh Thư cảm thấy mình không thể tập trung nổi. Cô nghĩ tới nụ hôn kéo dài nửa tiếng đồng hồ đêm hôm ấy, lúc đó cô đã nói với anh rằng, nụ hôn đó chỉ để sưởi ấm và an ủi lẫn nhau. Cô nhớ rõ ánh mắt mắt âu sầu nặng trĩu của anh, như có thứ gì sắp trào dâng và anh đang phải cố gắng chịu đựng nó.

Cô nói đó không phải là cảm xúc giữa người con trai và người con gái, nhưng vừa nghĩ đến đã thấy mặt đỏ bừng, tim đập loạn nhịp. Đã hai ba ngày trôi qua, nhưng cô vẫn nhớ rõ mồn một hơi thở của anh, cùng sức mạnh và sự mềm mại của đầu lưỡi khi nó chạm đến môi cô, rồi sau đó cuốn lấy cô. Ninh Thư quyết định vào phòng vệ sinh rửa mặt, để kìm nén cảm xúc bất chợt dâng trào của mình. Nhưng vừa mới ngẩng đầu, môi cô lại bất ngờ bị hôn lên. May mắn thay, lớp học không có người.

Người đàn ông vừa chạy, lúc này đang thở hổn hển, hơi thở của anh phả vào tai cô, có vẻ vô cùng nặng nề.

Sợ cô tức giận, anh lập tức buông cô ra sau khi hôn, giọng điệu thận trọng: “Tàu sắp chạy rồi, anh đi nhé.”

Chủ nhiệm Đào nhìn thấy chiếc vali nằm dưới đất ở tầng một, liền quay đầu nhìn xung quanh: “Vali của ai đây?”

Nghiêm Kiều từ trên lầu chạy xuống: “Của tôi.”

Chủ nhiệm Đào giống như trông thấy ma: “Không phải cậu đã lên xe đi công tác rồi sao?”

Nghiêm Kiều kéo vali lên: “Quên mang chứng minh thư, nên về nhà lấy, đã đổi vé sang chuyến sau rồi.”

“Đi tàu cao tốc mà không mang chứng minh thư chẳng khác nào đi thi không mang theo giấy báo.” Chủ nhiệm Đào đã quá quen với việc dặn dò học sinh, nên không kìm được thói quen bạ đâu vút đó: “Sao cậu không quên luôn người ở nhà cho rồi.”

“Không đúng, đây là tòa nhà lớp học, cậu đến đây lấy chứng minh thư?”
Nghiêm Kiều ngồi lên taxi, khi chạy kịp tới ga tàu, anh đưa tay lên sờ môi mình.

Có phải vừa rồi cô đã liếm môi anh không?

-----oOo-----

Chương 36: Muốn ở cạnh người mình thích trong trận tuyết đầu mùa.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hết giờ tự học buổi tối, Ninh Thư cùng Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành ra khỏi trường. Tạ Thành Thành vô cùng hào hứng, vì được đến ở nhà bạn, nên bám riết lấy Nghiêm Lễ hỏi đông hỏi tây, nhưng hầu hết đều là về những vấn đề liên quan tới Ninh Thư.

Ví dụ, cô giáo Ninh đi ngủ lúc mấy giờ, cô ấy có thức dậy vào lúc nửa đêm để kiểm tra cậu làm bài tập về nhà hay bắt đọc thuộc lòng không, nếu đọc không được liệu có ăn đánh không?

Nghiêm Lễ hoàn toàn hết nói nõi với cậu: “Cậu có ăn đánh hay không tôi không biết, nhưng dù sao cũng không phải là tôi.”

Khi đi qua cửa tiệm Thanh Nịnh, Triệu Vũ Kiệt gọi ba người vào và yêu cầu tiểu Chu mang đồ ăn đã chuẩn bị sẵn lên.

Trong khi Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành ăn, Ninh Thư dán mắt lên một bức ảnh được đóng khung treo ở vị trí dễ thấy nhất trên tường ở cách đó không xa. Đó là bức ảnh nhóm chụp hôm sinh nhật Lễ Lễ.

Bên cạnh có hai nữ sinh trường cấp ba số một đang cầm điện thoại chụp lại: “Sinh nhật hotboy trường mình này, đẹp trai quá.”

“Lát nữa về photoshop bạn nam bên cạnh kia thành mình.”

“Hai thầy cô phía sau là thầy Nghiêm và cô Ninh, hai người họ đang hẹn hò thật à?”

“Nếu vậy thì sau này lớp A5 và A6 quả thật là đáng thương, hồi tớ học lớp

tám, thầy thể dục và cô giáo dạy Toán lớp tớ yêu nhau, kết quả là đại đa số giờ Thể dục đều cho cô dạy Toán đảm nhận.”

Một cô gái quay đầu lại nhìn thấy Ninh Thư, liền ngượng ngùng thè lưỡi: “Em chào cô Ninh ạ.”

Nói xong liền dắt theo cô bạn kia bỏ chạy.

Ninh Thư quay đầu hỏi Triệu Vũ Kiệt: “Sao lại treo tám ảnh này ở đây?”

Triệu Vũ Kiệt: “Thầy Nghiêm nói treo ở đây có thể đẩy mạnh việc kinh doanh.”

“Mấy ngày nay có rất nhiều cô gái tới tiệm ăn uống đó.”

Ninh Thư nhận xét: “Lợi dụng cả sắc đẹp của em trai mình vào công việc kinh doanh.”

Cô lấy trong túi xách ra một chiếc Urgo có hình Snoopy sau đó nhón chân dán lên mặt Nghiêm Kiều. Cô sống khép kín quen rồi, nên không thể chịu đựng được việc ngày nào cũng có người nhòm ngó nụ hôn của mình.

Triệu Vũ Kiệt nhìn nhìn, nói: “Cô giáo Ninh, cô hôn nhau với chó à?” =))))

Vốn dĩ anh ta định giúp đỡ người anh em của mình, bảo cô giáo Ninh gỡ miếng băng dán đó xuống, nhưng sao nghe lại như đang chửi người ta thế này? May mà Kiều muội không nghe thấy.

“Hôn nhau với chó?” Ninh Thư cân nhắc một chút, rồi thấp giọng nói: “Nói như vậy hình như cũng chẳng có gì sai.”

Triệu Vũ Kiệt đưa cho Ninh Thư một ly nước xoài vừa xay: “Đúng rồi, cô đã biết việc anh Kiều muốn mua xe chưa?”

Ninh Thư lắc đầu: “Tôi không biết.”

Triệu Vũ Kiệt cũng không nói gì thêm.

Ninh Thư nhướn mày hỏi: “Anh ấy đủ tiền sao? Không phải vừa mới mua nhà à?”

Triệu Vũ Kiệt mỉm cười: “Anh Kiều nhà tôi lắm tiền hơn cô tưởng nhiều, cửa hàng này cô biết rồi chứ, anh ấy cũng sở hữu cổ phần mà.”

Triệu Vũ Kiệt lại chỉ tay ra phía bên ngoài nhà hàng: “Chẳng nói dối gì cô giáo Ninh, cô có biết cả con phố này có bao nhiêu cô gái nhắm trúng anh Nghiêm không?”

Ninh Thư có thể tưởng tượng ra, chắc hẳn là không ít. Anh đẹp trai, giàu có, biết quan tâm người khác, một người đàn ông như vậy sao lại không thu hút được cơ chứ. Nhưng trước giờ cô chưa từng nhìn thấy bất kỳ người phụ nữ

nào cùng sánh bước với anh, ngoại trừ bản thân mình.

Đúng lúc này, cánh cửa của tiệm được đẩy vào từ bên ngoài, một người phụ nữ bước trên đôi giày cao gót đi tới. Cô ta cởi chiếc áo khoác màu camel của mình ra, để lộ chiếc áo len đen lệch vai bên trong, phía dưới kết hợp với chân váy ngắn màu be ôm sát, quần tất cũng không mặc, phô bày ra đôi chân dài thẳng tắp.

Cô ta lười biếng vuốt mái tóc xoăn dài, đôi môi tô son đỏ gợi cảm, giọng nói nhẹ nhàng, quyến rũ: “Ông chủ Triệu.”

Ninh Thư huých huých vào cánh tay Triệu Vũ Kiệt, trêu chọc: “Tìm anh kìa.”

Triệu Vũ Kiệt thấy Ninh Thư đang cười nhạo mình: “Cô giáo Ninh, đừng cười sớm quá.”

Ninh Thư không hiểu câu nói này của Triệu Vũ Kiệt là có ý gì, vì vậy cô chọn cách làm người ngoài lề.

Người phụ nữ đưa cốc trà sữa trên tay cho Triệu Vũ Kiệt: “Tôi vừa thấy Lẽ Lẽ nhà chúng ta đi vào đây, cái này là cho em ấy.”

Ninh Thư: “...”

Lẽ Lẽ, Lẽ Lẽ nhà chúng ta, sao một người lạ như cô ta lại tùy tiện gọi cái tên này vậy? Khi nhìn lại lần nữa, trong mắt Ninh Thư lập tức hiện lên vẻ cảnh giác, đề phòng, giống như người phụ nữ kia là một kẻ buôn người, hay một tên bắt cóc, chuyên bắt cóc trẻ em vậy. Nhưng buôn người thì đương nhiên là không phải, rất rõ ràng, người phụ nữ này đến đây là vì Nghiêm Kiều.

Triệu Vũ Kiệt nhận lấy ly trà sữa, giọng điệu không thân thiết cũng chẳng xa lạ, anh ta luôn hồ hởi và có thể nói chuyện với bất cứ ai: “Cảm ơn bà chủ.”

Người phụ nữ quay đầu nhìn ngó xung quanh: “Sao hôm nay không thấy ông chủ Kiều?”

Triệu Vũ Kiệt: “Đi công tác rồi.”

Người phụ nữ: “Khi nào anh ấy về?”

Triệu Vũ Kiệt quay đầu liếc nhìn Ninh Thư một cái: “Không rõ.”

Người phụ nữ kia thấy Triệu Vũ Kiệt có gì đó không đúng lắm, nên cùng nhìn theo ánh mắt anh ta, liền thấy Ninh Thư đang đứng gần đó, trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác và nhạy bén, ngay khi tầm mắt hai người đập vào nhau, lập tức phát sinh sự thù địch.

Triệu Vũ Kiệt ho khan một tiếng: “Cái gì nhỉ, à tôi đem trà sữa đến cho Lê Lê.”

Người phụ nữ ừm một tiếng: “Vậy tôi đi trước nhé, lát nữa sẽ gọi điện cho anh Kiều sau, khi nào anh ấy về, nếu anh bận không có thời gian đi đón thì nói với tôi một tiếng là được.”

Người phụ nữ nói xong, lại mặc áo khoác vào rồi rời đi.

Một lúc sau, Ninh Thư đưa Tạ Thành Thành và Nghiêm Lễ ra khỏi Thanh Nịnh.

Tạ Thành Thành bị gió lùa lạnh tới rụt cổ lại, cầm trên tay cốc trà sữa nóng: “Trà sữa này tuyệt đối không phải pha bằng bột, ngon dã man!”

Ninh Thư quay đầu lại liếc Tạ Thành Thành một cái: “Ngon tới mức nào?”

Tạ Thành Thành lắc lắc chiếc cốc trên tay, chỉ trỏ: “Bên trong có cốt dừa và khoai môn, vị trà, vị sữa vừa đủ, trước giờ em chưa uống loại trà sữa nào ngon như vậy, Nghiêm Lễ cậu thử mà xem.”

Nói xong liền đưa tới trước mặt cậu, Nghiêm Lễ cau mày né tránh: “Tôi không uống trà sữa, uống trà sữa không cao được.”

Cậu cười nói với Ninh Thư: “Em nói có đúng không, cô Ninh?”

Ninh Thư gật đầu: “Đúng vậy, chẳng những không cao nổi, mà não còn nhỏ đi luôn.”

Trước đó, Ninh Thư chưa từng để ý nên không biết phía đối diện Thanh Nịnh mở một quán trà sữa từ khi nào, có vẻ công việc kinh doanh khá tốt, hàng ngày rất nhiều học sinh, sinh viên và nhân viên văn phòng xếp hàng chờ.

Ninh Thư nhìn lên tấm biển hiệu bên trên cửa hàng: “Phúc Bồn Tử.” (Nam việt quất.)

Chanh* kết hợp với nam việt quất, chua chua ngọt ngọt.

*Thanh Nịnh: có nghĩa là quả chanh.

Triệu Vũ Kiệt nhìn đường phố bên ngoài lớp kính, tiệm trà sữa và Ninh Thư, hai người phụ nữ với phong cách hoàn toàn khác nhau. Kiều muội thật có diễm phúc.

Anh ngẩng đầu lên nhìn bức ảnh chụp nhóm hôm sinh nhật Lê Lê đang treo trên tường phía gần cầu thang, băng dán hình Snoopy trên mặt Nghiêm Kiều đã biến mất. Triệu Vũ Kiệt chép miệng một cái, phát hiện ra bản thân đã đánh giá quá thấp cô giáo Ninh rồi.

Vào ngày thi giữa kỳ, Ninh Thư đến phòng thi từ sớm, Phương Danh Nhã cũng đến trước một lúc, hai người lịch sự chào hỏi nhau. Phương Danh Nhã cầm viên phấn trên bàn, quay lại viết vài dòng lên bảng đen. Là thời gian làm bài và tên môn thi.

Ninh Thư đứng một bên nhìn ngắm, trầm trồ nói: “Chữ viết của thầy Phương đẹp quá.”

Trong số các giáo viên của trường cấp ba số 1, thì người viết chữ đẹp nhất chính là Phương Danh Nhã, nghe nói ba anh ta là một nhà Thư pháp nổi tiếng. Quả thật là có một nhà Thư pháp mang họ Phương, khi còn nhỏ Ninh Thư còn tập vẽ lại các chữ viết của ông ấy.

Phương Danh Nhã đặt phấn viết vào hộp và bắt đầu kiểm tra đề thi, nói: “Chữ của cô giáo Ninh cũng rất đẹp.”

Trong phòng thi chỉ có một vài học sinh đang chăm chỉ cúi gằm đầu xuống sách vở.

Phương Danh Nhã đếm xong tờ đề thi, đột nhiên nói: “Mấy ngày trước tôi sắp xếp lại giá sách và tìm thấy một bức thư từ năm năm trước trong một quyển sách cũ.”

Ninh Thư bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn Phương Danh Nhã, lúc này mới biết hồi đó anh ta chưa nhìn thấy bức thư tình và cô viết cho anh ta. Khi ấy, cô ngại ngùng không dám đưa tận tay, nên mới mượn anh ta một cuốn sách, rồi kẹp thư tình vào đó, vốn tưởng rằng anh ta đã đọc nhưng không đáp lại vì không thích cô. Thật không ngờ lúc này lại thấy nó, Ninh Thư có chút xấu hổ: “Năm đó tôi còn chưa hiểu chuyện, đem phiền phức đến cho anh rồi, có thể trả lại cho tôi được không?”

Phương Danh Nhã mỉm cười, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Phải làm sao bây giờ, tôi có chút không muốn trả lại.”

“Chữ viết tay của cô Ninh rất đẹp.”

Ninh Thư vội vàng nói: “Tôi có thể tặng chữ cho anh, xin hãy trả lại tôi bức thư đó.”

Con người Phương Danh Nhã khi kết thân với ai đều đem lại cho đối phương cảm giác như đang tắm trong gió xuân, không bao giờ làm người khác xấu hổ: “Được, lần sau sẽ mang tới cho cô.”

Ninh Thư thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn.”

Phương Danh Nhã: “Đừng quên tặng chữ cho tôi đó, chỉ cần đơn giản thôi, chép lại một bài thơ đi, bài 《Niệm nô kiều》 nhé.”

Ninh Thu: “Được.” Bây giờ cô rất chú ý tới ranh giới giữa mình và những người đàn ông khác, nếu như là bài thơ liên quan tới tình cảm yêu đương, thì nhất định cô sẽ không chép cho anh ta. Cũng may, Phương Danh Nhã là một người đàn ông đúng chừng mực.

Bài thi giữa kì mô phỏng theo thời gian và trình tự như của kỳ thi đại học, buổi sáng chỉ thi môn Ngữ văn, thu bài xong Ninh Thu ký tên và đóng dấu lên trên túi đề bài, sau đó cùng Phương Danh Nhã ra khỏi phòng học.

Ảnh hưởng của môn thi Ngữ văn đối với học sinh tương đối nhẹ, nên không xuất hiện tiếng khóc lóc, than thở, đến việc thảo luận đáp án cũng rất ít.

Phương Hãn Vũ và Nghiêm Lễ bước ra từ phòng thi bên cạnh.

Phương Hãn Vũ hỏi Nghiêm Lễ: “Làm bài thế nào?”

Nghiêm Lễ: “Cũng tạm, cậu thì sao?”

Phương Hãn Vũ vỗ vỗ lên ngực mình, giọng nói đầy tự hào: “Ngon lành.”

Ninh Thu vừa nghe liền biết, thôi xong, nếu như tên nhóc này qua được điểm trung bình đã là tốt lắm rồi. Học bá nói là làm cũng tạm được, còn học tra thì lại nói là làm ngon lành, khoảng cách giữa hai mức đó có tới mười vạn tám trăm dặm.

Chớp mắt ba ngày thi đã trôi qua. Nghiêm Kiều đã ở trên Tỉnh được bốn ngày, nghe Ninh Thu nói phong cảnh ở đây rất đẹp, có nhiều đồ ăn ngon, nhưng anh lại không cho là vậy, cuối cùng vẫn cảm thấy thành phố Đông Li là tốt nhất.

Khi còn nhỏ anh đã được đi rất nhiều nơi, cứ đến kỳ nghỉ đông, hay nghỉ hè ba mẹ đều đưa anh ra nước ngoài trượt tuyết, cưỡi ngựa, lặn biển, lúc đó cảm giác được đi du lịch là một điều vô cùng hạnh phúc, có thể được tiếp xúc với nhiều nền văn hóa khác nhau. Nhưng mười một năm sau đó, anh chưa từng rời khỏi thành phố Đông Li. Lúc này, đột nhiên đến một thành phố khác, cảm thấy có chút không quen, ngày đầu tiên còn bị sốt nhẹ do thay đổi thời tiết.

Trưởng đoàn thể thao lại rất vui vẻ, ngày nào cũng ôm điện thoại tám tiếng đồng hồ để phát trực tiếp, để giới thiệu phong cảnh và đồ ăn thức uống cho vợ và con gái. Nghiêm Kiều chán nản đi theo phía sau, cảm thấy ở đây cái này không được, cái kia không thích, đồ ăn cái thì ngọt, quá cái thì nhạt quá, chẳng ngon như ở nhà.

Ninh Thư nói ở đây có nhiều gái xinh, rõ ràng là nói dối, đã bốn ngày rồi, anh chẳng gặp một người đẹp nào cả, nhìn thấy cô gái nào cũng không đẹp bằng một phần vạn cô.

Đội trưởng phát trực tiếp xong liền quay đầu gọi Nghiêm Kiều: “Nhanh lên, mấy người bên đội thể thao đã đợi sẵn ở đó rồi.”

Nghiêm Kiều yếu ớt theo sao, lười biếng kéo dài giọng điệu: “Biết rồi.”

Trưởng đoàn thể thao nhìn anh: “Vẫn chưa hết sốt sao?”

Nghiêm Kiều: “Không phải, tới khi nào mới được về?”

Trưởng đoàn: “Ngày một sau khi kết thúc cuộc họp cuối cùng, tôi cũng muốn về sớm, vợ tôi nói nhớ tôi lắm rồi.”

Trưởng đoàn mỉm cười: “Thực xin lỗi, tôi quên mất anh là cầu độc thân, ở trước mặt cậu show ân ái đúng là không được hay cho lắm.”

Nghiêm Kiều cũng mỉm cười: “Không sao, lần này trở về sẽ không còn là cầu độc thân nữa rồi.”

Trưởng đoàn trầm ngâm nhìn chằm chằm Nghiêm Kiều: “Cô giáo Ninh?”

Nghiêm Kiều mỉm cười, khóe môi bất giác cong lên, ánh mắt trở nên dịu dàng, một vài chiếc lá khẽ rơi xuống, từng mảng tàng mảng, tựa như một bài thơ. Thành phố xa lạ này cuối cùng cũng trở nên xinh đẹp vì nhắc tới tên cô.

Trưởng đoàn vỗ vỗ vai Nghiêm Kiều: “Khá à nha, không những chiếm tiết học của người ta, mà còn cướp luôn cả người.”

Hai người vừa đi vừa nói cho đến phòng karaoke đã đặt trước, Nghiêm Kiều hát rất hay, có thể hát tất cả loại nhạc, nhưng anh lại nói với mọi người rằng mình không biết hát, rồi mở một chai bia ngồi uống nghe mọi người hát. Trong lúc đó, có một người phụ nữ chọn một bản tình ca, sau đó đưa micro cho Nghiêm Kiều, mời anh song ca cùng cô ta. Nghiêm Kiều nâng chai bia trên tay lên, uống một hơi cạn sạch, xem như là chịu phạt.

Anh rời cuộc chơi sớm, về khách sạn nghỉ ngơi một lúc, sau đó liếc nhìn thời gian, cầm máy gọi điện cho Ninh Thư: “Alo, Ninh Ninh.”

Ninh Thư vừa tan làm sau buổi tự học, tắm rửa xong xuôi đang ngồi trên giường: “Alo.”

Giọng nói trầm khàn của người đàn ông phát ra từ ống nghe: “Có nhớ anh không?”

Ninh Thư lật người nhìn lên trần nhà: “Mấy ngày nay bận trông thi, không có thời gian nhớ anh.”

Nghiêm Kiều muốn nói đến Phương Danh Nhã, nhưng anh kìm lại, cứ nghĩ tới việc cô đã ở cùng Phương Danh Nhã ba ngày liền, muốn không ghen cũng không được. Cuối cùng ghen tuông lại biến thành ngang ngược: “Vì anh nhớ em nên em cũng phải nhớ anh.”

Ninh Thư nằm trên giường, cuộc người trong chăn bông: “Dựa vào cái gì chứ?”

Giọng nói của người đàn ông như có ma lực thần bí nào đó, khiến cô bất giác mềm nhũn, khiến cách nói chuyện của cô không biết từ lúc nào đã biến thành có chút ảm ức: “Dựa vào cái gì mà anh nhớ em, em cũng phải nhớ anh?”

Nghiêm Kiều chạm lên môi mình, nhớ tới nụ hôn hôm anh rời đi, anh rất chắc chắn, cô đã liếm môi mình.

“Có thể gọi video được không, anh muốn nhìn thấy em.”

Ninh Thư lập tức ngồi dậy kiểm tra quần áo trên người mình, bộ đồ ngủ mùa đông rất dày, vô cùng kín đáo, cảm thấy không có vấn đề gì, cô nói: “Được.”

Nghiêm Kiều cúp máy, sau đó nhanh chóng đổi thành cuộc gọi video. Ninh Thư chỉnh trang lại bản thân trong gương rồi ấn nhận cuộc gọi.

Nghiêm Kiều cũng đã tắm xong, anh mặc chiếc áo choàng màu trắng của khách sạn, tóc vẫn hơi ướt, một giọt nước chảy từ thái dương lăn dọc xuống cổ rồi tới xương quai xanh đi dần xuống cơ ngực của anh, cuối cùng biến mất trong lớp áo choàng.

Ninh Thư mắt tự nhiên nghiêng mặt: “Mặc đồ cẩn thận, đừng để bị cảm lạnh.”

Nghiêm Kiều kéo lại cổ áo choàng: “Chiều ngày mốt, chính là thứ ba tuần sau, anh có một buổi họp, sau đó chín giờ tối bắt xe về, đến nhà chắc khoảng tầm mười một rưỡi.”

Ninh Thư: “Biết rồi, em sẽ chú ý sức khỏe, đi ngủ sớm.”

Nghiêm Kiều: “Ý của anh là, hôm đó em nhớ ở nhà đợi anh, bất luận là muộn thế nào cũng phải đợi. Nếu em dám lên giường đi ngủ trước mà không đợi anh về, anh sẽ...”

Anh nhìn môi cô qua màn hình điện thoại, yết hầu lại khẽ cuộn, giọng nói trầm khàn: “Anh sẽ cắn em thật mạnh, cho em đau.”

Ninh Thư vờ như không nghe thấy, nhưng hai má đỏ bừng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nghiêm Kiều phát hiện, lại càng muốn: “Gọi một tiếng anh cho anh nghe đi.”

Ninh Thư: “Không!”

Nghiêm Kiều: “Cù lét em bây giờ .”

Ninh Thư cúi người vào trong chăn bông: “Đừng, em sợ buồn.” Vừa mới nói xong, cô mới nhớ ra là mình đang nói chuyện qua điện thoại, tay anh có dài tới mấy cũng đâu có thể sờ vào người cô.

Nghiêm Kiều nhìn người con gái chui ra khỏi chăn bông, liền cầm lấy cốc nước trên bàn uống một hớp, yết hầu bị nước lạnh dội qua một lượt mới có thể phát ra tiếng nói: “Đợi anh về nhé.”

Dự báo thời tiết nói thứ hai có tuyết, Ninh Thư cảm thấy chưa chắc tuyết đã rơi, bây giờ mới là giữa tháng mười một, sao có thể có tuyết sớm vậy được, hơn nữa thành phố Đông Li cũng chẳng phải ở phía bắc, càng không có khả năng có tuyết. Đã vài năm rồi cô không thấy tuyết rơi dày. Nếu lần này tuyết rơi thật thì tốt biết mấy.

Từ sáng sớm Ninh Thư đã dậy đi tới trường cùng Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành. Hai học sinh mặc đồng phục xanh trắng, còn Ninh Thư mặc chiếc áo khoác lông vũ màu đen mà Nghiêm Kiều mua cho mình, khăn quàng cổ và mũ len đều màu trắng.

Tạ Thành Thành quay đầu nói với Nghiêm Lễ: “Tôi có thể ở đây thêm vài ngày nữa được không? Chẳng lâu đâu, khi nào đến kỳ nghỉ đông thì tôi về, tôi có thể dùng tiền tiêu vặt của mình để nộp tiền thuê nhà.”

Nghiêm Lễ liếc cậu bạn một cái: “Đừng có nói đến cậu nữa, ngày mai tôi cũng phải dọn về ký túc xá ở rồi.”

Tối mai anh trai rồi về.

Tạ Thành Thành vô cùng tiếc nuối, xúc động nói: “Trải qua mấy ngày ăn nằm cùng bạn học Nghiêm Lễ, tôi đã nhận ra một vấn đề.”

Ninh Thư quay đầu lại: “Phát hiện ra rằng điểm số của người ta hơn em, lại chăm chỉ hơn em, nên xấu hổ rồi phải không?”

Tạ Thành Thành nhìn chằm chằm Nghiêm Lễ: “Tôi phát hiện ra rằng Lễ Lễ nhà chúng ta là sủng vật của tất cả mọi người! Sủng vật!”

“Anh Triệu, anh La và dì tiểu Chu, thì thôi khỏi nói, nhưng đến cả bà chủ tiệm sữa mới mở phía đối diện Thanh Nịnh ngày nào cũng mang trà sữa tới.”

Ninh Thư âm thầm bổ sung thêm một câu: “Đó là bởi vì bà chủ ở đó muốn cưa anh trai cậu ấy.”

Tạ Thành Thành đột nhiên hét lớn: “Tuyết rơi, mẹ nó, tuyết rơi rồi!”
Ninh Thư giơ tay đón lấy vài bông tuyết, vừa chạm vào lòng bàn tay đã nhanh chóng biến thành giọt nước. Điều này vô cùng mới mẻ đối với những người ở phía nam rất hiếm khi được thấy tuyết.
Nghiêm Lễ cũng rất vui, cậu che cặp sách trên đầu Ninh Thư, coi nhu thay ô.
Tạ Thành Thành hét lên: “Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi...”

Gia đình Bạch Việt sống gần đó, cậu ấy nghe thấy giọng Tạ Thành Thành liền hét theo: “Một nhóm họa sĩ nhỏ trên nền tuyết.”*

*Một câu trong bài tập đọc của học sinh cấp một ở Trung Quốc.

Càng đến gần công trường, học sinh càng đông, chẳng mấy chốc rất nhiều người túm tụm lại, đọc to bạn một câu tôi một câu: “Gà con vẽ lá tre, cún con vẽ hoa mạn...”

Ninh Thư nhìn những thiếu niên nhí nhố còn cao hơn cô, nhưng không cảm thấy bọn họ ấu trĩ, bởi vì cô cũng rất vui, dự tính chủ đề bài giảng ngày hôm nay sẽ nói về tuyết.

Đây là tuyết, tuyết đó!

Tuyết càng rơi càng dày, mặt đất phủ một lớp mỏng trắng xóa, Tạ Thành Thành giẫm trên mặt đất vài cái, hưng phấn kêu lên: “Nhìn này, dấu chân.”
Các bạn học khác cũng làm theo: “Whoaaa, dấu chân, đúng là dấu chân thật này!”

Một đám người bắt đầu dậm chân tại chỗ, giẫm giẫm giẫm. Ông chủ quán bún ven đường là người miền bắc, lớn lên trong băng tuyết, nhìn nhóm người miền nam này trông không khác gì đám thiếu năng.

Bởi vì tuyết rơi, khiến cả khuôn viên trường trở nên sôi động. Cộng thêm, kết quả thi giữa kì còn chưa có, vậy nên cứ vui vẻ đi cái đã, đến khi có kết quả rồi sẽ chẳng vui nổi nữa đâu.

Các học sinh như thể phát cuồng, vừa tan học đã lao hét ra ngoài, từ khắp các lối hành lang tầng một cho đến sân vận động đâu đâu cũng thấy người. Dì quét dọn nhìn bọn trẻ vui đùa cũng không vội quét, để chúng vui chơi cho thoải mái.

Buổi chiều tan học, trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết dày, toàn bộ thể giới đều được bao bọc bởi một màu trắng xóa.

Đứng ở rìa sân vận động, Ninh Thư hét to với nhóm học sinh đang chạy nhảy trên tuyết: “Tron lăm, cẩn thận, cẩn thận, chơi ném tuyết phải chú ý!”

“Bộp” một tiếng, quả cầu tuyết rơi trúng người cô.

Có học sinh gọi to: “Cô Ninh, tới đây chơi đi ạ.”

Ninh Thư nắm một quả cầu tuyết ném qua, nhưng không tham gia “cuộc chiến”.

Cô đứng giữa trời đầy tuyết, gửi tin nhắn cho Nghiêm Kiều: “Tuyết rơi rồi.”

Nhưng đối phương có lẽ đang họp hoặc đang mãi chơi nên không trả lời cô.

Theo dự báo thời tiết, đêm nay tuyết sẽ không rơi, ngày mai trời trong, tối mai Nghiêm Kiều trở về, tới lúc đó phần lớn tuyết đều đã tan hết.

Cứ thế cho tới hết giờ tự học buổi tối, Nghiêm Kiều vẫn không trả lời tin nhắn, cũng chẳng có lấy một cuộc gọi.

Ninh Thư lơ đãng thu dọn đồ đạc trên bàn giáo viên: “Đường tron, mọi người nhớ chú ý an toàn, tan học thôi.”

Học sinh nhanh chóng ùa ra ngoài, lại cùng nhau nghịch tuyết.

Nghiêm Lễ đứng dậy khỏi bàn, vác cặp sách trên một bên vai: “Cô Ninh, hôm nay em muốn đến nhà Tạ Thành Thành ngủ, đã xin phép rồi ạ.”

Tạ Thành Thành nghiêng đầu nhìn Nghiêm Lễ, từ vị trí của Ninh Thư không thể nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cậu, đã xin phép rồi? Xin phép ai rồi? Sao cậu không hề hay biết gì?

Tạ Thành Thành đang định mở miệng hỏi đã bị Nghiêm Lễ ôm lấy cổ lôi đi.

Tạ Thành Thành: “Sao đột nhiên lại tới nhà tôi, nhà tôi không có phòng cho khách đâu, chỉ có thể hai người chen chúc cùng một chiếc giường thôi đó.”

Cậu sợ tới mức nhảy dựng lên, như thể thiếu nữ sắp mất đi trinh tiết: “Mẹ nó, Nghiêm Lễ, cậu...”

Nghiêm Lễ lẳng lặng liếc nhìn cậu một cái: “Cậu về nhà đi, tôi về ký túc.”

Tạ Thành Thành có chút thất vọng: “Tại sao lại không ở nhà cậu nữa, tôi muốn ở biệt thự. Nhà cậu còn có hoa viên rộng như vậy nữa, có thể làm người tuyết thật to.”

Nghiêm Lễ: “Bảo cậu về thì về đi, nói gì mà lăm thế, đi đây.” Nói xong liền đi về hướng ký túc xá.

Ninh Thư từ tòa nhà dạy học đi xuống, lấy điện thoại ra xem, khung tin nhắn với Nghiêm Kiều vẫn chỉ có mình tin nhắn cô vừa gửi: “Tuyết rơi rồi.”

Đã hơn ba tiếng trôi qua, làm gì thì làm cũng nên đọc tin nhắn của cô đi chứ. Trên tỉnh đồ ăn ngon cũng nhiều, gái xinh cũng lắm, nên không có thời gian nhìn điện thoại à? Khi Ninh Thư bước đến cổng trường, cô thấy chủ nhiệm Đào mặc bộ đồ thể thao màu trắng, gần như hòa mình trong làn tuyết mênh mông.

Ninh Thư cất điện thoại: “Chủ nhiệm Đào, ngài có hẹn à?”

“Bắt hội nhóc yêu đương sớm.” Chủ nhiệm Đào hạ giọng vì sợ đám nhóc đang chơi đùa trên tuyết bên cạnh nghe thấy: “Theo kinh nghiệm của tôi, khi trời có tuyết hoặc mưa sao băng chính là thời điểm hẹn hò lý tưởng của học sinh.”

Ông ấy nói thêm: “Đặc biệt là trong trận tuyết đầu mùa.”

Ninh Thư: “Tại sao?”

Chủ nhiệm Đào mở cuốn sổ nhỏ mang theo bên mình, lật tìm một dòng chữ: “Tuyết rơi đầu mùa muốn ở cùng người mình yêu, có nghĩa là sống với nhau đến đầu bạc răng long.”

Chủ nhiệm Đào có chút sững sờ nhìn Ninh Thư, giải thích: “Gặp nhau ngày tuyết rơi, tuyết bám đầy lên tóc, tóc sẽ biến thành màu trắng, vậy không phải là đầu bạc răng long thì là gì?”

Chủ nhiệm Đào cất sổ tay vào túi: “Không nói nữa, tôi đến sân vận động bắt người đây.”

-----oOo-----

Chương 37: Chỉ vì muốn gặp mặt cô ấy.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Thư ra khỏi cổng trường, lúc này tuyết không còn rơi nữa, không biết lát nữa có tiếp tục rơi hay không. Học sinh chia thành từng nhóm hai ba người vừa nghịch tuyết vừa về nhà, rồi cùng nhau la hét khi bị đối phương nhét tuyết vào cổ áo. Trong nhóm đó, Ninh Thư thấy một bóng lưng yên tĩnh quá mức, là một học sinh trong của lớp cô.

Cô bước tới vỗ lên vai cô gái: “Lữ Hủy Hủy sao em còn chưa về nhà?”

Lữ Hủy Hủy quay đầu lại, Ninh Thư thấy em ấy đang khóc: “Làm sao vậy?”

Lữ Hủy Hủy lau nước mắt: “Ba em nói đón em mà hơn mười phút rồi vẫn chưa thấy đến.”

Ninh Thư đứng bên lề đường cùng Lữ Hủy Hủy: “Hôm nay tuyết rơi, đường trơn, nên đến muộn cũng là chuyện bình thường.”

Cô lấy khăn giấy đưa cho Lữ Hủy Hủy: “Đừng khóc nữa, nếu không lát nữa ba em nhìn thấy sẽ đau lòng đó.”

Lữ Hủy Hủy cặm chặt môi dưới, không lên tiếng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy. Ninh Thư cảm thấy đứa nhỏ này có chút kỳ lạ, sắp trưởng thành đến nơi rồi, mà chỉ vì ba mẹ tới đón muộn cũng có thể khóc.

Ninh Thư cởi mũ và khăn của cô ra đeo chúng cho Lữ Hủy Hủy, sức khỏe Lữ Hủy Hủy không được tốt, riêng tháng trước đã xin nghỉ hai ba lần. Cũng đã hai lần ngất xỉu do hạ đường huyết.

Ninh Thư: “Em đã mặc thêm quần nỉ bên trong chưa?”

Lữ Hủy Hủy gật đầu: “Mặc rồi ạ, mẹ em bảo em mặc.”

Ninh Thư thả lỏng yên tâm hơn một chút, theo cô, nếu một người dặn dò người khác mặc thêm quần áo nỉ thì nhất định là xuất phát từ tình yêu thương. Giống như cô thích Lẽ Lẽ, sợ cậu bị lạnh, nên lúc nào cũng cẩn thận bắt cậu mặc thêm quần nỉ, cô thích Nghiêm Kiều, Triệu Vũ Kiệt và La Minh nên cũng mua quần áo nỉ cho bọn họ.

Ngày nào lên lớp cô cũng nói lại một lần, trời lạnh rồi, cả lớp nhớ mặc thêm quần áo nỉ giữ nhiệt bên trong. Thậm chí cô còn biết rằng có một số học sinh đã lấy cô ra làm biểu tượng cảm xúc, kèm theo dòng chữ: Cô Ninh nói bạn mặc quần nỉ vào kìa.

Một chiếc ô tô dừng lại bên đường, ba của Lữ Hủy Hủy hạ kính cửa xe xuống: “Cô giáo Ninh, chào cô.”

Ninh Thư gật đầu: “Xin chào.”

Ba Lữ Hủy Hủy bảo cô bé lên xe, Ninh Thư thấy mẹ em ấy đang ngồi ở hàng ghế sau, chị ta chỉ mặc áo len, không có áo khoác, bụng hơi to, có thể nhìn ra là đang có bầu.

Sau khi Lữ Hủy Hủy rời đi, Ninh Thư quàng lại khăn, đội lại mũ, đi dọc theo phố Thiên Đường về phía Vĩnh Ninh Lý. Cô biết tại sao Lữ Hủy Hủy lại khóc khi ba em ấy đến muộn có mười phút, bởi vì mẹ em ấy đang mang thai đứa con thứ hai, cô bé sợ rằng mình sẽ bị ghẻ lạnh, bị bỏ rơi. Nhiều gia

đình sau khi sinh con thứ hai đều có những mâu thuẫn tương tự như vậy, vì vậy nhất định phải dành tình cảm cho đứa đầu nhiều hơn, nếu không thì đừng sinh thêm đứa thứ hai. Nhưng mẹ Lữ Hủy Hủy vẫn dặn dò em ấy mặc thêm quần nỉ, chứng tỏ rằng cô bé không hề mất đi sự ưu ái của mình. Ninh Thư cúi đầu, giẫm chân trên tuyết đi về nhà. Toàn bộ con phố Thiên Đường đã phủ đầy tuyết trắng, cửa hàng nào cũng không nở quét sạch, bọn họ đã chất đầy những chú người tuyết đủ loại trước cửa, thậm chí còn dùng nó để chào mời bán hàng, hay là để trừ tà. Bởi vì chúng quá xấu xí, hình dạng nào cũng có, đã xấu tới mức tự tạo ra phong cách xấu lạ luôn rồi. Ở lối vào của một cửa hàng văn phòng phẩm là một chú người tuyết kỳ lạ được vẽ bằng bút chì màu sặc sỡ, với chiếc đầu nhòn nhọn còn rắc thêm bột huỳnh quang, trông rất lạnh lùng có chút đáng sợ.

Trước cửa tiệm mì thì có một chiếc tô to bằng tuyết, có người qua đường nhảy vào trong, chiếc tô bị vỡ, ngay lập tức người trong quán hét lên: “Dĩ hòa vi quý!”

Ninh Thư nhìn xung quanh, nơi nào cũng cảm nhận được không khí của năm mới. Nghiêm Kiều vẫn không trả lời tin nhắn, cuối cùng Ninh Thư cũng không chịu được, đành gọi một cuộc điện thoại cho anh.

Đối phương nhanh chóng kết nối: “Ninh Ninh.”

Ninh Thư nghe thấy âm thanh ồn ào phát ra từ ống nghe điện thoại: “Anh đi mua sắm à?”

Nghiêm Kiều: “Ừm...Đúng, đi mua sắm.”

Ninh Thư: “Có thấy tin nhắn em gửi cho anh không?”

Nghiêm Kiều: “Anh bận, nên không để ý...Tạm thời không nói chuyện nữa, anh có chút việc, lát nữa nói sau.”

Sau đó, liền dập máy, Ninh Thư nói với màn hình điện thoại câu mà mình chưa kịp nói: “Tuyết rơi rồi.”

Thôi bỏ đi, không nhìn thấy thì thôi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Dù nói vậy nhưng cô vẫn có chút hụt hẫng, thành phố Đông Li rất hiếm khi có tuyết.

“Cô giáo Ninh?”

Ninh Thư nghe thấy tiếng người gọi mình, liền ngẩng đầu lên nhìn thấy Triệu Vũ Kiệt và La Minh đang cùng nhau làm người tuyết ở cửa tiệm Thanh Nịnh. Không biết hai người họ đã đắp từ bao giờ, mà đã được một hàng ngay ngắn xếp ngoài cửa, rất nhiều khách xúm lại để chụp ảnh.

Ninh Thư đi tới ngó nghiêng: “Không tệ à nha, sư phụ La đắp phải không?” Đây là người tuyệt đẹp nhất mà cô thấy trong ngày hôm nay, nó trông giống một người lính, với đường nét và tỷ lệ khuôn mặt hoàn hảo.

Từ hè sang đông, La Minh đều mặc bộ vest đen như vậy: “Cô giáo Ninh, sao hôm nay Lê Lê không về cùng cô.”

“Hôm nay em ấy ngủ ở nhà bạn.” Ninh Thư khom lưng xem xét các chi tiết của người tuyết: “Còn có cả xe tăng nữa, giống y như thật.”

Triệu Vũ Kiệt tỏ ra tiếc nuối: “Hồi còn nhỏ Lê Lê rất thích những thứ này, tiếc là hôm nay thằng bé không tới, không được nhìn Quân đoàn tuyết hoành tráng này.”

Ninh Thư an ủi: “Không sao, ngày mai vẫn có thể xem mà.”

Xung quanh cửa hàng Phúc Bồn Tử phía đối diện Thanh Ninh cũng đắp không ít, Ninh Thư quay đầu lại nhìn, thấy bà chủ quỳn rũ của họ đang ngồi vẽ vờ lên bảng vẽ. Nghe lời bàn tán của mọi người xung quanh mới biết, bà chủ của quán trà sữa đó chỉ mở cho vui, cô ta có một phòng trưng bày rất lớn trên đường Hoài Hải.

Cảnh tuyết rơi của phố Thiên Đường được miêu tả chân thực và mờ ảo trên tấm vải canvas, có thể thấy được nền tảng nghệ thuật không tồi.

Có người đứng xem nói: “Bà chủ, cô đang vẽ quang cảnh của tiệm Thanh Nịnh phía đối diện phải không?”

Nói là vẽ phố Thiên Đường, nhưng Thanh Nịnh chiếm tới một phần ba bức tranh, những cửa hàng khác chỉ là vật làm nền.

Bà chủ mỉm cười: “Đúng vậy, tôi đang vẽ Thanh Nịnh, chẳng phải ông chủ thứ hai của họ đang đi công tác sao, sợ anh ấy không được ngắm nhìn cảnh đẹp này nên tôi muốn vẽ tặng anh ấy.”

Ninh Thư liếc nhìn thêm vài lần sau đó không nhìn nữa, cô ngồi xuống nắm một nắm to tuyết trong tay, vừa vo vo thành quả cầu tuyết vừa cúi đầu đi về nhà. Vốn dĩ cô cũng định đắp hai người tuyết, để ở hai bên cổng, nhưng đột nhiên mất hết hứng thú nên đi thẳng vào nhà.

Quả nhiên tuyết không còn rơi nữa, bảng dự báo thời tiết theo thời gian thực cho thấy trời sẽ nhiều mây cho đến khi mặt trời ló rạng vào sáng mai. Ninh Thư vào bếp đun nước, ngơ ngác nhìn hơi nước bốc ra, trong đầu luôn nghe thấy văng vẳng đâu đó tiếng than khóc, tuyết vọng và bắt lức, giống như âm thanh của Lữ Hủy Hủy lại có chút không giống. Tiếng khóc đó khiến cô đau đầu, vết thương ở đầu gối lại bắt đầu nhức nhối, cô cảm thấy

mình bị một nỗi buồn vô tận đè nặng lên người. Cô nhú mào, xoa xoa thái dương, buộc bản thân mình phải nghĩ đến điều gì khác để chuyển hướng sự chú ý của bản thân. Cô bắt đầu nghĩ về Nghiêm Kiều, tự hỏi lúc này anh đang làm gì, đến điện thoại cũng vội vàng dập máy. Ninh Thư rót nước sôi vào ấm, rồi lại rót vào chiếc cốc thủy tinh của mình. Đang chuẩn bị lên lầu soạn giáo án nhưng vừa quay người lại thấy trong sân có một bóng người, cô sợ tới mức cốc nước đang cầm trong tay run lên bần bật, nước nóng sủt chút nữa trào ra ngoài làm bỏng tay.

Đến khi nhìn kỹ lại một chút, hóa ra là Nghiêm Kiều. Dường như mỗi lần anh xuất hiện đột ngột đều khiến cô giật mình. Vì sự xuất hiện của anh, nên tiếng kêu vang vọng trong đầu cô cuối cùng cũng dừng lại. Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác lông bên ngoài, bên trong kết hợp với áo len, anh đang nhìn cô qua tấm kính cửa, cũng không biết đã nhìn bao lâu.

Ninh Thư mở cửa đi ra ngoài, nhìn Nghiêm Kiều cách nửa khoảng sân, giọng điệu có chút khó tin: “Không phải tối mai anh mới về sao?”

Anh không những trở về lúc này mà còn “Tổng khứ” hai tên Nghiêm Lễ và Tạ Thành Thành luôn rồi.

Trong trận tuyết đầu mùa, anh vội vàng trở về từ một thành phố xa xôi. Cô nghĩ đến lời của chủ nhiệm Đào, muốn ở bên người mình thích trong trận tuyết đầu mùa. Liệu có phải anh đang chuẩn bị tỏ tình với cô hay không? Ninh Thư đột nhiên có chút chột dạ, nếu anh tỏ tình với cô thì cô nên chấp nhận hay từ chối? Thực ra cô vẫn chưa sẵn sàng để hoàn toàn đón nhận anh. Bởi vì trong lòng cô, từ lâu đã thề rằng bản thân sẽ không dễ dàng thiết lập mối quan hệ đặc biệt thân thiết với người khác. Dù là thân tình hay tình yêu, một khi đã bắt đầu thì sẽ kéo dài cả một đời. Không có đầu, chẳng có đuôi là việc không thể, trái tim thay đổi giữa chừng cũng không được, bởi vì cô nghĩ rằng khi đó mình sẽ phát điên mất.

Nhưng cô lại không muốn để anh đi, nếu cô từ chối anh, nếu anh quay đầu đi thích người khác thì phải làm thế nào? Cô ích kỷ và mâu thuẫn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cả chớp mũi lẫn lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi.

Nghiêm Kiều đi tới chỗ Ninh Thư, anh dừng lại trước mặt cô, sờ lên bàn tay cô, phát hiện đầu ngón tay rất lạnh, liền lập tức nhú mào: “Sao không khoác áo vào mà đã chạy ra ngoài rồi?”

Anh mở áo khoác của mình ra, rồi ôm cô vào lòng, trả lời câu hỏi khi nãy của cô: “Trường đoàn nhất quyết đòi về nói muốn đáp người tuyết cùng con

gái, nên anh về cùng luôn.”

Không phải cố ý trở về thì tốt, Ninh Thu đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cả người được thả lỏng, hô hấp cũng trở nên ổn định hơn.

Sắc mặt cô vẫn như thường lệ, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Nhưng tuyết đã ngừng rơi rồi.”

“Nghiêm Kiều, chắc anh chưa bao giờ thấy tuyết dày như vậy đâu nhỉ?”

Vừa dứt lời, tuyết lại bắt đầu rơi, những bông trắng xóa bay khắp bầu trời, còn dày hơn lần trước.

Ninh Thu kinh ngạc mở to mắt, nhặt lên một ít bông tuyết: “Tại sao tuyết lại rơi nữa rồi?”

Nghiêm Kiều lại ôm Ninh Thu vào trong áo khoác của mình, trầm mặc nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Đã thấy nhớ anh chưa?”

Bàn tay người đàn ông mạnh mẽ siết chặt, kéo cô dán sát vào người mình: “Anh rất nhớ em, đến nằm mơ cũng nhớ.”

Tuyết càng lúc càng lớn, từng lớp từng lớp rơi xuống tóc hai người, như thể đáp lại lời của chủ nhiệm Đào, chúng ta sẽ cùng nhau già đi, cho đến đầu bạc răng long.

Nghiêm Kiều giơ tay xoa tóc Ninh Thu: “Bên ngoài lạnh lắm, mau vào trong đi.”

Ninh Thu ngẩng đầu nhìn những bông tuyết đang nở rộ: “Nhân cơ hội tuyết vẫn chưa ngừng, em muốn đi dạo.”

Cô muốn có những bông hoa tuyết đó rơi trên tóc mình. Mà chúng lại như hiểu được lời cô nói, đột nhiên dừng lại rồi đột nhiên rơi, vương vãi khắp khoảng sân.

Và đương nhiên là bông tuyết không thể hiểu lòng người, ở hàng rào phía ngoài sân, nơi mà Ninh Thu không nhìn thấy, Triệu Vũ Kiệt, La Minh và cả Nghiêm Lễ trèo tường trốn ra khỏi trường để đến xem binh toàn tuyết, ba người phân công nhau, hai người phụ trách vận chuyển tuyết, còn một người điều khiển máy thổi chuyên dụng để thổi tuyết vào trong sân. Thực ra tuyết đã ngừng rơi từ lâu lắm rồi.

Triệu Vũ Kiệt lắc lắc cổ tay đau nhức của mình, tuyết vọng thấp giọng nói: “Đã nghe thấy chưa? Cô giáo Ninh đòi ra ngoài đi dạo.” =)))

Điều này đồng nghĩa với việc bọn họ phải hì hụi đẩy cái máy thổi theo sau, cộng thêm là vừa đi đằng sau vừa nhặt cơm chó lên mà tự ăn với nhau.

La Minh: “Nghe thấy rồi, Lễ Lễ em về trường trước đi, mai còn phải đi

học.”

Bị ngăn bởi một bức tường thì không sao, nhưng lát nữa bọn họ đi theo hai người kia để làm “Thần tuyết”, ngộ nữa xảy ra cảnh nào đó không phù hợp với trẻ nhỏ, điều đó sẽ ảnh hưởng tới sự trưởng thành của tuổi thiếu niên.

Nghiêm Lễ đành không yên lòng rời đi.

Ninh Thư quay vào nhà mặc thêm áo lông vũ, sau đó cùng Nghiêm Kiều bước ra khỏi cửa, cô phát hiện bọn họ đi tới đâu thì tuyết rơi tới đó, còn những nơi khác hoàn toàn không có, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Triệu Vũ Kiệt và La Minh cùng binh đoàn tuyết đang đi theo sau.

Triệu Vũ Kiệt trầm nghĩ, cuối cùng cũng nhìn thấy bọn họ rồi, cô giáo Ninh là người tốt bụng, nhất định sẽ không hành hạ bọn họ nữa.

Nghiêm Kiều: “Không sao, anh đã trả tiền cho hai người họ rồi, một nghìn tệ một tiếng.”

Ninh Thư: “Không nên lãng phí tiền bạc, đi đến phía trước dạo một lát đi.”

Triệu Vũ Kiệt: “...” =))))

Ninh Thư và Nghiêm Kiều vai sánh vai, thỉnh thoảng lại có những bông tuyết lãng mạn và ‘đắt tiền’ bay tới.

Triệu Vũ Kiệt và La Minh đã nhận tiền, tuy có chút mệt nhưng phục vụ rất chu đáo, thậm chí còn mang theo chiếc loa nhỏ để phát mấy bản tình ca luyến láy. Ninh Thư và Nghiêm Kiều đi phía trước, bông tuyết và lời bài hát lôi bước theo sau, người qua đường thấy cảnh tượng này đều phải ngoái lại nhìn, còn tưởng họ đang quay phim truyền hình. Nghiêm Kiều tiến đến sát cạnh Ninh Thư, anh duỗi tay ra dùng ngón út chạm vào cô, cố gắng nắm lấy bàn tay cô. Lại bị cô né tránh cuối cùng chỉ tóm được không khí.

Triệu Vũ Kiệt không nhịn được nhếch miệng cười một tiếng, nhưng bị Nghiêm Kiều quay đầu lại lườm, nên không dám phát ra tiếng động.

Đi dạo chẳng được mấy chốc, một chiếc xe hơi chạy tới rồi dừng lại, trưởng đoàn thể thao mở kính cửa sổ thò đầu ra ngoài: “Thầy Nghiêm, thăm bạn gái xong chưa, lên xe thôi, phải đi rồi.”

“Cứ đòi về bằng được, cuối cùng ở lại được có nửa giờ lại phải vội vàng đi.”

Ninh Thư: “Không phải con gái anh muốn anh về đáp người tuyết cùng con bé sao?”

Sao bây giờ lại đổi thành Nghiêm Kiều đòi về bằng được rồi?

Trưởng đoàn phát hiện mình lỡ miệng, vội vàng phụ họa: “Đúng, là tôi kéo

thầy Nghiêm về cùng, người tuyết cũng đắp xong rồi, hehe.”

Nghiêm Kiều mở cửa xe ngồi vào trong, nói với Ninh Thư: “Tối mai anh về, em ở nhà phải ngoan đó.”

Ninh Thư đứng trong nền tuyết, nhìn Nghiêm Kiều lên xe của trưởng đoàn rồi đi. Lúc này anh mới nhớ ra, mình thậm chí còn chưa đặt chân vào nhà, đến một ngụm nước cũng không kịp uống đã phải đi rồi.

Từ Tĩnh lý về đến thành phố Đông Li ngược xuôi hơn ngàn cây số, mà lại không phải để tỏ tình, không muốn gây áp lực gì cho cô, mà chỉ để được gặp cô trong ngày tuyết đầu tiên.

Ninh Thư lên đến phòng đã là hơn mười một giờ, cô nằm trên giường lướt điện thoại, lịch sử trò chuyện của cô với Nghiêm Kiều vẫn kết thúc bằng tin nhắn: Tuyết rơi rồi.

Ninh Thư gõ thêm một dòng: “Quần nỉ xếp vào vali cho anh, nhớ mặc đó.”

Đôi phương trả lời ngay trong vài giây: “Ừm, mặc rồi.”

“Trưởng đoàn thể thao của anh cũng mặc, vì vợ anh ấy ngày nào cũng kiểm tra.”

Ninh Thư mỉm cười khi thấy Nghiêm Kiều gửi tới một bức ảnh, đó là ảnh chụp anh kéo ống quần ngoài lên, bên trong lộ ra chiếc quần nỉ màu đỏ.

Sau đó là một dòng chữ: “Mời nàng kiểm tra.”

Ninh Thư mỉm cười đáp: “Bạn đã thông qua đợt kiểm tra.”

Nghiêm Kiều: “Muộn quá rồi, mau ngủ đi.”

Sau khi Ninh thư nói chúc ngủ ngon với Nghiêm Kiều, cô lại lướt bảng tin thêm một lúc. Toàn màn hình đều là những bài đăng liên quan đến trận tuyết đầu mùa này.

Chủ nhiệm Đào lập được thành tích đáng nể, ông bắt được bốn cặp yêu đương trong rừng trúc cạnh sân vận động trong trường. Ân Bành Hải đăng một tấm ảnh không hề có tuyết, chắc chắn là em ấy đã giúp mẹ quét dọn sạch hết tuyết trên đường. Tạ Thành Thành ngốc nghếch thì xúc rất nhiều tuyết từ bên ngoài bỏ vào nồi, nói rằng mình đang nấu tuyết để pha trà, còn bày đặt văn thơ, ngâm hẳn một bài về. Trịnh Nam đăng một bức hình tự sướng với ba, bối cảnh là cánh đồng tuyết trước nhà. Chu Tư Dao lại đang đọc sách. Học sinh nội trú đắp rất nhiều những người tuyết lớn nhỏ dưới cửa ký túc xá.

Ninh Thư tiếp tục lướt xuống bên dưới, nhìn thấy bài đăng của Ninh Sương, vẫn là bức ảnh liên quan đến tuyết, dưới mặt đất có ba cặp dấu chân, các ngón chân đối diện, chụm vào nhau. Với dòng caption: Chân tôi to bằng chân mẹ, còn ba có bàn chân thật lớn.

Ninh Thư ném điện thoại lên đầu giường, tắt đèn định đi ngủ. Thì đột nhiên chuông điện thoại lại vang lên, đó là cuộc gọi của một học sinh.

Ninh Thư ngồi dậy nói máy: “Alo, Lữ Hủy Hủy, sao lại gọi cho cô muộn như vậy? Có chuyện gì sao?”

Cô nghe thấy tiếng khóc trong điện thoại, đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng, cau mày hỏi: “Lữ Hủy Hủy?”

Cô gái khóc đến mức thở không ra hơi: “Cô Ninh, mẹ em đang mang thai, em đã nói rằng mình không muốn có em, nhưng bọn họ nhất quyết vẫn muốn sinh em bé.”

Ninh Thư: “Nói cho cô biết, hiện tại em đang ở đâu?”

Lữ Hủy Hủy lại khóc: “Em đang ở nhà, em đã khóc nửa tiếng rồi, nhưng mẹ em vẫn không thèm để ý, còn nói em làm loạn vô cớ, trước đây mẹ vẫn luôn rất yêu thương em.”

Cô gái khóc tới mức cổ họng khàn đặc, càng khóc càng thảm thiết, cảm thấy mình là người đang thương nhất trên đời này. Ninh Thư lại an ủi em ấy qua điện thoại, sau khi cúp máy liền gọi cho mẹ Lữ Hủy Hủy, hy vọng ba mẹ sẽ chú ý hơn đến tình trạng tâm lý của đứa trẻ. Cô rất không đồng ý với cách hành xử này của phụ huynh. Ban đầu cho đầy đủ sự yêu thương, sau đó lại bỏ mặc, như vậy chẳng khác nào giết người không dao, thà giết chết đi còn hơn.

Ninh Thư dự định ngày mai sẽ đã thông tư tưởng thêm cho Lữ Hủy Hủy, nhưng không ngờ điện thoại của mình lại đổ chuông vào lúc một giờ sáng.

Lữ Hủy Hủy nói qua điện thoại: “Cô Ninh, cô có thể mở cửa cho em vào được không ạ?”

Ninh Thư vội vàng bật dậy mở rèm cửa ra, liền thấy một cô gái mặc áo khoác hồng đang đứng ở cổng, lúc này đang ngẩng đầu nhìn về phía cô, chính là Lữ Hủy Hủy.

Ninh Thư dẫn Lữ Hủy Hủy vào nhà, rót cho em ấy một cốc nước nóng, để sưởi ấm tay, rồi hỏi: “Ba mẹ có biết em chạy ra ngoài không?”

Lữ Hủy Hủy cúi đầu ôm chặt ba lô, mấp máy môi không dám nói, nước mắt lại bắt đầu rơi lã chã.

Ninh Thư có thể nhận ra rằng, chiếc ba lô này không phải là cặp sách mà cô bé thường mang đến trường hàng ngày. Nó to và phong hơn rất nhiều, như thể bên trong chứa đầy hành lý.

Lữ Hủy Hủy lau nước mắt: “Em... Em muốn bỏ nhà đi, không bao giờ về nữa, để bọn họ sống cùng em trai và em gái của em.”

“Nhưng em không mang theo chứng minh thư, cũng không có tiền ở khách sạn, em chẳng còn nơi nào để đi cả.”

Cô gái không ngừng khóc, đến mức hít thở không thông: “Dù sao thì em cũng để lại thư cho mẹ rồi, nếu bọn họ không bỏ đứa bé trong bụng đi thì em sẽ không bao giờ về nhà nữa.”

Em ấy vừa khóc vừa mắng nhiếc, oán giận tất cả những việc làm xấu xa của các bậc cha mẹ khi sắp chào đón một đứa trẻ mới ra đời.

“Trước đây, mỗi sáng mẹ đều làm bánh mì trứng cho em, nhưng từ khi mang thai mẹ không bao giờ làm nó cho em nữa.” Lữ Hủy Hủy ngẩng đầu nhìn Ninh Thư: “Cô Ninh, lần trước cô hỏi em tại sao lại không ăn sáng đầy đủ để dẫn đến tình trạng hạ đường huyết đúng không ạ? Chính là bởi vì mẹ em không để ý tới em, bọn họ không cần em nữa rồi.”

“Trước đây mỗi tối mẹ đều nói chuyện với em trước khi ngủ, bây giờ thì cả ngày thậm chí mẹ còn không đặt chân vào phòng em lấy một lần.”

Ninh Thư rút khăn giấy, vừa tức giận vừa xót xa, nên khi lau nước mắt cho Lữ Hủy Hủy, tay cô hơi run run.

Sức khỏe của Lữ Hủy Hủy vốn đã không tốt, sao ba mẹ em ấy lại có thể tàn nhẫn như vậy? Đứa nhỏ là sinh mệnh, vậy đứa lớn không phải con bọn họ nữa hay sao?

Lữ Hủy Hủy vừa khóc vừa nói: “Còn ba em nữa, vừa rồi ông còn đánh em, tay đâm chân đá, nói em làm phiền giấc ngủ của mẹ.”

Lữ Hủy Hủy xắn tay áo lên lên, lộ ra một vết sẹo, khuỷu tay đang chảy máu, một mảng lớn áo len đã bị nhuộm thành màu đỏ. Làn da cô bé trắng xước, thoát nhìn cảm thấy rợn người.

Ninh Thư cầm điện thoại lên, ngón tay di chuyển tới số điện thoại của ba mẹ Lữ Hủy Hủy, định ấn xuống rồi lại thôi.

Lữ Hủy Hủy vẫn đang nức nở, giống như một chú mèo con bị thương:

“Tóm lại là có em sẽ không có nó, mà có nó sẽ không có em.” Cô bé đang nói về đứa em còn chưa chào đời của mình.

Ninh Thư mang hộp thuốc đến, giúp Lữ Hủy Hủy khử trùng và băng bó vết

thương.

Lữ Hủy Hủy nhận thấy vai Ninh Thư đang không ngừng run lên, đôi lông mi rũ xuống, nhìn không rõ vẻ mặt của cô: “Cô Ninh, cô làm sao vậy?”

Cô gái nhỏ giọng nói: “Nếu cô cảm thấy không tiện, thì em ra ngoài cũng được ạ.” Nói xong, liền nhặt chiếc ba lô đang để bên cạnh, đeo lên vai.

Ninh Thư lớn tiếng ngăn em ấy lại: “Bỏ nhà đi không được lang thang bên ngoài.”

Lữ Hủy Hủy bị giọng nói của Ninh Thư khiến cho giật mình, không hiểu tại sao đột nhiên cô lại kích động như vậy, như thể chỉ cần cô bé đi ra ngoài sẽ gặp phải chuyện gì đó vô cùng nguy hiểm. Lữ Hủy Hủy đeo ba lô trên lưng, không dám cử động, cũng chẳng dám lên tiếng.

Ninh Thư thấy Lữ Hủy Hủy sợ hãi nên đã bình tĩnh trở lại, giải thích: “Em là con gái, ở bên ngoài không an toàn, nếu gặp phải người xấu thì phải làm thế nào?”

Lữ Hủy Hủy cúi đầu nhìn xuống mũi chân, hai tay nắm chặt quai ba lô, không biết nên đi hay ở.

XiaoLiang: Đùa chứ cười ẻ với hai ông La Minh vs Triệu Vũ Kiệt luôn ý =))))

Anh Kiều có 2 ông bạn đúng đáng đồng tiền bát gạo :)))

-----oOo-----

Chương 38: Sự thật.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau, Ninh Thư vẫn đến trường bình thường, đến cổng trường nghe thấy có người gọi tên cô, quay đầu lại nhìn, thì ra là Tôn Hiểu Thiên. Tôn Hiểu Thiên bắt kịp Ninh Thư, việc đầu tiên là liếc nhìn xuống ngực cô một cái, thật đáng tiếc là cô không mặc áo nịt ngực, nên không ra tay lột đồ được. Tôn Hiểu Thiên bẻ đôi củ khoai lang nướng trên tay, đưa cho Ninh Thư một nửa: “Đúng rồi, học sinh Lữ Hủy Hủy của lớp cô, chính là bạn mà phải đưa đến phòng y tế mấy lần vì hạ đường huyết đó.”

Ninh Thư bỏ một miếng khoai lang vào miệng: “Sao thế?”

Tôn Hiểu Thiên nói: “Tôi thấy sắc mặt em ấy không được bình thường, chẳng có chút huyết sắc nào cả.”

Ninh Thư: “Chẳng phải em ấy bị hạ đường huyết sao, người bị hạ đường huyết sắc mặt thường rất nhợt nhạt.”

Tôn Hiểu Thiên vừa đi vừa nói: “Thông thường, nếu lượng đường trong máu thấp sẽ khiến người ta cảm thấy chóng mặt, nhưng sau khi biến mất, làn da sẽ trở lại bình thường, còn Lữ Hủy Hủy dường như lại không như vậy, sắc da của em ấy không được tốt cho lắm.”

Ninh Thư nhíu mày.

Tôn Hiểu Thiên tiếp tục: “Điều kiện tại phòng y tế trường hạn chế, nên đề nghị ba mẹ em ấy đưa con họ đến bệnh viện kiểm tra, nếu không sao thì tốt.”

Ninh Thư gật đầu: “Được.”

Tôn Hiểu Thiên quay đầu nhìn Ninh Thư: “Sao mặt cô cũng kém sắc thế kia?”

Ninh Thư: “Tôi hôm qua ngủ không ngon giấc.”

Không biết học sinh nào làm rớt chiếc bút chì xuống đất, Ninh Thư lại không nhìn thấy nên giẫm phải, suýt chút nữa bị ngã.

Đến tòa nhà của khối mười hai, Tôn Hiểu Thiên nhìn bộ dạng như mất hồn mất vía của Ninh Thư, cảm thấy có chút lo lắng: “Nếu có tâm sự gì, cô có thể trò chuyện với tôi.”

Ngoài việc là bác sĩ của trường ra thì cô ấy còn có chứng chỉ chuyên môn về tư vấn tâm lý.

Ninh Thư mỉm cười: “Được.”

Hai người tách nhau ra, một người lên lớp học, còn một người đến phòng y tế.

Ninh Thư đi về phía trước vào bước, đột nhiên dừng lại, xoay người gọi

Tôn Hiểu Thiên: “Cô giáo Tôn.”

Tôn Hiểu Thiên quay người lại nhìn Ninh Thư, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Cô nói đi.”

Ninh Thư do dự hỏi: “Nhà cô có mấy người con?”

Tôn Hiểu Thiên bật cười: “Tôi còn chưa kết hôn kìa, lấy đâu ra em bé.”

Tất nhiên là cô ấy hiểu ý Ninh Thư, vừa rồi chỉ muốn đùa vui một chút mà thôi: “Ba mẹ tôi chỉ có mình tôi.”

Ninh Thư gật đầu: “Ừm, cũng tốt.”

Đột nhiên cô lại hỏi: “Cô có mặc quần nỉ không đó?”

Tôn Hiểu Thiên nhìn xuống chân mình cười: “Tất nhiên là mặc rồi, nếu không chân tôi làm sao lại to thế này cơ chứ.”

Nếu cô ấy không mặc chúng, thì mẹ cô chắc hẳn sẽ cầm theo chiếc quần nỉ đuổi tới tận trường luôn quá, sau đó nhốt cô ấy trong phòng y tế, rồi lột quần ngoài ra giúp cô ấy mặc nó vào.

Tôn Hiểu Thiên chỉ nghĩ điều này trong lòng, nhưng không nói ra. Cô đã sớm nhận ra rằng gia đình Ninh Thư có gì đó không ổn.

Ninh Thư cũng nhìn xuống chân mình: “Tôi cũng mặc rồi, mặc quần nỉ rồi, mẹ tôi dặn dò tôi phải nhớ mặc.”

Nói xong, cô có chút ngẩn ngơ xoay người đi về phía tòa nhà dạy học.

Sau giờ ôn bài buổi sáng, Ninh Thư nhận được cuộc gọi của mẹ Lữ Hủy Hủy.

Mẹ Lữ vô cùng lo lắng: “Cô giáo Ninh, Lữ Hủy Hủy đã đến lớp chưa? Sáng nay tôi đến phòng con bé, mới phát hiện con bé không có ở trong phòng, gọi điện cũng không nghe máy.”

Ninh Thư: “Em ấy không đến trường.”

Mẹ Lữ cảm thấy giọng điệu Ninh Thư có chút không đúng, nghe có vẻ cứng nhắc, tức giận, nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, là con gái bà trốn tiết, đem phiền phức đến cho giáo viên.

Mẹ Lữ lịch sự nói: “Vậy làm phiền cô giáo Ninh một chút, nếu Hủy Hủy đến lớp hãy báo cho tôi biết, cả nhà đều đang rất lo lắng.”

Đến trưa vẫn không có tin tức gì từ Lữ Hủy Hủy, gia đình em ấy đã gọi điện báo cảnh sát, cảnh sát đã tới trường học, điều tra camera giám sát xung quanh, kể từ khi Lữ Hủy Hủy được ba mẹ đón vào tới qua, em ấy vẫn chưa quay lại trường học.

Ninh Thư đang giảng bài thì bị chủ nhiệm Đào gọi ra ngoài, phía sau là hai nhân viên cảnh sát.

Khi đến văn phòng chủ nhiệm, chủ nhiệm Đào nói với Ninh Thư: “Đồng chí cảnh sát có vài câu muốn hỏi, cô cứ nói sự thật.”

Cảnh sát hỏi về tình hình của Lữ Hủy Hủy ở trường, xem em ấy có thù địch gì với ai không. Ninh Thư đáp lại từng câu hỏi một, vô cùng quy củ, tỏ ra không có gì bất thường. Sau khi cảnh sát rời đi, chủ nhiệm Đào đã an ủi Ninh Thư vài câu và bảo cô cứ tập trung lên lớp, đừng suy nghĩ quá nhiều,

nếu có chuyện ra xảy ra với Lữ Hủy Hủy thì đó không phải là trách nhiệm của Ninh Thu, nhà trường sẽ không làm khó cô, việc đến đâu hay đến đó.

Ninh Thu cảm ơn chủ nhiệm Đào: “Cảm ơn ngài.”

Buổi chiều, ba mẹ Lữ Hủy Hủy đến trường, chủ nhiệm Đào lại gọi Ninh Thu tới.

Là giáo viên chủ nhiệm của Lữ Hủy Hủy, nên Ninh Thu đã an ủi hai vị phụ huynh vài câu: “Lữ Hủy Hủy là một đứa trẻ ngoan, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Mẹ Lữ không ngừng khóc, còn ba cô bé sắc mặt lo lắng ngồi một bên an ủi vợ mình.

Mẹ Lữ rất nhạy cảm, bà ta lau nước mắt, nhìn Ninh Thu: “Cô giáo Ninh, học sinh trong lớp mất tích sao cô lại không có vẻ gì là lo lắng thế?”

“Cô không sợ đứa trẻ xảy ra chuyện không may sao?”

Lần trước, mẹ Lữ đã tới tham dự cuộc họp phụ huynh, bà rất ấn tượng với cô, luôn nghĩ rằng Ninh Thu là một cô giáo tốt, biết quan tâm và chăm sóc học sinh, lần trước khi thành tích của con gái bà giảm sút, cô cũng đã gọi điện tới nói chuyện với bà. Chẳng có lý gì khi đứa trẻ mất tích, lại không bằng việc sa sút về mặt điểm số. Đến cả chủ nhiệm Đào còn lo lắng hơn Ninh Thu, giáo viên chủ nhiệm là người chịu trách nhiệm gián tiếp, ông ta đã đi đi lại lại rất nhiều vòng, chẳng thể ngồi yên.

Ninh Thu nhìn xuống bụng mẹ Lữ nói: “Tôi qua sau khi tan học, Lữ Hủy Hủy đã nói với tôi vài câu, hình như em ấy có ý kiến về việc sinh con thứ hai của hai vị.”

“Hai vị cân nhắc xem, có nên bỏ đứa bé này đi không?”

Giọng nói vừa dứt, toàn bộ văn phòng trở nên im lặng, chủ nhiệm Đào nhìn Ninh Thu với vẻ mặt nghiêm túc, không dám tin: “Cô giáo Ninh, ra ngoài với tôi.”

Chủ nhiệm Đào đưa Ninh Thu tới hành lang trước cửa văn phòng, lớn tiếng trách móc cô: “Cô điên rồi à? Ăn nói kiêu gì với phụ huynh học sinh thế?”

Ninh Thu không cảm thấy mình đã làm gì sai, cô ngẩng đầu: “Nếu không thể đối xử công bằng thì đứa trẻ đó không nên sinh ra đời.”

Chủ nhiệm Đào càng tức giận, giọng nói to hơn rất nhiều: “Trong bụng người ta là một sinh mạng, không đến lượt một giáo viên như cô tham dự vào.”

“Nếu thực sự xảy ra chuyện, cô có chịu nổi trách nhiệm không?”

Giáo viên lại đi khuyên phụ huynh học sinh phá thai, mẹ Lữ Hủy Hủy cũng là một phụ nữ lớn tuổi, nếu vì việc này mà xảy ra sự cố, chắc chắn sẽ bị tung lên mạng, như vậy sự nghiệp của Ninh Thư có thể bị hủy hoại hoàn toàn.

Năm năm qua, Ninh Thư đều làm rất tốt, cô luôn ổn định, bình tĩnh, chưa bao giờ quá khích. Chủ nhiệm Đào liếc nhìn Ninh Thư, có chút thất vọng về cô: “Cô lên lớp đi, tôi sẽ nói chuyện với ba mẹ Lữ Hủy Hủy.”

Ninh Thư đứng không chịu rời đi, thấp giọng nói ra những bất bình trong lòng: “Tôi không có nói sai.”

Suy nghĩ của cô rất vững vàng: “Đề tôi đến nói chuyện, nếu đứa trẻ đó được sinh ra, thì Lữ Hủy Hủy thật sự xong đời.”

Trong xã hội hiện đại, nhiều gia đình sinh con thứ hai, một số cha mẹ có thể cân bằng mối quan hệ giữa con cả và con thứ, nhưng một số thì không.

Ninh Thư đã tận mắt chứng kiến Lữ Hủy Hủy bị thương bởi cha em ấy, còn bị hành hạ không cho ăn sáng, dẫn tới việc hạ đường huyết. Đến khi đứa trẻ được sinh ra, có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh lúc đó của Lữ Hủy Hủy sẽ khó khăn thế nào.

Chủ nhiệm Đào tức giận, thấy Ninh Thư không những không nhận ra lỗi lầm của mình, mà còn ngoan cố tiếp tục phạm lỗi, nên không ngừng hét vào mặt cô: “Lên lớp đi!”

Ninh Thư xoay người chuẩn bị trở lại lớp học, vừa đi qua cửa văn phòng lại nghe thấy tiếng khóc của mẹ Lữ Hủy Hủy. Giọng của người mẹ vô cùng buồn bã, nhưng cô lại chỉ cảm thấy ồn ào.

Sau giờ tự học buổi tối, Ninh Thư đi xuống từ tòa nhà dạy học, liền thấy Nghiêm Kiềm đang đứng dưới ngọn đèn đường. Vốn dĩ hơn mười một giờ mới tới, nhưng cuộc họp xong sớm, nên anh về trước.

Ngay khi Ninh Thư vừa thấy anh, sống mũi bắt đầu cay cay, cô kéo thấp mũ xuống, không để anh nhìn thấy mắt mình.

Cô đi về phía anh như mọi khi, ngay cả giọng nói cũng giống như mọi ngày: “Sao anh lại về sớm vậy?”

Nghiêm Kiềm ừm một tiếng, cầm lấy túi xách trên tay Ninh Thư, rồi kéo va li lên: “Cũng không sớm, vừa mới xuống xe.”

Mặc dù hôm nay trời có nắng, nhưng tuyết vẫn chưa hoàn toàn tan hết, phản chiếu lại với ánh đèn sáng, có tuyết, nước, băng hỗn độn hòa vào làm một,

đã không còn đẹp nữa rồi.

Người tuyết ở các cửa hàng cũng lộ ra một vẻ trầm mặc, giống như đồ bỏ đi còn sót lại sau một sự kiện phồn hoa, phấn khích, so với không khí ngày tết hôm qua thì như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Ninh Thư cúi đầu, đá vài viên đá nhỏ bên cạnh chân, chỉ vào đồng tuyết mới tan được một nửa: “Anh nhìn này, tôi qua còn đẹp như vậy, hôm nay đã chẳng ra làm sao rồi.”

Nghiêm Kiều quay đầu nhìn Ninh Thư, cô đội mũ sùm sụp, lại luôn cúi thấp đầu, nhưng anh vẫn nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, anh biết rằng cô đã khóc. Cô không muốn anh nhìn thấy, nên anh cũng giả vờ như không biết gì cả.

Nghiêm Kiều ôm lấy vai Ninh Thư, nhẹ nhàng xoa xoa, như thể an ủi:

“Hôm qua rất đẹp, hôm nay cũng không tồi, mặt trời xuất hiện rồi.”

Anh thu tay lại, chỉ lên bầu trời đêm: “Mặt trăng cũng hiện ra rồi này.”

Ninh Thư ngẩng đầu lên, nhìn thấy một mảng sáng tỏ. Đến cửa tiệm Thanh Nịnh, Triệu Vũ Kiệt từ bên trong đi ra, giật lấy vali của Nghiêm Kiều, lật tìm bên trong lấy ra vào gói đồ ăn vặt anh mua trên tỉnh. Nghiêm Kiều cướp lại chiếc vali, Triệu Vũ Kiệt xem ra vẫn còn biết cân đo đong đếm, anh ta không lấy đi mấy chiếc hộp mà anh đặc biệt chuẩn bị cho Ninh Thư.

Triệu Vũ Kiệt ngồi xôm ngoài cửa Thanh Nịnh, mở túi đồ ăn ra ném thử:

“Ngọt quá, ngán chết đi được, nhưng chắc Lẽ Lẽ sẽ thích.”

“À phải rồi, cô giáo Ninh, biểu hiện của Lẽ Lẽ hôm nay thế nào, có gây rắc rối gì trên trường không?”

Ninh Thư: “Không có, Lẽ Lẽ rất ngoan.”

Triệu Vũ Kiệt mở một gói Dimsum khác ra ném thử, cảm thấy cái này rất ngon, nên ăn thêm vài miếng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Ninh Thư đang nhìn mình chằm chằm. Anh ra sợ đến mức suýt nghẹn tắc ở cổ họng, không thể nuốt miếng đồ ăn xuống bụng, lại cũng chẳng thể nhỏ ra, liền vội vàng nhìn sang Nghiêm Kiều.

Anh ta không lên tiếng, ánh mắt rõ ràng đang muốn nói: “Không phải tôi, tôi chẳng làm gì hết, cũng không biết tại sao cô giáo Ninh lại nhìn chằm chằm vào mình, tôi vô tội, cầu xin “Thần ghen” tha mạng.”

Ninh Thư nhìn Triệu Vũ Kiệt đột nhiên hỏi: “Anh đã mặc quần nỉ chưa?”

Cô luôn cho rằng, nếu một người thực sự thích người khác thì sẽ dạn dò người đó phải nhớ mặc thêm quần nỉ. Trước đây, đã từng có người cứ hễ

trời chuyển lạnh là lại chạy theo bắt cô phải mặc quần nỉ cho bằng được, cô cảm thấy đó chính là tình yêu thương.

Triệu Vũ Kiệt sợ hãi tột độ: “Mặc...Mặc rồi.” Thực ra là chưa mặc, mặc quần nỉ thì còn gọi gì là đàn ông nữa.

Nếu như lên giường với một người phụ nữ, hưng hưng phấn phấn, cởi bỏ chiếc quần jeans sexy bên ngoài ra lại để lộ chiếc quần nỉ đỏ loét bên trong, vậy lúc đó chắc chắn sẽ “Héo úa” giữa chừng cho coi.

Nghiêm Kiều đứng bên cạnh Ninh Thư, nhìn xuống cô, này giờ vẫn không lên tiếng.

Triệu Vũ Kiệt liền ôm mấy gói đồ ăn vặt chuồn lẹ.

Bà chủ quán trà sữa Phúc Bồn Tử bước tới, trên người vẫn là lối ăn mặc rất thời trang và gọi cảm đó, giọng nói lười biếng, quyến rũ: “Anh Kiều về rồi đó à?”

Nghiêm Kiều gật đầu, coi như đã chào hỏi.

Lâm Thu Hàm quay trở lại cửa hàng, lấy ra bức tranh vẽ cảnh tuyết ngày hôm qua đã được đóng khung cẩn thận, đưa cho Nghiêm Kiều: “Hôm qua anh không về, nên không được xem cảnh đẹp ở đây, nên em đã vẽ lại cho anh.”

Nghiêm Kiều liếc nhìn nó một cái: “Cảm ơn, thực ra hôm qua tôi có về, cái gì cần thấy đã thấy cả rồi.”

“Chẳng phải quán trà sữa của cô vẫn còn nhiều chỗ trống sao, mang về treo lên tường đi.”

Lâm Thu Hàm hiểu rõ đây chính là lời từ chối, vẻ mặt cô ta không có chút xấu hổ, vẫn giữ nguyên nụ cười rạng rỡ, cởi mở: “Ý kiến hay.”

Nghiêm Kiều quay đầu lại, phát hiện Ninh Thư đã đi về phía trước được hơn mười mét rồi. Sau đó, cô không thèm để ý tới anh nữa.

Đến cổng biệt thự, Nghiêm Kiều lấy chìa khóa ra mở cửa, Ninh Thư hỏi anh: “Khi ba mẹ anh sinh Lẽ Lẽ, anh có tức giận không? Có bỏ nhà đi không?”

Nghiêm Kiều: “Không hề, vì Lẽ Lẽ là do anh yêu cầu ba mẹ sinh, vốn dĩ muốn có một em gái, cuối cùng lại là em trai.”

Khi đó anh đang học lớp hai, vì điều đó mà đau lòng mất mấy ngày trời, cuối cùng suốt ngày mặc váy cho Lẽ Lẽ, còn cài nơ lên đầu thằng bé, rồi bế ra ngoài nói với mọi người rằng đây là em gái của anh.

Ninh Thư ừm một tiếng: “Vậy thì tốt rồi.”

Nghiêm Kiều không nói thêm gì nhiều, anh đứng giữa phòng khách nhìn Ninh Thư lên lầu đi vào phòng.

Cô chỉ mở cửa bằng đúng một kẽ hở, người vừa lách vào liền đóng cửa lại, Nghiêm Kiều nghe thấy tiếng vặn chốt khóa, liền khẽ cau mày.

Anh cất vali vào phòng, xuống bếp nấu bánh trôi nhân vừng đen rồi gọi Ninh Thư xuống ăn. Ninh Thư đi xuống lầu, đúng lúc chuông điện thoại vang lên, lúc này vừa vặn là mười giờ. Mỗi ngày cô đều nói chuyện với mẹ mình vào lúc mười giờ, điều này Nghiêm Kiều biết. Ninh Thư ngồi vào bàn ăn, một tay cầm điện thoại, tay còn lại cầm chiếc thìa sứ trắng, khoắc khoắc trong bát.

Nghiêm Kiều liếc nhìn điện thoại Ninh Thư, trên bàn hình hiển thị cuộc gọi đến: Mẹ.

Anh ra phòng khách, ngồi trên sofa, mở TV lên rồi vặn nhỏ âm lượng xuống, mỗi khi Ninh Thư nhận được cuộc gọi của mẹ cô, anh đều làm như vậy, để lại không gian riêng cho cô.

Như thường lệ, cô kể cho người ở đầu dây bên kia những chuyện vui buồn xảy ra ngày hôm nay.

Nghiêm Kiều nhìn lên TV, bên tai là giọng nói của Ninh Thư trên điện thoại.

“Con biết rồi, hôm nay tuyết tan, nhiệt độ thấp, con mặc thêm quần nỉ rồi.”

“Ăn sáng đầy đủ, bữa trưa cũng rất ngon miệng, cơ thể khỏe mạnh, không bị cảm cũng không sốt.”

“Phía trước cửa tiệm Thanh Nịnh có một tiệm trà sữa mới mở, trà sữa không tốt cho sức khỏe, nên con không uống, chắc chắn sẽ không uống.”

“Hôm nay, giáo viên Thẻ đục của khối mười hai lại tới chiếm tiết, thi đại học cũng đâu có thi môn thẻ đục, ở trong lớp làm thêm ít bài tập có phải tốt hơn không.”

“Buổi dạy hôm nay cũng ổn, học sinh không tới đủ, trong lớp có một em bỏ nhà đi, cảnh sát và người nhà đều đang tìm kiếm, hình như là bởi vì mẹ em ấy muốn sinh thêm em bé.”

.....

Đột nhiên Nghiêm Kiều nhận ra điều gì đó, anh đứng dậy khỏi ghế sofa, đi về phía Ninh Thư. Trước đây, anh chưa từng làm gián đoạn cuộc trò chuyện giữa cô và mẹ. Ninh Thư ngạc nhiên liếc nhìn Nghiêm Kiều. Như sợ bị

người ở đầu dây bên kia nghe tiếng, nên Nghiêm Kiều không lên tiếng, chỉ ra hiệu rằng mình vào bếp rót nước. Ninh Thư không để tâm, tiếp tục cúi đầu nói chuyện điện thoại.

“Con vừa nói rồi mà, đã mặc thêm quần nỉ rồi, ngày mai cũng không quên đâu.”

“Mẹ không cần tới dọn dẹp nhà cửa giúp con, con tự mình làm được... Trái cây cũng đang ăn, hôm nay con ăn táo và việt quất, ngọt lắm.”

.....

Đột nhiên, người đàn ông phía sau chạm vào cô, điện thoại trên tay liền rơi xuống đất. Ninh Thư quay đầu nhìn Nghiêm Kiều, tức giận mắng anh một câu. Nghiêm Kiều bày tỏ lời xin lỗi, là anh vô tình đụng phải cô. Cô nhắc điện thoại dưới đất lên trước khi anh kịp cúi xuống, màn hình áp sát vào tai, cuộc trò chuyện lại được tiếp tục.

“Quần nỉ mặc rồi.”

.....

Nghiêm Kiều quay lưng lại với cô, anh đứng bên cửa sổ, lần đầu tiên chăm thuốc trước mặt cô, anh hút một hơi thật dài rồi lại dập tắt điếu thuốc. Khi ấn đầu thuốc xuống, bàn tay run run, cố gắng kiềm chế nhưng không được, nên vội vàng lao ra ngoài mà không kịp mặc áo khoác. Nghiêm Kiều chỉ đang mặc một chiếc áo len, anh đứng ngoài cửa phòng khách nhưng hoàn toàn không cảm nhận được cái lạnh đang ập tới, cả người như đang đứng trong một hầm băng khổng lồ, tứ bề lạnh lẽo. Anh nhìn thấy màn hình điện thoại của cô, đồng hồ đếm giây cuộc gọi hoàn toàn đứng yên. Đó là một tấm ảnh chụp lại màn hình. Cuộc gọi đúng mười giờ mỗi tối, nhưng đầu dây bên kia chẳng phải là mẹ cô, là cô tự lừa dối bản thân mình trong đau đớn.

Ban đầu, anh nghĩ rằng cô là một cô công chúa nhỏ được yêu chiều, cô chia sẻ cuộc sống hàng ngày với mẹ, hai người họ quan tâm nhau về mọi thứ, không có gì là không thể tâm sự. Anh ghen tị với cô vì bản thân mình không còn mẹ. Sau đó, anh nhận thấy cô có gì đó không đúng, phát hiện con đường phía trước nhà cô không hề sửa chữa, nhưng chưa từng nghi ngờ độ thật giả của cuộc điện thoại này, bởi vì nó thật nực cười. Vợ vẫn đến mức khiến người ta khó mà tin nổi.

Một người đã phải trải qua nỗi sợ hãi đến mức nào trước khi họ phải sống bằng cách tự lừa dối bản thân mình. Trong nhiều năm nay, cô đã rất tinh táo, lý trí, nhạy bén và bình tĩnh che giấu tất cả mọi người.

Anh ngồi xồm trên mặt đất, ôm lấy đầu, nhưng chỉ nghĩ đến gương mặt của Ninh Thu, trưởng thành, bảo thủ, kiên định, đơn giản, dễ thương, thậm chí là tức giận, mỗi một biểu cảm lại khiến anh cảm thấy xót xa. Những hình ảnh trái ngược này cứ đan xen lẫn nhau, chồng chéo lên nhau, cuối cùng biến thành khuôn mặt tươi cười nhưng lại rơi lệ. Trái tim anh như bị con dao tâm độc đâm xuyên, khiến anh không thể thở nổi vì đau đớn.

Một lúc sau, Ninh Thu cúp máy.

Nghiêm Kiều kiểm soát xong cảm xúc, liền quay trở lại phòng khách, anh liếc nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, cố gắng điều chỉnh giọng thật bình thường: “Em khóc vì học sinh bỏ nhà đi sao?”

Ninh Thu cúi đầu ăn bánh trôi, giọng nói vừa trầm vừa cố chấp: “Không phải, là vì bị chủ nhiệm Đào mắng, trước giờ ông ấy chưa từng mắng em như vậy.”

“Nhưng em lại không thấy bản thân mình sai ở đâu.”

“Ba mẹ Lữ Hủy Hủy có thêm một người con, chắc chắn không thể đối xử tốt với em ấy như trước nữa.”

“Nếu như trước giờ ba mẹ em ấy lúc nào cũng đối xử tệ bạc với em ấy thì không sao, vì như vậy đã thành thói quen, nên sẽ không chạnh lòng.” Cô cúi đầu rất thấp, lông mi dài che lấp đôi mắt: “Đối xử tốt với người ta, rồi đột nhiên lại bỏ rơi, chẳng khác nào bị đẩy từ thiên đường xuống địa ngục, điều đó khác nào giết người.”

Nghiêm Kiều im lặng rất lâu không lên tiếng.

Anh nhướn mắt nhìn cửa phòng Ninh Thu, sau đó khựng lại một lúc rồi mới nói: “Việc cấp bách nhất hiện tại là phải tìm được học sinh bỏ nhà đi, ở bên ngoài quá nguy hiểm.”

Ninh Thu nhỏ giọng lặp lại: “Đúng vậy, bên ngoài quá nguy hiểm.”

Cô đẩy chiếc bát trống rỗng về phía trước: “Em còn muốn ăn một bát nữa.”

Nghiêm Kiều không nói gì, nhanh chóng nấu xong bát bánh trôi mè đen thứ hai, giọng điệu thản nhiên, nghe như tiện miệng nhắc đến: “Em muốn mang lên phòng ăn phải không?”

Ninh Thu đột nhiên ngẩng đầu lên liếc nhìn Nghiêm Kiều, đồng tử hơi mở to vì căng thẳng và sợ hãi, nhưng lại nhanh chóng hạ lông mi xuống, vẻ mặt trở lại bình thường: “Ừm, vì bây giờ không đói lắm, muốn để lát nữa ăn sau.”

Nghiêm Kiều đưa bát cho Ninh Thu: “Ừm, mang lên phòng đi.”

Ninh Thư thở phào nhẹ nhõm, bê bát bánh trôi nước lên lầu.

Ngày hôm sau, như thường lệ, Ninh Thư dậy sớm đến trường xem học sinh ôn bài buổi sáng, Nghiêm Kiều cũng đến trường cùng cô.

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều: “Sắc mặt anh sao lại xấu thế kia? Đêm qua ngủ không ngon à?”

Nghiêm Kiều mỉm cười xoa xoa tóc Ninh Thư: “Không có, anh ngủ rất ngon.”

Nếu như lúc này Ninh Thư vào phòng Nghiêm Kiều, cô sẽ phát hiện tàn thuốc lá vương vãi quanh gạt tàn mà anh chưa kịp thu dọn, cùng với mùi khói thuốc nồng nặc còn đọng lại. Anh ngồi trên sofa hút thuốc cả một đêm mà không thèm để ý tới cổ họng của mình nữa.

Nghiêm Kiều nhìn Ninh Thư đi lên tòa nhà dạy học, sau đó quay người ra khỏi cổng trường trở về nhà.

Mười giờ sáng, cảnh sát lại đến trường và gọi Ninh Thư ra nói chuyện, nói rằng đã điều tra ra nơi cuối cùng trước khi Lữ Hủy Hủy biến mất là gần khu Vĩnh Ninh Lý. Hơn nữa, cuộc gọi cuối cùng của em ấy cũng là gọi cho Ninh Thư. Bọn họ nghi ngờ rằng Ninh Thư đã giấu Lữ Hủy Hủy trong căn nhà mà cô đã thuê ở khu đó, nên yêu cầu đến nhà khám xét.

Chủ nhiệm Đào đi cùng Ninh Thư, thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, ông ta đưa điếu thuốc cho viên cảnh sát, mỉm cười nói: “Đồng chí, tôi có thể nói chuyện với cô giáo Ninh trước được không?”

“Cô giáo Ninh là một giáo viên rất xuất sắc của trường cấp ba số 1 chúng tôi, hàng năm đều nhận được danh hiệu giáo viên giỏi, đồng thời đã uơm mầm cho rất nhiều tài năng của xã hội.”

Cảnh sát không nhận thuốc lá của chủ nhiệm Đào, mà liếc nhìn Ninh Thư một cái: “Nhiều nhất là năm phút.”

Chủ nhiệm Đào biết rằng, phía cảnh sát đang cho Ninh Thư một cơ hội, hy vọng cô sẽ tự nói ra, nên vội vàng cười, đáp: “Cảm ơn đồng chí cảnh sát.”

Bản chất của vấn đề này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Chủ nhiệm Đào kéo Ninh Thư sang một bên, vừa lo lắng vừa khó chịu, thấp giọng hỏi: “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Thư cắn chặt răng, vẫn không nghĩ mình đã làm gì sai, cô chỉ đang giúp Lữ Hủy Hủy mà thôi.

Đang nói chuyện thì điện thoại của mẹ Lữ Hủy Hủy đổ chuông, bà vội vàng kết nối, vừa khóc vừa nói: “Hủy Hủy con đang ở đâu vậy?”

Giọng bà hơi khàn, đôi mắt đầy tia đỏ, dường như là đã thức cả một đêm. Cảnh sát ra hiệu cho mẹ Lữ mở loa ngoài.

Giọng Lữ Hủy Hủy vọng ra ngoài: “Mẹ, con không sao, con đang ở nhà cô giáo Lâm.”

Mẹ Lữ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi: “Cô giáo Lâm nào?”

Lữ Hủy Hủy trả lời qua điện thoại: “Là cô giáo Lâm dạy vẽ cho con trước đây, cô ấy không biết việc con bỏ nhà đi, tưởng rằng con đến chơi nhà, hai hôm nay con đều ở nhà cô ấy.”

Mẹ Lữ: “Con ngoan ngoãn ở lại đó, ba mẹ sẽ đến đón con ngay.”

Giọng Lữ Hủy Hủy thấp xuống: “Con đang ở cổng trường.”

Ba Lữ mẹ Lữ vội vàng nhìn ra phía cổng trường, thấy con gái mình đeo balo đứng ở đó, sau lưng là cô giáo mỹ thuật trước đó bọn họ mời về dạy cô bé.

Mẹ Lữ vội vàng chạy đến, ba Lữ đỡ vợ mình và liên tục nhắc nhở: “Đang có bầu đó, từ từ, con bé đã an toàn trở về rồi, không sao rồi.”

Mẹ Lữ chạy tới, đánh mạnh vào tay Lữ Hủy Hủy, vừa khóc vừa mắng cô bé: “Con chạy lung tung đi đâu thế, lại còn tắt điện thoại, có biết ở nhà mọi người lo lắng thế nào không hả?”

Nói xong liền ôm Lữ Hủy Hủy khóc nức nở, giọng bà run run, đem theo niềm hạnh phúc, như thể tìm lại được bảo vật quý giá nhất cuộc đời mình: “Con dọa mẹ sợ chết rồi đó, dọa mẹ sợ chết đến nơi rồi.”

Lữ Hủy Hủy cũng khóc: “Chẳng phải hai người đã có em bé mới rồi sao, còn quan tâm tới con làm gì?”

Ba Lữ ôm hai mẹ con đang khóc lóc, nói với Lữ Hủy Hủy: “Sao ba mẹ lại không quan tâm đến con được chứ?”

Lữ Hủy Hủy vừa khóc vừa nói ra những âm ức của mình: “Đã mấy ngày nay mẹ không vào phòng của con, không nói chuyện với con.”

Ba Lữ giải thích: “Mẹ bị cảm lạnh, sợ lây bệnh cho con thì phải làm thế nào, sức khỏe của con đã không được tốt, nên không thể bị ốm thêm nữa.”

Ba Lữ tức giận vì sự ngỗ ngược của con gái: “Nếu không quan tâm tới con, thì tại sao ba lại có thể đồng ý cho mẹ con sinh thêm em bé ở độ tuổi này chứ? Còn không phải là vì để cứu con?”

Lữ Hủy Hủy mở to hai mắt, không hiểu chuyện gì xảy ra. Mẹ Lữ nhéo tay chồng mình, không cho nói. Ba Lữ im lặng và ôm chầm lấy cô con gái gầy

guộc của mình, kể từ khi Lữ Hủy Hủy mất tích, đây là lần đầu tiên ông khóc.

Sau đó Ninh Thư biết được, Lữ Hủy Hủy được chẩn đoán mắc bệnh thiếu máu bất sản* nặng, tỷ lệ tử vong của căn bệnh này lên đến trên 50% và chỉ máu cuống rốn mới có thể cứu.

*Thiếu máu bất sản là một rối loạn tế bào gốc tạo máu, dẫn đến việc mất các tiền thân của tế bào máu, giảm sản và bất sản tủy xương, và giảm tế bào của hai hoặc nhiều dòng tế bào (hồng cầu, bạch cầu và / hoặc tiểu cầu).

Các triệu chứng ban đầu của căn bệnh này không rõ ràng, cộng thêm ba mẹ cố ý giấu giếm, thậm chí đến bản thân Lữ Hủy Hủy cũng không biết mình có bệnh. Mẹ Lữ mang thai khi tuổi đã cao cũng chỉ vì muốn lấy máu cuống rốn để cứu mạng con gái mình. Họ giấu kín không cho mọi người biết, mục đích là vì không muốn đứa thứ hai sau khi sinh ra lại biết được rằng bản thân mình được sinh ra với mục đích là để cứu chị gái, sợ đứa nhỏ nghĩ nhiều. Những bậc cha mẹ đều như vậy, họ yêu thương con cái mình hơn cả mạng sống, không thể có chuyện phân biệt đối xử, càng không có chuyện bỏ rơi đứa nào.

Khi xung quanh không có ai, Lữ Hủy Hủy cúi đầu đi tới trước mặt Ninh Thư nhỏ giọng xin lỗi: “Em xin lỗi cô Ninh, em sợ cô không cho em ở lại nên đã nói dối.”

Giọng cô gái càng ngày càng lí nhí: “Không ăn sáng đến mức hạ đường huyết thực ra là do em tuyệt thực, do giận đối, ba em cũng chưa bao giờ đánh em, là do em chạy vội quá nên vấp ngã.”

Lữ Hủy Hủy lại bật khóc, cảm thấy hối hận vì hành vi của mình: “Em xin lỗi, cô Ninh, em không nên nói dối cô.”

Ninh Thư đứng yên tại chỗ, không nói nên lời, cô có thể trách ai? Trách cô gái bệnh nặng trước mặt hay là trách người cha thực sự không đánh em ấy?

Ninh Thư đã bình tĩnh trở lại, nhìn khuôn mặt chẳng có chút sắc hồng nào của Lữ Hủy Hủy, cô đưa tay lên vuốt tóc cô bé, giọng nói có chút run rẩy: “Thật tốt.”

Mình cô là người không may mắn đã quá đủ rồi.

Lữ Hủy Hủy không chịu rời đi, vẫn đứng bên cạnh Ninh Thư cầm hộp khăn giấy, đưa từng tờ từng tờ cho cô. Cô gái không hiểu tại sao Ninh Thư lại khóc. Cũng chưa bao giờ biết rằng một người lại có thể rơi nhiều nước mắt

như vậy, làm thế nào cũng chảy không hết.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, Lữ Hủy Hủy quay đầu lại thấy người đàn ông đã đưa cô bé ra khỏi nhà cô giáo Ninh sáng nay. Nếu không có thầy ấy, cô chắc chắn đã hại cô Ninh rất thảm.

Lữ Hủy Hủy gọi một tiếng: “Thầy Nghiêm.”

-----oOo-----

Chương 39: Động lòng.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiêm Kiều bảo Lữ Hủy Hủy về trước, anh bỏ nửa hộp khăn giấy còn lại sang một bên, nói với cô: “Hết khăn giấy rồi, anh có thể cho em mượn bờ vai.”

Ninh Thư nhìn lên thấy Nghiêm Kiều, liền túm lấy anh, đem nước mắt nước mũi chùi sạch lên ngực anh. Nghiêm Kiều giơ tay lên, vỗ vỗ nhẹ vào lưng Ninh Thư, năm đó ba mẹ anh mới mất, Lẽ Lẽ ngày nào cũng khóc, không chịu ngủ, không chịu đi học, anh cũng dỗ dành cậu như vậy, rất có hiệu quả. Không biết đã qua bao lâu, tiếng khóc của Ninh Thư cũng dần dần lắng xuống, biến thành tiếng nức nở trầm thấp.

Nghiêm Kiều ôm lấy cô, giọng nói chua xót: “Khóc nốt lần này, sau này đừng có khóc nữa đó.”

Ninh Thư lau nước mắt: “Sao Lữ Hủy Hủy lại ở cùng bà chủ tiệm trà sữa?”

Nghiêm Kiều cúi người xuống, dùng ngón tay lau nước mắt trên khóe mắt Ninh Thư: “Gặp trên đường, tình cờ bọn họ lại quen nhau.”

Vốn dĩ anh còn đang nghĩ xem nên để Lữ Hủy Hủy ở đâu cho hợp lý.

Ninh Thư lui về phía sau nửa bước, dựa vào tường hành lang: “Cám ơn.”

Nghiêm Kiều cũng dựa vào cùng cô, quay đầu lại nói: “Không cần nói cảm ơn với anh.”

Ninh Thư cúi đầu: “Có phải em đã rất sai rồi không?”

Vốn dĩ cô không nghĩ mình làm gì sai, thậm chí còn tranh luận với chủ nhiệm Đào. Bởi vì vết thương trên tay Lữ Hủy Hủy rất đáng sợ, cô sợ rằng nếu để con bé trở về, thì em ấy sẽ lại bị ba mình đánh đập tàn nhẫn hơn nữa. Nhưng khi nhìn thấy ba người nhà họ ôm nhau ở cổng trường, cô mới nhận ra rằng bản thân mình sai rồi.

Nghiêm Kiều đưa tay đè lại nước mắt của Ninh Thư đang trực trào ra lần nữa: “Em cũng vì bị Lữ Hủy Hủy lừa nên mới làm vậy.”

Ninh Thư nói nhỏ: “Bất luận tình huống thế nào thì phản ứng của một người bình thường sẽ là gọi cảnh sát, giao lại cho họ xử lý.”

Nghiêm Kiều: “Chẳng có ai là hoàn hảo cả, con người không phải một cỗ máy, nếu đã là con người thì sẽ có những lúc mắc sai lầm.” Anh nhẹ nhàng xoa mái tóc cô, với sự cung chiêu vô hạn.

Anh nhìn cô, dịu dàng nói: “Lần sau bất luận là xảy ra chuyện gì, em đều phải nói với anh, được không?”

Ninh Thư gật đầu.

“Ngoan.” Nghiêm Kiều vươn tay chạm vào chân cô một cái: “Đã mặc quần nỉ chưa?”

Ninh Thư co người lại, chưa từng có người đàn ông nào chạm vào chân cô: “Mặc rồi.”

Nghiêm Kiều nở nụ cười: “Màu hồng, là chiếc có thất nơ sao mộng à?”

Anh đã nhìn thấy cô phơi nó ngoài sân, khi đó cảm thấy chiếc quần này thật đẹp. Ninh Thư nhắc chân đá cho cái tên lưu manh kia một cái, cuối cùng cũng không khóc nữa.

Nghiêm Kiều liếc nhìn chân Ninh Thư: “Xem ra là anh đoán đúng rồi.”

“À phải rồi.” Anh nhìn cô nói: “Lần trước anh đã nói mình có công việc bán thời gian sao, tuần vừa rồi đi công tác nên việc tồn đọng quá nhiều, vậy nên mấy ngày tới có lẽ không ở nhà được buổi tối, nhưng nhất định sẽ về trước mười một giờ.”

“Khi ở bên ngoài có thể gọi điện cho em không?”

Ninh Thư cố ý nói: “Em có thể trả lời là không được không?”

Nghiêm Kiều: “Không thể, nếu không anh sẽ đi tố cáo việc em giấu Lữ Hủy Hủy.”

Lúc này Ninh Thư mới nhận ra mình đã để lộ nhược điểm vào tay con người này: “Vậy em có thể giết anh diệt khẩu không?”

“Không được.” Anh thấy cô đã có thể nói đùa, nên tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều, anh khẽ cong môi: “Nếu anh chết chẳng phải em sẽ thành khóa phụ à?”

Sau khi ngừng khóc, đây là lần đầu tiên Ninh Thư cười: “Anh đang nghĩ cái gì thế? nếu anh chết rồi em có thể biến Lữ Hủy Hủy thành em ruột mình.”

Nghiêm Kiều mỉm cười: “Nếu em đã thích Lễ Lễ như vậy thì anh sẽ biến thằng bé thành lễ vật để tặng em.”

Ninh Thư im lặng, thật ra cô đã bắt đầu có suy nghĩ nghiêm túc, vì Lễ Lễ mà gả cho Nghiêm Kiều hình như không được hay cho lắm.

Nghiêm Kiều: “Em lấy anh cũng chỉ vì “Lễ vật” thôi à?”

Ninh Thư: “Bằng không thì sao?”

Giọng nói người đàn ông trầm xuống: “Không muốn cơ thể anh chút nào à?”

Ninh Thư ngẩng đầu nhìn Nghiêm Kiều, rồi lại quay đi chỗ khác, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: “Buổi tối nếu gọi điện cho em cũng đừng có quấy rầy em soạn bài.”

Nghiêm Kiều gật đầu: “Sẽ không quá hai mươi phút.”

Ninh Thư suy nghĩ một chút, thấy có thể chấp nhận được: “Khoảng mấy giờ? em sẽ để dành thời gian cho anh.”

Nghiêm Kiều: “Mỗi tối, vào khoảng mười giờ, lúc đó anh có thời gian rảnh.”

Ninh Thư nhìn xuống sàn gạch terrazzo màu xanh xám dưới chân, không biết ai đã làm xước nó, để lộ ra một vết màu trắng, rồi lại bị ai đó giẫm lên khiến nó trở nên đen kịt. Cô hơi khựng lại, không ngừng dùng mũi chân chà lên vết xước, hai hàng lông mày cau chặt, như đang suy nghĩ điều gì đó vô cùng rối rắm.

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên nói: “Nhưng mà, mười giờ mỗi tối mẹ em đều gọi đến cho em, nếu vậy sẽ bị máy bận, anh có thể gọi lúc mười rưỡi được không?”

“Không được.” người đàn ông nói một cách quả quyết: “Chỉ lúc mười giờ anh mới có thời gian rảnh.”

Nghiêm Kiều quay đầu sang phía Ninh Thư, nhìn kỹ vào đôi mắt cô, rõ ràng là giọng điệu ra lệnh nhưng lại rất ôn nhu: “Mười giờ mỗi tối phải nhận điện thoại của anh.”

Ninh Thư không ngừng cúi đầu, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, trong mắt lộ ra một chút vương bận, là loại hoang mang thật sự không biết phải làm sao.

Từ xa có tiếng chuông vọng lại, Nghiêm Kiều đứng thẳng người dậy khỏi bức tường, ngẩng đầu xoa tóc Ninh Thư: “Tiết học tiếp theo của lớp A6 là môn của em, chuẩn bị đi.”

Ninh Thư nhìn Nghiêm Kiều, tự hỏi anh đã ghi nhớ thời khóa biểu của cô từ khi nào.

Ninh Thư vào phòng tắm điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó quay trở lại văn phòng, lấy sách vở bài tập đi lên lớp. Chỗ ngồi của Lữ Hủy Hủy bỏ trống, ba mẹ muốn đưa em ấy đi kiểm tra sức khỏe nên xin nghỉ hai ngày.

Sau khi đứng lên chào cô, lớp trưởng vẫn không ngồi xuống, cậu ấy cau mày hỏi: “Cô Ninh, Lữ Hủy Hủy không sao chứ ạ?”

Các học sinh khác đều đang nhìn chăm chăm vào Ninh Thư, có thể thấy bọn họ rất lo lắng cho tình trạng của Lữ Hủy Hủy, có người không biết tình hình cụ thể còn cho rằng gia đình em ấy thực sự không quan tâm tới em ấy nữa. Ninh Thư bảo lớp trưởng ngồi xuống, sau đó nói với học sinh cả lớp: “Sức khỏe Lữ Hủy Hủy không được tốt, nhưng gia đình bạn ấy sẽ cố hết sức để cứu chữa, ca phẫu thuật sẽ được thực hiện sau kỳ thi tuyển sinh đại học kết thúc.”

“Tuần sau bạn ấy có thể tiếp tục đi học bình thường, hàng ngày cả lớp nhớ để ý tới bạn ấy một chút.” Ninh Thư cúi đầu lấy ra tập bài kiểm tra giữa kỳ: “Hôm nay sẽ giảng lại bài thi.”

Lớp trưởng phát hiện hôm nay cô Ninh rất ít nói, không hề cần nhắc bọn họ trong giờ học không được nói chuyện, không được ăn quà vặt hay không được chơi game nữa, cũng không nhìn chăm chăm vào những bài làm sai và giảng lại nó một cách sôi nổi như thường ngày. Hàng ngày bọn họ luôn phiền phức vì cô giáo Ninh cần nhắc quá nhiều, nhưng đến khi cô im lặng lại cảm thấy có chút không quen.

Lớp trưởng này ra ý tưởng, nhanh chóng tìm ra vấn đề cô giáo chủ nhiệm của bọn họ thường xuyên nhắc nhở, cậu ấy nói: “Sáng nay quên không mặc quần nỉ, lạnh chết đi được.”

Quả nhiên cô giáo Ninh đã nghe thấy: “Lớp trưởng, có biết hôm nay bao nhiêu độ không? Không mặc thêm quần nỉ nữa cảm lạnh thì sao? Lúc đó lại phải đến bệnh viện, đi đi về về chậm trễ mất bao nhiêu việc, còn cách kỳ thi đại học bao nhiêu ngày nữa? Chú ý chăm sóc cơ thể mình cho thật tốt, còn các bạn khác nữa...”

Không chỉ mình lớp trưởng, mà tất cả các bạn khác trong lớp đều cảm thấy thoải mái, lần đầu tiên bọn họ thấy lời cần nhắc của cô giáo Ninh thực ra không quá khó chịu như họ vẫn nghĩ.

Sau giờ học, lớp trưởng đã tổ chức một đợt quyên góp, để chuẩn bị giúp đỡ

Lữ Hủy Hủy. Bệnh tình nặng như vậy, nếu phẫu thuật chắc chắn sẽ tốn rất nhiều tiền. Các bạn học tự bỏ tiền tiêu vặt ra quyên góp, ai có điều kiện thì góp nhiều một chút, ai có hoàn cảnh khó khăn thì chia sẻ theo sức của mình. Nghiêm Kiều định đến phòng y tế tìm Tôn Hiểu Thiển nói chuyện, cô ấy có chứng chỉ chuyên môn về tư vấn tâm lý và hoàn toàn đủ tiêu chuẩn làm chuyên gia tâm lý. Trong trường học cũng có một phòng tư vấn tâm lý đặc biệt, được sử dụng chủ yếu để học sinh thả lỏng cảm xúc, xả stress. Nhưng Nghiêm Kiều vẫn muốn tìm Tôn Hiểu Thiển hơn, bởi vì giáo viên trong phòng tư vấn tâm lý của trường là đàn ông và anh ta cũng đã ngó ý với Ninh Thư vài lần. Anh chỉ cho phép cô dựa vào mình anh khi cô yếu đuối nhất, ngoài anh ra tất cả những sinh vật giống đực khác đều không được. Cửa phòng y tế hé mở một nửa, bên trong đang có người, nên Nghiêm Kiều đành đứng đợi bên ngoài. Đó là hai nữ sinh tới khám bệnh, xem ra là bị cảm cúm.

Tôn Hiểu Thiển nhìn nữ sinh bị cảm: “Em mặc nhiều quần áo quá, quần ni áo ni đều có lót bông, lại mặc thêm hai chiếc áo len, bên ngoài còn mặc áo phao nữa.”

“Ra ngoài thì không sao, nhưng tập chạy hoặc học Thể dục nhất định không được mặc thế này, cơ thể nóng sẽ đổ mồ hôi, mà khi đổ mồ hôi lỗ chân lông sẽ nở ra, dễ ngấm ngược vào trong, nếu gặp gió sẽ dễ bị cảm hơn những người mặc ít.”

Tôn Hiểu Thiển kê một vài loại thuốc cảm cho cô gái mang về uống, nếu hai ngày sau mà không thấy đỡ thì đến bệnh viện kiểm tra.

“Cảm ơn cô giáo Tôn.” Nữ sinh bị cảm lạnh và bạn cùng nhau bước ra khỏi phòng y tế.

Cô nhóc hắt xì hơi một cái, vừa đi vừa than thở: “Đều là do mẹ tớ, cứ bắt phải mặc thật nhiều, không mặc là lại cần nhân.”

Nghiêm Kiều liếc nhìn một cái, khẳng định bản thân đã gặp qua nữ sinh này. Suy nghĩ một hồi, anh mới nhớ ra đó là hôm trời mưa, anh nhìn thấy em ấy ở cửa hàng tiện lợi trước cửa nhà Ninh Thư, là cô gái có đôi mắt nhỏ, buộc tóc đuôi ngựa cao. Em ấy đi cùng mẹ tới mua đồ ăn tối, Oden và trứng ngâm lá trà, sau đó anh cũng mua y hết như vậy cho Ninh Thư. Không có ý gì xúc phạm, Nghiêm Kiều lại liếc nhìn ngược nữ sinh đó một cái.

Anh bước vào phòng y tế, thuận tay đóng cửa lại, hỏi: “Cô giáo Tôn, hai cô gái vừa rồi học khối mấy vậy?”

Tôn Hiểu Thiên: “Khỏi mười.”

“Thầy Nghiêm thấy chỗ nào không khỏe à?”

Nghiêm Kiềm kéo ghế ngồi xuống, nhận lấy ly nước ấm từ tay Tôn Hiểu

Thiên: “Không phải tôi không khỏe, mà là có chuyện muốn nói với cô.”

Anh lại hỏi: “Học sinh vừa rồi tên là gì?”

Tôn Hiểu Thiên không biết tại sao Nghiêm Kiềm lại hỏi điều này, cô ấy lướt qua màn hình máy tính: “Ninh Sương.”

Nói xong cô ấy mới phản ứng lại: “Cùng họ với cô giáo Ninh.”

Họ này thực sự không phổ biến.

Ban đầu Tôn Hiểu Thiên không nghĩ nhiều, bởi vì nữ sinh tên Ninh Sương này trông không giống với Ninh Thư chút nào, ngoại hình không giống, tính cách cũng không, dường như không phải chị em cùng nhà. Hơn nữa, cô ấy cũng chưa bao giờ nghe Ninh Thư nói rằng mình có em gái học ở trường cấp ba số một.

Nghiêm Kiềm: “Thực ra cô giáo Ninh có một người em gái học ở trường cấp ba số một.”

Anh chắc chắn nữ sinh vừa rồi là em gái Ninh Thư.

Tôn Hiểu Thiên cau mày, suy nghĩ về tất cả con người Ninh Thư, rồi lại nhớ lại nữ sinh xem ra ở nhà rất được cưng chiều vừa rồi, cô ấy mơ hồ đoán ra điều gì đó: “Liệu có phải ba mẹ Ninh Thư vì sinh thêm người con thứ hai nên bỏ mặc cô ấy không?”

Nghiêm Kiềm: “Tám mươi phần trăm là đúng.”

Hai từ bỏ mặc xem ra còn dễ nghe.

Tôn Hiểu Thiên nhìn thoáng qua đã nhận ra vấn đề, hai người con gái, Ninh Thư và em gái cô ấy, Ninh Thư đã mặc áo nịt ngực từ rất lâu rồi, nói rằng sợ mẹ mình không vui, còn Ninh Sương lại không hề mặc. Lẽ nào Ninh Sương không sợ mẹ em ấy không vui sao? Hay phải nói là người mẹ này chỉ không vui khi nhìn thấy Ninh Thư.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, về việc có nên đưa Ninh Thư tới gặp bác sĩ tâm lý hay không, Tôn Hiểu Thiên nói: “Chắc thầy Nghiêm cũng đã nhìn ra rồi, từ đầu đến cuối, Ninh Thư đều rất tỉnh táo, cô ấy biết bản thân mình đang làm gì, tất cả những việc cô ấy làm đều là sự lựa chọn của bản thân sau khi suy nghĩ một cách lý trí.”

Nghiêm Kiềm luôn tin rằng, anh hiểu rất rõ về cô, không ai có thể kiểm soát được cô. Điều đó khiến cô một mình bước trên con đường tự mình lựa đối

bản thân, vừa không khiến cô cảm thấy đủ an toàn, vừa không cho cô sự tin tưởng tuyệt đối để có thể dựa dẫm vào anh.

“Trong công việc, cô giáo Ninh đã có năm năm giảng dạy, nhưng chỉ mắc sai lầm duy nhất lần này, lại là do bị Lữ Hủy Hủy lừa dối.” Tôn Hiểu Thiên dừng lại rồi tiếp tục nói: “Tuy nhiên, giáo viên là một nghề nghiệp yêu cầu sự nghiêm túc, đề đề phòng bắt chước, nên cho cô ấy làm một bài trắc nghiệm tâm lý, sau đó dựa theo kết quả rồi mới quyết định xem cô ấy có cần chữa trị hay không.”

“Đừng lo lắng, việc giảng dạy môn Ngữ văn của cô ấy hoàn toàn không ảnh hưởng gì cả, chủ yếu là kiểm tra xem cô ấy có thích hợp để tiếp tục làm giáo viên chủ nhiệm nữa hay không.

Tôn Hiểu Thiên nhìn Nghiêm Kiều đang nhíu chặt mày, mỉm cười: “Thầy Nghiêm, đừng quá lo lắng, không nên đối đãi với cô giáo Ninh như một bệnh nhân.” Tình trạng của cô ấy là do thiếu cảm giác an toàn, loại bệnh về tâm thần này rất phổ biến trong xã hội hiện đại, cứ mười người thì có đến tám người mắc, còn nặng nhẹ thì tùy.”

Tôn Hiểu Thiên mở ngăn kéo bày giấy chứng nhận đủ điều kiện tư vấn tâm lý của mình lên bàn: “Có thể để cô giáo Ninh nói chuyện với tôi, miễn phí, cũng giống như đang trò chuyện với một người bạn vậy.”

Nghiêm Kiều mở Alipay muốn chuyển tiền cho Tôn Hiểu Thiên, nhưng cô ấy kiên quyết từ chối: “Nếu tôi nhận tiền, thì bản chất của việc này sẽ thay đổi.”

Nghiêm Kiều rất thẳng thắn: “Tôi sẽ không để hở việc này ra đâu.”

Tôn Hiểu Thiên mỉm cười: “Tôi không có ý đó, tôi muốn có một người bạn như cô giáo Ninh, chứ không phải quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân.”

Nghiêm Kiều suy nghĩ một lúc và cảm thấy Tôn Hiểu Thiên nói có lý, nên anh xin cô ấy một tờ giấy A4, viết lên trên vài chữ: “Đây là thẻ VVIP của Thanh Nịnh.”

Tôn Hiểu Thiên cầm lấy nhìn qua, một lúc sau mới nhận hết được mặt chữ, bên dưới còn kèm theo một dãy số: “Thật cao cấp, nhưng mà cái này do anh viết tay, đến đó phục vụ có chịu nhận không?”

Nghiêm Kiều: “Bọn họ nhận ra chữ của tôi, cầm cái này tới không ai dám thu tiền của cô đâu.”

Tôn Hiểu Thiên nhìn dòng chữ trên mặt giấy, cười khan hai tiếng: “Bản

năng nhận biết cũng mạnh đó chứ.”

Trước khi rời đi, Nghiêm Kiều còn do dự nói: “Nếu có thời gian rảnh, cô có thể đến tìm cô giáo Ninh chơi không?”

Giọng anh trầm xuống: “Hình như cô ấy chưa từng có bạn bè.”

Những người xung quanh cô, các giáo viên trong văn phòng, cô giáo Quách thì đã có tuổi, ai cũng có gia đình riêng của mình. Cô giáo Lâm dạy tiếng anh lại không hợp với cô, chủ nhiệm Đào lại càng không thích hợp để trò chuyện mỗi ngày. Còn lại Triệu Vũ Kiệt, La Minh và hội tiểu Chu, mặc dù đã thân quen với cô nhưng thực chất đều là bạn bè của anh. Cô không có một người bạn nào của riêng mình, cũng không thấy cô giống như những cô gái khác, có một cô bạn gái thân thiết, hay một vài người bạn thân cận. Đàn ông thì không được, anh không chấp nhận cô có bạn thân là nam giới.

Tôn Hiểu Thiên thấy Nghiêm Kiều lo lắng về vấn đề bạn bè của Ninh Thư như một người cha già. Cô ấy nhớ tới khi mình còn học cấp một, mẹ thường vô cùng lo lắng, sợ cô ấy không thể kết bạn ở trường, cô đơn lủi thủi suốt ngày, nên bà thường âm thầm nhờ vả các bạn khác trong lớp chơi với cô ấy nhiều hơn.

Tôn Hiểu Thiên mời Nghiêm Kiều ngồi xuống lần nữa: “Anh có biết cô giáo Ninh năm nay bao nhiêu tuổi không?”

Nghiêm Kiều không hề nghĩ tới vấn đề này, anh có chút đề phòng khi nhìn thấy ánh mắt của Tôn Hiểu Thiên: “Tôi không bận tâm tới việc tình chị em, cô đừng thành kiến với việc này như vậy.”

“Có một người bạn gái lớn tuổi hơn mình chẳng có gì là không tốt, tôi thích ai lớn tuổi hơn mình, người lớn sẽ biết yêu thương người khác hơn, nếu mà nhỏ hơn tôi tôi còn không thèm ý.”

Tôn Hiểu Thiên mỉm cười: “Thầy Nghiêm đừng kích động, trả lời câu hỏi của tôi là được rồi.”

Nghiêm Kiều đã sớm tính ra rồi: “Có thể vào làm việc ở trường cấp ba số một, ít nhất phải tốt nghiệp bằng cử nhân, cộng thêm năm năm công tác, vậy thì năm nay cô ấy hai mươi bảy tuổi.”

Còn anh là một sinh viên mới tốt nghiệp hai mươi sáu tuổi.

Có vẻ như Tôn Hiểu Thiên đã dự đoán được rằng Nghiêm Kiều sẽ nói vậy: “Tôi, cô giáo Ninh và cô giáo Tần vào làm tại trường chúng ta cùng một năm. Tôi và cô giáo Tần năm nay đều hai mươi bảy tuổi.”

Nghiêm Kiều cau mày: “Lẽ nào cô ấy không phải?”

Tôn Hiểu Thiên lắc đầu: “Vài ngày sau khi tôi nhậm chức, cô giáo Ninh đã đến phòng y tế để khám bệnh, khi đó tôi không biết cô ấy là giáo viên trong trường, còn hỏi tại sao cô ấy lại không mặc đồng phục, nên bị chủ nhiệm Đào bắt đi tìm hiểu một lượt.”

“Khi đó cô ấy hơi choáng váng sau khi nghe tôi nói, dùng cặp mắt to tròn ngây thơ nhìn tôi và nói rằng, mình là giáo viên trong trường chứ không phải học sinh.”

“Tôi đã rất tức giận, trong lòng thầm nghĩ sao học sinh bây giờ lại tài nói dối như vậy, vì muốn dạy dỗ ‘Cô học sinh’ không biết lớn bé này nên tôi đã chỉ vào màn hình máy tính cho cô ấy xem.” Tôn Hiểu Thiên chỉ vào màn hình máy tính, cố gắng diễn tả lại cảnh tượng năm đó, đọc rõ từng chữ từng chữ một: “Ninh Thu, tuổi mười tám.”

“Cô nói với tôi mình không phải học sinh mà là giáo viên, đây là thông tin được nhập trong máy tính, sao có thể sai được, hay cô là một thiên tài mới mười tám tuổi đã tốt nghiệp đại học rồi đi làm giáo viên?”

Tôn Hiểu Thiên nhớ lại cảnh tượng năm đó, tầm nhìn của cô ấy đột nhiên có chút mờ mịt, sống mũi cay cay: “Cô ấy đã quay đầu bỏ chạy, chạy rất nhanh, sau đó đem thẻ giáo viên, giấy báo nhận chức, thẻ căn cước, từng cái từng cái một cho tôi xem. Sau đó nâng cằm nhìn tôi với vẻ mặt đắc thắng và nói với tôi rằng, cô ấy là một học bá vô cùng lợi hại, năm nào cũng nhảy lớp.”

Tôn Hiểu Thiên thở dài: “Bây giờ nghĩ lại, khi đó có lẽ cô ấy đang đợi tôi khen ngợi.”

Tôn Hiểu Thiên thấy Nghiêm Kiều không hề lên tiếng, lông mày nhíu chặt, ánh mắt rơi vào cùng một điểm không hề di chuyển, nên gọi anh một tiếng: “Thầy Nghiêm?”

Cuộc nói chuyện giữa những người thông minh thường không cần nói nhiều, Nghiêm Kiều nhanh chóng hiểu được ý của Tôn Hiểu Thiên. Từ nhỏ tới lớn Ninh Thu chưa bao giờ có một người bạn, không phải vì cô là người xấu nên mọi người không ai muốn chơi với cô. Mà là vì cô lúc nào cũng nhảy vượt lớp, liên tục bước vào một môi trường học tập mới, khi vừa làm quen được thì lại nhảy lớp. Cô lúc nào cũng nhỏ tuổi hơn các bạn cùng lớp mình. Và lúc nào cũng vui đầu vào học tập. Cô luôn cô đơn.

Tôn Hiểu Thiên nói với Nghiêm Kiều: “Thực ra tôi rất thích cô giáo Ninh, nhưng dường như cô ấy không muốn có một tình bạn sâu sắc với bất kỳ ai.”

Tôn Hiểu Thiên nhíu mày: “Khi đó tôi còn tưởng do cô ấy không thích tôi lắm, dù sao thì lần đầu tiên gặp mặt đã bị tôi mắng cho một trận, nên tôi đành từ bỏ ý định kết thân với cô ấy.”

Giọng cô ấy có chút chua xót: “Thật ra, tôi thường thấy cô ấy cười đùa với các giáo viên khác, trong lòng cũng có chút khó chịu, giống như thất tình vậy.”

“Có một lần, tôi lén để chai sữa lên bàn cô ấy, kết quả thế nào, cô ấy đã dứt khoát đưa luôn cho cô Sai, nhờ cô ấy kiểm tra, vì cô ấy nghi ngờ rằng có người đầu độc mình.”

Tôn Hiểu Thiên cười không nổi, khóc cũng không xong.

Bên ngoài có tiếng học sinh gõ cửa, Nghiêm Kiều đứng dậy, thuận miệng hỏi Tôn Hiểu Thiên một câu: “Khi đó cô ấy đến khám là vì bệnh gì?”

Tôn Hiểu Thiên: “Hình như là đau bụng kinh.”

Buổi chiều tan học, Nghiêm Kiều đang đứng dưới tòa nhà dạy học đợi Ninh Thư, muốn đưa cô tới Thanh Nịnh ăn tối. Ninh Thư đi xuống, nhìn thấy chủ nhiệm Đào từ một bên đi tới. Đột nhiên cô không biết phải đối mặt với chủ nhiệm Đào thế nào. Hôm qua, ông ấy đã mắng cô một trận, trước giờ chủ nhiệm Đào chưa từng mắng mỏ cô. Nhưng hôm nay chủ nhiệm Đào lại vì cô mà cúi đầu khom lưng mời thuốc người ta, khiến cô vừa khó chịu lại vừa cảm động.

Chủ nhiệm Đào đang đi kiểm tra ngoại hình học sinh ở tầng dưới, cuốn sổ trên tay ông đã viết một hàng dài tên những nam sinh cần cắt tóc, khi nhìn thấy Ninh Thư, ông ra hiệu với cô, rồi lấy trong túi một cuốn sổ đưa ra: “Ngán ra đó làm gì thế, đi kiểm tra cùng tôi.”

Người kế nhiệm mà ông ấy ưng ý cần phải trau dồi ngay từ khi còn trẻ.

“Những bạn nam tóc quá dài, các bạn nữ sơn móng tay, cùng cả nam cả nữ nhuộm tóc, còn có học sinh nào không mặc đồng phục nữa, tất cả đều ghi lại.” Chủ nhiệm Đào chỉ về phía một nhóm đồng học sinh đang đi từ lớp học trên lầu xuống: “Nhìn đằng kia kia, cậu nhóc đang nghiêng đầu cười đó, với bạn nữ đang cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình kia nữa, bắt gặp tình huống nào như vậy thì nhanh chóng chụp ảnh lại, kiểu này nếu không phải đang yêu đương thì cũng sắp yêu đương đến nơi rồi.”

Chủ nhiệm Đào nói xong liền lấy điện thoại ra, “Tách” một tiếng chụp ảnh hai học sinh đó lại, còn tạo hẳn một album riêng, có tên “Đối tượng quan sát chính”.

Ninh Thư đứng bên cạnh cầm lấy cuốn sổ nhỏ, quay đầu nhìn Nghiêm Kiều, hét về phía anh: “Làm thêm giờ, anh dẫn Lẽ Lẽ đi ăn cơm trước đi.” Nghiêm Kiều đứng dưới gốc cây phong nhìn Ninh Thư. Tóc cô đã dài ra nhiều, dài qua cả vai, đang mặc trên người chiếc áo lông vũ màu đen, đầu cúi thấp, nghiêm túc ghi ghi chép chép vào cuốn sổ nhỏ. Đường như cô đã gầy đi một chút, dáng người nhỏ nhắn, rất nhiều nữ sinh còn cao hơn cô.

Ninh Thư ghi lại tên một học sinh vi phạm kỷ luật, lại nghe thấy chủ nhiệm Đào nói với mình: “Cô nghỉ ngơi một tuần đi, giờ Ngữ văn của lớp A5 và A6 để tôi dạy thay, chủ nhiệm lớp A6 cũng để tôi làm tạm thời, Ninh Thư có chút hoảng sợ: “Chủ nhiệm Đào, tôi...”

Chủ nhiệm Đào nói: “Đừng có kích động, là vì thấy tinh thần của cô hai ngày nay không tốt, nên cho cô nghỉ phép vài ngày, chứ đâu có phải là cho cô nghỉ hẳn.”

Ông ấy nhìn Ninh Thư: “Tranh thủ mấy ngày nghỉ phép, đi chơi đâu đó, trang điểm một chút, rồi hẹn hò yêu đương để thư giãn tinh thần.”

Ninh Thư quay đầu lại liếc nhìn Nghiêm Kiều một cái.

Khoảng cách khá xa, cộng thêm giọng nói ồn ào của học sinh, nên Nghiêm Kiều không nghe thấy chủ nhiệm Đào nói gì, chỉ thấy Ninh Thư không ngừng nhìn trộm anh, tầm mắt bị anh bắt gặp, lại vội vàng quay mặt đi chỗ khác, mặt khẽ đỏ.

Nghiêm Kiều đưa Nghiêm Lẽ đến Thanh Nịnh ăn tối, Triệu Vũ Kiệt và La Minh cũng có mặt.

Nghiêm Lẽ đặt cặp sách xuống, lấy bài kiểm tra giữa kỳ ra đưa Nghiêm Kiều ký, giọng điệu tự hào: “Anh, ký tên.”

Triệu Vũ Kiệt cầm lấy nhìn nhìn: “Tiếng Anh 145 điểm, được à nha Lẽ Lẽ, em xem phim tiếng Anh có phải không cần phụ đề không?”

Nghiêm Lẽ lại lấy bài thi khác ra đưa Nghiêm Kiều ký, trong kỳ thi lần này, cậu đã làm rất tốt, chiếm chọn vị trí số một. Và đứng thứ hai thành phố, chỉ kém người xếp thứ nhất năm điểm, bởi vì cậu bị trừ mất sáu điểm trình bày. Nghiêm Lẽ lấy luôn mấy bài kiểm tra ra, bày sẵn trên bàn, Triệu Vũ Kiệt ngồi xồm trên ghế, nhìn chăm chăm hồi lâu, sau đó giơ ngón tay cái về phía Nghiêm Lẽ.

La Minh muốn tặng cậu một chiếc Mac mới, nhưng bị Nghiêm Kiều ngăn cản, chiếc mà anh tặng cậu hồi đầu năm còn chưa bóc. Đến cả tiểu Chu bê

đồ ăn đến nhìn thấy chúng cũng lấy một nắm kẹo bỏ vào cặp sách cho Nghiêm Lễ nói đó là phần thưởng cho cậu.

Triệu Vũ Kiệt rất hài lòng, đến nói chuyện cũng như ong bay bướm lượn: “Lão Trương ở đầu phố suốt ngày khoe khoang rằng mình có một cô bạn gái xinh đẹp tuyệt trần, còn cười nhạo tôi nói tôi là đồ ế xưng ế xia.” “Ngày mai tôi sẽ ném tập bài kiểm tra của Lễ Lễ vào mặt anh ta, hỏi xem liệu anh ta có người em trai nào giỏi giang như vậy không, làm chó gì có!” La Minh bật cười.

Triệu Vũ Kiệt tiếp tục cảm khái: “Dù sao thì cả đời cũng chỉ có vậy, cái có thể khoe khoang chỉ có mình Lễ Lễ nhà chúng ta.”

Nghiêm Kiều ký xong tên lên bài thi của Nghiêm Lễ, anh nghĩ tới khi Lễ Lễ còn nhỏ. Trước khi ba mẹ anh qua đời, thành tích học tập của Lễ Lễ rất kém, mỗi kỳ thi đều xếp thứ nhất từ dưới lên, cậu thường xuyên đánh nhau với các bạn trong lớp, cũng thường xuyên bị mời phụ huynh tới trường, nên bị ba cầm giày đuổi chạy quanh sân, ngày nào cũng âm ỹ như gà bay chó sủa. Sau đó, cả nhà chỉ còn lại hai anh em họ, lúc đầu, Lễ Lễ khóc suốt ngày, cậu chủ nhỏ được mẹ và dì bảo mẫu chăm sóc chiều chuộng đến mức còn không biết tự mặc quần áo, dây giày cũng không biết thắt. Khi đó anh mới mười lăm mười sáu tuổi, không giỏi chăm bẵm trẻ con. Đứa nhỏ cái gì cũng không biết, ăn còn phải đút từng thìa, chê cái này không ngon cái kia không ngon, cũng không chịu đi học.

Bản thân anh cũng phải đến trường, còn phải trôn chủ nợ, kiếm tiền nuôi em, anh thực sự mệt mỏi, có đôi lúc trở nên nóng nảy, vì tiếng khóc của đứa trẻ, nên thi thoảng có la mắng cậu một hai lần.

Cuối cùng thì Lễ Lễ bé nhỏ cũng biết sợ, sợ rằng có một ngày nào đó anh trai sẽ đem cậu tới vứt ở một nơi xa lạ nào đó, dù sao thì ngoài khóc lóc ra thì cậu cũng chẳng còn tác dụng nào khác. Khi đó cậu còn tự hỏi liệu có phải mình quá hư nên ba mẹ mới không cần cậu nữa mà rời xa cậu hay không?

Cậu bắt đầu cố gắng khiến bản thân mình ngoan ngoãn hơn một chút, như vậy mới không bị anh trai bỏ rơi, nếu như anh trai cũng bỏ cậu như ba mẹ thì phải làm thế nào? Cuối cùng, cậu cũng biết hiểu chuyện, ngoan ngoãn chính là động lực để giúp cuộc sống của anh trai mình trở nên dễ thở hơn một chút, không trở thành vật cản đường của anh trai.

Nghiêm Kiều gấp tập bài thi của Nghiêm Lễ lại, bỏ vào cặp sách rồi xoa đầu cậu: “Lễ Lễ nhà chúng ta thật giỏi.”

Triệu Vũ Kiệt lại lấy tập bài thi ra: “Không được, tôi chịu không nổi nữa rồi, bây giờ phải cầm đi cho lão Trương kia xem để rửa mối nhục xưa, cho anh ta biết thế nào là xấu hổ.” Nói xong liền chạy đi.

Nghiêm Kiều đứng dậy, đến bên cửa sổ, ngón tay cầm điều thuốc nhưng không châm. Ở dưới lầu, Triệu Vũ Kiệt đã túm được lão Trương, rồi đập tập bài thi của Lễ Lễ lên mặt anh ta, sợ mặt lão Trương có dầu, lại vội vàng thu lại, sau đó chỉ vào điểm số bên trên: “Đã thấy chưa, em trai nhà ông đây đó.”

Nghiêm Kiều ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời. Bất luận thành tích của Lễ Lễ tốt hay dở, ngoan hay không, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu, anh sẽ nuôi dạy thẳng bé thật tốt. Anh là người không thể bỏ rơi cậu nhất trên thế giới này.

Nhưng có người lại không được may mắn như vậy, cô bắt buộc phải tự mình phấn đấu thật tốt, trở thành kiêu mà người lớn thích, để khiến mọi người hài lòng. Nhưng một đứa trẻ thì có thể làm gì được cơ chứ, lại chẳng thể kiếm tiền, điều duy nhất có thể làm tốt cũng có ích nhất chính là học tập. Vì vậy, cô đã phải học trong nỗi tuyệt vọng, không có tuổi thơ, chẳng có bạn bè đều không thành vấn đề, tất cả những điều này đều không thể sánh bằng nỗi sợ hãi bị bỏ rơi của cô.

Nghiêm Kiều nhìn thấy Ninh Thư đang đi tới từ phía cổng trường, như có linh cảm, cô cũng ngẩng đầu liếc anh một cái. Bãng qua con phố đông đúc, anh hướng về phía người mà anh yêu. Khoảng cách giữa hai người rất xa, nhưng anh lại cảm thấy chưa bao giờ anh được gần cô như lúc này. Năm nay cô hai mươi ba tuổi, còn anh hai mươi sáu, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Anh thấy cô đang mỉm cười với mình, cặp lông mày cùng đôi mắt của cô thật dịu dàng, khi cười lộ ra hai bên má lúm đồng tiền ngọt ngào, trái tim như bị một con vật đáng yêu nào đó va phải. Điều này còn khiến người ta cảm động hơn nụ hôn bên bờ sông, hơn cả việc cô lên lút liếm môi anh và hơn tất cả những khoảnh khắc đã qua.

XiaoLiang: Máy chương này thấy thương Lễ Lễ quá và thực sự cảm động trước tình cảm của hai anh em :*

Klq nhưng anh Kiều tự vả mặt hơi nhiều đó anh ah :)))) Trước thì anh bảo anh thích ngực nhỏ, cuối cùng chị nhà của anh lại bị đã man :))))

*Rồi thì anh nói anh thích phụ nữ hơn tuổi, ít tuổi hơn anh cho anh cũng chẳng thềm, kết quả là sao, chị nhà kém anh những 3 tuổi kìa anh =)))
Cuối tuần rùi, mọi người đừng có mãi đi chơi quá mà quên không đọc truyện nhé :v, nếu có đọc thì đừng quên like + cmt ủng hộ tui nha, 1 chương truyện đọc chỉ mất có 5 phút, cơ mà tôi mất cả ngày để hoàn thành nó đó, vậy nên ngại gì mà không like, không vote nhỉ :v
Vậy thui, chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ và có những giây phút thật thư giãn khi đọc truyện. Love U all !!!*

-----oOo-----